

Giới thiệu Người Tình Trí Mạng

Tên gốc: 致命亲爱的

Thể loại: Ngược, cầu huyết

Người dịch: Tô Ngọc Hà

Mùi hương luôn tồn tại trên đời này nhưng không ai nhìn thấy, nghe thấy nó.

Nó có thể giúp con người chữa bệnh trong im lặng nhưng cũng có thể giết người trong vô hình.

Nó ẩn nấp ở mọi nơi, ở chính dưới lớp da thịt cùng hơi thở của bạn, khiến cho mọi bí mật của bạn không có chỗ trốn.

Cô trời sinh có khứu giác nhạy cảm, là một nhà chế tác mùi hương được mệnh danh là bậc thầy hiếm có trên đời. Thế nhưng ít ai ngờ đến, giữa lúc hào quang sáng chói cô bỗng nhiên mai danh ẩn tích...

Anh là một doanh nhân của Lục Môn, tính cách sát phạt quyết đoán. Khi chuẩn bị ngồi lên đỉnh cao quyền lực thì lại rơi vào khốn đốn, tính mạng sớm chiều...

Cô rong ruổi trên đại mạc, ẩn mình chốn cao nguyên.

Anh tung hoành trên thương trường, thâm nhập vào nơi tận cùng của nhân tính.

Gặp gỡ, tất cả đều không phải là ngẫu nhiên.

Một bí kíp chế tạo mùi hương đã thất truyền ngàn năm bất ngờ tái xuất giang hồ, cất giấu tám bản đồ giang sơn tà khí. Một cổ thành ngàn năm ẩn mình dưới nước sâu, một quan tài thần bí trôi nổi trong hang động.

Gỗ tương tư của đôi trai gái si tình, một cô đào kếp thật thật giả giả...

Trùng trùng lớp lớp những sự kiện ly kỳ trùng có vẻ chẳng hề dính líu tới nhau, kỳ thực đều gắn chặt với mùi hương. Người không thể trốn tránh mùi hương, thế nên, tôi có thể kiểm soát người trong thinh lặng.

Tác phẩm tiểu thuyết tình yêu lần đầu đề cập sâu tới “mùi hương”, cảm nhận một cảnh giới học thuật về mùi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Lời mở đầu: Gửi đến những người dù đông lạnh vẫn đợi tình yêu

Gửi đến những người dù đông lạnh vẫn đợi tình yêu

Bạn có tin không? Trên đời không có thứ gì là không có mùi hương.

Từ những điều vĩ đại như bốn mùa xuân hạ thu đông, đến những điều nhỏ nhất như hạt bụi nổi trôi trong không khí.

Từ con người – loài đứng đầu trong chuỗi sinh vật, đến con kiến bé nhỏ có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Chỉ cần là do vật chất tạo thành đều sẽ có mùi hương mà nó tạo ra.

Có những thứ mùi chúng ta ngửi được, và có cả những thứ mùi chúng ta không ngửi được.

Có mùi thơm, có mùi khó ngửi, có mùi nồng nặc, có mùi thoảng qua... Đó là những thứ mùi chúng ta có thể ngửi được. Lại có những thứ mùi cực kỳ tinh vi, cực kỳ trôi nổi mà chúng ta không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, nhưng đừng vì vậy mà cho rằng nó không có mùi.

Không phải ngẫu nhiên mà tôi muốn viết về các loại “mùi”, đây là chuyện tôi đã suy nghĩ rất lâu, băn khoăn rất lâu.

Bởi vì khứu giác là cảm giác sơ khai nhất trong năm giác quan của con người.

Thị giác, xúc giác, vị giác, thính giác lần lượt được kích thích thông qua đôi mắt, da thịt, đầu lưỡi và đôi tai, đầu tiên tập trung thông tin vào bộ phận vùng

dưới đôi cửa đại não, sau đó mới mang thông tin tới các khu vực cảm giác khác nhau trong đại não.

Chỉ có khứu giác sẽ không thông qua khu vực trung chuyển ở vùng dưới đồi mà được mang thông tin kích thích truyền thẳng tới khu vực phụ trách khứu giác trong đại não.

Mùi hương có ở quanh ta.

Thế nên, trên thế giới này mới xuất hiện một loại người.

Họ có khả năng tạo ra mùi hương, nhưng họ không đơn thuần là những người điều chế hương hay những người am hiểu về hương thơm như các bạn đã đọc. Loại người này, ở thời cổ đại được gọi là “Văn thuật sư” (thuật sỹ về mùi). Còn ở xã hội ngày nay, chúng ta gọi họ là những nhà sáng chế mùi hương, những cao nhân có tài năng bẩm sinh được xưng là bậc thầy về mùi.

Không nghe thấy tiếng, không nhìn thấy hình, nhưng chúng lại tràn ngập và bao bọc lấy cả sáu cõi luân hồi.

Mùi hương của người, của trời và của đất tạo thành một chỉnh thể của mùi hương.

Mùi hương do con người tạo ra là nhân hương, giống như nước hoa hoặc những mùi hương thường ngày khác...

Những mùi hương trải qua quá trình nhân tạo gọi là địa hương, giống như tinh dầu, mùi thuốc lá...

Còn những mùi hương được tạo thành từ chính tự nhiên, đồng thời thấu hiểu sâu sắc sự tương sinh tương khắc giữa các mùi là thiên hương.

Mùi vị của tự nhiên cũng bao gồm loài người trong đó.

Con người nhận những món quà mà tự nhiên ban tặng, dĩ nhiên cũng có những thứ mùi khác nhau.

Thứ nấp trong cơ thể bạn là bệnh tật, thứ ẩn trong trái tim bạn là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong cơ thể bạn, rồi sau đó thông qua từng thớ thịt trở thành mùi hương của riêng bạn, mùi hương ấy có thể tiết lộ tất cả bí mật của bạn.

Một nhà sáng chế mùi hương đích thực, hay có thể nói là bậc thầy mùi hương là người có thể lợi dụng những mùi hương mà mình ngửi thấy, và cũng có thể chế ngự những mùi hương mình không ngửi thấy.

Có thể chữa bệnh cho bạn bằng chính mùi hương của bạn, cũng biết lựa chọn một mùi hương nào đó để khơi gợi lại ký ức của bạn, hơn thế nữa có lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc của các mùi để lạng lặc tước đoạt tính mạng của bạn.

Họ không phải là người siêu năng lực, họ chỉ là những người có khứu giác nhạy cảm đến mức tối đa mà thôi.

Họ ít nhưng là những người rất giỏi.

Và họ thực sự tồn tại.

Bạn có thể né tránh được mùi hương không? Trừ phi, bạn ngừng thở.

Ý nguyên ban đầu của tôi khi viết tác phẩm này rất đơn giản. Là vì chúng ta lúc nào cũng tiếp xúc với mùi hương, mà không hiểu bản chất căn nguyên của mùi hương.

Trong cuốn tiểu thuyết này, có diện mạo bản chất nhất của mùi hương. Cuốn sách này không đơn thuần chỉ nói về điều chế hương, về tinh dầu, về nước hoa... Nó nói về mùi hương, mùi hương bao trọn tất cả, tới từ thế giới bên ngoài, tới từ chính con người bạn.

Mùi hương là thứ phức tạp nhất, phức tạp không thua kém gì nhân tính.

Tôi từng được uống loại nước ngọt nhất, bắt nguồn từ vùng sơn dã, chảy qua những cánh rừng sâu. Lúc đó tôi còn bé, ký ức về núi rừng chỉ dừng lại ở một ngụm nước suối trong vắt ấy.

Nhưng đến bây giờ, tôi không bao giờ được uống ngụm nước suối nguồn ngọt ngào như thế nữa.

Thứ nước mà người ta vẫn hay miêu tả là “không màu, không mùi, không vị”, trải qua bao thăng trầm của thời gian, chẳng phải tới giờ cũng đã có màu, có vị của riêng mình ư?

Những thời gian khác nhau, những địa điểm khác nhau, những thứ giống nhau đã không còn vẹn nguyên như trước.

Lúc nhỏ, trước cửa nhà bà nội mọc đầy những bụi hoa sao nhái, màu sắc rực rỡ, tự do tự tại sinh trưởng và phát triển, không ai phải chăm bón, vun trồng. Chúng ta vẫn coi nó là hoa dại, nhưng mùi hương thanh mát của nó lại tỏa lan trong không khí.

Sau này lớn lên, tôi gặp lại nó trên một vùng cao nguyên cao hơn mặt nước biển 4000 mét. Nó đã được đổi tên thành hoa cách tang, vẫn phát triển tự do thoải mái như thế, nhưng mùi hương đã khác, lại là một thứ mùi hoàn toàn đặc biệt.

Mùi hương chứa đựng cả kỷ niệm, thế nên nó không gì là không thể.

Mùa đông Bắc Kinh đã lặng lẽ tới, dù là những bông tuyết rơi ngoài kia cũng mang theo mùi bụi bặm bận rộn, không giống như ở quê nhà, tuyết phủ ngập trời, trĩu nặng từng cành cây, mỗi một bông tuyết đều thấm đẫm dư vị quê hương.

Lục Môn phần 2 sẽ là một câu chuyện có hơi thở như thế.

Mở hồ vào một mùa lạnh như thế, tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, cho dù giá rét, câu chuyện tình yêu của chúng ta vẫn không dừng lại.

Ai nói cứ đến mùa xuân mới là khởi đầu của tình yêu?

Hãy thở ra một hơi lạnh để cảm nhận mùi hương của mùa đông đi nào.

Bạn đã ngửi thấy mùi của tình yêu chưa?

Tôi... ngửi thấy rồi đấy.

16.01.2018

Mùa đông – Tại Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Trúng tà

Ở thành cổ Thương Lăng lưu truyền một lời đồn đại kinh dị về cầu Cửu Từ.

Cây cầu này nằm trên con đường Cổ Đồng phía Tây ngoại thành, từ xa sẽ đối diện với khu bảo tồn lịch sử nằm trên con đường Tô Hà trong thành.

Ai ai cũng kể rằng, cầu Cửu Từ một đầu gác phía dương gian, một đầu hướng về âm thế, linh hồn của người chết sẽ men theo cây cầu Cửu Từ để đi xuống địa phủ.

Sở dĩ cây cầu lấy tên là Cửu Từ tương truyền là vì nhờ có chín người con của rồng trấn áp âm khí trên cây cầu này mà trật tự của hai thế giới âm dương mới không bị đảo lộn.

*Theo truyền thuyết, bảy người con của rồng là bảy người con của Đông Hải Long Vương, bao gồm: Tù Ngưu, Nhại Xế, Trào Phong, Bò Lao, Toan Nghê, Bệ Ngan, Phụ Hí, Li Văn.

Thế nên, ban ngày, dù là người hay xe cộ đều có thể đi lên cầu, nhưng chỉ cần đêm xuống thì nơi đó sẽ trở thành con đường dẫn tới địa ngục. Người trần dù có phải đi đường vòng cũng sẽ không đi lên cầu. Một là sợ mình chặn đường đi của vong linh nào đó, hai là sợ dương khí trên người bị yếu đi.

Những người tài xế bất đắc dĩ phải đánh xe lên cầu thì cũng tuân thủ nghiêm ngặt lời dạy được truyền lại từ đời trước: Phải đi quanh cầu một vòng, như vậy mới không đắc tội tới các linh hồn.

Ai ai cũng nói rằng, Thương Lăng và Côn Minh nổi tiếng ngang nhau. Nếu Côn Minh có cầu Giao Tam* thì Thương Lăng cũng có cầu Cửu Từ.

*Cây cầu nằm ở Bàn Long, Côn Minh, Trung Quốc, nổi tiếng vì có nhiều câu chuyện kinh dị xung quanh.

Mấy ngày gần đây, cây cầu Cửu Từ này bỗng dưng bị giới báo chí theo dõi sát sao, bởi vì cách đó không lâu, tại Thương Lăng đã xảy ra một chuyện lớn!

Khách sạn Skyline tọa lạc trên con đường Tô Hà của thành cổ Thương Lăng, là khách sạn đẳng cấp bảy sao năm nay vừa vinh hạnh lọt vào cuộc bình chọn cho giải thưởng Luxury Brand (Thương hiệu sang trọng) của Forbes, nhờ sở hữu những món đồ sưu tầm hiếm có và đắt giá nổi tiếng, một trong số đó, món đồ được người ta chú ý nhất chắc chắn phải là bức “Giang sơn đồ” dài 1200 mét, cao 65 mét được treo tại quán bar dành cho khách VIP của khách sạn.

Nghe nói bức “Giang sơn đồ” này là một trong những bức họa truyền đời đã bị thất lạc của Trung Quốc. Năm xưa nó rơi vào tay người nước ngoài, về sau được bảo tàng quốc gia Italia sưu tầm lại, cuối cùng được người sở hữu khách sạn này mua về với một cái giá trên trời.

Nhưng tại một khách sạn như thế, bỗng nhiên lại có một vị khách vào một đêm nọ bị trúng tà. Và cũng ngay tối hôm ấy, tất cả du khách ở trong khách sạn đều phát điên.

Cả thành phố bỗng chốc nổi cơn sóng gió, người dân ai cũng xôn xao bàn tán, cuối cùng kết luận được đưa ra là: Bức “Giang sơn đồ” đó bên trong có ma.

Chuyện này phải kể lại từ sự kiện vài ngày trước, có chín chiếc xe tang cùng nhau đi qua cầu Cừu Từ.

Cầu Cừu Từ, ban ngày nhường đường cho người sống, ban đêm rước lối cho ma quỷ, đây là chuyện mà người dân Thương Lãng không ai không biết. Nhưng vẫn còn một quy định nữa.

Đó là xe tang một khi đi lên cầu, dù vào ban ngày hay ban đêm đều phải vòng một vòng quanh cầu, như vậy, cho dù người chết ấy đi qua cầu Cừu Từ vào ban ngày, họ cũng có thể tìm được con đường sống.

Ngày hôm đó, chín chiếc xe tang vẫn vòng qua cầu như thường lệ, và cũng ngay tối hôm đó, khách sạn Skyline này sinh tin đồn ma quỷ.

Mọi người bảo năm xưa khi khách sạn này mới được khởi công, đích thân hòa thượng Thích Chân tại ngôi chùa cổ ngàn năm Đà Trú Tự của Thương Lãng đã phải xuống núi, khuyên những người quản lý khách sạn hãy chọn một địa điểm khác.

Nguyên nhân là vì vị trí tọa lạc của khách sạn Skyline nằm đúng hướng Tây Nam của cầu Cừu Từ. Mặc dù cách cây cầu khá xa nhưng lại chặn đúng con đường xuống âm thế của các vong hồn.

Phía Tây Nam là cửa xuống địa phủ.

Lão hòa thượng Thích Chân cũng là một vị cao tăng ẩn thế, vì chuyện này mà đích thân xuống núi, nghe cũng đủ biết tính nghiêm trọng.

Nhưng địa điểm khởi công của cả một khách sạn cũng là chuyện lớn, dĩ nhiên không thể thay đổi. Hòa thượng Thích Chân không còn cách nào khác đành đưa ra lời đề nghị: Nếu nhất quyết đòi xây khách sạn tại nơi này thì diện tích và chiều cao của khách sạn đều phải hạn chế, nếu không một khi gặp phải âm khí cực thịnh, cả khách sạn sẽ gặp họa diệt vong. Thế nhưng, người sở hữu khách sạn lại lên tiếng nói không tin vào mấy chuyện mê tín dị đoan vậy nên không buồn để tâm.

Chín linh hồn đi lên cầu cùng một lúc, chính là khi âm khí cực thịnh.

Người dân thành phố đều nói, chính vì chủ khách sạn không nghe lời khuyên can của Thích Chân, chấn lối xuống âm phủ của chín linh hồn thế nên chín linh hồn đó đành vất vưởng ngay trong khách sạn.

Và cũng vì để trốn tránh long khí từ chín người con của rồng, chín linh hồn đều trốn cả vào trong bức “Giang sơn đồ” kia. Nhưng vì oán khí quá nặng, không có chỗ nào để giải tỏa thế nên khách sạn mới xảy ra chuyện, ứng ngay câu nói của hòa thượng Thích Chân khi trước: Khi âm khí cực thịnh là lúc tai họa ập tới.

[...]

“Vài ngày trước, người chịu trách nhiệm của khách sạn Skyline đã đưa ra lời giải thích cho sự việc toàn thể các du khách trong khách sạn phát điên. Người này khẳng định hoàn toàn không có sự việc như vậy xảy ra, phía khách sạn kiên quyết truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những kẻ tung tin đồn thất thiệt. Chúng tôi sẽ còn tiếp tục theo dõi câu chuyện về khách sạn này. Khách sạn Skyline và khu nghỉ mát liên hợp là thương hiệu khách sạn hạng sang trong dự án Skyline của tập đoàn Lục Môn. Với tư cách là thương hiệu khách sạn hạng sang lớn nhất thế giới, Skyline đã có mặt ở hầu khắp các quốc gia, được coi là biểu tượng cho ngành kinh doanh khách sạn và khu nghỉ mát. Khách sạn Skyline ở Thương Lãng nằm tại con đường Tô Hà, được mệnh danh là vành đai hoàng kim của thành phố Thương Lãng. Theo bản đồ dự án quy hoạch thành phố trong tương lai, trên con đường Tô Hà sẽ xuất hiện ngày một nhiều những tòa kiến trúc thời thượng mà đi đầu chính là Skyline, tạo nên một sự kết hợp hoàn hảo với khu bảo tồn lịch sử Tô Hà...”

Dương Viễn ấn nút Pause, rồi nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh bàn hội nghị: “Giám đốc phòng Quan hệ ngoại giao của Skyline Thương Lãng sáng nay đã gọi điện thoại tới Bắc Kinh cầu cứu, có lẽ là không chống đỡ được nữa. Đồng Tham, xem ra chúng ta đã xem thường đám người Thương Lãng đó rồi”.

Lục Đồng Tham không nói câu nào, chỉ chăm chú nhìn màn hình tivi đã dừng lại một lúc. Lát sau, anh lần tìm bao thuốc lá: “Thai Quốc Cường sao rồi”.

Giọng anh khẽ mà trầm.

“Thai Quốc Cường cứ liên thoảng suốt là có ma có ma, nói rằng mình không thể ra khỏi phòng khách sạn, nếu không sẽ bị con ma trong bức Giang sơn đồ bóp cổ chết toi.” Dương Viễn kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với Lục Đồng Tham.

Thai Quốc Cường, Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh, mấy hôm trước có ở lại trong khách sạn Skyline Thương Lãng. Với tư cách là người của Trường Thịnh chịu trách nhiệm hợp tác lâu dài với phía Lục Môn, trên danh nghĩa, ông ta nói tới Thương Lãng ngao du sơn thủy, thực tế là cũng giống như Lục Môn, bắt đầu muốn nhón chân vào thị trường Trung Quốc.

Không ngờ, tối hôm đó, Thai Quốc Cường lại gõ cửa tất cả các phòng trong khách sạn như bị điên rồi gào ầm gào ỹ lên là trong này có ma.

Phòng Quan hệ ngoại giao cố gắng giữ kín chuyện này hết sức có thể nhưng cuối cùng vẫn bị đám nhà báo chọc ra được sơ hở, và kết quả chính là câu chuyện “Tất cả khách sạn bị ma nhập” như lời đồn đại.

Lục Đồng Tham châm điếu thuốc, khuôn mặt có phần bức bối: “Hoang đường”.

“Chuyện này mà mang về Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười, nhưng nó lại ở Thương Lãng. Tôi cho anh biết, mấy người vùng đó tin chuyện này sai cỡ.” Dương Viễn tìm cho anh một mũi dùi phòng.

“Tình hình Thương Lãng bây giờ ra sao?”

“Nửa tiếng trước có người dân tới trước cửa tòa Thị chính thị uy kháng nghị, yêu cầu dời khách sạn ra khỏi Thương Lãng...” Dương Viễn đồ người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu lên.

“Đám người đó không quan trọng, quan trọng là năm nay tổng bộ vẫn chưa tiến hành kiểm tra Skyline Thương Lãng, tập đoàn Trường Thịnh lại bắt đầu gây sức ép. Hơn nữa anh vừa tiếp quản thị trường Trung Quốc chưa được bao lâu, một khi chuyện này đồn tới tai tổng bộ, thì rắc rối to.”

Lục Đông Thâm nhả một làn khói, rồi hỏi: “Đã điều tra được người đó chưa?”.

Dương Viễn một tay kẹp điếu thuốc, một tay cầm tập tài liệu bên cạnh qua, rút tài liệu bên trong ra, đặt lên trên. Lục Đông Thâm đón lấy, dừng lại ở bức ảnh trên cùng.

“Nghe nói là thổ công thổ địa ở đất Thương Lãng, người trong vùng gọi là Tường gia.”

Tư liệu ít đến đáng thương, chỉ có độc một tờ giấy. Lục Đông Thâm chỉ đọc lướt qua là xong, thứ nổi bật nhất vẫn chỉ có bức ảnh bên trên.

“Bảo Cảnh Ninh sắp xếp đi, ngày mai tôi sẽ bay qua Thương Lãng đích thân giải quyết.”

“Có cần tôi đi cùng anh không?”

“Cậu ở lại Bắc Kinh đi.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: “Có vị Phó giám đốc như cậu ở lại trấn giữ công ty, tôi yên tâm rồi”.

Một đoạn tàn dài rơi xuống tập tài liệu, che đi quá nửa bức ảnh, chỉ còn nhìn thấy một bờ môi và một khuôn cằm không góc cạnh. Bên cạnh bức ảnh viết một cái tên: Tường Ly.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Có người tai to mặt lớn đến

Cái lạnh dưới nước thấm vào tận xương cốt, âm u đến độ chỉ nhìn thấy một tia sáng lúc tỏ lúc mờ.

Trên bậc thềm đã mọc rêu xanh, men theo bậc thềm ấy đi xuống là một thành cổ giờ chỉ còn là một đồng đồ nát. Từ xa có thể nhìn thấy không ít người, có thể là đứng, có thể là bồng bênh theo dòng nước.

Họ đều đã chết rồi.

Vậy mà da dẻ vẫn trắng nõn như người còn sống. Thế nhưng, nếu lại gần quan sát thì đó là nén, bọc kín khắp người.

Họ trầm mặc trong tuyệt vọng dưới đáy nước âm u không bao giờ nhìn thấy mặt trời, giống như những người bị nguyên rủa, hết ngày này qua tháng khác.

Bỗng nhiên, có một thi thể mở mắt.

Máu từ trong hốc mắt ào ạt chảy ra ngoài. Cái miệng đã bị nén phong kín đang gượng mở ra, khó khăn mấp máy khẩu hình.

Người ấy đang cố nói: Cứu tôi!

Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Trên đỉnh đầu là từng bông ngọc lan trắng đang dập nờ rộ. Ánh nắng buổi chiều được tầng lá dày đặc lọc qua, chỉ còn lại ảm áp, qua những kẽ lá, có thể nhìn thấy bầu trời xanh biếc như mặt nước mênh mông.

Bên tai có người dè dặt khẽ gọi cô: “Tường gia?”.

Tường Ly hơi quay mặt sang. Tường Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh ghế, chống tay lên má. Thấy cô đã tỉnh dậy, trông cậu có vẻ khá phấn khích: “Chị nằm mơ à?”.

Là người ai chẳng nằm mơ, nằm mơ có gì kỳ lạ đâu cơ chứ.

Tường Ly lật người trên chiếc ghế xếp, chẳng buồn để ý đến biểu cảm hờn hờ của Tường Tiểu Thiên khi cuối cùng đã nắm được thóp của cô vậy.

Tường Tiểu Thiên thấy cô quay mặt đi rồi lại nhắm mắt vào bèn sốt sắng, vòng sang bên kia, cẩn thận lên tiếng: “Gia, chị đừng ngủ nữa”.

“Tường Tiểu Thiên, đừng tưởng em trùng hợp cùng họ với chị mà chị không nỡ đả em.” Tường Ly không mở mắt ra, chỉ từ tốn nói một câu, giọng nói lười biếng mà vẫn êm tai.

Tường Tiểu Thiên vừa nghe xong, lập tức xóa sạch mọi liên quan: “Em làm gì có gan dám quấy rầy chị chứ. Là Đàm gia, anh ấy mời chị qua đó một chuyện”.

Tường Ly mở mắt ra, nhìn Tường Tiểu Thiên chăm chăm.

Có ai không biết Tường gia danh tiếng lẫy lừng có một đôi mắt cực đẹp. Là người hay lon ton theo sau Tường gia, cậu dĩ nhiên cũng thích đôi mắt này. Nhưng nếu cứ bị cô nhìn không chớp mắt như thế một lúc lâu, không nói, không cười thì ngoài xấu hổ ra, cậu còn hơi căng thẳng nữa.

“Đàm gia nói có một chuyện rất hệ trọng cần bàn bạc với chị ạ.” Cậu cười trừ.

Tường Ly nhanh gọn lật người ngồi dậy, cánh tay trái vòng ra trước ngực, cánh tay phải bắt chéo đặt dưới nách rồi cổ tay hơi dùng sức để làm căng gân cốt. Sau đó cô tiếp tục đổi bên, khi lật cổ tay trái lên, có thể nhìn thấy hình xăm một con mắt màu mực xanh hẹp dài lan rộng trên cổ tay, càng làm tôn lên làn da trắng và nét yêu mị khác thường của hình xăm.

“Nói xem, có chuyện gì đã.” Cô chậm rãi hỏi một câu, rồi hít thở sâu, khắp nơi đều là hương ngọc lan.

Đến cuối tháng mười, thời tiết ở thành cổ Thương Lăng sẽ rất đẹp. Hoa ngọc lan nở bung, thơm lừng khắp thành phố, bởi vì ở đây, gần như nhà nào hộ nào trong vườn cũng trồng một cây ngọc lan.

Nơi cô ở là định viện Naxi không lớn lắm, bốn phía kín tường bao, chỉ còn lại bầu trời cao trên đầu.

Sau vườn có một căn nhà gỗ, trên cửa nhà có khắc một loài hoa chưa rõ tên, trên cửa sổ còn viết một dòng chữ kỳ quái, giống như bùa chú.

Lan can bao quanh dài bốn mét, có bàn trà, có ghế gỗ, thế nên gặp ngày trời mưa có thể tựa lan can mà ngồi, thưởng trà, nghe mưa.

Tiền viện là một cửa tiệm, qua lớp kính có thể thấy trong cửa hàng hoặc treo cao hoặc trưng bày đủ các loại trống châu Phi, đa phần là loại trống châu Phi truyền thống được làm bằng gỗ. Lắc lắc cũng có một vài loại trống châu Phi hiện đại khác được làm bằng nhiều chất liệu hơn.

Gần cửa chính của cửa tiệm có đặt một chiếc trống châu Phi được làm và điêu khắc hoàn toàn bằng thủ công, bọc lớp da dê dài mười ba tấc, bên trên cũng thêu một tờ bùa chú bảy màu giống như trên cánh cửa sổ hậu viện. Đây là sản phẩm không bán, là báu vật trấn cho cửa tiệm này.

Cửa sổ của cửa tiệm sạch bong kin kít, nên có thể nhìn vượt qua sang tận quán trà ở đường đối diện, bức hoành phi treo trên cửa có viết ba chữ: “Thần tiên ẩm*”.

*Thức uống của thần tiên.

Bên cạnh hoành phi có treo một chiếc chuông gió bằng đồng xanh, trên chuông gió cũng có một lá bùa tương tự.

Dù là buổi chiều nhưng trước cửa quán trà vẫn là một hàng người dài dằng dặc. Đó là một cửa hàng từ đầu tới cuối năm lúc nào cũng đông khách đến hoảng hốt. Những người đến đây mua đồ uống ngoài dân bản địa ra còn cả những người dân từ các miền khác ngấn dặm xa xôi đến với thành cổ.

Chẳng biết từ đâu có một chú chó nài chạy đến nằm bò bên cạnh ghế sưởi nắng, thấy Tường Ly đứng dậy, nó cũng đứng lên, vẫy vẫy cái đuôi rồi chạy ra ngoài chơi.

Mèo ở thành cổ sẽ thông minh hơn một chút. Chúng thường nhảy lên mái gỗ của các cửa hàng hoặc quán trọ chộp mất một chút, đôi tai thì thoảng lại động đập vì một vài âm thanh nhỏ nhất xung quanh.

Tường Ly thích nhất là mùa này, bớt đi những du khách cười ngửa xem hoa ghé qua đây dịp Quốc khánh, trong cổ thành ngoài người dân bản địa hoặc chủ của các cửa hàng ra thì chỉ còn những vị khách đi phượt muốn ở lại đây một thời gian để hưởng thụ ánh nắng, tạm lánh đi những câu chuyện phức tạp ngoài kia.

“Có một nhân vật máu mặt đến đây, hình như chính là người đứng đầu của cái khách sạn đang có ma quỷ kia, tóm lại là khí thế rùm rộ lắm, nào là vệ sỹ nào là xe hơi xếp một hàng dài, còn có không ít phóng viên đi theo nữa, bao vây chặt cả Lâm Khách Lâu của Đàm gia rồi.” Tường Tiểu Thiên làm tròn vai đi hồng của mình, kể lại tường tận mọi việc đã nghe thấy và nhìn thấy cho cô.

Tường Ly đang vờn người chột khựng lại, lát sau mới “ồ” lên một tiếng, cũng không thấy cô gấp gáp chút nào.

Ngược lại là Tường Tiểu Thiên ôm theo một bụng sốt sắng như bị lửa đốt. Cậu đã được chứng kiến tình thế như sóng cuộn biển trào trong Lâm Khách Lâu, đang định bấm bụng lên tiếng thúc giục thì thấy có người còn lao thẳng vào trong, bộ dạng có vẻ gấp hơn nhiều.

“Tuồng gia, Tuồng gia...”

Là vợ của ông chủ quán trọ bên cạnh, Mạnh A Cốc, mọi người đều gọi bà là thím A Cốc. Bình thường bà cũng là một người bình tĩnh, vững vàng, nhưng lúc này khuôn mặt bà thẳng thốt, sau khi thấy Tuồng Ly thì ghi chặt lấy cánh tay cô:

“Xin hãy cứu Tang Ni nhà chúng tôi. Tang Ni nhà tôi, nó... bị ma ám rồi!”

[...]

Tang Ni là con trai của Mạnh A Cốc. Năm xưa Mạnh A Cốc bốn ba khắp nơi nên kết hôn muộn. Sau khi cưới, hai người họ cũng phải cố gắng hết sức mới có được đứa con đầu lòng. Thế nên có thể nói rằng đối với Tang Ni, họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nhưng thằng bé cũng không phải loại bị chiều quá hóa hư. Vừa lên cấp hai, thành tích của thằng bé vẫn rất tốt. Bình thường được nghỉ thì thằng bé về quán trọ phụ việc dọn dẹp cái miệng vừa ngọt ngào vừa xinh xắn, lảng giềng xung quanh đều rất quý thằng bé.

Tuồng Ly cũng thích đứa bé này, lúc nào gặp mặt, cô cũng luôn miệng gọi nó là “Tiểu Ni Từ, Tiểu Ni Từ”.

Lúc này đây, người đứng ngoài cửa quán Thần Tiên Âm đã vòng trong vòng ngoài tới ba vòng. Nhưng nhìn thấy Tuồng Ly họ đều chủ động nhường cho cô một con đường, ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Lại gần Tuồng Ly mới thấy Tang Ni đang ngồi giữa con đường được lát đá xanh, một tay ấn chặt lên đầu, một tay đập lia lia xuống đất, chẳng biết miệng đang lầm bầm câu gì, cả cơ thể rung lắc không ngừng như một con lắc đồng hồ.

Mạnh A Cốc cũng ngồi xuống đất, sốt ruột quay vòng vòng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống thái dương rồi rơi xuống đất. Có mấy lần ông định bước tới ôm lấy Tang Ni, cố gắng dỗ thằng bé bình tĩnh lại, nhưng không ngờ sức của Tang Ni khá mạnh, vừa đẩy một cái Mạnh A Cốc đã ngã lộn nhào. Thím A Cốc đứng một bên, trông mặt đỏ rực, giậm chân bình bịch.

“Có chuyện gì thế này?” Tuồng Ly vòng ra trước mặt Tang Ni, ngồi quỳ một gối xuống trước, kiểm tra khuôn mặt thằng bé, bấy giờ mới phát hiện ánh mắt thằng bé rất rời rạc, không có một tiêu điểm cụ thể nào.

“Tang Ni ầm ỉ đòi uống trà sữa của Thần Tiên Âm, ai ngờ còn chưa xếp hàng tới lượt nó đã ra cơ sự này.” Mạnh A Cốc giơ tay lên lau mồ hôi: “Nó chỉ ngồi ở đây, ai động vào người cũng không được”.

Tuồng Ly lại gần thêm một chút nữa.

Thím A Cốc vừa định lên tiếng thì Tuồng Tiểu Thiên lập tức ngăn lại, ra hiệu bằng ánh mắt cho bà im lặng. Cả bầu không khí xung quanh vốn đang ồn ào cũng chợt im bật lại, không ai dám quấy rầy tới Tuồng Ly.

Tuồng Ly giơ tay ra trước mặt Tang Ni, con mắt trên cổ tay cô trở nên vô cùng yêu mị dưới ánh nắng mặt trời.

Đúng vào lúc Tuồng Tiểu Thiên đang âm thầm lau mồ hôi thì Tuồng Ly đã chạm tay lên mặt thằng bé.

Điều khiến mọi người thẳng thốt là Tang Ni không hề phản kháng, cho tới khi Tuồng Ly ôm hẳn nó vào lòng, âm thầm dùng sức không cho nó ngất người ra sau nữa, tựa cằm lên đỉnh đầu nó.

“Nó đã uống rượu đúng không?” Tuồng Ly hỏi.

“Sao có thể ạ, Tuồng gia. Nó mới có mấy tuổi, sao chúng tôi dám cho nó uống rượu ạ? Vả lại, cho dù nó uống say cũng không thể như vậy được.” Mạnh A Cốc lập tức nói.

“Nói thật đi!” Tuồng Ly bực dọc quát...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sống ở giang hồ Chúng ta nói quy tắc giang hồ

“Thật sự không ạ...”

“Tôi qua Tang Ni... có uống trộm một ít rượu té mùa đông.” Thím A Cốc ngắt lời Mạnh A Cốc, sắc mặt có phần khó xử, rồi bà vội vàng giải thích một câu: “Nhưng cũng chỉ có một chút thôi, tôi đã răn dạy thằng nhóc này rồi, nó cũng đã biết rồi ạ”.

Một câu nói làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng, mọi người xung quanh cũng bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Rượu tế đông sao có thể uống trộm chứ?”

“Phải đấy, con trẻ chúng nó không hiểu chuyện, lẽ nào mấy người là người lớn cũng không chú ý một chút sao?”

“Đúng là tạo nghiệt mà, chẳng trách con cái giờ thành ra thế này, có thờ có thiêng, có kiêng có lành, không tin vào thần thánh không được đâu.”

Thương Lăng là một thành cổ có lịch sử lâu đời, cũng là một thành cổ tập trung rất nhiều dân tộc đa dạng. Trước kia các bậc tiền bối của mỗi dân tộc sẽ tổ chức hoạt động tế lễ của riêng dân tộc mình vào những thời điểm khác nhau trong năm. Còn giờ đây thông tin liên lạc hiện đại, phát triển, người dân tộc Hán cũng đã có thể kết hôn với các dân tộc thiểu số, thế nên ngoài những ngày tế lễ cá biệt của từng dân tộc, thì một ngày lễ mà tất cả mọi người đều công nhận chính là Lễ tế đông.

Lễ tế đông là một ngày lễ quan trọng bậc nhất đối với Thương Lăng.

Đến dịp Lập Đông, các gia đình lại mang những món rượu thịt, hoa quả đầy thành ý vào trong núi tuyết, tới trước mặt Thanh Hồ để tế bái thiên địa để cầu cho một năm mới mùa màng bội thu, gia đình hưng vượng.

Đây là tín ngưỡng của người Thương Lăng, cũng là sự kỳ vọng của họ đối với cuộc sống tương lai.

Mạnh A Cốc nghe được câu này thì rất sốt sắng, nhưng giờ có trách cứ ai cũng đã quá muộn. Ông đánh liên tục vào đầu, chỉ trách mình không trông con cẩn thận.

Tường Ly cũng không nói thêm nhiều nữa. Cô đi vào trong cửa hàng ngay lúc mọi người đang xôn xao bàn tán. Lúc này Tang Ni cũng bắt đầu rung lắc.

Vào lúc cả đám đông đều đang ngó vào trong xem xét thì Tường Ly đi ra, trong tay có thêm một món đồ.

Một chiếc túi thêu nhỏ nhắn, được thêu từ lụa trắng, trên bề mặt túi có những sợi chỉ đen được đan thành những hình thù không ai hiểu được, nhưng nếu nhìn kỹ thì những hình thù ấy hoàn toàn trùng khớp với hình thù trên chiếc trống châu Phi và trên biển hiệu quán trà.

Vật phẩm này người trong thành cổ không có gì lạ lắm. Họ gọi đây là túi bùa, một túi bùa thuộc về riêng Tường Ly.

Không có chuyện gì là túi bùa này không giải quyết được, cũng giống như không có căn bệnh nào Tường Ly phải bó tay chịu trói. Phàm là những người quen biết Tường Ly đều vô cùng kính nể cô.

Kính là vì Tường Ly tồn tại như một bác sỹ pháp thuật tại đây, có thể chữa trị những bệnh mà mọi người nhìn thấy, và cũng giải quyết được cả những bệnh mọi người không nhìn thấy.

Nể, vì cô là người của “thổ công” tại vùng này, Đàm Diệu Minh. Có người kín đáo đồn rằng cô và Đàm Diệu Minh là anh em. Cũng lại có người đưa lời nói cô là người yêu của Đàm Diệu Minh. Tóm lại mối quan hệ giữa họ đến nay vẫn là một đề tài bí ẩn.

Nhưng nói gì thì nói, Tường Ly cũng là một người tính tình khảng khái, tùy hứng. Đã từng có kẻ tới phá đám Đàm Diệu Minh, nghe nói một mình Tường Ly đã đánh cho mấy người đàn ông toi bồi hoa lá. Từ đó địa vị của Đàm Diệu Minh trên giang hồ lại càng vững vàng.

Thế nên Tường Ly chính là một người vừa chính vừa tà, vừa có thể cứu người ta khỏi con hoạn nạn lại vừa không dễ đắc tội, từ đó mà có danh xưng “Tường gia” trong xưng hô của mọi người.

Tường Ly treo chiếc túi bùa lên cổ Tang Ni. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, tất cả đã chứng kiến Tang Ni ngừng đung đưa người, mọi người chỉ còn biết tấm tắc khen tài.

Thím A Cốc bước lên ôm chặt lấy Tang Ni, liên tục gọi tên thằng bé.

Tang Ni yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt cũng có tiêu cự. Thằng bé quay sang gọi thím A Cốc một tiếng “mẹ”, nước mắt thím ấy chực trào ra.

Mạnh A Cốc thấy con trai đã không mệnh hệ gì mới thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn cảm huê Tường Ly một lúc rồi mới quát Tang Ni: “Thằng nhóc này, mày uống cái gì không uống lại dám uống trộm rượu tế, đó là rượu mày được uống sao hả?”

Tường Ly bước lên kiểm tra tình hình Tang Ni một lượt nữa, thấy thằng bé đã hoàn toàn bình thường, cô bèn nói với thím A Cốc: “Trong vòng ba ngày, không được phép tháo túi bùa ra”.

Thím A Cốc gật đầu lia lịa rồi dịu dàng Tang Ni đứng lên cho nó cảm ơn Tường Ly.

“Nó không được đứng lên.” Tường Ly bất thành linh buông một câu: “Quý xuống, khi nào mặt trời xuống núi mới được về”.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc đưa mắt nhìn nhau. Lúc này thần chí của Tang Ni đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy một người thường ngày rất hiền hòa với mình như Tường Ly lúc này nghiêm mặt lại, thằng bé cũng hiểu mình đã gây họa, mặt mày ảm ức nhưng cũng không dám nói gì.

Tường Ly nhìn Tang Ni: “Con người sống trên đời phải có phép tắc. Uống trộm rượu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bất kính với trời đất là chuyện lớn. Hôm nay em quý ở đây, chỉ được quý không được đứng lên, nghe rõ chưa?”.

Tang Ni cắn môi, gật đầu.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc cũng không dám nói thêm gì nhiều, nhất là khi có mặt bao nhiêu người dân ở đây, cộng thêm việc uống trộm rượu tể mà làm ầm lên thì không hề nhỏ, nên đành phải nghe theo lời Tường Ly.

Sau khi đám đông được giải tán, Tường Tiểu Thiên lén lút kéo áo Tường Ly, căng thẳng hỏi: “Tường gia... rượu tể đông thật sự không được uống trộm à?”.

Tường Ly nghe xong đã biết là có chuyện, bèn mỉm cười, khoanh hai tay trước ngực: “Em có mắt để thờ hả? Ban nãy Tang Ni bị làm sao em không nhìn thấy à? Chị còn từng nhìn thấy có những người bị nhập khùng khiếp hơn thằng bé nữa, không giải tà cẩn thận cả năm gặp hạn đó”.

Tường Tiểu Thiên lập tức hoảng hốt: “Tường gia ơi, cứu em. Em... em đã uống trộm Ngũ Nguyệt Túy”.

Cậu là người Hán, bình thường không kiêng cử gì, phá lệ một lần cũng chỉ vì loại rượu đó quá thơm không cưỡng lại được mới nhấp môi một ngụm nhỏ. Cậu thật không muốn chỉ vì ngụm nhỏ đó mà gặp họa.

“Ngũ Nguyệt Túy hả...” Tường Ly buồn cười nhìn cậu: “Rượu của Đàm gia dùng để tể đông mà em cũng dám uống trộm, chị thấy em ngứa mông rồi đây”.

Ngũ Nguyệt Túy là loại rượu cô nấu riêng cho Đàm gia, phải hái đủ năm loại nhụy hoa trên núi Thương lúc đầu xuân, sau đó ngâm với nước sương sớm sau khi trải qua một mùa đông giá rét trên đỉnh núi tuyết xa xôi, rồi ủ qua bốn mùa xuân hạ thu đông mới thành.

Mỗi lần chỉ được một ít nhưng rất quý, thế nên Đàm gia hay giữ lại một chút để tể đông.

Tường Tiểu Thiên khóc lóc ủ ê.

Tường Ly lẳng lặng quay vào phòng, khi đi ra lại cầm theo một túi bùa khác: “Đừng bảo là chị không thương em đó. Quỳ ở đó cùng Tang Ni tới khi hoàng hôn xuống. Ba ngày tới không được bỏ bùa ra, không được dính nước”.

“Nhưng còn tắm...”

“Vậy thì em nhịn tắm ba ngày đi.”

Tường Tiểu Thiên ngoan ngoãn chạy tới quỳ bên cạnh Tang Ni. Vẫn còn một vài người hóng hớt chưa đi, sau khi thấy cảnh này lại bắt đầu xì xào.

“Tường Ly!”

Gần đó có người gọi cô.

Tường Ly quay đầu lại nhìn, là Đàm gia.

Bên cạnh anh ấy còn một người đàn ông khác, từ xa đã nhìn thấy một vóc dáng cao lớn thẳng tắp nhòe đi trong ánh nắng, chiếc áo dạ dáng nhờ màu xám đậm càng làm tôn lên vẻ phong độ phóng khoáng của người ấy.

Đằng sau lưng họ có một là một hàng xe dài tít tắp.

Phía sau hàng xe ấy là cả một đám phóng viên đang vội vàng chạy tới...

[...]

Lâm Khách Lâu là một trà trang nổi danh tại thành cổ Thương Lăng, mang thương hiệu đã hàng trăm năm lịch sử.

Ba chữ “Lâm Khách Lâu” trên biển hiệu còn do chính tay vua Gia Khánh ngự bút, bắt nguồn từ câu thơ trong bài Khê cư của Liễu Tông Nguyên “Nhàn kê dân đồng ruộng - Sống tựa khách sơn lâm”, hy vọng tại đây mọi người có thể lấy trà bầu bạn, tiêu điều tự tại, lánh xa thế sự.

Chỉ đáng tiếc sau này đến các đời hậu bối, trà trang kinh doanh không còn tốt nữa, gia đình bắt đầu có ý bán đi sản nghiệp của tổ tông.

Đàm gia không muốn thương hiệu lịch sử này bị phá dỡ, chuyển giao cho người khác. Anh ấy nghĩ rằng cho dù chỉ giữ lại một căn nhà trống hươ trống hoác cũng coi như gìn giữ một di tích lịch sử. Nhưng không ngờ sau khi cải tổ lại cách trang hoàng và cải thiện các loại trà trong thực đơn, việc làm ăn lại mỗi ngày một phát đạt.

Hôm nay Lâm Khách Lâu náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều. Giống như Tường Tiểu Thiên nói, người của đối phương đã bịt kín lối ra vào rồi.

Chưa nói đến ba vòng trong ngoài toàn vệ sỹ, ngay cả đám phóng viên cũng vô duyên vô cớ xuất hiện.

Cộng thêm vài người dân nghe hơi nôi chõ tới cho thêm phần náo nhiệt, ai nấy đều cổ rướn cổ lên nhìn vào trong, những ai không thấy gì thì rủ rì tai nhau xem người trong Lâm Khách Lâu rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhất thời khiến nơi đây trở nên ồn ào.

Bên trong Lâm Khách Lầu, hai bên ngồi đối diện nhau.

Vệ sỹ của đối phương mặc dù không ít nhưng người của Đàm Diệu Minh cũng trong tư thế không hề kém cạnh.

“Ý của anh Lục là muốn tôi tới Skyline trừ tà?” Tưởng Ly ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh, đùa nghịch tách trà trong tay, băng quơ quan sát người đối diện.

Nhìn ở khoảng cách gần này là có thể thu trọn vẹn diện mạo của đối phương vào tầm mắt.

Ngũ quan sắc nét, khuôn mặt lạnh lùng, độ dày của hai môi trên dưới đều nhau, chứng tỏ cả tinh và dục đều rộng mở.

Nói thô tục một chút thì khi anh không thích đối phương, anh sẽ giữ thân như Liễu Hạ Huệ, còn một khi anh có tình cảm, anh sẽ không giữ lại gì.

Đường khuôn cằm đúng là rất gợi cảm, còn có một ánh mắt biết mê hoặc phụ nữ.

Một người đàn ông trông vẻ dịu dàng ôn hòa nhưng nhìn người phải nhìn vào mắt, mắt người này rất sâu rất đậm, là thành phần không dễ gần, có nghĩa là có thêm sự xa cách, giữ mình.

Có câu: “Ba đời phú quý mới được gọi là quý tộc”. Lục Đông Thâm, Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn danh tiếng lẫy lừng, tổng giám đốc của dự án Skyline, trên người dĩ nhiên phải toát lên dòng máu nội hàm, quý phái, chùng mực của một công tử Lục Môn. Thế nhưng vào lúc cô còn chưa kịp tới đây, anh ta đã có thể “điều động binh lực”, cùng Đàm Diệu Minh tới tận nơi đón người. Người này, sâu không lường được.

Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng đang đánh giá cô.

Vừa khí khái vừa xinh đẹp, đây là ấn tượng ban đầu.

Cô khoác chiếc áo jacket trung tính màu nâu đậm nhưng chiếc áo bó sát bên trong màu cà phê lại tôn lên vẻ kiêu diễm của một người con gái, nhất là vòng eo thon gọn. Chiếc quần bò màu đen càng khiến đôi chân thẳng tắp của cô lộ ra.

Nhưng thứ đập vào mắt hơn cả chính là đôi giày quân đội nặng nề thuần da trâu màu đen, đã được mài cũ đi, trông rất ngẫu, không phải loại giày mà một cô gái bình thường sẽ thích.

Mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan xinh xắn. Đẹp nhất phải nói là đôi mắt, lòng đen và lòng trắng rất rõ ràng.

Nhưng khí khái nhất cũng chính là đôi mắt đó, lúc nửa cười nửa không lại toát ra vẻ bướng bỉnh, gian xảo, giống như hình xăm trên cổ tay cô vậy, quyền rũ và nguy hiểm.

Một người như thế, bảo cô là con gái, cô lại có vẻ đẹp trai hơn hẳn con gái; Nói cô là đàn ông, cô lại mang nét tinh tế, thủy mị không tìm được ở đàn ông.

Còn Đàm Diệu Minh, trong tư liệu đề bốn mươi tuổi, tuy vậy vẫn phong độ ngời ngời, thế nhưng trong đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm độc chốn giang hồ.

Sự thâm độc này không phải là sự giết hại một cách văn minh chốn thương trường. Cùng là mạo hiểm để có được phú quý, nhưng thương trường đề cao chữ “muru”, còn giang hồ yêu cầu chữ “dũng”.

“Ý của tôi là, mời cô Tưởng tới Skyline trừ tà.” Lục Đông Thâm hạ thấp giọng, nhấn mạnh vào chữ “mời” đó.

“Mời há?” Tưởng Ly làm ra vẻ suy tư, rồi gõ gõ tay lên mặt bàn.

Trong trà lầu có để lại hai nhân viên phục vụ, một trong hai người bước lên thêm trà cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly bê cốc trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi cô lên tiếng.

Cô từ tốn uống xong tách trà rồi mới hỏi ngược lại: “Anh Lục đây định ‘mời’ như thế nào?”.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Cảnh Ninh, người trợ lý đặc biệt đứng bên cạnh.

Cảnh Ninh hiểu ý, cầm lấy hai vali đen trong tay người vệ sỹ đặt lên bàn trà, mở nắp ra, quay về phía Tưởng Ly.

Rất nhiều xấp tiền mặt, xếp đầy hai vali.

“Tới địa bàn của Đàm gia mời người, không có thành ý sao tôi dám đến?” Lục Đông Thâm nói: “Đây là quà gặp mặt của tôi dành cho hai vị”.

Tưởng Ly đứng lên trước, vòng qua bên cạnh vali, đường hoàng ngồi xuống bàn, tay trái cầm đại một tập tiền lên, tay phải lướt qua những tờ giấy bạc, còn mới nguyên.

Cô quay đầu mỉm cười với Đàm Diệu Minh: “Nhiều tiền lắm”.

Đàm Diệu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

“Khách sạn Skyline bây giờ đang rơi vào thế người người oán thán, chuyện này không dễ dẹp yên đâu.”

Tường Ly cầm xấp tiền đập đập lên lòng bàn tay còn lại: “Lúc trước bảo nghe lời khuyên thì không chịu. Các anh chặn ngay Quỹ môn quan của người ta, cũng giống như có đũa bịt lối vào nhà của anh, anh cũng phát điên lên thôi”.

“Chính vì sự việc quá khó giải quyết nên mới mạo muội tới nhờ cô Tường đây. Tôi nghe danh cô Tường có bản lĩnh mà người ngoài không ai có được, nếu không người dân trong vùng cũng đã chẳng kính nể gọi cô là Tường gia.”

Một chiếc mũ chóp cao để xuống đầu chẳng khác gì không cho Tường Ly cơ hội chạy thoát.

Lúc này Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Tiền thì chúng tôi không thiếu. Còn nếu muốn mời Tường Lý giúp các anh giải quyết rắc rối, phải xem bản lĩnh của anh tới đâu”.

“Đàm gia cứ nói.”

Đàm Diệu Minh vỗ tay hai tiếng.

Người trong trà lâu lập tức bê ra một chiếc khay bằng gỗ dài khoảng 70 phân, rộng 50 phân, trên khay bày đầy các cốc thủy tinh, với số lượng như thế xếp chồng ba khay lên mặt bàn.

Tường Ly nhìn cảnh tượng trước mắt, nhếch môi cười, trở về vị trí của mình.

Các tách trà được người của Đàm Diệu Minh cất hết đi. Trên bàn giờ chỉ còn lại la liệt cốc thủy tinh. Hai người đàn ông lực lưỡng bê một chum rượu to ra đặt bên cạnh, mở nắp, mùi hương tỏa lan khắp phòng.

“Lục tổng là người làm ăn, tôi không dám chơi trò âm mưu với anh. Nhưng dù sao anh cũng đã cất công tới đây tìm tôi, thì chí ít cũng nên nói chút quy tắc giang hồ.”

Nụ cười của Đàm Diệu Minh nửa tà nửa thiện: “Chúng ta độ tửu lượng, là bạn hay thù cứ xem sức uống của anh đến đâu đã”...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con người Lục Đông Thâm, nguy hiểm

Loại rượu bản địa của vùng thành cổ Thương Lăng, còn có tên gọi là “Rượu ba ly”, dư vị dài lâu, bốc chậm và dữ dội. Người bình thường chỉ uống chưa quá ba chén đã gục, người tửu lượng khá đến đâu cùng lắm cũng chỉ uống được chục chén.

Tường Ly biết rõ về tửu lượng của Đàm Diệu Minh. Mang loại “Rượu ba ly” này ra, bắt anh ấy uống liền từ tỷ khoảng hai, ba chục chén cũng không thành vấn đề. Rồi cô lại nhìn sang Lục Đông Thâm phía đối diện, sắc mặt bình thản, ánh mắt không một gợn sóng, chẳng thể thăm dò được nông sâu.

Cảnh Ninh đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Tổng giám đốc...”.

Lục Đông Thâm giờ tay lên ngắt lời Cảnh Ninh: “Làm khách phải theo ý chủ”.

Tường Ly nghe xong câu này ít nhiều gì cũng phải nhìn anh bằng ánh mắt khác, chỉ có điều cô không biết là anh uống được thật sự hay chỉ đang tự khoác lác về khả năng của bản thân. Cô giờ tay lên, người thuộc hạ phía sau bắt đầu rót rượu theo lệnh, không chút qua quýt.

Cả một bàn đầy rượu, chỉ ngửi thôi đã thấy say rồi. Trà lâu bỗng hóa tửu lâu, thứ người ta đang độ chính là xem ai gắng gượng được tới phút cuối.

Lục Đông Thâm là khách, dĩ nhiên phải cạn trước tổ lòng thành. Chén đầu tiên vừa trôi xuống bụng, anh bỗng cảm giác như có một lưỡi dao sắc lẹm cửa ngang cổ họng, ngay sau đó lại giống như có một quả bom được chôn trong dạ dày, bỗng chốc nổ tung. Loại rượu này đích thực còn lớn gấp nhiều lần những loại anh từng gặp trên thị trường.

Đàm Diệu Minh tấm tắc khen anh hào sảng, ngay sau đó cũng tự động uống cạn một chén.

Hai người bắt đầu mở màn cho “trận chiến”.

Đàm Diệu Minh phóng khoáng uống cạn liên tục, Lục Đông Thâm cũng từ tốn không sót giọt nào.

Một lượt chén đầu tiên đã cạn sạch. Người phía sau tiếp tục rót lượt mới. Mùi rượu thơm phức theo khe cửa nhỏ hẹp bay ra ngoài Lâm Khách Lầu, có lẽ cũng đã lọt vào mũi của khá quần chúng đang chen chúc hóng chuyện vui bên dưới.

Ban đầu Tường Ly nghĩ mình thắng chắc, nhưng dần dần chẳng hiểu sao cô lại hơi lo. Khi đã hết nửa vò rượu, cô nhận thấy rõ Đàm Diệu Minh bắt đầu phải gắng gượng, bàn tay cầm chén rượu lên đã có phần nặng nề và ngập ngừng.

Khi nhìn sang Lục Đông Thâm, cô thấy anh vẫn điềm đạm như thế, chưa thấy dấu hiệu say sưa gì.

Đàm Diệu Minh có thể chiếm cứ được một vị trí ở Thương Lăng đều là con đường được xây đắp bởi rượu và võ. Tay Lục Đông Thâm này trông bề ngoài không giống người có khí khái giang hồ, vậy mà uống rượu lại không kém cạnh ai. Điều này khiến Tường Ly băn khoăn, cứ cái đà này, chưa chắc họ đã là bên chiếm thế thượng phong.

Quả không sai, khi đã nhìn thấy đáy vò rượu, Đàm Diệu Minh đã đổ bưng từ mặt xuống tới cổ, ánh mắt bắt đầu mơ mơ màng màng, khoảng thời gian nghỉ giữa các chén cũng đã được kéo dài ra.

Còn Lục Đông Thâm thì vẫn ngồi nghiêm chỉnh đĩnh đạc, hô hấp đúng là có phần dồn dập hơn nhưng không quá rõ ràng như Đàm Diệu Minh. Trái tim Tường Ly đập lỗ nhịp. Đó là cả một vò rượu đấy. Đúng nói là chỉ hai người họ, cho dù tìm thêm bảy, tám hảo hán giỏi rượu chè nữa tới đây cũng có thể đều đã gục một hàng dài.

Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ không tự nhận thua. Dù đã nhìn thấy đáy vò, anh ấy vẫn lên tiếng ra lệnh tiếp tục rót.

Tường Ly thấy đám thuộc hạ đã bắt đầu xé vò và rượu thứ hai. Họ đang chuẩn bị rót đầy, thì cô giơ tay lên ngăn miệng vò lại.

“Anh Lục, uống với tôi đi.” Cứ tiếp tục uống thế này, thể diện của Đàm Diệu Minh sẽ bị hạ gục tại Lâm Khách Lầu mất.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt có phần hứng thú.

Ngược lại, Cảnh Ninh lên tiếng trước: “Cô Tường, mấy người làm vậy e rằng hơi vô lý”.

Tường Ly thông dong đi tới trước mặt cô ấy, bất ngờ cúi đầu ghé sát Cảnh Ninh, hít sâu một hơi rồi mỉm cười: “Người đẹp, cô có vẻ căng thẳng quá”.

Nụ cười của cô mang một nét lưu manh, vô lại, bỗng khiến Cảnh Ninh đỏ mặt.

“Cô nên học ông chủ của mình, hành xử thật bình tĩnh. Hay là, cô có bí mật gì không muốn để ông chủ biết, thế nên mới căng thẳng như vậy?”

Cảnh Ninh tăng lò điệu bộ trên ghẹo của cô, nhún mày: “Bậy bạ”.

Tường Ly không quan tâm đến cô ấy nữa, ngồi xuống bên cạnh vò rượu, ra lệnh cho thuộc hạ rót sáu chén.

“Các người đang đến nhờ vả chúng tôi giúp đỡ, thế nên, ở chỗ này không có cái gì gọi là vô lý cả.”

Trong lúc đó, cô cầm một chiếc bát lửa cầm tay lên, khẽ ấn một cái, trên sáu chén rượu lập tức bùng lửa: “Vấn đề mà khách sạn của mấy người gặp phải không nhỏ đâu. Trừ phi là bạn bè, nếu không chúng tôi cũng không cần phải dính vào mớ rắc rối này”.

Nói xong câu ấy, cô lại dùng một miếng vải amiăng* phủ lên sáu chén rượu, khi lật mở ra, ngọn lửa bên trên đã tắt.

*Vải amiăng là vật liệu được cấu tạo từ những sợi thủy tinh rất mỏng (sợi bazan), được dùng như chất tăng cường cho nhiều sản phẩm Polymer, các chất liệu tổng hợp...

Sáu ly rượu đối nhau, Tường Ly cười khê: “Uống vậy sẽ ngon hơn nhiều. Xin mời anh Lục”.

Lục Đông Thâm cọ ngón tay lên thành chén, anh suy nghĩ một lát bèn cầm lên uống cạn.

Có điều một ngụm này lại dữ dội hơn uống mười mấy chén trước đó, khi đưa lên mũi tỏa ra mùi hương thơm phức. Ngay sau đó chất men bốc thẳng lên đầu. Uống xong chén thứ ba, anh bắt đầu cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trong cơ thể, trong đầu rục rỏ, huyền ảo như kính vạn hoa.

Anh nghe thấy tiếng Tường Ly cười, nhưng tiếng cười đó lúc gần lúc xa, rồi anh lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh giơ ngón cái lên trước mặt mình, nhưng khuôn mặt anh ấy có phần mông lung.

Rất nhanh, giọng Tường Ly biến mất bên tai, thay vào đó là tiếng cãi vã, tranh chấp của các vị cổ đông trong Hội đồng quản trị, sắc mặt muôn hình vạn trạng của người nhà họ Lục và cái bóng mơ hồ của một người con gái...

Bên tai hình như vang lên tiếng gọi của Cảnh Ninh: “Tổng giám đốc?”.

Lục Đông Thâm choàng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía Tường Ly: “Cô đã cho tôi uống thứ gì vậy?”.

Tường Ly cười gian manh, tiến sát lại gần anh, hỏi ngược: “Vậy anh đã nhìn thấy gì? Hay, anh Lục đã say rồi?”.

Lục Đông Thâm nhìn sâu vào mắt Tường Ly, anh biết ngay khi Tường Ly ra tay, mọi việc sẽ không đơn giản như thế.

Ban nãy Đàm Diệu Minh uống đến nổi men say bốc thẳng lên đỉnh đầu, qua một hồi được Tường Ly thế chỗ mới dịu đi phần nào. Lúc này anh ấy bèn lên tiếng hòa giải, giơ tay ra trước mặt Lục Đông Thâm: “Anh Lục đúng là người hào sảng, Đàm Diệu Minh tôi xin được kết giao bạn bè với anh!”.

Lục Đông Thâm đứng lên, bắt tay với Đàm Diệu Minh: “Chuyện của khách sạn làm phiền hai vị rồi, nhất là...” Anh quay ngay sang nhìn Tường Ly: “Cô Tường”.

[...]

Sau khi đám người của Lục Đông Thâm đi khỏi, Tường Ly vẫn ngồi yên một lúc trên ghế không nhúc nhích, hai chân gác lên bàn trà. Hai vali tiền vẫn còn nguyên đó. Cô vẫn cứ đắn đo mãi về ánh mắt cuối cùng của Lục Đông Thâm trước khi ra về, dường như nó chứa đựng quá nhiều nội dung mà cô không thể nghiền ngẫm được hết.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ trực giác của mình, cô tin chắc chắn rằng ánh mắt đó không phải vô tình, tùy ý.

Cảm giác này rất tệ, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra mà bản thân lại không thể kiểm soát được nó.

Đàm Diệu Minh tiễn Lục Đông Thâm ra về xong mới trở lại, đẩy người diu mình ra ngoài, bước tới, một tay đặt lên vai Tường Ly, rồi theo đà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Em cho anh ta uống thứ gì vậy?”

Tường Ly đổ người về phía trước, lặng lẽ né tránh bàn tay của anh, rót một cốc trà rồi đưa cho Đàm Diệu Minh.

“Lấy Thujone và Agroclavine chiết xuất từ hai loại cây khổ ngải và bìm biếc, hai chất này sau khi được đốt lên sẽ tỏa ra một thứ mùi thơm lừng không thể cưỡng lại được. Mùi này cộng với tác dụng của men rượu được ủ lâu năm, tràn qua khoang mũi sẽ kích thích thẳng tới phần dưới của bán cầu não phải. Nằm giác quan bên bán cầu não phải của người thường đều chịu sự kiểm soát và khống chế của lý trí trong bán cầu não trái. Thứ mùi này sẽ khiến cho một người dù lý trí đến đâu cũng sẽ nhìn thấy những điều mình căm ghét, yêu thương và khát khao trong trái tim mình, sau đó phản ánh tới đại não, hiện lên thành hình ảnh.”

*Thujone một hợp chất hóa học nằm trong thức uống Absinthe, bắt nguồn từ bang Neuchâtel tại Thụy Sĩ vào cuối thế kỷ XVIII, thường bị thể hiện như một loại ma túy tác động trí tuệ gây nghiện và gây ảo giác nguy hiểm.

Nói tới đây, cô thấy Đàm Diệu Minh há hốc miệng, bèn bổ sung thêm một câu: “Nói một cách dễ hiểu, nó có thể khiến anh ta nhìn thấy ảo giác của những điều mà anh ta khao khát, mong nhớ trong lòng, hoặc những thứ là lý tưởng trong mắt anh ta. Phạt nhẹ răn nắn, dù sao thì em cũng không thể nhìn anh say khướt được”.

Bấy giờ Đàm Diệu Minh mới hiểu ra, gật gù, nhấp một ngụm trà: “Em có phát hiện được gì từ anh ta không?”.

“Dã tâm.” Tường Ly đáp: “Dã tâm của một người em có thể nghĩ thấy đấy. Con người Lục Đông Thâm đó... nguy hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Động chạm tới tâm linh là chuyện vừa to vừa nhỏ

Đàm Diệu Minh uống cạn tách trà, mùi rượu còn chưa tan hết khiến khuôn mặt anh trông vẫn ửng hồng.

“Một người đàn ông đã sắp ngồi lên chiếc ghế quyền lực của tập đoàn Lục Môn thì sao có thể đơn giản chứ. Từ lâu em đã nghe nói tay Lục Đông Thâm đó trên thương trường là một người vô cùng thủ đoạn, là con hổ đầu đàn của Lục Môn. Nhiều năm trước đã lặng lẽ hoàn thành rất nhiều phi vụ mua bán sáp nhập. Vài năm nay anh ta lại càng lũng đoạn quyền hành các thương hiệu xa xỉ, các thương hiệu ô tô của Lục Môn, thế lực rất mạnh. Một người như vậy lại bỗng dưng chọn tiếp quản khu vực Trung Quốc, rồi lại hướng ánh mắt về phía Thương Lãng của chúng ta, xem ra chắc chắn là anh ta muốn thu gom toàn bộ khu vực đất đai quanh đường Tô Hà rồi. Lục Đông Thâm chọn tiếp quản dự án Skyline chẳng qua là muốn vẽ thêm chút thành tích sự nghiệp, nhưng đối với chúng ta mà nói lại là thiệt hại lợi ích trực tiếp nhất. Nghe nói ở Lục Môn còn một người tên là Lục Khởi Bạch, thế lực cũng không tầm thường, lôi kéo được chỉ huy của không ít cổ đông kỳ cựu trong Lục Môn, sao cam tâm chấp nhận làm một vị “vương giả” tiêu điều tự tại chứ? Lục Đông Thâm tin tà ma ư? Ha, hôm nay anh ta bày ra một thế giộn rầm rộ, giống trống khua chiêng như thế này chẳng qua là diễn cho đám dân chúng xem, để tốc chiến tốc thắng không muốn Lục Môn nắm được bất kỳ chuyện xấu nào của mình. Nhưng kẻ nào cười tới phút cuối cùng thì phải xem diễn xuất của ai đỉnh hơn.”

Tường Ly vất cánh tay phải lên lưng ghế, cúi đầu, lấy ngón cái bàn tay trái móc móng tay nghịch ngợm. Móng tay của cô rất đẹp, tròn trịa cong cong như một vầng trăng. Nghịch mãi nghịch mãi, cô chợt nhìn xuống hình xăm nơi cổ tay của mình, ngón tay bất giác run lên. Có một con đau như kim châm đâm thẳng vào đầu, ngay sau đó, cảm xúc của cô cũng thay đổi.

“Thế nên, em nhất định sẽ chữa bệnh cho người đó, hơn nữa còn phải chữa thật tốt. Chỉ cần em chữa khỏi, thì tin tức về chuyện tà ma trong Skyline lại càng chắc chắn. Anh ta muốn mượn danh bà phù thủy này đã bịt miệng người dân, nhưng tới lúc đó những kẻ trèo lên lưng cạp không dễ xuống sẽ chính là họ. Cũng sắp tới lễ tế đông rồi, Skyline chặn đường của các vong linh trên cầu Cửu Tử, gây ảnh hưởng tới may mắn của năm mới, đây chính là việc làm động chạm tới niềm tin của người dân Thương Lãng. Mà chuyện động chạm kiểu này, nói to rất nhỏ, nói nhỏ rất nhỏ.”

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào đó nhìn cô, cất giọng dịu dàng: “Anh chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của em. Có điều, sẽ phải đấu trí với gã Lục Đông Thâm đó, vất vả cho em rồi”.

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt anh lúc này quá đối dịu dàng, giống như câu mà Tường Tiểu Thiên nói: Những khi Đàm gia nhìn chị, ánh mắt rất cưng chiều.

Đàm Diệu Minh quả thực là một người đàn ông đầy hấp dẫn, chưa nói đến việc anh cao lớn đỉnh đặc, lại còn mang một diện mạo chính nhân quân tử, đường hoàng khiêm tốn không giống một kẻ lưu lạc chốn giang hồ. Nếu không kể, có ai ngờ một người đàn ông trông bề ngoài hiền lành vô hại như anh đã từng lăn lộn khắp chốn mới có ngày hôm nay?

Cô lên tiếng: “Sinh mạng thứ hai của em do Đàm gia ban tặng. Không có Đàm gia làm gì có Tường Ly ngày hôm nay. Thế nên, em làm gì cũng là nên thời”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, nhưng nhìn kỹ lại có chút đắng chát. Anh gơ tay lên, dường như định nắm lấy tay cô nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại. Rất lâu sau, anh mới gật đầu nói: “Chỗ tiền trên bàn em cầm lấy đi. Hôm nay thế này, ngày mai thế khác, giữ bên người phòng khi cần sử dụng”.

[...]

Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm bắt đầu không kiểm soát được men rượu trong người nữa. Anh gục hẳn ra ghế sau, hơi thở nặng nề, nhắm nghiền mắt, mặt trắng nhợt.

Mấy chiếc xe đồng thời đỗ lại trước một cửa hàng tạp hóa. Cảnh Ninh không yên tâm, phải đích thân xuống mua một chiếc khăn ướt.

Cô đưa chiếc khăn tới trước mặt Lục Đông Thâm, ngáp ngừng giây lát rồi lại hạ tay xuống, khẽ gọi: “Tổng giám đốc”.

Lục Đông Thâm mở mắt ra, đón lấy chiếc khăn trong tay Cảnh Ninh, lau qua mặt, còn đau dữ dội hai bên thái dương bấy giờ mới chịu dịu đi. Một lát sau, anh đưa tay nói lỏng cà vạt, rồi khẽ hỏi: “Điều tra ra chưa?”.

Cảnh Ninh trở lại ghế lái phụ, nói: “Cô gái tên Tường Ly này giống như bóng dung xuất hiện vậy. Tôi đã thuê thám tử tư điều tra nhưng điều tra mãi vẫn chỉ có chút thông tin ít ỏi đó thôi”.

Sau sự kiện Thai Quốc Cường “trúng tà”, cô đã lập tức kiểm tra ngay CCTV của khách sạn Skyline Thương Lãng.

Tối hôm đó, Thai Quốc Cường quả thật giống hệt như gặp phải ma, sau đó làm phiền tất cả các vị khách trong khách sạn. Mà ngay trước đó, có một người đã đứng rất lâu trước bức Giang sơn đồ trên hành lang quán bar khách sạn. Người đó, qua điều tra tên là Tường Ly.

Nhưng khi điều tra tiếp thì lại có chút khó khăn.

Lục Đông Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ, rất lâu sau mới ra lệnh cho xe chạy tiếp.

Cảnh Ninh hình dung rất sát, đúng là giống như từ trên trời rơi xuống. Nhưng trên đời này làm gì có ai bỗng dưng xuất hiện chứ, kiểu gì cũng có thể tìm ra gốc gác. Giống như Đàm Diệu Minh vậy, cả một tập tài liệu dày cộp đủ để viết truyền kỳ nhân vật.

Anh ta là người Thương Lãng chính gốc. Năm 13 tuổi, bỏ qua đời, năm 15 tuổi theo mẹ đi bước nữa ở nước ngoài xa xôi. Anh ta cũng học hành rất giỏi, là sinh viên xuất sắc, năm 22 tuổi tốt nghiệp Đại học California, sau đó trở lại Thương Lãng dựa vào cú đấm của mình khai phá sự nghiệp.

Hiện giờ ở Thương Lãng có không ít quán bar, vũ trường, cửa hàng cửa hiệu thậm chí là những mảnh đất còn hoang vu đều là sản nghiệp của anh ta. Dù là làm ăn đường hoàng hay làm ăn giấm dúi, anh ta đều phát đạt. Thế nên người bên ngoài cũng đồn đại anh ta vẫn kinh doanh những thứ bị pháp luật cấm, đáng nghi ngờ nhất chính là ma túy nhưng từ đầu tới cuối không ai tìm ra được chứng cứ anh ta có dính líu tới ma túy.

Ngược lại khi đọc tới Tường Ly thì tư liệu chỉ có vồn vện như sau: Năm 26 tuổi, tức là ba năm trước đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đàm Diệu Minh, võ công rất khá. Ba năm nay cô đã cứu chữa cho không ít người dân Thương Lãng, được dân trong vùng kính nể như một thầy phù thủy thời hiện đại.

Thu nhập chính tới từ hai cửa hàng, một là cửa hàng bán trống châu Phi làm bằng thủ công, và một là quán trà “Thần Tiên Ẩm” đó. Nghe nói quán trà ấy khách ra khách vào nườm nượp quanh năm. Cả hai cửa hàng nghe đồn đều do Đàm Diệu Minh bỏ tiền ra mở cho cô. Ngoài ra, cô đến từ đâu, trước năm 26 tuổi đã gặp chuyện gì, gia cảnh thế nào thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng.

Một người mà ngay cả quá khứ cũng không tìm ra...

Lục Đông Thâm nhú mày. Vậy thì, phải chăng cô vốn dĩ không tên là Tường Ly?

Trong xe cực kỳ yên ắng.

Cảnh Ninh nhìn qua gương chiếu hậu, lặng lẽ quan sát Lục Đông Thâm. Mỗi khi anh suy nghĩ nghiêm túc chuyện gì ánh mắt đều rất sâu xa. Khuôn mặt đó lúc nào cũng khiến con gái mơ mộng, nhưng vẻ lạnh nhạt cũng lại khiến mọi cô gái không dám tùy tiện sát gần. Ở bên cạnh anh, cô cũng luôn luôn phải tự nhắc nhở bản thân, quên đi mình là con gái.

“Đây là túi bùa tôi lấy được trên người hai cậu nhóc quý ở đó, anh xem thử đi.” Cô rút chiếc túi trong túi xách ra, đưa cho Lục Đông Thâm “Giả sử đây đúng là thứ để trị bệnh cứu người, Tường Ly không phải cố tình lừa bịp thì cũng quá đáng sợ”.

Nói “lấy được” là còn văn minh chán, thực chất là cô đã lén lấy trộm từ hai người đó trước khi rời khỏi Lâm Khách Lầu.

Lục Đông Thâm không gan hỏi cô đã lấy trộm kiểu gì, lập tức mở ra xem, hơi sững người. Một túi bên trong toàn là cát, túi còn lại thì trống rỗng.

“Túi bên trong có cát là của người tên Tường Tiểu Thiên.” Cảnh Ninh bổ sung thêm.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ mãi mê xem chiếc túi không có gì. Không phải nó không có gì, nó có... mùi hương.

Mùi hương này rất đặc biệt, giống như mùi thuốc, lại không nồng như thuốc, vãn về một ít lên ngón tay ngửi thử, bỗng chốc khiến người ta tỉnh táo hẳn, tựa như từng lỗ chân lông trên cơ thể được gột rửa sạch sẽ bụi bẩn vậy.

Còn túi cát thì hoàn toàn không có mùi.

Cái này khiến anh nhớ tới chén rượu kia.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vãn về ngón cái lên lớp lụa trắng, hoa văn thêu bên trên khiến anh nhớ tới đôi mắt trên cổ tay của Tường Ly, xung quanh hình xăm đôi mắt ấy hình như cũng khắc hoa văn này.

Anh bỗng nói: “Cô gái Tường Ly này... thú vị đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nó giống chúng ta nhất, giết người không thấy máu

Hôm sau, tin tức nóng hổi về chuyện Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn đồng thời là tổng giám đốc mới kế nhiệm của dự án Skyline, Lục Đông Thâm đích thân mời cao nhân về hóa giải những điềm xấu khách sạn đã truyền đến tai giới báo chí khắp nơi. Tin thời sự, tạp chí tài chính hay các loại báo mạng lớn nhỏ gần như đều giật tít hàng đầu.

Tập đoàn có vốn đầu tư nước ngoài Lục Môn, với tư cách là một doanh nghiệp bản địa sau này di dân ra nước ngoài, vốn dĩ đã có một dây chuyền sản nghiệp phức tạp rắc rối và một truyền kỳ về khả năng lũng đoạn thương trường khiến người ta tò mò, chi hiếm một nỗi tổng bộ của Lục Môn không nằm ở Trung Quốc nên người ta chẳng thể đào sâu tìm hiểu. Bây giờ, Lục Môn đã hướng sự chú ý về Trung Quốc đại lục, trong đó dự án Skyline nhận nhiệm vụ là đoàn quân tiên phong, phát triển cực kỳ thịnh vượng tại ba thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu. Chỉ không ngờ lại bị “gãy” ngay tại Thương Lãng. Thế nên niềm “ưu ái đặc biệt” mà cánh phóng viên dành cho Skyline cũng là đang gián tiếp muốn lật mở lớp màn bí mật về Lục Môn.

Tường Ly không lộ mặt trên báo chí.

Nghe nói ngày mà đám phóng viên bao vây Lâm Khách Lầu, người của Đàm Diêu Minh đã hạ lệnh: Tường gia tuyệt đối không thích chụp ảnh, thế nên không cho phép các báo và tạp chí đăng hình ảnh của Tường gia, dù chỉ là thông tin hay bóng hình. Đám phóng viên đang ôm trong bụng tâm lý sẽ chụp được hình Tường gia lập tức bị tịch thu hết công cụ phương tiện, xóa ảnh đồng thời nhận được lời cảnh cáo.

Ai dám đắc tội với Đàm Diêu Minh đây? Việc này cũng giống như khi chưa được phép của Phòng quan hệ công chúng của tập đoàn Lục Môn sẽ không được tự động chụp hình Lục Đông Thâm vậy, mọi người chỉ còn cách giành giật tin tức quan trọng để đưa lên làm tít, chứ không ai chấp nhận dính vào những rắc rối không cần thiết.

Thế nên, dù tin tức có rầm rộ cách mấy thì hình ảnh cũng chỉ dừng lại ở việc ngày hôm đó Lâm Khách Lầu bị vây kín không còn lối đi và cảnh tượng hàng rào vệ sỹ vòng trong vòng ngoài mà thôi.

Trần Khởi Bạch đặt tờ tạp chí trong tay lên bên cạnh bàn làm việc, đứng dậy đi ra trước cửa sổ. Từ góc độ này nhìn xuống, cảnh đêm ở thành phố New York là xe cộ nhằng nhịt như mắc cửi.

Bức tường phía Tây trong phòng làm việc được đào rỗng, khám vào trong đó một bể thủy tinh cỡ lớn. Ngọn đèn màu trắng phản chiếu rõ bụi cây khoáng đạt bên trong bể và tầng tầng lớp lớp những tầng cỏ, từ xa nhìn lại trông giống như hình ảnh thu nhỏ của một thảo nguyên.

Chỉ có điều, trong bụi rậm đó có một con rắn Mamba đen* đang ẩn nấp, thân hình dài khoảng hơn ba mét, phần đầu dài, hai mắt tròn và đen, màu da

gần với màu xám đen, đến giữa bụng thì chuyển dần từ xám đậm sang xám nhạt. Ở cách nó chưa đầy hai mét, có ba con chuột bạch. Có lẽ chúng vừa được bỏ vào trong bể thức ăn nên vẫn còn cảm thấy mới mẻ, chạy nhảy không ngừng, hoàn toàn không biết có một mối nguy hiểm đang tới gần.

**Là một loài rắn độc đặc hữu tại vùng hạ Sahara, châu Phi. Tên gọi của loài này không bắt nguồn từ màu sắc vảy rắn mà do màu sắc đen như mực bên trong vòm miệng của rắn. Đây là loài rắn độc nhất tại lục địa châu Phi.*

Lục Chấn Danh ngồi bên sofa, dùng thìa khuấy lá trà trên chén, không ngừng đầu lên: “Thằng Đông Thâm này làm mọi việc vẫn luôn suy nghĩ chu toàn cẩn thận. Thế mà lần này lại quá hoang đường, khiến cả Lục Môn bây giờ không ai không biết”.

Lục Khởi Bạch quay người lại, dựa vào cửa sổ: “Những gì ông anh họ đó của con khao khát nhiều hơn tất cả mọi người, đầu óc cũng quá tinh táo. Bố à, bao nhiêu năm nay, bố đã thấy anh ta làm chuyện gì ‘hoang đường’ bao giờ chưa? Theo con thấy, lần này chẳng qua chỉ là một đòn đánh lạc hướng”.

Cùng sinh ra ở Lục Môn, Lục Khởi Bạch cũng thừa hưởng một vẻ ngoài nổi trội và một vóc dáng cao lớn đã trở thành gen trội của người nhà họ Lục. Có điều, so với Lục Đông Thâm thì khuôn mặt của anh ta có phần tươi sáng hơn, điểm này được thừa hưởng từ người bố Lục Chấn Danh, một người đàn ông ôn nhu, tao nhã nổi danh. Còn người hiện đang ngồi trên chiếc ghế quyền lực của Lục Môn, Lục Chấn Dương, cũng tức là bố đẻ của Lục Đông Thâm thì có tiếng là tàn nhẫn, quyết đoán.

Sở dĩ hình dung Lục Chấn Dương như vậy, là bởi Lục Chấn Danh đã từng vì một bước sai lầm mà đánh mất quyền lực tối cao của Lục Môn. Sau khi đoạt được quyền thế, ngoài việc diệt trừ những nguyên lão không thể cảm hóa được Lục Môn, ông còn thay máu một loạt nhân sự, nhất là người của Lục Chấn Danh, nhất thời làm dậy lên một cuộc cách mạng không mùi máu trong nội bộ Lục Môn.

Bao năm nay ở trong Lục Môn, Lục Chấn Danh chỉ có chức danh, không có thực quyền, nhưng hình như ông ta cũng đã quen rồi, rất phù hợp với lời nhận xét khiêm nhường, kín kẽ mà người ngoài dành cho mình.

Lục Chấn Danh rửa sạch ấm, bỏ trà vào, thìa nước đầu tiên được ông ta tưới ướt toàn bộ bề mặt ấm, rồi ông ta từ tốn lên tiếng: “Làm người, có chút đã tâm cũng là chuyện tốt mà”. Sau đó ông ta đổ nước sôi, đập nắp ấm trà lại, một lần nữa trắng qua lá trà.

“Giống như Đông Thâm, bây giờ ngoại trừ lĩnh vực vũ khí đạn dược và năng lượng sinh học của bố nó và các cổ đông kỳ cựu là nó không can dự ra thì các ngành kinh doanh khác của Lục Môn ngành nào nên tham gia nó cũng đã tham gia rồi, dã tâm của nó lớn đến đâu ai cũng nhận ra cả. Nhưng dã tâm lớn dần lên thì cũng không còn ngó trước lo sau nữa, xác suất mắc sai lầm cũng cao hơn. Thị trường Trung Quốc không dễ nuốt như vậy. Các đô thị loại 1 thì không nói, càng là mấy tỉnh lẻ lại càng phức tạp. Có những mối quan hệ, dùng tiền là có thể nhìn thấy, lại có những mối quan hệ mà tiền chẳng ích gì. Chủ tịch điều hành nhiệm vụ của khu vực Trung Quốc trước kia sở dĩ bị Lục Đông Thâm thay thế không phải vì thành tích của Skyline tại các đô thị lớn quá tệ, mà vì cậu ta xem nhẹ sức ảnh hưởng của các thành phố loại 2, loại 3. Có câu sợ nhất là mấy thằng quỷ nhỏ bám riết chính là nói mấy thành phố tép riu như thế ở Trung Quốc.”

Lục Khởi Bạch đi tới trước bể cho ăn, hai tay đút túi quần, nhìn con rắn Mamba đen đang từ từ sát lại gần đám chuột bạch, bật cười: “Các doanh nghiệp nước ngoài kiểu gì cũng gặp chuyện ‘không hợp thủy thổ’*. Đạo lý này ông bác của con hiểu mà ông anh họ của con cũng không gà mờ. Vậy mà trong tình hình ấy, ông bác của con vẫn đặt món này vào bát của anh họ, chẳng qua là muốn chặn họng đám nguyên lão. Đám nguyên lão đó đâu phải kẻ mù, Lục Đông Thâm có tính cách ra sao họ đều hiểu rõ. Một khi anh ta ngồi lên vị trí của bố mình thì chỗ lợi nhuận họ bòn rút được từ mấy công việc béo bở sẽ bại lộ. Cũng coi như ông trời đang giúp chúng ta. Mảnh đất Thương Lãng đó đang là mồi ngon mà cả Lục Môn và Thai Quốc Cường đều nhắm tới, mà gã thổ công ở đó Đàm Diệu Minh cũng nào có phải dạng vừa? Nghe nói cả ‘Thái tử gia’ trên kinh đô, Nhiêu Tôn cũng có hứng thú với mảnh đất đó. Vốn dĩ chuyện làm ăn có thể thương lượng theo cách làm ăn, nhưng sau khi Thai Quốc Cường làm âm ỉ lên thế này, thì tính chất của chuyện này đã thay đổi. Cho dù bên cạnh Lục Đông Thâm vẫn còn người bạn học cũ Dương Viễn giúp sức thì e cũng không phải chuyện đơn giản”.

**Không thích nghi được với môi trường tại nơi đầu tư.*

Nói tới đây, anh ta dùng khớp ngón tay gõ lên lớp kính: “Thanh tâm quả dục lâu lắm rồi nên giờ xem đại một vở kịch quen cũng thấy rất hay”.

Lục Chấn Danh chia trà xong xuôi, đến nước thứ ba, trà đã trở nên trong vắt, thơm phức. Ông ta nói: “Nào, con qua đây ném thử đi. Mấy hôm nay bố rảnh rồi không có việc gì làm nên đã đi học trà nghệ. Thao tác vẫn chưa thuần thục lắm, nhưng cho dù là một thứ mình chưa thành thạo, chỉ cần làm bằng trái tim thì cũng có rất tạo ra được một sản phẩm có ý nghĩa”.

Lục Khởi Bạch ngồi lại xuống sofa. Anh ta vừa nâng tách trà lên thì con rắn Mamba đen trong chiếc bể phía sau đột ngột nhảy vọt lên, há cái miệng như cái động đen ngòm của mình ra. Mấy con chuột bạch chưa kịp phản ứng lại đã bị nuốt trọn, tốc độ cực nhanh, quả nhiên không hổ danh là “sát thủ khủng bố”.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lục Chấn Danh thờ dãi: “Loại rắn độc này có nuôi lâu cũng không thân thiện được đâu”.

Lục Khởi Bạch uống cạn một tách trà: “Con thích rắn bởi vì nó giống chúng ta nhất, giết người chưa bao giờ thấy máu”.

Lục Chấn Danh cười: “Bây giờ bác cả của con chỉ muốn nhìn thấy thiên hạ thái bình mà thôi”.

[...]

Thương Lãng nhờ có một bối cảnh lịch sử độc đáo và một điều kiện giao thông thuận lợi đã trở thành thành phố phát triển kinh tế trọng điểm. Con đường Tô Hà kể từ ngày khởi công xây dựng đã trở thành khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt của Tường Lãng. Bây giờ, vì trung tâm Skyline cao hơn 200 mét với 50 tầng lầu mà nó bị chụp cái mũ là khu thương mại, dịch vụ đẳng cấp. Khoảng 350.000m² đất xung quanh con đường Tô Hà đã bị mua lại. Dự án Skyline sẽ đầu tư một khoản tiền khổng lồ để xây dựng nơi đây thành khu thương mại hạt nhân tập trung đầy đủ các trung tâm thương mại với những sản

phẩm, thương hiệu xa xỉ đến từ khắp nơi trên thế giới, các khách sạn nhà hàng hạng sang và các khu chung cư cao cấp.

Hơn nữa còn nghe nói, tiếp theo đây, dự án Skyline có dự định lấy đường Tô Hà làm trung tâm, mua thêm các mảnh đất xung quanh để xây dựng đồng bộ các kiến trúc phục vụ đời sống người dân như: bách hóa, siêu thị, nhà hàng đẳng cấp, các khu vui chơi giải trí và các quán bar, câu lạc bộ VIP... Tới lúc đó, cả thành phố Thương Lãng sẽ trở thành một đại diện có tiềm lực lớn mạnh của Skyline ngoài các đô thị loại 1 hay các thành phố có nền công nghiệp phát triển khác.

Khách sạn Skyline được xây dựng ngay tại trung tâm của dự án, chiếm một khoảng diện tích rất lớn. Cuộc hội nghị online của Lục Chấn Dương ở nước ngoài xa xôi được kết nối tới khu văn phòng tổng giám đốc tại tầng 49.

“Chẳng qua chỉ là một tay anh chị ở vùng đó. Cậu ta cần mãi không chịu nhả cũng chỉ vì lợi ích phân chia chưa được đồng đều. Những việc có thể giải quyết được bằng tiền thì hãy khẩn trương dùng tiền giải quyết. Chúng ta là người làm ăn, việc chúng ta xem trọng vẫn là toàn bộ lợi ích sau cùng thu về được. Thứ không được lãng phí nhất chính là thời gian. Đây là đạo lý mà con bắt buộc phải hiểu từ khi còn làm một nhân viên quen ở Lục Môn.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Anh Lục nói, chỉ cần cô Tưởng vui là được

Lục Đông Thâm ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn: “Thưa bố, tiếng tăm của Đàm Diệu Minh ở Thương Lãng không hề nhỏ, thế lực cũng không thể xem thường. Anh ta là một con rắn độc không dễ dàng thỏa mãn, nếu không hạng mục Skyline Thương Lãng đã chẳng đình trệ mãi. Khi trước, nhiều lần đồng sự Vương đàm phán các mảnh đất gặp thất bại cũng là do Đàm Diệu Minh ở trong phá đám. Con người anh ta dù chơi xấu hay chơi đẹp cũng đều chơi giỏi. Anh ta đâu chỉ đơn giản là cần chút giá chèn lệch giữa hai bên”.

“Đồng sự Vương” mà anh nhắc đến chính là người phụ trách dự án Skyline tại khu vực Trung Quốc trước kia. Trước khi được điều trở lại tổng bộ, ông ta đã làm một bản báo cáo công tác rất chi tiết. Anh đã đọc qua, trong đó có một phần nhắc tới miếng xương khó nhai là Đàm Diệu Minh.

“Đàm Diệu Minh có một nền tảng vững chắc ở Thương Lãng đã nhiều năm rồi, muốn nhổ tận gốc anh ta cần chút thời gian.”

Lục Chấn Dương nghe xong, sắc mặt không khá lắm. Một người đã sống nửa thế kỷ như ông mà khuôn mặt vẫn phần nào còn vẻ tuần tú, cương nghị của tuổi trẻ. “Con động vào cậu ta làm gì? Đô thị loại 1 thì xứng đáng để làm vậy nhưng với một vùng nhỏ bé như Thương Lãng, con vẫn muốn nuốt toàn bộ đất đai ở đây, con đã từng tính toán đến sự mạo hiểm trong chuyện này hay chưa? Việc con cần làm bây giờ là hai bên đều có lợi.”

Cốc cà phê đen trước mặt Lục Đông Thâm đã nguội ngắt, hết như nhiệt độ trong mắt anh vậy. Trầm mặc một lúc lâu, anh một lần nữa lên tiếng quả quyết: “Miếng bánh của Đàm Diệu Minh, con quyết phải nuốt trọn. Loại người như anh ta sẽ không chịu chia sẻ lợi ích với bố đâu, chỉ khi nào cắt đứt được đường lui của anh ta thì mới diệt trừ vĩnh viễn được hậu họa về sau”.

Lục Chấn Dương rõ ràng không hài lòng với cách làm của anh, nhú mày rất chặt: “Cách con nuốt chửng cậu ta là mời một con bé phù thủy về đóng kịch? Con đừng quên, đối phương là Thái Quốc Cường. Bây giờ tập đoàn Trường Thịnh đã quay lại cắn ngược chúng ta rồi. Hơn nữa, nếu trước đây Đàm Diệu Minh đã giờ không ít trò thì lần này làm sao dám chắc cậu ta không đợi để cắn ngược lại con một nhát? Tới lúc đó, danh tiếng của khách sạn phải làm sao?”.

“Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ có tính toán của anh ta. Con cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, gây ông đập lưng ông. Anh ta muốn cắn ngược, vậy thì phải xem xem anh ta có cơ hội ấy hay không.” Lục Đông Thâm nói: “Con sẽ không cho anh ta cơ hội đó đâu”.

Một người thật lòng muốn phạm tội sẽ không dễ dàng để lại manh mối, hướng hồ là người của Đàm Diệu Minh. Trong CCTV, Tưởng Ly đi đi lại lại ở đó rõ mồn một như vậy, rõ ràng là cho anh cơ hội để lần theo dấu vết. Cô là người nổi tiếng ở thành cổ Thương Lãng, phải chữa khỏi bệnh cho Thái Quốc Cường rồi mới tính tiếp các bước về sau.

Trong trò chơi lần này, cả hai phía đều biết đối phương định làm gì. Cô muốn lợi dụng sự việc lần này để triệt để đuổi anh ra khỏi Thương Lãng. Còn anh, lại muốn nắm lấy thời cơ gạt bỏ những huy hoàng của Đàm Diệu Minh khi chiếm đất xung vương.

Việc bây giờ là thời điểm, ai sẽ ra tay mạnh mẽ trước.

Ở đầu kia, Lục Chấn Dương ho lên mấy tiếng, khi nói tiếp, ngữ khí đã chuyển sang tâm tình chân thành:

“Đông Thâm à, con phải hiểu một điều. Những kẻ thật sự đang đối không phải hội Đàm Diệu Minh, mà chính hai cha con Lục Chấn Danh và Lục Khởi Bạch mới là con rắn muốn nuốt chửng con. Thị trường Trung Quốc là một miếng thịt mỡ. Việc con đá đồng sự Vương để thay thế vị trí của ông ta đã gây không ít thù oán rồi, lại cộng thêm chuyện Thương Lãng lần này, trong Hội đồng quản trị đã có không ít người lòi ra tiếng vào. Việc này chắc chắn có liên quan tới chuyện gần đây Lục Khởi Bạch cứ qua lại quan hệ với bọn họ. Mà họ muốn gì thì con biết quá rõ.”

“Suốt hai năm đảm nhận thị trường Trung Quốc, đồng sự Vương bòn rút được không ít lợi ích. Tham nhỏ thì con bỏ qua nhưng một khi gây tổn hại tới lợi ích của Lục Môn là tuyệt đối không thể chấp nhận. Còn về phần Lục Khởi Bạch, một khi cậu ta đường hoàng cạnh tranh con sẽ đường hoàng tiếp chiêu.

Nếu đã thích giờ trò sau lưng, con đây cũng tuyệt đối không mềm lòng.” Cuối cùng, Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Bố hiểu con quá mà”.

Lục Chấn Dương không nói nữa, ông giờ tay lên, có phần hết cách.

Lục Đông Thâm nhìn ông, mái tóc đã điểm bạc, tuy vẫn nghiêm nghị nhưng đã không còn mạnh mẽ được như năm xưa. Bố anh đang già đi từng ngày, còn Lục Môn lại sắp đón một trận mưa máu gió tanh.

“Bố cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

Ban nãy nghe thấy tiếng ho của ông, xem ra thời gian này tinh thần của ông lại tệ đi. Sống trong một gia đình như vậy, có lẽ việc thiếu tự nhiên nhất chính là những lời hỏi thăm giữa bố và con, tuy rằng đây là việc quá đỗi bình thường với các gia đình khác.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cảnh Ninh gõ cửa đi vào: “Thưa tổng giám đốc, nghe nói Thai Từ Tân đã tới Trung Quốc, muộn nhất là ngày kia sẽ có mặt tại Thương Lãng”.

Thai Từ Tân là con gái của Thai Quốc Cường, cũng là đứa con có đầu óc kinh doanh nhất trong gia đình họ Thai. Sau khi lấy được bằng tiến sĩ, cô ấy tiếp quản ngay việc kinh doanh tại nước ngoài của gia đình, làm ăn đâu ra đấy, chỉ ít thì thành tích tốt hơn rất nhiều so với hai ông anh trai đứng trên mình. Lần này cô ấy cất công tới Trung Quốc, chắc chắn là vì câu chuyện của Skyline Thương Lãng.

Mà ngay sáng sớm nay, hai người anh trai của Thai Từ Tân cũng đã đặt chân tới Thương Lãng. Khách sạn Skyline lấy lý do đang được điều tra để từ chối hai người họ vào ở, chỉ là không biết liệu Thai Từ Tân có chịu chung số phận đó không.

Cảnh Ninh đang có ý thăm dò suy nghĩ của Lục Đông Thâm. Nghe nói, cô gái mạnh dạn đó từng là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm. Hơn nữa hai người họ hình như còn từng có một mối quan hệ khiến người ta phải suy đoán. Cộng thêm địa vị của hai gia đình, họ là một đôi luôn được mọi người bên ngoài quan tâm để ý.

Thế nhưng, Lục Đông Thâm không có bất kỳ sự thay đổi nào về cảm xúc. Anh tiện tay cầm tài liệu lên, ngữ khí cũng nhạt nhòa: “Tôi biết rồi”.

Cảnh Ninh thấy không thăm dò được gì, đành thôi. Cô ấy nói tiếp: “Cô Tưởng cũng đã đến rồi...”.

Cô ấy hơi ngập ngừng.

Lục Đông Thâm ngẩng đầu lên nhìn.

Cảnh Ninh hắng giọng, chỉ tay xuống dưới: “Hiện cô Tưởng... đang đi mua sắm”.

[...]

Ngay dưới chân khách sạn Skyline chính là trung tâm thương mại Skyline, kéo dài từ tầng 1 lên đến tầng 5, với sự góp mặt của cơ man các thương hiệu đình cao của thế giới và rất nhiều gian hàng là đại lý trực tiếp của các nhà thiết kế nổi danh.

Tưởng Ly đang ở mạn phía Đông trên tầng 5, gian hàng chuyên bán các sản phẩm dùng khi đi xa, bên cạnh là Tưởng Tiểu Thiên.

“Gia à, em không sao thật chứ? Lỡ em gặp vận đen thật thì phải làm sao ạ? Năm nay em mới 21 tuổi, đang ở tuổi sung sức nhất, đẹp nhất đời người, em...”

Một lưỡi dao Phần Lan vung qua, mũi dao chỉ cách đầu mày cậu đúng 1 phân. Tưởng Ly từ tốn nói: “Em cứ theo chị hoàn thành xong nhiệm vụ lần này. Nếu làm tốt thì tai qua nạn khỏi. Còn nếu làm không tốt thì chị không dám chắc. Còn nữa, trong thời gian này đừng có con cá con kê nói mãi không thôi, nếu không, chị chịu không nổi sẽ cho em mẫu me tung tóe đấy”.

Nói xong câu này, cô thu dao về, quay đầu lại nháy mắt với cô nhân viên, dáng vẻ đúng là đang quyến rũ: “Người đẹp, giới thiệu cho tôi thêm vài loại khác đi. Hay là cô cho tôi xem loại nào tốt nhất ở đây đi”.

Khuôn mặt “vừa công vừa thụ” đó của cô đã là quá đủ, tay lại cầm thêm con dao Phần Lan vừa khí khái vừa phóng khoáng, mang theo chút ma mị khiến cô nhân viên đứng quỳ mặt đỏ lựng, khăn trương đi lấy loại dao “trần” cửa hàng ra cho cô xem.

Bao dao làm bằng da bò đen thuần, có khắc hình mây và nạm vàng, lưỡi dao dài khoảng 15cm, hình thù khắc trên lưỡi dao rất tỉ mỉ. Ở góc cạnh lồi ra phần giữa là một đường cong có rất khí chất. Chuôi dao cũng được làm cẩn thận, khắc một viên đá tự nhiên màu tối, trên viên đá có hoa văn, thoát nhìn giống như con mắt, có một sự trùng khớp kỳ diệu với hình xăm trên tay cô.

“Con dao này từng được triển lãm tại Helsinki (Phần Lan), là tác phẩm kinh điển của thợ làm dao cấp bậc thầy, KY, rất có giá trị sưu tầm.” Cô gái giới thiệu rất cố gắng, không biết vì khuôn mặt của Tưởng Ly quá có sức thuyết phục hay vì người ta vốn dĩ đã rất muốn bán để thúc đẩy kinh doanh.

Ngược lại, Tưởng Tiểu Thiên trong lòng có tâm sự chưa thể bình yên, mặc kệ Tưởng Ly chỉ chăm chăm ngắm dao, cậu lên tiếng: “Chị bảo làm không tốt là sao? Túi bùa của Tang Ni bị mất thì chị bù cho thằng bé ngay, còn em thì sao?”.

“Tang Ni thì đúng là không được làm mất bùa, còn em...” Tưởng Ly cầm con dao cấp bậc thầy ấy lên tay, ngắm trái ngắm phải, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt, cô lại vờ về một lúc trên tay, cũng rất có sức nặng: “Aiya, Tiểu Thiên, em thấy con dao này thế nào?”.

Tường Tiểu Thiên đang sốt ruột, đang định hỏi cho rõ ràng thì thấy ngoài cửa đầu người ló nhỏ. Có mấy vệ sỹ phá vòng vây đi vào, những người đi cuối đứng gác ngay ngoài cửa, dẫn đầu là Cảnh Ninh, khí thế không hề nhỏ.

Tường Ly liếc nhìn Cảnh Ninh rồi tiếp tục nghịch con dao: “Báo lại với anh Lục của các cô, đừng quá sốt ruột. Việc trừ ma đuổi yêu không phải là chuyện một sớm một chiều. Mặc dù tôi đã đồng ý tới khách sạn giúp mấy người nhưng không thể một chút thời gian riêng tư cũng bị mất, phải không?”.

Cảnh Ninh bước lên, mỉm cười: “Cô Tường hiểu lầm rồi. Anh Lục cử tôi tới đây ý muốn nói nếu cô có thứ gì ưng ý cứ lấy, anh Lục sẽ thanh toán”.

Tường Ly nhướn mày nhìn Cảnh Ninh: “Có thật không?”.

Cảnh Ninh khiêm nhường, lịch sự: “Anh Lục chưa bao giờ nói đùa ạ”.

Tường Ly tươi cười, quay đầu đưa con dao cho người nhân viên: “Vậy tôi lấy con dao này, bọc lại giúp tôi. Ông chủ của họ trả tiền”.

Vừa ra tới cửa, ngay gần đó đã có không ít người đứng xem.

Có lẽ đều đã đọc tin tức, đám người ấy chỉ mới nghe đại danh của Tường Ly chứ chưa được nhìn mặt Tường Ly, lúc này đang cổ rướn cổ lên ngó vào trong. Bên dưới cũng đầy các phóng viên, trước đó đứng chực ngoài cửa khách sạn, sau khi nghe tin Tường Ly đang mua đồ trên tầng năm đã chạy tới đây lấy tin cả.

Tường Ly đường hoàng đeo kính râm lên và nói: “Tường Tiểu Thiên, ban nãy có một chiếc váy đẹp lắm. Em chưa được nhìn thấy chị mặc váy bao giờ phải không? Thật ra chị mặc váy xinh cực kỳ”.

Tường Tiểu Thiên chỉ một lòng một dạ quan tâm xem mình có thật sự bị xúi quẩy không, thấy Tường Ly không đoái hoài tới chuyện của mình, cậu giận dữ, hừ khê rồi nói: “Vâng, đẹp lắm, đẹp lắm. Chị gây đến mức chỉ còn có ngực thôi, mặc cái gì cũng đẹp!”.

“Câu này chị thích nghe.” Tường Ly nở một nụ cười đắc ý rồi hỏi Cảnh Ninh: “Trợ lý Cảnh, tài khoản của ông chủ cô không phiền nếu bị trừ thêm một khoản nữa chứ?”.

Cảnh Ninh vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối: “Anh Lục có dặn, chỉ cần cô Tường vui là được”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mùi của cô đơn sẽ giết chết người ta (Phần 1)

“Con ma đó đêm nào cũng đi theo tôi.”

“Đó là một con ma nữ, khuôn mặt vẽ như trong hí khúc, à đúng rồi, chính là kiểu người hay đi hát hí khúc, lúc xuất hiện hay mặc một bộ trang phục của hí kịch...”

Thai Quốc Cường trùm chăn, co rụt lại trong một góc giường, miêu tả nhất gừng về trải nghiệm nhìn thấy ma của mình.

Tối hôm đó là đêm đầu tiên ông ta ở lại trong khách sạn Skyline. Vẻ đẹp của Thương Lăng đúng là không còn phải bàn, nhưng toàn bộ thiết kế và cung cách phục vụ của khách sạn quả thực cũng khiến ông ta tâm phục khẩu phục. Ông ta ngồi tại quán bar, gọi một loại đồ uống, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc tìm được một vài khiếm khuyết khiến mình nhẹ lòng từ đối thủ cạnh tranh.

Quán bar này là kiểu đặt bàn trước nên khá yên tĩnh. Thai Quốc Cường uống mãi, uống mãi, tầm nhìn bắt gặp bị thu hút bởi bức Giang sơn đồ treo trên tường. Năm xưa ông ta cũng có học về mỹ thuật, sau này vì chuyển sang làm ăn kinh doanh nên sở thích cũng dần mai một. Từ màu sắc đến nội dung bao quát của bức tranh khiến ông ta không ngồi lì cảm thán, nhất thời nhìn đến nhập tâm, thất thần.

Sau khi ông ta rời khỏi quán bar, bỗng dưng cảm thấy sau lưng như có ai đi theo mình, mờ mờ ảo ảo nhưng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy ai. Thai Quốc Cường vào ở trong khách sạn có vệ sỹ đi theo đầy đủ. Nhưng tối đó ông ta một mình đi uống rượu, về phòng cũng chỉ có một mình. Vào phòng rồi, ông ta tiện tay đóng cửa lại nhưng đứng lúc đó thì cửa bị kẹt.

Điều đầu tiên hiện lên trong đầu ông ta là một khách sạn lớn vậy mà có thể phạm phải một sai lầm như thế này sao, cửa phòng còn hỏng được? Nhưng sau khi người quản gia* tới, cánh cửa đó bỗng bình thường trở lại một cách quái đản. Vì chuyện này, vệ sỹ đi theo ông ta lại mất đứt cả một buổi tối để kiểm tra cẩn thận, sau khi chắc chắn không còn nguy hiểm gì nữa mới thôi.

**Nhân viên phục vụ riêng cho phòng Tổng thống tại các khách sạn.*

Nhưng cũng chính sau tối hôm đó, ông ta đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

“Con ma đó cứ sau mười hai giờ đêm lại xuất hiện. Lúc tỉnh là tôi có thể nhìn thấy nó, ngủ rồi nó sẽ chạy vào trong giấc mơ của tôi. Nó hỏi tôi có biết vì sao nó chết không?” Thái Quốc Cường bắt đầu lẩm bẫm: “Nó còn tới bắt tôi, chỗ nào trên người từng bị nó bắt, tôi sẽ đau ê ẩm cả ngày”.

“Nó chính là con ma đêm đó đã chạy từ trong bức Giang sơn đồ ra ngoài, đi theo tôi một mạch về phòng. Vì sao lúc đó tôi lại không đóng được cửa vào ư? Là vì nó đang đứng bên cạnh cửa, đòi vào chứ sao...”

Căn phòng mà Thái Quốc Cường đang ở là gian phòng Tổng thống, chưa kể đến diện tích rộng lớn và các tiện nghi đầy đủ khiến người ta phải liú lười, chỉ riêng khung cửa sổ sát sàn có thể ngắm toàn cảnh ngọn núi tuyết trắng xóa phía xa xa là đã đủ khiến du khách đắm chìm rồi, chưa nói đến chuyện vào những ngày trời xanh mây trắng, du khách có thể ra vườn hoa lộ thiên trong phòng để ngắm nhìn mặt hồ xanh biếc không điểm dừng ngay bên dưới chân núi tuyết.

Việc khiến Tưởng Ly nghiêng răng ken két ngoài những tiện nghi xa xỉ đã kích các nhà tư bản ra, còn là nỗi tiếc nuối khi máy tắm rèm cửa tự động kia đã che chặt hết các loại phong cảnh. Cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ hùng hực khí thế của Thái Quốc Cường, hình ảnh ấy thường xuyên xuất hiện trên tivi hoặc các tạp chí tài chính. Tuy rằng ông ta đã cao tuổi, diện mạo còn xấu ma chê quỷ hờn, nhưng lại yêu thích du lịch, chốc chốc lại thấy ông ta đưa thuyền, leo núi hay chơi máy trò bay lượn trên không trung gì đó. Đều là những doanh nhân xuất chúng, Lục Môn thì đa phần chỉ đóng cửa, tỏ ra thần bí, còn tập đoàn Trường Thịnh lại rất thích giao lưu với báo chí, truyền thông. Nhất là tay Thái Quốc Cường này, ông ta vô cùng thích chưng mặt mình ra trước ánh đèn flash.

Lúc này đây, người đàn ông khi nào cũng quần là áo lượt đứng trước ống kính lại giống hệt như một ông già thảm hại, không còn vẻ phong độ ngời ngời khi trước mà tàn tạ, héo úa, ánh mắt vừa sợ hãi vừa sốt sắng. Bây giờ ông ta mắc chứng hoang tưởng bị hại nhẹ. Đừng nói là quản gia của phòng, ngay cả vệ sỹ thân cận ông ta cũng không tin tưởng.

Nếu không nhờ Cảnh Ninh một hai nhấn mạnh về thân phận của Tưởng Ly, e rằng cô đã sớm bị Thái Quốc Cường tổng cổ ra khỏi cửa.

“Ý của ông là, con ma ấy vẫn luôn quanh quẩn trong căn phòng này?” Tưởng Ly nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi Thái Quốc Cường đang co rụt lại trong một góc.

Thái Quốc Cường lập tức giơ ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cô nói nhỏ: “Đừng làm ồn tới cô ta. Ban ngày cô ta ngủ, đến đêm mới xuất hiện. Ngày nào cô ta cũng dọa đâm tôi, nếu tôi ra khỏi căn phòng này nhất định sẽ chết”.

Tưởng Ly gật gù.

“Có lúc cô ta sẽ đứng bên cửa phòng nhìn tôi, mái tóc dài thật là dài...”

Thái Quốc Cường thò một ngón tay ra khỏi chăn chỉ về phía cửa, run rẩy nói: “Cô ta... ở ngay kia kia”.

Tưởng Tiểu Thiên dựa ngay vào cánh cửa phòng ngủ, nghe câu chuyện mà cả người nổi da gà. Đến khi thấy Thái Quốc Cường chỉ về phía mình, đồng thời nói câu đó, cậu sợ hết hồn hết vía vội chạy lẹ ra sau lưng Tưởng Ly. Tưởng Ly không chiều cậu, lập tức xách cổ cậu ra, phóng một ánh mắt giết người. Tưởng Tiểu Thiên cho dù có sợ chết run cũng đành bấm bụng cố chịu.

Khi Tưởng Ly bố trí phòng ốc xong cũng đã là chập tối, có ánh hoàng hôn nào chiếu qua khe rèm cửa lọt vào phòng. Cô đi chậm chậm tới trước cửa sổ, trái tim chọt xao động, tay vén rèm lên.

Sắc màu hoàng hôn đẹp nhất ở ngay trước mắt.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời đỏ rực như lửa thiêu, từng tầng mây đang lan ra tận đường chân trời, lại giống như trôn cả vào sau đỉnh ngọn núi tuyết thần thánh.

Có tia sáng nào rọi lên mặt cô, ấm áp và không chói mắt.

Đã từng có một khoảng thời gian, Tưởng Ly không thích xế chiều. Sắc trời nửa sáng nửa tối ấy, những tia nắng sắp lụi tàn ấy khiến cô bị đè nặng đến tức thở. Ánh đèn của thành phố quá sáng, sáng đến mức thay thế cả ánh sao, thế nên chút ráng chiều hờ hững tưởng chừng rơi xuống ấy lại càng được người ta yêu thích. Nhưng tất cả đó đều không phải nguyên nhân thực sự. Cô đã từng đi qua rất nhiều phồn hoa rực rỡ, chập tối có nghĩa là đoàn tụ gia đình. Nhưng nhà của cô ở đâu đây?

Thế nên cô nói với người đó, có lẽ hoàng hôn rất đẹp, nhưng anh có ngửi thấy mùi cô đơn trong không khí không? Đó là thứ mùi lè loi còn sót lại sau khi bao nhiêu nhiệt lụi xa, nó có thể giết chết người ta đấy.

Người đó bèn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: Em không cô đơn, em vẫn còn có anh.

Tưởng Ly nhìn sắc trời từ từ tối đi, chẳng bao lâu nữa sẽ bị đêm đen thay thế, bỗng nhiên cảm thấy mình dường như chưa bao giờ được ngắm mặt trời lặn bình yên đến thế. Cô đưa tay ra chạm, hoàng hôn nhảy lên ngón tay, dịu dàng vô cùng, giống như tiếng nói trầm ấm của người ấy bên tai cô vậy.

Bây giờ, lời hứa đã không còn mà nỗi cô quạnh của cô cũng đã chẳng biết tỏ cùng ai.

Vừa cảm xúc được một lúc, cô bỗng nghe thấy giọng nói giận dữ của Thai Quốc Cường: “Hạ rềm xuống! Hạ xuống!”.

Tiếng nói ấy bóp nát mọi cảm xúc dù là nhỏ nhất. Tường Ly nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế không vung cho ông ta một cú đấm, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại: “Tường Tiểu Thiên”.

Tường Tiểu Thiên giật mình, bỏ công việc đang dang dở lại, lao tới trước mặt Thai Quốc Cường: “Ông ầm ĩ gì hả? Có Tường gia ở đây, ông còn sợ cái nỗi gì? Ma đến càng hay, một chiêu Đại lực kim cương chỉ của Tường gia là có thể thu phục nó ngay, chúng tôi cũng có thể về nhà luôn!”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mùi của cô đơn sẽ giết chết người ta (Phần 2)

Tường Ly nghe xong, đầu càng ong ong lên đau nhức. Tường Tiểu Thiên chết giấm kia, chị mày mà biết Đại lực kim cương chỉ thật thì người đầu tiên chị xử lý sẽ là em đấy.

Cũng khó trách Tường Tiểu Thiên không còn vẻ nhút nhát ban nãy. Căn phòng bừa bãi vô cùng, Tường Ly sắp không chịu nổi. Sự hoàn cảnh bất nháo này sẽ làm ảnh hưởng tới việc “bày binh bố trận” của cô, Tường Tiểu Thiên chỉ còn cách nhẫn nhục chịu khổ. Dọn dẹp quần áo thì cũng không có gì ghê gớm, điều khiến Tường Tiểu Thiên khó chấp nhận nhất là lúc dọn sàn nhà và phòng vệ sinh. Cũng chẳng biết đêm đó do uống đầy chén hay vì bị ma dọa thật mà Thai Quốc Cường nôn bừa bãi khắp nơi, từ phòng vệ sinh nôn ra tới tận thảm trải sàn ngoài phòng khách.

Sau khi cậu cố nhẫn nhịn để thu dọn cho xong đồng nôn mửa ghê người ấy, Tường Ly lại lệnh cho Tường Tiểu Thiên tắm rửa cho Thai Quốc Cường. Cậu nghe xong gần như bật khóc. Tường Ly chỉ nhẹ nhàng hỏi bằng quơ: “Thế ý em là muốn chị tắm cho ông ta chứ gì?”.

Lúc tắm rửa, Thai Quốc Cường kêu la oai oái như lợn bị lên bàn mổ, khiến Tường Tiểu Thiên tức gần chết, hất tay đi ra khỏi phòng tắm, hỏi cô: “Gia, chị cho em mượn con dao chị mới mua ấy, em đâm chết hẳn luôn, được không?”.

Sau khi cả sinh lý và tâm lý đều bị vắt kiệt và hạ nhục tới cực điểm, Tường Tiểu Thiên cũng chẳng sợ ma sợ quỷ gì nữa, cả một bụng oán khí vừa hay có thể đổ lên đầu Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường bị cậu quát xong, quả thực đã biết điều hơn.

Hãy nghĩ lại khi xưa ông ta là người thế nào? Một đại gia hồ phong hoán vũ trong giới kinh doanh, ai dám lườm nguýt, nhìn ông ta bằng ánh mắt khó ưa? Có lẽ Tường Ly và Tường Tiểu Thiên chính là phao cứu sinh cuối cùng của ông ta, hoặc cũng có thể ông ta thật sự kính nể danh tiếng của Tường Ly nên nhất thời không dám ai oán gì nữa.

Cảnh Ninh bước vào phòng, còn ngỡ mình đi lộn. Nếu không vì có người quản gia vẫn đang túc trực ngoài cửa, cô ấy còn tưởng mình vừa bước vào một căn phòng trần ma trần quỷ nào đó.

Phòng khách vẫn còn tạm ổn, chỉ là có thêm một vài lá bùa kỳ quái, hình thù giống như hình xăm trên cổ tay Tường Ly, trên đỉnh đầu giăng mắc một sợi dây đỏ mỏng manh, trên dây thắt vô số những chiếc chuông đồng nhỏ xíu nhưng tinh xảo.

Sợi dây đỏ đó kéo dài vào tận trong phòng ngủ, cũng tức là phòng của Thai Quốc Cường, khi ngẩng đầu lên thì trần nhà đã giăng mắc cơ man nào là dây đỏ, trên các sợi dây đều được gắn chuông, giống hệt như một chiếc mạng nhện khổng lồ vậy. Giữa mạng nhện treo một chiếc chuông to nhất, bên dưới chuông là một dải lụa trắng, bên trên dải lụa có một hàng chữ bùa được tô lên bằng sơn đỏ.

Bốn góc tường lần lượt đặt một chiếc lò mạ vàng có khắc hình mây lành, đỉnh ba chân, trên đỉnh lần lượt khảm đá ngọc lam, đá thạch lựu và đá Lapis lazuli*. Có một mùi hương kỳ lạ tràn ngập khoang mũi, thoạt nghĩ nó giống mùi loài cây Pimenta dioica, khiến người ta cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, khi ngửi lâu thêm lại thấy giống mùi hoa, khiến người lâng lâng như bay lên, thể rồi đầu đầy lại thoang thoang mùi thông rừng nhàn nhạt, tựa như ta đang được bước đi giữa một khu rừng đại ngàn vậy.

**Đá lapis lazuli là một loại đá quý được con người biết đến và yêu thích từ thời cổ đại, các nhà khảo cổ đã phát hiện ra lapis lazuli trong những kho báu được chôn cất trong những ngôi mộ cổ cách đây hàng nghìn năm ở Mesopotamia, Ai Cập, Trung Quốc, Hy Lạp và Rome (Italy). Chúng là tập hợp của nhiều khoáng vật, trong đó, ba khoáng vật chủ yếu tạo thành lapis lazuli là lazurite, calcite và pyrite.*

Thứ mùi này có lẽ tỏa ra từ chiếc lò mạ vàng kia. Cảnh Ninh không rõ có phải Tường Ly đã đốt không.

Tường Ly thấy cô ấy tới bèn giơ tay về phía Cảnh Ninh: “Thứ đó đâu?”.

Cảnh Ninh gọi người quản gia vào. Anh ta bung theo vào một chiếc khay, trên khay chỉ có một chiếc bát sứ trắng nhỏ nhắn, được đậy kín nắp. Tường Ly thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu kích động hơn bèn lập tức bảo quản gia rời đi.

Trong bát có thứ chất lỏng màu đỏ tươi. Tường Ly lại tiếp tục rút một chiếc túi giấy trong túi đeo cô hay mang theo bên người, mở ra, rắc thứ đã nhuyễn thành bột vào trong bát, rồi cầm chiếc thìa nhỏ bên cạnh khuấy vài cái, chất lỏng bên trong bát trở nên đặc quánh.

Thấy cảnh ấy, Cảnh Ninh hơi ghê người, không nén nổi tò mò bèn hỏi: “Cô đổ thứ gì vào vậy?”.

Trong bát là tiết gà trống, từ sáng sớm Tường Ly đã yêu cầu cô ấy chuẩn bị. Thứ này cũng không có gì khó tìm, tìm đại một đầu bếp nào cũng được. Chỉ có điều Cảnh Ninh vẫn thầm lăm bằm trong bụng: Minh không cho rằng trên đời thật sự có ma quỷ, linh hồn.

“Chu sa, cũng trừ tà giống như tiết gà trống vậy.” Tường Ly lại loli một chiếc bút lông sói ra, nhúng nhúng vào bát.

Cảnh Ninh cầm cái bát suốt, không hề thấy Tường Ly có ý bảo cô bỏ xuống: “Trừ tà chẳng phải hay dùng máu chó đen sao?”.

Tường Ly giờ đầu nhọn đã tẩm xong máu gà của lên, liếc nhìn Tường Ly: “Cô từng dùng máu chó đen để trừ tà à?”.

Cảnh Ninh bị ánh mắt nửa tà nửa chính của cô nhìn đến mềm nhũn cả người: “Tôi thấy trên phim thôi”.

“Mấy thứ trên phim đóng mà cô cũng tin hả? Trợ lý Cảnh à, cô phải tin tôi.” Nói rồi, Tường Ly giờ tay bầu khế một cái lên má Cảnh Ninh. Cô ấy chưa kịp né tránh, cô đã buông ra, cầm bút, đi thẳng tới bên cạnh Thai Quốc Cường.

Cảnh Ninh bị cô chọc ghẹo, có phần xấu hổ, nhưng dù sao cũng là người Lục Đông Thâm mời đến, cô ấy không dám mất lịch sự. Thấy Tường Ly cúi người xuống, Cảnh Ninh cũng tiến lên ngó xem, vừa nhìn cô ấy đã sững người.

Tường Ly đang vẽ bùa lên mặt Thai Quốc Cường ư?

Dòng tiết gà đặc quánh theo đầu bút nhọn chảy xuống mặt ông ta, dường như vẫn còn nhìn thấy những hạt chu sa trộn lẫn bên trong. Ở khoảng cách này, Cảnh Ninh dường như cũng người thấy mùi máu tanh đầy mũi.

Thai Quốc Cường cũng ngẩn người. Sau khi Tường Ly vẽ xong, mặt ông ta đầy tiết gà, trông khôì hài không tương, ông ta lắp bắp hỏi: “Pháp sư... vậy... vậy có tác dụng sao?”.

Tường Ly đặt chiếc bút lông trở lại khay, đón lấy chiếc khăn Tường Tiểu Thiên đưa để lau tay, rồi nhướn đôi mày thanh tú, mỉm cười: “Pháp sư? Không cần khách khí như vậy, cứ gọi tôi Tường gia là được rồi”.

“Tường...” Thai Quốc Cường mấp máy môi nhưng nhìn cô gái còn trẻ trung trước mặt không sao bật ra được chữ “gia”.

“Thai Quốc Cường” Tường Ly không cười nữa, nghiêm túc sát lại gần, chỉ tay vào mặt ông ta: “Tuyệt đối không được lau đi, nghe rõ chưa?”.

Thai Quốc Cường nuốt nước bọt: “Không được lau... Thế khi rửa mặt thì...”.

“Cũng không được rửa!” Tường Tiểu Thiên bắt chước ngữ điệu của Tường Ly. Nghĩ tới chuyện lúc trước Tường Ly đặt túi bùa lên người cậu, dặn dò ba ngày tới không được tắm, cậu lại cảm thấy cả người ngứa ngáy, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phát tiết: “Khi nào Tường gia cho phép ông rửa mặt ông mới được rửa. Còn cả túi bùa trên người ông nữa, chưa có sự cho phép của Tường gia cũng không được phép tháo xuống, không được chạm vào nước. Haizz, mà bây giờ ông người không ra người, ma chẳng ra ma, đến com nước còn chẳng ăn nói, rửa mặt cái nổi gì chứ?”.

Bấy giờ Cảnh Ninh mới nhìn thấy túi bùa trên người Thai Quốc Cường, nó được thắt trên cổ, giống y hệt hai chiếc túi đó cô ấy ăn trộm. Trong đầu cô ấy bắt giác hiện lên bốn chữ: Lừa lọc bịp bợm.

Tường Ly vron vai, khoác túi lên người: “Trợ lý Cảnh, phòng của tôi cũng lớn như vậy phải không?”.

“Đương nhiên à.” Cảnh Ninh đáp: “Anh Lục đã dặn phải chuẩn bị phòng ốc đầy đủ cho cô Tường”.

Tường Ly nghe xong câu này rất hài lòng: “Làm phiền cô rồi”.

“Cô Tường đừng khách khí. Trong khoảng thời gian cô ở lại khách sạn, tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với mọi yêu cầu của cô.”

Tường Ly đảo mắt: “Cô là tâm phúc bên cạnh anh Lục, tôi không dám phiền cô hầu hạ luôn luôn”.

Nhưng Cảnh Ninh vẫn nói: “Đây là những gì anh Lục đã căn dặn”.

Tường Ly nhìn cô ấy chăm chăm, lát sau cười khẩy, cũng không nói thêm nhiều nữa, chuyển chủ đề: “Mấy ngày tới, Thai Quốc Cường không được ăn đồ của khách sạn. Nhớ kỹ, món gì cũng không được. Những món ăn của ông ta, sẽ do tôi chịu trách nhiệm”.

Mặc dù Cảnh Ninh không hiểu nhưng vẫn làm theo lời dặn dò.

Thai Quốc Cường thấy Tường Ly có ý định ra về, bèn hoảng hốt: “Cô... Tường, lẽ nào cô định bỏ đi như vậy sao?”.

“Cậu ấy sẽ ở đây trông chừng ông 24/24.” Tường Ly hất cằm về phía Tường Tiểu Thiên.

Tường Tiểu Thiên sợ run người: “Dạ?”.

Thai Quốc Cường cũng kinh hoàng thất sắc: “Cậu ta?”.

Tường Ly xoay người, chỉ tay lên đỉnh đầu: “Nhìn thấy chuông đồng chưa?”.

Thai Quốc Cường gật gật.

“Chỉ cần chuông không rung, tức là con ma đó không đến. Có hiểu tôi nói gì không?”

Thai Quốc Cường bán tin bán nghi.

“Gia...” Tường Tiểu Thiên giật giật gấu áo Tường Ly, hạ thấp giọng van vi: “Chị giết em đi còn hơn, nếu không nửa đêm hôm nay ma đến em cũng chết thôi”.

“Em yên tâm, chị đã bày binh bố trận, để xem con ma nào dám xông vào đây nào.” Tường Ly ấn tay lên cổ. Lăn lộn cả ngày, bây giờ việc cô muốn làm nhất là được ngâm mình trong bồn tắm có thả cánh hoa thơm phức. Cô từ từ cạy tay Tường Tiểu Thiên ra: “Em cứ nghỉ ngơi lấy sức đi. Nếu thời gian trôi chậm quá, em cứ đếm chuông mà chơi. Nếu xúi quẩy gặp ma thật, chị sẽ cảm nhận được, xuất hiện kịp thời”.

Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này mới yên tâm hơn một chút. Nhưng Thai Quốc Cường rõ ràng tỏ ra nghi ngờ năng lực của Tường Tiểu Thiên. Ông ta bất thành linh hỏi: “Lỡ như cái chuông... rung rinh thì sao?”.

“Việc này à...” Tường Ly suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Ông cứ giờ là bùa ra trước ngực, ma sẽ không làm hại được ông”.

“Hả?”

Tường Ly bật cười: “Cứ tin tôi sẽ sống lâu trăm tuổi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cô chấp tay sau lưng đứng trước bức Giang sơn đồ

Về đêm, con đường Tô Hà đẹp vô cùng.

Ánh đèn kết lại như tấm lụa rực rỡ, lại xen lẫn đâu đây những tòa kiến trúc lịch sử mang nét cổ xưa. Thương Lăng là một mảnh đất thần kỳ, vừa gánh đỡ được phồn hoa, vừa ấp ôm được quá khứ, có ánh đèn thành thị muôn màu muôn vẻ vừa lưu giữ những nét đẹp cổ truyền các dân tộc khác nhau.

Tường Ly vừa bước vào quầy bar đã nhìn thấy Lục Đông Thâm

Anh đang bàn công việc cùng ba người mặc áo vest quần Âu khác, bên cạnh đặt rượu. Ba người kia thay nhau nói, chỉ có anh là yên lặng lắng nghe, tay giữ ly rượu, sau đó lại nhẹ nhàng đưa lên nhấp một ngụm. Anh ngồi ngay bên cạnh khung cửa sổ sát sàn, mặc một chiếc áo sơ mi đen, không còn đeo cà vạt chỉnh tề như lần gặp trước, nhưng cũng không quá thoải mái, phóng khoáng.

Trời đêm quả nhiên rất hại người, không còn vẻ “giương cung bạt kiếm” của ban ngày. Nếu không có sự xung đột trực tiếp về mặt lợi ích, cô sẽ cảm thấy Lục Đông Thâm này cũng khá quyến rũ.

Đang bàn chuyện làm ăn sao?

Mặc dù không thể đánh giá được tỷ lệ khách ra vào khách sạn đến thời điểm hiện tại, nhưng vào lúc khách sạn bị những tin đồn quần chặt, Tường Ly đã cảm thấy thật ra việc làm ăn của nơi này cũng chẳng tốt đến mức ấy. Thế nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hình như không phải như vậy.

Cô chợt nhớ lại đám người vừa nhìn thấy ở đại sảnh khách sạn, ai nấy đều kéo theo vali, bụi bặm mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Mà người tiếp đón họ là Cảnh Ninh.

Là người nào quan trọng đến mức Cảnh Ninh phải đích thân tiếp đón? Lúc đó Tường Ly đã mon men tán tỉnh cô nhân viên lễ tân để thăm dò, hỏi bóng hỏi gió thử xem, ai dễ người trong khách sạn cũng không biết rõ.

Phục vụ quầy bar cũng không làm khó cô, để mặc cho cô đi lại lung tung. Từ sớm, Cảnh Ninh đã căn dặn tất cả các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn nên ai cũng đều đã biết lại lịch của cô, vì vậy dù là một nơi chưa đặt trước không được phép vào như thế này, cô cũng được tự do thăm thú.

Tường Ly lại một lần nữa liếc về phía bàn Lục Đông Thâm rồi âm thầm thở dài.

Có lẽ, thực trạng của Thương Lăng bây giờ đã hoàn toàn khác trước, thật sự vô cùng nổi bật, trở thành địa phương khai thác kinh tế trọng điểm. Cho dù thật sự có mấy lời đồn đại thì cũng chẳng ngăn được tham vọng của mấy nhà đầu tư. Cộng thêm việc xen vào của dự án Skyline, Thương Lăng chẳng khác gì một miếng bánh gato khổng lồ có phết mật ong, có bao nhiêu tranh luận thì sẽ có bấy nhiêu dòm ngó.

Cô có phần lo lắng cho Đàm Diệu Minh.

Nếu là Thương Lăng của ngày xưa, anh ấy hoàn toàn có bản lĩnh chiếm cứ một phương, nhưng bây giờ thì sao? Mọi chuyện thật sự có còn bình lặng và nằm trong tầm kiểm soát?

Trời đêm nay đúng là rất đẹp nhưng Tường Ly đã đánh mất tất cả tâm trạng ngắm cảnh.

Ngược lại, Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy cô.

Người trong quầy bar không đông, đa phần đều tới bàn chuyện làm ăn, thế nên nơi đây cho dù là một nơi thuận uống rượu thì vẫn cứ sặc mùi tiền.

Nhưng Tường Ly xuất hiện như một làn nước trong vắt.

Cô mặc một chiếc áo dài kiểu Trung Quốc màu trắng thuần vừa vặn, hai vạt cân đối, cổ áo dựng đứng có cài cúc, chất liệu rất đẹp, giống tơ lụa có mang cảm giác của lụa, giống lụa lại mang nét đẹp của tơ. Chiếc áo dài gần như chấm bàn chân, càng tôn lên dáng người thẳng tắp của cô.

Trông cô có vẻ nhàn tản, sau khi bước vào cứ nhìn hết bên nọ đến bên kia, hoàn toàn tách biệt với bầu không khí tại nơi này, thế nên lại càng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người khác. Cô dường như đã nhìn về phía này, nhưng không hề tiến tới, quay người đi về phía bức Giang sơn đồ.

Cô chấp tay sau lưng, đứng lặng trước bức tranh khổng lồ, anh tuần khí khái. Đứng từ xa nhìn cô cũng tự cảm thấy xung quanh cô thơm phức.

Nhưng cô cũng đi rất nhanh, chẳng biết đã nhìn ra điều gì kỳ diệu từ bức tranh ấy.

“Lục tổng?”

Lục Đông Thâm quay lại, khẽ nói: “Anh nói tiếp đi”.

Quầy bar “Night time” nằm tại hai tầng 49 và 50 của Skyline. Tại tầng 49 cung cấp những món ăn Italia chính gốc, xoay tròn lên lầu chính là vườn hoa tầng thượng. Quầy bar được thiết kế thành hình bán cung 180 độ, trong quầy bar có những bồi bàn tay bưng khay đồ ăn mặc áo vest đuôi tôm màu đen đi đi lại lại, dù là nam hay nữ diện mạo cũng rất ưa nhìn.

Tường Ly chọn tạm một ghế để ngồi xuống rồi gọi một cốc rượu. Từ đây có thể nhìn thấy quá nửa thành phố Thương Lăng về đêm, nhất là có thể thu gọn toàn bộ về quý phái của con đường Tô Hà vào tầm mắt. Còn ở tận cùng của tầm mắt phía xa xa kia là một khu vực nửa sáng nửa tối, hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng xa hoa lộng lẫy trước mắt.

Dưới chân cô là một thế giới phồn hoa, được xây đắp bằng tiền bạc, đây chính là sự khác biệt giữa ánh sáng và bóng tối.

Người phục vụ bê rượu nhận ra cô, bèn hỏi dò cô có phải Tường gia hay không. Tường Ly đón lấy cốc rượu, cũng không hề giấu giếm. Cô mỉm cười thừa nhận. Cô phục vụ đó lập tức tỏ vẻ bất ngờ rồi hỏi cô có phần xấu hổ: “Em có thể chụp chung với chị một bức ảnh không ạ? Trong quán bar có rất nhiều người là fan hâm mộ của Tường gia ạ”.

Hâm mộ cô điều gì cơ?

Bất được mà hả? Hay là một người được đường đường tổng giám đốc Lục đích thân mời tới với một cái giá không hề rẻ?

Cô nghiêng đầu nhìn, đúng là có vài ba người phục vụ khác cũng đang ngó nghiêng nhìn về phía cô. Ngay gần đó cũng có vài vị khách quay sang đây, ánh mắt sáng rực như có lửa bên trong vậy, sáng một cách gian tà.

Tường Ly đặt cốc rượu xuống, theo đà ôm lấy cô gái trẻ. Loáng thoáng có tiếng hú hét từ phía xa, khi nhìn lại cô gái trong lòng cô đã đỏ bừng mặt. Cô cười: “Chụp chung thì thôi đi, tôi không thích chụp ảnh cho lắm. Nhưng mấy hôm nay tôi đang ở trong khách sạn, nếu cô gặp rắc rối gì hay gặp phải con ma nào có thể thông qua giám đốc đại sảnh để tìm tôi”.

Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa, khi rời đi mặt cũng trở nên hí hửng lạ thường.

Dưới tầng rất náo nhiệt, có ban nhạc sống, chung quy vẫn có những người chẳng tin vào ma quỷ tới đây tìm kiếm niềm vui. Tầng thượng lại khá yên tĩnh, chỉ có những người thật lòng muốn hẹn hò hoặc ngắm cảnh.

Có lẽ lai lịch của cô thật sự được lòng mọi người, cô liên tục được nhận vài ly cocktail, đủ các màu xanh xanh đỏ đỏ trong rất đẹp. Không cần ném thư, chỉ mới nhìn màu cũng đã biết nó được pha chế bởi bartender đỉnh cao tại đây.

Cô chọn một ly cocktail màu hổ phách uống thử, đầu tiên có mùi muối biển thoáng qua, khi hít sâu lại xuất hiện hương thơm của hoa hồng, lại vì có trộn cả bơ nên khiến thứ mùi trở thành ngọt ngào. Nhưng rượu khá nặng, rượu chảy vào dạ dày giống như một quả bom vậy. Tường Ly đặt ly rượu ra trước mặt, nhìn từng tầng màu sắc của nó qua ánh đèn đường.

Mọi người trên đời chỉ biết mỗi tầng mỗi lớp là một loại nguyên liệu nhìn thấy được, sờ vào được, ví dụ như hoa, như muối, như sữa, như bơ, từng chút một hòa tan vào rượu. Nhưng ở trong mắt cô, tất cả mọi tầng lớp ấy là mùi hương. Cô không cần nhìn, chỉ cần nhẹ nhàng ghé mũi ngửi là biết rõ bí mật của từng ly cocktail.

Cũng giống như cô có thể ngửi thấy bí mật của từng con người đi ngang qua đời mình, bí mật trong sinh lý là bệnh tật, bí mật trong trái tim là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong từng thớ thịt, cuối cùng tỏa ra mùi hương giống như men rượu vậy, không giấu được, không trốn được.

Xung quanh xuất hiện thêm mùi gỗ, mùi thuốc lá thoảng qua và mùi rượu nhạt nhòa. Các mùi hương đan cài vào nhau, rất sạch sẽ.

Tường Ly quay đầu, hóa ra là Lục Đông Thâm.

Không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, trong đầu cô vẫn còn hình ảnh ban nãy anh cùng người ta bàn công việc.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh cô: “Tôi còn tưởng người ta chỉ trừ ma trừ yêu vào buổi tối”.

“Bây giờ đến cả hòa thượng cũng còn có giờ làm việc theo quy định, dĩ nhiên tôi cũng phải bắt kịp thời đại.” Tường Ly một tay chống má, một tay lấy ngón trỏ miết nhẹ qua dãy ly rượu trước mặt mình: “Còn nữa, được trở thành trợ lý đặc biệt của anh Lục chắc chắn cũng là một người hơn hẳn người thường”.

“Dù là học thức hay kinh nghiệm làm việc của Cảnh Ninh đều xuất sắc hơn người thường.” Lục Đông Thâm nói.

“Thế nên, anh cố mà tận dụng đi.” Tường Ly cho rằng mọi người đều là người nhảy bén, không cần phải vòng vo tam quốc: “Mang trợ lý đặc biệt ra theo dõi tôi, anh Lục cũng xem trọng tôi quá”.

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói gì, rút bao thuốc, mở ra rồi hỏi: “Cô không thấy phiền chứ?”.

Tường Ly lắc đầu, nhưng kỳ thực trong lòng đang lăm bẫm: Anh ta không có ý rời đi, nhưng rõ ràng lại không có ý định bàn chuyện công việc với cô, anh ta định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Có người muốn len lỏi vào trái tim anh Lục

“Cô thấy rượu ở đây thế nào?” Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm lên miệng, giống như đang hỏi rất tùy ý.

Tường Ly có phần nghi hoặc, hình như, cô và anh vẫn chưa thân thiết đến mức có thể coi rượu là một đề tài để vui vẻ tâm tình thì phải?

“Một loại cocktail rất chân thực.” Cô đưa ra một đánh giá đúng trọng tâm.

Lục Đông Thâm châm điếu thuốc lên, nụ cười nơi khóe miệng cũng được giấu sau làn khói trắng xanh: “Chân thực?”.

“Phải, dùng một nguyên liệu chân thực, độ cồn chân thực, mà con say mà người ta nhận lại cũng không thể hàm hồ.” Tường Ly nhẹ nhàng đưa ly rượu rồi gỡ quả anh đào trên mép ly xuống, bổ sung thêm một câu: “Nhưng đổi lại là tôi, tôi sẽ dùng hoa cam thay cho anh đào. Tuy rằng mùi hương của anh đào thiên về lạnh, nhưng mùi hương của trái cây sẽ có thêm vị ngọt trong vị lạnh. Nếu muốn sáng chế ra một loại cocktail thích hợp với một người đẹp vừa cao ngạo vừa lạnh lùng thì vị lạnh tới cực điểm của hoa cam là thích hợp nhất”.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Cô rất nhạy cảm với mùi hương”.

Ở khoảng cách gần thế này, Tường Ly nhìn được ý cười trong mắt anh, không còn nghiêm nghị, xa cách như lần đầu gặp mặt. Bị một người đàn ông như vậy nhìn chăm chú, e rằng bất kỳ cô gái nào ngoài kia cũng phải bại trận. Tường Ly đường hoàng đón nhận ánh mắt ấy và nói: “Người pha chế thuốc lá cho anh Lục mới xứng đáng được gọi là nghệ nhân”.

Trên người anh vẫn còn những thứ mùi khác, mùi da thuộc, mùi kim loại lúc ẩn lúc hiện, giống như thứ mùi bản chất của anh, hoặc có khi đó chính là mùi của thuốc lá.

Đến cả điếu thuốc hút chơi cũng là hàng đặt làm, có thể thấy người đàn ông này yêu cầu cao nhường nào đối với chất lượng cuộc sống.

Nghe xong, Lục Đông Thâm cười khê: “Loại thuốc này có gì khác biệt?”.

Tường Ly nhấp một ngụm rượu nhỏ, mượn cảnh đêm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Lục Đông Thâm thấy vậy, lại hỏi: “Sao vậy?”.

“Trong lòng anh Lục cất giấu một người phải không?” Cô cười, ly rượu trong tay đã cạn, được cô đặt sang một bên, nhân tiện cầm bao thuốc của anh lên, rút một điều ra khỏi đó.

Câu này đề cập đến chuyện riêng tư nhưng Lục Đông Thâm không giận, anh vẫn hết sức bình thản. Cô đưa điều thuốc trượt nhanh qua đầu mũi, rồi lấy ngón cái và ngón trỏ vân vê đùa nghịch, nhìn thẳng vào anh: “Hoặc là... có người muốn được len lỏi vào trái tim anh Lục”.

Lục Đông Thâm có phản hứng thứ: “Cô Tường có thể đọc ra được nhiều chuyện như vậy chỉ bằng một điều thuốc ư?”.

“Thứ tiết lộ bí mật không phải là thuốc.” Tường Ly cất điều thuốc đi: “Mà là người đã dồn toàn bộ tình yêu và nỗi nhớ dành cho anh Lục vào điều thuốc này”.

Cô lại tiện tay với lấy một ly rượu, uống một hớp rồi mỉm cười bỏ sung hai chữ: “Con gái”.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, đồng thời dập tắt đầu lọc vào trong gạt tàn, khẽ nói: “Chỉ là một điều thuốc thôi mà”.

Câu nói ra ý tứ sâu xa, câu chưa nói lại gợi nhiều suy đoán. Tường Ly cảm thấy biết đâu mình đã cắt nghĩa sai, có thể anh đã hiểu đạt hết mọi suy nghĩ của mình rồi.

Chẳng qua chỉ là một điều thuốc thôi mà, hoặc là nó vốn không quan trọng, có thể thoáng qua như gió nhẹ mây bay, hoặc là nó vốn quá quan trọng nên mới né tránh.

Thật ra Lục Đông Thâm không được coi là một đối tượng dễ nói chuyện. Anh không hay chuyện, cho dù tối nay bất ngờ ngồi xuống bên cạnh cô, anh cũng đa phần chỉ im lặng. Nhưng chỉ vài câu anh nói lại khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Thế nên chẳng biết từ khi nào Tường Ly đã uống sạch mấy ly rượu trước mặt, khi tỉnh lại chính cô cũng bất ngờ.

“Có thời gian, anh Lục nên tới MEET ngồi thử.”

“Đó là nơi nào?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Một quán bar thuộc quyền sở hữu của Đàm gia, cũng là quán bar rộng lớn nhất Thương Lãng. Mọi người đều thích tới đó, hoặc là uống rượu, hoặc là xả stress, cũng có thể là kiếm một chuyện tình một đêm...” Tường Ly uống nốt ly rượu cuối cùng: “Chỗ của anh sang trọng và tao nhã quá, mà rất nhiều người lại thích tới mấy nơi khiêm nhường trần tục hơn, để họ được hoàn toàn thả lỏng và trút bỏ”.

Nói xong câu này, cô cũng định rời đi. Cô nhảy xuống chiếc ghế chân cao, mũi chân vừa chạm đất, không ngờ lại khiến cô đứng không vững. Một giây sau, Lục Đông Thâm đã vươn cánh tay dài ra đỡ lấy cô vững vàng.

Cánh tay trên eo rất rắn chắc, có một giây phút khiến Tường Ly nghĩ rằng mình đã say, nếu không đã chẳng cảm thấy có một dòng nước ấm áp từ eo nhanh chóng lan đi khắp cơ thể, sau đó chảy tràn qua tim và lên tới đại não. Hơi thở của cô chỉ toàn mùi rượu, và mùi hương của anh.

“Cô không sao chứ?”

Giọng anh vọng vào tai, trầm ấm, dày dặn. Tường Ly chắc chắn mình say thật rồi. Cảm ơn xong, cô đứng thẳng lên. Lục Đông Thâm cũng tự nhiên thu tay về.

“Đi thôi, tôi đưa cô xuống dưới.” Anh cũng đứng lên.

“Sợ tôi bỏ mặc khách hàng của anh mà chạy sao? Yên tâm đi, tôi đã cầm tiền của người ta thì phải trừ ma giúp người ta.” Ở khoảng cách gần thế này, Tường Ly mới phát hiện người đàn ông này cao thật, bản thân cô cũng chỉ vừa chạm tới vai anh, sao bỗng dưng lại có cảm giác mọi tự tin đều bị chèn ép.

Lục Đông Thâm cười, giải thích: “Cô là khách quý tôi mời tới đây, tôi phải bảo đảm cho sự an toàn của cô. Và lại, tiện đường”.

Suốt dọc đường đi, Tường Ly cứ nghĩ mãi về khái niệm “tiện đường” của anh. Anh đưa thẳng cô về tới cửa phòng. Cô không nén nổi tò mò, bèn hỏi: “Anh Lục cũng ở tầng này hả?”.

“Tôi ở phòng 3601.”

Tường Ly hơi sững người, cô quay đầu lại nhìn biển phòng mình. 3501, quái đản thật.

“Anh ở phía trên tôi?” Ý tứ ban đầu của cô là: Thế này mà gọi là tiện đường á? Nhưng vừa buột miệng nói ra, cô bỗng cảm thấy câu này sai sai, lập tức giải thích: “Ý tôi là... thì ra anh ngủ ở trên tôi à?”.

Vẫn cứ không bình thường.

Khóe miệng Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười, anh cứ nhìn cô miết.

Nhìn đến độ cô chỉ muốn giáng cho mình một bạt tai, cuối cùng cô cũng tìm ra được một logic hợp lý nhất: “Thì ra anh sống ở bên trên tôi”.

Lục Đông Thâm dường như đang phải cố nhịn cười. Anh háng giọng rồi đáp: “Phải, phòng của tôi ở trên đầu cô”.

Một câu nói vừa chừng mực vừa ga lăng, nhưng sao Tường Ly nghe kiểu gì cũng thấy có cảm giác anh đang cười cô là đồ con gái “lưu manh”. Không tạm biệt nữa, mà cô cũng chẳng muốn “gặp lại”*, ngay cả lời chúc ngủ ngon cô cũng không buồn nói, lập tức quay người quẹt thẻ mở cửa phòng.

**Lời chào “Tạm biệt” trong tiếng Trung còn có nghĩa là gặp lại.*

“Cô Tường này.”

Tường Ly đẩy cửa ra, quay đầu nhìn anh.

“Vấn đề của Thai Quốc Cường cần giải quyết trong mấy ngày?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Bốn ngày”.

“Ba ngày thôi.” Giọng Lục Đông Thâm tuy khê khàng nhưng ngữ khí lại mạnh mẽ lên không ít: “Tôi chỉ có thể cho cô thời gian ba ngày”.

Tường Ly nhìn anh có phần nực cười: “Anh Lục này, anh phải hiểu một chuyện, anh mới là người đang nhờ tôi giúp đấy”.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi là người làm ăn, tôi không những quan tâm vấn đề thời gian và hiệu quả, mà còn phải quan tâm tới việc tập trung và kết quả. Nếu mọi người đều kính trọng gọi cô một tiếng Tường gia thì thời gian ba ngày đối với cô mà nói là quá rộng rãi. Nếu không, tôi buộc lòng phải nghi ngờ”.

Tường Ly nửa đùa nửa thật: “Nghĩ ngờ chuyện gì? Năng lực của tôi? Hay anh cho rằng tôi là một kẻ lừa đảo?”.

“Không.” Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Tôi sẽ nghi ngờ cô có mục đích khác”.

“Tôi chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của người khác.” Tường Ly lạnh nhạt đối đáp.

“Cô không quan tâm, nhưng Đàm Diệu Minh thì có.”

Tường Ly không ngờ anh lại lôi Đàm Diệu Minh vào, đây không khác gì chọc vào tử huyệt của cô, khiến cô dù có một bụng tức cũng đành phải kiềm chế.

“Hôm nay là ngày đầu tiên.” Lục Đông Thâm cười như không cười.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu sau đó mở cửa phòng, buông hai chữ hần học qua khe cửa:

“Gian thương!”

Cánh cửa đóng rầm lại, kết thúc một lần bại trận mà cô không muốn thừa nhận. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cuối cùng em vẫn chỉ một mình, làm bạn với cô đơn

“Em qua đây ngửi thử xem, có thơm không?”

“Thơm quá! Giống như mùi trầm hương, nhưng ngửi kỹ thì lại êm ái hơn mùi trầm hương.”

“Là mùi bạch mộc hương, còn có tên là trầm hương đất, lấy phần nhựa cây sau khi tách vỏ. Anh tách rồi Benzylide neacetone trong mộc hương, Furan nguyên chất trong bạch mộc hương ra, chỉ rút lấy axit bạch mộc hương, andehit bạch mộc hương và thành phần tỏa ra - axit hồi hương, chính là mùi hương mà em hiện đang ngửi thấy.”

“Chia tách mùi hương? Tả Thờ, anh giỏi quá đi mất!”

“Loại dụng phương pháp này, chúng ta sẽ nhanh chóng biết được bí mật trong bí kíp...”

...

“Thả tôi ra! Các người thả tôi ra!”

“Thà cô ra cô có thể làm được gì? Cô nghĩ mình còn có thể làm được gì?”

“Anh là đồ điên! Anh sẽ bị báo ứng!”

“Liệu có bị báo ứng hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết rằng từ nay về sau sẽ không một ai tin lời cô nữa...”

Tường Ly choàng tỉnh giấc, thở từng hơi dồn dập. Những cảnh tượng trong mơ đan xen vào nhau, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng cào xé, phần nộ và gào thét. Những hình ảnh không hoàn chỉnh trong mơ giống như những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau vụ tai nạn giao thông, đâm sâu vào não bộ khiến cô đau đớn.

Cô ngồi dậy khỏi giường, ôm lấy đầu.

Con đau khó nhằn nhin ấy như mọc chân, kéo dài từ đầu tới tận nơi sâu nhất của trái tim, như một lưỡi dao găm mạnh, không ngừng xả thịt lọc gân. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài từ trán xuống. Cô không chịu đựng nổi nữa, loạng choạng lao đảo bước xuống giường, lao ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài trời tối đen, trên độ cao ba mươi mấy tầng, bầu trời sao rất sâu, còn vầng trăng rất tròn.

Tường Ly giật lấy chiếc túi xách trên sofa, run run rút một hộp thuốc lá bằng kim loại màu đen hình chữ nhật dài, đồng thời cũng rút ra một con dao.

Chính là con dao Phần Lan cô vừa mới mua.

Tường Ly sững người nhìn một lúc rồi từ từ hướng tay về phía nó.

Loại dao thích hợp nhất khi sinh tồn ở nơi hoang vu, cắt sắt thành bùn, nói chi tới gân cốt.

Ngón tay vừa chạm vào chuôi dao, cô bất ngờ khựng lại. Tường Ly thở gấp, nhìn chằm chằm con dao gần mình trong gang tấc, một lúc lâu sau, tay cô đổi hướng, chuyển về phía bao thuốc.

Cô khẽ ấn một cái, nắp kim loại bật ra, bên trong có mười cây thuốc lá dành cho nữ giới màu đen, dáng dài.

Cô châm một điếu lên.

Khói thuốc vẩn vít quanh cơ thể, nhuộm mùi hương của khói, mùi hương như rừng sâu trên núi cao, như mùi của đỉnh núi tuyết, lại rất thanh nhã, trong cái thanh nhã toát lên sự âm áp.

Tường Ly rít một hơi, mùi hương ấy cuối cùng đã xoa dịu mọi tâm trạng căng thẳng và bất an của cô. Cô chọn một góc bên cạnh khung cửa sổ sát sàn để ngồi xuống, một tay cầm thuốc, tay kia ôm vòng lấy hai chân.

Ánh trăng thanh lạnh, hắt xuống bức ảnh chụp chung khắc trên chiếc hộp kim loại đã bật mở. Cô gái trong ảnh tóc dài tung bay, nụ cười tươi như hoa, người đàn ông mỉm cười tuần tú, hiện ngang phi phàm. Hai người đứng tựa vào nhau, khoe miệng ánh mắt đều đong đầy ngọt ngào.

Tà Thờ...

Anh dạy em cách đối mặt với cô đơn, nhưng bây giờ, cuối cùng em vẫn chỉ có một mình, vẫn chỉ biết bầu bạn với cô đơn.

Tường Ly vùi mặt vào đầu gối.

Bàn tay cầm thuốc vẫn đang run lên bần bật, con mắt xanh trên cổ tay cùng với những vòng khói quấn quanh dường như cũng u ám đi không ít.

Có lẽ Tà Thờ vĩnh viễn không biết được, sau anh, cô cũng bắt đầu sợ hãi đối mặt với những cơn ác mộng và những đêm dài tỉnh lại sau giấc mơ.

Chuông di động đột ngột kêu lên.

Vào một đêm yên tĩnh như thế này, di động bỗng nhiên có động tĩnh chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Điều tốt đẹp duy nhất là nó khiến Tường Ly biết cô không phải người duy nhất thức giấc.

Cô nhận máy, đầu kia là tiếng gào khóc thảm thiết của Tường Tiểu Thiên.

“Tường gia, có chuyện rồi!”

Khi Tường Ly tới nơi, căn phòng đã loạn thành một mớ bòng bong.

Trong phòng khách toàn là vệ sỹ, ai nấy đều hoang mang tột độ. Thái Quốc Cường chỉ mặc độc một chiếc quần tam giác đang cười lên lưng Tường Tiểu Thiên, giống hệt như con bạch tuộc, miệng không ngừng hét: “Tránh ra! Mày tránh ra ngay! Đừng bám lấy tao!”

Tường Tiểu Thiên công Thai Quốc Cường, hai tay cào cào lung tung. Nhưng sức của Thai Quốc Cường cũng không hề nhỏ. Ông ta chẹn cánh tay mình vào cổ Tường Tiểu Thiên, hai chân bám chặt lấy hông cậu, mặc kệ cậu rung lắc kiểu gì cũng không nhảy xuống. Thấy Tường Ly đến, Tường Tiểu Thiên gào lên như nhìn thấy cứu tinh ngàn năm: “Gia ơi, cứu em!”.

Cảnh Ninh cũng có mặt, rõ ràng cảnh tượng này đang khiến cô áy bối rối. Sau khi nhìn thấy Tường Ly, cô ấy bất ngờ giãy lát mới phản ứng lại: “Cô Tường, mau giải quyết đi”.

Tường Ly cũng không quan tâm ánh mắt kỳ quặc của Cảnh Ninh. Cô tiến lên, quăng túi xách về phía sofa, hét một tiếng với đám vệ sỹ: “Tách hai người họ ra!”.

Toàn là các vệ sỹ riêng của ông ta, có lẽ sợ làm ông chủ của mình bị thương nên không ai dám cứng rắn. Nghe Tường Ly hét như vậy, vài người đàn ông cao to mới tiến lên bẻ tay bẻ chân, cạy cánh tay, căng chân. Tường Tiểu Thiên ngửa cổ lên kêu gào: “Này, nhẹ tay thôi! Sao lại kéo cánh tay tôi! Aiya, cô, cô tôi!”.

Khó khăn lắm họ mới kéo được Thai Quốc Cường ra khỏi người Tường Tiểu Thiên. Nhưng ông ta vẫn gào ầm lên như điên, khua tay múa chân trong không khí: “Đi ra! Đi ra!”.

Hai người vệ sỹ liều mạng giữ rịt ông ta nhưng rõ ràng hơi đuối sức.

Tường Ly tiến lên, né tránh khỏi đường vung tay của ông ta, gọi tên ông ta: “Thai Quốc Cường, nhìn tôi đây!”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới hoàn hồn lại. Nhìn thấy Tường Ly, ông ta kích động ôm chặt cánh tay cô: “Pháp sư ơi cứu tôi! Cô ta đến rồi! Cô ta đứng kia kia!”. Nói rồi, ông ta rút tay ra chỉ về phía cửa ra vào.

Tường Ly chỉ biết cánh tay mình bị kéo đến đau đớn, nhất thời không giằng ra được. Thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu nhìn về phía cửa kêu gào, cô nhủ thầm, cô giờ tay phải lên đánh mạnh một cái vào gáy ông ta. Thai Quốc Cường kêu hự một tiếng, một giây sau mềm nhũn người, ngã rạp xuống đất.

Đám vệ sỹ thấy vậy không vui, vừa định lên tiếng thì Tường Ly đã bực dọc nói trước: “Khiêng chủ các người về phòng”. Cô xoa xoa cánh tay trái, chửi thầm: “Mẹ kiếp!”.

Sau khi Thai Quốc Cường được khiêng về phòng ngủ, Tường Tiểu Thiên mới tưởng như sống dậy. Sợ Tường Ly trút giận lên đầu mình, cậu nói ngay: “Tất cả những gì chị bố trí em hoàn toàn không động vào một chút nào. Chẳng biết Thai Quốc Cường trúng gió gì, vừa qua nửa đêm liền sống dậy như cương thi, cứ nói là có ma đến. Mà rõ ràng mấy chiếc chuông trên đầu đầu có rung rinh! Mẹ nó, ông ta vờ vịt phải không chị!”.

Đây quả thực là sự thật, Tường Ninh cũng đã chứng kiến. Khi Thai Quốc Cường gào thét, trong phòng rõ ràng không có động tĩnh gì. Tuy rằng cô ấy không tin tưởng lắm vào những trò trừ tà xua quỷ của Tường Ly.

Tường Ly bước vào phòng ngủ, lay lay Thai Quốc Cường nhưng ông ta không có phản ứng gì, cú đánh ban nãy của cô quả thực có hơi mạnh tay. Tường Tiểu Thiên cũng bám theo cô đi vào, ở bên không ngừng giải thích: “Chị xem, bùa máu trên mặt ông ta cũng chưa rửa, ông ta...”.

“Túi bùa đâu?” Cô bất ngờ hỏi một câu.

Bao ầm ức trên khuôn mặt Tường Tiểu Thiên khựng lại: “Dạ?”.

“Túi bùa của Thai Quốc Cường đâu?” Tường Ly đứng thẳng dậy, nhìn Tường Tiểu Thiên và quát.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trông cô như bây giờ đẹp hơn

“Không... Không ở trên người ông ta à?” Nói xong câu này, Tường Tiểu Thiên với vờ nhẽ, nhớ ra ban nãy Thai Quốc Cường chỉ mặc độc chiếc quần lót chạy từ trong ra ngoài, làm gì có chỗ nào để thất lá bùa. Thế là cậu hoảng hốt: “Em đã dặn ông ta kiểu gì thì kiểu cũng phải đeo lên người rồi. Ông ta nói buồn ngủ nên muốn đi ngủ, em mới ra ngoài phòng khách kịp ăn lót dạ...”.

“Ai cho phép em ra ngoài phòng khách ăn uống?” Tường Ly lại quát tiếp.

Cảnh Ninh nghe thấy tiếng ầm ĩ cũng đi vào, thấy Tường Ly nghiêm mặt lại, cô ấy cũng không dám nói gì. Ngược lại, Tường Tiểu Thiên ủ rũ mặt mày: “Em... đói quá... thế nên...”.

“Mấy ngày nay em cần ăn uống gì thì xuống nhà ăn, khóa kỹ cửa nẻo. Không được phép ăn thứ gì ngoài phòng khách hết, không được phép để thứ mùi gì khác xuất hiện trong căn phòng này, hiểu rõ chưa?” Khuôn mặt Tường Ly sa sầm lại.

Tường Tiểu Thiên chỉ mới nhìn thấy biểu cảm này của cô khi chuẩn bị đánh nhau với ai đó nên sợ hãi gật đầu lia lịa.

Cảnh Ninh khó hiểu nhìn Tường Ly.

Tường Ly không buồn ngó ngang tới cô ấy, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tường Tiểu Thiên không dám động đây, chỉ biết đứng đực ở đầu giường.

Không bao lâu sau, Tường Ly quay trở lại, trong tay có thêm một túi bùa mới. Lần này cô cột chặt vào cổ Thái Quốc Cường rồi ngẩng đầu nghiêm mặt nói với Tường Tiểu Thiên: “Nếu chị còn nhìn thấy lá bùa này biến mất khỏi người ông ta một lần nữa, chị sẽ đánh gãy chân em”.

Tường Tiểu Thiên sứt sứt, gật đầu.

Cảnh Ninh thấy vậy bèn tiến lên hỏi: “Cô Tường, tình hình của Thái tổng chỉ cần giải quyết như vậy thôi sao?”.

Tường Ly nhìn Cảnh Ninh, khẽ nhướn mày: “Sao cô lại hỏi vậy? Hay cô lại muốn tôi làm thêm một màn pháp thuật nào khác? Trợ lý Cảnh, có những tai họa không phải cứ làm phép là hóa giải được đâu”.

“Cô Tường dĩ nhiên sẽ có cách của riêng mình, nhưng tôi nghĩ, cô cần phải giải thích với Lục tổng một chút.”

Tường Ly không hiểu.

Cảnh Ninh hất cằm ra phía ngoài: “Chuyện này đã làm kinh động tới Lục tổng, anh ấy cũng tới rồi, đang ở ngoài phòng họp”.

Phòng họp nằm ở phía Tây của căn phòng tổng thống, sát bên cạnh phòng tập gym, cách căn phòng ngủ hiện tại Thái Quốc Cường đang nằm cả một phòng khách và một gian phòng chơi game rộng lớn. Thế nên sau khi Tường Ly gõ cửa đi vào, đóng cửa lại, cô cảm thấy nơi đây đích thực là một nơi ẩn nấp hoàn hảo, yên tĩnh.

Nhưng cô nghĩ, ban nãy ầm ĩ như vậy, cũng có thể anh đã nghe thấy toàn bộ.

Ánh sáng trong phòng màu vàng to, sắc màu của ngọn đèn dưới sàn êm dịu, tăng thêm cảm giác bình yên.

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, trước mặt là bàn uống nước dài hơn hai mét, anh đang xếp bài giấy, dùng hai lá bài xếp đối lập thành trụ ba góc hình chữ A. Trên đỉnh hai lá bài đặt ngang một lá bài. Anh xếp một dãy dài ở dưới cùng, rồi xếp dần lên cao, mỗi khi xếp thêm tầng mới thì lại bỏ bớt số lượng một cột trụ.

Trước khi bước vào, Tường Ly đã nghĩ ra một vài khả năng, ví dụ như anh sẽ sa sầm mặt lại hoặc là ra điều hỏi tội, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy cảnh này. Anh chỉ ngồi đó, khuôn mặt điển trai chìm trong quầng sáng, từ tốn xếp bài.

Cô tinh mắt đếm nhanh, anh đã xếp được mười tầng rồi. Trò này cô đã từng chơi, tháp bài càng cao thì tay phải càng bình tĩnh, lòng phải càng vững vàng. Một trời chơi tưởng như đơn giản nhưng không phải ai cũng thử thách được, đến cuối cùng, thứ mà trò chơi này khảo nghiệm con người chính là sức nhẫn nại, trầm ổn và trí thông minh.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm cũng không ngẩng đầu. Anh cầm đại một lá bài rồi nói một câu: “Cô ngồi đi”. Trong lúc ấy, anh đã vững vàng đặt lá bài trong tay lên hai trụ.

Sắc mặt anh quá bình thản, cũng chẳng nhìn ra anh vui hay giận. Tường Ly ngồi xuống đối diện anh, ngắm lòng bàn tay anh. Lòng bàn tay rộng lớn và dày dặn, các khớp ngón tay rõ ràng, đây là bàn tay của một người kiểm soát.

“Anh Lục thật có nhã hứng.”

“Nhã hứng thì chưa dám nói.” Lục Đông Thâm còn không buồn ngược mắt lên: “Bị người ta đánh thức giấc ngủ nên đành làm chuyện gì đó nhặt nhẻo để giết thời gian”.

Tường Ly nghe ra ý tứ của anh bèn hắng giọng: “Tôi vô cùng xin lỗi về sự cố đêm nay”. Cô không muốn giải thích quá nhiều, vừa lãng phí thời gian vừa không cần thiết.

Sở dĩ xin lỗi vì nửa đêm nửa hôm khiến anh phải lăn lộn ra đây chung quy không hay ho chút nào. Thật ra anh cũng không nói điều, dù cách nhau cả một chiếc bàn nhưng cô vẫn ngửi được mùi sữa tắm và dầu gội trên người anh. Các sản phẩm trong phòng tắm của khách sạn đều được thống nhất sử dụng chung một thương hiệu, thế nên chắc chắn anh định tắm rửa xong thì đi ngủ.

Còn cả việc sơ mi đen, rõ ràng là đã được thay ra. Anh mặc chiếc quần Âu đen, ngồi đó, dáng người rắn rỏi, cũng không quá nghiêm nghị, chỉ ít cúc áo của anh được mở rộng ba nút, nhìn trông cũng ôn hòa hơn một chút.

Nghe xong lời xin lỗi của cô, Lục Đông Thâm ngược mắt lên, khi nhìn cô có một khoảnh khắc ngỡ ngàng.

Thì ra tóc cô cũng dài, đến vai, tóc còn rất đẹp, mềm mại đen nhánh, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô. Về khí khái vẫn còn trong đôi mắt nhưng vì mái tóc dài đó mà nó nhuốm thêm chút quyến rũ, kiều diễm.

Tường Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, cô đưa tay lên vuốt vuốt tóc: “Tôi biết là bây giờ tôi đầu tóc bù xù trông rất kinh, nhưng anh cũng không cần nhìn tôi chăm chú vậy đâu”.

Cuộc điện thoại đó của Tường Tiểu Thiên thấm thiết đến độ có cảm giác nếu cô không khăn trương lên, sẽ không được gặp mặt thẳng bẻ lần cuối, nên cô chẳng có thời gian trang điểm ăn mặc cho tử tế, nhất là không có thời gian để đội mái tóc giả ngắn ngủn. Cô có rất nhiều bộ tóc giả, đủ các thể loại tóc giả kiểu ngắn. Người quen biết cô đều không hiểu vì sao cô si mê tóc giả đến vậy. Đến cả Tường Tiểu Thiên lúc rảnh rỗi cũng nói: *Gia à, đội tóc giả chị không thấy phiền sao? Nghe nói mấy bộ tóc thật dùng để làm tóc giả hay bị ma nhập lắm... Thật ra mái tóc dài của chị đẹp lắm mà...*

Họ đều không biết, tóc giả giống như khuôn mặt thứ hai của cô vậy. Cô không muốn đối diện với hình ảnh mái tóc dài của mình, giống như không muốn đối diện với khuôn mặt đầu tiên khó coi.

Nhưng tối nay đúng là cô quên sạch, phải đến lúc Cảnh Ninh nhìn cô bất ngờ cô mới hoảng hốt nhớ ra mình quên đội.

Lục Đông Thâm đùa nghịch lá bài trong tay, cứ nhìn cô mãi, lát sau mới nói: “Người cô...”.

Tường Ly không hiểu gì, cúi đầu xuống, nhìn một lượt cơ thể mình, có gì không ổn à?

Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa, anh cười: “Chúng ta không đùa nữa, quay về việc chính đi, tôi có thứ này đưa cô”.

Cô tối nay quả thực khiến anh ngỡ ngàng, ngoài mái tóc dài đó ra trên người cô còn có một mùi hương kín đáo thoáng ẩn hiện, rất nhẹ nhàng. Nếu có tình người sẽ không người thấy, nhưng vô tình nó lại lấp đầy lồng ngực.

Mùi hương này, anh rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã ngửi thấy ở đâu.

Còn bên kia, Tường Ly lẩm bẩm trong lòng: Ai đùa với anh chứ? Đang mãi nghĩ, thì cô thấy anh lấy ra một thứ, đẩy tới trước mặt cô.

Cô nhìn kỹ thì phát hiện là túi bùa lúc trước buộc lên người Thai Quốc Cường. Nó đã bị rách lộ một góc bên trong. Chắc Thai Quốc Cường làm rơi mất lúc nào không biết.

Cô đang định lấy về thì Lục Đông Thâm giữ tay cô lại: “Tôi có một vấn đề muốn được thỉnh giáo cô Tường”.

Bàn tay anh vừa mạnh mẽ vừa ấm áp. Tường Ly sững người giây lát, sau khi tỉnh lại định rút tay về nhưng không được như ý. Anh hơi đổ người về phía trước, nhìn cô và nói: “Một chiếc túi không, một chiếc túi bỏ cát vào trong hoặc giống như bây giờ, là một chiếc túi bỏ lá vào trong. Đây là cách trị bệnh của cô?”.

Tường Ly để mặc anh nắm tay mình, không rút lại nữa: “Anh Lục, anh đã từng xem màn ảo thuật lật con át chủ bài cuối cùng lên chưa? Anh không công nhận cách chữa bệnh của tôi cũng không sao, chỉ cần Thai Quốc Cường thuận lợi bước ra khỏi khách sạn của anh thì coi như tôi giỏi. Có một câu rất hay: Không cần biết là mèo đen hay mèo trắng, cứ bắt được chuột mới là mèo khôn”.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô, trong ánh mắt có thêm chút cân nhắc. Tường Ly cũng không bị ánh mắt của anh đánh bại, cô nhìn thẳng vào anh từ đầu tới cuối, có ý như muốn đấu tới cùng.

Lát sau, Lục Đông Thâm thu tay về, cười khẽ: “Được, vậy tôi sẽ ngồi đợi tin tốt lành của cô”.

Anh đứng lên, xem chừng định đi rồi.

Tường Ly nhìn chăm chăm theo bóng lưng anh, giây phút này mới thở phào nhẹ nhõm, cô đang định hất đổ tháp bài của anh, không ngờ anh đi ra tới cửa lại quay lại: “Phải rồi”.

Tay cô đặt ngang trên không trung.

Lục Đông Thâm dường như đã phát hiện ra ý đồ của cô, khóe môi ẩn hiện một nụ cười: “Trông cô như bây giờ đẹp hơn đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Nhảy múa cùng mùi hương

Một đêm cứ thế trôi qua.

Tường Ly không quay về phòng mà ở nguyên trong phòng của Thai Quốc Cường. Cô giải thích với Tường Tiểu Thiên rằng cô phải ở lại để bảo vệ trận pháp. Tường Tiểu Thiên thể hiện đúng tinh thần “Đem quân đi, chưa thắng mạng đã vong”, Tường Ly chẳng buồn giải thích. Cô quăng cho cậu chiếc thẻ phòng của mình rồi nói: Cút ra ngoài đi ngủ cho gia!

Trước khi đi, Tường Tiểu Thiên dè dặt hỏi: “Gia, em như thế này không được coi là bỏ chạy trước trận chiến phải không? Em sẽ không xúi quẩy phải không?”.

Tường Ly không còn hơi sức quan tâm tới cậu, chỉ buông một chữ: “Cút!”.

Khi Thai Quốc Cường mở mắt ra, phía chân trời đã tờ mờ sáng.

Cú đánh của Tường Ly không hề nhẹ, khi ông ta tỉnh dậy, gáy vẫn còn đau nhức.

Trong một góc sát cửa sổ của phòng ngủ có một chiếc ghế dài, loại ghế “quý phi”. Tường Ly nằm nghiêng người trên ghế, nhắm mắt lại, hai tay đan lại đặt trên ngực, hai chân vắt chéo gác lên ghế.

Thai Quốc Cường nhất thời không chắc chắn cô ngủ thật hay giả vờ nhắm mắt. Đầu tiên ông ta chỉ hắng giọng, sau khi thấy cô không động tĩnh gì, ông ta mới đổ nửa người trước, nhỏ giọng gọi: “Pháp sư...”.

Tường Ly nằm yên đó bất động, giọng nói bay qua: “Ngủ tiếp đi, không buồn ngủ thì ăn mặc cho đàng hoàng vào rồi đi đi lại lại trong phòng, đừng có làm phiền tôi”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới phát hiện ra mình ăn mặc có hơi “mất mẻ” quá, vội vàng khoác chiếc áo ngủ lên người. Dù sao cũng là Chủ tịch một công ty trên sàn chứng khoán, lại bị một cô gái trẻ măng lạnh lùng nói một câu như vậy, ông ta thật lòng không thoải mái, nhưng tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ông ta cũng không dám oán thán nhiều lời, chỉ nói một câu: “Tôi đói rồi”.

“Đợi tới tám giờ.” Tường Ly nói nửa câu, rồi lật người lại, không quan tâm tới ông ta nữa.

Thai Quốc Cường ngược mắt nhìn đồng hồ, còn những hai tiếng rưỡi nữa...

Khó khăn lắm mới đợi được đến tám giờ sáng, trời sáng trắng lên.

Thời tiết không tệ, bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, đẹp đến không có một gợn gió.

Cả đêm Tường Ly không mơ mộng gì, không phải vì cô ngủ say đến mức nào mà vì cả đêm cô thức trông Thai Quốc Cường. Cho dù mệt mỏi, nhưng vừa mở mắt đã được nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp như vậy, tâm trạng cũng không quá tệ.

Còn được nhìn thấy mặt trời nghĩa là bạn còn sống, chỉ khi nào đã trải qua sống chết mới càng hiểu sâu sắc ý nghĩa của sự sống.

Tường Ly vừa ra khỏi phòng ngủ thì lập tức nhìn thấy Thai Quốc Cường. Ông ta đang đi đi lại lại bên cửa sổ, trông có vẻ rất sốt ruột. Thấy cô đã tỉnh, ông ta lập tức tinh thần phấn chấn, không nói không rằng vớ ngay lấy điện thoại bàn.

“Ông định làm gì vậy?” Tường Ly đứng dựa bên cạnh, hỏi băng quơ.

“Bảo quản gia mang đồ ăn tới!” Trên mặt Thai Quốc Cường vẫn còn nguyên bùa tiết gà. Ông ta biết mấy hôm nay ở đây ông ta mất sạch thẻ điện rồi, thế nên vào lúc ma quỷ chưa xuất hiện muốn vớt vát lại chút đỉnh, bèn đứng thẳng lưng, ưỡn ngực: “Vội lại, tôi nghĩ là cô cũng đói rồi”.

“Tôi đói tôi có thể gọi quản gia, nhưng ông thì không được, ông đợi ở đó.” Lúc đi ngang qua sofa, Tường Ly tiện tay với lấy túi xách, rồi nhoáng một cái đã xuất hiện ở quầy bar.

Thai Quốc Cường chẳng hiểu chuyện gì, chỉ kịp nhìn theo bóng cô. Một chiếc áo dài trắng gần như chấm đất, mái tóc dài đung đưa, trông rất đẹp. Nhưng mấy hôm nay gặp ma quỷ quá nhiều, Thai Quốc Cường chỉ thấy mấy cái càng đẹp thì càng ghê người. Ông ta lẩm bẩm: *Thôi, cô cứ đợi tóc già đi, chỉ ít tóc già không khiến người ta tưởng tượng xa xôi.*

Trong lúc ông ta đang mải nghĩ, bên kia Tường Ly đã rút từ trong túi xách ra một chiếc hộp rất đẹp, bật mở, bên trong đựng một vài dụng cụ đo lường bằng thủy tinh, trong đó có những kết tinh thể rắn màu trắng sữa. Cô lấy ra một ít bỏ vào một chiếc cốc ấm vừa phải. Kết tinh chẳng mấy chốc đã tan ra.

Khi đưa cho Thai Quốc Cường, cô ra lệnh: “Uống đi, đây chính là bữa sáng của ông”.

Thai Quốc Cường cầm lên ngửi rồi tỏ vẻ khó tin: “Nước mật ong? Pháp sư à, lẽ nào tôi ăn sáng bằng nước mật ong? Cô đùa kiểu gì vậy? Bây giờ tôi phải gấp quản gia ngay!”.

Tường Ly không chiều ông ta, cô lạnh lùng hỏi một câu: “Ông thích chết hay thích ăn?”.

Thai Quốc Cường á khẩu, lát sau ông ta nhúm mày, uống một hơi hết sạch.

Trong khoảng thời gian sau đó, Thai Quốc Cường chịu không ít giày vò. Sau khi bị Tường Ly ép uống hết “bữa sáng”, ông ta bị lôi ra khỏi phòng. Thế là, khắp khách sạn từ trên xuống dưới đều nhìn thấy cảnh Thai Quốc mang theo khuôn mặt tiết gà cùng cả đám đông vây xung quanh đi từng vòng từng

vòng.

Còn không được phép đổ mồ hôi, vì nếu không sẽ làm trời lớp bùa.

Khi nhìn lại Tường Ly, cô đang lười biếng nằm trên chiếc ghế ngoài bãi cát tắm nắng. Thai Quốc Cường chỉ cần hơi dừng lại, cô sẽ lại cầm micro gần tai lên chậm rãi nói: “Thai Quốc Cường, ông mà thích gấp ma nhanh ấy thì cứ nghỉ đi”.

Thai Quốc Cường đầy một bụng tức không nói, đuôi và bụng còn liên tục co thắt, chỉ mới nửa ngày, ông ta đã sắp không lết nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm sau khi kết thúc buổi họp các quản lý cấp cao đã vô tình nhìn thấy cảnh này.

Cách anh không xa, chềch chềch bên bờ hồ. Tường Ly vẫn đang nằm đó, áo trắng phấp phới bay bay, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, bên miệng còn ngậm một nhánh cây nhỏ. Cô đã đội tóc giả vào rồi, không còn nét quyến rũ khiến người ngất ngây đến mê hồn như hôm qua, mà lại có thêm vẻ điển trai nửa chính nửa tà.

Bên cạnh cô có một nữ phục vụ, đang bung cho cô một đĩa hoa quả. Cô gái đó nhìn cô ánh mắt cũng đầy thẹn thùng thiếu nữ.

Cảnh Ninh thấy Lục Đông Thâm dừng bước bèn lẳng lặng nhìn về phía đối diện, rồi tiến lên hỏi khế: “Dù sao cũng là tổng giám đốc của Trường Thịnh, có cần tôi đi căn dặn cô Tường không ạ?”.

Lục Đông Thâm đứng yên bất động dưới bóng nắng, nhẹ nhàng đáp: “Không cần”.

Bữa trưa lại là một cốc nước mật ong, uống đến nổi Thai Quốc Cường sắp phát điên. Tường Ly nhìn thấy biểu cảm khổ sở đó bèn buông một câu: “Chưa no há? Làm cốc nữa”.

Thai Quốc Cường giận điên người nhưng cũng không chống đỡ được cơ thể đã cạn kiệt sức lực, uống xong, ông ta lẩn quay ra ngủ.

Tường Ly trải qua một buổi chiều yên ổn.

Khoảng thời gian này, dù ai đến cũng không mở cửa: Quản gia, vệ sỹ của Thai Quốc Cường hay là cả Cảnh Ninh.

Cho tới chập tối Tường Tiểu Thiên đến, Tường Ly mới khai ân.

Tường Tiểu Thiên sau khi ngủ đã đòi một giấc trông đã tràn đầy tinh thần, còn nhảy chân sáo, miệng ngâm nga một điệu nhạc, thiếu nước múa nửa thôi. Thấy Thai Quốc Cường vẫn đang ngủ, cậu nói với Tường Ly: “Gia, không hổ danh là khách sạn cấp bảy sao, giường thoải mái chết luôn. Mà còn to nữa, em có lăn tròn cũng không sợ lăn xuống đất”.

Thật ra Tường Tiểu Thiên đẹp trai lắm.

Mới chỉ có hai mươi mốt tuổi nên từ trên xuống dưới đều hùng hực sức sống thanh xuân toát ra từng tế bào, mặt gầy, mũi thẳng. Chỉ vì quanh năm cùng Đàm gia chạy Đông chạy Tây nên da dẻ có hơi rám nắng, tuy vậy vẫn không ảnh hưởng tới vóc dáng chuẩn chỉnh, cộng thêm tính tình cậu hài hước nên ở thành cô có không ít cô gái say mê.

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo khoác bò, bên trong là một chiếc áo phong chui đầu, bên dưới mặc chiếc quần rộng đậm màu tôn lên đôi chân dài. Tường Ly có lúc hay đùa với cậu: “Này, nhóc đẹp trai, qua đây chị ‘chơi’ tý nào”.

Hôm nay Tường Ly mất hết hứng thú đùa cợt với cậu. Cô cứ mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tay là một tờ tạp chí thời trang. Bìa là một cô gái, không phải ngôi sao nhưng rất xinh đẹp, mặc váy công sở, trông giống phong thái của một người sang trọng. Tiêu đề chuyên mục viết: *Quý Phi, người nhảy múa cùng những mùi hương. Sau Hạ Trữ, cô trở thành nhà sáng chế mùi hương tiếp theo có khả năng tiên bảm vượt trên người thường.*

Tường Tiểu Thiên không có hứng thú gì với nội dung, chỉ thấy Tường Ly đờ đẫn mà toát mồ hôi lưng. Cậu sát lại gần cô: “Gia, chúng ta đừng làm bộ như bị ma nhập được không?”.

Một lúc rất lâu sau Tường Ly mới tỉnh lại, quay đầu, lại thêm một lát nữa mới lẩm bẩm: “Em bảo... chị có thể ra khỏi nơi này được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trò này của anh Lục chẳng thú vị gì cả

Tường Tiểu Thiên nghe xong hoàn toàn ngơ ngác. Rời khỏi đây? Rời khỏi khách sạn ư?

Nhưng, rời khỏi khách sạn này lẽ nào khó khăn đến thế sao? Sao Tường Gia lại có biểu cảm ấy?

Cậu cũng coi như đã quen cô được ba năm rồi. Suốt ba năm qua, cậu cũng đã từng nhìn thấy những lúc cô cười thoải mái, giận điên người, dịu dàng hiền thực hay những lúc hung dữ muốn đánh người, thế mà chưa từng nhìn thấy biểu cảm này của cô.

Có lẽ Tường Ly cũng chỉ tự lẩm bẩm một mình rất cô trở lại như bình thường rất nhanh: “Không có gì đâu”.

Tường Tiểu Thiên thông minh không gan hỏi tiếp. Thật ra cô biết trong lòng Tường gia cất giấu bí mật. Người trong thành cổ đều thấy cô bí ẩn, chẳng hiểu sao bỗng dưng lại xuất hiện bên cạnh Đàm Gia.

“à đúng rồi, nói tới rồi khỏi đây em mới nhớ ra một chuyện.” Tường Tiểu Thiên đổi chủ đề, khuôn mặt sáng rực lên như vừa phát hiện ra lục địa mới, hai mắt tròn xoe: “Ban nãy ở đại sảnh, em nhìn thấy một đám người rời khỏi khách sạn, người nào người nấy đều ôm theo hộp đựng tài liệu, cúi đầu về mặt ủ rũ. Mà em xem phim trên tivi, hình như khi nào người ta bị đuổi việc là người ta hay ôm cái hộp đó”.

Tường Ly nghe xong không khỏi cảm thấy lạ lùng, cô bất giác nhớ tới đám người cô nhìn thấy hôm trước.

Một đám người mới đến, lại có một đám người khác ra đi ư? Hay, họ thực chất là cùng một nhóm?

“Em hiểu rồi!” Tường Tiểu Thiên đột nhiên đập bàn rất mạnh: “Chắc chắn là khách sạn này sắp phá sản rồi, nên cắt giảm biên chế!”.

Tường Ly nhắm mắt lại, day day hai bên thái dương. Cô cố dè xuống cảm giác ong ong hai bên tai và sự nóng nổi muốn đá bay Tường Tiểu Thiên đi, nói: “Tường Tiểu Thiên, em cứ giật lên đùng đùng nữa đi, có tin chị hạ độc cho em chết không?”.

Tường Tiểu Thiên lập tức im bặt, cậu biết mà, cô gái tên Tường Ly này chẳng có một chút nhẫn nại nào cả.

Trong lúc nhàm chán, cậu giật lấy tờ báo trên mặt bàn, lát sau lại không kiềm chế được: “Trời ơi! Người này ngẫu quá, tên là Quý Phi? Tỉnh thông ‘mùi’ học à, nhưng nhà sáng chế mùi hương là thế nào hà chị?”.

Tường Ly vô cùng hối hận khi đưa thẳng nhóc Tường Tiểu Thiên đến đây, vừa phải chăm sóc nó từ bữa ăn đến giấc ngủ còn phải chịu đựng những lúc nó bay vòng vòng quanh tai như ong. Cô lại tiếp tục phải kiềm chế không cho nó một bạt tai, rồi nói: “Có phải em thích nhất là món thịt Mộc Tu không cách làm thế nào?”.

“Gia, chị đói rồi hà?”

Tường Ly phóng ánh mắt sát thủ của mình qua.

Tường Tiểu Thiên lập tức trả lời: “Nguyên liệu gồm có: Thịt lợn, mộc nhĩ, dưa chuột, hoa hiên vàng xào chung với nhau, bỏ thêm một ít gia vị...”.

“Sáng chế mùi hương cũng chính là nguyên lý này, dùng những mùi hương khác nhau để kết hợp thành một mùi hoàn toàn mới mà đối phương cần.” Tường Ly hồ hững đáp.

“Thế cũng giống điều chế nước hoa ă? Rồi cả mấy người điều chế tinh dầu nữa?” Tường Tiểu Thiên vừa nghe đã thấy tò mò.

“Dù là điều chế hương hay các phương pháp trị liệu bằng mùi hương thì cũng chỉ là một loại trong sáng chế mùi hương. Một nhà sáng chế mùi hương có thể tham gia vào đủ các lĩnh vực. Một nhà điều chế hương giỏi chưa chắc đã trở thành một nhà sáng chế hương. Nhưng một nhà sáng chế hương thì chắc chắn đã phải là một nhà điều chế hương bậc thầy rồi. Bởi vì nhà sáng chế hương không những phải có khả năng kết hợp các loại mùi hương khác nhau mà còn phải có khả năng phân tích mùi hương. Ngoài việc phải hiểu biết tất cả tên của các mùi hương mà khách hàng cần cũng như miêu tả được các loại mùi mà các nhà điều chế hương đã biến tấu, những người như vậy còn phải thấu hiểu được cảm giác của khách hàng đối với mùi hương, đây mới là trách nhiệm quan trọng bậc nhất”.

Nói tới đây, Tường Ly hơi dừng lại, sợ rằng mình nói quá chuyên ngành, Tường Tiểu Thiên không hiểu được, cô bèn lấy ví dụ: “Giống như món thịt Mộc Tu mà em thích ăn. Nếu là một đầu bếp trưởng một sao nấu món đó, thì trước tiên ông ấy phải tìm hiểu khẩu vị của khách hàng, người này thích ăn nhạt hay ăn đậm, hay ăn vào khoảng thời gian nào... Về mặt nguyên liệu, ông ấy cũng phải nghiên cứu kỹ càng hơn, thịt phải chọn phần dẻ sườn mềm nhất, dưa leo chỉ lấy hai phần ba quả, mộc nhĩ phải lấy phần thịt mộc nhĩ của loại mộc nhĩ rừng tươi ngon. Hoa hiên vàng thì phải bỏ ngọn. Một món ăn như vậy mới là tuyệt phẩm, người ăn cũng sẽ ngon miệng hơn nhiều lần”.

Tường Tiểu Thiên nghe mà há hốc miệng. Cậu nghi ngờ bao năm nay mình luôn ăn phải món thịt xào giả danh. Thì ra món ăn này cần phải tỉ mỉ như vậy sao?

“Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí...” Tường Ly hơi nâng tay trái của mình lên, nhìn xuống hình xăm trên cổ tay, ánh mắt nhạt nhòa dần, giọng nói cũng trầm hơn: “Còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Tường Tiểu Thiên nghe mà giật nảy mình: “Mùi hương mà cũng có thể giết người ă? Vậy thì cô gái tên Quý Phi này quá đỉnh rồi! Mà không đúng, phải nói là nghề nghiệp này quá lợi hại”.

Tường Ly nhìn chăm chăm tấm bìa tạp chí, im lặng rất lâu.

Tường Tiểu Thiên cảm thấy hôm nay cô rất lạ, bèn gơ tay khươu khươu trước mặt cô. Bấy giờ cô mới hoàn hồn, nói một câu: “Haizz, sao chị lại kể cho em

nghe mấy chuyện này không biết”.

“Áy đừng, gia! Em thích nghe, thích nghe lắm! Em cảm thấy chuyện nào chị kể cũng cực kỳ thú vị.” Tường Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh cô, đầm bóp đùi cho cô bằng khuôn mặt nịnh bợ: “Giống như cái nghề chị vừa kể ấy, quá ngẫu đi, chị bảo em theo học được không? 360 nghề, em đâu thể chỉ biết cầm đầu làm một nghề, đúng không chị? Chẳng phải người ta có câu: Con đường nào cũng dẫn đến La Mã đó sao? Chưa biết chừng em nỗ lực một tý thôi là sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất. Đàm gia còn thường xuyên khen em thông minh nữa, học cái gì cũng nhanh”.

“Không sai, con đường nào cũng dẫn đến La Mã, nhưng có những người sống ngay ở La Mã rồi.” Tường Ly xoa đầu thằng bé, đáng vẻ thương cảm: “Nhưng em nỗ lực cũng tốt, vì có lúc nếu em không nỗ lực, làm sao biết thế nào là tuyệt vọng”.

“Gia...” Tường Tiểu Thiên nhe răng cười. Làm gì có ai đã kích người khác như chị đâu chứ.

Chuông di động vang lên.

Tường Ly vỗ vỗ đầu thằng bé: “Đi lấy giúp gia cái di động qua đây”.

Là cuộc gọi của Đàm Diệu Minh, đại khái là hỏi cô sống ở khách sạn có quen không, có gặp phiền phức gì không, chứ chẳng thấy anh quan tâm gì tới công việc cô đang phải hoàn thành.

Đây giống như một thói quen khó bỏ của anh.

Bình thường ở thành cổ, khi có thời gian rảnh anh luôn tới cửa hàng của cô ngồi chơi. Ngồi cũng không lâu lắm, chỉ khoảng một tuần trà. Nếu anh đi đâu xa, cũng thi thoảng gọi về cho cô, đơn thuần chỉ là hỏi thăm tình hình.

Tường Ly đi bộ tới quầy bar. Ở đầu kia, Đàm Diệu Minh hỏi câu nào cô trả lời câu ấy. Giọng anh ở đầu kia rất dễ nghe, rất trầm ấm, nhưng ánh mắt cô lại nhìn chăm chú vào một chai Whisky trên tủ.

Cuối cùng, Đàm Diệu Minh mới hỏi một câu liên quan tới khách sạn: “Nghe nói tay Thai Quốc Cường đó bị em giày vò lắm”.

Tường Ly cũng không lạ gì sự “thần thông quảng đại” của anh. Khách sạn vốn dĩ là một môi trường mờ, anh muốn biết tình hình ở đây cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Thường thôi mà, muốn giữ được mạng sống thì phải ráng chịu chút khổ sở chứ.”

Đầu kia cười khê, ngữ khí cứng chiều vô cùng: “Có gặp chuyện gì khó nhằn, cứ gọi cho anh bất kỳ lúc nào nhé, muộn mấy cũng được”.

Cuộc điện thoại lần này cũng không dài. Sau khi kết thúc, Tường Ly đứng im trước quầy bar không nhúc nhích.

Tường Tiểu Thiên tiến lên: “Gia...”.

Những câu nói sau đó bị Tường Ly giờ tay lên ngắt ngang. Cô nhìn chai rượu vô cùng chăm chú, sau đó từ từ đưa tay, xoay ngang chai rượu. Đằng sau chai rượu đặt một chiếc hộp tinh xảo, trên mặt hộp có một tia sáng mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không tài nào phát hiện ra.

Tường Ly bất ngờ cười khẩy, nhìn chăm chăm chiếc hộp đó, dần mạnh từng chữ: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đêm quan trọng

Văn phòng tổng giám đốc.

Sau khi ký xong chỗ tài liệu trong tay, Lục Đông Thâm giao lại cho giám đốc phòng tài vụ: “Trong vòng ba ngày làm việc, phát hết số tiền trợ cấp thôi việc cho mọi người”.

Giám đốc phòng tài vụ sau khi nhận lấy chỗ giấy tờ, lòng vẫn còn thấy run rẩy.

Khi “tổng quản” của dự án Skyline bị thay thế, tất cả mọi người đều hoàn toàn bất ngờ. Rất nhiều người đều đang suy đoán ai sẽ tiếp quản vị trí cao nhất, một người được thăng chức từ dưới lên hay một nhân sự được mời từ nơi khác về? Trong lúc có vô số những ý kiến trái chiều, không thể ngờ là tổng bộ của tập đoàn Lục Môn lại phái về một lá “vương bái”.

Mọi người đều đã từng nghe loáng thoáng về vị tổng giám đốc Lục: Con trai trưởng của Chủ tịch Lục. Nghe nói từ năm mười mấy tuổi, anh đã thường xuyên xuất hiện, ngồi dự và lắng nghe các buổi họp của Hội đồng quản trị. Sau khi vào đại học, anh bắt đầu bước chân vào Lục Môn, làm từ một nhân

viên kinh doanh cấp thấp trở lên.

Năm 20 tuổi, anh khởi nghiệp với công ty đầu tiên của mình, trong vòng ba năm đã nuốt trọn được chuỗi siêu thị hàng nhập khẩu mang lại nhiều lợi nhuận nhất của đối thủ cạnh tranh – tập đoàn Trường Thịnh, trở thành công ty lớn.

Đến năm thứ tư, anh thành công hoàn thành một hợp đồng quyền chọn trị giá hàng chục tỷ với tổng bộ Lục Môn.

Năm thứ năm, anh thành công lũng đoạn một siêu thị thương mại dưới quyền quản lý của Lục Môn.

Năm thứ sáu, nhờ một lần sắp xếp lại vốn và một vài dự án mua bán, sáp nhập tuyệt vời, anh chính thức bước chân vào Hội đồng quản trị của Lục Môn, trở thành thành viên trẻ tuổi nhất tại đó.

Đến nay, phẩm là những người có chút hiểu biết về Lục Môn đều biết rõ, Lục Đông Thâm đã chen chân vào rất nhiều chuỗi sản nghiệp, là người có hy vọng lớn nhất sẽ được ngồi lên chiếc ghế quyền lực.

Skyline Thương Lãng so với các khách sạn Skyline tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Bọn họ đều cho rằng cho dù có thay đổi quyền lực cũng chưa ảnh hưởng gì tới họ. Cho dù phía Thương Lãng xảy ra chuyện, rất nhiều người vẫn tự tin nghĩ tổng bộ sẽ không dễ dàng cắt giảm nhân viên, bởi dẫu sao số lượng nhân viên tại địa phương vẫn còn hạn chế, huống hồ còn là một ngành như phục vụ khách sạn.

Nhưng ngay sáng nay, một Lục Đông Thâm tới đây nhiều ngày rồi nhưng vẫn im ắng chưa có động tĩnh gì bất ngờ triệu tập cuộc họp của các quản lý cấp cao. Sau khi cuộc họp giải tán, cả một đám người gặp họa, từ giám đốc khách sạn cho tới quản lý các bộ phận, nhất là bộ phận quan hệ ngoại giao, cả phòng đồng loạt bị đuổi việc.

Nói theo lời của anh trong buổi họp thì Skyline không nuôi những kẻ nhàn rỗi.

Skyline Thương Lãng gặp khủng hoảng truyền thông, trong một khoảng thời gian ngắn tin đồn như mưa đập gió vùi, sự việc của Thai Quốc Cường khiến cả đồng người mất việc.

Rất nhiều người đều đang đợi xem trò hay.

Khiếm khuyết vị trí của bao nhiêu người như vậy, lẽ nào Skyline Thương Lãng thật sự muốn đóng cửa?

Nhưng họ không ngờ rằng ngay sau đó đã có một nhóm người khấn trương bù vào những vị trí còn khuyết. Từ lãnh đạo cấp cao đến quản lý cấp trung đều không thiếu một ai. Trưởng phòng nhân sự đều đã đọc qua lý lịch của họ. Đám người đó đều là các nhân sự Lục Đông Thâm rút ra từ đủ các công ty dưới quyền của Lục Môn. Có một lai lịch quốc tế khiến người ta lú lờ không nói nên lời, chọn bừa bất kỳ người nào cũng đều là người tài giữa những người tài.

Khắp khách sạn từ trên xuống dưới, ai nấy đều hoang mang. Họ là người bản địa nhưng một chút may mắn cuối cùng cũng không có, bởi vì Lục Đông Thâm này ra tay nhanh đến nỗi khiến người ta rét run.

Giám đốc phòng tài vụ đang chuẩn bị đi ra thì Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Đưa hết cho tôi các bảng thống kê tài chính của khách sạn mấy năm gần đây”.

Anh ta nghe xong mà sợ xanh mặt.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại Cảnh Ninh, Lục Đông Thâm dặn dò cô ấy: “Không được để đám người đó tung tin gì không hay về khách sạn”.

Đám người đó, ám chỉ những người vừa bị cho nghỉ việc. Cảnh Ninh hiểu ngay: “Vâng, tôi sẽ có sắp xếp”.

Lục Đông Thâm dường như thoải mái hẳn. Anh ấn vào đầu thu trên bàn. Cảnh Ninh thấy cà phê của anh đã nguội bèn chủ động đổi một cốc khác, không thêm đường, không thêm sữa. Người đàn ông này có vẻ rất không thích ngọt.

“Lục tổng, mảnh đất ở khu Quan Dương...”

Lục Đông Thâm giơ tay lên ngắt lời cô ấy.

Ngay sau đó, từ trong máy thu vọng ra tiếng một người con gái: “Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Cảnh Ninh nghe xong sững người.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào ghế, một tay đặt lên tay vịn của ghế, từng ngón tay gầy gò từng nhịp chạm rai lên mặt da.

Từ trong lại vọng ra tiếng Tường Ly dim Tường Tiểu Thiên: Có lúc nếu em không nỗ lực làm sao biết thế nào gọi là tuyệt vọng chứ?

Cảnh Ninh trầm nghĩ, cô Tường Ly này đúng là chủ người không cần nói bậy.

Đầu kia hình như đang nghe điện thoại.

Ở bên này Lục Đông Thâm bắt ngờ hỏi: “Hai cửa hàng của cô ấy có phải đều ở khu Quan Dương không?”.

“Vâng.”

Anh bỗng chìm vào suy nghĩ.

Cảnh Ninh không đoán được tâm tư của anh lúc này. Thấy anh nói nửa chừng lại không tiếp tục nữa, cô ấy chỉ còn cách đứng yên chờ đợi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang ra tiếng Tường Ly: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

Ngay sau đó là một tiếng rè kéo dài rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Cảnh Ninh giật thót, nhưng khi nhìn sang Lục Đông Thâm, anh lại cười.

“Mảnh đất ở khu Quan Dương đó không cần vội.” Anh cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Thai Quốc Cường sẽ giúp chúng ta”.

Thai Quốc Cường ngủ một giấc đã đời, từ trưa ngày hôm trước tới tận ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao. Khi tỉnh dậy, tinh thần ông ta rất phấn chấn, mở miệng hỏi câu đầu tiên là: “Hôm nay tôi ăn gì?”.

Tường Ly rút từ trong túi ra một chiếc hộp hình tròn, trong hộp có hai chiếc lá, được phong kín trong một chiếc túi bảo vệ môi trường. Cô rút ra một chiếc lá, không phải loại lá còn tươi mà hình như đã được hơ qua lửa, nếu ngửi kỹ sẽ có một mùi hương đặc biệt. Sau đó chiếc lá được thả vào nước, nước được đun sôi lên rồi đổ vào cốc.

Thai Quốc Cường cầm chiếc cốc lên nhìn, nước bên trong có màu xanh lục đậm, nên ông ta hơi ngập ngừng. Ông ta cứ ngỡ hôm nay vẫn phải uống nước mật ong, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần lại thêm một ngày đói meo nữa. Ai ngờ cô nhóc này lại có bản lĩnh ấy, có thể khiến ông ta có một giấc ngủ bình yên đầu tiên sau bao ngày trằn trọc.

Cơ mà cái thứ này...

Tường Ly cũng không có ý định giải thích gì với ông ta, chỉ ra hiệu bằng ánh mắt rằng hãy uống đi.

Thai Quốc Cường hít sâu một hơi rồi cúi đầu uống cạn.

Tường Ly đứng dựa vào quầy bar nhìn ông ta, trong lúc vẫn phải phần nào kính nể. Đường đường là một người đã trải bao sóng to gió lớn nhưng lại hết lòng giao bản thân mình cho cô. Mặc dù còn nhiều nghi ngại nhưng chung quy vẫn lựa chọn tin cô.

Đã dùng người là phải tin, chẳng trách Thai Quốc Cường là một người dám làm lớn.

Vào miệng là một hương thơm thanh thanh, không quá nồng đậm, nhưng mùi lại kéo dài miên man. Mà vị của cốc nước này lại là vị thanh ngọt, khiến ông ta có cảm giác như được uống nước suối nguồn, ngọt ngào, trong vắt.

“Ngon hơn nước mật ong đấy.” Đây là kết luận cuối cùng của ông ta.

Tường Ly khoanh tay trước ngực, mỉm cười: “Qua đêm nay, ông sẽ bình an vô sự. Sáng sớm ngày mai hãy rửa hết lớp bùa tiết gà trên mặt đi, còn cả lá bùa trên người nữa, nhớ kỹ, nhất định phải đốt bỏ”.

Thai Quốc Cường mang cả một bụng nghi vấn, cuối cùng tất cả hóa thành một câu: “Vậy nếu không qua được đêm nay thì sao?”.

Tường Ly vô cùng chắc chắn: “Có tôi ở đây, tôi sẽ không để ông gặp chuyện gì đâu”.

Sau khi ra khỏi phòng Thai Quốc Cường, Tường Ly đi tới tận cùng hành lang, gọi điện cho Đàm Diệu Minh: “Ngày mai Thai Quốc Cường sẽ bước ra khỏi khách sạn một cách bình thường, việc còn lại giao cả cho anh đấy”.

“Em yên tâm, tất cả các phóng viên báo chí đều sẽ có mặt đúng vị trí.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tường Ly không rời đi ngay mà dựa vào tường, vừa ngắm cảnh hồ ngoài cửa sổ vừa chìm vào suy nghĩ miên man. Lục Đông Thâm chỉ cho cô thời gian ba ngày. Bây giờ chỉ còn nửa ngày nữa là tới hạn. Ngày mai sẽ trở thành một thời điểm cực kỳ quan trọng. Trong trận chiến này, cô không tin Lục Đông Thâm không có chiêu gì làm đệm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Cô không cần phải đề phòng tôi

Khi Lục Đông Thâm họp xong quay trở về phòng làm việc thì hoàng hôn cũng đã buông xuống, bầu trời đỏ như lửa, rực rỡ một góc.

Theo sau anh là Cảnh Ninh và một cô thư ký khác khẽ nệ ôm một chồng tài liệu.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, họ không ngờ lại nhìn thấy Tường Ly.

Cô đang thảnh thơi đứng dựa vào bàn làm việc, hướng mặt về phía cửa chính, trông vô cùng nhàn nhã. Thấy Lục Đông Thâm đã quay về, cô nói thẳng: “Anh Lục, đàm phán chút đi.”

Chưa được sự đồng ý, không ai được phép bước vào căn phòng này, cũng giống như việc chưa có hẹn trước thì đừng hòng được gặp Lục Đông Thâm vậy.

Cảnh Ninh quả thực rất khâm phục sự táo bạo của Tường Ly, rồi cô ấy liếc nhìn cô thư ký hành chính đang thấp thòm đứng bên cạnh. Quá rõ rồi, chắc chắn Tường Ly lại dùng khuôn mặt “nửa công nửa thụ” đó của mình để mê hoặc con gái nhà người ta.

Nhưng Lục Đông Thâm không truy cứu thái độ thiếu trách nhiệm của thư ký hành chính. Anh chỉ đánh mắt ra hiệu với Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lập tức hiểu ý, lệnh cho thư ký cầm tài liệu đặt lên bàn làm việc rồi cả hai rời khỏi phòng.

Anh ngồi xuống ghế, mặc kệ thái độ tùy hứng của Tường Ly trước mặt mình, cười hỏi: “Cô muốn thương lượng chuyện gì?”

Tường Ly quay người lại, chống hai tay lên ghế, nhìn anh chăm chăm: “Tôi là người làm việc gì cũng không thích bị theo dõi, quản thúc, thế nên lần này coi như anh nợ tôi.”

Phòng làm việc này rất đẹp, có một mặt là cửa hướng ra ban công hình cung, nhìn xuống 48 tầng ở dưới, một tầm nhìn đủ thoải mái. Ánh hoàng hôn êm dịu, hắt cả một khoảng rộng vào phòng, lại càng tôn lên từng đường nét hoàn hảo không tỳ vết bên một nửa khuôn mặt của cô.

Cô không đội tóc giả, mái tóc dài được buộc đuôi ngựa sau gáy, gọn gàng, sạch sẽ. Cô vẫn mặc đồ trắng, nhưng kiểu dáng đã khác các lần trước. Chất liệu là loại tơ lụa thượng hạng, bên trên là áo dài, hai bên xẻ tà tới tận eo, tôn lên vòng eo thon gọn, bên dưới là chiếc quần thụng. Kiểu đồ này giống “Áo dài” của Việt Nam nhưng khác ở chỗ có thêm nét Trung Quốc, cúc cổ áo lại khắc những hoa văn kiểu phục cổ.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy làn da nơi vùng eo thon của cô, cũng trắng nõn như làn da trên khuôn mặt cô, chìm vào màu hoàng hôn. Một Tường Ly như vậy trông giống như một hòn ngọc tròn bóng trên núi Côn Luân, “tuyệt mỹ” cùng “tuyệt soái” hòa trộn trong cùng một cơ thể.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt không hề giấu giếm. Anh mỉm cười: “Cô muốn thứ gì?”

Chuyện máy nghe lén đích thực là anh sơ suất, không ngờ được là cô lại cảnh giác như vậy. Điều khiến anh bất ngờ hơn nữa là cô không tìm anh tính sổ ngay lập tức mà rất bình tĩnh, lạnh lùng, tới giờ mới “điện kiến”. Thế nên thứ mà cô cần chắc chắn đã được cô suy nghĩ rất kỹ càng.

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh: “Cho tôi mượn Giang sơn đồ để nghiên cứu.”

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày.

“Tôi không cần phải nói rõ nguyên nhân với anh.” Tường Ly bổ sung thêm một câu.

Lục Đông Thâm khẽ cười, ít nhiều làm mờ đi những lạnh lùng trên nét mặt. Anh không nói gì, ngược lại nhàn nhã châm một điếu thuốc. Tường Ly nhìn kỹ, lần này anh chỉ hút thuốc lá bình thường, không phải loại đặt làm đặc biệt như tói hòm trước.

Sau khi nhả ra một làn khói, anh mới nói: “Giám đốc trước đây của khách sạn sợ bức tranh bị lấy cắp phải chịu trách nhiệm, thế nên từ lâu đã sai người khảm nó vào tường, nên việc mang đi là không thể. Nhưng cô có thể sờ mó, động chạm tùy ý.”

Giang sơn đồ không khác gì một báu vật trấn giữ cho khách sạn, bình thường du khách chỉ được ngắm không được sờ. Thế nên, đặc cách của anh cũng coi như đã bật đèn xanh cho cô rồi, mặc dù anh quả thực không hiểu bên trong bức tranh đó rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Tường Ly cũng hiểu đây đã là bước nhượng bộ tối đa của anh. Cô gật đầu: “Được.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi hỏi: “Còn gì nữa?”

Người đàn ông này thông minh đấy, Tường Ly thích nói chuyện với những người như vậy, khỏi phải lãng phí nước bọt. Cô cười có phần gian tà: “Bộ tóc giả của tôi hỏng mất rồi, không dùng được nữa, thế nên cần mấy cái voucher trong trung tâm thương mại của anh.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Sao cô lại nhiệt tình thích đội tóc giả thế nhỉ?”

Tường Ly thu tay về, tự nhiên khoanh tay trước ngực, hỏi ngược lại anh: “Thế sao có những người lại cứ thích đội mũ nhỏ?”

Lục Đông Thâm ồ lên ra vẻ đã hiểu: “Lý do hay đấy.” Nụ cười như thấm sâu vào đôi mắt anh nhưng qua làn khói hình như nó lại hơi mơ hồ không rõ:

“Để tôi nghĩ xem nào.”

Tường Ly đứng bên cạnh quan sát biểu cảm của anh, nghĩ bụng: Chỉ có mấy voucher thôi mà, có bắt anh cầm dao hai bên sườn đâu. Đường đường là Tổng giám đốc, một lời ra lệnh là xong, nghĩ mà xem? Người đàn ông này có ki bo không cơ chứ.

Cô đang nghĩ cách cố gắng tranh thủ thì thấy bàn tay đang cầm điều thuốc của Lục Đông Thâm vắt ngang qua, ấn lên loa ngoài của máy điện thoại, người nhận máy đầu kia là Cảnh Ninh.

“Làm cho cô Tường một chiếc thẻ thành viên cấp kim cương đen của Skyline.” Anh thân nhiên dặn dò một câu.

“Dạ.”

Tường Ly đứng bên cạnh lắng nghe, sự phẫn nộ đang lấp đầy lồng ngực bỗng chốc hóa thành ngàn vạn bông pháo hoa nổ tung, đó gọi là bùng nổ. Kim cương đen hả? Chưa cần biết hạn mức thế nào, chỉ nghe thôi đã thấy chất chơi hơn voucher giảm giá nhiều rồi.

“Voucher giảm giá của trung tâm thương mại thì tôi không có, mà theo như tôi được biết dưới đó cũng không dùng voucher. Thẻ VIP kim cương đen của Skyline chỉ được cấp cho một số lượng khách hàng may mắn nhất định trong số những người có hạn mức tiêu dùng lên đến hàng triệu tệ. Không chỉ ở trung tâm thương mại ngay dưới chân cô mà chiếc thẻ này sẽ giúp cô có được đặc quyền hội viên ưu đãi nhất dù tới bất kỳ trung tâm thương mại hay khách sạn nào của Skyline. Không biết đã đủ làm cô Tường hài lòng chưa?”

Hài lòng chứ, hài lòng tường chết rồi. Việc này cũng đồng nghĩa với việc cô tiêu ít hơn người ta hàng triệu tệ mà vẫn giành được quyền hạn hội viên đỉnh cao, hơn nữa số lượng người có được đặc quyền này còn rất hạn chế nữa.

Nhưng chuyện tốt này cũng không có nghĩa cô cần phải nở nụ cười tươi rói trước mặt Lục Đông Thâm. Cô háng giọng: “Anh Lục tặng quà thật hào phóng, tôi cũng xin vui vẻ đón nhận. Tôi nghĩ chắc anh cũng đã nghe tới tình hình của Thai Quốc Cường, tôi có thể đảm bảo ngày mai ông ta sẽ ra được khỏi khách sạn. Thế nên, đây là những gì tôi xứng đáng được nhận.”

Nói xong câu này, lại sợ bị anh cảm thấy mình nhận quá đương nhiên, cô bổ sung thêm: “Nhưng vẫn phải cảm ơn anh Lục, anh phải tốn kém rồi.”

Thật ra tim cô đã bay phấp phới từ lâu.

Mua! Mua! Mua!

Bay qua trên đầu cô hiện chỉ có ba chữ này và ba dấu chấm than.

Bây giờ người cô muốn gặp nhất chính là Cảnh Ninh. Cô gái xinh xắn đó tuy bình thường làm việc chín chắn, già dặn nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cô ấy đáng yêu cực kỳ, là người đáng yêu nhất trên đời này.

Vừa định đi ra thì cô nghe thấy người đàn ông phía sau lên tiếng: “Đợi chút.”

Tường Ly kịp thời dừng bước, quay lại nhìn anh, trái tim đập thành thịch, bay qua vài con quạ đen: Đừng có hối hận mà... Xin anh đừng hối hận.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đồng thời đi về phía cô.

Lúc này trong đầu Tường Ly đang suy nghĩ hàng trăm cách thức, tính toán xem nếu anh thu lại lời hứa thì cô phải ki kèo kiêu gì.

Bất ngờ là anh không tiến tới, chỉ vòng qua trước bàn làm việc, đứng dựa vào đó thành thoi đúng như cô ban nãy, tiện tay cầm theo gạt tàn đặt bên cạnh, một tay thoải mái chống lên mặt bàn, một tay gạt tàn thuốc, trầm tĩnh, thông dong.

“Tâm lý đề phòng của cô quá mạnh, việc này vừa tốt lại vừa không tốt.”

Tường Ly không ngờ anh lại bất thành linh nói câu ấy, lát sau cô mới bật cười: “Tôi trước nay vẫn hòa nhã tươi cười mà.”

“Lúc cô nói chuyện, những động tác mang tính phòng vệ quá lộ liễu.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hay, cô chỉ đề phòng mình thôi?”

Tường Ly thầm sững sốt, cúi đầu mới phát hiện mình vẫn đang làm một động tác theo thói quen: Khoanh tay bảo vệ ngực. Cô lẳng lẳng hạ tay xuống, nhất thời cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết phải đặt hai tay như thế nào cho phải.

“Tôi biết anh Lục tính nết, người làm ăn mà, luôn thích soi ra những điểm mà người khác nhìn không ra.” Cô cố gắng để bản thân tự nhiên một chút: “Nhưng, con người tôi thế nào hình như không liên quan gì đến anh Lục thì phải?”

Cô thầm nghĩ: Tôi có hành động nào hay làm thì liên quan gì tới anh? Và lại, anh là một thương nhân lúc nào cũng nhìn con mồi như hổ đói, ngày nào cũng nghĩ tới chuyện moi móc lợi ích từ Thương Lãng. Việc tôi đề phòng anh là quá bình thường, đây là chân lý mà đũa ngọc cũng hiểu đó.

Lục Đông Thâm nghe xong bỗng bật cười. Anh rút điều thuốc rồi xoay ngược tay ấn đầu lọc vào gạt tàn: “Sao lại không liên quan được?” Anh ngẩng lên nhìn cô: “Ít nhiều gì chúng ta cũng được coi là đối tác, cô không cần phải đề phòng tôi.”

Tường Ly đang nghĩ cách làm sao để trả lời anh thì chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông...

Chương 18: Lỡ tôi thích anh thì phải làm sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Đông Thâm tiện tay ấn loa ngoài.

Đầu kia vang lên giọng nói của Cảnh Ninh, vô cùng chín chắn: “Lục tổng, cô Thai đã tới, cô ấy nói hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp được anh một lần”.

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: “Được rồi”.

Sau khi đầu kia cúp máy, Tưởng Ly bỗng dưng không vội đi ra nữa. Cô bước về phía anh, cho tới khi, sát lại rất gần.

Lục Đông Thâm không né không tránh, từ đầu tới cuối vẫn nhàn nhả dựa vào bàn làm việc.

Cô lần lượt chống hai tay sang hai bên, bao vây trong phạm vi của mình. Một người cao 1 mét 66 như cô vốn dĩ đã không thể chiếm ưu thế khi đứng trước mặt anh. Động tác này lại càng khiến cô nổi bật sự “lùn” của mình, nhìn thẳng cũng chỉ nhìn tới cà vạt của anh.

Nhưng Tưởng Ly cho rằng về mặt khí thế mình vẫn chiến thắng.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm tới yết hầu rồi lên tới khuôn cằm lún phún râu của anh. Anh cũng rất hợp tác, mặc cho cô dò trò, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô khẽ cười: “Tâm lý cảnh giác của tôi cao độ nhưng ‘đào hoa kiếp’ của anh Lục đây cũng đâu có ít”.

Cô ngẩng lên còn anh cúi xuống, bờ môi lướt nhẹ qua trán cô một cách tự nhiên. Hơi thở của người đàn ông theo từng nhịp thở tràn vào lồng ngực. Cùng lúc đó, hương thơm của người con gái cũng quấn chặt lấy anh, thậm chí là gần trong gang tấc. Anh chỉ cần hơi tay lên là đã có thể ôm lấy cô rồi.

Ban đầu Tưởng Ly không có cảm giác gì, chẳng qua chỉ muốn lợi dụng cơ hội này trêu chọc anh một chút. Nhưng đứng gần như vậy, khi hơi thở của hai người đan cài vào nhau kiểu gì cũng sản sinh ra một bầu không khí mờ ám. Nhìn anh ở khoảng cách này, ngũ quan của anh càng thêm sắc nét, góc cạnh. Đôi mắt anh sâu như vực thẳm, không nhìn thấy đáy, dường như có thể hút người ta vào trong đó.

“Thế nên, tôi mới phải cách xa anh Lục đây một chút. Anh đẹp trai như vậy, lỡ như tôi phải lòng anh thì biết làm sao? Đầm nước ‘đào hoa’ sâu ngàn trượng, tôi không muốn bản thân bị chìm đắm vào đó đâu.”

Cô đứng thẳng người lên, lẳng lặng thu tay về. Nhưng cô còn chưa rút hẳn lại, Lục Đông Thâm đã đưa tay giữ chặt lấy cô. Cô sững sốt, muốn rút tay lại. Anh lại nhân cơ hội đó hơi dùng một chút sức, cô lập tức bị anh kéo ngược vào lòng.

“Sự tiếp xúc giữa người với người không khó đến vậy đâu.” Lục Đông Thâm nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Giống như, bây giờ đây”.

Tưởng Ly lập tức đẩy anh ra, tránh xa khỏi phạm vi hơi thở của anh. Cô đè nén chút hỗn loạn vô cớ bỗng dưng dâng lên trong lòng xuống, cười khẩy: “Đối với gian thương, tôi chỉ dám ‘kính nhi viễn chi’”.

Thai Từ Tân ngần ngại xa xôi từ nước ngoài vội trở về, vừa tới Thương Lăng đã gặp mặt hai người anh Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm. Ba anh em tức tốc có mặt tại Skyline Thương Lăng.

Lục Đông Thâm đề nghị chỉ gặp riêng Thai Từ Tân.

Ông em Thai Nghiệp Phàm giậm chân bình bịch trước mặt Cảnh Ninh, chửi mắng Lục Đông Thâm thật không biết tốt xấu. Anh cả Thai Nghiệp Dương tuy không giận sôi sùng sục như cậu em, nhưng sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Dĩ nhiên Cảnh Ninh hiểu suy nghĩ của hai anh em nhà họ. Thương trường như chiến trường, đứng trước lợi ích, cha con còn có thể trở mặt thành thù, huống hồ là anh trai em gái. Nhà họ Thai trước nay trọng nam khinh nữ, cho dù Thai Từ Tân biết dựa vào sức của mình để tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, nhưng dĩ nhiên trong lòng Thai Quốc Cường, con trai vẫn quan trọng hơn cả.

Cuộc cạnh tranh lợi ích vốn dĩ chỉ tồn tại giữa hai anh em trai, nhưng bây giờ không khác gì cuộc chiến Tam quốc, Thai Từ Tân đã trở thành cái gai trong mắt Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm. Xuất phát từ góc nhìn của hai người họ, về lý Lục Đông Thâm dĩ nhiên phải gặp họ chứ không phải là từ chối họ ngoài cửa, càng không phải là gặp ngay Thai Từ Tân.

Cảnh Ninh vẫn chỉ lẳng lặng thông báo rằng: Đây là ý của Lục tổng, trong thời gian chờ đợi, hai vị có thể qua thăm chủ tịch Thai.

Muốn được gặp mặt Thái Quốc Cường cũng phải được sự cho phép của Tường Ly, điều kiện tiên quyết là khi cô không có mặt trong phòng thì Tường Tiểu Thiên phải theo sát. Con trai hay con gái nhà họ Thái cũng không được phép dùng bất kỳ lý do gì để đuổi Tường Tiểu Thiên đi.

Thái Từ Tân cũng tới thăm Thái Quốc Cường trước rồi mới gặp mặt Lục Đông Thâm tại quầy bar VIP của khách sạn.

Hôm nay trong quầy bar không có ai. Lục Đông Thâm đã bao trọn chỗ này, nói theo lời của Cảnh Ninh khi thông báo tới Thái Từ Tân thì: Đây là bữa tiệc tẩy trần của Lục tổng dành cho cô. Nhưng Thái Từ Tân vẫn phải đợi mấy tiếng đồng hồ, đợi tới khi Lục Đông Thâm họp xong, trời đã nhá nhem tối.

“Đã lâu không gặp.” Thái Từ Tân giờ ly rượu về phía Lục Đông Thâm: “Nghĩ mà xem, cũng đã ba năm lẻ ba tháng và mười ngày rồi”.

Lục Đông Thâm khẽ cụng ly với cô: “Lâu vậy sao?”.

Thái Từ Tân nhìn anh, khuôn mặt ít nhiều có cảm giác lạc lõng. Cô hiểu anh. Trong cuộc sống, anh dồn toàn tâm toàn ý cho công việc, dường như ngoài sự nghiệp ra, không chuyện gì có thể lọt vào mắt anh, bước vào tim anh. Nhưng rõ ràng đã biết là như vậy, nghe anh trả lời cô vẫn cảm thấy xót xa. Cô chờ đợi mòn mỏi cho ngày tháng trôi qua, anh lại thản nhiên như gió thoảng mây trôi.

Cô nhấp một ngụm rượu, chất Tanin trong rượu làm chất khoang miệng, cũng làm thất cả trái tim.

“Chắc là do em nhớ nhầm chăng.” Thái Từ Tân không muốn thua tan tác trước mặt anh, đành mỉm cười: “Chúc mừng anh, được tiếp quản Skyline đúng như ý nguyện”.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm nhạt nhòa xa cách: “Cũng chúc mừng em, hai năm qua thành tích của em ở Trường Thịnh không tệ chút nào, có mấy lần đã đánh úp khiến Lục Môn không kịp phòng bị”.

Thái Từ Tân chưa bao giờ là kiểu con gái yếu đuối, đây là sự thật anh biết từ ngày đầu tiên quen cô. Trong người cô ẩn chứa một sự倔犟 và quật cường, không thua kém khí khái của bất kỳ người đàn ông nào. Sau khi bước chân vào Trường Thịnh, có mấy lần một mình cô phải ra tay dọn dẹp đồng bát nháo do hai ông anh trai để lại, trên thị trường cổ phiếu luôn cần chặt lấy Lục Môn không buông. Cô ấy là điển hình cho mẫu hình tượng phụ nữ mạnh mẽ, giỏi sự nghiệp thời đại mới, lại giống như một đóa hoa hồng đỏ có gai, kiêu sa nhưng đầy nguy hiểm.

Thái Từ Tân chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Đầu bếp trưởng món Pháp ở tầng trên được mời về bằng một mức lương cao ngất ngưởng. Sau khi bữa khai vị đã qua, ông ấy bưng tiếp lên món tôm hùm xanh vùng Bretagne.

“Em sống ở Pháp lâu như vậy, thử nếm món này xem, có đúng mùi vị em thích không?” Lục Đông Thâm nói.

Thái Từ Tân cầm dao nhẹ nhàng chia tách mình tôm. Chiếc đĩa được đâm sâu vào thịt tôm. Khi cho vào miệng thì độ mềm của thịt tới mùi thơm của món ăn đều vô cùng chuẩn. Cô hòng cô chợt tắc nghẹn, cô lại ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Phải, nhưng thực tế là anh nên đưa em đi ăn những món ăn truyền thống của Trung Quốc”.

Từ khi chia xa, cô sang Pháp, sống ở đó một mạch ba năm trời. Cô không gặp được anh, cho dù biết có lần anh sang Paris công tác cô cũng không có cơ hội gặp mặt. Thế nên, con đường chung duy nhất chính là tàn sát lẫn nhau trên thương trường.

Lục Đông Thâm nghe xong, đáp: “Là sơ suất của anh, thành thật xin lỗi”.

Thái Từ Tân nghe xong câu này, ít nhiều có phần thất vọng.

Thật ra cô nói câu đó là có ý thăm dò. Nếu anh trả lời rằng: Lần sau sẽ đưa em đi ăn, thì chứng tỏ anh còn có ý muốn gặp lại cô. Nhưng chỉ một câu xin lỗi của anh đã cắt đứt tất cả mọi vọng tưởng. Lục Đông Thâm là người đàn ông cực kỳ thông minh, nhất là trong các mối quan hệ với người khác phái. Nếu anh không muốn, anh tuyệt đối không bao giờ cho đối phương một cơ hội nào để liên tưởng xa xôi. Về điểm này, ba năm trước cô đã biết.

Thế nên làm gì có chuyện anh không nghĩ đến? Chỉ là cô không phải người anh dành nhiều tâm tư, cũng giống như làm gì có chuyện anh không chủ động, chỉ xem anh đã đủ thích người ấy chưa.

“Về chuyện của bác trai, anh cũng rất lấy làm áy náy. Nhưng cũng may lần này chưa có gì nguy hiểm. Khi về, anh sẽ đích thân tới tận nhà xin lỗi.” Lục Đông Thâm quay lại chuyện chính.

Anh không có ý hoài niệm chuyện cũ. Thái Từ Tân cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, thế nên cô nói: “Chẳng qua là không dự liệu được hết, nhưng nói thật là em hoàn toàn không tin bố em trúng tà, chuyện này nghe thật phi lý”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì nhìn thấy hai nhân viên khiêng theo một chiếc thang đi vào, giọng nói uể oải của Tường Ly vang lên sau lưng họ: “Đặt cho thẳng, cho vững vào, đừng có trượt rồi làm hỏng bức tranh. Ông chủ của khách sạn này là một tên gian thương đấy. Mấy người mà làm hỏng tranh, anh ta lại chửi ủa cả thùng phân lên đầu tôi ấy à”.

Phá nát hoàn toàn bầu không khí yên ắng nơi quầy bar.

Chương 19: Anh không thể thiên vị như vậy được

Tuy Thai Từ Tân quay chéo lưng về phía lối vào của quầy bar, nhưng vì một bên tường có hiệu ứng giống như gương nên cô ấy cũng đã nhìn thấy cảnh tượng ồn ào đó. Thế nhưng cô ấy vẫn quay đầu nhìn cho rõ một lần, sau đó hỏi Lục Đông Thâm với vẻ kỳ lạ: “Người đó đang nói anh sao?”.

Chiếc thang ở phía bên kia đã được dựng lên. Tường Ly trèo lên một cách nhẹ nhàng, ngồi vững vàng, đối mặt với bức Giang sơn đồ treo trên cao. Có lẽ vì muốn tiện trèo lên trèo xuống, hôm nay cô mặc rất gọn gàng, quần bò và áo phông rộng rãi, ngẫu nhất vẫn là một đôi bốt da loại dành cho dân đua xe.

Lục Đông Thâm lẳng lặng thu lại tầm mắt, quay về, im lặng mỉm cười.

Thai Từ Tân tay cầm ly rượu, bề ngoài thì bình tĩnh thản nhiên nhưng nội tâm đã nổi cơn sóng gió. Mặc dù cô ấy chưa đến mức nổi giận chỉ vì một câu nói nhưng thái độ của Lục Đông Thâm cũng quá mức ung dung rồi.

Cô ấy ngược mắt nhìn bức tường đối diện. Cô gái ở phía đó ăn mặc rất gọn gàng, mái tóc dài được tết lại, vắt sang một bên. Mặc dù cô gái ngồi trên thang, quay lưng về phía họ nhưng thân hình uyển chuyển ấy vẫn hoàn toàn nổi bật.

“Là vị pháp sư đó à?” Cô ấy mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm rồi lắc lắc ly rượu trong tay.

“Gọi là pháp sư thì cũng không hẳn.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng giải thích: “Chẳng qua là phương pháp trị bệnh cứu người có hơi đặc biệt một chút thôi”.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

“Nhờ đâu trong bức Giang sơn đồ đó có ma thật thì sao, ai biết chứ.” Lục Đông Thâm cười, nhân lúc nhấp rượu lại liếc nhanh về phía đối diện.

Anh kiểm soát ánh nhìn của mình rất tốt, giống như đã nhìn lại giống như tùy ý. Nhưng giác quan thứ sáu nói cho Thai Từ Tân biết, anh đang quan sát cô gái kia chăm chú.

“Chuyện có bị trùng tà hay không thật ra cả anh và em đều hiểu rõ trong lòng. Mặc dù em không thể tìm ra nguyên nhân cho tình trạng hiện tại của bố mình nhưng em cũng không cho rằng cô ta có phương pháp cao minh gì.” Thai Từ Tân khẽ nhíu mày: “Nghe nói, bố em đã mấy ngày rồi không được ăn uống từ tẻ, cô ta chỉ để ông uống nước mật ong và một vài thứ bát nháo chi xiên gì đó, đây là phương pháp trị bệnh ư?”.

Lục Đông Thâm thấy cô ấy không vui bèn trả lời: “Nếu cô ấy đã tự tin đầy mình như thế, chi bằng cứ để cho cô ấy thử xem sao”.

“Chuyện này quá hoang đường rồi.” Thai Từ Tân thấy anh bênh vực như vậy lại càng khó chịu hơn: “Ban nãy em đã đi thăm bố, ông gầy rộc hẳn đi, cô ta chỉ đang giả thần giả quỷ thôi”.

“Vậy em có cách nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Thai Từ Tân á khẩu.

Đúng là không còn cách nào khác, bởi vì trước đó cô ấy cũng từng nghe nói khách sạn Skyline đã mời không ít bác sỹ tới, thậm chí bác sỹ riêng của nhà họ Thai cũng đã được điều động nhưng đều không có hiệu quả gì.

“Nhưng cũng chỉ còn một đêm cuối cùng, đợi thêm xem sao.” Lục Đông Thâm nói một câu.

Thai Từ Tân siết chặt ly rượu, vừa định lên tiếng thì chợt nghe thấy Lục Đông Thâm nói trước: “Đợi anh một chút”, rồi đứng dậy.

Bên này, Tường Ly đang cố gắng dịch chuyển vị trí.

Các nhân viên đặt chiếc thang ở giữa bức Giang sơn đồ rồi bỏ đi cả. Tường Ly ngồi lên thang rồi mới cảm thấy tầm nhìn bị bó hẹp, lại lười nhay xuống điều chỉnh nên cứ thế chống hai tay lên bức tranh rồi xích từng chút một ra sau.

Bên dưới thang có bánh lăn, Tường Ly dùng sức có hơi nhiều làm chiếc thang trượt đi khá xa. Người cô lao đảo, đang định tru lên thì một bàn tay đã vững vàng đỡ lấy thang.

Tường Ly cúi xuống nhìn, mặt mày lập tức hớn hở: “Hi, gian thương!”.

Lục Đông Thâm không biết nói sao đành cười khẽ rồi từ từ đẩy lại chiếc thang về phía bức tranh. Anh nói: “Cô chú ý an toàn một chút”.

“Sao anh lại ở đây? Sợ tôi làm hỏng bức Giang sơn đồ của anh hả?” Tường Ly nói với tốc độ rất nhanh rồi cô quay đầu lại nhìn, bỗng thấy có một người đẹp ở phía xa đang nhìn về phía này, ánh mắt có chút không thiện chí, lập tức hiểu ra: “À... À... À...”.

“À cái gì mà à.” Lục Đông Thâm tay vẫn giữ thang, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Cô xuống đi, trông nguy hiểm quá”.

“Chỉ cần đặt đúng vị trí là ok. Ai dè, anh cứ mặc kệ tôi. Anh đang hẹn hò cơ mà, không sợ con gái nhà người ta hiểu lầm à.” Tường Ly vừa nói vừa khoát khoát tay với anh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cô đeo một chiếc ba lô sau lưng, chẳng biết bên trong lại đựng dụng cụ gì để nghiên cứu Giang sơn đồ. Anh cũng hiểu cô là người chưa đạt được mục đích là chưa chịu thôi nên đành kệ.

Nhưng anh vừa đi được nửa chừng thì Tường Ly kêu “ấy” một tiếng. Anh quay đầu nhìn thấy cô đang vẫy tay với mình. Anh lại quay về phía cô.

“Anh Lục, cảm phiền anh giúp tôi đẩy thang một xú nha.” Tường Ly cười tươi như bông hoa, rồi chỉ tay vào phía bên trái bức Giang sơn đồ: “Anh đẩy tới đó đi”.

Bình thường Lục Đông Thâm cũng là người dễ gần, anh không khó chịu gì, cứ thế đẩy tới chỗ cô chỉ.

Thai Từ Tân chỉ ngồi tại chỗ chờ đợi. Thấy anh đã quay về, cô ấy đưa cho anh một tờ khăn ướt: “Bình thường toàn là anh chỉ đạo người khác, làm gì tới lượt người khác sai khiến anh chứ. Gọi đại một nhân viên nào đó qua làm là được rồi”.

Lục Đông Thâm đón lấy, lau sạch tay: “Tien tay thôi mà”.

“Ai không biết còn tưởng hai người có quan hệ gì đấy.” Thai Từ Tân nói vu vơ một câu nhưng ngữ khí cũng hơi chua.

Lục Đông Thâm đặt tờ giấy ướt xuống và nói: “Cô ấy dù sao cũng là con gái, mấy lời như vậy để người ngoài nghe được không hay đâu”.

Thai Từ Tân ngược nhìn khuôn mặt lạnh của anh, không tiếp tục chủ đề này nữa. Mặc dù địa vị của cô ấy hiện giờ trên thương trường đã đủ để nói chuyện với anh một cách ngang hàng nhưng chính thứ quyền uy không cần to tiếng đã toát ra của anh mới là thứ người ta không học được, và cũng là điều khiến cô ấy vừa yêu vừa hận.

“Nghe nói, anh đã giữ Trần Du ở bên cạnh mình.” Đây mới là vấn đề cô ấy quan tâm nhất.

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Phải, bây giờ cô ấy là nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline”.

Thai Từ Tân hơi sững sốt, nhìn anh: “Tiếp sau đây, có phải anh định để cô ta thay thế Quý Phi?”.

“Quý Phi là nhà tạo hương được Lục Môn mời về với mức lương cao ngất ngưởng. Trần Du chỉ là một nhà điều chế hương, năng lực chưa đủ, vẫn chưa thể tới tổng bộ nhậm chức. Đương nhiên, không loại trừ khả năng anh sẽ sắp xếp cho cô ấy theo Quý Phi học hỏi.” Lục Đông Thâm nói.

Thai Từ Tân nhìn anh rất lâu, cuối cùng lắc đầu cười khổ: “Ba năm trước, cô ta chẳng là gì cả”.

“Ba năm trước có thể ngồi vào vị trí nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline, chứng tỏ cô ấy có năng lực.” Lục Đông Thâm cất giọng nhạt nhòa.

Thai Từ Tân nhìn anh chằm chằm: “Là vì cô ta có thực lực hay anh đã cho cô ta cơ hội? Anh dồn tâm huyết vào cô ta suốt ba năm trời. Nếu không có anh, đến tư cách bước chân vào Skyline cô ta cũng không đủ, nói chi tới việc thoát cái đã trở thành nhà điều chế hương.” Dứt lời, Thai Từ Tân ngửa cổ uống cạn ly rượu, ngữ khí trầm xuống: “Lục Đông Thâm, anh không thể thiên vị như vậy được, anh không thể để một cô gái bình thường xuất hiện khiến em...”.

Cô ấy đang cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung. Thật ra khả năng biểu đạt bằng tiếng Trung của cô đã rất khá rồi. Tuy rằng nhà họ Thai tập trung mạnh vào thị trường Trung Quốc nhưng cô ấy lại sinh sống ở nước ngoài một thời gian dài, nói tiếng Trung đôi khi vẫn có những ngữ điệu và cách nhấn nhá chữ không được chuẩn như người bản xứ, ngoài ra không còn vấn đề nào khác.

Cuối cùng cô ấy cũng tìm ra cụm từ thích hợp đấy nhé, bèn bổ sung thêm “Mất hết thể diện”.

Quan hệ giữa hai nhà Lục Thai vô cùng đặc biệt, bởi vì có những chuỗi kinh doanh có sự trùng khớp, thế nên có sự trùng hợp cũng là hết sức bình thường. Nhưng quan hệ giữa họ thực sự nảy lửa phải là ba năm về trước. Năm ấy, Lục Đông Thâm từ chối chuyện liên hôn giữa hai gia đình Lục Thai ngay trước mặt tất cả mọi người, công khai chống đối lại trường bối nhà họ Lục, cắt đứt suy nghĩ liên kết đầu tư và hợp tác giữa hai gia đình.

Chỉ vì Lục Môn đã làm một việc khiến Lục Đông Thâm cực kỳ phẫn nộ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Niềm vui là gì?

Từ trước tới nay, hai nhà Thai Lục vẫn luôn có ý muốn kết làm thông gia, hơn nữa Thai Từ Tân còn là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm, đã quen nhau từ trước nên lại càng dành cho anh nhiều tình cảm. Nhưng cho tới một ngày cô bắt gặp Lục Đông Thâm và một cô gái khác thân thiết với nhau. Cô gái kia cười tươi như hoa khoe cánh tay anh, dịu dàng ngoan ngoãn, ngay lúc đó cô đã có dự cảm chẳng lành.

Bố cô là người trọng nam khinh nữ, dĩ nhiên rất muốn có được một chàng rể giỏi giang như Lục Đông Thâm. Mà khi đó dường như Lục Đông Thâm cũng không có ý kiến gì đối với chuyện liên hôn giữa hai gia đình. Có điều mỗi lần gặp mặt anh, cô đều cảm thấy nụ cười của anh có phần gượng gạo. Phải đến ngày tổ chức lễ đính hôn, khách khứa vô cùng đông đúc, tất cả mọi người đều tới làm chứng cho việc cô sắp trở thành vị hôn thê của anh, thì cũng chính vào ngày đó, anh biết tin Lục Môn đã bắt cóc cô gái đó, vì chuyện này anh đã “một phen nổi giận vì hồng nhan”.

□ Trích từ bài thơ “Viên Viên khúc” của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp.

Anh xé nát tất cả những nhượng bộ và nhẫn nhịn của mình đối với Lục Môn, mạnh mẽ đứng dậy chưa từng thấy. Cô hoang mang bất an, nói với anh rằng: *Cô gái tầm thường tới không thể tầm thường hơn đó không xứng với anh, không xứng với Lục Môn.*

Anh đã dần mạnh từng câu từng chữ đáp lại cô rằng: *Anh sẽ khiến cô ấy xứng với mình.* Sau đó anh lại nhìn chăm chăm vào Lục Chấn Dương và cảnh cáo: *Từ nay về sau, chuyện của con bất kỳ ai cũng không có tư cách nhúng tay vào.*

Điều may mắn là cô không phải trở thành trò cười cho dư luận. Dù là Lục Môn hay nhà họ Thai thì đều có khả năng bịt kín mọi tin tức. Chỉ có điều cô là người cao ngạo kiêu hãnh, trong một phút phần nộ đã sang Pháp.

Suốt ba năm trời, cô đã được nghe rất nhiều luồng thông tin liên quan tới Lục Đông Thâm. Ví dụ như ở Lục Môn anh đã thận trọng tính toán từng bước như thế nào, rồi lại như anh đã từ từ nuốt gọn các sản nghiệp khác ra sao, hơn tất cả là việc cô gái tên Trần Du đó, nghe nói bên cạnh anh vẫn luôn có cô ta.

Khi nói những lời này, Thai Từ Tân có phần xúc động, nhưng Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối. Đợi cô nói xong, anh mới nói một câu: “Anh xin lỗi”.

“Anh có yêu cô ta không?” Thai Từ Tân bất thành linh hỏi một câu.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không nói gì.

“Em không thích Trần Du, không phải vì gia cảnh của cô ta tầm thường, là vì em cảm thấy con người cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài.” Thai Từ Tân nhìn anh không chớp mắt: “Nhưng anh thích gì ở cô ta đây? Hay cô ta chỉ là cái cớ để anh chống đối lại Lục Môn? Có biết vì sao năm xưa em không sống chết bám riết lấy anh không? Em không muốn dồn ép anh vì em muốn được nhìn thấy anh ngày nào cũng vui vẻ”.

Lục Đông Thâm từ tốn đặt ly rượu của cô sang một bên, thấp giọng nói: “Từ Tân, em say rồi”.

Thai Từ Tân đề chặt ly rượu, dáng vẻ dường như có ý đối kháng với anh. Lục Đông Thâm thấy vậy đành thờ dãi rồi buông tay, mặc kệ cô.

Một lúc sau anh mới nói một câu: “Em là con gái mà sinh ra trong gia đình họ Thai còn không được làm những điều mình muốn thì anh sinh ra ở Lục Môn, có thể được hận, được đấu, nhưng không thể được vui vẻ. Một người đàn ông giống như anh từ lâu đã không biết thế nào là vui vẻ rồi”.

Thai Từ Tân cười, một nụ cười đắng chát vô cùng. Câu nói của Lục Đông Thâm đã chạm tới tận đáy lòng cô. Ai ai cũng nói sinh ra trong gia đình giàu sang sẽ vinh quang hiển hách lắm. Nhưng còn những cô đơn tịch mịch đằng sau những rực rỡ ấy thì sao?

Cô lại rót thêm ly rượu nữa rồi ngửa cổ uống cạn.

Khi tiếp tục nhìn anh, cô đã không còn mang cảm xúc của một cô thiếu nữ nữa: “Chiếc bánh gato Thương Lăng này nhà họ Thai bọn em cũng có ý muốn ăn. Lục Đông Thâm, liệu anh có chịu nhường một quân cờ vì em là con gái không?”.

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Trên chiến trường không còn cha con, trên thương trường không phân nam nữ”.

“Được, em hiểu rồi.” Thai Từ Tân thích nhất chính là thái độ không phân thân sơ này của anh: “Vậy thì phải tự dựa vào bản lĩnh của mình thôi”.

“Đúng vậy.”

Chuông điện thoại vang lên, là di động của Thai Từ Tân. Mà chiếc của Lục Đông Thâm cũng kêu lên đúng lúc. Người gọi là Cảnh Ninh, giọng cô ấy trầm nhưng gấp gáp, anh nghe xong nghiêm mặt lại.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, đầu kia của Thai Từ Tân cũng đã ngắt máy. Sắc mặt cô rất lạnh lùng, cô nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Lục tổng, nếu bố tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu”.

“Cô ta” mà Thai Từ Tân muốn nói chính là Tường Ly.

Bởi vì chẳng hiểu nguyên do vì sao, Thai Quốc Cường bỗng dưng ngắt xiu.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Theo lời kể của Tường Tiểu Thiên, Thái Quốc Cường ngắt xiu khi đang nói chuyện với hai anh em Thái Nghiệp Dương và Thái Nghiệp Phàm. Vì đã được Tường Ly dẫn dò thế nên cậu không dám rời khỏi Thái Quốc Cường nửa bước. Vì chuyện này, Thái Nghiệp Phàm còn nổi nóng với cậu, chỉ trách rằng một người ngoài mà dám nghe trộm cuộc nói chuyện giữa bố con họ là điều không thể chấp nhận được.

Tường Tiểu Thiên lúc đó rất cứng họng. Cậu cãi lại Thái Nghiệp Phàm và nói: *Tôi đứng công khai nghe gia đình các người nói chuyện, thế nên không phải là kiểu “nghe trộm” mà anh nói.*

Cứ như vậy, có lẽ vì có cậu đứng ở đó nên ba bố con họ cũng không đề cập tới những việc hệ trọng, chỉ hàn huyên hỏi thăm sức khỏe thường ngày, thế nên không thể tồn tại khả năng Thái Quốc Cường ngắt xiu vì sốc tâm lý.

Trong khoảng thời gian đó, Thái Quốc Cường chỉ ăn một quả táo do chính tay Thái Tử Tân gọt cho ông ta. Nhưng quả táo này cũng chỉ được ăn sau khi đích thân Tường Ly cho phép, vì vậy nó cũng không thể nào là nguyên nhân của việc ngắt xiu.

Thái Quốc Cường bị đưa vào bệnh viện nhưng sau khi các bác sỹ chẩn đoán cũng chưa rút ra được kết luận gì. Các chỉ số sức khỏe hoàn toàn bình thường nhưng ông ta thì cứ nằm im đó, không có phản ứng gì, chẳng khác nào một người thực vật.

Theo lời căn dặn của Lục Đông Thâm, Cảnh Ninh tiến hành phong tỏa mọi tin tức của báo chí, một chút phong thanh cũng không để lộ ra ngoài.

Tường Ly là người vội vã tới bệnh viện cuối cùng. Trước đó cô đã kiểm tra rất kỹ căn phòng của Thái Quốc Cường, gần như là tỉ mỉ và cẩn thận theo kiểu trải thảm.

Thái Nghiệp Phàm nổi cơn thịnh nộ. Vừa thấy Tường Ly lộ diện, anh ta đã lao ngay tới trước mặt cô: “Cô đã cho bố tôi dùng thứ gì?”.

Ngữ khí không hề thiện chí, thái độ vô cùng bất hảo. Tường Ly không hơi đâu để tâm tới loại người này. Cô đi thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

“Cô như vậy là có ý gì?” Thái Nghiệp Phàm thấy thế càng nổi khùng lên, giật cánh tay cô lại: “Cô nói rõ ràng cho tôi nghe!”.

“Này này này, làm cái gì đấy?” Tường Tiểu Thiên đi theo sau không chịu được nữa, chỉ vào tay anh ta: “Bỏ tay ra!”.

“Mấy tuổi gì mà dám lớn tiếng với tao hả!” Thái Nghiệp Phàm đẩy Tường Tiểu Thiên ra.

Con giận của Tường Tiểu Thiên cũng bùng lên. Cậu không nói không rằng định lao lên, nhưng Tường Ly đã chặn lại. Cô nhìn về phía Thái Nghiệp Phàm, ngữ khí lạnh nhạt: “Tôi phải vào phòng chăm sóc đặc biệt xem bố anh như thế nào”.

“Xem ông ấy đã chết chưa chứ gì?” Anh ta nghiêng răng ken két.

“Anh ăn nói kiểu gì thế hả? Tường gia của chúng tôi...”

“Tường Tiểu Thiên!” Tường Ly hạ giọng quát cậu.

Tường Tiểu Thiên phần nộ tròn mắt nhìn Thái Nghiệp Phàm, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn im miệng.

Bên kia, Thái Nghiệp Dương tiến lên. So với sự kích động của Thái Nghiệp Phàm, anh ta trông bình tĩnh và chín chắn hơn nhưng biểu cảm không vui cũng đã hiện cả lên khuôn mặt: “Cô Tường, ba ngày qua cô là người chịu trách nhiệm chăm sóc bố tôi. Bây giờ cô buộc phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý”.

“Bây giờ, tôi không thể cho anh bất kỳ lời giải thích nào cả.” Tường Ly nhấn mạnh từng câu từng chữ, rồi quay đầu nhìn về phía Thái Nghiệp Phàm: “Còn nữa, bỏ cái tay của anh ra”.

Cô phát hiện ra một điều, mấy anh em nhà họ Thái, ngoại trừ Thái Nghiệp Phàm ra thì Thái Nghiệp Dương và Thái Tử Tân đều giống như Lục Đông Thâm, nói tiếng Trung rất tròn vành rõ chữ. Dĩ nhiên, cá nhân cô cảm thấy giọng nói và phát âm của Lục Đông Thâm nghe hay hơn. Vừa nhìn đã biết là ba người này từng được học tiếng Trung một cách quy chuẩn, thế nên khi họ nói tiếng Trung đa phần đều mang một cảm giác trịnh trọng.

Nhưng Thái Nghiệp Phàm thì khác, anh ta nói tiếng Trung trôi chảy vô cùng, hoàn toàn không nhận ra một chút ngữ điệu nào của người nước ngoài, nhất là khi anh ta mắng chửi ai. Kiểu người này không hiếm gặp ở nước ngoài, được gia đình chiều quá hóa hư, ngày ngày ngênh ngang đi lại trên phố người Hoa nên đã thành thạo không ít khẩu ngữ.

Sau khi tìm hiểu rõ tình hình từ phía viện trưởng, Lục Đông Thâm gọi điện thoại tới Bắc Kinh, yêu cầu Dương Viễn cử chuyên gia tới Thương Lăng chẩn trị. Vừa ra khỏi thang máy, từ xa anh đã nghe thấy tiếng chửi thề âm ỉ của Thái Nghiệp Phàm.

“Khẩn trương sắp xếp chuyên gia hội chẩn.” Anh vội vã dặn dò một câu rồi khẩn trương ngắt máy.

Bên này, Thái Nghiệp Phàm gào lên một tiếng như điên. Nguyên do là vì anh ta cứ giữ rịt cánh tay Tường Ly không buông, thái độ hống hách, ngữ khí

tội tệ. Con giận của Tường Ly cũng đã bùng lên. Sau khi cảnh cáo một lượt nhưng anh ta không buồn nghe, cô thẳng thừng bấu một nhát vào eo bàn tay* của anh ta, ngay sau đó anh ta buộc phải buông cánh tay đã ghim giữ một lúc lâu kia ra.

□ *Eo bàn tay: Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.*

Tường Tiểu Thiên vốn dĩ đã đứng vò vò nắm đấm, thấy vậy càng sung sướng: “Đáng đời! Tôn chỉ của Tường gia chúng tôi là việc gì động thủ được thì khỏi cần động khẩu, dám có mắt không thấy Thái Sơn này!”.

Câu nói ấy đã làm Thai Nghiệp Phàm điên hoàn toàn. Anh ta lao vào Tường Ly. Tường Ly đã sớm ngửa mặt anh ta, đang định tung một cú đấm thì ngay lúc đó đã có người kéo ngược cô ra sau.

Là Lục Đông Thâm

Thân hình cao lớn che chặt cho cô, bàn tay anh vững vàng đón lấy cú đấm chuẩn bị hạ xuống của Thai Nghiệp Phàm. Anh cất giọng nhẹ mà trầm: “Cậu chủ Thai, đánh phụ nữ không hay lắm thì phải?”.

~Hết chương 20~

*** Anh Đông, anh có thể thi thoảng nhớ về cái cô Trần Du ấy một tý cho chúng em có cảm giác đó là nữ phụ được hem, dù gì anh cũng từng yêu người ta cơ mà, ha~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tới phòng tìm anh?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Lục Đông Thâm!” Thai Nghiệp Phàm vốn dĩ đang tức anh ách, sau khi nhìn thấy anh lại càng đỏ sọng mặt lên, anh ta ra sức kéo cú đấm mấy lần vẫn không thể giăng ra được như ý, lại càng hận đến nghiến răng kèn kẹt: “Anh tới đúng lúc lắm! Tôi không hiểu anh có âm mưu gì? Có ý chơi nhà họ Thai chúng tôi phải không? Cùng lắm thì tranh giành lợi ích trên thương trường, nhà họ Thai chúng tôi đã giết bố mẹ anh hay hại chết anh hả? Trước kia thì hủy hôn ước hại nhà họ Thai không dám ngẩng đầu nhìn ai trong giới, bây giờ lại hại cả bố chúng tôi?”.

Tường Ly đứng sau anh nghe rất rõ ràng. Cô thầm cảm thấy sững sốt, không ngờ là vẫn nghe được một chuyện lá cải ầm ĩ đến vậy. Ngước mắt lên, cô chỉ nhìn thấy một bên gương mặt Lục Đông Thâm. Sắc mặt anh vẫn bình thản, không giận dữ không phẫn nộ, mang một vẻ lạnh lùng trái ngược hoàn toàn với Thai Nghiệp Phàm.

Cô lại cúi đầu, anh vẫn đang nắm tay cô, không dùng quá nhiều sức, nhưng cũng không cho phép cô giăng ra. Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Cậu chủ Thai, anh ăn nói tốt nhất nên biết chừng mực.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm lạnh: “Trừ phi anh muốn nhà họ Lục trở mặt hẳn luôn”.

Thai Nghiệp Phàm vẫn còn định lý luận thêm, thì đúng lúc Thai Từ Tân gọi xong điện thoại, khăn trương chạy đến, bắt gặp cảnh đó, cô áy quất Thai Nghiệp Phàm. Thai Nghiệp Dương cũng không muốn mọi chuyện trở nên ầm ĩ, cũng vội vàng tiến tới giảng hòa.

“Lục tổng.” Thai Từ Tân nhìn về phía Lục Đông Thâm

Lục Đông Thâm cũng hướng ánh mắt về phía Thai Từ Tân, anh không nói gì, buông tay cô ra.

Xong một lúc ồn ào, Thai Nghiệp Phàm không chiếm được thế thượng phong dĩ nhiên phải ôm một bụng tức, nhưng anh ta cũng coi như quan tâm tới đại

cục, không còn kêu gào nữa. Dẫu sao Lục Đông Thâm đã nói đến mức này, anh ta cũng không dám trở mặt với nhà họ Lục khi chưa được sự đồng ý của bố.

Thai Nghiệp Dương là con trai trưởng, thấy Lục Đông Thâm nể mặt Thai Từ Tân như vậy, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái, vội vàng tìm một lối thoát cho mình: “Mọi người dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý”.

“Lục tổng, em thay mặt anh trai xin lỗi vì sự quá khích của anh ấy. Có điều, bố em không bệnh không họa bỗng nhiên ngắt xiu, em nghĩ chuyện này có lẽ cô Tường không thể tránh khỏi liên quan.” Thai Từ Tân bình tĩnh. Mặc dù cảnh tượng Lục Đông Thâm bảo vệ Tường Ly có khiến cô ấy gai mắt, nhất là động tác nắm tay Tường Ly của anh.

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới buông tay Tường Ly ra, quay lại nhìn cô. Ánh mắt anh không phần nộ nhưng rất có uy quyền, không lạnh lùng nhưng vẫn rất nghiêm nghị. Tường Ly không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Nếu việc này do tôi gây ra, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Nhưng với một điều kiện, tôi cần phải được gặp Thai Quốc Cường”.

Lòng dạ cô rối bời. Thai Quốc Cường xảy ra chuyện vào đêm quan trọng, cô vốn dĩ đã không tránh khỏi can dự, cộng thêm việc cô Thai Từ Tân kia dường như còn có tình cảm chưa dứt với Lục Đông Thâm, mà hiển nhiên anh cũng đã nể mặt Thai Từ Tân, nên e rằng hành động có ý bảo vệ ban này sẽ bị vùi dập khi đứng trước lợi ích mất thôi. Vì vậy, việc cô phải làm bây giờ là chỉ có thể dựa vào chính mình để giải oan cho mình.

Lục Đông Thâm nhìn cô rất lâu rồi lên tiếng: “Cô vào trong đi”.

Hòn đá tảng trong lòng Tường Ly như rơi xuống. Cho cô cơ hội thì dễ giải quyết rồi. Mà vào lúc này, sợ rằng chỉ còn mình Lục Đông Thâm có lòng tin với cô nữa thôi. Tuy rằng cô phải thừa nhận, tình huống nằm ngoài dự liệu này quả thực đã mang đến cho anh một phiền phức lớn.

Thai Nghiệp Phàm giương mắt nhìn Tường Ly đi vào phòng ICU, giận đến phòng mang trộn má: “Lục Đông Thâm, anh...”.

“Ai buộc chuông phải là người cời chuông” Thai Từ Tân lạnh lùng ngắt lời Thai Nghiệp Phàm, rồi quay sang nhìn Lục Đông Thâm: “Chỉ có điều, hy vọng Lục tổng sẽ không nhìn nhầm người”.

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh chỉ nhìn về phía cửa phòng ICU, trầm mặc.

□□□

Tường Ly đi vào đó khá lâu.

Trong khoảng thời gian này, Tường Tiểu Thiên tâm trạng phức tạp vô cùng. Tròn nửa tiếng đồng hồ, khoanh khắc cậu chưa bao giờ lo lắng đến thế.

Ở trong lòng cậu, Tường Ly là người toàn tài, dù gặp căn bệnh đáng ngờ, khó khăn đến đâu, nhìn thấy hay không nhìn thấy, chị ấy cũng đều có thể đối phó dễ dàng. Vậy mà hôm nay, có chút khác thường.

Nhìn sắc mặt u ám của đám người nhà họ Thai hay vẻ mặt tuy bề ngoài bình thản nhưng thực chất là trầm ổn uy nghiêm của Lục Đông Thâm, Tường Tiểu Thiên luôn có một linh cảm. Có lẽ đây chỉ là một sự khởi đầu, tiếp theo đây tất cả mọi chuyện đều sẽ thay đổi.

Ví dụ như cuộc sống bình yên này, hay như số phận giữa những người bọn họ.

Nhất là, vận mệnh của Tường Ly.

Nửa tiếng sau, Tường Ly đi ra khỏi phòng ICU, ngay sau đó cô đưa ra một yêu cầu, cô cần quay trở lại khách sạn.

Ngon lửa giận dữ khó khăn lắm mới đề xuống được của Thai Nghiệp Phàm lại bùng lên. Anh ta nghi ngờ cô giả thần giả quỷ để kéo dài thời gian. Tuy rằng Thai Nghiệp Dương không quá giận dữ, nhưng rõ ràng cũng không tin nhiệm cô. So với hai người anh, Thai Từ Tân là người bình tĩnh nhất, nhưng đối mặt với việc Tường Ly không giải thích gì, cô ấy cũng khó tránh khỏi lộ vẻ không vui.

Đối diện với thái độ hoài nghi của người nhà họ Thai, Tường Ly không để tâm quá nhiều, từ đầu tới cuối cô chỉ nhìn Lục Đông Thâm, đợi sự cho phép của anh.

Lục Đông Thâm nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cô đã có hướng nghi ngờ chưa?”.

“Vẫn chưa.” Tường Ly thành thật trả lời: “Nhưng nếu Thai Quốc Cường ngắt xiu tại khách sạn thì nguyên nhân chỉ có thể tìm tại đó. Có lẽ trước đó tôi đã bỏ sót điều gì”.

Ở bên cạnh, Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này, mồ hôi lạnh sau lưng chảy cả ra ngoài. Ngay cả một “con tép” như cậu còn nhận ra được tính nghiêm trọng của sự việc, huống hồ đám người nhà họ Thai đang nhìn cô như hổ đói rình mồi, chỉ muốn giết cô ngay lập tức? Gia của em ơi, nói năng có thể đừng thẳng thắn như vậy được không? Chị cứ nói vài lời quanh co chừa đường lui cho mình cũng được mà.

Lục Đông Thâm im lặng giây lát, sau đó anh rút di động gọi cho Cảnh Ninh, lệnh cho cô ấy lập tức tới bệnh viện trông chừng. Dặn dò xong, anh nói với Tường Ly: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Tường Ly gật đầu.

“Lục tổng” Thai Từ Tân gọi giật Lục Đông Thâm lại, nhưng cũng chỉ dừng ở tiếng gọi ấy mà không nói gì thêm.

Lục Đông Thâm hiểu suy nghĩ của cô ấy, anh hạ giọng nói một câu: “Liên quan tới chuyện của bác trai, anh nhất định sẽ có một câu trả lời khiến em hài lòng”.

□□□

Với tư cách là người khách quan nhất, Tường Tiểu Thiên một lần nữa bị Tường Ly “tra khảo”.

Xe đi bao lâu, Tường Ly hỏi cậu đứng từng ấy thời gian, như chỉ muốn chi tiết hóa từng giây từng phút cô không có mặt trong phòng Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm đích thân lái xe.

Anh đích thực phải làm tài xế một lần, dọc đường đa phần anh chỉ im lặng, không tham gia nói bất kỳ câu nào.

Sau khi về tới gian phòng khách sạn, Tường Tiểu Thiên vẫn lặp đi lặp lại không ngừng: “Thật sự là không có gì mà, những gì cần kể em kể hết rồi, ngoại trừ quả táo đó, Thai Quốc Cường ăn gì, dùng gì đều giống y như hai hôm trước”.

Nếu nhìn qua thì có vẻ như vấn đề nằm ở quả táo, nhưng Tường Ly rất chắc chắn rằng nó không có vấn đề gì. Tuy rằng ba ngày nay cô không để Thai Quốc Cường ăn món gì của khách sạn nhưng ăn táo thì vẫn được.

Chuông di động của Lục Đông Thâm cứ kêu không ngừng, dọc đường anh đã nhận không ít cuộc gọi rồi, có việc công, có việc của Thai Quốc Cường, đủ các loại việc chồng chất.

Anh không ở lại quá lâu trong phòng Thai Quốc Cường, vì chuông điện thoại lại kêu. Lần này anh không vội nhận máy ngay, nói với Tường Ly: “Có kết quả thì tới phòng tìm tôi”.

Dứt lời, anh nhận điện thoại rồi rời đi ngay.

Ngoài cửa sổ là bầu trời đen xầm xỉ, trăng đêm nay không sáng, đã bị mây mù che khuất, những tòa nhà phía xa xa cũng đen thui lại thành một mảng.

Sau khi chắc chắn đã đóng kín cửa lại, Tường Tiểu Thiên mới nhìn giờ hiển thị trên di động rồi đi lạch bạch tới trước, nhìn Tường Ly chăm chăm “12 giờ đêm rồi, lại đòi tới phòng tìm anh ta?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một khi thiếu nghiêm túc thì hoàn toàn không đứng đắn

Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi.

Tường Ly tảng lờ khuôn mặt đang vô cùng hóng hớt của cậu, chỉ nói: “Em lặp lại lần nữa tình hình trong phòng từ lúc chị rời khỏi đây đi”.

“Dạ?” Tường Tiểu Thiên đau khổ xì mặt xuống: “Vẫn phải kể lại lần nữa à? Gia ơi, còn kể nữa chắc em nôn luôn cả bữa tối hôm qua ra mất”.

“Em có nôn cả máu của nửa đời trước ra cũng phải kể.” Tường Ly vừa nói vừa đi kiểm tra từng căn phòng một: “Nhất là vào lúc này Thai Quốc Cường tuyệt đối không thể gặp chuyện gì được, ảnh hưởng tới chị thì không có vấn đề gì nhưng một khi làm Đàm gia bị kéo xuống nước thì rắc rối đấy”.

Tường Tiểu Thiên đi theo phía sau cô, nghe xong câu này chột giật mình: “Đàm gia cũng sẽ gặp rắc rối à?”.

Tường Ly đứng trước cửa sổ, sắc mặt nặng nề: “Đúng thế, mà rắc rối của Đàm gia mới là nghiêm trọng”.

Tất cả đang diễn ra hết sức thuận lợi. Cô đã trị xong bệnh cho Thai Quốc Cường với thân phận một “thầy phép”, chỉ cần đợi trời sáng, đám phóng viên mà Đàm Diệu Minh sắp xếp từ trước sẽ mặc sức truyền thông, phóng đại. Tuy rằng không thể nói một cách trắng trợn việc này do thần linh mà ra, nhưng người dân cả thành phố Thương Lăng sẽ đều tin rằng Thai Quốc Cường đích xác đã trúng tà.

Vậy thì sẽ xác thực được việc khách sạn Skyline chặn đường đi xuống Quỷ môn quan của vong linh, ảnh hưởng tới vận thể của Thương Lăng. Tuy rằng cái có này rất mất mặt, mà cũng có thể sẽ trở thành trò cười giữa một xã hội văn minh, nhưng chỉ cần là vấn đề mà người dân quan tâm là được. Có lúc, những lời gièm pha tưởng chừng vô hại, chỉ giống như vài con kiến đốt vào một con voi, không đau không ngứa. Nhưng nếu có cả đàn kiến ập đến thì sao?

Skyline chính là con voi khổng lồ ấy.

Và cách tạo dư luận mới lạ của cô và Đàm Diệu Minh nhằm châm ngòi cho những lời đồn đại chính là đàn kiến kia.

Vậy mà nhân tính không bằng trời tính, sao Thai Quốc Cường lại ngất xỉu đúng vào đêm cuối cùng cơ chứ?

Nếu ông ta tỉnh lại thì mọi chuyện còn dễ giải quyết, nhưng ông ta cứ nằm đờ đẫn trong bệnh viện như người thực vật mới là phiền. Cô không sợ danh dự của mình bị tổn hại, chỉ lo vì việc này mà Đàm Diệu Minh chịu liên lụy. Một khi Thai Quốc Cường gặp chuyện, coi như họ đã đồng thời đắc tội với cả nhà họ Thai và nhà họ Lục.

Tường Tiểu Thiên không dám bồn chồn nữa, vội vàng kể lại từ đầu chí cuối mọi chuyện xảy ra hôm nay. Nhưng nói đi nói lại mãi vẫn chỉ có từng ấy việc, cậu cảm thấy mọi việc đã không thể chi tiết hơn được nữa rồi.

“Chậu cây này là thế nào?” Lúc đi tới phòng tập gym, Tường Ly đột nhiên hỏi.

Tường Tiểu Thiên không hiểu ý của cô, cậu đi tới trước kiểm tra một lượt rồi hỏi: “Cây này có vấn đề gì ạ? mấy hôm nay nó vẫn được bày ở đây ạ”.

Là một chậu thông đại màu đỏ của Trung Quốc đã có tuổi, cao khoảng một mét rưỡi, được trồng vào một chậu cây màu trắng có in logo của khách sạn. Trên các chạc cây đã đậu không ít quả thông đỏ, vừa có tính thẩm mỹ, vừa có giá trị bảo tồn.

Tường Ly không nói không rằng, lập tức giơ tay ngắt một nhánh cây xuống, đưa lên mũi ngửi.

Tường Tiểu Thiên hốt hoảng kêu lên: “Gia ơi, nghe nói loài thông đỏ này đắt lắm!”.

Tường Ly không quan tâm nó đắt hay rẻ, nghe xong cô hỏi: “Hôm nay những ai đã động vào nó?”.

Tường Tiểu Thiên ù ù cạc cạc, nhú mồm nhớ lại: “Thai Quốc Cường cũng không có động vào nó ạ...”.

“Ngoài Thai Quốc Cường ra.”

“Ngoài Thai Quốc Cường ra...” Tường Tiểu Thiên nghĩ một hồi, bỗng nhiên “A” lên một tiếng: “Em nhớ ra rồi, là quản gia của phòng tổng thống. Anh ta dẫn theo một nhân viên khác chuyển chậu cây đi, cũng chỉ tầm nửa tiếng sau là lại chuyển về”.

□□□

“Ý của cô là vấn đề nằm trên cây thông đỏ?” Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, nhú mồm hỏi.

Tường Ly chỉnh lại: “Nói chính xác hơn là, vấn đề nằm ở loại thuốc trừ sâu. Tôi đã xác nhận từ phía quản gia rồi. Chập tối hôm nay đúng là cây thông đỏ trong phòng Thai Quốc Cường đã được phun trừ sâu, sau đó thì xảy ra chuyện ngất xỉu”.

Đã qua một giờ sáng, cô mới gõ cửa phòng 3601.

Lục Đông Thâm đích thân mở cửa cho cô.

Ban đầu Tường Ly cũng không có cảm giác gì khác biệt, trong đầu chỉ toàn là hưng phấn và kích động sau khi phát hiện được manh mối. Phải tới khi cánh cửa phòng im lìm lặng lẽ khép lại sau lưng, cô mới bắt đầu thấy là lạ.

Trong phòng không hề có quản gia.

Điều đó có nghĩa là nửa đêm nửa hôm, trong căn phòng rộng lớn này chỉ có mình anh và cô.

Kết cấu căn phòng này cũng khá giống phòng cô, nhưng ngăn nắp đến mức biến thái, kể cả những thứ như tua rua cũng được thu vén lại hết. Tất cả đồ dùng của anh đều được xếp có trật tự, ngay cả cốc uống nước trên mặt bàn cũng quay đúng về một hướng.

Quản gia phòng tổng thống dù có chi tiết đến mấy cũng chưa đến mức này. Có lẽ là sở thích cá nhân của Lục Đông Thâm.

Chỉ cần là nơi có liên quan tới cuộc sống của người đàn ông, dù là nhà hay khách sạn cũng sẽ ít nhiều tiết lộ một vài thói quen riêng tư. Có riêng tư là sẽ nhuộm thêm màu mờ ám.

Anh vẫn mặc sơ mi như lúc trở về. Tường Ly ngồi ở phía đối diện cũng ngửi thấy thoảng thoảng mùi thuốc khử trùng của bệnh viện hòa trộn với mùi gỗ trên người anh, tạo cảm giác lạnh lạnh.

Chắc vì công việc quá nhiều, anh còn chưa kịp thay ra.

Tách trà đỏ được pha vừa tới, uống sớm một ngụm sẽ bỏng lưỡi mà muộn một giây sẽ đắng chát. Lục Đông Thâm này căn chỉnh thời gian rất sát sao. Tường Ly không biết là vì anh khẳng định cô sẽ tới tìm hay đang ngồi trong phòng đợi cô tới cầu xin.

Cô nói xong nguyên nhân nghi ngờ, thời gian còn lại chỉ nghiên cứu xem Lục Đông Thâm liệu có chấp nhận lời giải thích của mình không.

Anh ngồi xuống sofa đối diện. Ánh đèn trong phòng không quá sáng, chỉ vừa đủ để để gọt lại đường nét trên gương mặt anh, khiến nó càng thêm góc cạnh. Tường Ly chợt nhớ lại khuôn mặt lo lắng của Tường Tiểu Thiên ban nãy khi giữ cô: *Gia à, muộn vậy rồi chị còn định lên tầng thật sao? Hay là để em đi cùng chị, dù sao đây cũng không phải địa bàn của chúng ta. Chị xinh đẹp thế này, lỡ cái người họ Lục đó nổi thú tính rồi giờ trò với chị thì phải làm sao?*

Rồi cô lại nhìn người đối diện. Anh ăn mặc tao nhã phong độ, làm gì có bóng dáng của một người dễ nổi “thú tính” cơ chứ?

Tường Ly cứ cố ngồi tưởng tượng dáng vẻ của kiểu đàn ông này khi buông thả, hoang dã, kích tình... Vô dụng, không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu là vấn đề của thuốc trừ sâu, vậy thì sao chỉ có mình Thai Quốc Cường?” Lục Đông Thâm nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà xuống mới bình tĩnh nói.

Tường Ly hiểu ý của anh, lý do của cô vào tai ai cũng trở nên rất kỳ lạ. Giống như cô đang đổ thừa cho khách sạn vậy. Biểu hiện của Lục Đông Thâm cũng đã coi là có nội hàm lắm rồi.

“Nếu tôi không nhầm thì loại thuốc mà khách sạn Skyline sử dụng không phải loại có thể mua rộng rãi trên thị trường. Thành phần gồm có đại bi (hay còn gọi là từ bi xanh), trầm lá dài và một loại thực vật tên là Khiết Xa, mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng rất giống hoa lan. Một số ít người sẽ dị ứng với mùi hương này.”

Lục Đông Thâm yên lặng lắng nghe.

Tường Ly hơi đổ người về phía trước: “Mặc dù nghe có hơi vô lý nhưng nếu muốn chứng minh những lời tôi nói có phải là thật hay không, anh cứ cho kiểm tra thuốc trừ sâu là biết”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt như đọng đầy suy nghĩ.

“Anh phải tin tôi.” Tường Ly có phần sốt ruột.

Có lẽ vì nhìn ra sự chân thành trong ánh mắt cô, Lục Đông Thâm bèn ấn điện thoại gọi cho quản gia.

Quản gia phục vụ 24/24 của phòng tổng thống luôn trong trạng thái tinh thần tốt nhất. Sau khi nghe Lục Đông Thâm hỏi xong, quản gia trả lời: “Dạ vâng, tất cả các loại thuốc diệt sâu bọ trong khách sạn đều không mua tràn lan bên ngoài, đều do tổng bộ sắp xếp thống nhất. Bởi vì trong khách sạn có khá nhiều loài cây lạ, các loại thuốc trừ sâu trên thị trường đều có thành phần làm tổn hại tới hoa cỏ. Còn về thành phần của thuốc trừ sâu... Lục tổng, tôi là người ngoài ngành, chuyện này có lẽ chỉ có thể hỏi tư vấn từ phía nhà điều hương hoặc điều chế của tập đoàn thôi ạ”.

“Ai phụ trách việc pha chế?” Lục Đông Thâm hỏi.

Quản gia tỏ ý không biết rõ. Anh ta chẳng qua cũng chỉ là người đi làm thuê, chuyện của tầng lớp quản lý hoàn toàn không nắm được. Lục Đông Thâm cho người đó đi, rồi lại gọi thêm một cuộc điện thoại cho Dương Viễn.

Tin tức về chuyện của Thai Quốc Cường không được lan ra ngoài nên Dương Viễn vẫn chưa biết gì về tính nghiêm trọng của sự việc. Anh ấy còn đang uể oải trong cơn buồn ngủ: “Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi. Bây giờ toàn bộ không gian hít thở của các khách sạn thuộc hệ thống Skyline đều do cô ấy phụ trách, thế nên mấy thứ có mùi ở Skyline Thương Lãng dĩ nhiên cũng qua tay cô ấy cả. Nhà điều chế hương nổi tiếng cơ mà, lại còn có quan hệ ấy với cậu, dĩ nhiên là tôi phải mời cô ấy về kiểm định rồi. Sao hả, lại nhớ cô ấy rồi hay là...”.

Lục Đông Thâm chẳng nói chẳng rằng đã thẳng thừng cúp máy, cắt ngay mấy lời làm nhảm của Dương Viễn. Nhưng vì là máy bàn lại bật loa ngoài để tiện cho Tường Ly nghe toàn bộ câu chuyện, nên từng câu từng chữ Dương Viễn nói cũng đã lọt hết vào tai cô.

Lục Đông Thâm nâng tách trà lên, rất lâu sau mới hắng giọng nói: “Đó là Phó tổng giám đốc của Skyline, Dương Viễn, lúc nghiêm túc thì rất nghiêm túc, một khi thiếu nghiêm túc thì hoàn toàn không đứng đắn”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thời gian bảy ngày có nghĩa là gì?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Làm người yêu của anh chắc cũng nhạt nhẽo lắm...

Thế tức là, anh đang muốn giải thích với cô chuyện gì đó sao? Tường Ly hơi ngơ ngẩn, nhất thời vẫn chưa hiểu ý tứ của anh.

Tiếp sau đó, hai người im lặng phải đến gần nửa phút, bầu không khí có phần kỳ lạ.

“Vây thì...” Tường Ly chỉ mãi nghĩ đến việc chính, cô nhìn đồng hồ: “Hay là anh Lục gọi cho người yêu anh một cuộc để hỏi thử xem? Nếu như việc này do cô ấy phụ trách thì chắc chắn là cô ấy sẽ nắm rõ thành phần thuốc trừ sâu, mặc dù giờ này có nói cũng hơi muộn rồi”.

Cô không khỏi lăm bầm trong lòng. Lúc trước thì có hôn ước với cô Thai Tử Tân, bây giờ lại thêm một cô người yêu họ Trần gì đó. Người đàn ông trước mặt trông thì tưởng lạnh lùng như gió, không ngờ cũng thuộc dạng “bước qua cả bụi hoa”. Nhưng mà kẻ cũng phải, kiểu đàn ông như anh, bên cạnh không thể thiếu phụ nữ được.

Lục Đông Thâm cứ im lặng nhìn cô mãi như thế.

Nhìn đến độ Tường Ly nổi da gà khắp người: “Việc đang gấp mà anh Lục... Người yêu anh ngủ ít đi một lúc chắc không sao đâu”.

Lục Đông Thâm khề thờ dài một tiếng rất khó nghe thấy: “Thôi được”. Anh lên tiếng, có vẻ đang cười, nhưng đằng sau nụ cười lại như cất giấu sự khó xử.

Anh bèn ấn một dãy số, lần này là dùng di động.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, việc này khiến Tường Ly khá bất ngờ. Căn phòng quá yên tĩnh, đến nỗi dù đối phương gọi di động, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mừng rỡ, bắt ngờ của một cô gái: “Đông Thâm?”.

Giọng nói êm ái rất dễ nghe, không cần nhìn cũng biết đó là một cô gái nhẹ nhàng thực nữ.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới một chỗ khác, tiếng anh hỏi mơ hồ vọng lại: “Sao vẫn còn chưa ngủ?”.

Tường Ly chết mê chết mệt vì chất giọng này. Giọng Lục Đông Thâm thuộc tông trầm, bình thường cô nghe đã thấy say say lơ tai, không ngờ khi nói chuyện với người yêu chất giọng lại càng dịu dàng, động lòng.

Cô lăm nhăm tính thời gian, nghĩ bụng: Người yêu đêm hôm gọi điện thoại kiểu gì thì kiểu cũng phải nói chuyện khoảng nửa tiếng. Ai ngờ cô đang chậm rãi thưởng thức tách trà, Lục Đông Thâm đã quay trở lại.

Trước sau chưa đầy năm phút.

“Đã trò chuyện xong rồi hả?” Cô bất ngờ.

“Trò chuyện?” Lục Đông Thâm có vẻ bất mãn với cách dùng từ của cô: “Tôi chỉ hỏi một chút về thành phần thôi mà, cần nhiều thời gian lắm sao? Chính cô nói là việc đang gấp đấy”.

“Á? À...” Tường Ly lâm bầm “Làm người yêu của anh chắc cũng nhợt nhẻo lắm”.

Giọng cô rất thấp nhưng vẫn bị Lục Đông Thâm nghe thấy.

Anh cười: “Cô đã bao giờ làm người yêu của tôi đâu, làm sao biết làm người yêu của tôi sẽ nhợt nhẻo chứ?”.

Câu này nói ra thì bình thường, nghe vào lại thấy mờ ám, khiến trái tim Tường Ly đột ngột chao đảo như bị ai túm lấy rồi ném lên cao vậy. Chẳng hiểu sao, má cô bỗng hơi nóng.

“À thế... người yêu anh bảo sao?”

Lục Đông Thâm rót trà cho cô: “Cô ấy tên là Trần Du”.

“Vâng, vậy Trần Du nói sao?” Tường Ly lờm anh: Tên là gì mà chẳng là người yêu anh?

Nhưng cô Trần Du đó cũng lợi hại đấy. Có lẽ cô ấy chưa lớn tuổi lắm. Kiểu người thành đạt như Lục Đông Thâm, mắt lúc nào chả dán vào mấy em trẻ trung xinh gái. Vậy mà cô ấy đã có được thành tích này, quả là giỏi.

Việc xử lý không gian hít thở cũng là một phạm trù công việc của một nhà điều chế hương. Sự thực chứng minh, mùi hương liên quan tới ký ức của con người. Một không gian kín, dù là trung tâm thương mại hay khách sạn, nếu mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình sẽ càng khiến khách hàng ghi nhớ dài lâu. Càng là những trung tâm thương mại, những nhà hàng hay khách sạn rộng lớn thì lại càng mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình. Mùi hương có tính chất quảng bá quan trọng không kém gì một thương hiệu.

Có những loại mùi cực kỳ nhạt nhòa, thậm chí khách hàng hoàn toàn không ngửi thấy, nhưng chỉ cần họ đứng trong không gian đó, họ sẽ cảm thấy vui vẻ, ấm áp, lần sau sẽ có hy vọng quay lại. Đây chính là cảnh giới cao nhất trong việc điều chế hương.

“Thành phần thuốc trừ sâu đúng như lời cô miêu tả, bên trong có Khiết Xa, đại bi và trầm lá dài.” Lục Đông Thâm trở về việc chính: “Có điều, làm sao cô dám chắc trong đó có thành phần khiến Thai Quốc Cường bị dị ứng?”.

“Trong thành phần chủ yếu của Đại bi tổng cộng có 5 loại chất, còn trong Trầm lá dài có 39 loại. Hai loài thực vật này từ lá đến thân đều có thể chiết xuất lấy hương, hoặc sau khi chiết xuất đều có hiệu quả xua đuổi côn trùng và chống thối rữa. Đại bi và Trầm lá dài vì còn có giá trị làm thuốc và giảm đau nên được rất nhiều điều chế hương và các bác sỹ chữa bệnh bằng liệu pháp mùi hương xem trọng, kể cả là trong Đông y. Chúng được sử dụng rộng rãi, cây trồng cũng phổ biến, tính ôn hòa nên gần như sẽ không có ai có phản ứng với hai loại thực vật này, duy chỉ có Khiết Xa.” Tường Ly hơi ngừng lại.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô: “Khiết Xa rất đặc biệt ư?”.

“Đúng vậy.” Tường Ly thành thật trình bày: “Thực tế là, Khiết Xa là một loại thực vật cực kỳ hiếm gặp, đa phần xuất hiện trong sách cổ. Đừng nói là người dân, ngay cả nhiều người chuyên nghiên cứu về thực vật học cũng chưa chắc có cơ hội được nhìn thấy, hoặc có khi nhìn thấy cũng không biết nó là cây gì. Mùi của nó rất nhạt, lá vàng, nở hoa trắng, mùi hương chủ yếu tới từ loài hoa trắng này. Hoa và gân lá sau khi phơi khô sẽ được chưng cất để lấy mùi hương. Nếu phong kín trong hũ bòn vài tháng rồi lấy ra, làm thành hương đàn*, thì mùi thơm thanh nhẹ còn có thể duy trì được hơn một tuần. Loại nước chưng cất từ nó có tác dụng trừ sâu cao nhất”.

☐ *Viên có mùi hương.*

“Thế nên chỉ vì nó hiếm gặp, cô mới nghi ngờ chính nó dẫn đến dị ứng?”

“Tôi chỉ còn cách dùng phương pháp loại trừ.” Tường Ly nói: “Thành phần của Đại bi và Trầm lá dài đều nằm trong phạm vi mà mọi người đều chấp nhận được, dù có dị ứng cũng không rơi vào tình trạng như Thai Quốc Cường”.

Lục Đông Thâm dựa cơ thể cao lớn vào ghế, nhìn cô: “Tôi cần chứng cứ sát thực”.

“Tôi biết tôi nói thế này cũng chỉ là nói suông.” Tường Ly hít sâu một hơi: “Thật ra muốn kiểm tra rõ ràng việc này không khó. Một là phải kiểm tra tiền sử bệnh dị ứng của Thai Quốc Cường. Hai là tôi biết một thứ khác chế được độc tính của Khiết Xa, nếu dùng xong mà ông ấy tỉnh lại thì hoàn toàn có thể chứng minh ông ấy dị ứng thuốc trừ sâu dẫn đến ngất xỉu”.

“Nói một cách khác, Thai Quốc Cường vẫn phải làm đối tượng thử nghiệm.” Lục Đông Thâm nói trúng vấn đề.

Tường Ly tỏ rõ thái độ: “Đây là cách duy nhất cho đến thời điểm hiện tại. Tôi biết các anh có năng lực mời một vài chuyên gia tới chẩn đoán, nhưng họ sẽ không gọi ông ấy dậy được đâu”.

Lục Đông Thâm gác tay lên tay vịn sofa, gõ gõ ngón tay vài cái rồi hỏi: “Cô muốn tôi làm gì?”.

“Hãy cho tôi thời gian.”

“Bao lâu?”

“Bảy ngày.”

Lục Đông Thâm nghe xong, khuôn mặt nhuốm chút nghiêm nghị. Anh nhìn cô rất lâu sau mới đồ người, cánh tay đặt trên đùi, hai bàn tay đan vào nhau: “Tuông Ly”.

Trái tim cô chợt run lên.

Từ khi quen biết tới giờ, anh luôn lịch sự gọi cô là “cô Tuông”, chưa bao giờ gọi cả họ lẫn tên cô như vậy. Mà cả thành phố Thương Lăng này, người dám làm vậy với cô cũng chỉ có mình Đàm Diệu Minh.

“Cô muốn tôi cho cô thời gian bảy ngày, cô có biết, thời gian bảy ngày có ý nghĩa gì không?” Ánh mắt Lục Đông Thâm thâm trầm, mạnh mẽ.

Tuông Ly bình tĩnh ung dung: “Có nghĩa rằng danh dự của khách sạn sẽ bị hủy hoại bất cứ lúc nào. Anh em nhà họ Thai khí thế dữ dằn, Thai Quốc Cường ngày nào còn chưa tỉnh, Skyline sẽ gặp nguy cơ niềm tin ngày ấy. Còn anh Lục, anh rất có thể sẽ mất quyền chủ động trong lần khủng hoảng niềm tin này”.

Lục Đông Thâm tiện tay lần tìm một điều thuốc trong bao, rồi đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Anh châm thuốc, rít một hơi, trên cửa sổ lập tức sáng lên như vừa có đóa hoa nào bung nở.

Anh chăm chú nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, còn Tuông Ly thì chăm chú nhìn theo bóng lưng anh. Dưới bầu trời đêm, bóng lưng ấy thẳng tắp, cao lớn khác thường. Chỉ có điều, sự trầm mặc của anh khiến lòng cô thấp thỏm không yên...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nữ lừa đảo bụng dạ nham hiểm

Bảy ngày, Tuông Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Năm 26 tuổi, tôi đã trù bị suốt nhiều tháng trời, dự định sẽ tiến hành cưỡng chế thu mua một công ty văn hóa giải trí. Đúng đêm trước khi thu mua, ông chủ tịch của công ty đó mãi mê chìm đắm trong vòng tay gái đẹp, vui quên đường về. Ngày hôm sau khi bay về công ty, ông ta mới phát hiện Hội đồng quản trị đã đổi chủ”.

Lục Đông Thâm quay người lại, đi về phía cô, vòng qua sau lưng cô, chống hai tay xuống lưng ghế sofa bên cạnh cô. Anh đồ người xuống, hơi nghiêng mặt, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô: “Chỉ sau một đêm thôi mà giang sơn ông ta vất vả dựng xây đã bị tôi nuốt trọn. Bảy ngày, Tuông Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?”

Hơi thở của anh quá gần, vừa lạnh vừa ấm, còn xen lẫn mùi thuốc lá thoang thoảng, rót vào tai cô, quán quýt bên cạnh hơi thở của cô. Cô ngồi thẳng lưng, liếc mắt vẫn có thể nhìn thấy bàn tay lớn đang kẹp điều thuốc của anh, cứ thế đặt bên cạnh, một tư thế đủ khiến người ta liên tưởng xa xôi.

“Bảy ngày là thời gian để tôi tìm nguyên liệu.” Cô hiểu ý tứ trong những lời anh nói. Thương trường như chiến trường, thêm một giây hay một phút cũng đều có thể thay đổi trong chớp mắt. Anh cho cô thời gian cũng có nghĩa phải chống đỡ tất cả mọi nguy hiểm. “Bây giờ anh chỉ có thể tin tưởng tôi, không còn sự lựa chọn nào khác.”

Lục Đông Thâm giơ tay ra, xoay mặt cô lại, nắm chặt lấy cằm cô: “Cô đang sợ tôi tìm Đàm Diệu Minh kiểm chuyện”.

Ngữ khí vô cùng khẳng định như đã nói trúng tim đen của cô.

Chính là bàn tay đang cầm thuốc lá. Đầu của nó rất gần khuôn mặt cô, gần tới nỗi cô chỉ cần hơi nghiêng đi một chút là có thể bị chọc một lỗ như tổ ong trên mặt. Động tác này, vừa nguy hiểm lại vừa mê hoặc.

“Phải.” Tuông Ly không muốn vòng vo với anh. Anh tai thính nhất tỉnh, muốn giấu giếm cũng khó: “Nếu tôi không chứng minh được tôi vô tội thì mọi tội lỗi trong chuyện của Thai Quốc Cường sẽ rơi xuống đầu tôi. Tới lúc đó, cho dù anh đại nhân đại lượng không truy cứu thì anh em nhà họ Thai cũng sẽ quyết không bỏ qua. Đàm Diệu Minh sẽ không giương mắt nhìn tôi gặp nạn, thế nên anh ấy sẽ gặp chuyện”.

Cô cảm giác được ngón tay anh dùng sức mạnh hơn một chút, bóp đến nỗi cằm cô hơi đau.

Lát sau, Lục Đông Thâm buông tay, đứng thẳng lên, đề bàn tay lên bả vai cô, buông lời có ý cảnh cáo: “Thế nên, cô muốn tôi tin cô cũng được thôi, hãy

khai báo sự thật về các người trước đấy”.

Anh trở lại, ngồi xuống sofa, nhìn cô có vẻ rất thông dong.

Tường Ly vô thức nâng cao cảnh giác trong lòng. Một dự cảm không lành cứ thế nảy sinh sau câu nói tiếp theo của Lục Đông Thâm.

Anh nói: “Không có lời nhắc nhở của hòa thượng nào cả, tất cả mọi chuyện đều do các người giờ trò, đúng không?”.

Thương Lăng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, bao nhiêu năm qua, anh ta phải vượt bằng mọi chông gai mới có được địa vị như bây giờ. Tập đoàn Skyline mạnh mẽ xen vào đã bật một ngọn đèn đỏ rực rỡ cho lợi ích của Đàm Diệu Minh. Thế là, dù các loại âm mưu ùn ùn kéo tới. Thậm chí dưới sức ảnh hưởng của Đàm Diệu Minh, có một đạo quan hệ giữa Skyline Thương Lăng và chính quyền còn rất căng thẳng. Có thể thấy, thế lực của anh ta tại thành phố này không hề nhỏ.

Chính quyền địa phương có lòng muốn lập thành tích khi còn đương nhiệm, có thể thu hút vốn đầu tư nước ngoài dĩ nhiên là một chuyện tốt. Nhưng nếu tất cả người dân địa phương đều phản đối thì đây chắc chắn phải là một dự án tệ hại. Thế nên, ngay khi Skyline may mắn được tiếp tục thúc đẩy tiến độ công trình, Đàm Diệu Minh đã đánh vào suy nghĩ của người dân.

Truyền thuyết về cầu Cửu Tử của Thương Lăng là sự thật, đây là quy định mà tất cả người dân Thương Lăng đều biết và tuân thủ. Đà Trúc tự cũng thực sự tồn tại, nghe nói trong chùa đích thực có một vị cao tăng tên Thích Chân. Nhưng qua điều tra của Lục Đông Thâm sau này, vị cao tăng Thích Chân kia chưa bao giờ xuống núi cả, càng không hề đến địa điểm xây khách sạn để nói rằng nơi này chắn cửa Quỷ môn quan. Thế nên hoàn toàn không có cái gọi là lời nhắc nhở.

Việc đồn thổi bức Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lăng có ma khiến cho một vị khách trong khách sạn trúng tà là việc xảy ra sau khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc kinh doanh của tập đoàn Skyline tại thị trường Trung Quốc không lâu. Liên quan đến tình hình của Thương Lăng, trước đó người phụ trách bên này đã từng báo cáo lên tổng bộ tập đoàn Skyline, chủ yếu nhấn mạnh việc Đàm Diệu Minh là miếng xương khó gặm nhường nào, gây ra trở ngại lớn đến đâu. Bây giờ, Thái Quốc Cường vừa gặp chuyện đã bị đồn thổi, lan truyền khắp mọi nơi, lại dễ dàng phát hiện được Tường Ly trong CCTV, rõ ràng Đàm Diệu Minh đã chuẩn bị sẵn tất cả.

“Lợi dụng lòng tin của người dân, đánh vào khách sạn rồi sau đó lại lấy thân phận một phù thủy tới trị bệnh, chẳng qua là muốn xác thực lời đồn về chuyện Thái Quốc Cường trúng tà.” Lục Đông Thâm rướn người gạt tàn thuốc, nhìn cô như cười như không: “Nếu tôi suy tính không sai thì có lẽ các bài báo ngày mai đều đã bị các người mua hết. Tiêu đề đặt thế nào vậy? Nói tôi nghe xem, tôi làm tham mưu cho”.

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng như mây gió nhưng từng câu từng chữ lại như lưỡi dao rạch tất cả những suy tính lúc trước của cô và Đàm Diệu Minh ra. Lưỡi dao lướt qua không để lại dấu vết nhưng vẫn khiến người ta nhìn thấy dòng máu tươi đầm đìa chảy.

Cảm giác này chưa bao giờ tồi tệ như thế, giống như bị bắt lột trần bắt đứng trước đám đông, mọi chuyện riêng tư đều bị bại lộ trước mặt người ta. Tuy rằng Tường Ly đã sớm biết rõ Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một con dê ngoan hiền. Trong cuộc chiến này, kiểu gì anh cũng phải lật ngược tình thế một lần, nhưng cảm giác bị người ta té tát vạch trần này vẫn khiến cả người cô rệu rã bất lực.

“Chắc là bản thân phòng quan hệ của Skyline cũng đã sớm chuẩn bị bài báo cho ngày mai rồi.” Đã đến nước này, có che giấu thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Tường Ly thẳng thừng thừa nhận: “Thật ra cả anh và tôi đều biết rõ mục đích của nhau. Tôi muốn lợi dụng anh để chứng thực khách sạn có ma, không thể giữ lại. Còn anh muốn lợi dụng tôi để tuyên bố pháp sư đã trừ tà thành công, tiền đồ của khách sạn vô cùng rộng mở. Chẳng qua chúng ta chỉ đưa xem ai nhanh chân hơn ai mà thôi”.

Đây là một cuộc chiến ngầm ngầm nhưng quá rõ ràng, thế nên cả hai ắt hẳn đều đã đọc thấu suy nghĩ trong lòng nhau.

“Nhưng, chuyện Thái Quốc Cường hôn mê đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi.” Tường Ly lại bổ sung thêm một câu.

Khói thuốc vẩn vơ trên từng ngón tay Lục Đông Thâm, lúc có lúc không, giống như nụ cười bên khóe mắt anh vậy: “Làm sao tôi biết được đó không phải là một âm mưu khác của cô?”.

“Anh không biết được ư? Cũng giống như việc anh đoán ra tôi phải chữa thành công cho Thái Quốc Cường thì mới có thể định tội cho khách sạn này vậy.” Tường Ly không vòng vèo che giấu, ngữ khí cũng có phần kích động.

Lục Đông Thâm ngắm cô qua làn khói trắng. Khuôn mặt cô đẹp một cách tinh tế, màu lông mày đậm nhạt vừa phải, vừa đủ để tôn lên khuôn mặt trắng trẻo to bằng bàn tay đó của cô. Cô chỉ cần khẽ nhún mày là lại mang một dáng vẻ phong tình khác.

Có những cô gái sở hữu khuôn mặt xinh đẹp, lại có những cô gái không chỉ xinh đẹp mà còn có một trái tim nhanh nhẹn, hoạt bát. Tường Ly là mẫu thứ hai, thế nên cô không đơn giản, càng không thể coi thường.

“Chuyện Thái Quốc Cường trúng tà rồi cuộc là thế nào?”

Tường Ly nghe ra ngữ khí của anh không phải là nghi ngờ, càng không phải xin chỉ giáo, mà là chất vấn, hơn nữa còn là kiểu đứng cao cao tại thượng nhìn xuống mà hỏi. Bình thường, người nào dám ăn nói với cô như vậy, cô đã giơ chân đá thẳng, còn bồi thêm một câu: “Đ.m!”, nhưng trong tình thế này, cô không được quyền ương bướng sinh sự.

Ngày nào chưa chứng minh được việc Thái Quốc Cường ngất xỉu không liên quan đến cô thì cô và Đàm Diệu Minh còn không được yên ngày đó. Mặc dù người ta nói “Đất có thổ công, sông có hà bá”, nhưng Lục Đông Thâm đằng sau lại là cả một tập đoàn nước ngoài. Hai bên mà giằng co đánh nhau

thật, chẳng ai có lợi.

“Trên núi Thiên Chu ở Thương Lăng có một loài cây dây leo gọi là Hương mê, mùa xuân hạ lá cây um tùm không có gì đặc biệt, nhưng mùa thu đông khi lá ngả vàng sẽ có độc tính. Lấy mùi hương tỏa ra từ chất độc của gân lá có thể khiến đồng tử rời rạc, tinh thần hoảng loạn và sinh ra ảo giác, nhưng độc tính và khả năng tấn công chưa lớn bằng loài cây *Atropa belladonna* (cà độc dược) nên chưa đến mức mất mạng.” Tường Ly kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Dịch hương lấy ra từ gân lá của Hương mê rất yếu, người thường không ngửi thấy, nhưng ưu thế vượt trội hơn cà độc dược là hương thơm giữ được lâu. Vì vậy, trên giá trang trí bên dưới Giang sơn đồ đã bị tôi tẩm Hương mê, chỉ cần khi mùi hương phát tán có người dừng chân ở đó lâu hơn bình thường là sẽ trúng chiêu. Vừa hay lúc đó Thái Quốc Cường lại có hứng thú với Giang sơn đồ. Thế nên coi như ông ta đen đủi. Nội dung ảo giác mà Hương mê gây ra là có thể dẫn dắt, đây cũng là lý do vì sao ông ta luôn nhấn mạnh việc trong Giang sơn đồ có ma. Ông ta nghe nhiều thì sẽ càng tin tưởng và cảm giác thấy mình thực sự gặp ma”.

“Cô gây ảo giác?” Lục Đông Thâm nhìn cô với vẻ nực cười: “Cô đúng là nữ lừa đảo bụng dạ thâm hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Câu hỏi cuối cùng

Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết

Nghe xong, Tường Ly sốt sắng, lập tức thanh minh cho danh dự của mình: “Tôi biết anh đang nghĩ gì, anh cho rằng rất nhiều người ở Thương Lăng tới tìm tôi khám bệnh đều là do tôi cố tình hại họ từ trước ư? Tôi chưa bao giờ lấy mùi hương ra để làm hại ai. Khi họ tới tìm tôi, trong người họ đang thật sự có bệnh tật”.

Nhưng việc chiết xuất mùi hương hay chữa bệnh bằng mùi hương dầu sao cũng là vấn đề thuộc lĩnh vực chuyên ngành, cô cũng không thể nào giải thích tỉ mỉ với tất cả những bệnh nhân tìm tới cô, cô không có nhiều sức đến thế mà đối phương cũng không thể hiểu hết được, thế nên chỉ bằng cứ dùng túi thơm đại diện. Trong thành cổ, đa số mọi người cũng chỉ đau đầu cảm sốt, nếu là bệnh nghiêm trọng đã được đưa thẳng tới bệnh viện rồi. Vì thế, túi thơm của cô cũng chỉ là những liệu pháp mùi hương thông thường.

Đây vẫn là chủ ý của Đàm Diệu Minh. Sử dụng túi thơm sẽ khiến người dân không nảy sinh nghi ngờ.

“Phải, cô chỉ từng dùng mùi hương để hại tôi thôi.” Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Tường Ly háng giọng một cách thiếu tự nhiên. Cô đâu gì cũng là một cô gái biết tiến biết lùi. Sự thật đúng là lần đầu gặp mặt, cô đã lợi dụng mùi hương để hại anh.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, làm sao cô biết nên dùng mùi gì cho ai và vào lúc nào?” Đây là việc Lục Đông Thâm không thể hiểu.

Tường Ly không giấu gì anh: “Mùi hương trên cơ thể con người giống như một chiếc máy dự báo, bất cứ lúc nào cũng có thể phản ánh bệnh tật, dù là bệnh tật về tâm lý thì cuối cùng cũng sẽ chuyển hóa thành bệnh tật về sinh lý và thể hiện ra ngoài bằng mùi hương mà thôi.” Nói tới đây, cô khịt khịt mũi: “Có trách thì trách tôi có cái mũi quá nhạy cảm, có thể ngửi được những mùi mà người bình thường không ngửi được, thế nên dễ dàng phán đoán ra một người có mắc bệnh hay không, mắc bệnh gì và nên sử dụng loại mùi nào để tiến hành trị liệu”.

Giống như Tang Ni lúc trước uống trộm rượu té đồng, mặc dù đã qua một đêm nhưng men rượu trong cơ thể vẫn còn ngấm vào da thịt và tỏa ra trong hơi thở. Có những người không nhạy cảm với chất men cuối, nhưng Tang Ni lại thuộc nhóm người nhạy cảm. Mà trước cửa “Thần tiên ảm” quanh năm lưu lại mùi hương, Tang Ni có phản ứng là chuyện rất bình thường.

Túi thơm sử dụng cho Tang Ni được tạo thành từ ổi, hợp hoan và hương thảo, kết hợp với loại gỗ kỳ hộc cô lấy về từ núi Thiên Chu. Những loại hoa cỏ này đều có tác dụng chống dị ứng, giải rượu, bảo vệ gan, thanh lọc máu, khi thông qua phổi tràn vào cơ thể lại càng có hiệu quả cao hơn. Những túi thơm kiểu này cô làm không ít, đều được giữ kín trong chiếc trống da dê được nhỏ sáp nến cố định. Người trong thành cổ thích uống rượu, thế nên túi thơm giải rượu càng trở nên quan trọng.

Nhưng trong túi thơm cô dành cho Tường Tiểu Thiên thì chỉ có cát không. Thăng bé đâu có bệnh tật gì, chỉ là cô muốn cảnh cáo nó mà thôi.

Việc để Tang Ni quỳ tới hoàng hôn cũng là một việc làm có suy nghĩ. Con trai dương khí thịnh. Khi đứng ở nơi có ánh sáng sẽ càng thanh lọc được tốt những bụi bặm trong cơ thể, đây cũng là một phương pháp trị liệu. Ngược lại Tường Tiểu Thiên thì có hơi đen đủi một chút, cùng lắm chỉ là bầu bạn cùng.

Lục Đông Thâm nghe xong những lời này, bèn nói một câu nghe có vẻ ngợi khen: “Tường Ly, cô lợi hại lắm, dùng tài năng ông trời cho mình để đối phó với tôi, cô cũng thật coi trọng tôi”.

Cô bị những câu nói của anh sỉ nhục tới mức gần như muốn chửi bậy. Nhưng Tường Ly vẫn nhẫn nhịn, cúi gằm, không thèm nhìn anh.

Lục Đông Thâm thấy cô không còn vẻ ương bướng kiêu hãnh thường ngày mà cúi đầu, gò má còn hơi ửng hồng, chẳng hiểu sao vừa tức vừa buồn cười. Anh bỗng dừng cảm thấy tâm lý của mình có hơi kỳ quặc. Nếu là người khác ráp tâm hãm hại kiểu này, anh sẽ dồn đối phương vào đường sống không bằng chết.

“Mấy thứ giả ma giả quỷ trong phòng Thai Quốc Cường mấy phần là thật, mấy phần là giả?” Anh hơi nghiêm giọng.

Tường Ly rất thức thời, lập tức ngồi thẳng, ngẩng đầu lên: “Ba phần thật, bảy phần giả”.

Thấy Lục Đông Thâm nhú mày, cô lại giải thích ngay: “Hương mê tuy độc tính giữ lâu nhưng có khắc tính của riêng mình, gọi là cây gỗ Mê tủy, cũng là loài cây mà Hương mê thường xuyên sống bám gửi. Mê tủy phát triển vào mùa xuân hạ, ngủ vào mùa thu đông, khiến cho Hương mê cũng vì vậy mà có độc theo mùa. Thế nên, túi thơm của Thai Quốc Cường bên trong có lá và hương của cây Mê tủy. Mùi hương trong lò được hun lên chính là hương Đặc hà có tác dụng an thần và hương Đại bi có tác dụng tị khối, được hái trước khi có tuyết mùa đông, gạn lá được tách ra, phơi khô, làm nhuyễn thành bột hoặc đập dập để dùng. Đầu tiên cho Thai Quốc Cường uống nước mật ong là để thanh lọc đường ruột, sau đó lại uống nước lá Đại tang có tác dụng tạo cảm giác no bụng, có lợi cho việc làm ông ta tỉnh táo đầu óc”.

Nói tới đây, cô khẽ thở dài: “Túi thơm không được dính nước là phòng trường hợp mùi hương tan biến, thường xuyên để trước ngực là tiện cho việc hô hấp. Trong trường hợp không nặng thì khoảng ba ngày là có thể giải quyết xong mọi chuyện. Đương nhiên, hai ngày đầu tiên khá quan trọng, Thai Quốc Cường không được ngủ bất kỳ mùi hương nào khác. Đây cũng là nguyên do tôi quát Tường Tiểu Thiên. Bất Thai Quốc Cường chạy vòng quanh hồ là muốn ông ta tăng cường sự trao đổi chất. Đốt túi thơm đi chỉ vì không muốn tạo thêm rắc rối, còn lại... đều là giả”.

Cái gì mà chu sa tiết gà, dây đỏ cột chuông đều là mấy trò che tai bịt mắt người khác.

Lục Đông Thâm vân vê điều thuốc trên tay, dựa người vào ghế, cứ thế nhìn Tường Ly, ánh sáng trong đôi mắt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Tường Ly thở hắt ra một hơi thờ bí bách nơi lồng ngực rồi tiếp tục nhấn mạnh: “Có gì, biết gì tôi đã nói hết cả rồi”.

“Cô còn sự lựa chọn nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Tường Ly im bặt.

Tách trà trước mặt đã nguội, Lục Đông Thâm lại đổ thêm nước nóng rồi hỏi: “Cho cô thời gian bảy ngày, cô định tìm nguyên liệu gì?”.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Vào Kỳ Thần, lên Phù Tiên”.

Lục Đông Thâm đang rót trà chợt khựng lại, hỏi lại cô có phần không chắc chắn: “Núi Kỳ Thần, hồ Phù Tiên?”.

“Phải.”

Anh để ấm trà sang một bên, có vẻ như đang suy nghĩ về câu nói của cô.

Tuy anh mới tới Thương Lăng chưa lâu, nhưng cũng hiểu biết kha khá về văn hóa và phong tục nơi đây. Hồ Phù Tiên dĩ nhiên không cần nói nhiều, bao năm qua xảy ra quá nhiều chuyện kỳ dị. Nghe nói dưới đó là cả một thành cổ đã ngàn năm tuổi, nhưng vị trí cụ thể thì không ai biết.

Diện tích rừng phủ xanh ở Thương Lăng thuộc top đầu trên cả nước, điều này bắt nguồn từ việc có nhiều mạch núi ngầm. Giống như núi Thiên Chu mà cô nói tới chính là đại biểu cho vô số ngọn núi, nhiều cây cỏ chim muông. Mà lễ tế Đông hàng năm của Thương Lăng cũng được tổ chức ở đó.

Trong số rất nhiều ngọn núi ấy, thần bí và kỳ quái nhất phải kể đến núi Kỳ Thần.

Có truyền thuyết kể rằng ngọn núi ấy mới là Côn Luân trong *Sơn Hải Kinh*, nơi ngự trị của các vị thần thượng cổ. Dù là *Sơn hải kinh* hay *Hoài nam tử* thì cũng đều miêu tả rằng nơi ấy xuất hiện những loại thú và chim kỳ dị, những loài hoa cỏ hiếm có khó tìm, có vực sâu muôn trượng, có sườn núi chênh vênh, có khu rừng đi mãi không hết, có mỏ khoáng sản sâu vô biên. Tất cả những miêu tả đó đều trùng khớp với thực tế của núi Kỳ Thần.

Không ai muốn tới nơi đó, vì núi cao vực sâu hiểm trở vượt qua cảnh giới thử thách của con người, cộng thêm khí hậu thay đổi thất thường, người bản địa kể lại mặt còn biến sắc.

Tường Ly nói một hồi miệng có hơi khô. Thấy anh để tách trà sang bên, cô rất tự giác tự rót cho mình rồi uống cạn: “Nếu Thai Quốc Cường dị ứng với Khiết xa thì tôi chỉ có thể thử dùng một loại phấn hồng hương* trong ký sự ghi chép, trong số đó cần tìm một con thú nhỏ trên núi Kỳ Thần và một con cá trắng dưới hồ Phù Tiên”.

□ Một loại hương khi đốt lên có thể giúp ta thấy vong linh người đã khuất.

“Viết hết những nguyên liệu cô cần ra, tôi sẽ sai người đi tìm.”

Tường Ly lắc đầu: “Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết”.

Lục Đông Thâm nhú mày: “Không được”.

Tường Ly bật cười: “Anh Lục, anh sợ tôi chạy hay đang quan tâm đến tôi vậy?” Không đợi anh trả lời, cô lại rót trà rồi uống ừng ực: “Nếu sợ tôi chạy thì anh cứ giữ Tiểu Thiên lại khách sạn, cùng lắm thì còn có Đàm gia làm con tin; Còn nếu anh lo cho tôi thì khỏi cần đi, một là bị tên gian thương như anh mong nhớ đêm ngày chẳng hay ho gì, hai là tôi võ công cao cường lên rừng xuống biển chẳng nề hà chỗ nào. Nếu có gặp thần thượng cổ thật tôi sẽ bắt sống nộp lại cho nhà nước, quá tốt”.

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không dân đôi mày ra, hoàn toàn khác biệt với khuôn mặt hờn hờ của cô. Anh nói: “Cô thật sự cho rằng cô bảo vệ được Đàm Diệu Minh?”.

Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa một sát khí giữa những kẻ tranh giành nhau miếng lợi. Tường Ly dĩ nhiên hiểu ý của anh, cô tỏ thái độ kiên quyết: “Tôi phải cố gắng hết sức, không được cũng phải được”.

Lục Đông Thâm mím chặt môi lại, thái độ rất nghiêm nghị, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi hỏi cô một câu cuối cùng”.

Tường Ly bỗng dung hơi căng thẳng.

Anh nhìn cô chăm chăm: “Cô rốt cuộc là ai?”.

Tường Ly sững người, đến khi đôi mắt chỉ còn lại một màu u ám, cô mới nhẹ nhàng trả lời: “Tường Ly, tôi là Tường Ly...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Một nỗi sợ hãi như sống ngay trong cốt tủy

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhà ra như đang từ từ vỗ về sự bức bối và bất an của cô.

Dương Viễn làm việc rất gọn ghẽ, nhanh chóng, ngay hôm sau, các vị chuyên gia đã ngồi chuyên cơ khẩn trương có mặt tại bệnh viện trung tâm thành phố Thương Lãng. Đây đều là các chuyên gia tới từ các trung tâm điều trị uy tín tại các đô thị loại 1 như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, thậm chí còn có người là chuyên gia quốc tế.

Trong khoảng thời gian này, Thái Tử Tân cũng chuyển tình hình của Thai Quốc Cường sang Pháp, đồng thời tìm một số chuyên gia nước ngoài tiến hành hội chẩn từ xa.

Nhưng Tường Ly nói đại mà trúng.

Dù là chuyên gia Trung Quốc hay chuyên gia nước ngoài, sau khi xem xong tất cả báo cáo kiểm tra cũng như tình trạng lâm sàng của Thai Quốc Cường thì đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý chưa bao giờ bắt gặp một hiện tượng như vậy.

Thứ gọi là “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí” chính là khi Thái Tử Tân đang sốt ruột như kiến bò chảo lửa, trên mạng bỗng nhiên bùng nổ tin tức Thai Quốc Cường đang ở tại khách sạn Skyline Thương Lãng đột ngột hôn mê bất tỉnh!

Tin tức ấy nhất thời như một quả ngư lôi chìm dưới mặt nước sâu, làm bùng nổ cả giới kinh doanh.

Vì trước đó, chuyện Thai Quốc Cường bị trúng tà liên tục được chìm xuống. Bên ngoài tuy có nghe đồn Skyline Thương Lãng có ma, nhưng những thông tin chi tiết bên trong thì không ai rõ ràng. Nên nguồn tin kia xuất hiện ngay lúc này đã khiến họ lật lại câu chuyện của Thai Quốc Cường từ đầu đến cuối, các tình tiết còn được đào bới sâu hơn showbiz, mức độ âm ỉ nghĩ cũng đủ biết.

Tin tức bùng nổ quá đột ngột, khiến cả hai gia đình Thai, Lục đều không kịp trở tay. Khi họ bắt đầu đưa ra những biện pháp xử lý thì những đề tài xung quanh trên mạng xã hội đã lan tràn khắp nơi rồi.

Các tờ báo giấy có liên quan cũng tranh nhau đưa tin đăng bài, đưa ra vô vàn ý kiến.

Lời đồn trên mạng thì đủ hình đủ kiểu. Có người cho rằng đây là một cuộc chiến ngầm giữa hai nhà Thai Lục, ai bảo hai tập đoàn lớn đều đồng thời nhắm vào Thương Lãng chứ? Cũng có người cho rằng khách sạn Skyline Thương Lãng mắc vào một tà ma quá dữ, đến cả một pháp sư nổi tiếng đình đám như vậy mà cũng không giải quyết được. Thế là từ đây, các loại tin đồn về Thương Lãng lại tiếp tục được thêu dệt, bới móc lại một lần nữa. Còn có một nguồn ý kiến khác thì nghĩ: Gì mà trúng tà với không trúng tà, chỉ có “trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, và họ đều đang phân tích xem ai mới là “ngư ông” chiến thắng cuối cùng.

Sau khi tin tức bị đồn ra ngoài, cả hai gia đình Thai, Lục đều đồng thời chịu liên lụy, Hội đồng quản trị nhìn nhau bằng ánh mắt dè chừng, thị trường cổ phiếu cũng theo đó mà chao đảo. Thái Tử Tân ra lệnh cho phòng quan hệ ngoại giao phải ngăn chặn được chủ đề này. Nhưng rõ ràng là cô chưa hiểu lắm về thị trường mạng xã hội Trung Quốc, càng không ngờ rằng sức lan tỏa của các thông tin mạng lại nhanh và dữ dội đến như vậy, tin tức được chia đi theo nhiều đường và với một phạm vi rộng lớn. Vấn đề không những không được giải quyết, ngược lại càng trầm trọng hơn.

Không còn cách nào khác, cô phải gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, tuy trong lòng có cảm giác không vui nhưng ngữ khí vẫn khá mềm mỏng.

Thật ra cho dù cô không gọi điện thoại, Lục Đông Thâm cũng không hề rảnh. Sau khi nắm được tình hình, anh đã đòi lại tất cả các việc quan trọng, ngay lập tức lệnh cho Cảnh Ninh khởi động các phương án khẩn cấp giải quyết khủng hoảng truyền thông, đầu tiên là dùng tiền đánh vào các trang báo chủ lực, nơi nào xóa được bài thì phải xóa bằng sạch, nếu không thể lập tức dẫn dắt dư luận thì phải lấy một đề tài khác để xoay chuyển hướng chú ý.

Cứ như vậy cũng gắng gượng được tới phiên giao dịch cổ phiếu cuối cùng trong ngày.

Cổ phiếu của tập đoàn Trường Thịnh giảm 0.2%, cổ phiếu của tập đoàn Lục Môn giảm 0,1%, tổn thất không hề ít, nhưng chí ít vẫn chưa thua sạch.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi.

Di động của Lục Đông Thâm chưa nghỉ phút nào, máy bàn trong phòng làm việc lại càng réo rất dữ dội hơn. Có cuộc gọi có Cảnh Ninh đỡ lời, nhưng đối mặt với những lời nghi ngờ của Hội đồng quản trị Lục Môn, Lục Đông Thâm vẫn phải trả lời trực tiếp.

Còn Thai Từ Tân tức trực ở bệnh viện cũng không dễ dàng hơn. Áp lực đến từ khắp các phía không ngừng gia tăng. Có những phóng viên báo nhỏ không gặp được Lục Đông Thâm thì đến thẳng bệnh viện bao vây anh em nhà họ Thai. Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm lại càng không dám rời khỏi bệnh viện nửa bước, chỉ sợ một giây phút không chú ý sẽ bị báo chí tóm được.

Thai Nghiệp Phàm điên ruột, chửi Tường Ly liên hồi. Anh ta nghi ngờ chuyện này chắc chắn có liên quan tới Tường Ly và Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm cử thêm một số vệ sỹ tới cho Thai Từ Tân, bảo vệ cô tránh tai mắt của truyền thông, ngồi một chiếc xe bảy chỗ về thẳng khách sạn. Anh kê lại cho Thai Từ Tân nghe suy đoán và suy nghĩ của Tường Ly, đồng thời tỏ thái độ vấn đề thực sự xuất phát từ khách sạn, mọi tổn thất của nhà họ Thai anh sẽ có chịu trách nhiệm.

Thai Từ Tân nghe xong, bèn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô hỏi anh: “Anh mất công để một đối thủ cạnh tranh mưu mô chước quỷ về đây chỉ để chứng minh vấn đề xuất phát từ phía anh? Lục Đông Thâm, anh muốn về hưu non hay bị ai mê hoặc rồi?”.

Lục Đông Thâm đáp: “Việc quan trọng nhất bây giờ là phải giúp bố em tỉnh lại”.

“Em tuyệt đối có căn cứ để tin rằng việc bố em hôn mê có liên quan tới Tường Ly, em sẽ kiện cô ta ra tòa theo đúng trình tự pháp luật.” Thái độ của Thai Từ Tân rất kiên quyết: “Đây là chuyện quá rõ ràng. Cả hai gia đình đều gặp tai họa, ai là kẻ được lợi ở giữa? Lẽ nào anh không nhìn ra?”.

“Trừ phi em không muốn bố em tỉnh lại.”

Thai Từ Tân nhìn anh, tâm trạng phức tạp: “Lục Đông Thâm, em thấy anh bị điên rồi. Anh tin tưởng cô ta đến vậy sao?”.

Tin tưởng cô ư?

Lục Đông Thâm rất lâu không thể trả lời...

□□□

Đối với hai nhà Thai Lục, hôm nay như một trận chiến.

Còn đối với Tường Ly, đêm nay chỉ mới bắt đầu. Trước khi chưa có được câu trả lời chắc chắn từ phía Lục Đông Thâm, cô quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức. Dù sao thì cô có cảm giác chuyện lên rừng xuống biển này chắc chắn phải đi rồi.

Điều kiện đầu tiên là phải ngủ một giấc thật ngon.

Cô thoải mái ngâm người trong bồn tắm rải hoa tươi, rồi chăm sóc da mặt. Khi cô quay lại giường ngủ thì cũng đã 10 rưỡi tối, mở bừa máy tính lên mới biết cuộc chiến tranh luận trên mạng ngày hôm nay.

Cô giật mình, khi kiểm tra điện thoại thì quả nhiên có mấy cuộc gọi nhờ của Đàm Diệu Minh.

Cô lập tức gọi lại cho anh, chuông vừa kêu đầu kia đã bắt máy ngay.

“Sao giờ em mới gọi lại?” Giọng Đàm Diệu Minh trầm thấp, nhưng xen lẫn chút lo lắng.

“Điện thoại em để im lặng.”

Đàm Diệu Minh cũng không có ý trách cứ cô, anh nói: “Chuyện của Thai Quốc Cường em đừng nhúng tay vào, tin tức hôm nay ầm ĩ xôn xao khắp nơi, anh không mong em bị dính líu”.

Tường Ly buột miệng hỏi: “Anh đăng tin hả?”.

Đầu kia thờ dãi: “Sao có thể là anh chứ? Làm vậy khác nào dồn em vào vòng khốn đốn?”.

Tường Ly nghĩ lại thấy cũng đúng: “Đúng thế, sao có thể là anh chứ, em hỏi câu ngu ngốc thật”.

“Dọn đồ đi, anh đến khách sạn ngay đây, đón em về.”

Tường Ly hơi sững người, cô lập tức nói: “Không được, em không thể đi được”.

“Tường Ly!”

“Em biết là anh lo cho em, nhưng Đàm gia à, anh phải tin em, chuyện này em bắt buộc phải điều tra rõ ràng.”

Đàm Diệu Minh chột im lặng.

“Anh hiểu em mà, một khi đã quyết định là sẽ không thay đổi.” Tường Ly nói.

Cô quá hiểu Đàm Diệu Minh, giống như anh hiểu rõ về cô vậy. Cuối cùng, Đàm Diệu Minh cũng chỉ còn cách chiều theo cô. Về việc này, cô rất cảm kích anh. Bao năm qua, phàm là những chuyện cô không muốn làm, anh đều chiều cô, chưa bao giờ tỏ thái độ cưỡng ép khiến cô phải làm trái ý mình.

Chính vì như vậy, Đàm Diệu Minh mới càng là người đáng để cô bảo vệ và trân trọng.

Nói chuyện xong, cũng đã hơn 11 giờ.

Ngoài cửa sổ trời tối đen, sắc trời không rõ ràng, bốn chữ “đèn hoa rực rỡ” cũng trở thành một câu miêu tả không thực tế.

Tường Ly bỗng cảm thấy lồng ngực bí bách. Đọc những bài báo trên mạng, cô bỗng dưng thấy khó chịu vô cớ.

Và còn dâng lên một nỗi sợ hãi.

Đây là nỗi sợ hãi vẫn luôn sống trong cốt tủy cô, một khi nó có dấu hiệu thức tỉnh, nó sẽ trở thành ngàn vạn những sợi tơ mảnh không chế ngự tạng và xương cốt của cô, khiến cô như trở thành một con rối bị treo dây vậy, không được tự do, đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Phải, cô hiểu quá rõ sức ép của dư luận.

Những lời bàn tán đồn đại lan khắp trời ấy sẽ trở thành từng lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim cô.

Đêm nay chắc chắn lại là một đêm mất ngủ.

Cô rút một liều thuốc từ trong chiếc hộp đen ra, châm lên.

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhả ra như đang từ từ vỗ về sự bức bối và bất an của cô.

Chuông cửa đột ngột vang lên đúng lúc này.

Tay cô chột run lên, hơn nửa đoạn tàn thuốc rơi xuống đất. Tường Ly gơ tay gạt tàn thuốc qua một bên rồi dập tắt đầu lọc vào gạt tàn, đứng dậy ra mở cửa.

Hóa ra là Lục Đông Thâm...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lẽ nào anh thật sự có suy nghĩ đen tối với “gia” đây?

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

Anh đứng ngoài cửa, áo vest vắt trên khuỷu tay, mặc áo sơ mi trắng, quần Âu đen, một kiểu phong cách không thể đơn giản hơn nhưng khoác lên cơ thể cao lớn, trời chập của anh lại tôn lên một nét rất quý phái và cũng rất sạch sẽ.

Chỉ có điều, khuôn mặt anh nhuộm màu mỗi mệt.

Trên áo sơ mi phảng phất mùi thuốc lá, có lẽ anh đã xử lý công việc suốt cả ngày.

Tường Ly không ngờ anh lại tới phòng lúc nửa đêm nửa hôm thế này, nên nhất thời có phần ngẩn ngơ. Cô giữ chặt cửa, đứng yên đó.

“Không mời tôi vào à?” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Vào một buổi tối như thế này, khi chất giọng trầm ấm dày dặn của anh lọt vào tai, Tường Ly bỗng cảm giác mình có phần bị mê hoặc. Nhưng đầu óc cô tỉnh táo hơn bao giờ hết, lập tức ôm chặt lấy ngực, nhũn mảy: “Cực kỳ không tiện, tôi đang đau dạ dày đây, e là không có sức cùng anh ngồi bên lò sưởi, trò chuyện thâu đêm”.

Ngoài kia các tin đồn đang rộ trời, sự xuất hiện của anh chắc chắn không có gì tốt đẹp. Vấn đề mấu chốt là bản thân cô còn chưa làm rõ ràng được nguồn cơn của mọi chuyện.

Lục Đông Thâm đứng ngoài cửa nhìn khuôn mặt nhẵn tít thò lò của cô, vô cùng bình tĩnh nói: “Vây vừa hay, tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện, tiện thể nói chuyện với cô về việc ngày hôm nay”.

“Bỗng nhiên tôi lại không thấy đau dạ dày nữa rồi.” Tường Ly lập tức đứng thẳng lưng.

“Vây thì tốt.” Dứt lời, Lục Đông Thâm cứ thế đi thẳng vào trong.

Tường Ly giương mắt nhìn anh đường hoàng bước vào phòng. Cửa vừa đóng, anh đã nghiêm nhiên biến khách thành chủ, ngồi ngay xuống sofa.

Người đến có vẻ không có ý đồ tốt, nhưng nửa đêm rồi còn xông vào phòng người ta, e rằng không lịch sự cho lắm.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, khoanh chân lại, bắt đầu cướp lời trước: “Anh Lục này, đây đúng là khách sạn của anh, nhưng căn phòng này hiện tại do tôi ở, anh làm vậy không phù hợp lắm thì phải?”.

“Có gì không phù hợp?” Lục Đông Thâm tự động rót một cốc nước.

Tường Ly nhìn anh chăm chăm, cười khẩy: “Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ. Hay là anh thấy tôi xinh đẹp, định giờ trò hả?”.

Lục Đông Thâm nuốt nửa thì sặc nước. Anh đặt cốc nước xuống, kinh ngạc nhìn cô.

Cô không mặc chiếc áo ngủ thông nhất trong khách sạn mà mặc đồ của mình, một bộ quần áo ngủ màu xanh ngọc, trông có vẻ như là một màu đơn giản, nhưng những ai da đen mặc khó mà đẹp được. Làn da cô rất đẹp, chẳng biết là quần áo làm tôn nước da trắng trẻo lên hay chính nước da đã khiến bộ quần áo thêm sạch sẽ.

Kiểu dáng tuy truyền thống nhưng thiết kế lại vừa vặn đến hoàn hảo. Cô có một phần xương hõm vai tuyệt đẹp, độ lõm giống như vàng trắng khuyết, mái tóc dài xõa xuống, khóa hõm vai lại một cách hững hờ, quả thực mê người.

Có điều, loại con gái vừa tự nghĩ mình đẹp lại vừa thẳng thắn như cô anh đúng là mới gặp lần đầu.

Tường Ly thấy anh không nói gì lại cứ nhìn mình chăm chăm, trong lòng bắt đầu nổi gai ốc: “Này, này, này, lẽ nào anh thật sự có ý đồ đen tối với bốn gia? Đúng là anh cao to lực lưỡng, nhưng cũng đừng tưởng tôi đánh không lại anh”.

“Một cô gái xinh xắn, đừng có cả ngày treo mấy chữ đánh đánh giết giết bên miệng.” Lục Đông Thâm uống một ngụm nước. Nước này không mùi không vị, thế nên anh uống vào miệng cũng nhạt nhẽo như thế.

Anh chợt nhớ lại cuộc điện thoại chiều nay của Dương Viễn. Tay Dương Viễn đó nói năng cũng không khách khí chút nào.

“Việc tin tức bị lộ ra ngoài không loại trừ khả năng do Đàm Diệu Minh thực hiện, chưa biết chừng anh ta có chỗ dựa đang đắc ý ấy chứ. Cả cái cô tên Tường Ly đó cũng không đáng tin đâu. Dầu gì cô ta cũng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Mọi việc cô ta làm, mọi suy nghĩ của cô ta chắc chắn là một lòng hướng về Đàm Diệu Minh, giống như năm đó vì muốn bảo vệ địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô ta đã đánh cho những kẻ tới gây chuyện người gây xương thì gãy xương, kẻ nhập viện thì nhập viện đấy thôi. Nếu không phải vì có tình cảm với anh ta, liệu cô ta có liều mạng như vậy không?”

Cuối cùng, Dương Viễn còn rất lăm lăm, nhắc nhở thêm một câu: “Tôi nhìn anh rồi, cô Tường Ly đó không phải xinh đẹp bình thường đâu, không biết đại thiếu gia ‘lạnh như núi’ của chúng ta có qua được ải mỹ nhân không. Cậu mà muốn bắt cả hai tay thì tôi lại yên tâm chứ cậu mà bị mê hoặc thật thì mới đáng lo”.

Dương Viễn nói như một câu vè, nhưng anh nghe vẫn hiểu.

Dĩ nhiên Tường Ly không biết trong vài giây ngắn ngủi ấy, trong đầu anh đã có nhiều suy nghĩ đến thế. Cô háng giọng: “Con người tôi rất nói lý lẽ. Ai không động vào tôi, tôi không động vào họ. Còn ai động vào tôi, tôi dám nhô cổ tận gốc”.

Đúng lúc đang nói háng, thì cô nhìn thấy Lục Đông Thâm cầm bao thuốc lá màu đen bằng kim loại trên bàn lên. Còn chưa kịp ngăn lại, anh đã tự động mở nắp ra.

Bên trong vẫn còn tám điều thuốc, nhân tiện, bức ảnh trên nắp hộp cũng đã đập vào mắt anh.

“Anh quá đáng rồi đó.” Tường Ly không vui, vươn tay giật lại.

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Cô còn hút thuốc cơ à?”.

“Không được à?” Tường Ly bực bội, nhưng khó chịu nhất là anh đã nhìn thấy bức ảnh.

Lục Đông Thâm không nói gì đến chuyện bức ảnh. Anh gơ tay về phía cô: “Thuốc lá tôi để trong phòng làm việc rồi, cho tôi một điếu”.

“Của tôi là thuốc lá nữ.”

“Thì thoảng thử chút cũng không tệ.”

“Thuốc lá của tôi đắt lắm đó!” Tường Ly không định cho anh.

Quan trọng hơn là cô vẫn đang thăm dò dụng ý của anh khi vào đây. Người này từ lúc ngồi xuống đến giờ vẫn chưa nói vào việc chính, thật kỳ quặc.

Nhưng Lục Đông Thâm vẫn rất kiên nhẫn. Anh rút ví, lấy ra mấy tờ tiền đặt lên bàn: “Mua một điếu thuốc của cô chắc được chứ?”.

Ai lại đi có thù với tiền?

Mấy tờ tiền trên mặt bàn một giây sau đã bị Tường Ly thu lại. Cô rút một điếu thuốc ra, rồi khước khước trước mặt anh: “Giá tiền một điếu”.

Điếu thuốc được châm lên.

Khói thuốc vẩn vút, hương thơm thanh thanh tràn vào phổi. Mùi hương này, độc nhất vô nhị, giống như mùi hương ngấm trên quần áo cô đêm nay, và mùi hương còn sót lại đêm đó.

Thì ra đều có liên quan đến loại thuốc này.

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

“Loại thuốc này cũng được làm đặc biệt à?” Anh hỏi.

Tường Ly nhìn điếu thuốc dài và mảnh nằm giữa ngón tay gầy của anh, cứ cảm thấy trông rất không hài hòa. Cô vớ lấy chiếc gối dựa, ôm vào lòng, rồi chống cằm lên gối: “Việc tự điều chế thuốc lá không phải đặc quyền của người trong lòng anh. Là cô gái tên Trần Du đó phải không? Tôi nhìn ra được, cô ấy rất yêu anh”.

“Mùi của loại thuốc này thơm hơn, tươi mát, nhã nhặn, khiến người ta cảm thấy yên lòng.” Lục Đông Thâm như đã trả lời câu hỏi của cô lại như chưa trả lời gì cả.

Tường Ly không ngẩng đầu, chỉ uể oải đáp: “Dĩ nhiên rồi, nguyên liệu không mua được ngoài thị trường đâu”.

“Thế nên, nguyên liệu của Thai Quốc Cường cô cũng bắt buộc phải tìm được.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc.

Tường Ly ngẩng phắt đầu lên. Tới rồi, tới rồi, cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính rồi.

“Anh đồng ý cho tôi thời gian rồi?”

“Giống như cô nói, tôi còn sự lựa chọn nào khác sao?” Lục Đông Thâm chậm rãi nói.

“Tôi cứ tưởng...”

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, ngược mắt lên nhìn cô: “Cô tưởng tôi tới tìm cô để tính sổ, vì chuyện ngày hôm nay?”.

“Anh tin là không phải do chúng tôi làm hả?” Tường Ly hỏi.

Lục Đông Thâm cười khẩy: “Không tin”.

Tường Ly sững người.

“Nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ tôi chỉ có thể tìm cách giải quyết.”

Không tin cô nhưng vẫn phải tới nhờ cô giúp đỡ, kiểu người gì vậy?

“Anh không sợ tôi chạy mất à?”

“Thế nên tôi thu nhận đề nghị của cô.” Lục Đông Thâm cười khê: “Giữ Tường Tiểu Thiên lại đây. Bảy ngày nữa cô không quay về được thì Tường Tiểu Thiên sẽ gặp xui xẻo, mà còn là xui xẻo nghiêm trọng nữa”.

Tường Ly chưa kịp hoàn hồn đã suýt phun ra máu. Lúc đó chẳng qua cô chỉ muốn cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình thôi, không ngờ gã này lại

làm thật. Nếu để Tường Tiểu Thiên biết cô bán đứng nó, chắc chắn nó sẽ buồn lắm.

Nhưng cô cũng quả thực đã được lĩnh giáo sự sắc bén và tàn nhẫn ẩn đằng sau vẻ lặng lẽ và nói cười nhẹ nhàng của anh.

“Anh yên tâm, cho dù tôi liệt nửa người, có phải bỏ tôi cũng quyết bỏ về bằng được.”

“Được.” Lục Đông Thâm nhanh chóng hút hết điều thuốc lá nữ kia. Anh dập tắt rồi đứng lên: “Cô cần gì cứ nói thẳng với Cảnh Ninh, tôi đã có lời trước với cô ấy rồi”.

Suy nghĩ cũng thật chu toàn. Tường Ly hậm hực, quăng gối sang một bên, đứng dậy tiễn anh ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đúng là điên mới tin một kẻ lừa đảo giang hồ

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Nơi cửa phòng tối tăm, không bật đèn, chỉ mượn được chút ánh sáng từ phòng khách hắt ra, rồi rơi xuống sống lưng thẳng tắp của Lục Đông Thâm, tạo thành những bóng sáng mờ mờ ảo ảo.

Cô đang định mở cửa tiễn anh đi, thì anh đột ngột dừng bước rồi quay người lại nhìn cô.

Với ánh sáng này, cô chỉ nhìn được xoáy sâu trong đôi mắt anh, không còn vẻ thoải mái ban nãy, thậm chí còn có phần nặng nề.

Anh lên tiếng: “Nếu không chữa khỏi được cho Thai Quốc Cường, cô chắc chắn sẽ dính vào vụ kiện tụng với nhà họ Thai. Tường Ly, cô chắc chắn nhất định phải đi sao?”.

Thuyết phục được Thai Từ Tân để Tường Ly rời khỏi đây không phải là chuyện dễ dàng. Khi chưa có chứng cứ nào xác thực, cô ấy sẽ không chịu tin rằng Tường Ly vô tội. Nếu Tường Ly thất bại, người nhà họ Thai chắc chắn sẽ điên cuồng cắn ngược.

Tường Ly có phần không hiểu mục đích của Lục Đông Thâm khi nói những lời này: “Nếu là như vậy, chẳng phải anh may mắn lắm sao? Khách sạn của các anh sẽ không phải chịu trách nhiệm”.

Lục Đông Thâm khẽ nhún mày, ánh mắt có phần khó xử: “Tuy rằng không gian xảo không làm kinh doanh, nhưng tôi vẫn chưa đến mức bắt một cô gái chịu trách nhiệm thay tôi.” Dứt lời, anh mở cửa ra.

“Ày...”

Anh quay đầu.

“À thì... cảm ơn anh.” Tường Ly lên tiếng có phần thiếu tự nhiên.

Trong cuộc chiến dư luận này, không ai có thể là người chiến thắng. Bản thân cô gánh theo sự uy hiếp của hai nhà Thai Lục, nhưng ngay cả Lục Đông Thâm cũng làm sao có thể rút lui an toàn? Bây giờ anh cho cô thời gian, cũng có nghĩa là chặn đỡ mọi áp lực để bảo vệ chu toàn cho cô. Chỉ ít thì bây giờ tới, cô sẽ được an toàn, cũng không cần quan tâm anh rốt cuộc còn dự tính gì.

Lục Đông Thâm có lẽ không ngờ rằng cô sẽ cảm ơn nên hơi sững người, lát sau anh nói: “Hành trình của cô tôi sẽ giữ bí mật với bên ngoài. Bản thân cô cũng đừng rầm rộ quá, đề phòng vạn nhất”.

“Tôi đâu có ngốc.” Tường Ly tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nhen nhóm một sự khác lạ. Không cần biết anh có mục đích gì, cách làm này thực sự là một sự suy nghĩ chu đáo hết mức.

Không thấy anh động đậy gì.

Cô ngẩng đầu, quan sát anh với vẻ khó hiểu: “Còn gì cần dặn dò sao?”.

“Không có gì.” Lục Đông Thâm khẽ thở dài, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “An toàn trở về nhé, tôi đợi cô”.

□□□

Hôm sau lại là một ngày khải chiến.

Phát ngôn của một số tờ báo chính thống đúng là đã đẹp yên được rồi, nhưng vẫn còn một số nguồn tin nhỏ lẻ khác xuất hiện, khí thế hùng hổ không hề thua kém gì các tờ báo lớn.

Có điều, hướng quan tâm của dư luận lại quay về chuyện khách sạn có ma, đại khái vẫn nói “có thờ có thiêng, có kiêng có lành”. Lại có rất nhiều dân mạng liên tục nói rằng vụ trùng tà lần này rất nghiêm trọng. Nếu khách sạn tiếp tục không có biện pháp phòng tránh nào, có thể còn ảnh hưởng tới khu vực xung quanh.

Về lý mà nói, mấy thông tin về giới kinh doanh kiểu này có ầm ĩ đến đâu cũng không thể khiến cư dân mạng chú ý được. Nhưng duy chỉ có chuyện lần này lại dính thêm tình tiết ma quỷ, trùng tà, rất hợp với tâm lý hóng chuyện của những người nhàn rỗi, nên trong một thời gian ngắn, độ hot của nó chưa giảm cũng là hết sức bình thường.

Tình hình của nhà họ Thai cũng không tốt hơn là bao. Tuy rằng họ là phía bị hại, nhưng việc một Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh như Thai Quốc Cường lần đùng ra bất tỉnh nhân sự cũng không khác gì cả tập đoàn mất đi người quan trọng nhất. Tuy rằng người ngoài xã hội không mấy quan tâm đến chuyện nhà họ Thai, nhưng trong giới thì lại đồn đại xôn xao. Hội đồng quản trị lại sốt ruột, một ngày gọi mấy lần tới cho Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân không phải là một đóa hoa trong lồng kính, dĩ nhiên hiểu được tâm trạng của các cổ đông đang ngày ngày ngồi trên những chiếc ghế da tại Hội đồng quản trị, chỉ có điều cô không hiểu vì sao Hội đồng quản trị ở nước ngoài xa xôi lại nắm rõ từng chân tơ kẽ tóc những chuyện ở đây như vậy. Về sau qua điều tra mới được biết thì ra là do hai ông anh trai của mình, lợi dụng quyền lực trong công ty hứa hẹn với các cổ đông không ít lợi ích. Thế là, mọi đòn phản ngược lại của họ đều dồn cả xuống đầu Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân lạnh lùng, nhưng, đây đích thực mới là tác phong làm việc của người nhà họ Thai.

Các топ chuyên gia lần lượt đến rồi lại lần lượt đi, tất cả đều bó tay trước tình trạng của Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm tiếp tục cử không ít vệ sỹ tới cho anh em họ Thai, tiện cho họ đi ra đi vào. Sau khi đỡ xong áp lực từ phía tổng bộ Lục Môn, anh cũng tới bệnh viện xem tình hình của Thai Quốc Cường.

“Anh có biết Vệ Bạc Tôn không?”

Trong phòng nghỉ của bệnh viện, Thai Từ Tân một mình dựa vào tay vịn sofa, nhìn Lục Đông Thâm và hỏi.

“Nhà tạo hương được tập đoàn nhà em thuê về với mức lương cao ngất ngưỡng.” Lục Đông Thâm bận rộn cả ngày, đến tận hoàng hôn mới thả lỏng được một chút, cũng tiện thể giải cứu một Thai Từ Tân đã bị các cổ đông xoay vần cả ngày ra ngoài.

Vệ Bạc Tôn cũng giống như Quý Phi, đều là những nhà tạo hương đứng hàng đầu trong ngành, một người làm việc tại Trường Thịnh, một người ăn lương của Lục Môn. Trong đó, Vệ Bạc Tôn là hội trưởng của Hiệp hội văn thuật* và Quý Phi là hội phó. Về chuyên ngành tạo hương, năng lực của hai người họ không thể phân ai trên ai dưới.

**Hiệp hội những người biết sử dụng mùi hương một cách chuyên nghiệp, thành thạo như những nhà ảo thuật.*

“Vào lúc này, em lại lựa chọn tin tưởng Tường Ly không phải là một kẻ lừa đảo, mặc dù ngay Vệ Bạc Tôn cũng cảm thấy lý do Tường Ly đưa ra thật nực cười.” Thai Từ Tân day day huyệt thái dương, khẽ cười tỏ vẻ khó xử: “Phải, chắc chắn là em bị điên rồi mới đi tin một kẻ lừa đảo giang hồ như thế”.

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Thật ra đây đều là những đạo lý mà Thai Từ Tân, thậm chí là Lục Đông Thâm đều hiểu rõ.

Bản thân Lục Đông Thâm cũng từng hỏi Quý Phi về tình hình của Thai Quốc Cường. Quý Phi đã khẳng định vô cùng chắc chắn rằng vấn đề không thể do thuốc trừ sâu được. Tuy rằng Khiết xa là mùi hương hiếm gặp, nhưng thành phần pha chế thuốc của Trần Du đã từng được nộp lên tổng bộ. Thông qua quá trình chiết xuất hóa nghiệm của Quý Phi, xác nhận đặc trưng ôn hòa của Khiết xa nên mới phê chuẩn cho đồng ý sử dụng Khiết xa.

Còn về loại “phân hồn hương” mà Tường Ly nói, Quý Phi càng cho rằng vô vẩn, tỏ ý chưa từng nghe qua tên loại hương đó.

Nói một cách khác, dù là Vệ Bạc Tôn hay Quý Phi thì đều nhất loạt phủ nhận việc thuốc trừ sâu khiến Thai Quốc Cường hôn mê. Thế nên, tất cả mọi trách nhiệm đều không thuộc về khách sạn, mà nằm trên người Tường Ly.

Lục Đông Thâm châm một liều thuốc, giây phút khói thuốc vẩn vút, anh vô tình nhớ lại liều thuốc nữ tôi hôm qua, mùi hương của nó dường như vẫn còn phảng phất đâu đây.

“Em thế nào?” Anh không tiếp tục chủ đề liên quan tới Tường Ly nữa.

Thai Từ Tân cũng không phải người thích nhai đi nhai lại một đề tài. Cô hít sâu một hơi, rồi lại nhẹ nhàng thở ra: “Chưa chết thì vẫn gắng gượng được”.

Thật ra cô có cả một bụng tâm sự muốn trút ra. Nhưng thực tế là ngồi trên vị trí này cũng đồng nghĩa với việc cô không thể tìm được người để trút bầu tâm sự.

Duy chỉ có Lục Đông Thâm.

Cô rất muốn kể lẻ với anh tâm trạng bị các cổ đông chen tới sắp ngạt thở của mình hai ngày qua, thậm chí rất muốn được khóc trước mặt anh. Nhưng một người kiêu hãnh như cô, chính vì đối phương là Lục Đông Thâm nên cô mới càng ôm chút tự trọng không đáng đồng nào đó để gượng cười bước tiếp.

Sau khi Thai Tử Tân đi khỏi, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào. Sau khi báo cáo tình hình dư luận cho đến lúc này, cô ấy nói: “Ý của phòng quan hệ ngoại giao là muốn khẩn trương điều chỉnh kế sách đối phó”.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào sofa, suy nghĩ.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì. Rất lâu sau không thấy anh cho chỉ thị, cô ấy nhẹ nhàng gọi: “Lục tổng?”.

“Được.” Anh khẽ đáp.

Sau khi có được câu trả lời, Cảnh Ninh cũng không quấy rầy anh thêm, cô ấy lặng lẽ lùi ra ngoài.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn những tòa nhà cao thấp khác nhau bên ngoài kia, một lần nữa chìm vào suy tư. Rất lâu sau, anh mới cầm di động lên, gọi vào một số.

Đầu kia bắt máy rất nhanh.

Anh nói: “Duang Viễn, tiếp theo đây hãy làm theo những gì tôi dặn”.

~Hết chương 28~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Một bó hoa thiên điều

Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông “khuyh sắc khuyh thành” như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Khi trời nhá nhem tối, Đàm Diệu Minh đã tới.

Khí thể không hề nhỏ, rầm rộ dừng hẳn lên tới hơn hai mươi người. Người nào người nấy đều mặc quần Âu áo vest, không thua kém gì đội ngũ vệ sỹ Lục Đông Thâm cử tới bệnh viện.

Đàm Diệu Minh ăn mặc rất thoải mái, áo khoác mỏng màu trắng, quần dài, nổi bật về phong độ giữa cả đám người, cộng thêm một thân hình cao to lại càng ưa nhìn hơn.

Anh ôm theo một bó hoa rất to, vừa định bước vào phòng ICU thì bị đám vệ sỹ trong bệnh viện cản lại.

Ngay sau đó, đám thuộc hạ phía sau đã lập tức có những hành động ngăn chặn những người vệ sỹ kia. Hai bên có vẻ như định độ sức. Đàm Diệu Minh phóng một ánh mắt qua: “Lịch sự một chút, chúng ta tới đây để thăm người bệnh đây”.

Bấy giờ đám thuộc hạ mới buông bàn tay đang lôi kéo vệ sỹ ra.

Các y tá trong phòng ICU lao đi thông báo, tức tốc mang thông tin Đàm gia tới thăm truyền đi khắp bệnh viện. Lần này thì hay rồi, không chỉ có cả đám phóng viên đang túc trực ngay trước cửa bệnh viện mà trên cả hành lang thông tới phòng ICU cũng có các bác sỹ và y tá bu đầy.

Thứ nhất, mọi người đã sớm nghe ngóng loáng thoáng rằng mấy hôm nay có vị tổng giám đốc họ Lục ra vào phòng ICU, nhưng vì có vệ sỹ bảo vệ nên các bác sỹ và nhân viên y tế khoa ngoại đều không thể nhìn được diện mạo thật của người ấy. Nhưng từng có bác sỹ được diện kiến ở khoảng cách gần đã trở về miêu tả bằng thái độ cực kỳ kích động, nói rằng chỉ cần nhìn từ xa đã nhìn trái tim đập rộn ràng, nhìn gần thì càng đẹp trai đến tột đỉnh.

Thứ hai, Đàm gia cũng là một nhân vật truyền kỳ tại thành phố Thương Lăng. Mọi người ai cũng kính trọng gọi anh một tiếng “Đàm gia”. Thế nên ai cũng muốn tiếp cận. Quan trọng hơn cả là tất cả mọi người đều biết danh Đàm Diệu Minh là một “soái ca” phong độ ngời ngời. Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông “khuyh sắc khuyh thành” như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Trước cửa có cả người của Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh canh gác, những người được ra vào chỉ có thể là các bác sỹ trực phòng ICU.

Hai anh em trai nhà họ Thai không có mặt ở bệnh viện, nên người trực tiếp đón Đàm Diệu Minh chỉ có Thai Tử Tân. Cảnh Ninh trong lúc ra ngoài gọi điện thoại đã vô tình bắt gặp cảnh này, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn, vội vàng quay lại phòng nghỉ tìm Lục Đông Thâm.

Khi Thai Tử Tân bước vào phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy bó hoa Đàm Diệu Minh mang tới đã được đặt trên bàn. Đó là một bó hoa rất lớn, có điều

không hề may mắn: Hoa thiên điều.

Loài hoa dùng để viếng người đã khuất.

Người đến không có ý đồ tốt đẹp.

Nếu chân thành muốn tới thăm bệnh, ai lại mang theo một bó hoa thiên điều chứ?

Từ ngày bắt đầu tiếp xúc với việc làm ăn đến nay, sóng gió to nhỏ gì Thai Từ Tân coi như cũng đã từng gặp qua. Một cô gái, đứng trong thế giới tàn sát của đàn ông, cùng đàn ông giành từng miếng ăn, vốn dĩ đã thuộc về nhóm những kẻ yếu thế hơn. Cô có được thành tích như hôm nay, có thể khiến giới thương nhân thừa nhận địa vị của mình cũng là nhờ từng ngày gắng gượng, giẫm lên vai của những người đàn ông đã chìm xuống cát bùn mà tiến.

Thế nên, những người tìm tới cửa gây chuyện như Đàm Diệu Minh cô đã gặp quá nhiều, không đến mức phải sợ hãi. Nếu đối phương không phải Đàm Diệu Minh, chắc chắn cô sẽ lập tức sai vệ sỹ “tiễn” ra ngoài.

Nhưng người đó lại là Đàm Diệu Minh.

Đất Thương Lãng này là địa bàn của anh ta, trong thế giới của anh ta không có cái gọi là tranh đấu một cách văn minh. Cô không hay giao lưu qua lại với những người trên giang hồ, dĩ nhiên phải thận trọng hơn ba phần.

Hoa thiên điều, chính là lời dẫn dắt mà Đàm Diệu Minh dành cho cô.

Dù có phần nộ cũng phải cố mà nhịn.

“Anh Đàm thật có lòng.” Cô đứng trước cửa phòng bệnh, lẳng lặng cuộn chặt tay lại.

Đằng sau lưng cô là Tàn Dịch, tài xế kiêm vệ sỹ luôn theo sát bên cạnh cô, người đã đi theo cô từ năm cô mười tám tuổi, mới đó đã mười năm rồi. Sau khi nhìn thấy bó hoa thiên điều đó, anh ấy nhú mào, vừa định tiến lên thì Thai Từ Tân đã hiểu ý ngay, lập tức giơ tay ngăn cản.

Đàm Diệu Minh nghe thấy động tĩnh bèn quay người lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Diệu Minh, Thai Từ Tân đã hơi sững người. Trước kia cô đã từng xem ảnh của anh ta, nhưng khi được gặp người thật, lại càng cảm thấy anh ta ôn hòa vô hại hơn. Khuôn mặt tuấn tú vô cùng, nhìn thế nào cũng không giống một người đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm.

Người thuộc hạ bên cạnh bê ghế ra cho Đàm Diệu Minh. Anh ngồi xuống, dáng vẻ hoàn toàn không giống như khách đến chơi. Anh quan sát Thai Từ Tân một lượt từ trên xuống dưới.

Lạnh lùng, cao ngạo, xinh đẹp, lại có chút học thức và quý phái của một tiểu thư con nhà danh giá, đôi mắt đen láy, ánh mắt trong sáng kiên định, trông có vẻ chưa nhiều tuổi, nhưng trên người lại toát ra một khí khái không thua kém gì đàn ông.

“Cô chính là Thai Từ Tân?” Anh khẽ mỉm cười: “Ngay cả Lục Đông Thâm cũng phải kính trọng gọi tôi một tiếng Đàm gia đấy”.

Thai Từ Tân dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ trong câu nói của anh, cô sửa lại: “Chào Đàm gia”.

Đàm Diệu Minh tươi cười quay đầu nhìn Thai Quốc Cường nằm trên giường: “Tình hình của Thai tổng xem ra không ổn chút nào”.

“Cảm ơn Đàm gia đã lo lắng”

“Lo lắng thì không dám nói.” Đàm Diệu Minh không hề nể mặt Thai Từ Tân: “Tôi chính là muốn đến xem Thai Quốc Cường đã chết chưa đấy”.

Thai Từ Tân giận dữ khựng lại giây lát. Tàn Dịch không chịu nổi, bước lên: “Sao anh có thể ăn nói như thế chứ?”.

“Mẹ kiếp, mày là cái thá gì! Đàm gia chúng tao muốn nói gì thì nói, mày quản được hả!” Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh cũng thẳng thừng nghênh đón, ngữ khí ngang tàng vô cùng.

Tàn Dịch dĩ nhiên không thể để cho Thai Từ Tân phải nuốt cục tức vào trong, nghiêm mặt lại: “Muốn gây chuyện phải không?”.

“Gây chuyện đó, muốn đánh nhau đó, tới đây, xem ai sợ ai?” Đối phương cũng không hề khách khí: “Mẹ kiếp, tao cho mày ngậm máu đấy, có tin không?”.

Tàn Dịch không phải là một người dễ dọa dẫm, anh ấy đang định lấy nắm đấm chơi lại đối phương thì nghe thấy một giọng nói vang lên ngoài cửa: “Căn phòng này mà đổ máu thật thì hơi cho đám phóng viên ngoài kia quá rồi”.

Những người đứng trước cửa chủ động nhường một lối đi.

Là Lục Đông Thâm

Anh đứng đó, tay rút túi quần, dáng vẻ nhàn nhã nhưng thần thái thì nghiêm nghị. Đằng sau lưng anh không có vệ sỹ, chỉ có một Cảnh Ninh và một

Tường Tiểu Thiên vốn dĩ đã đi ăn cơm rồi, nghe phong thanh lại vội vàng chạy tới, đang thở hồng hộc.

Tay thuộc hạ kia buột miệng: “Mẹ thẳng nào nói...”.

“Tề Cương.” Đàm Diệu Minh quát lên một tiếng: “Không được hỗn với Lục tổng”.

Tề Cương nhìn lại cho kỹ, bấy giờ mới phát hiện là Lục Đông Thâm tới, lập tức im bặt. Mặc dù ở đây Đàm gia là lớn nhất, nhưng người khiến Đàm gia nể mặt vài phần cũng không thể đắc tội.

Khuôn mặt phần nộ và căng thẳng của Thái Tử Tân hoàn toàn tan biến sau sự xuất hiện của Lục Đông Thâm. Hoặc có lẽ cô cảm thấy, vào lúc này, cho dù chỉ nghe thấy giọng anh thôi, cô cũng tràn đầy năng lượng.

Lục Đông Thâm bước vào.

Người vẫn luôn nỗ lực trên thương trường dĩ nhiên sẽ luyện được một đôi mắt “hỏa nhãn kim tinh”. Tuy rằng vệ sỹ của hai gia đình Thái Lục trong bệnh viện đều không ít, nhưng người của Đàm Diệu Minh có thể nói là lực lưỡng, vạm vỡ, mang theo cả mùi máu đến đây. Mấy người nhuộm mùi gang hồ kiêu này, khi đánh giết cũng hoàn toàn không quan tâm tới tính mạng.

Anh liếc nhìn bó hoa trên mặt bàn, bấy giờ mới hiểu nguyên nhân xuất hiện sắc mặt trắng nhợt của Thái Tử Tân. Anh cười: “Đàm gia tới đây với khí thế hoành tráng quá, làm mấy cô gái sợ hãi là không nên”.

“Tôi tới tìm anh đây.” Đàm Diệu Minh nói thẳng.

Lục Đông Thâm gợn tay: “Vậy Đàm gia, xin mời”.

□□□

Phòng nghỉ của bệnh viện trở thành trọng địa của trận chiến, ngoài cửa có người của Lục Đông Thâm, cũng có người của Đàm Diệu Minh canh gác, đứng thành hai hàng đối diện nhau, chấp tay sau lưng, ai nấy mặt mày đều như đang sẵn sàng chiến đấu.

Thái Tử Tân nhìn về hướng phòng nghỉ, mấy lần định tiến lên nhưng đều bị người của hai bên chặn lại. Cô đứng dựa vào cửa sổ, tuy rằng ngoài mặt không thể hiện gì nhiều nhưng trong lòng thì đang sôi xịch xịch như kiến bò miệng chảo. Đàm Diệu Minh trông rất âm u bất định, chính tà khó phân biệt. Tình hình trong phòng nghỉ rốt cuộc như thế nào không thể đoán định được. Cô rất lo lắng cho Lục Đông Thâm...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tưởng gia đã gán em ở đây rồi

Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cứ bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi...

Trong phòng nghỉ, bầu không khí cũng không hầm hầm như những gì người đứng bên ngoài tưởng tượng, nhưng đích thực là tồn tại những con sóng ngầm trào dâng mãnh liệt. Ngay cả một Tường Tiểu Thiên dù có phóng khoáng bất cần đến thế nào cũng có thể cảm nhận được.

Cậu là người duy nhất được theo Đàm Diệu Minh cùng vào phòng nghỉ, cũng sẽ là người duy nhất sắp tới đây được chứng kiến toàn bộ câu chuyện trong phòng.

Cậu đã sớm vái một lượt tất cả các vị thần tiên mà mình biết từ nhỏ cho tới lớn, chỉ lo một trong hai người ngồi đây mà làm to chuyện thì cả hai bang phái sẽ lao vào đổ máu với nhau.

Cậu không phải người nhát chết sợ trách nhiệm, chỉ cảm thấy hiện tại không có Tường Ly ở đây, nếu cả Đàm Diệu Minh lại xảy ra chuyện gì thì cậu thật chẳng biết ăn nói với Tường Ly ra sao.

Con người của cậu đảo qua đảo lại, lướt từ khuôn mặt Đàm Diệu Minh sang tới Lục Đông Thâm. Hai người họ trông vẫn rất bình thản. Lục Đông Thâm là người thế nào thì Tường Tiểu Thiên chưa hiểu rõ nhưng cậu hiểu Đàm Diệu Minh, tới đây với khí thế rầm rộ như thế này để tìm một người chắc chắn không thể chỉ đơn giản là muốn tâm sự, chứng tỏ trong lòng Đàm gia đang đè nén một ngọn lửa.

Cậu chủ động làm chân sai vặt, nhiệt tình, khăn trương pha trà rót nước mời Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, chính là hy vọng hai vị có chuyện gì cũng phải hết sức bình tĩnh.

Bên kia vẫn còn đang đun nước sôi, bên này Đàm Diệu Minh đã vào thẳng vấn đề. So với sự ôn hòa nhẹ nhàng lúc nãy khi ở ngoài, sắc mặt Đàm gia lúc này không được tốt cho lắm.

“Lục tổng, là vấn đề của khách sạn các anh, vì cứ gì lại kéo Tường Ly xuống nước?”

Lục Đông Thâm ngồi đối diện Đàm Diệu Minh: “Là vấn đề của khách sạn hay là vấn đề của các người, tất cả đều chưa thể kết luận ngay lúc này”.

Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Nếu Tường Ly muốn hại người nào thì Thái Quốc Cường sẽ không chỉ đơn giản là bị bất tỉnh nhân sự đâu”.

“Xem ra anh rất hiểu cô ấy nhỉ.” Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nói.

“Tôi hiểu cô ấy hơn bất kỳ người nào.” Đàm Diệu Minh nhìn anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Thế nên, một khi cô ấy đã khẳng định vấn đề xuất phát từ khách sạn của anh thì tức là các anh có vấn đề”.

Tường Tiểu Thiên ở bên cạnh chỉ mãi sốt ruột, nhưng cũng không biết nên làm sao cho ổn. Bình thường Đàm Diệu Minh là người bình tĩnh trầm ổn, chỉ khi nào gặp chuyện liên quan đến Tường Ly, anh ấy mới căng thẳng. Là do cậu sơ suất, trong cuộc điện thoại trước đó đáng nhẽ phải giấu triệt để Đàm Diệu Minh mới phải.

Đó vẫn là lúc trước khi Tường Ly rời khỏi khách sạn. Cô đã dặn đi dặn lại hàng trăm hàng ngàn lần rằng chuyến đi này tuyệt đối không được nói cho Đàm Diệu Minh. Tường Tiểu Thiên chưa từng tới dãy núi đó nhưng cũng biết là nó nguy hiểm trùng trùng. Vào lúc cậu đang ngập ngừng không biết có nên nói chuyện này với Đàm Diệu Minh không thì anh ấy lại gọi điện đến. Cuối cùng cậu thật sự không kìm nén được bèn nói với Đàm Diệu Minh: *Tường gia định tới núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên tìm thứ gì đó.*

Cụ thể cần tìm thứ gì, Tường Tiểu Thiên không hay biết. Cậu chỉ biết rằng ngay lúc đó, Đàm Diệu Minh đã nổi giận đùng đùng trong điện thoại.

Nước đã sôi, kêu inh ỏi, Tường Tiểu Thiên vội vàng đổ nước pha trà.

Chỗ này không so được với khách sạn, cũng không so được với Lâm Khách Lầu của Đàm Diệu Minh nên việc uống trà dĩ nhiên cũng không quá chau chuốt. Cậu lần lượt bỏ hai túi trà vào hai chiếc cốc, khăn trương đổ nước rồi lấy nắp đậy lại, sau đó bưng lên mời.

“Đàm gia, anh uống hóp trà đi cho hạ hỏa.”

Tường Tiểu Thiên đặt một trong hai tách trà tới trước mặt Đàm Diệu Minh, rồi lại mời nốt tách còn lại: “Lục tổng, anh cũng bình tĩnh nói chuyện, mọi người hòa khí mới sinh tài, hòa khí sinh tài mà”.

Ai dè, Lục Đông Thâm hoàn toàn không nể mặt Tường Tiểu Thiên. Anh gạt tàn thuốc rồi nói: “Nhưng, với những người tôi chưa hiểu, phương thức trực tiếp nhất chính là xem bằng chứng. Tôi là người làm ăn, mọi chuyện chỉ quan tâm tới kết quả. Với một người vốn đã không thể nói chuyện như khi trên thương trường, lại có tính uy hiếp trực tiếp tới Skyline như Đàm gia, tôi càng không cần bật đèn xanh cho ai”.

Nói nhẹ như gió nhẹ mưa bay nhưng sức mạnh trong từng câu nói thì như từng lưỡi dao, quét qua xương sống.

Tường Tiểu Thiên có một dự cảm chẳng lành, vội vàng nhắm chặt hai mắt lại.

Quả nhiên, một giây sau Đàm Diệu Minh đã đập bàn đứng dậy, quát thẳng vào mặt Lục Đông Thâm: “Phải, Đàm Diệu Minh tôi có rất nhiều bất mãn với tập đoàn Skyline các người. Nếu là tranh giành lợi ích, tôi chơi với các người tôi cùng. Nhưng anh thích giờ trò gì, cứ nhắm vào tôi đây này, cứ thích nhắm vào Tường Ly làm gì chứ?”.

“Đàm gia, Đàm gia...” Tường Tiểu Thiên sợ Đàm Diệu Minh nóng máu lên bèn vội vàng khuyên nhủ: “Anh đừng vội vàng nổi nóng. Tường gia làm việc lẽ nào anh còn không yên tâm sao? Chị ấy...”.

“Em đứng xa ra! Núi Kỳ Thần là nơi nào lẽ nào em còn không hiểu rõ?” Đàm Diệu Minh vốn dĩ đã tức giận, nghe Tường Tiểu Thiên nói vậy, lại càng nộ khí xung thiên. Anh ấy trợn tròn hai mắt, tiếp tục quát Lục Đông Thâm: “Hôm nay tôi tới đây không phải để nói chuyện lợi ích hay không lợi ích với anh. Tôi chỉ muốn nói việc anh để Tường Ly tới núi Kỳ Thần thôi! Ngọn núi ấy chưa một ai dám tùy tiện leo lên. Chưa nói tới đám sói hoang hay sương mù độc, chỉ riêng việc đi lạc trong đó thôi là đã đủ nghĩ đến chuyện đi ra rồi! Tôi cứ nói thẳng thế này cho anh hiểu. Ba năm nay, ngọn núi nào có thể leo lên trên đất Thương Lăng và các vùng xung quanh đây, Tường Ly đều đã leo cả rồi, hồ nào có thể lặn, cô ấy đã lặn cả rồi. Nguyên liệu nào nằm ở chỗ nào, nhắm mắt lại cô ấy cũng tìm ra được. Riêng chỉ có ngọn núi Kỳ Thần ấy là cô ấy chưa bao giờ đến, vì chính cô ấy cũng không dám tùy tiện chọc vào sự nguy hiểm bên trong đó. Đó là một nơi ai kẻ đến mặt cũng phải biến sắc. Cô ấy là con gái, lẽ nào không sợ sao? Nếu cô ấy chắc chắn có thể trở về được, đã chẳng nói với Tường Tiểu Thiên những lời đó!”.

Lục Đông Thâm không để tâm tới giọng quát lạnh lùng của Đàm Diệu Minh, anh quay đầu nhìn Tường Tiểu Thiên: “Trước khi đi, cô ấy đã nói gì?”.

“Dạ...” Tường Tiểu Thiên vội vàng hồi tưởng lại rồi đáp: “Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cử bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi”.

Sắc mặt Lục Đông Thâm sa sầm lại.

Thấy vậy, Tường Tiểu Thiên vội giải thích: “Lục... Lục tổng... Anh đừng coi những lời này là thật. Bình thường Tường gia hay thích đùa lắm. Chị ấy đã nói sẽ chịu trách nhiệm cho việc này thì sẽ có trách nhiệm tới cùng, tuyệt đối không bỏ chạy giữa chừng đâu”.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh kẹp chặt điều thuốc, trong đôi mắt dường như cũng dâng lên một màn sương xám xịt như màu khói.

Những lời giải thích sau đó của Tường Tiểu Thiên như mây khói bay qua, bên tai anh chỉ còn văng vẳng lại câu nói duy nhất: *Nếu bây giờ sau chị ấy không quay về được...*

Anh hiểu, chữ “không quay về được” mà Tường Ly nói có nghĩa là gì.

Đàm Diệu Minh dĩ nhiên cũng hiểu. Nếu không thật lòng đối xử với nhau, thì một câu “Nếu không quay về được” của cô sao có thể khiến anh ấy nổi điên như vậy?

Tường Tiểu Thiên lại bị họ coi như không khí.

Đàm Diệu Minh tay chống nạnh, đi đi lại lại. Sau khi trút hết mọi phần nộ, cõi lòng dường như vẫn chưa thể bình tĩnh hơn là bao, cuối cùng, anh ấy đập tất điều thuốc trong tay vào gạt tàn, nói với Lục Đông Thâm: “Hôm nay tôi đặt lại lời nói của mình ở đây, Tường Ly mà có mệnh hệ gì, cả đời này Đàm Diệu Minh tôi cũng sẽ không đội trời chung với anh!”.

Tách trà trên bàn chưa hề được động vào một ngụm.

Trước khi đi ra, Đàm Diệu Minh quát Tường Tiểu Thiên với vẻ sốt ruột: “Còn đứng đó làm gì nữa? Mau đi theo anh!”.

Tường Tiểu Thiên len lén ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm, áp úng cất lời: “Tường gia đã gán em ở đây rồi...”.

Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Hôm nay anh quyết đưa em về, anh xem ai dám động vào em!”.

“À... Đàm gia.” Tường Tiểu Thiên nhăn tít mặt lại, rồi nhìn Đàm Diệu Minh với vẻ đáng thương: “Em muốn ở lại”.

“Em bị điên hả?” Đàm Diệu Minh bực bội.

Lục Đông Thâm đang đắm chiều suy nghĩ chợt ngược lên nhìn cậu.

Tường Tiểu Thiên háng giọng: “Em nghĩ thế này, Tường gia chưa bao giờ làm chuyện gì mà chị ấy không chắc chắn cả. Chị ấy đã dám gán em lại đây thì chị ấy nhất định sẽ trở về. Em... Em sẽ ở đây đợi chị ấy. Em còn ở đây, kiểu gì chị ấy cũng quay lại”.

Lục Đông Thâm hơi sững người.

Đàm Diệu Minh cũng không ngờ Tường Tiểu Thiên lại nói như vậy. Anh ấy đứng nhứ vậy rất lâu, cuối cùng gượng dừ buông một câu “Tùy em” rồi đóng sầm cửa lại, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cậu giúp tôi làm một việc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tất cả cũng đều đã trở nên yên tĩnh

Ngoài cửa, có tiếng bước chân dần rời xa, là người của Đàm Diệu Minh bỏ đi.

Tường Tiểu Thiên cứ đứng đực ra đó, chưa đi ra ngoài. Một lát sau, cậu vò đầu gãi tai rồi tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, cười trừ nói: “Lục tổng, ít nhiều gì anh cũng uống một chút trà đi, nể mặt em một chút”.

Ban nãy trong lúc pha trà, cậu căng thẳng quá độ nên bị bỏng không ít.

Lục Đông Thâm cũng nể mặt cậu, sau khi dập tắt đầu lọc, anh cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, sau đó lại đặt xuống, khẽ hỏi: “Cậu còn chuyện gì muốn nói với tôi sao?”.

Tường Tiểu Thiên xoa xoa tay: “À... vâng”.

“Ngồi đi.”

Tường Tiểu Thiên gượng gạo ngồi vào vị trí ban nãy của Đàm Diệu Minh, gờ tay xoa xoa chóp mũi, suy nghĩ chọn lọc tìm từ ngữ rất lâu vẫn cảm thấy không ổn, quyết định mặc kệ tất cả: “Em xin được nói thẳng, Lục tổng, mong anh hãy giúp đỡ Tường gia nhà em”.

Lục Đông Thâm nhướng mày nhìn cậu.

“Hò Phú Tiên thì không lo lắng chút nào, vì Tường gia nhà em đã từng ngụp lặn mấy bận rồi. Nguy hiểm nhất chính là núi Kỳ Thần. Mấy năm trước đã xảy ra rất nhiều vụ án mất tích. Những vụ mất tích đó đều là các nhà thám hiểm có nhiều thâm niên. Người ngoài có câu, dám lên Lop Nur* cũng chưa chắc đã dám trèo Kỳ Thần. Thế nên, Tường gia một mình đi vào đó nhất định sẽ gặp nguy hiểm”

**Lop Nur hay La Bô Bạc (罗布泊) là một nhóm các hồ, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc. Ngày 6 tháng 10 năm 1964, Trung Quốc đã thử thành công quả bom nguyên tử đầu tiên tại khu vực này.*

Lục Đông Thâm dựa người ra sau, gác tay lên tay vịn sofa, nhìn Tường Tiểu Thiên: “Thật ra cậu hiểu rất rõ, một khi Tường Ly gặp nguy hiểm, cho dù cậu vẫn còn ở đây cũng vô ích”.

Tường Tiểu Thiên há hốc miệng, một lúc sau mới bật ra được một câu: “Em... chỉ mong mọi chuyện thuận buồm xuôi gió”.

“Cậu giấu Đàm gia tới cầu cạnh tôi giúp đỡ, mục đích là không muốn Đàm gia mạo hiểm, phải không?” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen.

Tường Tiểu Thiên nghẹn lời.

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Lục Đông Thâm. Giống như Tường Ly nói, Lục Đông Thâm có một đôi mắt như hai mũi tên tẩm thuốc độc, dù có vòng vo quanh co đến đâu cũng không thoát được khỏi đôi mắt đó của anh. Những kẻ tưởng rằng mình may mắn thoát được, cuối cùng đều nhận kết cục vạn tiền xuyên tâm*.

**Ngàn vạn mũi tâm đâm vào tim.*

Nếu đã bị anh nhìn thấu thì Tường Tiểu Thiên cũng khai báo thành thật, sống lưng hơi thẳng đuột ra: “Vâng, Tường gia đã vào Kỳ Thần, Đàm gia nhất định sẽ đích thân lên núi tìm chị ấy. Nhưng lúc này, anh ấy không thể gặp chuyện được”.

Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: “Ồ? Vì sao lại không thể gặp chuyện vào lúc này?”.

Tường Tiểu Thiên ứ ớ, lát sau hít một hơi sâu rồi nói: “Không bao lâu nữa sẽ đến kỳ lựa chọn Hội trưởng thương hội, ba năm một nhiệm kỳ. Dám anh em chúng em đều muốn Đàm gia tiếp tục nhậm chức. Bởi vì có Đàm gia, Thương Lãng mới được bình an, yên ổn, người nào làm Hội trưởng thương hội chúng em cũng đều không phục. Hội trưởng thương hội sẽ là người chủ trì chính cho Lễ tế đông, là người mang lại may mắn cho người dân Thương Lãng, người này nếu không phải Đàm gia sẽ không thể là ai khác. Nhưng nếu lúc này Đàm gia lại rời khỏi Thương Lãng, đi tìm Tường gia, thì những kẻ luôn dòm ngó, theo dõi anh ấy sẽ tìm ngay được thời cơ, chưa biết chừng chúng sẽ giờ những trò hèn hạ nào đó để hãm hại Đàm gia...”.

Nói tới đây, lại sợ Lục Đông Thâm hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: “Ý của em là những kẻ vẫn luôn tranh giành địa bàn với Đàm gia suốt nhiều năm qua, chứ không phải những người làm ăn kiêu như Lục tổng. Dám người đó đều là người trong giang hồ, gian tà vô cùng”.

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Thật ra, trong số những người xông pha giang hồ, Đàm gia thuộc loại có nghĩa khí nhất rồi.” Tường Tiểu Thiên tiếp tục mở “van” nói: “Dưới tay Đàm gia có không ít vũ trường, nhà hàng, khách sạn... Các nhân viên của anh ấy chưa bao giờ thuê người ngoại tỉnh, mà là cơ hội việc làm cho rất nhiều người Thương Lãng không tìm được việc, không có quan hệ. Những người đó khi được ra ngoài học nghề và rèn luyện, có ai là không được Đàm gia bao ăn bao học? Tuy rằng người ta hay nói anh ấy là dân anh chị ở đây, hay thu phí bảo vệ, phí buôn bán trong thành cổ nhưng có lần nào anh ấy thu thật đâu? Đều là lúc trước nhận lấy, lúc sau lại tìm cơ hội khác trả lại. Còn có một lần, một người anh em bị người phía biên giới bắt lại, họ yêu cầu Đàm gia rửa tay gác kiếm. Đàm gia vì không muốn liên lụy tới mọi người nên quyết đi một mình. Đề cứu người anh em đó, anh ấy đã tự đâm mình năm nhát dao, máu chảy ròng ròng suốt dọc đường mới đưa được người đó trở về. Lục tổng, anh nói thử xem, một Đàm gia như thế, chúng em có thể không liều mạng vì anh ấy ư?”.

Nói tới đây, Tường Tiểu Thiên thấy nét mặt Lục Đông Thâm vẫn nhợt nhạt bèn tóp tép miệng: “Thế nên, Tường gia không thể gặp chuyện được, Đàm gia cũng không thể gặp chuyện được...”.

Lúc này Lục Đông Thâm mới có phản ứng. Anh rướn người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu thuốc.

“Câu chuyện cậu kể rất cảm động.” Anh nhả ra một làn khói, làn khói màu trắng xanh trước mắt bỗng khiến anh nhớ về loại thuốc lá đặc biệt của Tường Ly đêm đó, dường như mùi hương thoang thoảng đó lại phảng phất đâu đây.

“Nhưng vì sao tôi phải giúp cậu đây?” Anh đổi giọng: “Người của tôi cũng là người, tới một nơi nguy hiểm như vậy, mạng sống của họ lẽ nào không đáng quan tâm?”.

Tường Tiểu Thiên sửng người.

“Tôi nói thế này nhé, Tường Tiểu Thiên. Giang hồ có quy tắc của giang hồ. Các cậu lăn lộn chốn giang hồ, là sống hay chết cuối cùng hơn thua nhau ở một chữ ‘nghĩa’.” Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc: “Thương trường cũng có chữ ‘nghĩa’ của thương trường, nhưng tất cả đều phải đứng sau lợi ích. Tôi kính phục Đàm gia của các cậu gan dạ, có tình có nghĩa. Nhưng, không liên quan tới tôi”.

Vài câu nói đã đủ khiến Trương Tiểu Thiên á khẩu. Rất lâu sau, khi đã nhìn đến đỏ lừ mặt, cậu mới ấp úng nói một câu: “Nhưng... Trương gia cũng vì chuyện của khách sạn các anh...”.

Cũng phải có chút trách nhiệm chứ?

Nửa câu sau, cậu không dám hé răng nói ra.

Lục Đông Thâm oán lại một câu: “Chuyện của khách sạn cũng do các người gây ra mà, đúng không?”.

Trương Tiểu Thiên chỉ hận không thể đập đầu vào đầu phụ mà chết.

Chỉ trách cậu ăn nói vụng về, ngay cả Trương gia, một người không thua lý với ai bao giờ mà cũng bị Lục Đông Thâm làm cho tức chết, thì chút kỹ thuật của cậu e chỉ là mây khói.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lại nhấp thêm một ngụm trà, đặt tách trà xuống: “Nhưng, muốn tôi cử người tới chi viện cũng được, trừ phi, cậu giúp tôi chuyện này...”.

Thương Lăng ngày sau náo nhiệt hơn ngày trước, bởi vì Lễ tế đông đang đếm ngược từng ngày, nhà nhà đều tấp nập chuẩn bị cho ngày lễ lớn. Ngày lễ này náo nhiệt và vui vẻ không kém gì Tết xuân, là đại lễ của cả vùng Thương Lăng, ngay cả đường lớn ngõ nhỏ đều bắt đầu treo những băng rôn, công chào tuyên truyền cho tế đông.

Phía Bắc Kinh vẫn còn lạnh khô, thành phố chưa đủ tuyết, luôn khiến người ta có cảm giác bức dọc. So với Thương Lăng thì ít hơn rất nhiều niềm vui mang ý nghĩa nhân văn.

Dương Viễn chưa từng tới Thương Lăng, dĩ nhiên không cảm nhận được sức mạnh của tín ngưỡng. Giờ anh đang phải nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, sau đó, giận dữ đập bàn.

Vừa định vớ lấy máy bàn thì di động đã đổ chuông.

Ấn nút nghe xong, anh bức mình quát: “Nói!”.

Đầu kia cất giọng gấp gáp: “Giá cô phiếu lại tụt, phía Hội đồng quản trị vừa đưa ra quyết định, điều chuyển Lục Khởi Bạch tới Bắc Kinh, Lục Chấn Dương đã từ bỏ một phiếu quyền phủ quyết của mình”.

Dương Viễn nghiêng răng, nhìn chăm chăm vào sắc trời xi xám ngoài cửa sổ: “Biết rồi”.

Lục Khởi Bạch nghênh ngang xuất hiện trong buổi họp báo, nhận phỏng vấn về việc được điều chuyển về Bắc Kinh.

Mọi người xuất hiện ai nấy đều mặc áo vest quần Âu, duy chỉ có mình anh ta đứng trên sân khấu là nhân nhả thông dong, khi trả lời lần lượt các câu hỏi cũng tiêu điều tự tại, điềm nhiên phóng khoáng.

Các câu hỏi của phóng viên chủ yếu tập trung vào việc chuyển đi lần này của anh ta tới Bắc Kinh liệu có phải là thay thế vị trí của Lục Đông Thâm hay không. Lục Khởi Bạch trả lời cẩn thận kín kẽ, tỏ ý nói rằng mọi người đã nghĩ nhiều rồi, anh ta được sự đồng ý của Hội đồng quản trị, lần này chẳng qua là tới giúp đỡ cho Lục Đông Thâm mà thôi.

Sau đó anh ta lại tươi cười nói về việc phát triển tốc độ cao của thị trường Trung Quốc, sức sống và khả năng cạnh tranh cũng đã vượt trên một số quốc gia khác, anh ta tới Trung Quốc chủ yếu là để học hỏi.

Sự khiêm tốn, hòa nhã và phong độ ngời ngời ấy hoàn toàn giành được thiện cảm của giới báo chí, ai nấy đều cảm thán con cháu nhà họ Lục ai nấy đều có gen trở thành một nhân tài xuất chúng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Cậu bảo có trùng hợp không?

Cuộc họp báo diễn ra cũng không lâu, cộng thêm cả phần đặt câu hỏi tổng cộng cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ, nhưng đối với một Lục Môn xưa nay không hay muốn giao lưu với báo chí lắm thì đây đã là một khoảng thời gian vô cùng đáng quý rồi.

Anh ta quay về phòng nghỉ, bảo thư ký đi ra ngoài. Anh ta lấy hai chiếc ly từ trên tủ rượu xuống, lần lượt bỏ vào mỗi ly một viên đá. Nhiệt độ của rượu

mạnh lập tức bị pha loãng, thành ly chẳng mấy chốc đã phủ một lớp sương mỏng.

Khi rượu đã uống được ba phần, thì chuông di động vang lên.

Anh ta bắt máy.

Đầu kia nói thẳng ngay: “Anh có gì ý gì vậy?”.

Lục Khởi Bạch xoay tròn ly rượu trong tay: “Ý gì là sao?”.

“Điều chuyện tới Bắc Kinh.”

“Tôi tới Bắc Kinh không tốt hay sao?” Lục Khởi Bạch cười.

“Anh sốt sáng vậy sao?” Đối phương không vui.

Lục Khởi Bạch nói: “Không phải tôi sốt sáng, mà do Lục Đông Thâm làm việc bất lợi, đám cổ đông dĩ nhiên phải lo lắng cho túi tiền của mình rồi, kiểu gì cũng phải có sự điều chỉnh thôi”.

Lục Chấn Danh chào hỏi khách khứa xong mới quay trở lại phòng nghỉ, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Lục Khởi Bạch đang nói chuyện điện thoại. Ông ta không quá rầy, chỉ đi tới quầy bar, cầm ly rượu Lục Khởi Bạch đã rót sẵn cho mình, nhấp một ngụm rồi lắc lắc ly. Nửa viên đá còn chưa tan hòa vào trong lớp chất lỏng màu hổ phách, nhẹ nhàng va chạm vào thành ly.

Sau khi Lục Khởi Bạch nói chuyện điện thoại xong, ông ta hỏi: “Người đó có đáng tin cậy không vậy?”.

“Không đáng tin.” Lục Khởi Bạch cắt di động đi, một tay cầm ly rượu dựa vào bên cửa sổ: “Nhưng một khi nắm chắc được điểm yếu thì đối phương chỉ còn nước ngoan ngoãn bán mạng cho bố mà thôi”.

Lục Chấn Danh bật cười.

“Chỉ có điều, bác trai chưa chắc đã nuốt được cục tức này.” Lục Khởi Bạch nói.

“Bác trai con e rằng bây giờ cũng lực bất tòng tâm, ngồi ở vị trí đó cũng không thể thiên vị con trai mình ra mặt được.” Lục Chấn Danh nói: “Vì chuyện của Skyline, giá cổ phiếu của Lục Môn đã lên xuống bất định như ngồi thuyền vậy. Nếu mảnh đất Thương Lăng đó lại đồn thổi thêm tin tức nào không hay ho nữa thì câu chuyện của bác trai con sẽ không đơn giản là chỉ phải từ bỏ một phiếu phủ quyết đâu”.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: “Thiên thời địa lợi nhân hòa, ông trời chung quy vẫn chiều cổ chúng ta. Nghe nói Đàm Diệu Minh sắp đối mặt với cuộc lựa chọn Hội trưởng thương hội rồi”.

“Đàm Diệu Minh? Liên quan gì tới hần?” Lục Chấn Danh không hiểu.

Lục Khởi Bạch uống cạn rượu trong ly, nói một câu: “Bố đừng quên, Nhiều Tôn cũng là một nhân vật lợi hại”.

“Nhiều Tôn?” Lục Chấn Danh bừng tỉnh ngộ, sau đó phá lên cười: “Không sai, hần đích thực không phải là một người có thể xem thường. Bây giờ thử nghĩ mà xem, một Lục Đông Thâm, một Đàm Diệu Minh, cộng thêm một Nhiều Tôn nữa, ba kẻ này mỗi người kìm hãm một người, nghĩ cũng đủ thấy thú vị”.

Lục Khởi Bạch lên tiếng: “Thế nên, vờ kịch sắp tới sẽ càng ngày càng đáng để đón chờ”.

[...]

Khi Dương Viễn gọi điện thoại tới Thương Lăng, đúng lúc Lục Đông Thâm họp xong, vừa trở về phòng họp.

“Tôi nghĩ chắc cậu cũng nhận được tin rồi phải không, đám khốn nạn đó!” Dương Viễn chửi bậy ngay trong điện thoại: “Còn cả ông già nhà cậu nữa, làm sao không biết? Bỏ quyền? Nghĩ cái gì vậy? Ông ấy là Chủ tịch tập đoàn Lục Môn cơ mà! Chủ tịch đấy!”.

Dĩ nhiên Lục Đông Thâm biết anh ấy đang nằng chửi chuyện gì. Cậu bạn thân của anh cái gì cũng tuyệt vời, làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn, chỉ có một khuyết điểm là tính tình nóng nảy, châm chút lửa là bùng cháy. Thế nên chỉ một giây sau khi nhận máy, Lục Đông Thâm đã vô cùng “thông minh” nhắc di động sang một bên. Đợi cho Dương Viễn âm ỉm chửi bới xong xuôi, anh mới cầm máy lên.

“Sắp đến tuổi trung niên rồi, sao nói giận là giận ngay thế được?” Lục Đông Thâm vừa nói chuyện bình tĩnh, ôn hòa, vừa đón lấy tập tài liệu Cảnh Ninh đưa, lật ra xem.

“Cái gì mà sắp tuổi trung niên? Hiện giờ tôi đang ở tuổi 34 đây thành tự! Và lại, cậu cứ làm như cậu cao tuổi hơn tôi vậy, nói tôi hóa ra nói chính cậu à?” Dương Viễn nói tới đây, lại thở dài một tiếng “Haizz”: “Mà tôi nói với cậu mấy chuyện này làm gì không biết? Đừng có lảng tránh vấn đề, giờ cậu vẫn còn ngồi yên được à? Bị người ta đoạt quyền luôn rồi!”.

“Đâu có khoa trương đến vậy, chẳng phải Lục Khởi Bạch đã nói đó sao, tới thủ đô là để trợ giúp cho công việc của cậu cơ mà.” Lục Đông Thâm cười.

Anh tuy nói chuyện điện thoại nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ xem tài liệu của anh.

Dương Viễn hừ lạnh một tiếng: “Tôi phụ giúp tôi hay tôi giám sát công việc của chúng ta hả? Sau đó đợi cho mảnh đất Thương Lăng của cậu trở thành bong bóng thì diệt thẳng tay chúng ta luôn!”.

Chỗ tài liệu trong tay chẳng mấy chốc đã được Lục Đông Thâm kiểm tra xong xuôi. Anh ký tên rồi đưa cho Cảnh Ninh sau đó lại nhận một phần khác rồi nói vào điện thoại: “Bên Thương Lăng có quán ‘Thần tiên ẩm’, quanh năm đông khách. Nghe nói có cả dịch vụ chuyên giải tỏa stress và bức bối, hay cậu bay qua Thương Lăng, dùng thử xem”.

Đầu kia con tức của Dương Viễn đang dâng lên rất cao, nghe Lục Đông Thâm nói vậy, anh ấy sững người giây lát, sau đó mới tỉnh lại chửi ầm lên vào trong điện thoại: “Nhóc kia, cậu còn tâm trạng đùa giỡn hả? Tôi lo cho cậu sắp chết rồi đây! Tôi bị đuổi đi thì không hề gì, cùng lắm thì tôi lại về xin lỗi ông già nhà tôi, ngoan ngoãn nhận sai rồi trở về công ty nhà mình làm việc. Cậu thì sao? Cậu mà bị cho đi tàu bay giấy thì nhánh này của nhà cậu đừng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể trở mình. Chúng ta chưa nói đến chuyện khác, chỉ nói tới gia đình cậu thôi. Nam Thâm thì không cần nói nữa, nó hoàn toàn không hứng thú gì với chuyện làm ăn. Hai cậu em cùng cha khác mẹ với cậu nữa. Lục Bắc Thần thì ngày ngày quay quanh xác chết rồi, bây giờ lại vì vụ án của Tiêu Tuyết mà chạy về Trung Quốc. Lục Bắc Thâm thì còn chưa rõ tung tích. Cả bốn anh em chỉ có mình cậu là vẫn đang cố gắng gánh đỡ nhà họ Lục, nhân sự đầu hui quá”.

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu.” Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu: “Cậu mà không giúp tôi nhắc lại một lần, tôi vẫn còn tưởng bỏ sau lưng mình có cả đội quân hùng hậu đấy”.

“Sau lưng cậu chỉ còn mình tôi thôi!” Dương Viễn cười khẩy: “Quay lại chuyện chính đi, rốt cuộc cậu định tính toán thế nào? Phía Thương Lăng có chắc chắn được không?”.

“Chẳng có dự tính gì cả.” Lục Đông Thâm nói: “Làm ăn cũng giống như yêu đương ấy, cưỡng ép là không được, thế nên, mọi việc hãy để thuận theo tự nhiên”.

“Ở trong chốn không biết chán có rận. Ông anh dĩ nhiên là không cần cưỡng ép rồi. Các cô gái ai mà chẳng hận không thể dính sát vào người cậu, cậu còn cần bận lòng à?” Dương Viễn thờ dài nặng nề: “Nhưng mà nghe cậu nói vậy, tôi càng thấy không an tâm, cậu bảo tôi có nên chuyển sang dựa dẫm Lục Khởi Bạch không?”.

Dương Viễn là bạn thân của anh nhiều năm, thế nên nói năng không bao giờ phải kiêng dè. Lục Đông Thâm ở ngoài trầm ổn, nghiêm nghị, ở trước mặt Dương Viễn cũng hay học thói nói mấy câu “ý tại ngôn ngoại”.

Lục Đông Thâm cười: “Dù ngoài mặt hay trong lòng thì tôi đều hiểu cậu kha khá. Tôi nghĩ dù có đôi chủ cũng nên tìm người có chút giá trị lợi dụng. Cậu tưởng Lục Khởi Bạch là đồ ngọc à?”.

Dương Viễn ở đầu kia ngẩn ra giây lát rồi chuyển chủ đề: “Tôi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện”.

“Nói đi.”

“Mấy hôm trước tôi và một vị chuyên gia gặp mặt, vô tình nhắc tới Tường Ly. Cậu bảo có trùng hợp không, bạn tôi hóa ra lại biết cả Tường Ly đấy.”

Lục Đông Thâm đang ký tên chột khựng lại: “Chuyên gia gì?”.

“Chuyên gia nghiên cứu phân tích giấc mơ, tên là Tổ Diệp, làm tại phòng tâm lý Liên Chúng danh nổi như cồn.” Dương Viễn cho hay: “Cô ấy bảo, cô ấy và Tường Ly là bạn thân lắm”.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, bên tai của Lục Đông Thâm vẫn còn văng vẳng câu nói của Dương Viễn. Anh ngồi thất thần cho tới khi Cảnh Ninh phải lên tiếng gọi mấy câu, anh mới ý thức được tài liệu dưới tay mới ký được nửa chữ.

Sau khi anh ký bù xong, Cảnh Ninh đón lấy. Khi đi ra tới cửa, cô ấy ngập ngừng giây rồi quay đầu nhìn Lục Đông Thâm.

“Còn chuyện gì sao?” Lục Đông Thâm hỏi.

Cảnh Ninh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lục tổng, lần điều chuyển này của Lục Khởi Bạch không hề đơn giản, anh không thể khinh suất được”.

“Tôi biết.” Lục Đông Thâm nhìn cô ấy: “Nhưng, hình như cô không định nói câu này thì phải”.

“Vâng.” Cảnh Ninh thành thật nói: “Tôi muốn nói là, có vẻ như Lục Khởi Bạch đã hiểu hơi rõ quá về tình hình phía Thương Lăng rồi”.

“Vậy nên, cô nghi ngờ có nội gián?”

Cảnh Ninh gật đầu: “Vâng”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Nguy hiểm trùng trùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày thứ hai sau khi Tường Ly đi, Đàm Diệu Minh không thể ngồi yên được nữa. Từ sáng sớm anh đã dặn dò thuộc hạ chuẩn bị đầy đủ những dụng cụ, đồ đạc dùng để lên núi. Trong khoảng thời gian ấy, anh cũng nhận không ít cuộc gọi của thuộc hạ, đại khái họ đều hỏi xem thứ gì nên mua, thứ gì không nên mua.

Thương Lăng là một thành phố du lịch rất phát triển, nhất là địa điểm tham quan thành cổ và cảnh đẹp tự nhiên non nước hữu tình hấp dẫn không ít khách đi phượt, thế nên trong thành phố có không ít cửa hàng bán những dụng cụ phục vụ cho hành trình dã ngoại.

Đàm Diệu Minh tuy sinh ra và lớn lên tại đây, mang danh là người Thương Lăng nhưng bản thân lại không có quá nhiều kinh nghiệm trong chuyện du lịch dã ngoại. Chút kiến thức ít ỏi anh có được đều nhờ Tường Ly dạy cho. Thế nên, sau nhiều cuộc điện thoại liên hồi của đám thuộc hạ, Đàm Diệu Minh ra lệnh: “Mua hết những thứ có thể mua được về đây cho tôi, không rõ chuyện gì thì hỏi chủ cửa hàng, trang bị gì cần thiết cho việc đi bộ ấy!”.

Không ai biết chuyện Tường Ly đã leo lên núi Kỳ Thần, đây là thói quen của Đàm Diệu Minh. Họ hành tẩu trên giang hồ kỳ nhất chính là nói cho người khác tình hình nguy hiểm, tránh để bản thân rơi vào vòng khốn đốn. Thế nên, đối với người ngoài, anh vẫn nói rằng Tường Ly hiện đang ở khách sạn, còn anh chẳng qua chỉ lên núi Thiên Chu một chuyến để khảo sát tình hình tổ chức lễ tế đồng mà thôi.

Cứ như vậy, tới gần trưa, mọi trang thiết bị đều đã được chuẩn bị đầy đủ, Đàm Diệu Minh đã sẵn sàng để xuất phát.

Bên dưới, có người anh em quả thực nhện không nổi nữa bèn lên tiếng hỏi: “Đàm gia, mấy chuyện này trước kia đều do Tường gia thực hiện. Hay là anh đợi Tường gia quay về rồi hẵng đi. Đeo mấy thứ nặng như vậy, lỡ như anh bị va chạm, cọ quẹt vào đâu...”.

“Lo lắng vớ vẩn làm gì chứ? Cậu cứ làm như tôi là hoa trong nhà kính vậy. Đừng có đưa nào đưa nấy mặt mày đều như đi đưa đám thế, phải làm gì thì làm đi!” Đàm Diệu Minh hào sảng nói.

Mặc dù anh không có kinh nghiệm gì trong lĩnh vực này nhưng bao năm qua tung hoành giang hồ cũng gặp không ít chuyện hiểm ác, thế nên anh hoàn toàn không quan tâm núi Kỳ Thần mạo hiểm nhường nào. Chỉ cần có thể tìm được Tường Ly là anh có thể bảo vệ an toàn cho cô.

Muốn tìm được Tường Ly cũng không khó lắm, anh nắm được một số thói quen của cô mỗi lần đi ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc Đàm Diệu Minh chuẩn bị xuất phát thì Tề Cương từ ngoài trở về vội vã chạy vào. Cậu ta đẩy cửa ra, không ngờ là lại nhìn thấy ngay Đàm Diệu Minh. Cậu ta sững người giây lát rồi nói ngay: “Đàm gia, xảy ra chuyện rồi!”.

Núi Kỳ Thần nằm ở mé Bắc núi Thiên Chu, từ xa đối diện thẳng với ngọn núi chính của dãy Thiên Chu. Mỗi năm, người dân Thương Lăng lại trèo lên đỉnh núi Thiên Chu, quay mặt về phía hồ mà vái, một trong những hướng cầu vái chính là Kỳ Thần.

Dãy Kỳ Thần được hợp thành từ chín ngọn núi riêng biệt, cao nhất là ngọn núi chính phía Đông rồi thấp dần xuống. Độ cao của ngọn núi chính có thể đạt đến hơn 5000 mét so với mặt nước biển. Chín ngọn núi nối liền nhau thoạt nhìn sẽ có cảm giác giống như một nữ thần đang nghiêng người nằm nghỉ, đang yên lặng quan sát cả thành phố Thương Lăng với một biểu cảm vừa cao cả vừa nhân nhả. Thế nên, người Thương Lăng vừa kính nể lại vừa sợ hãi núi Kỳ Thần.

Các hang động trong núi đan xen ngang dọc, lại có vô số những con đường nhánh chi chít như sao trên trời. Hiện tượng phong hóa Karst* suốt từ điểm cao lớn tới điểm cao nhỏ khiến người ta như lạc vào rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy, đá cuội lôm chôm, vách núi hiểm trở. Nếu Tường Ly không phải người đã có kinh nghiệm phong phú trong việc đi đường rừng thì nhất định đã chết ở đây rồi.

**Hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn. Sản phẩm tự nhiên của quá trình này là các hang động với các nhũ đá, măng đá, sông suối ngầm...*

Đây đã là ngày thứ ba cô vào trong núi, không dám đi sâu vào bên trong, chỉ nhìn chằm chằm đỉnh núi mà tiến. Một là, nguyên liệu cô muốn tìm nghe đồn nằm trên đỉnh núi. Hai là, nếu thật sự không tìm được, cô cũng tiện quay ngược trở về.

Buổi sáng, nắng mai vừa đẹp, nhưng cũng đã bị những tầng lá cây rậm rạp trong rừng che khuất. Trong núi có nhiều khí độc, nhất là tới tối khi không còn nhìn rõ mười đầu ngón tay nữa. Khí độc nồng nặc này chỉ có thể đợi tới trước sau buổi trưa mới hoàn toàn tan đi được.

Cô dựa vào một gốc cây nghỉ ngơi, bên cạnh là một chiếc ba lô lớn đựng đủ các loại trang bị. Cô lấy nước và lương khô từ trong ba lô ra. Ở mấy chỗ này, đó là hai loại thức ăn tuyệt vời nhất.

Đây là một khung cảnh không người khác hẳn phong cách du lịch bụi trong mắt nhiều người. Tường Ly nhớ lại những nguy hiểm gặp phải hai ngày qua mà sống lưng vẫn còn lạnh toát.

Vừa vào núi đã có cây ăn thịt người đợi sẵn, nhưng nó lại là loài cây mọc sát mặt đất, các nhánh, các cành đâm đi khắp nơi, ẩn nấp sau các vạt cỏ cực

kỳ khó quan sát, lại không có những bông hoa kiêu diễm dễ nhận biết như hoa ăn thịt người, chính vì vậy nó càng trở thành một “tên sát thủ” nguy hiểm.

Cũng may cô có một chiếc mũi nhạy bén, chưa nhìn thấy cây nhưng đã ngửi thấy mùi. Phàm là những loài thực vật có thể tiêu hóa con mồi bằng chính chất dịch cho mình tạo ra thì bản thân nó sẽ tỏa ra mùi xác rữa cực thối. Không nhìn thấy xương cốt sinh vật nhưng lại ngửi thấy mùi thối dữ dội, khiến Tường Ly may mắn thoát nạn.

Liền sau đó là những con đường nhỏ với những cây dây leo mọc khắp đường. Nếu không quan sát thật kỹ, cô chắc chắn sẽ bước nhầm vào sào huyệt của thú dữ. Cô ngửi thấy mùi máu tanh, một mùi máu còn mới nguyên, chứng tỏ cách đó không lâu nơi đây vừa trải qua một cuộc tàn sát đẫm máu.

Sau khi thoát được loài thực vật có độc và né được dã thú hung tàn, không ngờ cô lại bị kiến độc đuổi bắt để cắn suốt dọc đường. Kiến độc không phải “đặc sản” của núi Kỳ Thần. Ở tận sâu trong Thiên Chu cũng tồn tại, nhưng độc tính của chúng không cao, người bị cắn chỉ bị sốt hai ba ngày, sau khi độc tính được tiết hết ra là sẽ bình an vô sự.

Nhưng kiến độc ở núi Kỳ Thần con nào con nấy phải to bằng con châu chấu, trông cực kỳ hãi hùng, sức tấn công cũng mạnh không tưởng. Tường Ly biết một khi bị chúng cắn thì không đơn thuần chỉ là bị sốt nữa mà chắc chắn là tiêu đời. Cũng may cô biết được quy luật, nơi nào có độc, nơi đó có thuốc giải. Cô đi dọc đường với một cơ thể thơm lừng mùi thuốc cỏ.

Rồi thì, ban ngày phải cực kỳ đề phòng hiện tượng lạc phương hướng, ban đêm đốt lửa liên tục không dám để tắt, chỉ sợ bị lang sói cắp đi mất. Tóm lại là suốt dọc đường, cô đã phải nếm trải đủ nỗi khổ của mấy năm lặn đường rừng. Ai cũng nói Kỳ Thần là một cái hồ sinh tử, trước khi đi thì sống, sau khi vào thì chết. Nếu là một người dân bình thường, e là đã sớm bị ngọn núi này nuốt chửng từ lâu.

Tường Ly cũng không biết mình còn chống chọi được bao lâu. Đây là còn chưa tính những hiểm nguy đang ẩn mình. Có trời mới biết trong ngọn núi này cô còn phải trải nghiệm bao nhiêu thứ. Ví dụ như, gặp dòng nước ngầm có khi lại bắt gặp loài yêu quái ăn thịt người nào đó.

Đây là một khu rừng rậm nguyên sinh, trên cạn có nỗi sợ của trên cạn mà dưới nước lại càng không thể coi thường.

Cô ăn qua loa để cho bụng no khoảng bảy phần. Cô không dám ăn nhiều, ăn nhiều sẽ dễ buồn ngủ dọc đường. Cô bắt buộc phải tìm được điểm dừng chân tiếp theo trước khi trời tối.

CÔ đeo ba lô lên, bả vai đau rần rần. Ba lô đã vượt qua trọng lượng rất nhiều rồi. Cô gần như không thể đứng thẳng lên được, cứ thế vừa đi vừa chửi: Lục Đông Thâm, mẹ nhà anh...

Cô phát hiện ra một điều, chỉ cần khi nào mệt không cựa nổi mình nữa, chửi vài câu như thế bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Thế nên, hai ngày qua, câu cô lẩm bẩm nhiều nhất chính là câu này.

Lúc đang mắng hăng say thì bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì giật mình. Cô cúi đầu nhìn bỗng thấy một con khi. Loài khi bẩm sinh đã là loài tinh ranh láu cá, mắt to tròn đảo như bi ve, cứ thế lấy vuốt túm chặt lấy chiếc quần su của cô.

Tường Ly đã có kinh nghiệm, cô trừng mắt với nó: “Tao cảnh cáo mày nha, mày dám động vào đồ của Tường gia này thì tao không tha cho mày đâu! Gia tao mấy ngày nay chưa được ăn thịt rồi đấy, tao mà bắt được mày, tao nướng đầu mày lên ăn!”.

Con khi hoảng sợ chạy lẹ như một con gió.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Mấy loài động vật núi này dường như chúng trông ngây thơ vô tội, thật ra rất hung hãn. Cô đã từng bị lừa rồi. Lần trước là một con gấu mèo. Cô còn tưởng nó nhỏ bé vô hại, không ngờ lại bị nó ăn vụng mất thức ăn, hại cô suýt nữa đói chết.

Tường Ly quay người định đi tiếp, chỗ này không nên ở lại lâu.

Nhưng cô quên mất rằng, khi là loài động vật thù dai. Cô còn chưa đi được chục bước, bỗng thấy các tán cây trên đỉnh đầu kêu lên rào rào, rung lắc dữ dội. Cô vừa hoảng hốt nghĩ đến chuyện không lành thì lập tức thấy bảy, tám con khi lao xuống bằng một tốc độ rất nhanh. Cô giơ tay lên chặn, nhưng ngay sau đó đã bị chúng đẩy ngã. Sau đó xuất hiện một con tinh tinh đen cỡ lớn cao hơn một người bình thường, giật lấy ba lô của cô và chạy mất...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chửi nhiều thành nghiện

Vừa vừa phai phai thôi. Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?

Cú ngã này của Tường Ly không hề nhẹ, lúc bò dậy, cô phát hiện xương mắt cá chân đau vô cùng. Nhưng đi vào rừng núi, mất hành lý cũng đồng nghĩa với việc mất mạng. Cô không buồn suy nghĩ, lập tức đứng dậy điên cuồng đuổi theo.

Đám khói đó tản đi rất nhanh, thân hình lại nhỏ gọn, nên chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng dáng chúng đâu.

Con hắc tinh tinh giật ba lô của cô thì rất dễ nhận ra, nó len vào phía nào, các cành cây ngọn cỏ ở phía đó lại rung lắc dữ dội. Tường Ly không dám buông thả dù chỉ nửa phút. Cô dốc hết sức bình sinh để đuổi. Ở những nơi như thế này, con người bỗng dưng trở thành loài bé nhỏ nhất, đã không còn là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn nữa.

Rất nhanh, các tán cây trên đỉnh đầu không ngừng xôn xao.

Khi Tường Ly đuổi tới nơi, con tinh tinh đó đã ngồi vắt vẻo trên cành cây, vuốt trước cặp chiếc ba lô của cô, đang cho nó đựng đưa trên không trung.

Lục Đông Thâm, cụt nhà anh!

Cô lại lăm bắm một câu bên khế miệng sau đó gào lên với con tinh tinh: “Mày tưởng mày là King Kong hả? Cái đồng to thù lù như mày đi ức hiếp một người bé nhỏ thì sao đáng mặt bản lĩnh? Có giỏi thì mày xuống đây, tao với mày tay bo!”.

Con tinh tinh bỗng dừng đựng đưa, nhìn Tường Ly chằm chằm.

Da đầu Tường Ly tê rần lên, bị một con vật khổng lồ như nó nhìn không chớp mắt chẳng phải trải nghiệm gì tốt đẹp. Từ nhỏ cô đã không thích loài động vật như tinh tinh, trông thì giống động vật, thực chất lại mang trí tuệ của loài người. Giống như con hắc tinh tinh trước mặt vậy, nhìn kiểu gì cũng giống một người đang khoác lên mình bộ da tinh tinh.

“À... câu mời gọi đầu nhau này tao chỉ có ý vậy thôi. Mày trả ba lô cho tao đi, muốn ăn gì tùy ý mày. Tao nghĩ mày lớn ngần này chắc cũng chưa được ăn thịt hun khói bao giờ phải không? Tao thái cho mày ăn.”

Con tinh tinh vẫn cứ nhìn cô mãi, phải hơn nửa phút sau, nó mới bất ngờ chồm dậy, gào thét inh ỏi với về hưng phấn trên cây.

“Áy mày...” Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy bầu không khí có phần kỳ lạ. Xung quanh vốn dĩ chỉ có mùi cây cỏ, chợt xuất hiện một mùi thơm thoang thoang đâu đây.

Cô nghĩ bụng có chuyện chẳng lành, vừa quay đầu đã nhìn thấy một tảng thực vật dạng dây leo đen sì áp sát mình, tốc độ của nó khủng khiếp như một con sóng ngầm bất ngờ dội tới. Cô co căng chạy nhưng chưa chạy được mấy bước, mắt cá chân đã bị dây leo quấn chặt. Chỉ một lần dùng sức của nó, cô đã hoàn toàn trở lại “nguyên hình”.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Đám dây leo chẳng chịt rồi rầm đó quấn lấy cánh tay, cẳng chân của cô. Cô càng giãy giụa sẽ chỉ càng bị siết chặt hơn. Trong giây phút này, Tường Ly mới nhìn rõ được loại thực vật ấy, thì ra lá đen cành đen, ngay cả loài hoa nhỏ mọc ra giữa cành lá cũng màu đen nốt, chẳng trách thoát nhìn hệt như một lớp sóng đen ngòm.

Cô bị quấn đến không thở nổi. Đừng tưởng những cây dây leo này mỏng mảnh, nhưng nó có rất nhiều “cẳng chân, cẳng tay”, đủ để siết chết một người còn đang sống sờ sờ.

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn con tinh tinh kia. Nó đã ngừng nhảy nhót điên cuồng, treo ba lô của cô lên một nhánh cây, sau đó đứng đập đập hai cánh tay, sung sướng kêu gào nhìn cô, có vẻ thỏa chí khi cô lâm nạn lắm.

Giây phút này Tường Ly mới chợt hiểu ra vì sao đang chạy nó bỗng dừng lại, chắc chắn là nó muốn dụ cô vào vùng nguy hiểm.

Cô nghiến răng ken két, ai cũng nói lòng người hiểm ác, xem ra đến loài vật này cũng đâu đáng tin.

Sau một hồi hưng phấn, con tinh tinh không màng tới cô nữa, quay ngoắt mông, gào rít rồi đi.

Trong rừng sâu, dưới tầng tầng lớp lớp dây leo, cô bị một con tinh tinh hãm hại, đứng im không thể nhúc nhích như đã chết. Ba lô của cô thì lơ lửng trên cao, cô chỉ có thể đứng nhìn mà không thể với tới.

Chết tiệt!

□□□

Lâm Khách Lầu đã bị người ta đập nát, một vài anh em bị thương, trong đó có một người bị thương khá trầm trọng, gân tay suốt chút nữa bị người ta cứa đứt. Tề Cương sợ người đó nguy kịch nên đã gọi xe cấp cứu trước rồi mới chạy đến thông báo cho Đàm Diệu Minh. Thế nên khi Đàm Diệu Minh kịp tới nơi, chỉ còn nhìn thấy khung cảnh hoang tàn đổ nát và những vũng máu dưới sàn nhà.

Đám gây rối không rõ lai lịch.

Nghe người phục vụ trong Lâm Khách Lầu kể lại rằng, trước đó xuất hiện một tốp khách, muốn gọi loại trà ngon nhất trong quán. Kết quả khi trà được bưng lên, một người trong số chúng lên tiếng chê bai trà không ngon, kiên quyết cho rằng quán bán loại trà không đủ chất lượng. Trong quán trà có thuộc hạ của Đàm Diệu Minh, là những người chuyên bảo vệ cho quán. Thấy đám khách kia cứ đẩy qua đẩy lại người phục vụ, họ bèn tiến tới ngăn cản, kết

quả hai bên xông vào đánh nhau.

Đối phương dùng dao, vừa nhìn đã biết không phải phường lương thiện.

Có máu, là sẽ có cảnh sát.

Đàm Diệu Minh vừa đặt chân vào thì cảnh sát cũng tới liền sau đó. Có điều đám người kia sau khi gây chuyện của chạy mất dạng, kiểu gây rối này không đơn giản như mấy tay anh chị đánh đấm trên giang hồ. Cảnh sát thực hiện việc lấy lời khai những người có liên quan, rồi khám nghiệm hiện trường một lượt, lại hỏi thăm xem gần đây có kết thù kết oán với ai không. . .

Đàm Diệu Minh không giấu giếm cảnh sát chuyện gì, chỉ một lòng nhớ tới mấy anh em đã vào bệnh viện thế nên cả quá trình lấy lời khai, Tề Cương đều trả lời thay anh.

Nhưng chuyện ở Lâm Khách Lầu chỉ vừa được dẹp yên, Tề Cương lại gọi điện thoại đến, sau đó nói với Đàm Diệu Minh bằng nét mặt nặng nề: Cả các quán bar, vũ trường và nhà hàng cũng đều gặp chuyện.

Lần này không phải là bị ai đập phá địa bàn mà là kinh động tới đội chống tệ nạn xã hội của Phòng thanh tra và Cục thuế.

Đàm Diệu Minh bị người ta tố cáo vài tội danh trong đó có: hối lộ, trốn thuế và các địa bàn hoạt động có dính líu tới mại dâm. Rất nhiều địa bàn của Đàm Diệu Minh bỗng chốc như nổi lửa, không sao phân thân hết được.

Nhưng đối với anh, những chuyện này đều là chuyện thường suốt mấy năm nay. Làm ngành nghề này, có thể leo lên được vị trí như vậy buộc phải đắc tội với một số người.

Cũng may, những người làm mại dâm này anh đều quen biết, có thể nói đỡ vài câu. Mọi người cũng coi như nể mặt anh vài phần. Cuối cùng, người của Cục thuế nói cho anh biết sự thật: “Mấy năm nay, anh thế nào chúng tôi đều đã kiểm tra rõ ràng, cũng hiểu rằng một lão hồ ly như anh chúng tôi chẳng thể tìm ra được chứng cứ gì. Nhưng lần này kiểu gì thì kiểu, vẫn phải theo trình tự mà tạm giữ anh vài hôm. Tôi cũng nhắc nhở anh luôn, sao lại đứng vào lúc này bị đám người đó tố cáo chứ? Chẳng phải vì đợt tuyển chọn cho vị trí trưởng thương hội sắp đến sao. Tự anh phải có chuẩn bị đi”.

Đàm Diệu Minh hiểu quá rõ, không cần được nhắc nhở anh cũng biết chuyện này rốt cuộc là thế nào. Không phải ai sống trong giang hồ cũng là những người biết nói nghĩa khí, vì chức tước, có chiều trò gì họ không giờ ra được?

Anh lập tức dặn Tề Cương tiếp đãi họ cẩn thận, còn mình thì ngoan ngoãn làm một công dân gương mẫu, tiếp nhận điều tra.

Bản thân lo lắng cũng chẳng ích gì, dù có cử người đi họ cũng chưa chắc đã tìm ra được Tường Ly.

Dù trong lòng như lửa đốt, anh đành phải để nó cháy mà thôi. . .

□□□

Phía bên núi Kỳ Thần lại là một tình huống khác.

Tường Ly đã bị mắc kẹt tại chỗ này nhiều tiếng đồng hồ rồi. Ánh nắng đã bắt đầu ngả dần về Tây. Cô cũng dần dần thấy tuyệt vọng. Nếu cô không thể thoát khỏi đây trước khi hoàng hôn buông xuống thì cuối cùng sẽ chỉ có hai kết cục. Một là sẽ bị đám côn trùng độc hoặc dã thú đi kiếm mồi vào ban đêm gặm chết. Hai là, cứ bị mắc lại đây mãi, khát quá mà chết.

Dù suy nghĩ thế nào, tương chết cũng cực kỳ khó coi. Việc này đối với một cô gái cực kỳ để ý tới diện mạo và lại cực kỳ yêu cái đẹp như cô đích thực là một đả kích trí mạng.

Cổ tay, cánh tay, cẳng chân. . . tất cả những nơi bị trói chặt đều đã rỉ máu. Đây là kết quả sau nhiều giờ ra sức gầy gũa của cô. Đám dây leo như từng chiếc vòi khỏe siết chặt cô. Cô đang nghĩ, có lẽ cô còn có một kiểu chết thứ ba, đó chính là huyết mạch khắp người không thông suốt, phù nề mà chết.

Tường Ly càng nghĩ càng cảm thấy chuyến đi này thật không xứng đáng. Một người bình thường trèo lên núi Kỳ Thần là hết sức nguy hiểm, chẳng lẽ với cô, hệ số nguy hiểm lại thấp đi được vài phần? Suốt dọc đường mấy ngày qua, đã đi được đến đây rồi, kết quả cuối cùng vẫn là chết, thật phiền lòng. Sớm biết thế này, cô thà bị loài cây biến thái kia giết chết ngay khi vừa lên núi cho xong. Chỉ ít thì nó sẽ gặm không còn vụn xương nào. Cũng dễ coi hơn khi chết người sưng lên như con heo vậy.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!

Cô phần nộ chửi rủa mấy câu trong lòng, cuối cùng thẳng thừng ngửa cổ lên trời mà chửi: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh! Cụ nhà anh, Lục Đông Thâm! Lục Đông Thâm. . .”.

“Vừa vừa phai phai thôi.” Một giọng nói vang lên ngay gần đó: “Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Cô đúng là kỳ lạ đấy

ôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?

Tường Ly sững người, cứ ngỡ mình xuất hiện ảo giác. Cô há hốc miệng, định mắng thêm một câu nữa thử xem thì bỗng thấy bóng một người đàn ông bước ra sau thân cây.

Một giây sau, cô lập tức tròn xoe đôi mắt, reo hò về phía cái bóng kia: “A! Gian thương! Là anh hả?”.

Là Lục Đông Thâm

Tường Ly ra sức chớp mắt, bấy giờ mới chắc chắn thứ mình nhìn thấy không phải ảo ảnh hay hoang tưởng gì đó. Nhưng Lục Đông Thâm này cứ xuất hiện trước mặt cô như thế, luôn khiến cô mơ mơ hồ hồ như đang nằm mơ vậy.

Từ xa, Lục Đông Thâm đã nghe thấy có người gọi tên mình, sau đó cứ liên tiếp chửi bậy, anh nghĩ bụng ngoài cô ra chẳng còn ai dám chửi anh như thế nữa. Lúc này khi cuối cùng đã nhìn thấy cô, bất gặp cảnh tượng trước mắt anh bỗng nhiên lại thấy buồn cười, rồi anh hỏi cô một câu có vẻ rất nghiêm túc: “Tôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?”.

“Tôi không nằm mơ thật chứ?”

Ngay gần đó, người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng, cái bóng dài rộng hắt xuống mặt đất. Anh không còn mặc áo vest quần Âu như mọi ngày mà mặc một chiếc áo phong đen, bên ngoài khoác một chiếc áo bò jacket. Bên dưới là một chiếc quần thụng đen, nhưng vẫn tôn lên được đôi chân dài ấy. Dưới chân, anh đi một đôi giày leo núi màu đen, sau lưng đeo một chiếc ba lô màu xanh quân đội rất to.

Mẫu ba lô này là kiểu thương hiệu trong cửa hàng bán đồ dã ngoại tại Thương Lãng, chắc chắn, hữu dụng, quan trọng là nhiều túi, công năng rất mạnh.

Đã quen nhìn anh quần là áo lượt, bây giờ thấy một anh như vậy cô vẫn ít nhiều chưa quen, bót đi vẻ tinh ranh của một người làm kinh doanh, lại có thêm nhiều sự hoang dã của một người khách bộ hành.

Lục Đông Thâm tháo kính râm xuống, tiện tay treo kính lên cổ áo trước ngực, trông rất phong trần bụi bặm, nhưng ánh mắt lại ngậm cười: “Gặp tôi cô thấy kỳ lạ lắm sao?”.

Tường Ly nói ngay: “Không lạ, không lạ. Tôi biết con người tôi xưa nay phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ có người tới cứu tôi mà”.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, rồi quan sát cô đang bị quần kín như một con nhộng vậy: “Cô như vậy là bị ‘lật thuyền trong ống cống’ hay thật sự chẳng có bản lĩnh gì vậy?”.

Tường Ly phản nộ: “Bị một con tinh tinh lừa”.

Lục Đông Thâm gật gù, tỏ vẻ đã hiểu ra, nhưng anh không sốt sắng cứu cô ngay, mà nói: “Nếu tôi không tới, tới nay cô có thể sẽ mất mạng tại đây, phải không?”.

Tường Ly cũng không giấu gì anh: “Đúng vậy. Loài cây này bản thân không có độc, nhưng lại như làm ‘tay sai’ cho đám dã thú và côn trùng độc, hoặc cũng có thể nó sẽ khiến người ta tắc mạch máu mà chết. Tóm lại về nó, tôi còn cần nghiên cứu thêm. Anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau cứu tôi ra đi”.

“Bảo tôi cứu cô cũng được, cô báo đáp tôi thế nào đây?” Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú.

Tường Ly nhìn anh bằng biểu cảm kỳ quặc: “Chẳng phải anh tới đây để tìm tôi hay sao?”.

Nếu đã như vậy, việc cứu cô ra khỏi hoàn cảnh nguy hiểm cũng là việc nên làm mà. Mặc dù cô cảm thấy kỳ lạ với việc anh bỗng dưng xuất hiện ở đây, bởi vì cô luôn nghĩ, cho dù thật sự có người tới tìm cô thì người có thể xuất hiện nhất vẫn là Đàm Diệu Minh, chứ không phải tay Lục Đông Thâm mở miệng ra là nói không tin tưởng cô này.

Đợi chút, lẽ nào vì không tin tưởng nên mới đến đây? Đây là thể loại lý luận chó gặm và không cần mạng gì không biết?

Lục Đông Thâm khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: “Đúng là tôi tới tìm cô, nhưng nào ngờ người chưa gặp được đã bị chửi sấp mặt. Thế nên, tôi có lý do để tin rằng chuyện vào núi lần này của tôi là sai lầm rồi”.

Tường Ly cảm thấy anh hơi nhỏ mọn. Có cần phải thế không, cô đúng là đã mắng anh nhưng cô làm anh mất miếng thịt hay là gãy chân gãy tay rồi? Đúng là bản chất gian thương mà, một chút thiệt thòi cũng không chịu.

“Tôi mà có chuyện gì, thì cả đời này Thai Quốc Cường cũng đừng hòng tỉnh dậy được, tới lúc đó, người xui xẻo sẽ là anh đó, anh Lục à.”

Câu này nghe cũng có lý và có căn cứ, nếu là người bình thường ai cũng sẽ cảm thấy đầy lý lẽ. Nhưng Lục Đông Thâm không bao giờ đi cung đường giống mọi người, nghe xong anh bật cười, hỏi cô với vẻ hứng thú: “Cô đang uy hiếp tôi đấy hả?”.

“Làm gì được tính là uy hiếp anh chứ, tôi chỉ nói cho anh nghe một sự thật máu chảy ròng ròng thôi. Bây giờ tôi là cứu tinh duy nhất của anh, tôi không thể có chuyện gì được.”

Nụ cười vẫn tan vào ánh mắt Lục Đông Thâm, anh từ tốn nói: “Làm gì còn tin tức nào hot hơn tin thầy phù thủy của Thương Lăng tử mạng tại đây chứ? Tôi lúc đó, đám phóng viên chắc chắn sẽ chẳng còn hơi đâu bám riết lấy Skyline nữa. Khoảng thời gian trống này vừa tiện cho tôi giải quyết những dư luận bất lợi đối với Skyline”.

“Lục Đông Thâm, anh...” Ba chữ “cụ nhà anh” cô buộc phải nuốt xuống, khi cất lời, giọng cô đã nhẹ như gió thoảng: “Vậy được, anh muốn tôi báo đáp anh thế nào? Nói trước nhé, mấy chuyện đi ngược với nguyên tắc tôi không làm đâu”.

“Ví dụ?”

“Ví dụ như phóng hỏa giết người...” Tưởng Ly bực dọc: “Rồi ví dụ như phục vụ ngủ hoặc lấy thân báo đáp gì đó”.

Lục Đông Thâm không nhin được nữa, bật cười khanh khách, anh nói chân thành: “Cô đúng là một cô gái kỳ lạ đấy”.

Mấy từ như “phục vụ ngủ” hoặc “lấy thân báo đáp” này cô nói hết sức hào sảng. Nếu là một cô gái khác, e là lúc nói cũng cảm thấy dè dặt, ngượng ngùng, cùng lắm thì gò má phải hơi ửng hồng lên. Kết quả, cô hoàn toàn không đỏ mặt, không căng thẳng.

Tính khí ương bướng của Tưởng Ly nổi lên, cô nghiêng chặt răng ra sức vùng vẫy, kết quả có một dây leo siết chặt thêm làm cổ cô rớm máu.

Lục Đông Thâm thấy vậy, không còn cách nào khác đành lên tiếng: “Được rồi, được rồi, được rồi, cô đứng yên đã”. Nói rồi anh hạ ba lỗ xuống, rút từ trong ba lỗ ra một con dao quân đội của Thụy Sĩ.

Sau khi nhìn rõ, Tưởng Ly cười nói: “Được đấy anh Lục, anh cũng chuyên nghiệp ra phết”.

Lục Đông Thâm không màng tới câu đùa của cô. Anh rút con dao ra, vừa tiến lên chưa được mấy bước thì đã có dây leo cấp tốc hướng về phía chân anh.

“Cẩn thận!”

Tưởng Ly hét lên, đồng thời Lục Đông Thâm cũng đã lẹ chân tránh né kịp.

“Anh đừng tiến lên đây, chỉ cần nó dính một chút vào người anh là anh không chạy thoát được đâu.” Tưởng Ly thấy anh nhanh nhẹn ít nhiều cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Đồng thời, chính cô cũng cảm thấy lo lắng: “Anh ném dao cho tôi đi”.

Ban nãy, Lục Đông Thâm cũng đích thực đã xem thường mấy cây dây leo này. Sau khi ném chính xác con dao vào tay Tưởng Ly, anh mới quan sát kỹ càng đám dây leo đen ngòm ngay gần đó, không khác gì vô số móng vuốt có yêu thuật.

“Đây là thứ gì?” Anh hỏi.

“Trong rừng rậm Amazon có một loài thực vật tên là cỏ Phù thủy. Chỉ cần anh chạm vào nó, hoa đỏ và lá xanh của nó sẽ biến thành những sợi dây thừng quấn chặt lấy người ta cho tới khi chết, hơn nữa càng siết càng chặt, người ta không thể cựa quậy được. Người bị quấn cuối cùng sẽ đói khát tới chết sau đó bị đám côn trùng rỉa chết.” Tay trái của Tưởng Ly vẫn còn cử động được. Cô cầm chặt con dao, vừa dùng sức là cổ lập tức bị siết lại. Cô nhìn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng vẫn không quên nhiệm vụ thiêng liêng là phải phổ cập kiến thức tới mọi người, bèn cất lên chất giọng đã biến dạng: “Thuộc tính của loài thực vật này khác nhiều so với loài cây Phù thủy kia, nhưng khả năng công kích của nó khủng khiếp hơn, mà cũng chưa biết nó tên là gì! Tôi chỉ biết rằng, trên các dây leo tỏa ra một mùi thối rửa. Bà nhà nó! Hôi chết người mình rồi!”.

Chẳng biết đã có bao nhiêu sinh linh chết trong loài cây dây leo này.

Cô nghiêng răng, lưỡi dao Thụy Sĩ sắc bén cắt đứt sợi dây leo trước ngực, cuối cùng Tưởng Ly cũng có thể thở thoải mái hơn một chút, sau đó cô liên tục ho dữ dội. Sự trói buộc trên cổ tay càng lúc càng ít, tiện cho cô phát huy lưỡi dao.

“Mấy loài cây vô danh nhưng nguy hiểm này rất hay gặp trong các khu rừng mưa nhiệt đới. Anh là một cậu chủ thân thể ngọc ngà, đến mấy chỗ này mà sống sót trở về đã là kỳ tích rồi.” Nói rồi, cô lại vung dao chém đứt dây leo dưới chân. Đám dây đó như cũng biết đau vậy, vội vàng rút lại. Tưởng Ly đã bụi dây leo đã bị chém đứt rề qua một bên, tiếp tục nói: “Nhưng ban nãy anh đã cấp bách cứu tôi. Yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh chu toàn”.

Ngay sau đó là lưỡi dao cuối cùng gạt bỏ chút trói buộc còn sót lại trên bắp chân: “Đầu tiên, tôi cung cấp cho anh một chút kiến thức. Trong mấy khu rừng nguyên thủy kiểu này, thứ gì càng đẹp càng nguy hiểm. Anh nhìn thấy thứ gì thì cứ tránh xa ra một chút là được, chỉ ít phải giữ được mạng của mình đã.” Dứt lời, cô ném lại con dao cho Lục Đông Thâm một cách gọn gàng.

~Hết chương 35~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Ôm rất thích

Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô...

Con dao vạch một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, Lục Đông Thâm giờ tay ra đón lấy một cách chuẩn xác.

Nhưng chỉ một giây sau đó, một nhánh dây leo vẫn chưa bị chặt tới tận gốc lập tức lao về phía này. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lục Đông Thâm đã nhanh tay nhanh mắt, khẩn trương lao tới trước kéo Tường Ly ra, như vậy mới tránh được việc cô một lần nữa bị dây leo quấn vào người.

Tường Ly quay lưng về phía cây dây leo thế nên ban nãy hoàn toàn không phát giác ra nguy hiểm. Tới khi có phản ứng, cô đã được Lục Đông Thâm ôm vào lòng. Cô quay đầu lại nhìn mới biết dây leo đó đang nằm giữa đồng dây leo chằng chịt mà giờ nanh múa vuốt, và mới hiểu ra ban nãy mình quá đối nguy hiểm.

“Thứ gì càng đẹp lại càng nguy hiểm à? Thế cô thì sao?” Lục Đông Thâm ghé sát vào tai cô, cười khê.

Tường Ly bỗng cảm thấy vành tai nóng rần, hơi nóng xông thẳng vào tận trái tim. Chẳng hiểu sao con tim cô bỗng nhảy dựng lên một cái thật mạnh. Cô giờ tay đẩy anh: “Đừng có lợi dụng giờ trò với bọn già!”.

Nhưng ngay sau đó cô không đẩy ra thành công, Lục Đông Thâm tận dụng cơ hội siết chặt bàn tay đang đỡ vòng eo bé nhỏ của cô, hai người lại càng sát lại gần nhau hơn. Anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười có phần cố ý: “Con người tôi xưa nay luôn tính toán chi ly, thế nên ban nãy tính ra, cô đã hai lần mắc nợ ân tình của tôi, cụ thể phải trả thế nào, tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ”.

“Thà tôi ra.” Tường Ly cảm thấy mặt mình hơi nóng, cánh tay một lần nữa dùng sức để đẩy anh.

Lần này Lục Đông Thâm không làm khó cô nữa, anh cũng theo đà buông tay.

“Ôm riết thành nghiện hả?” Tường Ly không vui.

Lục Đông Thâm quan sát người cô một lượt từ trên xuống dưới, nhìn có vẻ rất nghiêm túc rồi nói: “Eo thon, thế nên khi ôm cảm thấy rất thích”.

Tường Ly không muốn đấu võ mồm với anh nữa. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm này khi mặc quần Âu áo vest thời thượng cũng được coi là một người ít nói, trầm tính, tuy yên lặng mà vẫn cao quý, văn minh. Còn bây giờ, khi cởi bộ vest đó ra, tính khí cũng theo đó mà thay đổi. Đứng ở một nơi mà văn minh còn chưa chạm được đến như nơi này, những khi anh chộc ghẹo người khác giống hệt một gã lưu manh có văn hóa, hoặc có thể bỏ luôn ba chữ “có văn hóa” ấy đi cũng được.

Nhưng Lục Đông Thâm không hành động như ý của cô, bàn tay lớn của anh hướng về phía cổ áo cô. Nếu là bình thường, cô tuyệt đối không cho phép người bên cạnh vô lễ với mình như vậy. Nhưng chỉ vì đối phương là Lục Đông Thâm, cô hoàn toàn không thể ngờ anh lại có hành vi đó, trong một giây thất thần, cổ áo cô đã bị kéo ra quá nửa, mảng xương đòn để lộ ra ngoài, cứ gọi là gọi cảm, quấy rầy vô cùng.

“Anh làm gì đấy?” Tường Ly then quá hóa giận, trong lúc cấp bách định động thủ với anh.

Lục Đông Thâm kịp thời né được “bàn tay độc” của cô, dờ khóc dờ cười: “Tôi chỉ muốn xem xem vết thương trên cổ cô ra sao. Cô sợ gì hả? Lẽ nào tôi ăn thịt được cô?”.

Tường Ly xoa xoa cổ, chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, đối với cô chẳng phải chuyện gì quá nghiêm trọng. Lục Đông Thâm đối với cô mà nói vẫn là một người đàn ông xa lạ, tính tình sáng nắng chiều mưa kiểu này mới thật sự là khủng bố với cô.

Cô ngẩng đầu ngược nhìn chiếc ba lô vẫn đang vắt vẻo trên cành cây. Bên trong còn đựng con dao Phần Lan đó. Nếu có dao ở trong tay lúc này, cô phải chém đứt tay anh. Nghĩ vậy, cô bèn đi tới bên cạnh thân cây, xoa xoa tay.

“Cô định trèo lên cây?” Lục Đông Thâm hỏi phía sau lưng cô.

Đứa ngốc cũng có thể đoán ra đấy.

Tường Ly chu môi hất cằm lên phía trên: “Anh không nhìn thấy ba lô của tôi đang bị treo trên đó hả?”.

Lục Đông Thâm tiến tới, kéo cô qua một bên: “Cô đang bị thương, thể hiện tài năng làm gì hả?”.

“Tất cả mọi thứ giúp tôi sống sót đều ở trên đó cả.” Tường Ly không quen với việc có người đứng chỉ tay năm ngón với cô như vậy: “Tôi không leo lên chẳng lẽ bắt anh leo chắc?”.

Chẳng qua chỉ là một câu nói vu vơ như vậy, không ngờ Lục Đông Thâm đáp: “Chỉ là leo lên cây, lấy cái ba lô xuống thôi mà”. Sau đó anh gỡ chiếc kính

râm đang mắc trước ngực xuống, đeo lên mặt Tường Ly, rồi cởi áo khoác ngoài đặt vào tay cô: “Đội tôi”.

Tường Ly sững người, rồi ngay lập tức tháo kính râm xuống. Lục Đông Thâm kia đã đi tới trước thân cây, xắn tay áo lên. Cô cực kỳ sững sốt. Chuyện này... ơ... Thế này phải tính là đòi thế tổ nào*? Tóm lại, một người đàn ông thường xuyên ngồi trong phòng giấy mà lại trèo cây? Lại còn trèo tay không?

☐ Theo lý giải của dịch giả, thì câu này chỉ Ly không biết phải buột miệng chửi đòi nào của anh nhà nữa =))

Đang mãi nghĩ thì cô đã thấy Lục Đông Thâm vòng cánh tay ôm chặt lấy thân cây, hai chân lợi dụng việc để giầy ma sát với thân cây để tìm điểm tựa nướn người lên, sau đó hai chân anh lần lượt thay phiên nhau cử động, đưa người anh lên cao dần.

Tường Ly nhìn mà mắt tròn mắt dẹt.

Tốc độ leo cây của anh không hề chậm, kiểu tư thế này nếu không phải là một người có kinh nghiệm phong phú chắc chắn không thể nào làm được. Bởi vì leo cây bằng tay không vốn dĩ phải nắm vững kỹ năng, nhất là loại cây cao tán um tùm trong những khu rừng nguyên sinh kiểu này lại càng khó khăn khả năng của tay và chân đối với người leo.

Tường Ly lại gài kính râm lên đầu, rồi ngồi bệt xuống đất, ôm áo khoác của Lục Đông Thâm trong lòng, rồi ngẩng đầu nhìn anh leo lên mỗi lúc một cao. Nơi nào có chạc cây, anh vươn cánh tay dài ra, cơ thể nhanh nhẹn leo qua, không chút phí sức.

Trước kia nhìn thấy anh mặc vest phẳng phiu cô đã sớm biết người đàn ông này là điển hình cho kiểu mặc gì cũng đẹp. Bây giờ ra ngoài, anh ăn mặc rộng rãi thoải mái, nhất là khi anh để lộ cánh tay, cô mới phát hiện vóc người anh thật là chuẩn. Vai rộng, hông thon, dĩ nhiên không cần bàn cãi. Từng múi cơ bắp rắn chắc cũng căng nở theo từng động tác leo trèo của anh, trông vừa trắng kiện vừa mạnh mẽ.

Cô cảm thấy, có lẽ anh cũng không giống như những gì thường ngày cô tưởng tượng. Thì chẳng phải cô đang được diện kiến một mặt khác của anh đấy sao?

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm đã với được ba lô của cô rồi lại xuống đất một cách gọn ghẽ.

Khi đi tới trước mặt cô, một tay anh xách ba lô, một tay đưa về phía cô.

“Đúng là ‘chân nhân bất lộ tướng’*.” Tường Ly ngẩng đầu khen ngợi anh một câu rồi đặt chiếc áo trong lòng mình vào tay anh.

☐ Ý nói nhân tài ẩn mình, không lộ diện.

Nhưng Lục Đông Thâm lại vừa nắm lấy áo vừa nắm cả tay cô. Anh hơi dùng sức, Tường Ly cứ thế được anh kéo dậy. Cô chưa kịp nói năng gì, anh đã buông tay cô ra, nhưng không nhận lại áo khoác. Anh hơi nhíu mày: “Cô bỏ vào đây bao nhiêu thứ vậy, ba lô nặng quá”.

“Sinh tồn nơi hoang dã mà đại ca, anh tưởng tới đây chơi đồ hàng hả?” Tường Ly vẫn còn cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, là nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới.

Vừa leo cây xong nên trán anh vẫn còn lấm tấm không ít mồ hôi. Nhưng chính lớp mồ hôi này lại khiến Lục Đông Thâm mang một phong cách khác hẳn trên thương trường, ví dụ như hoang dã, ví dụ như cuồng nhiệt, khiến mùi gỗ vốn dĩ rất sạch sẽ trên cơ thể anh có thêm một sự mê hoặc khiến người ta ngửa ngáy trong lòng.

Cô vừa định gạt lại ba lô thì bỗng thấy Lục Đông Thâm quăng ba lô của cô lên bả vai mình, rồi cúi xuống cầm ba lô của mình lên: “Đi thôi”.

Tường Ly trong lòng ôm chiếc áo của anh, cảm thấy không đành: “À... Anh Lục, anh làm vậy sẽ khiến tôi thấp thòm bất an lắm” Đường đường là “thái tử gia” của Lục Môn, cô cứ bắt anh vác theo túi lớn túi nhỏ như vác đá thế kia, có phải hơi “đại nghịch bất đạo” không. Lỡ đến một ngày vị thái tử này đăng cơ lên làm Hoàng thượng, với tính khí “chấp nhất tính toán” của anh từ trước đến nay, há chẳng phải cô sẽ bị chu di cửu tộc?

Lục Đông Thâm mặc kệ những suy nghĩ ngoằn ngoèo vòng vèo trong đầu cô, chỉ nói một câu: “Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô”.

Xong, lại trở về với trạng thái cao ngạo lạnh lùng.

Tường Ly trầm nghĩ, không biết người này có bị tâm thần phân liệt không nữa.

☐☐☐

Thai Từ Tân vừa bước vào phòng bệnh đã nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm ở đó, cả người đầy mùi rượu, hai tay chống giường, cơ thể vẫn còn hơi lão đảo. Anh ta cúi đầu xuống giường, luyên thuyên không ngừng với Thai Quốc Cường đang nằm.

“Bố, bố mau tỉnh dậy đi, cái chỗ quỷ quái này chán quá, chơi hết cả húng rồi.”

“Gã Đàm Diệu Minh đó, rồi cả con bé Ly gì đó, sớm muộn cũng sẽ có một ngày con diệt chúng nó để trả thù cho bố.”

Nói xong câu này, anh ta lại cười khi khi ra chiều vui sướng: “Con bé Ly gì đó trước tiên phải bắt về chơi cho đã, chứ giết ngay thì hơi đáng tiếc, trông

cũng xinh xắn lắm...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Anh tuyệt đối đừng căng thẳng

À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi từng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu...

Thai Nghiệp Dương ngồi trên sofa đọc tạp chí, mặc kệ những lời hàm hồ của Thai Nghiệp Phàm. Ngược lại, những câu nói ấy đã lọt hết cả vào tai Thai Từ Tân. Cô quay đầu đánh mắt nhìn Tần Dịch. Tần Dịch hiểu ý, liền quay người lại khép cửa.

Cô bước lên, kéo ngược Thai Nghiệp Phàm ra khỏi giường bệnh, sắc mặt lạnh tanh: “Em cảnh cáo anh, những lời này tốt nhất anh chỉ nên nói trong phòng bệnh. Đã nói rồi thì quên sạch đi cho em, nếu không xảy ra chuyện tày đình gì, em sẽ không ở đó mà thu dọn mấy chuyện rác rưởi cho anh đâu!”.

“Thu dọn? Em chê chuyện rác rưởi của nhà họ Thai chúng ta còn ít hay sao?” Thai Nghiệp Phàm đã có chút hơi men nên bắt đầu ăn nói vô tổ chức: “Mẹ kiếp, Lục Môn là cái thá gì? Tưởng Thai Nghiệp Phàm sợ họ chắc? Mẹ nó, món nợ này anh nhất định phải tính toán với chúng nó!”.

“Dựa vào anh?” Thai Từ Tân cười khẩy: “Anh có bản lĩnh gì để đấu lại với Lục Môn? Mà trước tiên chưa nói tới Lục Môn, chỉ riêng một mình Lục Đông Thâm thôi đã đủ lột một lớp da trên người anh xuống rồi”.

“Tao không có bản lĩnh? Vậy chắc mày có? Bản lĩnh của mày là giẫm lên sự nghiệp của các anh mày, giẫm lên vai của các anh mày để leo cao chứ gì?” Thai Nghiệp Phàm say rượu tròn trĩnh hai mắt: “Thai Từ Tân, mày cũng giỏi lắm. Sao trước kia tao không nhìn ra mày là loại người đầy dã tâm như thế nhỉ? Đừng tưởng tao không biết mày đang suy nghĩ gì trong lòng. Chẳng qua là bị Lục Đông Thâm đá đít, mày không dám chịu được nổi nhục ấy chứ gì? Mày tưởng mày ra thương trường làm to làm lớn là có thể khiến Lục Đông Thâm hồi tâm chuyển ý à? Mày nhớ lấy cho tao, nhà họ Thai này không cần bám vấy dựa nào hết. Mày cũng đừng thiếu tự trọng mà dây dưa với Lục Đông Thâm. Mày...”.

Thai Từ Tân giờ tay vung một bạt tai qua, cái tát không hề nhẹ.

Cái tát đó đánh cho Thai Nghiệp Phàm ngẩn cả người, cũng khiến cho Thai Nghiệp Dương này giờ vẫn coi mình là người ngoài cuộc phải ngẩng đầu lên, sừng sốt nhìn Thai Từ Tân.

“Anh tỉnh chưa?” Thai Từ Tân lạnh lùng buông một câu.

“Mày bệnh hả!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm định giờ tay lên.

Cái tát của anh ta còn chưa kịp buông xuống đã bị Tần Dịch ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm nổi giận, gào lên với Tần Dịch: “Mày cút đi cho tao!”.

Thai Nghiệp Dương không thể ngồi yên được nữa, bèn đứng dậy tiến tới: “Đủ rồi đấy, người một nhà mà ầm ĩ lên như vậy còn ra thể thống gì? Có thời gian và sức lực để đánh nhau, chỉ bằng nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào”.

Tuy rằng Thai Nghiệp Phàm tính tình quái đản nhưng chung quy vẫn không đành lòng đánh em gái ruột của mình. Anh ta vẫy tay, quay phắt đi, ngồi phịch xuống sofa.

“Em vẫn chỉ có một câu đó thôi, bây giờ nhà họ Thai đang ở trong thời kỳ nhạy cảm, bởi vì bố hôn mê suốt không tỉnh lại. Dự án nguồn năng lượng tháng trước vừa đàm phán xong bây giờ có thể đối mặt với biến động bất kỳ lúc nào. Một khi có biến động, phải ăn nói làm sao với Hội đồng quản trị? Còn nữa, mảnh đất Thương Lăng luôn là tâm nguyện của bố, chúng ta bắt buộc phải hoàn thành.” Thai Từ Tân cất giọng thanh lạnh, tư duy rõ ràng.

Thai Nghiệp Phàm không lên tiếng, ngược lại Thai Nghiệp Dương nói trước: “Dự án nguồn năng lượng anh có thể tiếp tục quản lý, phía Thương Lăng bố vốn dĩ định giao cho Nghiệp Phàm làm”.

Nói rất rõ ràng, Thai Từ Tân trầm giọng xuống: “Anh nghĩ anh ấy có bản lĩnh để giành đất với Lục Đông Thâm không?”.

“Sao tao lại không có bản lĩnh?” Vừa nghe xong câu ấy, Thai Nghiệp Phàm lại nổi xung lên: “Ít nhiều gì tao cũng là Phó Chủ tịch tập đoàn đấy”.

“Vâng, thưa ngài Phó Chủ tịch, ngài ngồi được lên vị trí này là nhờ đâu, trong lòng ngài tự rõ. Anh nói anh có bản lĩnh chứ gì? Được thôi, nhân lúc này nhà họ Lục cũng bị dư luận kiểm chế, anh mang hợp đồng mua bán đất về đây cho em. Anh tới đàm phán với Đàm Diệu Minh đi, tới đàm phán với Chính quyền địa phương đi!”

“Con mẹ nó, tao đi ngay bây giờ!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm đứng dậy, lao đảo bước về phía cửa.

“Muộn rồi.” Thai Từ Tân lạnh lùng buông một câu.

Thai Nghiệp Phàm khựng lại, quay đầu nhìn cô: “Mày nói gì?”.

Thai Nghiệp Dương cũng không hiểu gì, ngẩng lên nhìn Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân nói rành mạch từng chữ: “Khu đất có giá trị khai phá nhất, Quan Dương, đã bị Lục Đông Thâm ra tay trước rồi”.

[...]

Đến gần chập tối, Lục Đông Thâm và Tường Ly cuối cùng mới tìm được một địa điểm thích hợp để dựng chân. Thưa thốt cây cối nhưng từ ngoài nhìn vào, có vẻ khá vững chãi và kín đáo.

Lục Đông Thâm phụ trách dựng lều. Trước tiên anh đắp nhiều lá khô làm nền, rồi từ từ dựng từng bước một, hết sức thuần thục và chuyên nghiệp. Tường Ly quan sát, trong lòng đã có vài chuyện sáng tỏ như gương, nhưng cô không nói gì cả mà bỏ chai nước trong túi xách rồi đi.

Sau khi dựng xong xuôi hai chiếc lều, Lục Đông Thâm mới phát hiện Tường Ly đã biến đi đâu mất dạng. Anh những tưởng cô chỉ đi lượm lặt vài cành củi khô quanh đây, ai ngờ hoàn toàn không phải vậy.

Anh đang mãi nghĩ thì thấy bóng một cô gái đang đưa đi từ sườn dốc trong khu rừng gần đó đi về. Đầu mày anh từ từ dần ra, Tường Ly đã quay về.

Đúng là Tường Ly đã gom được không ít củi. Chẳng biết cô tìm được ở đâu dây leo khô, buộc chặt sau lưng như dây thừng rồi vác về, trong lòng vẫn ôm nguyên bình nước. Khi cô đi tới, đặt đồng củi khô xuống đất, nhìn thấy hai chiếc lều tạm một trước một sau thì reo lên: “Anh dựng nhanh quá”.

Hơn nữa lại còn dựng lều của cô ở phía sau lều của anh, tránh bị gió lùa. Nhìn kiểu này anh quả thật rất đàn ông, rất phong độ.

“Cô đi đâu vậy?” Giọng Lục Đông Thâm hơi trầm xuống.

“Tôi hả?” Tường Ly đá đá chân vào đồng củi bên cạnh rồi lại ra hiệu cho anh nhìn xuống bình nước: “Đi tìm nước, đi tìm lửa”.

Thế mà cũng phải hỏi à?

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc, sắc mặt trông hơi khó coi, nhưng cũng không nói gì nhiều. Tường Ly cảm thấy anh hơi kỳ lạ, cô đang định lên tiếng thì anh liền đón lấy bình nước và nói: “Cô cứ nói với tôi một tiếng, tôi đi tìm là được rồi”.

Tường Ly mỉm môi cười thầm.

Lục Đông Thâm liếc nhìn cô rồi đặt bình nước xuống một bên, bắt đầu xếp củi nhóm lửa.

“Anh có biết ở mấy nơi này, tìm nước kiểu gì không?” Tường Ly ngồi sụp xuống, nghiêng đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô.

Tường Ly nhún vai, sao người này sáng nắng chiều mưa vậy trời. Cô thẳng thừng ngồi xếp bằng xuống đất, giúp anh cùng nhóm lửa. Nhưng xuất phát từ tình hữu nghị giữa những người bạn đồng hành, cô cảm thấy vẫn cần phải phổ cập cho anh chút đỉnh: “Đi dã ngoại luôn phải tuân thủ nguyên tắc ‘lên sườn núi chứ không vào khe núi’. Khe núi có rất nhiều nguy hiểm, lại có những mối nguy vô hình. Sườn núi thì khác, vì địa thế cao, thế nên nó có thể tránh được một số nguy hiểm mà mắt thường không nhìn thấy được. Mà tiện lợi nhất là tìm nguồn nước, cứ đi dọc về phía nơi có địa hình thấp là nhất định sẽ tìm được nguồn nước”.

Lục Đông Thâm lấy bật lửa ra, chẳng biết những lời cô nói anh nghe vậy hay để ngoài tai. Ngọn lửa nhỏ bùng lên, khiến những cây gỗ bị đốt cháy chẳng mấy chốc đã tỏa ra mùi gỗ tùng hương.

“Đây là gỗ tùng hương.” Tường Ly ngồi bên cạnh anh, đợi cho lửa bén từ từ: “Nếu đi dã ngoại mà tìm được loại cây này thì chứng tỏ anh được ông trời ưu ái lắm. Loại gỗ tùng hương này nhiều dầu, có thể dùng nhóm lửa để xua đuổi thú rừng. Lửa của gỗ tùng hương có thể duy trì hai ngày hai đêm không tắt. Mà rễ cây, thân cây, lớp vỏ của loài thực vật này đều có thể dùng làm thuốc. Nhưng mà tuyệt vời nhất vẫn là dùng để chế hương liệu. Vào thời Hán Vũ Đế, có vị vua của nước chư hầu tiến cống hương liệu, trong đó có một loại hương liệu tên là Thiết Loan hương, bên trong có thêm thành phần gỗ tùng hương này. Nhưng muốn lấy được mùi hương có tác dụng từ tùng hương cũng không đơn giản, phải chiết tách một bộ phận dầu tính, phải giữ nguyên được mùi hương thanh nhã của gỗ tùng mới được. Cá nhân tôi cảm thấy kỹ thuật chiết tách mùi hương ở thời cổ đại chắc chắn không bằng ngày nay, thế nên nói vậy thôi chứ mùi Thiết Loan hương cũng chưa chắc đã dễ ngửi. Nhưng trong Thiết Loan hương, tùng hương chỉ là một phần nhỏ, ngoài ra chắc chắn phải có những loại như hoa sùng trâu hay *Lilium lancifolium**, nếu không sao có thể kích dục chứ?”.

**Một loài hoa cùng chi với Loa kèn.*

Nói xong câu này, thấy Lục Đông Thâm quay đầu nhìn mình, cô lập tức giải thích: “À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi tùng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Là người đều biết làm

Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phù Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng.

Đồng lửa đã cháy bùng lên rồi.

Gỗ tùng hương quả nhiên như lời Tường Ly nói, bén lửa cực tốt, ngọn lửa cháy đều, lại không có mùi hắc nhức mũi, khi hít vào phổi để lại một mùi hương thanh mát kéo dài miễn man.

Trong lúc cô chuẩn bị muối thìa nôi chảo thì Lục Đông Thâm nhặt một cành gỗ tùng lên, gảy gảy lửa rồi quay đầu nhìn cô. Hoàng hôn đã từ từ chìm xuống đường chân trời, chỉ còn vớt vát lại một chút tàn dư, lúc sáng lúc tối, lại chẳng sáng đều bằng ánh lửa trước mặt, nhưng vẫn tôn lên được bóng lưng khêu gợi của cô.

Cô ăn mặc rất đơn giản, chính là kiểu áo su quần su người ta hay mặc khi đi leo núi. Nhưng chính bộ trang phục đơn giản đó khi được khoác lên người cô lại khiến cô “đẹp trai” khác thường, nhất là đôi ủng cao ngang chân bằng da bò cô đang đi. Dĩ nhiên cô không đội tóc giả, mái tóc dài được tết lại thoải mái rồi vắt sang một bên. Lặn lội suốt cả ngày trời, tóc cô lại càng lỏng ra nhiều hơn. Có lộn đã rơi xuống, khiến một bên gương mặt cô trông lại càng thêm dịu dàng, xinh xắn.

Lục Đông Thâm nhìn mãi nhìn mãi, vô tình nhớ lại lời giải ban nãy của cô, anh buồn cười vô thức rướn khõe môi lên.

Bữa tối khá thịnh soạn, xuất phát từ việc Tường Ly nếu nguyên cả một nồi canh cá tươi. Nói theo lời của cô thì: “Giờ đang là mùa cá của hồ Phù Tiên. Sau khi đánh bắt, dùng một số hương liệu ướp khoảng bảy ngày bảy đêm, sau đó phơi khô cất kỹ. Ở chỗ khác, anh không bao giờ ăn được món này đâu, chỉ có tôi mới biết làm”.

Lục Đông Thâm đích thực cũng cảm thấy rất ngon. Cảm giác tươi ngon này anh không thể nào tìm thấy ở một nhà hàng hay từ một đầu bếp riêng nào trong nhà họ Lục.

“Chẳng trách ba lô của cô nặng như vậy.”

Có khác gì vác theo cả cái nhà đi không, không nặng mới lạ đó.

“Anh không mang gì theo hả?” Tường Ly hỏi.

“Chỉ mang lương khô đơn giản thôi, cùng lắm thì bắt vài con thú rừng ăn lót dạ.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

“Câu này chỉ có thể nói ra trong hai trường hợp, hoặc là từ một kẻ không biết trời cao đất dày, hoặc là từ một người có quá nhiều kinh nghiệm sinh tồn tại nơi hoang dã. Để tôi đoán coi anh thuộc trường hợp nào.” Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm cũng thẳng thừng quay sang nhìn cô.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt của anh càng thêm góc cạnh rõ ràng, tuấn tú hơn người. Tường Ly nhìn mãi nhìn mãi trong lòng bỗng hơi căng thẳng, cô mỉm cười che giấu: “Anh là loại thứ hai. Thật ra anh rất có kinh nghiệm dã ngoại. Trèo cây bằng tay không này, biết dựng lều thế nào để vừa chắn được gió lại vừa chắc chắn. Dọc đường anh cũng biết làm sao để né tránh nguy hiểm. Còn nữa, anh trình bày được cách tìm nước tìm lửa rất tự nhiên”.

Nói xong những lời này, cô những tưởng anh sẽ thao thao bất tuyệt nói một tràng.

Ai dè, Lục Đông Thâm chỉ nói: “Mấy việc mà cô nói, là người đều biết làm”.

Một câu nói khiến Tường Ly á khẩu tròn trừng mắt.

Lục Đông Thâm tuy không nhìn cô nhưng vẫn biết cô vẫn đang nhìn mình chằm chằm. Có hoàn cảnh hơi tối này che giấu hộ, anh lẳng lặng mỉm cười, nụ cười tan vào cả ánh mắt.

Quả nhiên, Tường Ly chưa đạt được mục đích chưa chịu thôi: “Thế còn con dao Thụy Sĩ của anh thì sao? Bên trên có dấu vết của việc đã từng sử dụng, nhìn mức độ chà sát thì không giống một con dao mới tinh đâu.” Nói rồi, cô đập con dao Phần Lan của mình bên cạnh anh: “Nhìn cho rõ đi, con của tôi mới là dao mới nè”.

Lục Đông Thâm lại thêm một ít cúi vào đồng lửa rồi hờ hững đáp lại một câu: “Dương Viễn thường mang nó ra thái thức ăn”.

Tường Ly thầm mắng một câu trong bụng: *Lục Đông Thâm, cụ nhà anh...*

Cuối cùng, Lục Đông Thâm hỏi một câu nghiêm túc: “Cô tới núi Kỳ Thần này rốt cuộc muốn tìm thứ gì?”.

Hoàng hôn đã tắt hẳn rồi, nhiệt độ cũng dần hạ xuống theo. Tường Ly ôm bát, uống một ngụm canh nóng, khụt khịt mũi rồi nói: “Chuột xạ hương”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không hiểu.

Thấy vậy, Tường Ly bật cười, vòng một tay ra vỗ vỗ lên vai anh: “Đúng, chính là ánh mắt khao khát muốn được học hỏi này. Anh phải cho tôi có chút cảm giác thành tựu chứ, nếu không tôi lại cảm thấy mình chưa đủ tầm quan trọng. Có phải anh không biết chuột xạ hương là loài gì không?”

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cho cô càn rỡ, nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải chính là loài chồn lông vàng sao? Hồi ở Bắc Mỹ, tôi từng nhìn thấy loài này rồi, mà bây giờ người ta cũng nuôi được loài này rồi. Vấn đề tôi đang không hiểu là vì sao cô phải tới tận đây tìm nó?”

Câu nói của anh khiến Tường Ly vô cùng bức bối, cô liếc xéo anh đúng nửa phút, nhìn đến độ Lục Đông Thâm cũng thấy rợn gai ốc sống lưng, nhất là khi cô vẫn còn cầm con dao Phán Lan trên tay. Thế là anh hắng giọng nói: “Thì tôi cũng đang khao khát học hỏi mà. Cô thấy đấy, tôi không biết cái loài chuột xạ hương ở đây với loài được nuôi cấy và loài ở Bắc Mỹ có gì khác nhau mà”.

“Chả có gì khác nhau cả.” Tường Ly hờn dỗi, quay thẳng người đi, xoay lưng vào anh ngồi ăn canh.

Cô có chút trẻ con, làm Lục Đông Thâm phì cười. Bình thường cô luôn bày ra dáng vẻ cool ngầu, thậm chí là cao ngạo lạnh lùng. Bây giờ trông cô như vậy lại cực kỳ đáng yêu. Suy nghĩ lại anh thấy cũng phải, chẳng qua cô chỉ là một cô gái hai mươi sáu tuổi, cho dù ở bên cạnh Đàm Diệu Minh lẫn lộn giang hồ thì vẫn mang trong mình suy nghĩ con gái.

Anh ngậm cười, rồi không nhịn được, đưa tay lên xoa đầu cô: “Tôi không biết thật mà, chuyện này vẫn phải thỉnh giáo Tường gia”.

“Đừng có động vào tôi.” Tường Ly chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh rất lớn, kiểu động tác thân mật này khiến cô có phần không quen. Cô nghiêng đầu né tránh rồi lẩm bầm một câu: “Anh coi tôi là cún cưng đấy à”.

Nói xong câu này, tâm tình cô lại thay đổi, đôi mắt thâm đắm nụ cười: “Cơ mà, được nghe tiếng Tường gia từ cái miệng của anh cũng êm tai lắm”.

“Đừng có được nước lấn tới đấy.”

Tường Ly cũng hiểu khiến một người đàn ông như anh gọi cô là Tường gia quả thực còn khó hơn lên trời. Nếu đã gọi một tiếng rồi thì cô cũng xin nhận. Cô đặt bát canh cá sang một bên, bày một tư thế thoải mái.

“Anh ấy à, ban nãy nói không sai. Chuột xạ hương thường sống ở Bắc Mỹ, nhưng không có nghĩa là nơi khác không có, chỉ có điều không sinh trưởng và phát triển tốt như ở đó mà thôi, càng không cần nói tới loài được nuôi cấy tí m. Rất nhiều người biết loài chuột này đều tưởng rằng bộ lông của nó là quý giá nhất. Nhưng trên thực tế, trong xạ hương do con chuột cái tiết ra lại bao hàm những thành phần tương đồng với xạ hương tự nhiên như: Muscone, Giảm trừ Muscone và Etanol, có tác dụng với những người thiếu khí, kháng viêm, hạ huyết áp, chống dị ứng, duy trì tuổi xuân... Là một sản phẩm tuyệt vời thay thế cho xạ hương tự nhiên. Hơn nữa trong rất nhiều thương hiệu nước hoa cao cấp cũng chứa thành phần xạ hương chiết xuất từ chuột xạ hương. Ngoài ra, phân và nước tiểu của chuột xạ hương cũng có thể chế thành thuốc diệt muỗi. Loại xạ hương này có hàng trăm tác dụng, nhưng điểm trừ duy nhất là phải đợi tới đúng thời kỳ sinh nở của chuột cái mới được. Một là Thái Quốc Cường không đợi lâu được như vậy, hai là bây giờ cũng chưa tới mùa sinh sản của chuột xạ hương. Nghe nói trên núi Kỳ Thần cũng có loài động vật này mà chuột xạ hương ở đây chưa cần đợi tới mùa sinh sản đã có giá trị làm thuốc rất lớn rồi, chỉ cần bắt được một con, tôi lấy dịch xạ hương của nó là được.”

“Nghe nói loài đó không dễ bắt đâu.” Lục Đông Thâm cầm bát canh của cô lên, múc thêm một ít canh nóng rồi đưa cho cô.

Tường Ly đón lấy một cách tự nhiên: “Đương nhiên rồi, dễ như thế thì còn cần Tường Ly tôi đích thân ra tay sao? Cứ đợi một người nào đó đi cũng được”.

Nói ba câu không quên khen mình một câu, bản lĩnh này Lục Đông Thâm cũng đã được lĩnh giáo hoàn toàn rồi.

“Cứ đi tìm khắp núi như thế sao?” Lần này thì đúng là Lục Đông Thâm không hiểu thật. Cứ tìm kiểu này đừng nói là bảy ngày, có cho cô bảy tháng cũng chưa chắc đã thành công.

Tường Ly chỉ tay về phía trước: “Ngọn núi cao nhất, loài chuột xạ hương này rất giao hoạt, ngọn núi cao nhất là nơi ẩn cư thích hợp cho chúng”.

“Thế còn hồ Phù Tiên...” Anh lại hỏi.

“Hồ Phù Tiên à...” Tường Ly ngập ngừng giây lát, rồi từ tốn uống canh, ăn cá. Sau khi bẻ đủ năm đầu ngón tay xong, cô mới nói: “Là một loại cá trắng nhỏ, so với chuột xạ hương thì nó quá đơn giản”.

Mượn ánh lửa, Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phù Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng. Tuy rằng trông có vẻ không để ý nhưng anh cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy...

~Hết chương 38~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Người này cung phản xạ quá dài sao?

Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, để đề phòng vạn nhất...

Thời gian trong rừng núi dường như trôi qua rất nhanh, không có đèn đuốc rực rỡ, xe cộ tấp nập như thành phố, buổi tối trở nên vô cùng thuần khiết.

Ăn bữa tối xong, Lục Đông Thâm chủ động gánh vác công việc thu dọn và rửa bát đĩa, việc này lại khiến Tưởng Ly tròn mắt kinh ngạc. Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm trong mắt mọi người là kiểu sống trong nhung lụa. Mà anh cũng đích thực là một người cao quý như thế, cứ cảm thấy anh không nên là người dễ tay dính đầy dầu mỡ.

Qua ánh lửa, Tưởng Ly ngồi ngắm đôi tay đang lao động của anh. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng, nhìn xa thon gầy, trông rất đẹp, khiến cô nhìn mà xót xa trong lòng, đúng là phụng phí của trời mà.

Cô hỏi anh: “Có phải cảm thấy ăn đồ của tôi xong, miệng cũng mềm mọng hơn không?”. Nếu cảm thấy như vậy thật thì sau này gặp cô, cứ lịch thiệp nhường cô ba phần là được. Hoặc giống như mọi người trên giang hồ, gọi cô một tiếng Tưởng gia, chứ không cần phải hại đôi tay mình như thế.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cho cô một câu trả lời “chuẩn chỉnh”: “Tôi làm những việc này, chỉ đơn giản vì cô là phụ nữ, tôi là đàn ông”.

Tưởng Ly khoanh chân ngồi trên một đồng gỗ tùng hương, trên đỉnh đầu là cả bầu trời sao như đang rơi xuống đường chân trời. Cảnh đêm quá đẹp, những ngôi sao vụn vặt kia như đang ở rất gần, chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào.

Giữa ánh lửa bập bùng, cô nở nụ cười: “Nhận lấy ơn người ngàn năm còn nhớ. Hôm nay anh ăn khẩu phần của tôi, tôi cũng không cần anh phải ghi nhớ ơn đức này, vì anh đã trước sau hai lần cứu tôi, nên chúng ta coi như hòa”.

Lục Đông Thâm tiến lên, rút một thanh gỗ dưới móng cô ra. Cô lão đạo chực ngã, anh đưa tay ra, đỡ vững vàng cơ thể cô rồi cười nói: “Cô không đi làm thương nhân đúng là đáng tiếc đấy, tính toán cũng chi li tỉ mỉ ra phết”.

Tưởng Ly nhìn thấy anh ném thanh gỗ tùng hương đó vào đồng lửa, ngọn lửa lại bùng lên thêm một chút, xua tan không ít cái lạnh giá của đêm tối. Nhìn anh như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút khác lạ, từ tận đáy lòng cũng giống như có thứ gì ảm áp đang sinh sôi nảy nở.

Không cao cao tại thượng như bình thường, Lục Đông Thâm của giây phút này khiến cô cảm thấy rất bình dị.

Cô co chân lên, đặt một cánh tay lên đầu gối, bộ dạng uể oải: “Trong một khu rừng núi hoang dã như thế này, lương thực chính là thứ cứu mạng. Đây vốn dĩ là một cuộc làm ăn ngang bằng, cùng lắm thì ngày mai tôi lại cho anh ăn chùa thêm một bữa”.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, điềm đạm đáp lời: “Hôm nay tôi ăn cá của cô, cùng lắm thì ngày mai tôi bắt một con khác đền cho cô. Nhưng cô nợ tôi là nợ tôi, không trả bù kiểu đó được”.

Người này đúng là mặt nhạ đều không chơi.

Tưởng Ly chẳng buồn nói thêm nhiều lời với anh, cô nhảy ra khỏi đồng gỗ tùng hương. Cô lại lục tìm bên trong đó, lấy ra bốn nhánh gỗ khô khá thô, ngồi bệt xuống bên cạnh đồng lửa, lấy đầu vải đã thấm dấm đầu quần chặt lấy một đầu của cây gỗ, cứ thế quấn kỹ từng lớp, từng lớp.

“Đọc đường còn nhiều hiểm nguy lắm, chưa biết được cuối cùng ai nợ ai đâu.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ dựa sang bên cạnh, nhìn cô qua ánh lửa.

Bị anh nhìn đến độ thiếu tự nhiên, Tưởng Ly bèn cầm hai cây gỗ thô đã được quấn kỹ, quay đi rửa mặt, súc miệng rồi trở về lều.

Ở trong rừng rậm, ngày đã kết thúc từ khi khuất bóng hoàng hôn.

Về đêm, sương lạnh xuống nhiều, vì vậy trở về lều là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Tưởng Ly châm lửa trong lều, rồi ngồi ghi chép lại tất cả những con đường và những sự việc gặp phải ngày hôm nay vào sổ, sau đó, cô tự động gạt bỏ những chuyện liên quan đến Lục Đông Thâm một cách hết sức tự nhiên.

Nếu cung đường đi bộ không có vấn đề gì, ngày mai có lẽ sẽ đặt chân tới ngọn núi cao nhất. Chưa nói tới việc còn có nguy hiểm gì đang rình rập cô, chỉ riêng việc bắt chuột xạ hương đã không hề đơn giản rồi.

Lều bên cạnh có tiếng động gì đó, chắc Lục Đông Thâm cũng đã vào trong. Tưởng Ly bỗng nhiên nhớ lại căn phòng của anh ở khách sạn, gợn gợn tới mức độ biến thái, cô thậm chí không biết trong lều kia là khung cảnh như thế nào.

Nhưng cô nghĩ, dù có thế nào, chắc chắn cũng không náo nhiệt bằng lều của cô được.

Những thứ đựng trong ba lô dường như đã được cô bày ra khắp lều, nguyên nhân chỉ là để tìm một cây bút.

Sau khi ghi chép xong hết những điều cần thiết, cô vươn vai một cái, bấy giờ mới cảm nhận được bả vai đau nhức ê ẩm. Hậu quả của việc đeo vác quá nặng, chắc là bị trầy da rồi. Cô cời khóa quần áo, định bụng kiểm tra xem vết thương thế nào. Nhưng đang cời nửa chừng, cô đột ngột tỉnh lại, ngay sau đó lại mặc vào tử tế.

Cô quay đầu, bên ngoài lều chỉ có một mảng đen xì.

Cô bỗng cảm thấy đầu óc chao đảo, trái tim đập thành nhịp dồn dập. Lều của Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không hề sáng lên, vậy thì ban nãy bóng cô cời quần áo chắc chắn đã rơi vào tầm mắt anh. Dĩ nhiên là nếu anh rắp tâm muốn nhìn.

Mấy ngày nay cô đi một mình đã thành quen, sao lại quên mất sự tồn tại của anh kia chứ?

Lều bên cạnh im lìm không một tiếng động. Tường Ly rất muốn bỗng bật xông vào trong đó, túm cổ anh, hỏi xem ban nãy anh có nhìn trộm cô hay không. Nhưng nghĩ lại, cô thấy mình thật dấm dớ. Một người như Lục Đông Thâm, có loại phụ nữ nào chưa từng gặp, gầy béo cao thấp đủ cả, lẽ nào lại thiếu một đứa như cô? Và lại, ban nãy cô cũng đâu lọt trần ngay trước mặt anh.

Chẳng hiểu sao gò má lại nóng bừng lên, Tường Ly lần sờ tìm ra một chiếc gương nhỏ giữa cả đống đồ hỗn tạp rồi giơ lên soi, chẳng biết vì bên ngoài đốt lửa hay sao mà gò má cô đỏ hồng cả.

Lều của cô và anh ở giữa chẳng qua chỉ ngăn cách hai lớp bạt chắn gió, khoảng cách chưa tới một mét, thật ra có khác gì ngủ chung với nhau đâu.

Ngủ chung với nhau...

Tường Ly xóa sạch mọi ý nghĩ lung tung trong đầu. Cô cho rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Cô thôi tắt nến.

Xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cô chui tuột vào trong túi ngủ.

Chiếc túi ngủ bằng lông loại nâng cấp đã được thổi căng lên, chui vào nằm không khác gì chui vào một chiếc chăn bông cả, ấm áp và dễ chịu. Đã chiến đấu với tự nhiên cả ngày trời, giờ phút này được yên ổn nằm trong túi ngủ, thật sự là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Nhưng đêm nay cô lại không sao chợp mắt được.

Không giống hai đêm trước, cô buồn ngủ díp cả mắt lại, nhưng không dám nhắm mắt.

Cô cứ trần trọc, lẩn qua lẩn lại.

Cuối cùng, cô như một con nhộng lặn tới vách lều, hít hà rồi ho mấy tiếng.

Bên kia vẫn hoàn toàn im ắng.

Cô đóng tai lên, mãi mà vẫn không nghe được một chút âm thanh nào, giống như người chết rồi không có cả tiếng thở vậy.

Người đàn ông ấy ngủ rồi sao?

Thật ra cô rất tò mò, không biết anh đã ngủ rồi hay vẫn còn thức.

Nếu ngủ rồi, anh có ngáy không nhỉ?

Mà nếu còn thức...

Tường Ly rùng mình.

Thì anh đang làm cái gì?

Cô lại nằm đơ ra khoảng hơn mười phút, bên kia vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Tường Ly háng háng giọng, gần như lao đầu về phía lều của anh: “Gian thương?”.

Không ai trả lời.

“Lục gian thương?”

“Gi vậy?” Giọng vang lên bên đó hơi trầm, có vẻ không vui.

Sau khi nghe được hồi âm của anh, Tường Ly cảm thấy yên tâm hơn hẳn, cô lại quần túi ngủ, lăn tròn về chỗ cũ. Vừa định nhắm mắt vào, ai ngờ đầu kia

lên tiếng, ngữ khí như ra lệnh: “Nói đi!”.

Cô chống hai tay lên túi ngủ. Nói ư?

Nếu đối phương đã có ý tâm sự, thì đúng là cô đang có cả một bụng nghi vấn đây.

“Lục gian thương, anh tới đây tìm tôi thật hả?”

“Phí lời.”

Thật là...

“Mà sao anh lại tới tìm tôi?” Đây là vấn đề mà sau hơn nửa ngày gặp anh, suy nghĩ mãi Tường Ly vẫn không tài nào hiểu được.

Lo lắng cho cô ư?

Đừng đùa, anh và cô không thân không thích.

Đầu kia trầm mặc.

Vào lúc Tường Ly đã ngỡ anh muốn kết thúc cuộc nói chuyện thì anh lại bắt ngờ lên tiếng: “Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, để đề phòng vạn nhất”.

Biết ngay mà!

Y hệt như những gì cô suy tính.

“Anh nói câu này là tôi không ưa rồi đó, sao tôi lại không đáng tin cậy chứ? Nếu không phải vì Thai Quốc Cường, bây giờ tôi có phải dầm gió dầm mưa ở đây khổ cực vậy không?”

“Nếu cô không giờ trò ma quỷ ra, bây giờ đúng là cô sẽ không phải dầm gió dầm mưa đâu.” Anh nói rất hờ hững, không nghe ra có cảm xúc gì ở trong.

Tường Ly biết ngay nói chuyện với người này chắc chắn chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Cô cũng chẳng muốn tiếp tục nữa. Cô lật người, có chút khí lạnh tràn vào da thịt. Cô kéo cao túi ngủ lên, vùi cả mặt vào trong.

Một lúc sau, Tường Ly lại thò mặt ra, hỏi tiếp: “Mà làm sao anh tìm được tôi thế?”.

Đầu kia lại im lặng.

Tường Ly đợi rất lâu vẫn không đợi được câu trả lời của Lục Đông Thâm. Chắc lần này anh ngủ thật rồi, nhưng suy nghĩ ấy vừa dứt, cô liền nghe thấy anh nói: “Cô đánh dấu ký hiệu, đũa mù cũng nhìn thấy”.

Giọng nói bất thình lình của anh khiến cô giật nảy mình.

Người này cung phản xạ dài lắm sao?

“Thế nên, còn nói anh không có kinh nghiệm đi rừng đi? Nếu không có kinh nghiệm làm sao anh hiểu những ký hiệu tôi để lại chứ?” Cô quyết định cho anh bẽ mặt.

Nhưng, vẫn không được như ý nguyện.

Lục Đông Thâm thân nhiên nói một câu: “Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều đọc hiểu”.

~Hết chương 39~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nguy hiểm lúc nửa đêm

Có những lúc để nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác...

Nửa đêm, Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Cô bỗng cảm thấy da đầu lạnh toát.

Không phải vì rét.

Mà vì dự cảm có một thứ nguy hiểm đang tới gần, trực giác mách bảo như vậy.

Đối với những người thường xuyên đi tới nơi hoang vu như cô thì trực giác còn quan trọng hơn lý trí nhiều lần.

Tường Ly trở mình ngồi dậy, khẽ gọi với ra ngoài vách lều: “Anh Lục!”.

Cho dù lúc tối nói chuyện với nhau không được vui vẻ nhưng nếu thực sự gặp chuyện gì nguy hiểm cô cũng không thể bỏ mặc anh không màng, cô không phải là người có thể làm được điều ấy.

Nhưng cô vừa dứt lời thì tiếng của Lục Đông Thâm đã từ ngoài lều vọng vào, trầm trầm: “Tường Ly, dậy ngay”.

Thanh âm ấy khiến đầu óc Tường Ly căng thẳng, cô lập tức bò dậy khỏi túi ngủ, vén lều lên, nhìn thấy Lục Đông Thâm đã ngồi bên cạnh đồng lửa từ lúc nào, bên cạnh anh bày sáu cây đuốc thủ công. Trong đó có hai cây do cô làm sẵn trước khi đi vào lều, lúc này anh đã làm thêm bốn cây nữa?

Cũng tức là, trong lúc cô ngủ, thật ra anh không hề ngủ mà ngồi bên ngoài lều để quán đuốc?

Sau khi thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm ném cho cô một trong số những cây đuốc ấy rồi nói: “Lát nữa bất luận có xảy ra chuyện gì, cũng bắt buộc phải ở bên cạnh tôi”.

Câu nói này trước kia đều do cô nói với người khác.

“Anh cũng cảm nhận được nguy hiểm ư?” Tường Ly chưa bao giờ là người chịu thể hiện mình yếu đuối. Trong suy nghĩ của cô, thường thì vào lúc này, người đàn ông nào cũng sẽ nói như vậy. Nhưng tới khi nguy hiểm tấn công thực sự, ai bảo vệ ai chưa thể nói trước được.

Nhưng cô cũng rất khâm phục khả năng cảnh giác của anh, bằng không anh đã chẳng làm sẵn nhiều cây đuốc đến vậy. Những cây đuốc này cực kỳ quan trọng về đêm, lúc cần thiết sẽ trở thành thứ vũ khí hữu dụng để xua đuổi mãnh thú.

Lục Đông Thâm châm ngọn đuốc trên tay mình lên, lại tiện thể châm luôn cả cây của cô, sau đó nói: “Có những lúc dễ nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác”.

Dứt lời, anh giơ ngọn đuốc về phía cánh rừng. Tường Ly mượn ánh lửa nhìn qua, con lạnh sau sống lưng càng lan ra mãnh liệt. Khu rừng âm u, tối tăm, giữa vùng đen ngòm ấy có những cặp ánh sáng màu xanh lục, lóe lên, chia ra thành từng mảng.

“Là sói!” Tường Ly hạ thấp giọng hét lên hoảng hốt.

Lục Đông Thâm trông vẫn rất bình tĩnh: “Xem chừng phải tới mười mấy con”.

Mười mấy con sói!

Trái tim Tường Ly run lên.

Đừng nói là mười mấy con, ở những nơi như thế này, dù chỉ là một con sói đơn độc lẻ loi cũng đủ sức dồn con người vào chỗ chết rồi.

Cô lại với thêm hai cây đuốc nữa, lần lượt châm lên rồi đưa cho anh một cây và nói: “Chỉ cần lửa không tắt, ngọn lửa đủ mạnh thì sẽ không sao đâu, đến khi trời sáng, đàn sói sẽ tản đi thôi”.

Lục Đông Thâm đón lấy cây đuốc, chỉ nhìn cô, không nói năng gì.

Đốm sáng xanh lục từ từ sát lại gần.

Là đôi mắt của sói, ánh sáng tỏa ra từ những con sói đang khát mồi.

Hai người đứng tựa lưng vào nhau, đứng sát vào đồng lửa, ngọn đuốc trong tay họ rọi sáng cả một khoảng diện tích xung quanh.

Những con sói lúc xa lúc gần, tấn công vừa phức tạp lại vừa có trật tự, dần dần hiện ra dưới ánh lửa, lặng lẽ không một tiếng động, như những sứ giả tới từ địa ngục.

Tường Ly nhìn qua ánh lửa, lẳng lặng đếm thử, rồi giật mình thon thót. Lục Đông Thâm dự đoán không sai, có 13 con sói.

Cả dãy núi Kỳ Thần này có tổng cộng bao nhiêu con sói cô không nắm rõ.

Nhưng số lượng lên đến 13 con lúc này đã vượt quá giới hạn tâm lý của Tường Ly.

Đây không phải lần đầu cô gặp sói, nhưng cho dù cộng số lượng sói đã gặp cũng không thể nhiều bằng một lần này. Ai cũng bảo số lượng đàn sói đang thuyên giảm đáng kể, chắc còn bao nhiêu đã chạy cả tới đây.

Chung quanh năm đi đi lại lại trong núi Kỳ Thần, là một “sát thủ” khủng bố trong rừng rậm. Hai sinh mạng còn sống sờ sờ này đối với 13 con sói đó chắc chắn là một bữa đại tiệc tuyệt vời.

Tường Ly cột hai cây đuốc lại làm một, đặt tay lên bộ dao trên thắt lưng, rút con dao Phần Lan trên đó ra, sẵn sàng chờ đợi.

Có một con sói đang từ từ tiến lại gần.

Ánh lửa soi rõ đôi mắt của nó, hung hãn sắc bén, bộ nanh nhọn hoắt gần như toát ra chỉ toàn lạnh giá. Nó cực kỳ bình tĩnh, không gấp gáp, không nôn nóng, khiến sống lưng Tường Ly toát mồ hôi lạnh.

“Là sói vương.” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy anh và nó giống nhau quá”.

Đến lúc nào rồi mà anh vẫn không hề run rẩy. Giống như anh nói, con đi đầu tiên chính là sói vương. Có mặt sói vương, cũng có nghĩa là chúng ắt muốn giành chiến thắng trong lần tấn công này.

Lục Đông Thâm cười khê: “Tôi đẹp trai hơn nó một chút”.

Câu đùa này không buồn cười chút nào, chỉ ít thì Tường Ly không thể cười nổi: “Tôi thấy nó không đồng ý với lời anh nói đâu, anh nhìn những con sói đó đi...”.

Bởi vì có sói vương tiên phong, các con sói khác cũng bắt đầu di chuyển, như những linh hồn đi lại trong đêm.

“Lát nữa nắm bắt được cơ hội nào, anh chạy ngay đi.” Tường Ly đề thấp giọng xuống, nói với Lục Đông Thâm: “Ân tình lần này lớn như vậy chắc đủ để trả cho hai lần cứu tôi của anh rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Tôi đã nói rồi, một khi cô nợ tôi tức là nợ tôi”.

“Này, con người anh...”

“Cẩn thận!”

Mọi việc xảy ra rất nhanh, con sói vương đó bất ngờ chồm lên tại chỗ, lao thẳng về phía hai người họ. Lục Đông Thâm nhanh mắt nhanh tay, kéo Tường Ly ra sau lưng mình, con sói vương lập tức vồ hụt.

Lúc này Tường Ly bỗng tròn xoe mắt: “Bà nó chứ! Liều mạng hả? Lửa mà cũng không sợ sao?”.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh nhìn chằm chằm động tĩnh trước mặt, cơ thể cao lớn che kín cho Tường Ly.

Con sói vương bị lỡ mất cú tấn công đầu tiên, bèn phanh lại tại chỗ, quay đầu nhìn về phía họ.

Tường Ly nhìn vào ánh mắt của nó. Không hổ danh là sói vương, cho dù chưa thành công ngay, nó vẫn không hề nôn nóng. Suy nghĩ ấy vừa kết thúc, cô đã thấy sói vương tru lên một tiếng, cô run rẩy, khẽ hét lên: “Không ổn rồi!”.

Sói có một trí tuệ cực cao, cú vồ ban nãy của sói vương chẳng qua chỉ là một phép thử. Nếu vồ trúng họ dĩ nhiên là hay nhất, có thể tiết kiệm chút sức cho các con sói còn lại. Nhưng nếu không thành công, nó cũng biết được bản lĩnh của họ đến đâu, sau đó sẽ điều chỉnh chiến thuật tấn công.

Có lẽ sói vương cũng nhận ra họ không phải những người dễ đối phó, bèn ngẩng đầu lên trời tru một tiếng dài.

Đó là một tiếng ra lệnh.

Có nghĩa rằng cả 13 con sói kia sẽ đồng thời tấn công theo bầy!

Tường Ly vừa định nhắc Lục Đông Thâm thì thấy anh cũng đã rút con dao Thụy Sĩ của mình ra. Ánh lửa lay động, cô đứng sát gần anh, cũng đồng thời quan sát được đôi mắt anh.

Hệt như đôi mắt của sói vương, bình tĩnh, thâm sâu.

Sự hoài nghi trong lòng cô càng thêm đậm.

Tuy rằng chỉ mới đi chung nửa ngày trời nhưng cô cũng phát hiện Lục Đông Thâm có kinh nghiệm đi rừng hơn hẳn người thường. Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy có lẽ anh không chỉ đơn giản là có kinh nghiệm đi rừng. Trong đêm tối, anh có thể nhanh chóng phán đoán ra nguy hiểm, lại có thể nhận ra vấn đề từ tiếng hú của sói, lần này chắc chắn không phải là mèo mù vớ cá rán như lời anh nói nữa.

“Tôi phòng phía Tây Nam, cô lo phía Đông Bắc.” Lục Đông Thâm hạ giọng nói.

Một sự sắp xếp thẳng thắn nhất cũng tỉ mỉ nhất. Tường Ly gật đầu tán thành, rồi lại đứng dựa lưng vào anh.

Đàn sói quả nhiên đã áp sát.

Chúng đứng khá gần đồng lửa, giống như hoàn toàn không sợ ánh lửa vậy.

Chỉ có một con duy nhất đứng cách khá xa.

Nó là một con sói non, có lẽ đây là lần đầu tiên nó cùng các con sói lớn khác đi săn mồi nên vẫn còn sợ lửa.

Tường Ly cảm thấy bưng bưng phần nộ. Hay lắm, nhìn thế này chắc đám sói kia đang mang tính mạng của họ ra để dạy cho lũ sói con rồi.

Sói vương lại tru thêm tiếng nữa, ngay sau đó, vài con sói từ bốn phía nhảy vọt lên, nhào tới rất dữ, tốc độ cực nhanh.

Tường Ly quăng đuốc qua, vung một nhát dao về phía con sói đang lao tới. Nhưng con sói đó cũng né rất nhanh, không hề bị thương tổn chút nào. Nhưng có lẽ khói đã làm nó bị sặc, nó hắt xì liên tục.

Bên phía Lục Đông Thâm cũng vậy, anh nhanh lẹ né được sự tấn công của bầy sói, móng vuốt của một con sói bị con dao Thụy Sĩ của anh đã thương, khiến chúng nhất thời không dám tiến lên nữa.

Tường Ly bên này chưa kịp thở đã lại có vài con nhào tới. Cô thẳng thốt, muốn lùi về sau, lưng lại chạm vào lưng Lục Đông Thâm. Ngay sau đó, cô bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh kéo mình ra. Lục Đông Thâm nghiêng người bảo vệ cô, khua cây đuốc trong tay, vung văng né được đòn tấn công của mấy con sói đó...

~Hết chương 40~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Mạng của cô là của tôi, giữ lại mà trả nợ

Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, gọi tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực...

Cổ tay Tường Ly bị chuỗi dao trong tay anh ghì đến đau đớn. Cô vừa định rút tay về thì con sói vương kia đã nhào vào sống lưng Lục Đông Thâm mà nhào tới.

Trong những cuộc đối đầu giữa con người và động vật, nhất là ở nơi hoang dã, điều cấm kỵ nhất chính là để sống lưng sơ hở. Đây cũng là kẻ sách đúng đắn mà ban đầu anh thực hiện, nhưng ban này vì cứu cô, lưng của anh vẫn bị trống.

Con sói vương nắm ngay lấy cơ hội chuẩn xác này, cố gắng công kích. Nhưng Tường Ly nhanh mắt, động tác càng nhanh hơn. Cô khấn trương bù vào chỗ sơ hở của Lục Đông Thâm. Lưỡi dao sắc bén quét một đường, ngăn chặn khả năng Lục Đông Thâm có thể bị sói vương vồ lấy, nhưng cũng chỉ đủ làm bị thương lớp lông trên người nó. Ngay sau đó, con sói vương làm một cú phản kích tuyệt đẹp. Còn chưa đợi Tường Ly hoàn hồn trở lại, nó đã nhào tiếp. Lần này nó vung bộ móng sắc của mình, đánh rơi con dao trong tay cô xuống đất.

Lục Đông Thâm quay người lại ngay tức khắc. Đầu kia, anh dùng chân đá bay một con sói đang định lao tới, rồi lấy cùi chỏ huyếch một cái thật mạnh, làm cho sói vương bay ra. Cũng đúng lúc ấy, anh phát hiện bên cạnh có làn gió lạ, anh liếc thấy một con sói khác đang nhắm thẳng vào mình. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tường Ly xông lên, ra tay nhanh gọn, thành công đánh đuổi nó đi.

Chỉ trong vài, ba phút ngắn ngủi, hai con người đã thờ hồng học vì mệt. Đám sói cũng tạm thời đình chiến, và đứng thờ phỉ phò như họ. Những con sói chưa công kích thì chỉ đợi ở đó, nhìn họ chăm chăm như hồ rình mồi, có lẽ chúng đều hiểu họ không hề dễ đối phó.

“Nếu lần này hai chúng ta có thể may mắn thoát chết, vậy thì chúng ta cũng được coi là những người bạn vào sinh ra tử rồi.” Tường Ly cuộn chặt tay lại, ban này dùng quá nhiều sức, giờ gân tay của cô đã tê dại hoàn toàn: “Nếu ở trên giang hồ đáng nhẽ phải cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ rồi đây”.

Cô không thu lại được con dao của mình nữa, con sói vương giao hoạt đã giẫm nó dưới móng vuốt của mình rồi.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô: “Kết nghĩa huynh đệ?”.

“Thời cơ như vậy còn không thể kết nghĩa huynh đệ sao?” Tường Ly cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình: “Hay anh vẫn còn canh cánh trong lòng hai lần có ơn cứu mạng tôi? Anh Lục, ban này đánh qua đầu lại tôi đã trả sạch sẽ rồi”.

Cô thử cử động cánh tay, bả vai sau đau nhức dữ dội.

Có lẽ ban nãy chấn một cú vô cho anh, cô đã bị vuốt sói quệt trúng.

Lục Đông Thâm đưa con dao Thụy Sĩ trong tay cho cô: “Cầm lấy đi”.

“Còn anh thì phải làm sao?” Tường Ly sững người.

Trong khoảnh khắc cô ngỡ ngàng, con dao đã được anh nhét hẳn vào trong tay cô.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh giật lại hai cây đuốc cô đang cầm, buộc vào cùng với mấy cây đuốc của anh rồi cầm hết. Bàn tay còn lại anh nắm chặt lấy tay cô.

Bấy giờ anh mới lên tiếng: “Anh muốn kết nghĩa huynh đệ với cô? Nếu lần này thoát chết, những gì nợ tôi, cô vẫn phải trả”.

“Thế thì anh buông tay, để tôi chết đi.” Tường Ly nói thêm một câu.

“Mạng sống của cô là của tôi, giữ lại mà trả nợ.”

Lục Đông Thâm đang nói, bên kia có đám sói lại rục rịch chuẩn bị tấn công.

13 con sói, hết con này tới con kia, nghĩ cũng đủ biết hoàn cảnh của họ khốn khó dường nào. Thân thủ của cả Lục Đông Thâm và Tường Ly đều khá nhanh nhẹn, nhưng dù họ có phối hợp với nhau cũng không ngăn được số lượng sói quá nhiều. Vì chúng có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi, còn họ thì không.

Chẳng mấy chốc, họ đã bị đàn sói ép ra xa khỏi đồng lửa, cả hai đều có vết thương trên người. Một trong số những con sói cũng bị thương, Tường Ly ra tay không hề nhẹ.

Trong khoảng thời gian này, Lục Đông Thâm vẫn luôn nắm chặt tay Tường Ly, chưa hề buông ra. Đàn sói dần đội hình thành hình cánh quạt, bao vây chặt lấy họ.

“Dù có thế nào, tôi vẫn cảm ơn anh.” Tường Ly không còn chút sức lực nào nữa. Bàn tay đang cầm dao của cô cũng run lên. Đây đã là giới hạn của cô rồi, nếu đổi lại là người khác, chắc đã chẳng kiên trì trụ vững được lâu đến thế.

“Chắc lần này tôi bỏ mạng ở đây thôi, những gì nợ anh, kiếp sau sẽ trả.”

Lục Đông Thâm cũng mệt đứt hơi, nhìn thế nào đây cũng là một cuộc chiến thể lực. Đối diện dù sao cũng là cả đàn sói, anh có đánh đám giới cớ nào cũng không lại được. Nhưng từ đầu tới cuối, anh quyết không buông tay. Nghe xong lời cô, anh nói: “Chuyện hôm nay là của hôm nay, nợ kiếp này phải trả kiếp này!”.

“Lục Đông Thâm!” Tường Ly bật ra tên của anh từ những kẽ răng, lần này, cuối cùng cô cũng chửi thành tiếng: “Cụ nhà anh... Tôi thà bị sói ăn thịt còn hơn!”.

“Vậy chi bằng cô để tôi ăn cô đi.” Lục Đông Thâm nhìn chăm chăm con sói phía trước, buông một câu.

Tường Ly quả thực mệt mỏi khó kiềm chế. Chân cô nhũn ra, cô ngồi bệt xuống đất, mặc kệ Lục Đông Thâm có kéo thế nào cũng không đứng lên. Cô nhún vai nhìn anh: “Anh muốn róc xương nuốt chửng tôi thì khản trương lên, nếu không, tôi sẽ thuộc về sói vương”.

Nói rồi, cô hát hăm về phía đàn sói.

Sói vương đã dẫn dắt chúng tiến sát lại gần hơn một chút. Sau một quá trình nghỉ ngơi, chúng vẫn còn sức. Còn họ, đã định sẵn là những kẻ bại trận.

“Tường Ly...” Lục Đông Thâm khẽ gọi tên cô.

Chẳng hiểu sao bả vai cô lại run lên, cứ cảm thấy anh gọi mình như thế vào lúc này sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Quả không sai, anh lên tiếng: “Sói sẽ quan tâm tới miếng mồi trước mặt mình đầu tiên, lát nữa nhắm chuẩn thời cơ, cô chạy được là phải chạy”.

Cả người Tường Ly căng ra.

Cô hiểu “thời cơ” mà anh nói có nghĩa là gì.

Thời cơ này chính là bản thân anh. Khi anh trở thành món mồi ngon cho cả đàn sói, thì đó chính là cơ hội để cô chạy thoát.

Không...

“Tôi không muốn nợ anh ân tình lớn đến vậy đâu.” Trong trái tim Tường Ly dâng lên một cảm xúc khó diễn tả thành lời, vừa ảm áp lại vừa khó chịu, nó cứ túm chặt lấy con tim, khiến cô đau đớn.

“Muốn chết thì cùng chết.” Cô nói.

Lục Đông Thâm quay lại nhìn cô một cái, bỗng nhiên bật cười: “Yên tâm, lần này nợ rồi là thôi, không cần cô trả”.

“Lục Đông Thâm...”

“Vẫn định chửi tôi à?” Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Không, cô không muốn mắng chửi anh, xưa nay chẳng bao giờ muốn mắng chửi anh cả. Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, đọc tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực.

Cô và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, rất lâu cô không thể nói ra được câu ấy.

Cho tới khi, sói vương đứng ngay trước mặt họ.

Chút ánh sáng yếu ớt của cây đuốc cuối cùng cũng tắt, con dao duy nhất lúc này cũng trở nên vô tác dụng. Con sói vương đó áp sát Lục Đông Thâm, chỉ cần nó há mồm, nhẹ bộ nanh sắc nhọn ra là họ sẽ trở thành mồi ngon của nó. Tuy rằng Tường Ly rất tuyệt vọng nhưng cũng rất sợ, cô căng thẳng siết chặt tay Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm thì đẩy cô ra sau lưng mình, để cô không có cách nào tiến lên trên cả. Cô nhìn thấy con sói đó há cái miệng to như cái chậu ra, muốn dốc sức vung nốt nhát dao nhưng không thể. Đứng vào lúc này, hình ảnh khiến cô sùng sốt đã xuất hiện.

Sói vương tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, đang há miệng ra bỗng lại ngậm miệng vào. Nó hít hít ngửi ngửi người anh, rồi kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu này khác hẳn lúc nãy nhưng cụ thể là khác ở điểm nào thì Tường Ly không nói rõ được, cô chỉ có cảm giác nó đang sợ hãi điều gì đó.

Cô chỉ thấy con sói vương nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, tuy rằng có chút không cam lòng nhưng nó bỗng từ từ lùi dần về sau, mà các con sói khác, sau khi nghe tiếng tru kia cũng tản ra đáng kể.

Chỉ có đúng con sói non nót mới đi kiểm mồi lần đầu, không sợ trời không sợ đất là cứ thế lao thẳng lên, bước chân vẫn còn loạng choạng, chưa vững vàng. Chẳng mấy chốc nó đã đứng trước mặt Tường Ly, nhưng lại chỉ lấy mũi cọ cọ vào người cô, sau đó ngậm lấy gấu quần cô lấy đầu nguầy nguậy.

Tường Ly nhớ lại những gì họ trải qua đêm nay, con giận không có chỗ để trút. Cô dồn chút sức cuối cùng giờ con dao về phía con sói ấy. Ngay lập tức, ở gần đó có tiếng sói hú vang dội. Con sói non sững người, ngẩng đầu lên nhìn Tường Ly.

Ánh mắt nó khiến cô không tài nào hạ dao xuống được. Tay cô cứ lừng lợ trên không trung như thế, chần chừ không dám quyết. Cô cảm thấy nó đâu có giống một con sói hung dữ bạo tàn, mà đáng yêu như con cún ở nhà Tang Ni vẫn nuôi vậy.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh thờ dõ: “Tha cho nó đi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mạng lớn

Anh bầu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không...

Tường Ly cũng thật lòng không thể ra tay được. Cuối cùng, cô buông tay, con dao rơi thẳng xuống đất. Con sói nhỏ có lẽ vừa kịp hiểu ra tình huống ban nãy, nó quay mặt đi ngay, loạng choạng chạy thật xa.

Đàn sói từ từ lùi hẳn, cũng lặng lẽ không một tiếng động như khi xuất hiện vậy.

Tường Ly nằm rạp xuống đất, cả người không tài nào nhúc nhích được, giống như bị ai rút gân vậy. Giờ phút này được sống tiếp, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực cho lắm.

Lục Đông Thâm cũng ngồi yên tại chỗ hồi lại sức một lúc lâu, sau đó đưa tay vỗ vỗ cô: “Đi thôi”.

Tường Ly nằm im bất động, rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Anh bầu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không”.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có chút dở khóc dở cười. Anh bước lên, vòng tay qua bả vai cô, kéo cô ngồi dậy.

Cô cũng quả thực không còn chút sức lực nào nữa, bèn nghiêng đầu dựa vào vai anh, đến cả mắt cũng không buồn mở ra. Lục Đông Thâm quay sang

nhìn cô, khuôn mặt cô trắng sáng như trăng. Anh không kìm được, giơ tay lên, ngón tay dài và gầy đã gần chạm tới má cô thì bỗng khựng lại, sau đó anh đổi ý, chuyển sang bầu má cô một cái.

Tường Ly kêu lên đau đớn, bây giờ mới mở mắt.

“Chúng ta chưa chết hả?” Cô hỏi.

“Phải, mạng lớn.” Lục Đông Thâm vẫn đang ôm cô.

Bây giờ Tường Ly mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Trái tim dường như đã ngừng đập rất lâu bây giờ mới lại rộn ràng theo quy luật.

Gió đêm lạnh lẽo từ từ thổi đến.

Có khí lạnh, Tường Ly mới ý thức được mình đang dựa vào lòng anh. Mà anh vẫn đang ngồi nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ gần đến thế, nhất là lúc này khi khuôn mặt anh đang gần trong gang tấc, cực kỳ anh tuấn, từng hơi thở như len lỏi vào trong lồng ngực của cô.

Cô đột ngột đẩy anh ra, nét mặt thiếu tự nhiên.

Lục Đông Thâm cũng tiện đà ngã người sang bên, nói một câu nửa đùa nửa thật: “Mặc dù giúp người chẳng mong báo đáp, nhưng cô cũng không cần qua cầu rút ván nhanh vậy chứ?”.

“Không dám, không dám, đền ơn huệ nhỏ xiu anh còn tính toán so đo, tôi mà nợ anh ơn to huệ lớn thì đời này liệu còn sống thoải mái được không?”

Cái miệng đúng là không tha cho ai.

Khỏe mới Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười. Anh đứng lên, giơ tay ra trước mặt cô: “Đứng dậy đi”.

Tường Ly không đưa tay cho anh.

Dưới trời đêm, cô và anh nhìn thẳng vào nhau.

Sau lưng anh là cả bầu trời sao rộng lớn, đôi mắt anh dường như cũng thâm sâu khó hiểu như thế. Nhìn từ góc độ này, trông anh cao lớn như một vị thần vậy.

Cô thu lại điệu bộ băng nháng, hỏi: “Anh từng ăn sói phải không?”.

Lục Đông Thâm nhìn cô im lặng.

Tường Ly vẫn nhìn anh chằm chằm như thế, rồi hỏi lại lần nữa, rành mạch từng câu từng chữ: “Anh từng ăn sói, đúng không?”.

Lục Đông Thâm thu tay về, đứng nhìn cô từ trên xuống. Lần này thì anh trả lời: “Phải, tôi từng ăn sói”.

□□□

Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan kéo đi hỏi chuyện, khi bước ra đường chân trời đã nửa sáng nửa tối.

Trước bình minh luôn là thời khắc u ám nhất.

Tề Cương và các thuộc hạ vẫn luôn đợi ở bên ngoài. Cuối cùng sau khi nhìn thấy Đàm Diệu Minh bước từ cầu thang xuống, Tề Cương đang đứng dựa vào một bên xe hút thuốc lập tức dập tắt điếu thuốc, rào bước tiến lên.

Trước khi bị gọi đi hỏi thăm, Đàm Diệu Minh vẫn đang giải quyết chuyện các anh em bị thương, cả mấy địa điểm bị niêm phong, anh cũng lần lượt chạy đi nhờ cậy quan hệ, ngay sau đó thì anh bị dẫn về lấy lời khai, suốt cả một ngày từ sáng tới tối, tâm lực đều kiệt quệ.

Khi trời chưa sáng, nhiệt độ khá thấp, còn có gió.

Nhưng Đàm Diệu Minh không mặc áo khoác. Anh vắt chiếc áo dạ lên cánh tay. Sau khi bước lên, Tề Cương đón lấy chiếc áo của anh, các anh em khác mở cửa xe ra.

“Cho anh điếu thuốc.” Đàm Diệu Minh không vội lên xe ngay.

Tề Cương rút bao thuốc lá từ trong túi ra, châm một điếu rồi đưa cho Đàm Diệu Minh. Làm xong những việc này, cậu ta lại đánh mắt ra hiệu cho những người khác, họ hiểu ý, tạm thời tránh mặt.

“Đàm gia, trời lạnh, anh khoác áo vào đi.” Tề Cương khoác chiếc áo dạ lên vai anh.

Sau đó, cậu ta cũng tự châm một điếu thuốc, cùng Đàm Diệu Minh đứng hút bên cạnh xe.

“Đã tìm ra kẻ gây chuyện chưa?” Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới cất lời.

“Em đã nghe ngóng các anh em trên giang hồ, không ai biết gì về chuyện này. Đàm gia, có lẽ là đường tói.” Đường tói là cách nói trong giới của họ. Người sống trong giang hồ như sống trên một tấm lưới, trông thì rất rời rạc, nhưng chỉ cần nghe ngóng lẫn nhau là biết được danh tính đối phương, làm cho ai, việc này cũng giống như người đó có chứng minh thư trên giang hồ vậy. Kiểu người như thế gọi là đường sáng. Nhưng nếu không tra ra được thân phận của đối phương thì sẽ không phải người lẫn lộn nhiều trên giang hồ, người như vậy sẽ bị gọi là đường tói.

Sống ở giang hồ, người ta thà đắc tội với đường sáng cũng không muốn dây vào đường tói. Một là, đường tói thân phận bất minh, bạn sẽ chẳng biết mình đắc tội với vị “thần tiên” nào. Hai là hao tổn thời gian, sức lực, không phải người trong giang hồ khi điều tra phạm vi sẽ mở ra rất rộng.

Một khi gặp tình huống này, các anh cả trong giới đành thôi. Dĩ nhiên, đó là trong trường hợp các anh em trong nhà bị thương không nặng, thế nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nhưng Đàm Diệu Minh thì không được.

Anh chưa bao giờ người chịu yếu thế, chắc chắn sẽ phải xách được cổ đối phương ra ngoài. Về điểm này, Tề Cương là người hiểu rõ nhất.

Quả không sai, sau khi Đàm Diệu Minh nghe xong, anh nhả ra một làn khói thuốc rồi trầm giọng nói: “Anh không cần biết hần là đường sáng hay đường tói, phải điều tra ra hết cho anh. Nhìn thấy máu của các anh em rồi, anh cũng phải nhìn thấy máu của chúng nó mới được”.

“Em hiểu rồi.” Tề Cương xưa nay làm việc luôn rất gọn ghẽ, không cần Đàm Diệu Minh dặn dò nhiều.

“Kẻ tố cáo thì sao?” Đàm Diệu Minh hỏi.

“Em đang định nói với anh chuyện này. Đàm gia, em đã điều tra ra kẻ tố cáo rồi, người của Long Quý, tên là Thiên Dư. Có lẽ anh có ấn tượng, chính là tay thanh niên vẫn hay đi bên cạnh Long Quý, đeo kính, trông có vẻ rất văn hóa, tri thức đó.”

Đàm Diệu Minh nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng nhớ ra tên nhóc đó.

“Có anh em nhìn thấy Thiên Dư đi gặp mặt mấy tay quan chức. Khởi cần nói, chắc chắn là do Long Quý sai bảo.” Tề Cương cất giọng phần nộ: “Mấy năm nay, Long Quý gây ra cho chúng ta không ít chuyện, em đã ngứa mắt hần từ lâu rồi. Đàm gia, chỉ cần anh nói một tiếng, em sẽ dẫn anh em xông tới đó ngay. Chẳng phải chúng giờ trò sau lưng ư? Thế thì chúng ta cứ giết trước mặt, phá nát địa bàn của chúng nó ra, chém chết người của chúng nó!”.

Ở Thương Lãng, có một vài đại ca giang hồ, nhưng đa phần đều không làm được lớn, cùng lắm chỉ là mấy tên côn đồ hạng nhỏ, không dám dây vào đại sự, nhưng mấy trò trộm cướp vặt thì nhanh không tương. Người có thể so tài ngang ngửa với Đàm Diệu Minh chỉ có Long Quý mà thôi. Hần cũng là dân anh chị lâu năm ở Thương Lãng. Năm xưa, khi Đàm Diệu Minh còn chưa ngồi vững trên giang hồ, Thương Lãng chính là nơi Long Quý tác oai tác quái.

Lúc đó Thương Lãng chưa hoàn toàn được chấn chỉnh, cũng chưa phát triển rầm rộ như bây giờ. Người trong thành cổ, nhất là những người làm ăn buôn bán đều không quá khá giả, nhưng lại hơi cho đám người của Long Quý lợi dụng vơ vét. Khi Đàm Diệu Minh thể hiện tài năng của mình ở đất Thương Lãng, hần không ít lần dẫn người đến chèn ép anh, thậm chí có lần còn tập kích nơi ở của anh vào ban đêm, ngưng cuồng liều lĩnh, suýt nữa lấy cả mạng của Đàm Diệu Minh.

Năm đó, Đàm Diệu Minh bị thương rất nặng, bất vô âm tín. Tất cả các anh em, bao gồm cả Tề Cương đều ngỡ rằng Đàm Diệu Minh sẽ không qua khỏi được cửa ải ấy. Ai ngờ anh đã quay về, bên cạnh còn có thêm một Tường Ly.

Sau khi nhận được tin Đàm Diệu Minh quay lại Thương Lãng, Long Quý liền sai người ngăn chặn. Tường Ly kia đánh đấm không thua kém gì Đàm Diệu Minh, vượt mọi khó khăn, cùng Đàm Diệu Minh đợi được các anh em tới cứu viện. Người của Long Quý tổn thất nghiêm trọng.

Mà sau khi quay lại, Đàm Diệu Minh cũng bắt đầu thay đổi quy tắc trò chơi sinh tồn. Anh chủ động hợp tác với chính quyền, chủ động đầu tư vào các dự án, công trình, lũng đoạn phần lớn các ngành nghề thương mại của thành phố. Những cách chơi đó Long Quý hoàn toàn không nghĩ ra được. Dân dân, rất nhiều anh em cũng không còn muốn theo Long Quý đánh đánh giết giết nữa. Có ai không muốn sống một cuộc sống bình yên? Thế nên rất nhiều người đã quay sang đầu quân cho Đàm Diệu Minh...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì

Thế lực của Đàm Diệu Minh mỗi ngày một rầm rộ hơn, Long Quý cảm thấy bất mãn trong lòng nên đã chuyển hướng mục tiêu sang phía Tường Ly. Nhân thời điểm Đàm Diệu Minh đi công tác, hần đã sai vài tên lực lưỡng, tới bắt sống Tường Ly. Bình thường Tường Ly không thích đi theo ai, sống một mình, đi đi lại lại một mình cũng đã quen. Thế nên khi người ta biết tin cô gặp chuyện đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Sau khi biết tin, Đàm Diệu Minh tức tốc từ ngoài trở về, dẫn theo cả đám anh em đi đòi người. Ai ngờ, họ vừa tới được chỗ ở của Long Quý, thì thấy

hắn xách quần, chạy vội từ trong nhà ra. Nhìn thấy Đàm Diệu Minh, hắn quay ngược lại túm lấy anh, rồi thẳng thốt chỉ vào bên trong và nói: “Con đàn bà của mày... Con đàn bà của mày không phải người! Quá đáng sợ! Mẹ nó, quá đáng sợ!”.

Về sau, có người kể lại sự tình sau khi Tường Ly bị Long Quý bắt về. Long Quý muốn cô phục tùng hắn nhưng cô không chịu. Long Quý bèn giam cô lại một đêm, đồng thời bắt cô ném trái nỏ đau xác thịt. Nhưng dù sao Tường Ly cũng quá xinh xắn, lòng háo sắc của Long Quý nổi lên, hắn cũng không đành lòng để cô chịu hành hạ về thể xác, ngày hôm sau, hắn định sẽ vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ để cô theo hắn.

Không ai biết sau khi Long Quý đưa Tường Ly vào phòng ngủ đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi mà kể từ ngày hôm đó, cứ nhắc tới Tường Ly là Long Quý sợ kinh hồn bạt vía. Và cũng kể từ ngày ấy, người trên giang hồ đều biết người phụ nữ của Đàm gia không phải hạng dễ chọc vào.

Con tức của Đàm Diệu Minh vẫn cứ phải đè nén từ đó tới giờ. Chưa nói tới chuyện với bản lĩnh của Tường Ly, chắc chắn sẽ không để Long Quý được thể thi riêng hình ảnh Long Quý xách quần chạy ra ngoài đã khiến anh nghiêng rãnh kèn kẹt rồi. Cái gì mà nhẹ nhàng khuyên nhủ, rõ ràng là định thô bạo cưỡng ép.

Nếu không có Tường Ly ngăn lại, Đàm Diệu Minh nhất định sẽ đánh Long Quý một trận tơi bời.

Lúc này, có lẽ hắn biết Tường Ly đang không ở bên cạnh Đàm Diệu Minh nên mới nảy sinh những trò mưu mô chước quỷ. Tề Cương nhả mạnh ra một làn khói. Đùng nói là Đàm Diệu Minh tức giận, ngay cả Tề Cương cũng muốn đánh Long Quý từ lâu lắm rồi.

“Nếu là người trên giang hồ làm thì cứ theo quy tắc giang hồ mà xử.” Đàm Diệu Minh rút một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra, làn khói trắng xám bao trùm lấy khuôn mặt đầy mồ hôi của anh: “Bảo các anh em biết sự tình khai bằng được người của Long Quý ra. Có chứng cứ rồi, chúng ta làm gì cũng coi như là quang minh chính đại”.

“Người biết sự tình cũng là người bên phía Long Quý. Muốn bảo hắn nói vu vơ vài câu thì còn được chứ chỉ mặt vạch tên ngay trước mặt Long Quý chắc hắn cũng không dám.” Tề Cương nói.

“Vây thì cứ bảo hắn coi như chuyện vu vơ mà truyền lời.” Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Cho hắn thêm ít tiền, nói cho hắn biết, chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói”.

Tề Cương gật đầu.

Đàm Diệu Minh gạt tàn thuốc, ngửi khí trầm hân: “Lần này sẽ diệt trừ Long Quý”.

Lòng Tề Cương chợt run lên, cậu ta bất gặp một vãi tia cảm hận toát ra từ ánh mắt Đàm Diệu Minh. Cậu ta lên tiếng: “Em hiểu rồi”.

Có tiếng sáng trắng dần hiện lên phía chân trời, có ánh nắng mai bắt đầu hắt tới, trời sắp sáng rồi.

Đàm Diệu Minh im lặng rất lâu mới hỏi ngược lại: “Có tin tức của Tường Ly chưa?”.

Tề Cương lắc đầu.

Nhưng Đàm Diệu Minh lại nói: “Lần này cũng may cô ấy không có mặt ở đây”.

Tề Cương nhìn Đàm Diệu Minh, tâm trạng vô cùng phức tạp. Đàm gia của họ, lần này quyết tâm ra tay, tám phần là có liên quan đến Tường Ly. Dẫu sao con tức năm đó chung quy vẫn đang được giữ trong lòng Đàm gia.

Cậu ta không khỏi thờ dãi, đúng là “hồng nhan họa thủy”.

[...]

Lều của Tường Ly đã bị hủy hoại, thức ăn trong ba lô của mất sạch.

Trong cuộc chiến đấu với đàn sói, chiếc lều trở thành vật hy sinh vô tội nhất. Những con sói lần lượt tấn công trước sau đã phá tan tành nơi ở có thể khiến cô cảm thấy an tâm nhất. Trước khi nhận thất bại, lui đi, chúng còn không quên ngoạm hết thức ăn của cô.

Tường Ly tức đến nghiêng rãnh nghiêng lợi, khẳng định chắc chắn rằng chuyện này có liên quan đến con sói vương kia, sau đó cô lại cảm thấy, tha cho con sói con đó quả thực là một sai lầm chết người.

Thật không biết ghi ơn báo đáp!

Đây là đánh giá của Tường Ly dành cho đám sói kia.

Lục Đồng Thâm trái ngược hẳn với vẻ phần nộ của phùng phùng của cô suốt dọc đường đi, anh nói rất thân thiện: “Chúng tò tay nghề nấu ăn của cô đến cả sói cũng thích còn gì”.

Những câu chữ anh nói liên kết lại nghe ra thì đúng là một lời khen nhưng Tường Ly lại cứ toát lên một cảm khác khó chịu và bức bối trong lòng.

Cuộc nói chuyện trước lúc bình minh khiến cô có một cái nhìn hoàn toàn mới đối với Lục Đồng Thâm, hoặc có thể nói là càng khẳng định sự nghi ngờ cô

dành cho anh lúc ban đầu.

Cá lớn nuốt cá bé là quy luật trưởng thành của tất cả các loài sinh vật. Sói là loài động vật hung hãn, nhưng dù có hung hãn cách mấy, một khi chúng biết đối phương mạnh hơn mình, chúng cũng chọn đường né tránh. Con sói vương đó, trong cục diện mình đang chiếm thế thượng phong một cách rõ ràng lại lựa chọn lùi bước, là vì nó ngửi được mùi nguy hiểm trên người Lục Đông Thâm, mùi hương ấy mạnh mẽ tới mức khiến chúng buộc phải từ bỏ.

Mùi hương gì?

Chỉ có người đã từng ăn đồng loại của chúng, chúng mới sợ hãi như vậy.

Đây chính là thứ mùi sói ngửi được trên người Lục Đông Thâm.

Về chuyện này, người nói cho cô biết vẫn là Tả Thời.

Tả Thời nổi tiếng là người say mê du lịch bộ hành, cũng chính vì anh ấy say mê, thế nên anh ấy rất hay phát hiện được đủ các loại thực vật có thể lấy về chiết xuất mùi hương, sau đó sử dụng vào đủ các loại góc ngách của cuộc sống.

Đó là một buổi chiều nắng rất đẹp, Tả Thời và cô nằm trên sofa xem chương trình “Thế giới động vật”. Khi kể về đàn sói, Tả Thời liền kể, có một lần anh đi lên rừng, bị hai con sói công kích, kết quả đã bình an thoát được vòng vây. Lúc đó nghe xong, cô cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Tả Thời ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi đưa ra kết luận rằng, có lẽ vì anh ấy từng ăn thịt sói.

Đó là một lần sinh tồn nơi hoang dã thử thách sức bền của con người tới cực hạn. Anh ấy tìm được nguyên liệu mình cần tìm nhưng suýt nữa mất mạng vì khan hiếm thức ăn. Cũng may lúc đó có một con sói bị săn bắn đã chết, anh ấy đói quá nên nướng nó lên để ăn, nhờ vậy mà bảo toàn được tính mạng.

Sau khi nghe xong kết luận của Tả Thời, cô cảm thấy rất hoang đường. Cứ cho là đã ăn thịt sói thì mùi mà thức ăn lưu giữ trong cơ thể cũng không thể lâu dài đến mức đó được.

Tả Thời nói với cô rằng, có một loại mùi gọi là mùi phản ứng đồng loại, tồn tại trong hơi thở của những sinh vật đồng loại, vô cùng khó nhận ra cũng không thể lý giải được.

Giống như việc sói có thể ngửi thấy em đã ăn đồng loại của nó bao giờ chưa, hay ví dụ như chó, mèo bình thường cũng sẽ không quá thân thiết với những người từng ăn thịt đồng loại của nó, hay ví dụ như trên người đồ tể luôn toát ra một ám khí nặng nề.

Tường Ly vẫn luôn có phần hoài nghi về cách giải thích của Tả Thời, cho tới tận hôm qua, sau khi chứng kiến cảnh ấy, cuối cùng cô cũng tin về thứ mùi phản ứng đồng loại mà Tả Thời nói.

Vạn vật trên thế gian này đều có mùi, không ngửi thấy được không có nghĩa là nó không tồn tại.

Lục Đông Thâm từng ăn sói.

Thế nên, sói vương cực kỳ sợ anh, cuối cùng tản đàn.

Vì sao anh lại ăn sói?

Cô tuyệt đối không tin việc anh nhàn rỗi rảnh rang bảo đầu bếp giết một con sói làm thành đủ các loại mỹ vị.

Vậy rốt cuộc anh từng trải qua chuyện gì?

Đáng tiếc là, Lục Đông Thâm chỉ vồn vện thừa nhận với cô rằng anh từng ăn sói, còn những nghi vấn khác của cô, anh đều không giải đáp.

Sau khi trải qua một lần sinh tử, sắc trời cũng sáng dần lên.

Tường Ly cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Cô chỉ thu dọn qua loa một chút rồi tiếp tục hướng về ngọn núi chính. Dọc đường khá thuận lợi, cũng không gặp nguy hiểm gì to tát. Có lẽ ông trời cũng thương người, không giáng thiên tai nào xuống hại họ. Nhưng cũng có một phần lý do vì Tường Ly sở hữu kinh nghiệm sinh tồn phong phú nên có những nguy hiểm quá nhỏ nhặt, cô đã tự động né tránh.

Chỉ có điều, vết thương trên bả vai cô chốc chốc lại nhói lên đau đớn, chắc cú vô đó nặng. Lục Đông Thâm hỏi thăm tình hình thương tổn của cô. Cô chỉ đáp thoáng qua nhẹ nhàng, giải thích rằng đó chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ.

Nhưng suốt dọc đường, cô vẫn luôn tìm kiếm loại cây cỏ dùng để đắp vào vết thương bị hoại tử, cô định khi đêm xuống sẽ lấy nước sạch để rửa rồi đắp lên.

Vết thương trên người Lục Đông Thâm đa số đều lộ ra ngoài, là vết thương ngoài da, thương tích không nặng. Ban đầu cô vốn lo rằng vết thương sẽ bị viêm, nhưng anh cũng hào sảng nói lát nữa qua suối, xử lý đơn giản một chút là được.

Tường Ly nhìn dòng nước suối trong lành mát rượi ngọt ngào ấy cũng yên tâm hơn. Đa số những nguồn nước tự nhiên, không ô nhiễm kiểu này chính là loại thuốc hữu hiệu nhất để chữa trị vết thương.

Cô tiện thể lấy đầy hai bình nước, giữ lại uống dọc đường.

Lục Đông Thâm thì càng trực tiếp hơn, quỳ một gối xuống đất, tay vốc vài ngụm nước suối lên uống, sau đó anh cầm mặt xuống nước, rồi khi ngẩng lên lại dùng sức lắc đầu mấy cái, cuối cùng là đưa tay vuốt mặt, cả quá trình nhanh gọn, sáng khoái.

Tường Ly đứng bên quan sát cảnh này, chẳng hiểu sao lại liên kết anh và con sói vương lại với nhau, nhất là đáng về khi anh hất tóc nó nước bắn tung tóe bốn phía...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Có hiểu đạo lý không nói xấu sau lưng người khác không?

Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy...

Hai người khởi hành sớm, thế nên khi đặt chân tới ngọn núi chính là vừa khít buổi trưa.

Ngọn núi chính có nhiều vách núi dựng đứng sừng sững, so với lúc mới đến, rừng cây ít đi nhiều, lại có thêm nhiều khe suối và vực thẳm, phong cảnh cực đẹp, chỉ có điều, những nguy hiểm giấu mình cũng không hề ít.

Việc tìm kiếm tung tích chuột xạ hương không hề dễ dàng chút nào, dẫu sao thì cũng núi non bạt ngàn, không bắt dễ dàng tùy tiện như đám chuột nuôi trồng. Suốt dọc đường, Tường Ly cứ nhìn xuống đất chăm chăm, hai con mắt như hai tia rada. Khi Lục Đông Thâm hỏi thì nhận được câu trả lời của cô rằng: Tìm kiếm cút chuột xạ hương.

Có sản phẩm bài tiết chứng tỏ có chuột xạ hương đang hoạt động gần đây.

Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng ông đã cho cô phát hiện được sản phẩm bài tiết của chuột xạ hương tại một khu núi gần đầm nước.

“Lũ chuột chết tiết giao hoạt thật, dựa gần nước như vậy, xem ra là để tiện những lúc không có việc gì làm sẽ ra khỏi động tìm nước uống.” Tường Ly tay chống hông, dưới chân là một vạt cỏ, dưới cỏ lại có một chiếc lỗ tròn không lớn lắm.

Lục Đông Thâm tiến lên nhìn rồi hỏi: “Hang chuột?”

“Phải.” Tường Ly ngồi xổm xuống, rút đôi găng tay dùng một lần từ trong ba lô ra, đeo vào rồi nắm một ít đất ngoài cửa hang lên, vôn vôn trên tay, rồi lại đặt sát lên mũi ngửi ngửi, sau đó cô buông một tiếng “Ồi trời”, rồi ngay sau đó ngã vật ra đất.

Lục Đông Thâm thấy vậy hoảng hốt, sai bước tiến lên, ngồi sụp xuống. Thấy cô nhắm nghiền mắt, anh giờ tay vỗ nhẹ lên mặt cô: “Tường Ly?”

Tường Ly không có động tĩnh gì.

Lục Đông Thâm kiểm tra xem cô còn thở không, tất cả vẫn bình thường. Sau đó anh vòng ngón tay, ấn lòng bàn tay lên động mạch cổ của cô. Tường Ly rụt cổ lại ngay lập tức, phì cười: “Buồn quá”.

Thấy cô không có vấn đề gì, bấy giờ Lục Đông Thâm mới thăm thò phào nhẹ nhõm.

Tường Ly lục tục ngồi bật dậy, nhìn anh chăm chăm rồi mỉm cười: “Khá đấy, không gấp gáp kéo ngay tôi lên. Sao mấy người làm kinh doanh như các anh lại học cả kiến thức cấp cứu vậy?”

Nhìn thấy nụ cười gian xảo của cô, Lục Đông Thâm cũng cười theo, rồi anh thân nhiên hỏi ngược lại, đáng về cô tỉnh: “Cô định bắt chuột xạ hương ở đây, đúng không?”

“Đương nhiên.” Hai mắt Tường Ly sáng rực lên. Cô khướu khướu bàn tay đeo găng trước mặt anh: “Trong chất bài tiết có rất nhiều xạ hương đấy. Lần này coi như tôi gặp hời rồi, loại xạ hương hoang dã này quá đáng quý rồi!”

Lục Đông Thâm được thể nắm chặt lấy bàn tay đang khướu nhặng lên của cô, rướn môi cười: “Cô hưng phấn như vậy, tôi vốn dĩ không nên đá kích cô, nhưng có một câu, tôi vẫn buộc phải nói”.

Tường Ly sững người: “Câu gì vậy?”. Nhất thời quên cả rút tay lại.

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng sáng rực lên: “Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy”.

Ừ đúng rồi.

Lều của cô đã tan hoang dưới bàn tay lũ sói rồi.

Liên quan đến thực tế phủ phàng này, sau khi được Lục Đông Thâm nhắc nhở một cách “thù địch”, Tường Ly liền ngồi khoanh chân xuống đất, chìm vào suy nghĩ đúng mười phút.

Có nghĩa là gì nhỉ?

Có nghĩa là đêm nay cô chỉ còn cách ngửa mặt nhìn trời, lưng chạm đất. Nếu may mắn thì có thể tìm được một gốc cây vững chãi để treo túi ngủ rồi sau đó co ro ngủ đúng như một con ve trong đó. Nhưng mà ở cái đất này, cho dù chỉ là một gốc cây trông vô cùng hiền lành cũng đầy nguy hiểm.

Hoặc là...

Tường Ly quay phắt lại nhìn, ngay gần đó là một chiếc lều đã được dựng xong xuôi. Là lều của Lục Đông Thâm, ngay cả màu sắc của lều cũng giống hệt với tông màu ưa thích thường ngày của anh, màu đen, không có hoa văn gì, một màu đen tuyền, giống hệt như con người anh, đen thuần túy... khiến người ta không thể nắm bắt được.

Sau khi liếc thấy bóng anh, Tường Ly quay đầu lại ngay, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thành thạch dử dội, cũng chẳng biết bản thân đã nghĩ tới chuyện gì.

Tường Ly cô tự thừa nhận mình vẫn đầy kiêu hãnh và tự trọng, còn chưa hèn hạ đến mức phải ăn “của bố thí”. Mà ít nhiều gì, tụi sói vẫn giữ lại cho cô chiếc túi ngủ.

Cô một lòng suy nghĩ đến việc dùng đám dây leo thu thập được dọc đường để bện thành gùi.

Việc bắt chuột xạ hương không làm khó cô, chỉ cần tìm được hang ổ của nó, dùng chiếc gùi này là có thể được như ý nguyện. Chắc là dọc đường đã trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, lại được ông trời chiếu cố nên cô tìm được hang ổ của chuột xạ hương rất nhanh. Chỉ hy vọng chuột xạ hương ở núi Kỳ Thần đừng thành tinh như đàn sói kia. Phải mất sức thêm hai ba ngày nữa, cô không phát điên cũng phí.

Đang mải nghĩ thì trên đầu có ai chạm vào.

Tường Ly quay lại, là Lục Đông Thâm, anh còn xoa tay lên đầu cô như xoa đầu cún vậy. Cô nhúu đôi mày thanh tú lại, nghiêng đầu.

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống, thấy vậy cười cười, rồi thu tay về, nói với cô: “Đừng đi lung tung, lát nữa tôi về ngay”.

Đang là lúc ánh nắng gắt nhất.

Anh đứng ngược ánh sáng.

Nắng chiếu xuống bả vai rộng lớn rắn chắc của anh, che đi quá nửa. Cái bóng để lại vừa hay che kín người cô. Nhìn từ góc độ của cô, màu sắc trong ánh mắt anh vẫn đậm và sâu như thế, nụ cười nơi khóe miệng nhàn nhạt.

Giống như một người đàn ông dịu dàng nhưng quen đứng trên vạn người.

Nhưng sao cô cứ có cảm giác nụ cười của anh có phần mê hoặc nhỉ?

Khi cô phản ứng lại, Lục Đông Thâm đã quay người bỏ đi.

Làm gì thế nhỉ?

Cô còn chưa kịp hỏi câu ấy.

Cô vịn vào chiếc gùi trong tay, chắc bên khoảng chục cái là đủ rồi. Cô vừa kiểm tra một lượt, mùi ở cửa động tỏa ra chứng tỏ bên trong chỉ có vài con. Cô lấy gùi che chặt lấy một trong số các cửa động, cũng coi như “lưới trời lồng lộng” rồi, cho dù có đen đuôi cách mấy cũng phải bắt được một con.

Tình hình của Thai Quốc Cường thì chỉ cần xạ hương của một con chuột là đủ rồi, chỉ cần đánh cược xem cô phán đoán có chính xác không thôi.

Tường Ly hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn về phía xa.

Núi trùng trùng điệp điệp, dãy này nối tiếp dãy kia, gần một chút là thứ ánh sáng nhức mắt, xa hơn nữa là sương chiều trầm trầm, bên tai là tiếng nhỏ thanh mát nhẹ nhàng. Thi thoảng còn có tiếng sột soạt, có lẽ là tiếng bước chân của những loài dã thú không tên, cũng có thể là đám chim muông còn trùng có thể giết người.

Hơi thở ngập tràn mùi hương thanh mát.

Có mùi cây gỗ, có mùi hoa cỏ, còn cả mùi hương Lục Đông Thâm để lại trước khi đi.

Chỉ cần dùng là mùi thơm nồng là được.

Trong học thuật về mùi, những mùi hôi thối khó ngửi nhất định sẽ có độc. Nhưng trong khu rừng nguyên sinh này, trong môi trường không có hơi người này, những thứ có mùi quá nồng thường rất trí mạng.

Luồng hơi lơ lửng trong lồng ngực được cô nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một ngày trên núi bằng trăm năm dưới trần gian, có lẽ chính là muốn nói tâm trạng của cô lúc này chẳng.

Chẳng qua mới chỉ qua được bốn ngày vậy mà cô có cảm giác mọi chuyện đã trôi qua lâu lắm rồi. Những chuyện liên quan đến khách sạn Skyline, những chuyện liên quan đến việc tranh giành lợi ích ở Thương Lăng, cô nhất thời cảm thấy như đã là chuyện đời trước.

Đến cả Lục Đông Thâm, người vốn dĩ phải là kẻ thù của cô, cô chưa từng nghĩ có thể có một ngày cùng anh ra vào chốn không người này, trải qua sống chết. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh, cô biết rất rõ người đàn ông này cực kỳ nguy hiểm, sâu không lường được, biết rất rõ vì mối quan hệ với Đàm Diệu Minh mà cô phải tránh anh thật xa.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, khi đối diện với hiểm nguy của tự nhiên, Lục Đông Thâm này vẫn rất đáng tin cậy. Cô đã quên đi sự tính toán từng bước của anh, quên đi sự sát phạt quyết đoán của anh đằng sau danh xưng “Chiến thần thương trường” mà mọi người gọi anh. Lẽ nào đúng như Tả Thời nói, nguyên tắc mùi hương đồng loại?

Mu bàn tay nhói lên đau đớn.

Tường Ly cúi đầu xuống nhìn, cây dây leo khô khốc nhẹ nhàng cứa rách lớp da trên mu bàn tay cô, không chảy máu nhưng lại có cảm giác.

Cô tiện tay dẹt nốt tằm lưới trong tay, vừa giơ cánh tay ra đã chạm đến vết thương trên bả vai.

Trong ba lô chỉ lơ thơ vài cọng cỏ.

Có một chút như vậy thì không bằng núi Thiên Chu, nhắm mắt vơ đại một nhúm là vơ được cỏ đắp vết thương.

Thực ra cũng không đau đớn lắm, chỉ là cô cảm thấy vì tên Thai Quốc Cường đó mà để lại một vết sẹo trên bả vai thì thật không đáng chút nào. Nhưng chút cỏ thể này đắp lên cũng không có tác dụng mấy.

Cô thâm gào rú trong lòng.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Thế là, tâm lý vô cùng không thoải mái ấy đã hóa thành động lực muốn chửi người. Cô lầm bầm: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh...

Đằng sau có tiếng ai khê ho một tiếng.

Rõ ràng là cố tình.

Bả vai Tường Ly run lên, cô quay đầu lại.

Chẳng biết Lục Đông Thâm đã quay lại từ lúc nào, đang chuẩn bị nhóm lửa. Thấy cô quay đầu, anh từ tốn lên tiếng: “Cô không hiểu đạo lý không nên nói xấu sau lưng người khác hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chưa biết chừng lại là một đôi vợ chồng

Chắc là đôi thô này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.

“Sao anh đi lại không hề phát ra tiếng động vậy?” Tường Ly cũng cảm thấy thật quái đản, trước sau hai lần chửi bậy đều bị anh bắt ngay tại trận.

Lục Đông Thâm dựng đồng lửa lên, ngọn lửa nhỏ bén vào đồng gỗ từng hương lập tức bốc lên cao vút. Anh ném thêm một cây gỗ vào rồi nói: “Không phải tại tôi đi nhẹ nói khẽ, mà tại cô mắng chửi hăng say quá”.

Tường Ly nhìn thấy nụ cười thấp thoáng bên khóe môi anh, thật sự nhìn không nổi dáng vẻ thần nhiên này của anh. Cô co chân, chống cánh tay lên má: “Này, Lục gian thương, tôi hỏi anh một chuyện nhé”.

Lục Đông Thâm ngược mắt lên, liếc nhìn cô.

Tường Ly háng giọng: “Lúc anh và Trần Du của anh ở bên nhau cũng như vậy sao?”.

“Như vậy là như thế nào?” Lục Đông Thâm hồ hững hỏi.

“Thì giống như bây giờ vậy.” Tường Ly đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới: “Cao ngạo, trịch thượng, ngữ khí nói chuyện thì thoảng lại giống như ra lệnh ấy”.

Lục Đông Thâm dừng việc trong tay lại, nhìn cô một lúc rồi mới nói: “Cô qua đây”.

“Anh xem, anh xem, chính là điệu bộ này. Trần Du nhà anh có chịu nổi anh không?” Tuy rằng ngoài miệng Tường Ly nói như vậy nhưng cô vẫn đứng dậy, đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh anh, ra chiều hững hờ: “Lục gian thương, kể chuyện giữa anh và Trần Du cho tôi nghe đi. Ví dụ như hai người quen nhau khi nào, rồi làm sao mà yêu nhau? Hai người yêu nhau được bao lâu rồi? Có phải sắp cưới rồi không?”.

Lục Đông Thâm đặt một chiếc sọt trước mặt cô: “Làm cá đi”.

Tường Ly giật mình, sau đó xách chiếc sọt lên, ngó vào bên trong, rồi ngẩng đầu nhìn anh với vẻ đầy kinh ngạc: “Khá đấy”.

Chiếc sọt đan chẳng đẹp đẽ lắm, cùng lắm chỉ là lấy mấy dây leo cột đơn giản thành một dụng cụ để đựng đồ, nhưng các món đồ trong sọt thì thật sự khiến người ta vui vẻ. Bốn con cá vẫn còn đang nhảy nhót loạn xạ, xách đại một con ra cân cũng phải tới cân rưỡi, khiến cho cô đang trong tâm trạng chần chừ sẽ không có đồ ăn, chỉ hít khói trời bỗng nhiên được nhìn thấy đồ mặm, còn vui hơn trúng xổ số.

Cô nhớ lại miếng bánh mỳ ăn tạm buổi sáng, đó còn là chút bánh mỳ cuối cùng đám sói để lại cho cô. Trong ba lô của Lục Đông Thâm quả nhiên đơn giản như lời anh nói, chỉ đựng một ít lương khô và nước uống. Có lẽ vẫn còn chưa đến mức đói gục, Tường Ly nuốt không trôi chỗ lương khô ấy.

“Bắt ở đâu vậy?” Cô xách một con cá ra, nhưng thân cá quá trơn, mới đó nó đã nhảy vọt ra khỏi tay cô. Cô lao ngay ra vồ đất, đè chặt con cá định thừa cơ lẩn mất.

“Cách đây một cây số có một đầm nước sâu. Tôi thấy cá tươi ngon chắc thịt chắc là ăn được, thế nên câu mấy con.” Lục Đông Thâm cố nhịn cười, kéo cô ngồi dậy. Trước khi con cá kịp bật đi, bàn tay lớn của anh liền ấn chặt, bắt nó về sọt: “Hôm qua ăn cá của cô, hôm nay coi như trả”.

“Cá anh câu?” Tường Ly sùng sốt, nghĩ tới chuyện lúc đi anh hai tay trống trơn, khi về cũng không thấy có dụng cụ câu cá nào: “Anh câu kiểu gì vậy?”.

“Bên đầm có xác của mấy loài động vật nhỏ, muốn làm một dụng cụ câu cá đơn giản không khó.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly nghe xong, phản ứng đầu tiên là dạ dày trào ngược, phản ứng thứ hai là: “Xương cốt? Còn mới?”.

“Xác động vật còn mới là mỗi câu cá tuyệt nhất đấy.” Lục Đông Thâm hiểu ý cô: “Xác động vật còn mới, chứng tỏ dưới đầm rất nguy hiểm. Lúc tôi câu cá, đích thực nhìn thấy dưới đầm có vài con trông giống như cá sấu trôi nổi ở đó”.

“Thứ gì trông giống cá sấu á? Đó là thứ gì?”

“Có biết cá sấu nước mặn không?”

Tường Ly gật đầu, đó là loài cá sấu có chiều dài có thể xếp hàng đầu thế giới, trước đây cô từng nhìn thấy một lần.

“Thứ dưới đầm còn dài hơn cả cá sấu nước mặn, ước chừng phải hơn chục mét, hình thể khổng lồ, đầu có sừng”

Tường Ly nghe xong lời miêu tả của anh, sống lưng cô lạnh toát, giống cá sấu mà lại có sừng, đó là thứ gì vậy?

“Trong núi này có một vài loại sinh vật kỳ lạ là chuyện rất bình thường, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng an ủi.

Tường Ly nhìn anh, trong đầu tự động hiện lên một hình ảnh: Vài con quái thú khổng lồ trông khá giống cá sấu nổi lên trên mặt nước, còn anh thì vẫn đang điềm đạm ngồi bên cạnh câu cá.

Cấu tạo tâm lý của người đàn ông này phát triển kiểu gì vậy?

Cô khẽ thở dài: “Mấy con cá đó mà đến thật thì cũng một phen khiếp vía đấy”.

“Không muốn bị chúng tập kích về đêm thì trước tiên phải lo xong vết thương của cô đi đã. Nghe nói đầm dưới nước sẽ ngửi mùi máu mà tìm đến đấy.” Lục Đông Thâm lấy từ trong ba lô ra rất nhiều cỏ.

Tường Ly nhìn kỹ lại, hóa ra chính là loại cỏ mà suốt dọc đường cô tìm kiếm, lại được một lần kinh ngạc.

“Cô đang tìm loại cây này phải không? Tôi nhìn thấy bên đầm có loài cỏ khá giống với thứ cô hái dọc đường, nên đã hái về cho cô.” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly gật đầu: “Cỏ gỗ nổi, thứ tôi cần tìm chính là nó”.

Sao cô không nghĩ ra nhỉ, phía đầm nước nguy hiểm, nhưng rất nhiều loài động vật nhỏ đều phải tới đó uống nước. Một khi chúng bị tập kích, nặng thì sẽ mất mạng, giống như những xác động vật bên đầm vậy, còn nếu nhẹ thì chúng sẽ tìm loại cỏ cứu mạng gần đó để ăn. Cỏ gỗ nổi không những sinh trưởng ở vùng núi hoang dã mà chỉ cần nơi nào có nước sẽ có nó.

Lá cây có thể làm thuốc, phơi khô có thể lấy hương, tốt nhất là hun lên, có thể thông máu khắp cơ thể.

Lục Đông Thâm không nói gì cả, đứng dậy cầm lấy ba lô của cô, rồi bỏ hết cỏ gỗ nổi vào trong. Tường Ly nhìn theo bóng anh, biết rằng lúc này nên nói lời cảm ơn với anh, nhưng lại không biết làm sao để cất lời, vì vậy, nhất thời cũng chìm vào im lặng.

“Muốn ăn thế nào?” Sau khi cất cỏ gỗ nổi đi, anh lại ngồi xuống bên cạnh cô.

Tường Ly không phản ứng lại.

Lục Đông Thâm xách bốn con cá trong sọt ra: “Cá ấy, muốn ăn thế nào?”.

Bấy giờ Tường Ly mới hiểu ra, dứt khoát đưa ra quyết định: “Hai con làm canh, hai con nướng lên ăn”.

“Được.”

“Áy, có nên giữ hai con lại để tối ăn không nhỉ?” Tường Ly chưa gì đã lo cho bữa tối.

“Không cần đâu.” Lục Đông Thâm quả quyết, chỉ vài nhát đã đánh ngất đám cá, rồi rút con dao Thụy Sĩ ra xử lý chúng một cách gọn gàng: “Tối nay tôi đảm bảo cô sẽ được ăn thịt thỏ”.

Tường Ly vừa nghe xong, trong lòng lập tức thấy ấm áp, cũng giống như đồng lửa trước mặt, từ từ nóng dần lên. Bình thường ở cô thành cô đã gặp quá nhiều những người đàn ông miệng ngọt như đường, chân thoa mỡ, rượu vào thì thao thao bất tuyệt, việc hứa hão lại càng dễ dãi. Kiểu người lời hứa đáng giá nghìn vàng như Lục Đông Thâm lại rất hiếm. Xem ra anh cũng không phải là người ăn nói bừa bãi, đích thực là người có thể lên rừng săn bắt, xuống biển đánh cá.

Về đêm, cũng là lúc chuột xạ hương hoạt động.

Tường Ly ngủ trang bản thân mình, ngắt một nhánh cây với những phiến lá rộng dài quấn thành một chiếc mũ đội lên đầu, che đi quá nửa khuôn mặt. Khuôn mặt trắng trẻo cũng được cô bôi thêm một ít bùn đất bản thủ, cô đứng ở chỗ cách cửa hang của chúng khoảng vài mét, ôm cây đội thỏ.

Lục Đông Thâm đúng là nói được làm được. Trời vừa nhá nhem tối, anh đã bắt về được hai con thỏ rừng, một đực một cái. Tường Ly nhìn thấy anh dùng cành cây thô và dây leo làm thành kiểu cung tên như thời tiền sử thì chỉ còn nước quý rap xuống đầu hàng anh. Cô hỏi anh: *Có phải anh xuyên không từ thời kỳ đồ đá về đây không?*

Sau đó cô lại nói tiếp: *Chắc là đôi thỏ này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.*

Kết quả, cô bị Lục Đông Thâm giơ tay búng một cái lên mũi, nói: *Không chừng lại là một đôi vợ chồng ấy chứ.*

Tường Ly nghe xong, lòng chợt mềm nhũn ra. Cô nói với anh: *Vậy lúc anh giết chúng, tuyệt đối đừng để tôi nhìn thấy, nếu không tôi không nuốt trôi được đâu.*

Lục Đông Thâm bật cười: *Tôi còn tưởng cô bắt tôi thả chúng đi.*

Thả chúng đi?

Vậy thì họ sẽ chết đói.

Núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, một khi thể lực không theo kịp thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Khi đối mặt với sinh mạng, việc đầu tiên mà ai cũng phải làm là dốc hết sức mình, là không từ thủ đoạn...

~Hết chương 45~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cô sà vào lòng người khác luôn thoải mái vậy sao?

Tường Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?

Ăn ngon lành một bữa thịt chuột xong, Tường Ly nắc đánh ực một cái no nê, sau đó bắt đầu dần vật chuyện bắt chuột xạ hương.

Lục Đông Thâm có lòng giúp đỡ nhưng bị Tường Ly từ chối, nguyên nhân là vì lời Lục Đông Thâm nói không thể khiến cô vui vẻ. Anh nói: *Bây giờ cô không được coi là người khỏe mạnh vững vàng, cô cứ bày cách bắt chuột cho tôi đi, tôi giúp cô.*

Con người Tường Ly gần như sắp trợn ngược lên. Cô quát ầm ỹ anh một trận: *Anh giỏi ghê, giỏi quá cơ!*

Thế là, cô đích thân làm trận.

Anh được thể nhàn rồi, trước tiên là đi kiểm tra một lượt hệ số nguy hiểm của khu vực xung quanh, sau đó lại lượn lơ ra trước mặt cô, thấy cô đang nghiêm túc ngồi chờ ở đó, anh thật sự không nhìn được, phải lên tiếng nhắc nhở một câu: “Bắt con chuột thôi mà, cô có cần phải nguy trang bản thân thành một cô gái bộ lạc nguyên thủy vậy không?”.

“Anh thì hiểu cái gì?” Tường Ly oán lại một câu: “Thứ tôi đội trên đầu và đất dính trên mặt tôi đều có mùi của chuột xạ hương, như vậy mới có thể hấp dẫn được bọn chúng về hang”.

Lục Đông Thâm thấy cô có phần sốt ruột, cố nhịn cười, không tiếp tục đả kích cô nữa.

Sự thật chứng minh cách làm của Tường Ly là chuyên nghiệp.

Khi trăng đã lên cao, có những tiếng sột soạt lọt vào tai, giống như tiếng chạy loạn của đám động vật nhỏ, lại giống như tiếng gặm thức ăn của loài vật nào đó.

Tường Ly ở yên vị trí không động đậy, nhìn chăm chăm vào hang chuột đã được bố trí ổn thỏa.

Lục Đông Thâm dựa bên ngoài lều, khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt giả vờ nghỉ ngơi, chỉ cần nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào là lại mở mắt ra xem xét tình hình. Mỗi lần nhìn thấy Tường Ly vẫn đang ở gần đó, anh lại nhắm mắt vào.

Bỗng nhiên, Tường Ly vùng dậy.

Lục Đông Thâm cũng nghe thấy tiếng động, bèn mở ngay mắt ra, khần trương ngồi dậy, lao về phía Tường Ly.

Khi anh nhìn thấy cô thì Tường Ly đã lượn đi xa, thân hình vô cùng nhanh nhẹn, không thua kém gì một con thỏ, khiến Lục Đông Thâm chợt nhớ tới hai con thỏ mình bắt về trước đó.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, trong lòng anh bỗng dâng lên một tia khác thường.

Anh cười thầm, Tường Ly này liệu có thể là một con thỏ ôn hòa ngoan ngoãn sao?

Dưới ánh trăng, bóng cô lay động, là con chuột xạ hương đó đang tháo chạy.

Tường Ly ở phía sau liên tục đuổi riết, cuối cùng mệt tướng như đứt hơi. Tới khi Lục Đông Thâm đuổi đến nơi, thấy cô đang ngồi bệt xuống cỏ, khuôn mặt như chất chứa thâm thù đại hận gì đó.

“Chuột đâu?” Lục Đông Thâm đứng trước mặt cô, ra chiều nhàn tản.

Tường Ly đưa tay lên ra sức vuốt mặt: “Thành tinh rồi”.

Lục Đông Thâm nhướn mày.

Tường Ly không nói thêm gì nữa. Cô đứng lên, đang định quay về thì cánh tay bị Lục Đông Thâm giữ chặt lại. Cô quay đầu nhìn anh, bực bội nói: “Anh yên tâm, đêm nay tôi nhất định sẽ bắt được nó”.

Lục Đông Thâm bỏ ngoài tai câu nói của cô: “Vết thương trên vai cô sao rồi?”.

Tường Ly khựng lại, rút cánh tay ra khỏi tay anh, nói một câu: “Không chết được”.

Chưa chết thì vẫn phải tiếp tục bắt chuột, nếu không sẽ không thể chứng minh được việc hôn mê của Thai Quốc Cường không liên quan tới Đàm Diệu Minh. Đây là ý nguyện ban đầu của cô khi tới Kỳ Thần, thế nên, cô không được phép quên.

Lục Đông Thâm nhìn bóng cô dưới trăng, như cười thầm, lại như khó xử.

Một loài động vật có thành tinh đi nữa cũng không chống cự được với những cái bẫy trùng trùng điệp điệp. Nhớ lại lúc trước Tường Ly đã làm không ít sọt, mục đích chính là để giăng lưới toàn diện, không thể đặt toàn bộ kỳ vọng vào một hang chuột lớn nhất được.

Cô cầm một chiếc nồi nhỏ và một cái muôi, đứng ngay trước hang mà gõ. Lục Đông Thâm ngồi cách đồng lửa vài mét, nhìn Tường Ly bắt chuột, nhất

thời cũng không còn cảm thấy thời gian trong núi rừng đặng đặng nữa, cảm thấy cũng rất thú vị.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh bỗng nghe thấy Tường Ly reo hò một tiếng.

Anh ngược mắt nhìn qua.

Thế là, cảnh tượng này đã đập vào mắt.

Dưới bầu trời đen ngòm, chỉ có một vầng trăng khuyết đung đưa trên cao, ánh sao cũng được gột rửa sạch sẽ. Dưới trời sao, Tường Ly đứng đó, một tay chống nạnh, một tay giờ cao chiếc sọt nhỏ, trong đó đang có một con chuột xạ hương nhảy loạn xạ. Cô nhìn nó chăm chăm, cười rất hiền thắm. Có lẽ con chuột đã bị tiếng cười ghê rợn của cô kích động, lại càng hoảng sợ ngẩn lẩn.

Cô đã bắt được thật.

Lục Đông Thâm nhìn Tường Ly dưới trời đêm, nơi lồng ngực chẳng hiểu sao lại dấy lên một nỗi đau đốn, ngứa ngáy.

Đã bao lâu rồi không được như vậy?

Trong núi tuy nguy hiểm, nhưng xa cách trần thế. Đã nhiều năm lẫn lộn đầu trí trên thương trường rồi, đến nơi nguy hiểm này anh mới nhận ra cho dù nơi đây có hiểm nguy thì cũng không thể so bằng nhân tính dưới sự cầu xé lợi ích.

Anh bắt đầu tham lam, nhưng nhớ khoảnh khắc này.

Được tùy ý, muốn làm gì thì làm.

Còn Tường Ly, cô gái có vẻ rất phóng khoáng này, cho dù biết người cô có vô vàn bí mật nhưng anh cũng cảm thấy cô đang sống một cuộc sống đúng như anh mong muốn.

“Lục gian thương!” Tường Ly hét gọi anh từ xa.

Lục Đông Thâm khẽ nhủ mày, danh xưng này quả thực khiến anh đau đầu.

Cô giờ chiếc sọt trong tay lên, khua khua trước mặt anh, nụ cười càng thêm phần đắc ý. Khi nụ cười tràn vào ánh mắt, đôi mắt vốn rất khí khái, tuấn tú trông lại càng rực rỡ huy hoàng. Cho dù nhìn từ góc độ của Lục Đông Thâm, trông nó vừa tà khí lại vừa mê hoặc.

“Chuột vương đấy! Tôi bắt được chuột vương đấy!” Cô phấn khích.

Lục Đông Thâm giờ ngón cái lên trước mặt cô.

Tường Ly ở bên kia có cảm giác đã đời như cuối cùng cũng được thử phào nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện suốt cả dọc đường cô trải bao nguy hiểm chỉ vì con chuột này, lại còn bị khí thế của Lục Đông Thâm chen ép tới tận bây giờ. Nay, chuột đã ở trong tay, cô chính là người chiến thắng, có thể nở mày nở mặt rồi.

Có điều, Tường Ly mãi vui quá độ, quên mất rằng các loài động vật trên núi Kỳ Thần đều có một tinh thần lạc quan trên mức bình thường vì cây đang ở trong địa bàn của mình. Con chuột xạ hương đó bất ngờ tung đòn phản kích ngay trong sọt, liều chết xông lên. Sức mạnh ấy tới vừa đột ngột vừa mạnh mẽ, Tường Ly lại đang trong phút lơ là, chiếc sọt ngay lập tức gãy giữa trong tay cô.

“Áy!”

Tường Ly sững sốt, giương mắt nhìn con chuột kia mang theo cả sọt chạy về trước, chạy rất nhanh. Sau bảy tám lần va đập, cuối cùng nó cũng thoát ra được khỏi sọt. Lần này nó càng phi như bay. Nhưng có lẽ vì biết đằng sau có người đuổi gấp gáp, nó hoảng loạn đâm quàng đâm xiên, lại đâm đầu về phía đồng lửa.

Biến cố ấy Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Anh đang định đứng lên giúp sức thì thấy có thứ gì xám ngoét lao về phía mình, định thần nhìn lại thì chính là con chuột kia. Ngay sau đó, anh nghe được tiếng gào thét của Tường Ly: “Lục gian thương!”.

Anh ngẩng lên nhìn.

Tường Ly đang đứng cách anh khoảng bốn, năm mét, rồi bày ra tư thế “Hãy thật bình tĩnh” với anh. Cô nói: “Anh đừng động đây, tuyệt đối đừng động đây”.

Lục Đông Thâm đánh mất liếc nhìn, liếc ngay thấy con chuột xám bên cạnh mình. Gan của loài chuột xạ hương này không hề nhỏ, nó cứ chạy bừa xung quanh anh. Nhưng chớp mắt nghĩ lại anh thấy cũng đồng cảm với con chuột này, hang chuột có thể quay về đã bị Tường Ly bịt chặt. Bây giờ việc nó có thể làm chỉ là xem xét tình hình, hoặc, nó đã bị mùi thịt hấp dẫn chẳng? Tóm lại, nó cứ ở bên cạnh anh.

Phản ứng đầu tiên của Lục Đông Thâm là khẩn trương bắt lấy nó. Nhưng nhìn dáng vẻ của Tường Ly như thể chỉ cần anh nhúc nhích một cái là cô sẽ ngọc nát đá tan với anh. Nghĩ lại, anh cũng chưa từng bắt loài chuột xạ hương này, lỡ như anh vô hạp thì với tính cách của Tường Ly, nhất định sẽ liêu mạng với anh.

Tường Ly rón rén đi về phía này.

Con chuột đó đứng vững hai chân xuống đất, hai chân trước đặt lên ngực, nhìn trái ngó phải. Sau khi nhìn thấy Tường Ly đang đi về phía này, nó không nhúc nhích nữa mà đứng im nhìn cô chăm chăm, toàn thân cảnh giác.

“Mày ngoan nha, đừng động đấy.” Tường Ly dỗ dành.

“Cô nói câu ấy với ai vậy?” Lục Đông Thâm buồn cười nhìn cô.

Tường Ly hoảng hốt giờ ngón trỏ đặt lên miệng, tỏ ý bảo anh thật trật tự. Lục Đông Thâm đành nín cười, mặc kệ cho cô lần mò tới trước như một tên ăn trộm vậy.

Con chuột kia quả thật nhắm vào thịt mà tới, vẫn còn một ít thịt thò sót lại đang đặt cạnh đồng gỗ từng hương. Nó xông tới hít hít ngửi ngửi, thế là lúc này, nó gần như chỉ cách anh đúng một cánh tay.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Tường Ly. Cô ánh chừng khoảng cách xa gần rồi ra ám hiệu với anh. Lục Đông Thâm cũng đã hiểu ám hiệu ấy, ý của cô là hai người sẽ chung sức hợp tác, trung ứng ngoại hợp.

Con chuột xạ hương đã nhắm vào miếng thịt thò.

Không hổ danh là chuột vương, nó có một thân hình tròn vo, to đùng. Chuột xạ hương bình thường chỉ dài hơn 30cm. Còn con chuột này phải dài tới 50cm, riêng cái đuôi đã bằng đúng một con chuột xạ hương bình thường rồi. Cổ ngắn đầu lệch, đôi mắt tròn vo đảo liên hồi, toàn thân một màu nâu đen, giống hệt như đã thành tinh vậy.

Cẳng sau khá dài, ngón chân rộng, có màng, chân trước ngắn, ôm chặt lấy miếng thịt thò y như tay người vậy. Nó ăn cứ gọi là say mê, khiến Tường Ly nhát thời này sinh nghi hoặc. Người ta nói chuột xạ hương thường ngày thích ăn cá nhỏ tôm nhỏ, hoặc cùng lắm là một số loại cỏ nước nào đó. Sao nó lại có hứng thú với cả đồ ăn mặn thế này?

Cuối cùng cô đưa ra kết luận, chuột vương chính là chuột vương, khẩu vị cũng khác chuột thường.

Dù thế nào, nó cứ đứng yên gặm nhấm như vậy là chuyện tốt, tiện cho Tường Ly tiến hành hành động tiếp theo.

Tiến sát lại gần là không thể nữa, con này cực kỳ giáo hoạt.

Tường Ly giờ tay về phía Lục Đông Thâm, bắt đầu đếm ngược, 3, 2, 1!

Sau khi chữ số cuối cùng rơi xuống, Tường Ly khấn cấp lao tới trước. Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng xoay người giờ tay bắt. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh. Chỉ nghe thấy con chuột kia kêu lên một tiếng, rồi đột ngột bật lên. Lục Đông Thâm chỉ kịp nhìn thấy có một đồng gì nhảy vọt tới. Mượn ánh sáng của đồng lửa, anh liếc thấy bóng của Tường Ly đang lao đến.

Tay anh còn chưa chạm được vào con chuột đó, một giây sau cả người đã bị Tường Ly đẩy ngã xuống đất.

Cô đề hoàn toàn lên người anh.

Ánh trăng thanh lạnh.

Có chút ánh sáng hắt vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Tường Ly gần như áp sát mặt cô vào mặt anh. Khoảng cách gần đến mức này trước đây là chưa hề có, gần đến mức có thể nhìn rõ mắt anh, đen tuyền như một mặt biển sâu. Chỉ vì sự việc xảy ra quá đột ngột, trông anh có chút bàng hoàng, đôi mày rậm, sống mũi cao, khuôn mặt tuấn tú khiến người ta vừa nhìn đã yêu quý.

Cô bám hai tay vào bả vai anh, bấy giờ mới phát hiện ra vai anh còn rộng lớn hơn cả tưởng tượng, bên dưới là lồng ngực của anh với những múi cơ bắp rắn chắc.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tường Ly chợt nhớ tới cô gái Thai Tử Tân đó, còn cả cô gái tên Trần Du kia. Người đàn ông sở hữu một diện mạo ưa nhìn, chẳng trách mấy cô gái đó đều phát cuồng vì anh.

Lục Đông Thâm nằm dưới đã bình thường trở lại. Anh nhìn cô, bờ môi mỏng ngậm cười: “Tường Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?”.

Một câu nói khiến Tường Ly ý thức ngay được tư thế mờ ám của họ. Cô nhú mày: “Tôi sà vào lòng anh ấy hả? Đừng có nằm mơ!” Dứt lời, một tay cô sờ soạn trên người anh: “Chuột đâu, chuột đâu?”.

Ban này Lục Đông Thâm chẳng qua chỉ chọc cô, nghĩ tới chuyện cô gấp gấp muốn bắt chuột nên cũng đành thôi. Nhưng cô gái đang ngồi trong lòng, chưa nói đến việc cô đẹp, đáng người chuẩn chỉnh, nhất là vòng một lại như sâu hun hút. Cô cứ ngo ngoay như vậy, nếu nói cơ thể không khác lạ thì chính là nói bậy.

Cổ họng anh thắt lại, ngay sau đó anh giờ tay giữ chặt tay cô lại, đồng thời đặt lên eo cô, nói một câu: “Đừng động đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Anh giờ trò lưu manh với tôi phải không?

Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ...

Qua lớp vải, Tường Ly bỗng cảm thấy vòng eo ấm áp, là nhiệt độ từ ngón tay của anh, dường như có thể xuyên qua cả lòng bàn tay cô, đốt cháy da thịt. Cô lại cảm thấy chất giọng của anh trầm đến kinh người, chẳng hiểu sao vành tai lại nóng rần lên.

“Anh rốt cuộc có bắt lấy nó không vậy?” Nếu không vì sợ con chuột chạy mất, cô đã đứng dậy từ lâu rồi.

Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy như bị thứ gì huyếch vào giữa hai chân.

“Cụ nhà anh! Anh định giờ trò lưu manh với tôi phải không?” Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tường Ly đỏ bừng lên, cái miệng cũng bắt đầu không tha cho một ai.

Nổi khó xù ánh lên trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Anh thò cánh tay dài ra, ngay lập tức túm được một thứ lông lá xù xì ra ngoài. Tường Ly nhìn kỹ lại, rồi bất giác thờ phào.

Là con chuột xạ hương.

Cuối cùng cũng bắt được tên này rồi.

Cô giờ tay ra đòn, nhưng một giây sau đã bị Lục Đông Thâm phản khách thành chủ, lật người đè cô xuống dưới. Anh đưa một tay kê phía sau gáy cô, khuỷu tay hơi chống xuống đất, còn tay kia thì ghì chặt con chuột không an phận.

“Anh làm gì vậy?” Tường Ly cảnh giác, nhưng cũng cảm thấy trái tim mình dần không an phận giống như con chuột kia.

Lục Đông Thâm kéo thấp mặt xuống, cất giọng trầm trầm: “Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ...”.

Một lời nói giống như có ý cảnh cáo, nhưng được nửa chừng anh lại không nói nữa. Tường Ly có cảm giác đôi mắt anh đang nhìn cô chằm chằm còn tối hơn cả lúc này, giống như có màn sương mù đen đặc đang bủa vây, nhưng nhìn kỹ lại giống như có con sóng ngầm đen xì nào đang cuộn trào. Yết hầu của anh dường như vừa trượt lên trượt xuống. Một Lục Đông Thâm như vậy luôn toát ra một thứ nguy hiểm hoang dã không giống về lý trí bình tĩnh thường ngày.

Cô vô cớ cảm thấy hơi mình bị hụt, câu nói vốn dĩ rất đường hoàng khi bật ra lại hơi nhẹ nhàng bay bay: “Anh... Anh sẽ thế nào?”.

Lục Đông Thâm ngấm khuôn mặt trắng như trăng của cô, rồi ánh mắt tiếp tục dịch xuống, dừng lại ở đôi môi. Có gió, vừa lạnh vừa ẩm ướt, thổi nhẹ làm rối mái tóc cô. Có lọn tóc nào bị mắc vào môi, càng làm tôn lên đôi môi đỏ hồng non nớt.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, hơi thở ít nhiều có phần hỗn loạn: “Tôi sẽ không tha cho cô đâu”.

Tường Ly bỗng cảm thấy người mình nhẹ bẫng. Anh đã đứng lên, sau đó đưa con chuột xạ hương trong tay cho cô: “Còn để nó chạy mất lần nữa, tôi cũng không tha cho cô đâu”.

Cô một tay giữ chặt con chuột, rồi quay đầu lờm theo bóng lưng anh. Câu nói “không tha cho cô” ấy giống như được khắc vào đầu cô vậy, cứ văng vẳng bên tai rất nhiều lần.

Không tha như thế nào thì cô không biết, chỉ là khi hồi tưởng lại cảnh ban nãy, khi anh im lặng nằm đè lên người cô, cô lại cảm thấy có thứ gì cọ đau người mình, một thứ rất vĩ đại. Nhưng rõ ràng khi đó con chuột đã nằm trong tay anh rồi mà.

Cô lập tức hiểu ra đó là gì, Tường Ly thấy đầu óc bỗng phiêu diêu, hơi thở cũng theo đó trở nên gấp gáp, vành tai nóng rực lên. Thật kỳ lạ, lần đầu tiên hiểu lầm anh, cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhưng bây giờ, ngược lại, cô bỗng không còn sức để nổi giận nữa, chỉ còn lại một trái tim đập nhộn nhạo bất thường.

Dạ hương không khó lấy.

Chẳng mấy chốc, Tường Ly đã dùng dây thừng buộc xong một chiếc giỏ lưới nho nhỏ, một đầu chụp lên nửa người trên của con chuột, chỉ để chừa phần đuôi của nó ra ngoài.

Với loài chuột xạ hương bình thường, chỉ đến mùa động dục mới lấy được dịch dạ hương, nhưng chuột trên núi Kỳ Thần thì khả năng sinh sản rất mạnh,

nhất lại là chuột vương, chỉ cần ấn nhẹ nhàng, mát xa lên phần bụng là có thể lấy được loại dịch xạ hương tuyệt đỉnh.

Có điều, một người hơi khó xoay xở.

Tường Ly buộc chặt đầu gối lên một cành cây, miễn cưỡng cố định được con chuột. Sau đó cô rút từ trong ba lô ra một dụng cụ nhỏ, sử dụng bằng đinh đơn giản để cố định bộ phận sinh dục của nó. Nhưng có lẽ con chuột đó sợ mất mạng nên hoảng loạn thảng thốt chạy nhảy không ngừng, ảnh hưởng tới việc lấy dịch.

Không còn cách nào khác, Tường Ly đành phải cầu cứu Lục Đông Thâm.

Theo lời dặn dò của cô, Lục Đông Thâm không chế con chuột nhảy loạn. Lúc này, nó đánh ngoan ngoãn chịu đựng. Hai người kết hợp rất ăn ý, chỉ là trong lúc tập trung không hề nói với nhau câu nào. Tường Ly vì sự suy đoán ban nãy của mình mà cảm thấy ngượng ngập, thế nên không biết mở lời nói gì. Khi cô ngược lên nhìn Lục Đông Thâm, khuôn mặt anh cũng cao ngạo khó dò, thế nên dứt khoát không trò chuyện tâm sự gì nữa.

Cô một lần nữa đặt dụng cụ vào đúng vị trí, bắt đầu công việc lấy dịch xạ hương.

Lục Đông Thâm đơn thuần chỉ muốn giúp đỡ, đồng thời cũng khá tò mò không biết cô sẽ lấy dịch như thế nào. Trình tự thì không phức tạp lắm, một tay cô mát xa tuyến túi hương nằm trên bụng nó, từ đó, dịch sẽ theo bộ phận sinh dục của nó chảy ra ngoài, trong dụng cụ đựng dịch dần dần xuất hiện một thứ đặc quánh màu trắng sữa.

Vốn dĩ cũng chẳng có gì.

Nhưng Lục Đông Thâm nhìn mãi, nhìn mãi bỗng cảm thấy kỳ lạ.

Nhất là khi ngón tay thanh mảnh trắng trẻo của Tường Ly ấn lên bụng con chuột, dịu dàng mát xa cho nó. Con chuột đang giãy giụa liền ngừng lại, miệng phát ra những âm thanh nhỏ bé, yếu ớt, dòng dịch trắng mang theo xạ hương từ từ chảy ra. Chân nhỏ của con chuột giật lên một cái, có chút dịch bắn lên ngón tay cô.

Lục Đông Thâm quay mặt đi, nhìn lên khuôn mặt cô. Khi cô nghiêm túc làm việc, khuôn mặt mang theo một vẻ đẹp đến cổ chấp. Cô hơi nghiêng đầu, lại để lộ cằm cổ không tỳ vết.

Anh bất giác cảm thấy cái bụng nhỏ của mình cũng thắt lại.

Anh nhú mày, sau đó cố định lại chiếc gối lên cành cây rồi bực bội nói một câu: “Mấy việc này tôi không làm được đâu”.

“Ồ!” Tường Ly vội vàng đỡ vững lấy dụng cụ, khi ngẩng đầu lên thì anh đã trở về ngồi bên cạnh đồng lửa, cô lẩm bẩm một câu: “Đúng là công tử bột thân thể ngọc ngà”.

Sau một hồi vật lộn, đã tới lúc trời không trăng, gió thổi mạnh.

Bầu không khí trong rừng sâu càng lạnh lẽo hơn.

Dù có ngồi bên đồng lửa cũng chẳng ích gì.

Sau khi cất kỹ dịch xạ hương đi, Tường Ly đi tới bên cạnh đồng lửa. Lục Đông Thâm đang thêm củi, ngọn lửa lại bốc cao thêm một chút. Cô thò tay ra sưởi ấm chốc lát, nhưng chẳng thấy ấm chút nào, cứ có gió là cả người lại run lên bần bật. Cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp với mẹ tự nhiên, ho khe hai tiếng rồi nói: “À...”.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô.

Tường Ly gãi gãi cổ: “Tối nay anh vẫn định canh đêm chứ?”.

Chắc tối qua anh đã ngủ nửa đầu, sau đó dậy làm thuốc.

Lục Đông Thâm nói một câu: “Xem tình hình”.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly đáp ngay: “Vậy để tôi ngủ trong lều của anh cho, đừng lãng phí”.

Lục Đông Thâm ném thanh củi tùng hương trong tay vào đồng lửa, nghiêng người nhìn cô, ánh mắt trêu chọc: “Cô muốn ngủ chung với tôi hả?”.

Trái tim Tường Ly gọn lên: “Ngủ chung cái gì mà ngủ chung? Đẳng nào anh chẳng thức canh đêm. Còn nữa, tôi rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này chẳng phải là vì anh sao? Anh ga lăng một chút có được không?” Dứt lời, cô đứng dậy ôm ba lô và túi ngủ của mình: “Cứ quyết định như vậy nhé”.

Lục Đông Thâm nhìn cái dáng chuẩn vào lều như trộm của cô, bỗng chốc phì cười.

Rửa mặt đơn giản xong, lại làm thêm vài cây thuốc nữa bao quanh đồng lửa, xong việc, Lục Đông Thâm ngấm nghĩ rồi vén lều chui vào.

Suy nghĩ ban đầu của anh rất đơn giản, anh định lấy túi ngủ, ngủ bên cạnh lều, một là sẽ không đến nỗi qua lạnh, hai là để phòng những nguy hiểm ban

đêm.

Nhưng điều không ngờ là lều vừa được vén lên, anh liền nhìn thấy Tường Ly ngồi đó, áo đã cởi ra quá nửa, để lộ bả vai, làn da trắng mịn.

Lục Đông Thâm sững người.

Tường Ly bên trong cũng giật thót, khi ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt cô có những đốm sáng lẩn tẩn như gợn sóng.

Cô không bật đèn pha, trong lều chỉ có ánh sáng của đồng lửa bên ngoài hắt vào, khiến khung cảnh ấy càng thêm phần khêu gợi. .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Có một loại cảm giác gọi là mờ ám

Tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm...

Cho tới khi gió lạnh nổi lên, Tường Ly bắt giác rung mình ớn lạnh, lập tức kéo cao cổ áo lên, nhưng lại không cẩn thận chạm vào vết thương, khiến cô đau đến nổi phải nhe răng: “Đại ca, anh nhìn thì cũng đã nhìn rồi, hoặc là đi vào, hoặc là đi ra, lạnh!”.

Lục Đông Thâm có phần ngượng ngập: “Xin lỗi cô”, dứt lời bèn lùi ra ngoài.

Bỗng anh nghe thấy Tường Ly kêu lên một tiếng: “Ấy...”.

Anh dừng tay lại, nhìn cô chăm chú.

Tường Ly háng giọng, khi cắt lời đã có chút khó xử: “À... anh có thể giúp tôi được không?”.

Đêm qua sói vương cào một cú không hề nề tính.

Khi Lục Đông Thâm nhìn thấy vết thương trên vai sau của Tường Ly thì mới biết độ nông sâu của nó.

Chỗ thuốc cỏ dùng để đắp đã được Tường Ly xử lý xong xuôi, chỉ có điều việc từ từ bôi lên vết thương đành phải nhờ người ngoài giúp đỡ. Vết thương in hình bốn đường cào, xung quanh còn đỏ lựng lên.

Ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói gì nhưng trong lòng thực sự thấy áy náy. Khi đó anh nhìn thấy rõ ràng việc cô đỡ cho anh cú cào của sói vương. Suốt dọc đường, cô không kêu đau, không kêu ngứa, thân thủ lại nhanh nhẹn trong việc bắt chuột xạ hương, anh còn thật sự nghĩ rằng vết thương không sâu lắm.

Anh khẽ thở dài một tiếng, lấy nước trong bình ra, rửa tay sạch sẽ, sau đó lấy vải mềm rửa vết thương cho cô.

Nước trong bình mát lạnh, là nước suối trong vắt, về đêm, nhiệt độ của nước không khác gì nhiệt độ của băng. Nước lạnh vừa ngấm vào da thịt, vai của Tường Ly đã vô thức run lên. Sau đó, Lục Đông Thâm gương mặt nhìn làn da lộ ra ngoài của cô bắt đầu nổi da gà.

Cô nhóc này cũng nhạy cảm thật.

Anh không nhịn được cười, bèn xách bình nước lạnh đi ra khỏi lều.

Tường Ly không hiểu, bèn xích tới trước lều, vén một góc lên ngó ra ngoài. Lục Đông Thâm đang đun ấm nước trên ngọn lửa, trái tim cô cũng theo đó mà nóng rực lên.

Khi anh quay trở lại lều để xử lý vết thương cho cô, nước đã không nóng không lạnh, ấm vừa phải, khi rửa cũng không còn quá kích thích vết thương. Tường Ly buột miệng: “Lục gian thương, anh thật tỉ mỉ đấy, tôi rút lại những lời lúc trước đã nói”.

“Cô không ít lần chửi mắng sau lưng tôi, định rút lại câu nào?” Lục Đông Thâm khẽ cười, bàn tay cũng tự động trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Chẳng qua có hai lần bị anh bắt tại trận là nói câu cửa miệng thôi mà, làm gì đến tới đến mức như anh nói? Tường Ly tôi làm việc gì xưa nay cũng đường hoàng thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm chỉ im lặng mỉm cười.

“Trước đây tôi cảm thấy con người anh ấy à, nói thế nào nhỉ, bụng dạ thâm sâu, suy nghĩ hiểm độc. Đương nhiên, bây giờ tôi vẫn cho là như vậy.” Tường Ly ngồi khoanh hai chân, được xử lý bằng nước ấm, cảm giác sưng tấy trên vết thương cũng đã nguôi ngoai không ít: “Nhưng sau hai ngày đi chung với

nhau, tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm”.

Bà vai sau chợt lạnh, sau khi rửa nước ấm phải đợi khô vết thương rồi mới bôi thuốc.

Nói xong những câu này, Tường Ly đợi mãi vẫn không thấy câu trả lời của, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn quay đầu lại ngó anh. Để phòng tránh những nguồn nguy hiểm ẩn mình, ngọn đèn pha được chỉnh không sáng lắm. Ánh sáng le lói lại bị anh che đi quá nửa. Anh đang nhìn cô, đôi mắt vẫn thâm sâu như thường, không thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

“Biểu cảm của anh sẽ khiến tôi nghĩ rằng tôi vừa nói sai đây.” Cô cảm thấy sự im lặng của anh thật kỳ lạ.

Khỏe môi Lục Đông Thâm khẽ giật. Trong ánh mắt cô có quá nhiều sự thăm dò, đôi mắt thông minh sáng ngời. Đây vốn là một cô gái nhạy bén. Anh quay đi, không ngờ lại vì lý do quá cao mà sau khi cô quay đầu lại, anh luôn liếc thấy toàn bộ cảnh xuân của cô.

Anh giờ tay xoay mặt cô về vị trí cũ, cầm chỗ thuốc cô đã được nghiền sẵn lên, bôi vào vết thương.

Bà vai Tường Ly co rụt lại, miệng kêu lên một tiếng.

“Đau à?”

“Ừm.” Cô cũng không cố làm ra vẻ thoải mái. Loại thuốc cỏ này dĩ nhiên rất hiệu nghiệm nhưng khi dịch của nó chảy vào vết thương luôn đẩy lên một cơn đau buốt, phải chịu được cơn đau mới được giải thoát.

“Tôi nhẹ một chút.” Lục Đông Thâm hiểu nhầm rằng mình quá mạnh tay khiến cho cô đau đớn.

Tường Ly cũng không giải thích nhiều, chỉ gật đầu. Cơn đau khiến mồ hôi túa đầm đìa trên trán cô, thấm ướt cả mái tóc. Lần thứ hai khi thuốc cỏ được bôi lên, một cơn đau như thiêu đốt khiến cô không chịu nổi, lập tức bấu lấy cánh tay Lục Đông Thâm.

Cô không khí níu lấy tay anh mà dường như đã nắm chặt lấy trái tim anh. Anh bỗng cảm giác được bàn tay cô dịu dàng lạnh lạnh, giữ rịt lấy anh như bám lấy phao cứu sinh cuối cùng.

“Có phải tôi hái nhầm thuốc rồi không?” Anh lo lắng.

Tường Ly lắc đầu: “Chính là như vậy, trước sau phải bôi ba lần, một lần đau, một lần rát và một lần lạnh, sau đó mới khỏi được.” Nói xong những lời này, cô mới phát hiện ra bấy giờ mình cứ nắm chặt cánh tay anh, bèn vội vàng buông ra, nói xin lỗi.

“Không sao đâu, nếu đau cô cứ bám lấy, không chịu nổi cần tôi cũng được.”

Một câu nói đã làm Tường Ly phì cười.

Mà cũng kỳ lạ thật, anh nói xong câu ấy, cô lại không thấy đau đớn gì nữa.

Bôi xong thuốc, Tường Ly bắt đầu run lên lay lay. Dịch của thuốc cỏ như thấm băng tuyết, lạnh cắt da cắt thịt. Trong lúc thuốc cỏ đang phát huy công lực lần thứ ba của nó, không được nằm, không được bò. Thế nên Tường Ly chỉ còn cách kéo thật cao cổ áo lên, ngồi bên cạnh túi ngủ, cắn răng nhẫn nại.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác lên người cô, rồi theo đà ôm chặt cô vào lòng.

Tường Ly sững người.

Anh thì cười khê: “Thoải mái chút”, dứt lời, vòng tay của anh càng siết chặt hơn.

Lưng của cô dựa sát vào lồng ngực anh, bao bọc lấy chiếc áo khoác trên người cô là mùi hương của người đàn ông, hơi ngược mặt lên là sẽ chạm được vào cằm của anh. Cứ dựa sát vào anh như vậy là có thể dùng chính cơ thể để cảm nhận những múi cơ bắp rắn chắc của anh.

Kiểu gần gũi này luôn khiến người ta hoang mang tội độ.

“Còn lạnh không?” Lục Đông Thâm cúi đầu hỏi.

Chất giọng trầm ấm giống như mọc thêm chân, theo vành tai leo thẳng vào trái tim cô, cả hơi thở ấm nóng nơi bờ môi cũng như đang thiêu đốt cơn tim vậy. Cô lắc đầu, muốn lập tức né tránh sự mờ ám này nhưng cánh tay anh lại vô cùng kiên cố, vững chãi.

“Đừng động đây.” Anh thấy cô có ý muốn trốn, nụ cười càng trầm hơn: “Cô mà cũng có lúc xấu hổ hả?”.

“Anh nói câu này là tôi không thích nghe rồi đó, tôi dù gì cũng là một cô gái, có biết không?” Tường Ly ngụy biện cho bản thân: “Bây giờ đã là thời đại tiến bộ rồi, chứ nếu mà ở thời cổ đại, anh đã nhìn thấy quá nửa lưng của tôi thì hoặc là anh lấy tôi, hoặc là tôi giết anh, đây là vấn đề danh tiết đây”.

Lục Đông Thâm cố làm ra vẻ trầm ngâm: “Ừm, đúng là có thể cân nhắc”.

Câu nói ấy khiến trái tim Tường Ly cuộn trào. Cô bỗng thấy vành tai nóng rần lên, cô quay đầu lại nhìn anh theo phản xạ: “Cân nhắc chuyện gì?”.

Ánh mắt Lục Đông Thâm ngậm cười, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không nói.

Chẳng hiểu sao, cô bỗng thấy ngột thở trong trong khoảnh khắc, trong đôi mắt anh như có một chiếc móc câu, cứ móc ngoặc một thứ cảm xúc nào đó trong cô.

Lại có một cảm giác hỗn độn không rõ ràng nào đó nảy nở, tưởng xa mà lại rất gần.

Cảm giác này, gọi là mờ ám.

Cô nuốt nước bọt cái ực, miệng hơi khô khốc, lưỡi hơi bỏng rát. Thật ra, cô có phần ghét cảm giác mờ ám này, không phải kiểu cảm xúc cô giỏi giải quyết, nhưng cũng lại có một chút thích thú, hơi chìm đắm vào đó, cứ có cảm giác bay bay phiêu diêu như cần thuốc mê.

Bấy giờ cô mới thấy Lục Đông Thâm chậm rãi lên tiếng: “Có thể cân nhắc việc giết cô”.

Tường Ly sửng sờ.

“Nơi này hoang vu lạnh lẽo, là nơi vứt xác lý tưởng nhất.” Anh cười đùa giỡn.

Có cảm giác như bị ai lừa gạt, với tính cách của Tường Ly cũng là dạng có thù ắt báo. Ánh mắt cô nhìn thẳng sang yết hầu gọi cảm của anh, suy nghĩ trực tiếp chính là cần một nhát thật mạnh lên đó, thế là, cô làm thật.

Lục Đông Thâm tuyệt đối không thể ngờ cô lại nhào tới cắn anh. Anh kêu “hự” một tiếng, rồi kéo cô ra, trên cổ lập tức xuất hiện thêm hai dấu răng...

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ở nơi này, anh và tôi ngang tài ngang sức

Anh đối với Trần Du thế nào, Tường Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Từ Tân.

“Cô là sói con hả?” Anh nhìn cô chằm chằm.

Hơi đau một chút, nhưng nhiều hơn cả là dịu dàng và mềm mại nơi in dấu bờ môi cô. Nhiều hơn nữa chính là sự dịu dàng, mềm mại ấy lại khiến cho con tim anh ngứa ngáy.

Tường Ly chép miệng hai tiếng, cười đắc ý: “Chính anh vừa nói đấy thôi, nếu đau đến không chịu nổi nữa, cắn anh cũng được mà”.

Có vẻ như muốn phản công.

Nhưng, Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một người bị động chịu đánh. Anh vòng tay giữ chặt lấy gáy cô, ngay sau đó áp mặt xuống. Biến cố bất ngờ ập tới khiến Tường Ly vô thức chống tay lên ngực anh. Cô nhìn anh không chớp mắt bằng khuôn mặt cảnh giác, nhưng thật ra con tim đang hỗn loạn vô cùng.

Lục Đông Thâm cũng không có ý mạo phạm. Anh để mặc cho cô cứ chống tay lên ngực mình như thế, cười khê: “Dám cắn tôi hả? To gan ra phết”.

Khuôn mặt anh gần như cọ vào mặt cô, hơi thở hai người không tránh khỏi đan cài vào nhau, cũng triền miên và nguy hiểm như loài cây dây leo biết ăn thịt người kia. Cô càng tránh, càng phát hiện ra mình không thể trốn thoát. Bàn tay đằng sau gáy cô trông có vẻ hồ hững, thực chất lại đang giữ cô rất chắc.

Thấy không thể né được, cô liền ho khê mấy tiếng: “Lục gian thương, ở một nơi như thế này, anh và tôi ngang tài ngang sức, tôi không sợ anh đâu”.

“Nói vậy là, cô từng sợ tôi?”

“Sợ chứ, dĩ nhiên là phải sợ rồi. Đằng sau lưng anh có cả một Lục Môn có thể nghiền chết người ta, anh bảo liệu tôi có sợ không?”

Lục Môn, chưa nói đến việc là một đế quốc thương nghiệp thì nghe nói còn dính líu tới quan hệ chính trị của một vài quốc gia, càng có tin đồn rằng, ngoài mặt họ làm ăn đàng hoàng, thực chất bên trong đang ngầm ngầm giao dịch vũ khí quân sự. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là trong số các sức mạnh chống đỡ phía sau Lục Môn còn có quân đội các quốc gia.

Tình hình của Trung Quốc khác với các nước, đã tới Trung Quốc là sẽ phải tuân thủ quy định của chính quyền sở tại. Thế nên Trương Ly suy đoán Lục Môn đưa Skyline vào làm quân tiên phong, lần lượt phát triển đủ các ngành nghề kinh doanh, mục đích cũng không hề đơn thuần. Nếu họ lại có thể kết nối quan hệ với chính quyền của một vài thành phố trọng điểm thì nghĩ cũng đủ biết thế lực của Lục Môn sẽ lớn đến mức nào.

Vài năm gần đây, đất nước phát triển, tình trạng dân anh chị chiếm cứ một địa bàn nào đó đã ít đi nhiều. Mấy năm trước, đám giang hồ còn có thể đánh đánh giết giết, ai giành được làm chủ, thế lực lớn một chút là có thể kinh doanh những ngành cấm. Bây giờ họ đã thông minh hơn nhiều, cũng kiếm chế bớt rất nhiều ngành không được công nhận, hai mắt chỉ dán vào tiền bạc. Đối với dân xã hội đen, có tiền tức là có tương lai. Đương nhiên, vẫn có người đi theo con đường cấm, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ăn đường hoàng, có một nghề gốc để chống đỡ, như vậy khi hợp tác với chính quyền cũng thuận lợi, dễ dàng hơn.

Thế nên, thời điểm này, Lục Môn tiến quân vào thị trường trong nước, vừa là chuyện tốt, vừa là chuyện không tốt. Tốt là vì trước mắt Trung Quốc đang phát triển với tốc độ chóng mặt, các cơ quan liên quan cũng hy vọng lôi kéo được nguồn đầu tư nước ngoài để làm phồn vinh thị trường; Không tốt chính là tập đoàn nước ngoài muốn rót vốn vào đại lục, chắc chắn trước hết phải tự lột một lớp da. Phải có quan hệ rộng rãi, quan trọng hơn cả là cũng phải lấy lòng cả các tay anh chị.

Trương Ly cảm thấy, việc Lục Môn muốn bỏ ra một số tiền lớn để lấy lòng người ta chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn một điểm nữa mà cô không nói ra, so với Lục Môn thì nhân vật Lục Đông Thâm này mới càng khiến cô phải dè chừng.

Có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn viết thẳng lên mặt, lại có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn khắc vào trong cốt tủy. Loại thứ nhất thì chỉ ra vẻ, gặp người mạnh thật sự sẽ nhũn người ngay. Mấy năm nay, Trương Ly gặp khá nhiều người ở loại một. Kiểu thứ hai mới thật sự là chúa tể sơn lâm, không cần rầm rộ mà đại sự vẫn thành.

Đàm Diệu Minh là người phía sau, điều này bắt nguồn từ việc anh ấy có một cái đầu khác với những dân giang hồ khác. Nhưng một khi chiến đấu, anh ấy sẽ thật sự tàn nhẫn. Trên người toát ra khí chất của thổ phỉ, vừa đầu trước mặt, vừa có thể chơi chiêu sau lưng. Trước mặt giật lấy lợi ích, sau lưng cho kẻ địch thấm máu. Thế nên những người trong giang hồ mới kính nể gọi anh ấy một tiếng “Đàm gia”. Cộng với việc bây giờ anh ấy kinh doanh càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng lớn mạnh nên cả hai phái “hắc – bạch” tại các tỉnh xung quanh Thương Lăng đều không ai dám động vào Đàm Diệu Minh.

Nhưng vì Trương Ly rất thân với Đàm Diệu Minh, thế nên dù là sự tàn nhẫn hay tầm tối của anh ấy, Trương Ly cũng thấy hết sức bình thường. Mấy năm gần đây, Đàm Diệu Minh nuốt không ít địa bàn, số người đắc tội cũng nhiều vô số kể. Có thể nói từng giây từng phút, anh ấy đều đang như bước trên lưỡi dao. Nếu anh ấy không tàn nhẫn thì thứ đánh mất không đơn giản là tiền bạc, mà còn là mạng sống.

Lục Đông Thâm cũng là loại thứ hai.

Nhưng anh khác với Đàm Diệu Minh. Trên người anh không toát ra khí chất của thổ phỉ, nhưng ở trên thương trường lại có thể đánh đâu thắng đó, được bên ngoài gọi là Chiến thần, đủ thấy sự tàn nhẫn của anh được giấu rất sâu. Giống như Lục Môn có thể xưng hùng xưng bá, chắc chắn không phải dựa vào quan hệ bám vấy nào đó mà đều dựa vào bản lĩnh thật sự để ngồi lên vị trí quyền lực.

Lục Đông Thâm với tư cách là Thái tử gia của Lục Môn, quản lý đại bộ phận các sản nghiệp của Lục Môn, sao có thể là một người đơn thuần? Chắc là nhiều năm qua, dù là người tốt hay người xấu, anh cũng đã gặp nhiều rồi, việc rơi vào những hoàn cảnh nguy hiểm cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Nhưng người này lại “bước qua cả bụi cây mà người không dính lá”, không nhuộm bản sự dâm loạn, phạm tặc, có thể thấy anh biết tiến biết lùi, giỏi âm mưu, sách lược.

Đây mới là sự tàn nhẫn thật sự, vượt lên trên cả nhân tính và lợi ích.

Sự tàn nhẫn này qua sự mài giũa của thời gian và sự tôi luyện của thương trường đã ẩn giấu trong sức mạnh vững vàng, trầm ổn, rồi toát ra ngoài bằng ánh mắt, trở thành phong thái độc nhất vô nhị của anh.

Trương Ly sợ anh, vì cô nhìn không thấu con người anh, cho dù anh cười đầy nhưng cô vẫn không suy đoán được hoàn toàn suy nghĩ trong anh.

Một người đàn ông không nhìn thấu được mới là sự đáng sợ thực sự.

Khỏe miệng Lục Đông Thâm hơi nấp náy, nụ cười của anh rất nhạt nhưng lại bị thứ ánh sáng vàng nhạt phản chiếu thành một đường cong thật đẹp. Anh nói: “Thế ư?”.

Giọng nói này như có thuốc mê, khiến Trương Ly nhất thời không biết làm sao để kháng cự. Nó như cát và đá lướt qua tai, khiến người ta ngứa ngáy, lại cảm thấy nóng rực, cũng chẳng biết là bờ môi anh nóng hay trái tim cô nóng. Con nóng kỳ lạ ấy xua tan cái giá lạnh nơi bả vai, có lẽ vì vậy, lần tác dụng thứ ba của thuốc cô cuối cùng đã trôi qua trong yên bình.

Ánh lửa bập bùng.

Nhiệt độ trong lều dường như cao hơn một chút.

Hơi thở đan cài vào nhau khiến cả hai đều không ai nói thêm gì nữa. Ánh mắt cô không biết nên đặt vào đâu lại không biết nên tránh đi đâu. Dấu răng cô để lại trên cổ anh vẫn còn nguyên đó. Cô không ngừng lên nhưng cảm nhận rất rõ rằng anh đang nhìn mình. Trán hơi ngứa ngứa, là hơi thở của anh, chẳng hiểu sao, lại có một dự cảm rõ nét nào đó đang ngồn ngồn lan dần trong trái tim.

Chỉ cần hơi lệch đi một chút nữa là dự cảm này sẽ thành sự thật.

Cô muốn giãy ra nhưng lại giống như bị anh thôi miên, chỉ cảm thấy dưới ánh mắt anh toàn thân mềm nhũn, uể oải, không muốn động đậy.

Nhưng một giây sau, người cô đã bị xoay ngược lại. Anh vòng cánh tay đỡ lưng cô một lần nữa chạm vào ngực mình. Cô chỉ nghe thấy anh khẽ thở dài, rồi nói: “Xem ra, vết thương của cô không còn đau nữa rồi”.

Cuối cùng Tường Ly cũng hiểu nguyên nhân cả người mình mềm nhũn ra rồi.

Trên người anh có một thứ cảm dỗ người ta, chính thứ này có thể khiến người ta sống, cũng có thể khiến người ta chết, một cách cam tâm tình nguyện.

Thứ này chính là khả năng kiểm chế dục vọng.

Sự mê hoặc của khả năng này, có thể khiến người con gái phát điên.

Suốt dọc đường, anh và cô có sự gần gũi, nhưng đến phút cuối cùng anh luôn biết tự kiểm soát và né tránh.

Cô nhớ đến những người phụ nữ ở bên cạnh anh, người cô biết chỉ có Thai Từ Tân và Trần Du, có lẽ còn những người khác cô chưa biết. Nhưng cô nhận ra rõ ràng, Thai Từ Tân yêu nhưng không được đáp lại thành ra tương tư. Còn Lục Đông Thâm khi đối mặt với Thai Từ Tân lại hết sức lịch thiệp, chu toàn, thậm chí là chừng mực. Như vậy chứng tỏ khi giải quyết vấn đề tình cảm, anh luôn quyết đoán và chín chắn.

Anh đối với Trần Du thế nào, Tường Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Từ Tân.

Lục Đông Thâm này, không có tin đồn tình cảm với bất kỳ ai.

Cô từng điều tra.

Từ sau khi Lục Đông Thâm chịu trách nhiệm việc kinh doanh của Skyline tại thị trường Trung Quốc, trên mạng bắt đầu đảo bới một vài thông tin của anh lên. Đa phần đều là các thành tựu của anh trong vài năm gần đây. Cuộc sống riêng tư của anh sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn, không có bất kỳ hoa cỏ nào bên cạnh không có bất kỳ chuyện tình cảm nào níu kéo.

Trước kia Tường Ly nghĩ, chắc vì Lục Môn giữ bí mật quá giỏi, để bảo vệ Thái tử gia của mình không ngại dấn hết tâm sức.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ tất cả chỉ vì sự kỷ luật của Lục Đông Thâm.

Một người đàn ông biết giữ mình trong quan hệ nam nữ, nhất định là rất tự tin và kiêu ngạo, vì anh biết quá rõ bản thân muốn gì và không muốn gì...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Gọi tên của tôi

Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?

Tường Ly cảm thấy tự đứng mình lại nghĩ mấy chuyện phức tạp không đâu, sau khi tư duy được kéo trở về, cô bắt giác buồn cười. Lục Đông Thâm này là người thế nào thì liên quan đến gì đến cô chứ?

Cô thầm nghĩ, một cô gái như cô ở trên núi này vượt bao nhiêu khó khăn hiểm trở không dễ dàng chút nào, bây giờ bị thương một chút, được anh chăm sóc như vậy cũng lẽ là thường tình. Sau khi suy nghĩ lại như thế, cô bỗng thấy mọi thứ sáng sủa lên nhiều. Cô uể oải dựa vào ngực anh: “Cũng may có cái sofa bằng người như anh. Lục gian thương này, tuy rằng cảm giác anh mang lại cho người khác là mấy chữ: Không thân thiết miễn là gần, nhưng không thể không thừa nhận, lồng ngực anh rất ấm áp đấy”.

Lục Đông Thâm yên lặng nghe cô lải nhải xong xuôi, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Tôi và cô thương lượng một chuyện nhé”.

“Anh nói đi.”

“Xuất phát từ phép lịch sự và an cứu mạng, sau này cô có thể tiếp tục gọi tôi là anh Lục. Đương nhiên, con người cô thô lỗ đã quen, chắc cũng không có đủ kiên nhẫn để duy trì phép lịch sự, thế nên, cô cũng có thể gọi thẳng tên của tôi.”

Tường Ly quay đầu nhìn anh: “Gọi thẳng tên anh?”.

Lục Đông Thâm búng tỉnh ngộ: “Suýt thì quên mất, cô từng gọi tên tôi rồi. Nhưng cảm phiền Tường cô nương hãy lược bỏ câu cửa miệng phía sau đi, hơn nữa, nhắc nhở cô một câu, tôi chưa phải cự”.

Tường Ly nghe xong sững người giây lát, sau đó phì cười: “Cũng đúng, anh là Thái tử gia của nhà họ Lục mà, phải có tôn ti trật tự. Đây, nhà họ Lục các anh có phải phức tạp lắm không? Có ai muốn tranh quyền đoạt vị với anh không? Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì bỗng nhìn thấy nụ cười mỉm ban đầu của Tường Ly chợt đổi khác. Cô đang nhìn vượt qua mặt anh, hướng về phía sau lưng anh.

Anh quay đầu lại.

Bỗng thấy hình như có thứ gì đó trượt qua góc lều, tấp bập che gió chốc chốc lại gõ lên một mảng.

“Có thứ gì đang ở ngoài đó vậy?” Tường Ly cảnh giác.

Ánh đèn tuy tối nhưng vẫn là có ánh sáng, ảnh hưởng đến phán đoán. Lục Đông Thâm giờ tay tắt đèn đi, cả căn lều trong phút chốc lập tức chìm vào bóng tối.

Thị giác có một giây phút cảm thấy khó chịu, cho tới khi đồng lửa bên ngoài hắt vào từng chút một, cho bên trong lều một chút ánh sáng, cũng đồng thời soi rõ bóng của kẻ đột nhập ngoài kia, đứng đưa hắt lên vách lều.

Là một thứ cực lớn.

Cái bóng dài ngoằng gần như bao trùm lấy quá nửa căn lều, nó đang từ từ bò xung quanh.

Tường Ly chưa bao giờ nhìn thấy thứ này. Cô hét lên một tiếng, một giây sau đã bị bàn tay lớn của Lục Đông Thâm bịt kín miệng.

Ngón tay anh mảnh dẻ, ấm nóng đầu ngón tay tỏa ra mùi hương sạch sẽ, như rót vào từng hơi thở của cô, lại như đang quyến rũ người ta.

“Là con quái vật trong đầm sâu.” Anh hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Cả cơ thể Tường Ly cứng đờ lại.

Chính là quái vật giống cá sấu mà trước đó Lục Đông Thâm đã hội ngộ trong đầm lầy ư? Nó quả nhiên vẫn cứ mò đến đây.

Đúng vào lúc này, con thú khổng lồ ấy bèn dùng cơ thể kèn cang của mình huých vào lều một nhát. Có lẽ phát giác ra bên trong có người, nó trở nên vô cùng nóng nảy, thờ phỉ phò cộ mình vào vách lều. Tường Ly mượn ánh sáng ngọn lửa, thừa cơ liếc thấy cái miệng nhọn hoắt dài thông lòng của nó, một cơ thể bốn chân không lồ kéo theo một chiếc đuôi cực dài.

Còn cả đôi sừng đó nữa.

Dựng đứng trên đỉnh đầu, sắc nhọn mà lại vòng cung, thoát nhìn trông giống như một đôi sừng tê giác, nhưng quan sát thì lại dài hơn hẳn.

Thấy con quái thú bên ngoài quá kích động, Tường Ly gần như nín thở.

Lúc trước, sau khi nghe thấy Lục Đông Thâm miêu tả một lượt về con quái thú này, cô cũng đã tự tưởng tượng về hình ảnh của nó trong đầu, nhưng tuyệt nhiên không thể ngờ nó lại lớn đến vậy. Quan trọng hơn cả là, nó ở trong đầm lầy cách đây hàng nghìn mét vậy mà vẫn tìm tới được.

Sức tấn công của nó dĩ nhiên không cần nghi ngờ, chỉ riêng thể hình vĩ đại của nó thôi cũng đã đủ để nghiền nát cô mấy lần.

Cô kéo tay Lục Đông Thâm ra, không dám lớn tiếng hỏi. Cô quay đầu nhìn anh, Lục Đông Thâm cúi xuống, cô ngửa cổ lên thì thào vào tai anh: “Anh từng nhìn thấy nó rồi, khả năng đánh thắng là bao nhiêu phần trăm?”.

Bờ môi mềm tỏa mùi hương thơm như hoa lan, giống như những sợi tơ len lỏi vào tai anh, rồi rơi vào trái tim anh.

Bờ môi anh cọ sát, áp nhẹ lên vành tai cô, thì thầm: “Chạy thoát thân được là tốt rồi”.

Rõ ràng đang ở trong thời khắc nguy hiểm nhưng cảnh tượng này lại khiến bốn chữ lướt nhanh qua đầu Tường Ly: Tai áp má kề.

Cô quay đi, né tránh hơi thở của Lục Đông Thâm. Cô giờ tay lục tìm con dao Phần Lan của mình, nghiền răng nghiền lợi nói: “Tôi mà sợ nó thì tên của tôi sẽ bị viết ngược!”.

“Đừng cố thể hiện.” Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt eo cô: “Chắc chắn là nó có một cái mũi nhạy bén, dọc đường người thấy mùi máu nên tìm tới đây, nghĩ cách dụ nó đi là được”.

Tuy nói thì nói vậy nhưng tay kia anh vẫn cầm chắc con dao Thụy Sĩ, đề phòng vạn nhất.

Tường Ly cũng biết, có những loài động vật mà khứu giác rất mẫn cảm, nhất là ở núi Kỳ Thần này, những loài vật kỳ quái đó có thể ngửi thấy mùi vị cách cả ngàn dặm là chuyện không quá kỳ lạ. Nói thật, cô cũng không muốn đấu chính diện với nó, lỡ có bỏ mạng, thì việc phải chết trong tay loài vật nào cô cũng chưa biết, thiệt thòi biết bao.

Ngẫm nghĩ một chút, cô xoay người lấy nốt chỗ gỗ nổi trong ba lô ra. Mùi của nó có thể giấu đi mùi máu, mặc dù không còn quá nhiều nhưng ít nhiều có thể có chút tác dụng.

Trên người cô có vết thương nên Lục Đông Thâm không cho cô nhúc nhích bừa bãi. Anh cầm lấy cô gỗ nổi trong tay cô, vò nát theo yêu cầu của cô. Dịch của nó sau khi tiết ra sẽ khiến loại cỏ này có mùi càng nồng hơn. Chúng được Lục Đông Thâm rắc đều xung quanh lều.

Tường Ly ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chăm chăm con quái vật đang di chuyển vòng vòng bên ngoài.

Cô chợt nhớ tới công viên Kỳ Jura.

Chưa biết chừng loài sinh vật ngoài kia còn có lịch sử lâu đời hơn cả khủng long ấy chứ.

Sau khi rắc xong cỏ, Lục Đông Thâm cũng theo dõi tình hình bên ngoài với ánh mắt đầy cảnh giác.

Con quái thú đó đang chậm chậm bò, chốc chốc còn phả hơi thở hầm hê vào lều, móng vuốt có lực, dẫm lên lớp sỏi đá bên ngoài, phát ra những tiếng sột soạt, lọt vào tai nghe rất khó chịu.

Nhưng nó không tấn công thêm bước nào nữa, chỉ bò quanh quanh như thế. Có lẽ cô gỗ nổi đã có tác dụng, làm nhiễu loạn sự phán đoán của nó.

Nhưng, nó còn chưa đi phút nào, họ còn nguy hiểm thêm phút ấy.

Tường Ly và Lục Đông Thâm không ai nói gì, trong lều im phăng phắc. Bóng con thú in trên vách lều, lúc to lúc nhỏ, là những lúc nó đi xa rồi tiến lại gần.

Bàn tay cầm con dao Phần Lan có hơi trượt.

Bấy giờ Tường Ly mới phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi.

Cứ như vậy, qua khoảng mười mấy phút nữa, chiếc bóng dần dần biến mất, tiếng sột soạt bên ngoài cũng hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Ly rón rén đi tới bên cạnh Lục Đông Thâm, hỏi anh bằng khẩu hình miệng: *Đi chưa?*

Lục Đông Thâm lắc đầu, ra hiệu cho cô không cần quá căng thẳng.

Lại đợi thêm một lúc nữa, bên ngoài thực sự không còn điều gì khác lạ, hai người mới yên tâm hẳn.

“Cô ở yên trong lều chờ đợi, tuyệt đối đừng đi ra.” Lục Đông Thâm quyết định đi ra ngoài xem xét tình hình, chỉ khi nào tận mắt thấy không còn nguy hiểm nữa, anh mới yên tâm.

Cánh tay anh chợt bị Tường Ly giữ lại.

Nhưng sau khi níu lấy, chính cô cũng giật mình. Thật ra cô cũng không biết vì sao mình muốn giữ anh, giống như động tác này hoàn toàn vô thức vậy.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười, giơ tay lên xoa đầu cô: “Không sao đâu”.

Một câu nói nhẹ nhàng, bình thản mà tràn đầy sức mạnh.

Tường Ly buông tay.

Nhưng chính vào giây phút anh vừa vén lều lên, bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng động. Tường Ly quay phắt lại, nhìn thấy một bộ nanh nhọn hoắt đang đâm vào trong lều, ngay sau đó, một cái miệng giống hệt cá sấu tức tốc lao vào theo, há to quắp đi chiếc ba lô rồi lòi ra ngoài.

“Này!”

Tường Ly nhận ra đó là chiếc ba lô của Lục Đông Thâm. Cô sốt sắng, lập tức nhảy bật lên, một tay móc lấy dây đeo ba lô, một giây sau đã bị con quái thú lòi tuốt cả ra ngoài lều...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không phải chuyện một cô gái bình thường có thể làm được

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dừ dần và tuyệt tình như vậy?

Biến cố xảy ra quá chóng vánh, trước sau chẳng qua chỉ vài giây.

Khi Lục Đông Thâm phản ứng lại thì Tường Ly đã bị lôi đi rất xa rồi.

Căn lều trước mắt xảy ra một trận rung chuyển dữ dội, sau đó là âm thanh con quái vật khổng lồ kia đè lên mặt đất.

Dưới màn đêm, loáng thoáng nhìn thấy bóng của con quái thú, giống như nó đang lôi kéo gì đó. Lục Đông Thâm tức tốc lao lên, nhưng chỉ thấy cánh con thú đó tung Tường Ly lên cao, rồi há rộng cái miệng đỏ khè những máu.

Anh dốc hết sức bình sinh để xông tới, nhưng thật ra trái tim đã lạnh ngắt đi quá nửa, nhất là khi phải giương mắt chứng kiến Tường Ly bị nuốt vào miệng con quái thú.

“Tường Ly!” Lục Đông Thâm gào lên điên cuồng.

Một giây sau, tình hình trước mắt đã xảy ra biến chuyển.

Con quái thú đó không thể ngậm miệng vào được, ra sức lăn lộn dưới đất. Cơ thể khổng lồ bỗng chốc đập tung bùn dưới đất lên, hình thành lên một vòng xoáy bụi bẩn cực lớn, khiến Lục Đông Thâm nhất thời không nhìn rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bụi đất mù mịt khắp trời, khiến người ta ho sặc ho sụa. Lục Đông Thâm đang định lao vào trong thì thấy xoáy đất từ từ rơi xuống.

Mọi thứ trước mắt đều đã trở nên bùng sáng, rõ ràng.

Nhưng cũng chính vào giây phút sáng sủa ấy, Lục Đông Thâm đã chột khựng lại, đẩy mắt sững sờ.

Ánh trăng lạnh lẽo.

Giây phút này, nó mang một cái lạnh thực sự cắt da cắt thịt.

Ngay giữa miệng con quái thú bị đâm dựng đứng một cây gậy bằng gỗ thô kệch, trên cây gậy gỗ vẫn còn treo chiếc ba lô của anh, chính vì cây gậy này mới khiến nó không thể nào ngậm miệng lại được.

Khi nhìn sang Tường Ly, chẳng biết cô đã thoát ra khỏi miệng con quái thú từ khi nào, cười lên trên người nó, một tay bám chặt lấy một bên sừng trên đầu nó, tay kia giờ cao con dao.

Ánh trăng mờ ảo càng khiến con dao Phần Lan trở nên sáng rực.

Dưới bầu trời đêm, chỉ nhìn thấy bóng dao lướt qua thật nhanh, tia sáng lạnh ngắt thoáng xuất hiện. Tường Ly giờ con dao lên rồi đâm xuống một cách gọn ghẽ, nhanh chóng. Lưỡi dao sắc nhọn xuyên mạnh vào trong đầu con quái thú.

Nó phát ra một âm thanh gào rú, con đầu kịch liệt khiến nó liều mạng lăn lộn. Tường Ly cũng chao đảo theo, nghiêng ngã như một người giấy vậy.

“Cẩn thận!”

Lời nhắc nhở của Lục Đông Thâm vừa dứt thì thấy Tường Ly cầm chắc chuôi dao, cắn chặt răng, dùng sức. Lưỡi dao ánh lên quét thẳng một đường dọc cơ thể nó. Cô đã thẳng thừng rạch mở một lỗ lớn phía sau lưng con thú.

Máu cứ thế trào ra.

Lần này con thú kêu lên điên cuồng thật sự, cơ thể to lớn chao đảo hết sức, cố gắng gượng gượng lần cuối cùng. Ai ngờ Tường Ly sống chết không buông tay, vẫn một tay nắm sừng, một tay nắm dao.

Cuối cùng, con thú không chịu nổi vết thương, ngã rầm một cái xuống đất.

Tường Ly cười trên người nó, thở hồng hộc vì mệt, bàn tay đang nắm chặt sừng cũng run lên lẩy bẩy. Cho tới khi con thú không còn giật lên đùng đùng nữa, cô mới thả tay ra, rồi lại dùng sức rút con dao ra, nháy ra khỏi người con thú.

Khi chạm xuống đất, cô bỗng cảm thấy cả hai chân đều đang run lên từng cơn.

Lục Đông Thâm giắt con dao Thụy Sĩ vào hông, bước lên xem Tường Ly.

Bầu trời đen đặc như làm ngưng đọng cả cơ thể cô, đằng sau lưng là con quái thú đã bị giết chết. Cô đứng đó, mặt và tóc tai đều bết máu, còn có cả những tia máu bắn thẳng vào mắt, làm đôi mắt cô cũng đỏ rực lên.

Là máu của con thú.

Trong tình huống giao tranh giữa sống và chết ấy, cô lại hoàn toàn không tổn thất gì, có thể giết được con quái vật đó bằng tay. Quá trình ấy cực ngắn, nhưng đủ để nhìn thấy sự bình tĩnh, điềm đạm của cô, đủ để thấy sự tàn nhẫn, máu lạnh của cô.

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dữ dằn và tuyệt tình như vậy?

Cảnh tượng vừa rồi anh đã quan sát trọn vẹn. Khi giết con thú, đôi mắt cô không còn ôn hòa, thậm chí còn có một tia tàn độc hơn cả con thú. Động tác giờ dao lên và hạ dao xuống cực kỳ dứt khoát, đó không phải là chuyện một cô gái bình thường có thể làm được.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, máu của con quái thú ở trong mắt cô càng giống như cô đã giết đến đỏ mắt, khắp người tràn ngập một mùi hoang dã.

Con dao trong tay Tưởng Ly đỏ rực, máu của con thú chảy thành dòng tập trung trên đầu dao, nhỏ xuống từng giọt. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Ba lô của anh vẫn còn treo trên miệng nó, anh đi lấy đi, tôi hết sức rồi...”.

Dứt lời, chân cô lập tức mềm nhũn.

Lục Đông Thâm giờ cánh tay ra, kịp thời đỡ lấy cô: “Một cái ba lô thôi mà, cô có bị ngốc không vậy?”.

Chính vào khoảnh khắc vừa rồi, anh bỗng nhiên hoảng sợ. Anh sợ cô cứ thế biến mất. Cảm giác này, anh chưa bao giờ có.

Nghĩ như vậy, cánh tay anh bắt giắc siết chặt, ôm cô vào lòng.

Nhưng chỉ một giây sau, Tưởng Ly đã giết chết mọi xúc động. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh, anh à! Đau! Bả vai tôi bị thương đó, này...”.

Lục Đông Thâm ban đầu sững người sau đó liền buông tay ra. Nhìn cô, anh không biết nên khóc hay cười, lại bỗng nhiên cảm thấy tâm lý vừa rồi của mình cũng thật buồn cười. Suýt nữa thì anh quên mất, cô là người của Đàm Diệu Minh.

Anh giờ tay lên lau vết máu trên mặt cô và nói: “Không ở đây được nữa rồi, dọn dẹp đi, chúng ta quay về ngay trong đêm nay”.

Giết được con thú rồi, không đồng nghĩa với việc họ đã bình an vô sự. Ngược lại, họ chỉ càng thêm nguy hiểm. Con thú trong đầm sâu thích mùi máu tanh. Tưởng Ly đã động dao, máu của nó giờ chảy lênh láng khắp nơi, chưa biết chừng lại kéo các con khác trong đầm lầy đến. Tới lúc đó sẽ không chỉ có một con, thế nên việc khẩn cấp trước mắt là phải chạy ngay.

Tưởng Ly cũng hiểu ý anh, lập tức gật đầu.

Dù sao thì cũng đã lấy được dịch xạ hương, lần nữa thêm ở núi Kỳ Thần cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ở đây vô vàn nguy hiểm, ở thêm một giây là sẽ nguy hiểm thêm một giây. Tuy rằng đi đêm cũng khá nguy hiểm nhưng cũng may là đường quay về, cô chỉ cần bám theo những ký hiệu mình đã đánh dấu lúc tới thì cũng không có quá nhiều vấn đề...

[...]

Thiên Thành Phú nằm tại một góc trong thành phố Thương Lãng, là một club cao cấp nơi những người có tiền hưởng thụ niềm vui. Xét về quy mô, tuy rằng nó không thể sánh với Hoàng Thiên tâm cỡ nhất nhì Thương Lãng, nhưng thắng ở chỗ có nhiều loại dịch vụ khác nhau.

Ông chủ đứng sau lưng Thiên Thành Phú là Long Quý, người ra mặt giải quyết các công việc làm ăn chính là người luôn đi bên cạnh hắn, Thiên Dư. Từ vài năm về trước, Thiên Thành Phú chắc chắn là một club danh nổi như cồn, hấp dẫn người có tiền ở cả các tỉnh lân cận Thương Lãng tới vui chơi. Mọi người lao đến, tất cả đều nhắm vào người đẹp hàng đầu, Phù Dung.

Nói đến Phù Dung thì đúng là người đẹp như tên, ra tay rộng rãi lại không đánh mất vẻ yêu mị, kiều diễm của mình. Nghe nói, nét quyến rũ của cô ấy toát ra từ từng lỗ chân lông, đàn ông chỉ cần liếc nhìn đã không cất bước đi được nữa.

Hoa khôi dĩ nhiên phải có quy tắc của hoa khôi, không phải hạng đàn ông nào cũng tùy tiện theo. Không phải một người có thân phận, có địa vị, sao có thể lọt vào mắt xanh của Phù Dung? Nhưng như vậy lại càng thu hút không ít người đàn ông có quyền có thể ngàn dặm xa xôi, nghe lời đồn tìm đến, không ngại vùng tiền như rác.

Nhưng sau khi Hoàng Thiên ra đời, việc làm ăn của Thiên Thành Phú cũng lao đao theo. Thậm chí ngay ngày đầu tiên khai trương, Hoàng Thiên đã cấp được “nàng Phù Dung” đỉnh cao của Thiên Thành Phú, cú đánh bất ngờ khiến Long Quý trở tay không kịp.

Về mặt quy mô, Hoàng Thiên hoàn toàn áp đảo Thiên Thành Phú, về nguồn khách cũng cao hơn hẳn. Thiên Thành Phú nhắm vào những người có tiền để mở cửa tiếp đón, chỉ cần bạn có tiền, bạn sẽ được tiếp đón như khách quý. Còn Hoàng Thiên thì khác, người có tiền cũng phân cấp bậc, mấy kẻ nhãi nhép dĩ nhiên không thể bước vào cửa lớn của Hoàng Thiên, có tiền còn phải có thế, người quyền lực mới là nguồn khách quan trọng ở đây.

Ông chủ của Hoàng Thiên là một người đàn vạm vỡ ngoài bốn mươi tuổi, khuôn mặt dữ tợn. Long Quý nhận ra hắn. Người trong giang hồ đều gọi hắn là Ngũ ca. Nghe nói người này xuất thân là lính đánh thuê, sau này phạm tội, bị giam vài năm tù, sau đó ra ngoài trở thành ông chủ của Hoàng Thiên.

Nhưng cũng lại có người nói Ngũ ca chỉ là bù nhìn, ông chủ lớn thật sự đằng sau Hoàng Thiên là Đàm Diệu Minh.

Long Quý tin vào lời đồn trên giang hồ. Đàm Diệu Minh là kẻ tinh ranh, rất nhiều việc làm ăn đều không lộ mặt, cứ lảng lảng âm thầm kiếm tiền là được...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bị đào quá nửa giang sơn

Đàm Diệu Minh đối tình đối nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành phát luật vậy?

Nhưng mấy ngày nay, Thiên Thành Phú lại đồng người đến phát sợ, nguyên do là vì Hoàng Thiên đang nghỉ để sửa chữa. Trong tình hình này, Long Quý càng tin rằng Đàm Diệu Minh chính là ông chủ đứng phía sau Hoàng Thiên. Sao có thể trùng hợp như vậy chứ, mấy ngày nay Đàm Diệu Minh bị điều tra thì Hoàng Thiên cũng tạm dừng hoạt động?

Long Quý mấy hôm nay rất dễ thờ. Thiên Dư giữ cho hắn một phòng VIP, rồi lại lệnh quản lý tìm hai em gái mới tới để hắn ngắm chơi.

Nói ngắm chơi chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Phàm là những cô gái mới tới club đều sẽ phải đưa tới cho Long Quý duyệt trước. Tướng mạo bình thường thì sẽ bị Long Quý đuổi đi ngay hôm đó, còn ai được Long Quý ưng ý sẽ bị giữ lại một đêm. Hôm sau khi bước ra khỏi phòng của Long Quý, chắc chắn người đó sẽ thương tích đầy mình, sau đó mới có được một chân ở Thiên Thành Phú từ đó về sau.

Các cô gái đến với Thiên Thành Phú đều biết Long Quý hành hạ người ta biến thái đến mức nào. Các cô gái từng bị hắn chà đạp nếu không vì tiền thì đã nghĩ tới chuyện tự sát từ lâu. Cũng có người muốn chuyển sang nương tựa Hoàng Thiên, nhưng điều kiện nhận gái của Hoàng Thiên yêu cầu quá cao, không những phải xinh đẹp lại còn phải học cao, có giáo dục, có văn hóa, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chủ đề Nam Bắc Tây Đông gì cũng nói được hết, cảm kỳ thi họa thứ nào cũng rành, đây cũng là lý do các cô gái đều phải lần lượt lùi bước.

Hai cô gái mới tới khá hợp mắt Long Quý. Hắn trái ôm một người, phải ôm một người, há to cái miệng với hàm răng dát vàng ra định hôn lên mặt một cô. Có lẽ cô gái đó chịu không nổi mùi rượu hôi hám trong miệng hắn nên khẽ nhủu mày, lập tức bị đôi mắt tinh ranh của Long Quý phát hiện ra.

Hắn giơ tay tát một cú trời giáng, khiến cô gái lăn từ trên sofa xuống thảm trải sàn, một bên má đỏ rực lên. Trong phòng VIP còn vệ sỹ đứng đó, thấy vậy bèn tiến lên, đá bay cô gái ra xa, chửi rủa lia lịa: “Mẹ kiếp, dám đắc tội với Long gia của bọn tao, mày không muốn sống nữa hả?”.

Cô gái đó đau đớn lăn lông lốc trên mặt đất. Cô còn lại người run lên như cây sậy. Thấy Long Quý đánh mất quá, cô ấy lập tức tươi cười như hoa, nép vào lòng hắn.

Khi Thiên Dư bước vào trong phòng VIP, cô gái bị đánh đang phải chịu phạt. Quý rạp xuống đất với cơ thể không một mảnh vải, tay giơ cao một chiếc khay, trên khay bày đủ các loại rượu. Có vệ sỹ đang đứng bên cạnh nhỏ năn vào người cô ấy, chỉ cần cô ấy hơi cử động, làm ướt rượu, đòn roi sẽ chờ sẵn.

Thiên Dư nhìn thấy cảnh ấy, vẫn lảng lảng không nói gì, tình huống này anh ta đã nhìn riết thành quen. Anh ta đi tới bên cạnh Long Quý, cúi đầu thì thầm một câu bên tai hắn. Long Quý nghe xong chột nhủu mày: “Hắn đến đây làm gì?”.

Đang nói thì cánh cửa phòng VIP đã bị đẩy ra.

Vệ sỹ của Long Quý đứng trước cửa bị đám vệ sỹ đi vào ép qua một bên. Tề Cường đi trước dẫn đường. Sau khi Tề Cường đẩy cửa ra, vệ sỹ lập tức xếp thành hai hàng, tay chấp sau lưng. Đàm Diệu Minh bước vào, mặc áo vest đen, quần Âu đen, khoác thêm một chiếc áo dạ lông cừu cùng màu dài tới đầu gối, khí thế vô cùng rầm rộ.

Trên hành lang, nhân viên phục vụ và các cô gái trong club đứng đây, đang bàn tán xôn xao.

Cửa phòng được đóng lại, ngăn hoàn toàn các ánh mắt bên ngoài.

“Thì ra là Đàm gia ghé chơi.” Long Quý cười ha ha, đứng lên, thực ra trong lòng đang tính toán mục đích của anh khi tới đây.

Đàm Diệu Minh không hùa theo sự nhiệt tình của Long Quý, anh đi thẳng tới trước sofa, ngồi xuống. Long Quý đã quá quen với phong cách làm lì, u ám của Đàm Diệu Minh, nên cũng không phần nộ chỉ vòng sang ngồi phía đối diện, đánh mắt ra hiệu cho Thiên Dư.

Thiên Dư tiến tới, chủ động châm thuốc cho Đàm Diệu Minh.

Nhưng anh không nhận, chỉ nghiêng đầu nhìn Tề Cương. Tề Cương đưa thuốc lá cho anh. Anh đón lấy, ngậm vào miệng. Tề Cương lục tìm bật lửa rồi châm thuốc cho anh.

Khói thuốc vẩn vút, làm mờ đi khuôn mặt cương nghị của Đàm Diệu Minh.

Cô gái ngồi bên cạnh Long Quý len lén liếc nhìn Đàm Diệu Minh ở đối diện. Đàm gia danh nổi như cồn, dù cô gái nào nhìn thấy lòng cũng phải ngửa ngáy không yên.

“Long Quý, club này kinh doanh cũng khá đấy.” Đàm Diệu Minh hững hờ mở lời.

Long Quý là kẻ sành sỏi giang hồ, dù bây giờ địa vị của hắn ở đâu thì người trên giang hồ gặp mặt vẫn phải gọi hắn một tiếng “Long gia”. Đàm Diệu Minh rõ ràng trẻ tuổi hơn hắn vậy mà xưa nay luôn gọi thẳng tên hắn, việc này khiến Long Quý bất mãn vô cùng, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Long Quý nghe xong cười phá lên: “Chỉ là hạng tép riu thôi, làm sao so được với Hoàng Thiên? Nghe nói Hoàng Thiên bây giờ mỗi ngày thu về hàng ngàn, Thiên Thành Phú của tôi làm sao dám bì. À, nói tới đây tôi mới chợt nhớ ra...” Hắn hơi đổ người về phía trước: “Sao Hoàng Thiên lại trùng hợp đóng cửa sửa chữa vậy? Lẽ nào ông chủ của nhà ấy cũng giống như Đàm gia, gần đây bạn không ngóc đầu lên được?”.

Mấy ngày nay, Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan treo niêu tuy không bắt được chứng cứ gì xác thực nhưng các club, vũ trường cũng không còn rầm rộ như trước, rõ ràng là có ý né tránh, chỉ kinh doanh những ngành được cho phép. Đây chính là một cơ hội cho Long Quý thờ.

Đàm Diệu Minh nhả ra một làn khói, nửa đùa nửa thật: “Hoàng Thiên không tạm dừng thì làm sao Thiên Thành Phú thờ nổi? Sao, anh bị Hoàng Thiên chèn ép lâu quá thành quen à?”.

Long Quý bị Đàm Diệu Minh nói có phần bẽ bàng, nhưng cũng không dám lật bàn. Ngừng một lát, hắn đánh mắt nhìn cô gái đang chịu phạt bên cạnh, quát tháo: “Sao có mặt mà không thấy Thái Sơn? Bỏ qua phục vụ Đàm gia đi!”.

Cô gái kia dè dặt đặt chiếc khay xuống, cũng không dám đứng lên, cứ thế bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh, quỳ gối rót rượu cho anh.

“Đám gà non mới tới chưa hiểu chuyện, để Đàm gia chê cười rồi.” Long Quý đón lấy ly rượu cô gái trong lòng đưa, bàn tay béo tốt bầu qua bầu lại trên người cô ấy một cách không yên phận: “Cô gái này trông cũng khá lắm. Đàm gia có ưng không? Nếu ưng thì cứ mang đi, dạy bảo cho tử tế”.

Cô gái chịu phạt ngay từ đầu đã biết người bước vào là Đàm gia, không dám ngẩng đầu lên nhìn. Giờ nhân lúc đưa rượu mới dám ngước mắt, vừa liếc đã bắt gặp một khuôn mặt tuần tú, sự âm ức trong lòng quả thực cũng giảm đi nhiều, cơ thể linh hoạt tự động áp sát.

Nhưng ly rượu còn chưa chạm được vào tay Đàm Diệu Minh, anh đã chặn lại. Tề Cương quát lên với Long Quý: “Bắt Đàm gia dạy bảo gái hộ các người ư? Long Quý, anh chán sống rồi phải không?”.

Long Quý mặt lạnh ngắt, trong ánh mắt toát ra nộ khí rõ ràng.

Thiên Dư nhìn thấy hết, tiến lên giật tóc cô gái kia, tránh xa ra khỏi Đàm Diệu Minh rồi quát: “Mẹ kiếp! Ngốc nghếch vụng về làm cả hai gia không vui. Người đâu, lôi cổ nó ra ngoài, giải quyết gọn gàng!”.

Trong phòng có người của Long Quý, nghe xong bèn tiến lên bắt lấy tóc của cô gái kéo ra ngoài. Cô gái kia ra sức giãy giụa, gào lên điên cuồng, liều mình thoát thân, bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh không ngừng dập đầu: “Đàm gia, ngài khoan hồng độ lượng, hãy tha cho tôi đi!”.

“Ồn chết đi được, lôi ra ngoài cho tao!” Long Quý nổi giận.

Vệ sỹ vừa định tiến lên thì Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Long Quý, xuất phát từ nghĩa khí giang hồ, hôm nay tôi đến là để thông báo với anh một tiếng. Tôi muốn lấy bốn nơi hoạt động anh đang nắm quyền: Vọng Giang Lâu, Thiên Hi Hội, Lạc Đô và cả Thiên Thành Phú hiện tại”.

“Cái... Cái gì?” Long Quý sững người, quên luôn cả việc bảo vệ sỹ xử lý cô gái.

Tề Cương đứng bên nói: “Đàm gia nói một lời không nói hai, muốn lấy bốn nơi đó là chắc chắn sẽ lấy. Sao anh nói nhiều lời vậy?”.

Vọng Giang Lâu là tửu trang, Thiên Hi Hội là sòng bạc ngầm, Lạc Đô là vũ trường. Ngoài Thiên Thành Phú ra thì ba nơi còn lại đều là sản nghiệp của Long Quý, hơn nữa kinh doanh không tệ.

Chẳng khác nào đào đi quá nửa giang sơn của hắn.

“Đàm Diệu Minh!” Long Quý nổi giận, đập bàn đứng lên: “Mẹ kiếp, mây tưởng Long Quý này dễ bắt nạt lắm sao? Khi tao lăn lộn giang hồ, chẳng biết mây đang còn bú sữa của ai! Ít nhiều gì tao cũng là bậc bề trên của mây, mây không chịu nể mặt chút nào? Nói đòi bốn nơi là đòi bốn nơi? Dựa vào đâu? Tao cảnh cáo mây, làm người đừng có quá đáng như thế, giữ đường lùi cho người khác chính là giữ mạng sống cho mình!”.

Đàm Diệu Minh dùng tay từ từ vẩy về đầu thuốc, rồi ném vào trong gạt tàn. Anh đứng dậy, nhìn Long Quý và nói: “Thì ra anh cũng biết giữ đường lùi cho người khác là giữ mạng sống cho mình cơ đấy? Thật thú vị”.

Long Quý nheo hai mắt lại: “Mây nói vậy là có ý gì?”.

“Ba ngày.” Đàm Diệu Minh cất giọng lạnh nhạt: “Ba ngày sau tôi chưa nhìn thấy hợp đồng chuyển nhượng thì đừng trách tôi không khách khí. Tới lúc đó, sẽ không chỉ đơn giản là lấy đi bốn nơi làm ăn thôi đâu”.

Dứt lời, anh quay người rời đi.

Long Quỷ tức đến mặt co giật.

Đám vệ sỹ cũng lần lượt ra ngoài. Tề Cương đi cuối cùng, nhìn Thiên Dư một cái rồi gơ tay vỗ vỗ lên mặt anh ta, cú vỗ khá mạnh, cất một nụ cười âm u: “Mày chính là Thiên Dư? Nhóc con, cứ đợi đấy”.

Sau khi cả đoàn người đi khỏi, bên này Long Quỷ lật bàn: “Mẹ nó, thế là ý gì? Đàm Diệu Minh vuốt mặt không nề mũi à?”.

Thiên Dư ra hiệu cho đám vệ sỹ đứng bên, chúng tiến tới, quát lên với hai cô gái: “Cút hết ra ngoài!”.

Hai cô gái cũng chỉ muốn đi thật nhanh. Cô gái đang chịu phạt như được cứu sống, quần áo còn chẳng kịp mặc, cứ thế cuống cuống bỏ chạy.

Trong phòng chỉ còn lại người mình, Thiên Dư cũng nói thẳng.

“Long gia, lần này Đàm Diệu Minh tới, khí thế bùng bùng, có vẻ kỳ lạ, ngài nên đề phòng một chút.”

“Sao? Hắn có mười cái gan cũng không dám làm gì tao!” Long Quỷ cứng miệng: “Chỉ cần dẹp được hắn bên phía thương hội thì sau này gặp tao, đến rắm hắn cũng không dám đánh!”.

Thiên Dư trầm mặc, lòng đầy tâm sự.

Ban này Long Quỷ chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng. Bao năm qua, không phải hắn không biết thế lực của Đàm Diệu Minh lớn đến cỡ nào. Thậm chí việc làm ăn của Đàm Diệu Minh đã dính tới các thành phố ven biển. Nhưng cảng biển giàu đến chảy mỡ Đàm Diệu Minh nhúng tay vào không ít. Có thể làm tới cảng biển chúng tỏ điều gì? Kinh doanh chính quy thì không có gì để nói, nhưng nếu làm ăn ngầm thì sao? Vậy mà Đàm Diệu Minh vẫn không sợ ai, thì hoặc là thế lực quá mạnh, hoặc là phải có chống lưng.

Dưới sự thúc đẩy của một nguồn lợi khổng lồ, các nguồn sức mạnh phía sau Đàm Diệu Minh lại càng nhiều hơn.

Long Quỷ nghĩ vậy lại cảm thấy hối hận. Bao nhiêu năm nay hắn chỉ làm những làm cuội, giương mắt nhìn một kẻ ít tuổi hơn mình là Đàm Diệu Minh cười lên đầu, dĩ nhiên rất tức giận. Các thành viên chủ chốt trong Thương hội Thương Lãng đều là những người từng cùng hắn lăn lộn giang hồ, xét về giao tình thì còn vượt trên cả Đàm Diệu Minh, nghĩ vậy, Long Quỷ cũng thấy yên tâm hơn phần nào.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm của Thiên Dư, chút yên tâm ấy lại tan biến. Hắn vờ về điều gì gà trong tay, châm lên: “Mày nói xem, thế là có ý gì?”.

“Lúc trước chúng ta chém hắn một nhát, chẳng qua chỉ muốn khiến hắn mất mặt trong thương hội, Hội trưởng thương hội sẽ bị điều tra. Không cần biết vì nguyên nhân gì, cũng sẽ bôi đen danh dự của thương hội. Chuyện này mà đến tai người dân thì uy tín của Đàm Diệu Minh sẽ đi tong. Nhưng Đàm Diệu Minh này thật kỳ lạ, sao lại chủ động đóng cửa chỗ làm ăn của mình chứ?”

Vốn của Đàm Diệu Minh nhiều thế nào không ai nắm rõ. Nhưng họ biết, chỉ riêng việc tổ giác không thể động tới gốc rễ của anh. Mà bọn họ cũng không nghĩ đến việc ấy. Chỉ muốn Đàm Diệu Minh ngoan ngoãn lui khỏi thương hội là được rồi. Đàm Diệu Minh có ngành nghề của riêng mình, có cả những nơi hoạt động ngầm. Nhưng cho dù như vậy, thì cũng không ai dám động vào, cho dù là Hoàng Thiên thì lần nào cũng an toàn vượt qua được những lần quét các ổ mại dâm, ma túy.

Long Quỷ rít xì gà, rồi nhả mạnh khói ra, rất lâu sau mới nói: “Mẹ nó, đúng là thằng cáo giả, biết tàn nhẫn với chính mình, đóng cửa nơi làm ăn của mình, định làm dân lành à?” Nói tới đây, hắn cười khẩy: “Đàm Diệu Minh đổi tính đổi nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành pháp luật vậy?”.

“Có lẽ... không phải là sợ.” Thiên Dư nét mặt lo lắng.

Long Quỷ sững người, nhìn thẳng vào đôi mắt đậm chiêu của Thiên Dư, chẳng hiểu sao, sống lưng lại lạnh toát...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chúng ta lạc đường rồi

Núi Kỳ Thần, lúc bình minh.

Lục Đông Thâm và Tường Ly không nghỉ ngơi một giây phút nào, chỉ thu dọn hành lý một cách đơn giản rồi bắt đầu hành trình trở về.

Bộ răng sắc nhọn của con thú đó đã phá nát túp lều duy nhất giúp họ tránh mưa tránh gió. Trước khi đi, Tường Ly còn ngồi xổm xuống đất, quan sát cả một lỗ hổng cực lớn trên miếng bạt chắn gió, chỗ rộng chắc phải lên tới hai mét, thể hiện thành từng đường dạng răng cưa, hoàn toàn không còn sử dụng được nữa.

Lục Đông Thâm thấy cô quan sát đến thất thần bèn hỏi cô đang nghĩ gì. Cô chống tay lên cằm, ngược nhìn anh một lúc rất lâu rồi hỏi một cách nghiêm túc: “Anh có thể chế tạo kiểu cung tên nguyên thủy nhất để bắt thỏ, chắc việc vá lại lều không làm khó được anh chứ?”.

Lục Đông Thâm thấy câu hỏi của cô không nghiêm túc nên cũng mặc kệ.

Cô đi theo phía sau anh, ra sức trêu chọc: “Anh thử sợi chỉ bằng tơ tằm đi, nhiều nghề thì sống lâu mà”.

Không còn lều nữa cũng tốt, dọc đường quả thật nhẹ nhàng hơn không ít.

Màn đêm và bình minh đang ra sức lôi kéo lẫn nhau, giống như một lần hồi sinh trong đau đớn. Từng chút ánh sáng nơi đường chân trời đang cố gắng kéo rách một góc của bóng đêm ra, sau đó, ánh sáng và bóng tối đan cài, chồng chéo lên nhau, thâm thấu vào nhau từ từ.

Chỉ có điều, trong rừng sâu nhiều chướng khí, trời tối đen xì, chút ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh chẳng thể xuyên thấu được âm u, chỉ lơ mơ như phủ lên một cái bóng vô hồn. Nhưng ngàn dặm có tầng mây. Sự giao thoa giữa tối và sáng giống như tầng tầng lớp lớp vảy cá, vảy màu đen nhưng rìa lại tỏa ra chút ánh sáng.

Suốt dọc đường, Tường Ly đánh dấu không ít ký hiệu. Đương nhiên, loại ký hiệu này không thể đơn giản là một sợi dây đỏ, vài viên đá xếp tầng gì đó. Một là sẽ dễ lại manh mối cho những kẻ có mưu đồ bất chính, hai là sẽ bị các loài thú phá hoại. Ký hiệu mà cô để lại đã được cải biên thông qua những ký hiệu tiêu chuẩn khi đi thám hiểm nơi hoang dã, vừa kín đáo vừa chuyên nghiệp, hình thành nên một loại ký hiệu bản thân mình có thể hiểu được.

Như vậy, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một đồng tạp nham, nhưng người có kinh nghiệm dã ngoại cực kỳ phong phú vẫn có thể nhìn ra được tính quy luật của nó. Đây cũng chính là nguyên nhân Tường Ly nghi ngờ Lục Đông Thâm.

Đường về đã dễ đi hơn nhiều, chỉ ít thì sau khi đi một lượt là có thể tự động né tránh nguy hiểm. Thế nên tâm trạng Tường Ly lần này cũng nhẹ nhõm hơn.

“Tôi kể cho anh một truyền thuyết trước bình minh nhé?” Tường Ly một tay khour ngọn đuốc làm bằng gỗ tùng hương, con dao Phần Lan vẫn luôn dắt sẵn ở thắt lưng.

Phía trước không sáng sủa, vẫn còn bị màn đêm bao trùm, chướng khí ít nhiều làm cản trở hô hấp, dính nhom nhóp lên mũi.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh mở đường, sau khi nghe xong bèn hỏi cô thế nào gọi là truyền thuyết trước bình minh?

Tường Ly khour ngọn đuốc, ánh lửa soi rõ một bên gương mặt người đàn ông. Đường nét dần dần sáng sủa lại càng được khắc sâu hơn. Anh mãi miết nhìn về phía trước, vừa nghiêm túc lại vừa cảnh giác.

“Là truyền thuyết về ngọn núi Kỳ Thần này.” Tường Ly cảm thấy có anh ở bên, cũng yên tâm hơn rất nhiều: “Ai ai cũng nói núi Kỳ Thần này thật ra chính là Côn Luân, không phải núi Côn Luân mà chúng ta thường nói đâu nhé, là Côn Luân được nhắc đến trong *Sơn hải kinh*. Côn Luân là nơi thượng thần ngự trị, và cũng vì ảnh hưởng của thần lực mà có thêm nhiều yêu ma quỷ quái. Cũng có người nói chúng do thượng thần tạo ra. Những yêu quái với tiên khí cao đó là loại nửa người nửa thú, giống như Nữ Oa, Khoa Phụ; Những yêu quái với tiên khí thấp khi màn đêm buông xuống sẽ hiện nguyên hình, chỉ khi gặp ánh sáng mới biến thành người. Ai cũng nói trước bình minh là bóng đêm, nhưng những con yêu quái trên núi Kỳ Thần lại mong chờ bóng đêm trước bình minh, vì đó là thời cơ tuyệt nhất để chúng biến thành hình người”.

Trong lúc nói, chân của cô bị cành cây quăn vào, Lục Đông Thâm kịp thời đưa bàn tay dài ra đỡ. Cô nói một câu cảm ơn, rồi giẫm vài cái san bằng đám cành cây phiền toái. Trong bụng cô thầm nghĩ, trong tình cảnh lúc sáng lúc tối này mà anh vẫn phát hiện ra những việc nhỏ nhặt này, sức quan sát quả là tỉ mỉ.

“Lục gian...”

Cô vừa định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã đánh mắt nhìn qua. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh rất sắc bén, như đang có ý cảnh cáo.

Tường Ly là một cô gái thông minh nhanh nhạy, cô lập tức sửa lại: “Anh Lục, anh có thích nghe truyền thuyết tôi kể không?”.

“Nghe tạm cũng được, kể tiếp đi.” Lục Đông Thâm quay đầu đi, tiếp tục tiến bước.

Vẫn chỉ là nghe tạm cũng được thôi sao? Trong bóng tối, Tường Ly thầm bĩu môi.

Vì con đường phía trước vẫn còn dài dang đặc, cô bèn kể tiếp.

“Những người có tuổi từng trèo lên núi Kỳ Thần, dĩ nhiên là mười phần chết chín. Những ai may mắn giữ lại được mạng sống kể rằng núi Kỳ Thần lúc bình minh là nguy hiểm nhất, nguy hiểm tới từ các yêu quái. Chúng hoạt động năng nổ nhất chính vào lúc này, càng thích trêu chọc người qua đường. Nhưng có những loại yêu quái không chỉ đơn thuần là trêu chọc, chúng còn biến thành người để hút đi dương khí, như vậy càng dễ ổn định hình người hơn. Nghe nói khi chúng hút dương khí thì vô cùng khủng khiếp, lúc là mặt thú, lúc lại là mặt người, hình dạng cơ thể càng kỳ quái hơn, ví dụ như động vật nhiều chân, có thể một lúc biến ra rất nhiều tay, nhiều chân, mọc ở khắp các bộ phận trên cơ thể, sau đó sẽ từ từ tan biến.” Tường Ly say mê kể, ngọn đuốc trong tay lại càng được khour hăng như múa.

“Những loài yêu quái hay gặp là gấu, mèo, chuột, sư tử gì đó, dĩ nhiên là cả các loài côn trùng. Tóm lại là rất nhiều, rất nhiều loài động vật có thể là yêu quái, ví dụ như con thú dưới đầm đã bị tôi giết chết. Ai biết được thứ nằm dưới đất bây giờ là gì chứ.”

Lục Đông Thâm đang mở đường phía trước chợt dừng bước, quay đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật: “Vậy cô là gì? Hồ ly tinh hả?”

“Anh máng ai là hồ ly tinh vậy?” Tường Ly không vui, vòng qua anh đi thẳng về phía trước.

Cổ tay cô bị Lục Đông Thâm giữ lại, không chế cho tốc độ của cô ngang bằng với anh. Anh cười nói: “Sao nói trở mặt là trở mặt ngay thế? Chẳng phải thời nay nói con gái là hồ ly tinh thường có ý khen sao?”

Tường Ly nhướn mày, vô cùng nghịch ngợm: “Này, trường anh cho giáo viên Thẻ đục qua dạy Văn đây hả? Từ này có ý khen ngợi từ khi nào thế? Tôi là hồ ly tinh? Tôi hăm hại anh chuyện gì? Tôi mà là hồ ly tinh thật thì tôi sẽ...”

“Cô sẽ làm sao?”

Dưới ánh sáng là đôi mắt anh nhìn cô, ngoài sự cao cao tại thượng, còn có một dư vị khác nữa. Vì có ánh sáng che giấu nên đôi mắt anh giống một dòng sông ngân hà khiến người ta chìm đắm. Nhưng mê hoặc nhất phải kể tới nụ cười của anh, bờ môi mỏng khẽ rướn thành một đường cong tuyệt đẹp, có chút đùa cợt lại có chút cổ tình.

Hơi thở của Tường Ly như ngừng lại. Càng lúc cô càng cảm giác trong đôi mắt anh chính là một chiếc móc câu. Vào thời khắc giao thoa của đêm và ngày, nó cũng nhuốm bạc, lấy đi toàn bộ linh hồn của cô khiến cô không sao nhúc nhích được.

Cô đã nói là người đàn ông này rất nguy hiểm mà.

Nguy hiểm trên thương trường, mà tình trường lại càng nguy hiểm.

Thế nên, cô nói theo đúng suy nghĩ trong lòng mình: “Tôi sẽ thử quyến rũ anh xem sao, để xem có thật là anh với Trần Du nhà anh tình cảm sâu đậm, đến chết không lia không?”

Nói xong câu này, cô bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ. Đang lúc gượng gạo thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ cười rồi nói: “Vậy cô có thể thử xem sao”.

“Khiêu khích?” Tường Ly hừ hừ hai tiếng từ mũi.

“Hoặc có thể nói theo một cách khác, ví dụ như... mong chờ.”

Tường Ly nghe thấy tiếng màng nhĩ bị trái tim va đập vào rất mạnh. Còn chưa kịp phản kích, Lục Đông Thâm đã nắm chặt bàn tay cầm đuốc của cô và nói: “Đi thôi, đừng quên tôi chỉ cho cô thời gian bảy ngày”.

Xét từ thái độ của anh, ban nãy chỉ giống như một câu nói đùa, vừa thần nhiên nhẹ nhàng vừa tùy ý. Nhưng sao cô lại cảm giác trái tim mình không yên phận nhỉ? Nó đang nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực giống như con thỏ anh bắt về. Nhất thời cô cũng không rút tay về, mặc cho anh nắm tay mình tiến thẳng.

Bóng cây trùng trùng, xung quanh hầu như yên ắng.

Nhưng càng yên ắng trong tai lại càng bắt được nhiều âm thanh hơn. Tiếng gió thổi qua làm lá cây xào xạc, tiếng cỏ khô quệt nhẹ vào mặt đất, thì thoảng lại có đôi ba tiếng đập cánh của con chim nào. Xa hơn nữa còn thì thoảng nghe thấy tiếng chim cuốc kêu ran. Nguy hiểm ẩn nấp trong khu rừng này toàn bộ đều được giấu dưới những thanh âm, còn cả những nguy hiểm không nghe được thấy tiếng, ví dụ như chưa biết chừng sau lưng họ đang có hồ hay sư tử ẩn nấp.

Sắc trời dần sáng, ban mai đang cố gắng xuyên qua tầng tầng khí độc. Tường Ly ngẩng đầu lên nhìn trời, đoán chừng đi thêm khoảng một tiếng nữa là trời sẽ sáng bừng lên, cũng chính là thời cơ thuận lợi để ra khỏi dãy núi chính.

Lúc tới thận trọng bao nhiêu là vì chưa quen thuộc gì với Kỳ Thần, nhưng khi về thì lại dễ hơn bao nhiêu, nếu cứ đi không nghỉ ngơi như thế này có thể chỉ mất một nửa thời gian của lúc đến.

Đang nghĩ vậy, cô chợt thấy Lục Đông Thâm dừng bước.

Tường Ly ở bên cạnh hỏi anh có chuyện gì.

Anh không trả lời, mà đi thẳng tới một gốc cây gỗ linh sam phía trước, dừng bước, trầm mặc. Tường Ly không hiểu, cũng tiến lên theo.

“Cô nhìn đi.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly đánh mắt qua vói về hồ nghi. Chỉ là một cây gỗ linh sam thôi mà, nó gần như cao vút tận trời. Những loại cây cỏ kiểu này ở Kỳ Thần đâu đâu cũng có. Nhưng không đúng, có thể thu hút sự chú ý của Lục Đông Thâm, chắc chắn nó không đơn giản.

Cô tỉ mỉ quan sát, đánh giá, rồi nhanh chóng phát hiện ra đầu mối, thẳng thốt hét lên một tiếng.

Lục Đông Thâm sắc mặt nặng nề: “Chúng ta lạc đường rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tất cả đều trở nên không bình thường

Đây chính là Tả Thời của cô, Tả Thời mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Lạc đường là điều cấm kỵ hàng đầu khi đi thám hiểm, nhất là ở những nơi như núi Kỳ Thần. Trước mắt là từng khoảng từng khoảng gỗ linh sam dày đặc. Tường Ly đánh mất quan sát, không hề cảm thấy quá lạ lẫm, cô có ấn tượng về nơi này.

Nói một cách khác, con đường này họ đã từng đi qua trước đó.

Tường Ly không hề hoảng loạn, cô đi xung quanh quan sát và kiểm tra một lượt. Trên một vài cành cây khô cô từng đánh dấu ký hiệu, chỉ cần tìm được ký hiệu là có thể đi ra khỏi “mê cung” này.

Thông thường, những người đánh dấu ký hiệu hay thích dùng cách “đường nối chồng”, cũng tức là sẽ lợi dụng ba điểm một đường để duy trì tính chính xác của phương hướng, nhưng Tường Ly đổi ba đường thành năm đường, như vậy sẽ càng tỉ mỉ và chính xác hơn.

Đối với cách thức đánh dấu ký hiệu của cô, Lục Đông Thâm cũng đã tìm ra được manh mối từ lâu, nếu không thì suốt dọc đường anh đã chẳng thể tự động tiến bước một cách thuận lợi như thế. Nhưng khi đi tới trước một trong số những gốc linh sam đáng nhẽ phải có ký hiệu, Tường Ly bỗng phát hiện ký hiệu bên trên đã hoàn toàn biến mất!

“Không đúng.” Tường Ly cố gắng trầm mặc để bình tĩnh lại, lúc này càng hoang mang sẽ càng nguy hiểm.

Hai người cố gắng tìm kiếm một lượt theo cách thức đánh dấu trước đó của cô, cố tìm ra bằng được ký hiệu đánh dấu lối ra, đường thứ năm. Nhưng kỳ quái là đường thứ năm đã biến mất.

Trước tiên, Tường Ly loại trừ suy nghĩ cô quên không đánh dấu. Khi đi thám hiểm, cô thường rất cẩn trọng, việc đánh dấu ký hiệu là việc quan trọng hàng đầu, có ký hiệu là bảo toàn được mạng sống. Cuối cùng, cô đưa ra kết luận: Ký hiệu của cô đã bị phá hoại.

Bị phá hoại mạng theo hai hàm nghĩa: Do con người và không phải do con người.

Ký hiệu của cô được khắc trên cây. Nếu do người nào đó phá hoại thì chỉ có thể là quẹt nó đi hoặc chặt bỏ cả gốc cây. Có thể ư?

Tường Ly cho rằng khả năng này rất thấp.

Một là nơi này không một bóng người, nếu có người nào bám đuôi, thì cô và Lục Đông Thâm đều không phải dạng vừa, dĩ nhiên sẽ phát hiện ngay ra điều bất thường; Hai là cho dù chặt cả gốc cây hoặc làm mờ ký hiệu thì kiểu gì cũng để lại dấu vết, vậy chẳng phải nói quá rõ ràng cho cô biết vị trí của đường thứ năm bị phá hoại hay sao?

Vậy thì chỉ còn lại khả năng cuối cùng.

“Không phải do con người.” Cô khẽ lên tiếng.

Lục Đông Thâm trước giờ vẫn rất lý trí, anh tỏ thái độ hoài nghi đối với lý do này của cô: “Không phải do con người? Ý cô là trong khu rừng này thật sự có yêu tinh tác oai tác quái?”.

Tường Ly cắn môi, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Ý của tôi là thật ra ký hiệu vốn vẫn tồn tại, chỉ là chúng ta không nhìn thấy nó”.

“Thuật che mắt?”

“Hay khoa học gọi là ảo giác.” Tường Ly nói.

Lục Đông Thâm nhú mày, lát sau lên tiếng: “Kiểu gì cũng ra ngoài được thôi”.

Tường Ly biết, một người như anh sẽ không tin vào các câu chuyện mê tín. Thật ra cô cũng không tin, nhưng ký hiệu cứ vô duyên vô cớ biến mất trước mắt, việc này khiến cô không thể không bắt đầu sợ hãi truyền thuyết lạc đường trên núi Kỳ Thần. Nghe những người cao tuổi kể rằng, lạc đường trên Kỳ Thần không khác nào tự sát, thế nên nhất định phải cảnh giác cao độ mới được.

Lục Đông Thâm bỏ la bàn ra, nhưng phát hiện kim la bàn đã bị hỏng, nó đứng im như bị dính chặt vào mặt la bàn vậy.

Tường Ly nhìn thấy cảnh ấy, bất giác có một linh cảm, đó chính là trong trận địa ảo giác này, mọi phương thức khoa học, đo lường mà họ sử dụng đều không có tác dụng.

Lạc đường khi đi thám hiểm, cách thức đơn giản nhất chính là nhìn mặt trời, lợi dụng mặt trời để phân biệt vị trí là cách dễ dàng thành công nhất. Nhưng trong rừng quá nhiều chướng khí, ánh nắng gần như không thể chiếu xuống được. Tường Ly vốn dĩ suy đoán khoảng một tiếng sau là trời sẽ bừng sáng, vậy mà, họ giống như bị giam hãm trong một đồng băng dính, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút mà trước mắt vẫn hoàn toàn hỗn độn.

Không thể lợi dụng ánh sáng để phân biệt vị trí vậy thì chỉ có thể lợi dụng các địa vật đặc trưng, ví dụ như các cây gỗ độc lập thông thường mặt phía Nam lá sẽ mọc um tùm rậm rạp, da lá trơn bóng, vòng năm trên thân cây thường sẽ là phía Nam thưa, phía Bắc dày. Nếu gập mô đất, thì mặt phía Nam các cây cỏ sẽ mọc dày hơn, phía Bắc thì hay mọc rêu xanh...

Đại loại như vậy.

Mà Lục Đông Thâm cũng đang kiểm tra lần lượt, phạm những thứ gì có tác dụng đều đã được sử dụng hết. Nhưng nơi họ đang đứng giống như một vùng cấm vậy, không tìm thấy bất cứ manh mối nào.

Ngay cả điện thoại vệ tinh để dựa dẫm cũng mất đi tác dụng.

Tường Ly càng lúc càng cảm thấy không bình thường, đây vốn không phải là một vấn đề mà những người hay đi thám hiểm thường gặp.

Hai người cố gắng đi thêm một đoạn đường nữa, nhưng khi lại nhìn thấy gốc linh sam kia, cuối cùng họ cũng hiểu mình hoàn toàn không thể thoát ra được.

Tường Ly đi tới trước gốc linh sam đó, ngồi xuống, dựa đầu vào thân cây, ngẩng lên nhìn trời. Lục Đông Thâm không nghỉ ngơi, vẫn đang nghĩ đủ cách để có thể thoát ra.

“Tôi nghĩ là...” Tường Ly thấy anh vẫn khá bình tĩnh, trong lòng quả thực khâm phục vô cùng. Nhưng có một phát hiện cô buộc phải nói, tuy rằng sẽ rất đã kích tới thái độ tích cực của anh.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tường Ly chỉ tay lên đỉnh đầu: “Cái cây này rất giống cây già, cành lá không hề rung rinh, ngay cả quả trên cây cũng sắp xếp rất có trật tự. Cả xung quanh đây nữa, một chút âm thanh cũng không có. Trước kia ít nhiều gì cũng có thể nghe thấy tiếng côn trùng bò hay tiếng chim kêu. Còn cả chướng khí trước mặt nữa, đã qua cả tiếng đồng hồ rồi vẫn không tan đi, giống như là...”

Cô cố gắng tìm một từ ngữ thích hợp để giải thích.

Lục Đông Thâm thay cô nói nốt những gì cô đang suy nghĩ: “Giống như là chúng ta đang bị vây hãm trong một không gian không thuộc về núi Kỳ Thần”.

Tường Ly gật đầu, nét mặt nặng nề.

Nếu cô suy đoán không sai, thì bây giờ họ đang đứng ở đâu? Khi tới, cô nhớ rất rõ rằng đã đi qua rừng linh sam này, nó dài miên man hàng trăm dặm. Nhưng bây giờ, vẫn là linh sam lại không phải là không gian lúc họ tới.

Bất chợt có khí lạnh từ đâu như bò dọc sống lưng.

Cô co chân lại, vui mặt giữa hai đầu gối.

Nếu không thoát ra ngoài được thì cô nên làm sao? Sẽ chết ở đây sao? Vậy thì sẽ phải rất lâu mới có người phát hiện ra xương cốt của cô. Hay là, ngay cả xác cô cũng sẽ bị chôn vùi. Linh hồn của cô sẽ như bị trừng phạt, mãi mãi, vĩnh viễn phiêu đảng trong không gian này?

Giống như giấc mơ của cô vậy.

Tòa thành dưới nước đó trôi nổi những thi thể chết không nhắm mắt. Họ đang im lặng, đang tuyệt vọng, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không chạm được vào âm áp.

Tường Ly cảm thấy xung quanh thật lạnh lẽo. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy mình như đang nằm giữa hồ lạnh giá, không thấy có đàn cá nào lại qua, chỉ có bóng tối vô tận.

Nhưng tận cùng của bóng tối có một chút ánh sáng nhỏ nhoi, trong quảng sáng ấy dường như ẩn chứa một bóng người. Cái bóng đó được kéo dài ra từng chút một, giống như Lục Đông Thâm, lại không giống.

Anh dường như đang bước về phía cô.

Quảng sáng quá chói chang, anh bước ngược sáng, khiến cô không nhìn được thấy khuôn mặt anh.

Nhưng dường như trong chớp mắt anh đã tới bên cạnh cô, chạm tay lên gương mặt cô, từng ngón tay ấm nóng đang nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Tường Ly cố gắng mở to hai mắt, bấy giờ mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Mái tóc cắt ngắn giống như nhuộm đầy ánh sáng. Đôi mắt anh ấm áp, chan chứa nụ cười, giống như một nguồn sức mạnh chưa bao giờ có, lại đủ sức khiến cô quen thuộc và yên tâm.

“Tà Thòi...” Tường Ly không dám tin vào mắt mình, giọng nói cũng run rẩy.

Nhưng khi cô muốn nhìn rõ một lần nữa thì khuôn mặt trước mắt lại trở nên mơ hồ. Cô giơ tay ra muốn chạm vào mặt anh, nhưng bỗng chốc vô huyệt.

Tường Ly đứng phất dậy, muốn đuổi theo bóng anh nhưng cái bóng trước mặt càng lúc càng mỏng manh, mờ hồ.

Không!

Cô liều mạng, dốc hết sức ôm chặt cái bóng trước mặt, cái ôm lần này thì cô đã thực sự chạm được vào.

Tà Thòi... Tà Thòi, là anh đúng không?

Cô ôm gấu gao người đàn ông trước mặt, lồng ngực vừa vững chãi vừa ấm áp. Đây chính là Tà Thòi của cô, Tà Thòi mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Bao năm nay, anh có biết là cô rất nhớ anh không?

“Tường Ly.”

Bên tai có người gọi tên cô, giọng nói rót vào tai vô cùng trầm thấp, giống như có ai đó đang kéo một cây đàn violon-cen, đầy đặn, êm tai.

Nhưng thanh âm ấy cũng đã đánh thức Tường Ly bừng tỉnh. Cô bất ngờ nhìn lại, bấy giờ mới bàng hoàng phát hiện ra mình đang ở trong lòng Lục Đông Thâm. Anh đang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có chút lo lắng...

~Hết chương 54~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Quỷ bát tự

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Tường Ly bàng hoàng trong giây lát.

Người cô nhìn thấy rõ ràng là Tà Thòi, sao lại trở thành Lục Đông Thâm chứ? Cô ra sức nhắm mắt lại, cố mọi khả năng có thể để xoa dịu cảm giác căng phồng, choáng váng trong đầu. Khi mở mắt ra lần nữa, người đàn ông trước mặt đã rõ ràng là Lục Đông Thâm.

Nhưng ngay bản thân Lục Đông Thâm lúc này cũng không khá khẩm hơn là bao. Vàng trán rộng của anh lấm tấm mồ hôi, đầu mày hơi nhíu lại, có thể anh cũng như cô, chẳng biết đang phải trải qua sự nghi hoặc nào.

Tường Ly cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô mới phát giác ra điều bất thường.

Có mùi hương thoảng qua mũi.

Ban nãy hoàn toàn không cảm nhận được, bây giờ đã có một thứ mùi cực nhạy thoảng qua.

Tường Ly lập tức quay qua lục tìm mặt nạ chống độc trong ba lô, tiếc rằng trước đó nó đã tan nát trong trận đại chiến với bầy sói, không sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm thấy vậy dường như cũng nghĩ ra điều gì, lục tìm chiếc mặt nạ chống độc của mình. Điều không may mắn là, nó cũng đã bị con thú dưới đầm sâu cắn nát.

“Là thể trận sương mù?” Anh bất thành linh nhớ tới lời của Đàm Diệu Minh.

Sau khi anh dứt lời, chỉ cảm thấy mùi hương xung quanh càng đậm hơn, nhưng không đến mức nồng nặc, chỉ khiến người ta bay bay, nhẹ nhàng chìm đắm vào đó.

Tường Ly giơ cánh tay lên cố gắng bịt chặt mũi, rồi gật đầu: “Có mùi hương lạ, có lẽ là từ những hương và đàm bát hương”.

“Có độc ư?” Lục Đông Thâm không hiểu những loại mùi cô nói.

“Thứ có độc là Quỷ bát tự. Quỷ bát tự này là sát thủ ở trong rừng, bình thường không có mùi, gặp ẩm ướt mới có thể phát huy một thứ mùi cực nhạt. Mùi hương thì không thể hại được người, nhưng có thể chi phối trí tưởng tượng của não bộ, giống như loại cỏ ảo giác trước kia tôi từng cho anh dùng. Nhưng ảo giác mà nó tạo ra sẽ khiến người ta tin là thật, không phân biệt được thật giả.”

Giống như việc ban nãy cô nhìn thấy Tả Thời, một hình ảnh chân thật của anh ấy xuất hiện trước mắt.

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, mùi hương lạ bên mũi càng nồng hơn một chút. Đầu óc Tường Ly bắt đầu sáng tỏ dần lên. Cô nhìn chăm chăm con đường nhỏ nằm giữa hai gốc cây linh sam đã bị từng vòng dây leo phong kín, lát sau, kiên quyết đi về phía đó.

Lục Đông Thâm lập tức giữ tay cô lại: “Không thể đi con đường này được, có thể sẽ có dã thú xuất hiện”.

Tuy rằng hiếm có ai đi lên núi Kỳ Thần, cũng không phân tích một con đường cố định nhưng những nguyên tắc cơ bản sẽ không bao giờ thay đổi. Có những con đường không phải là đường cho người đi, ví dụ như con đường trước mắt đây. Trên qua bằng mắt thường, nửa người trên sẽ chạm vào dây leo nhưng dưới đất lại bằng phẳng không có dây leo, chứng tỏ nơi đây thường xuyên có thú dữ xuất hiện, phải lập tức quay đầu đi theo hướng ngược lại.

Nhưng Tường Ly lại cho anh một lý do khác.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, mùi của Quỷ bát tự rất nhạt, trong vô thức sẽ khiến chúng ta chìm đắm mãi trong ảo giác, không thể thoát ra được. Nhưng hiện tại mùi hương của Quỷ bát tự đã bị tử nhung hương và đàm bát hương che lấp. Độ nồng đậm của hai loại mùi này sẽ phá giải công hiệu của Quỷ bát tự. Hiện giờ chúng ta đã có thể tỉnh táo quay trở lại hiện thực, chứng tỏ hai loại hương này chính là thuốc giải của Quỷ bát tự. Ở trong rừng là như vậy, có độc là có thuốc giải, như vậy mới duy trì được sự cân bằng của tự nhiên.” Cô chỉ tay về phía con đường nhỏ bên trong: “Mùi hương tỏa ra từ trong đó, tôi phải tìm được tử nhung và đàm bát, như vậy mới phòng được trường hợp lại gặp Quỷ bát tự”.

Lục Đông Thâm hiểu rằng cô cũng liều mạng rồi. Anh suy nghĩ rồi nói: “Tôi đi cùng cô”.

Tường Ly nhìn anh: “Anh có thể đứng nguyên tại đây đợi tôi, lỡ như...”.

Lỡ như trong đó thật sự có thú dữ hoặc chuyện nào khác nguy hiểm hơn, lỡ như lần này cô phán đoán sai lầm, lỡ như...

“Không có lỡ như, tôi tin cô.” Lục Đông Thâm nhìn ra trong lòng cô chất chứa vô vàn lo lắng. Anh giơ tay về phía cô: “Đi thôi”.

Trái tim cô chợt rung động.

Khi đối mặt với tình cảnh này, hoặc là sống, hoặc là chết.

Nếu con đường kia thật sự dẫn tới một thứ nguy hiểm chưa rõ tên, vậy thì Lục Đông Thâm theo cô đi vào trong cũng chắc chắn là đường chết. Một người lý trí như anh, cẩn trọng như anh, sao có thể không biết cân nhắc đến điều đó? Biết đâu ở lại đây còn có cơ hội sống sót mong manh, chỉ cần đợi cho chướng khí tan đi, mặt trời chiếu rọi, chưa biết chừng vẫn có thể thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn này.

Nhìn bàn tay lớn trước mặt, cô chợt do dự trong khoảnh khắc.

Nhưng Lục Đông Thâm vô cùng kiên nhẫn, mãi vẫn không rút tay về, anh đang đợi cô nắm tay mình. Ngón tay anh mảnh dẻ, rất đẹp. Đây có lẽ là người có bàn tay đẹp nhất trong số những người đàn ông cô từng gặp, các khớp xương rõ ràng tách biệt, đường vân tay in đậm, khắc sâu, đủ để thấy đây là một người theo phong cách cứng rắn, uy quyền.

Tường Ly đưa tay ra, nhưng khi ngón tay sắp sửa chạm vào lòng bàn tay anh, cô vô cớ nhớ tới Đàm Diệu Minh, bèn thay đổi suy nghĩ, chuyển sang đập tay vào lòng bàn tay anh rồi rút về ngay. Cô phóng khoáng ngẩng đầu lên: “Đi thôi!”.

Từ nhung hương xuất phát từ trầm hương, là một trong số các loại hương tan nhanh, tính chất vô cùng mỏng manh. Sở dĩ được gọi là tử nhung hương là vì loài thực vật này hoàn toàn mang một màu tím thuần, lấy ngoại hình để đặt tên. Còn hình dáng của loài cây mang đàm bát hương gần giống một cây hoa quế loại nhỏ, lá lại có màu đỏ rực, thoạt nhìn trông rất giống lá phong mùa thu.

Hai loại thực vật này đều rất hiếm gặp, thế nên người biết phân biệt chúng vốn không nhiều.

Tường Ly phổ cập suốt dọc đường, Lục Đông Thâm cũng lắng nghe rất tỉ mỉ, đồng thời giúp cô tìm đường đi.

Con đường nhỏ càng sâu thì mùi hương càng nồng.

Không nhìn thấy có dã thú nguy hiểm nào, chắc vì trời cũng đã sáng. Nếu lúc này là đêm tối, không nhìn thấy mặt người thì chắc chắn họ sẽ trở thành mối ngon cho chúng.

Vì dọc đường có rất nhiều xác động vật nhỏ, trên hài cốt vẫn còn nguyên vết cào cấu, cắn xé của dã thú gây ra.

Cứ như vậy, họ đi ra ngoài thêm vài dặm.

Trước mắt là một khoảng rộng rãi, sáng sủa.

Tuy rằng vẫn có linh sam nhưng đã xen kẽ những cây gỗ cao khác. Xa xa lại có thể nhìn thấy được dáng núi, điều này đủ để chứng tỏ phán đoán ban nãy của Tường Ly hoàn toàn chính xác. Thứ mê hoặc họ chính là Quỷ bát tự, khiến họ mơ hồ không nhìn ra được đường về.

Giữa bóng cây trùng trùng điệp điệp chợt có bóng nhà.

Một mái nhà dựng bằng cỏ gianh, không vườn, chỉ có độc, lẻ loi đứng đó. Nó không lớn, giống như được khảm vào lớp cây cỏ xanh rì. Phía Nam của căn nhà còn có một đám thực vật màu đỏ au, nhìn từ xa trông giống như một dòng sông máu.

Sương đã mỏng hơn một chút.

Hai người lại gần căn nhà nhỏ đó. Tường Ly đứng trước cửa tỉ mỉ quan sát. Lục Đông Thâm thấy trước cửa nhà không có cỏ dại, suy nghĩ giây lát: “Đáng lý ra ở những nơi thế này không nên có người ở”.

Chẳng ai lại vào nơi rừng sâu núi Kỳ Thần để ở, cho dù thật sự có người muốn ở ẩn thì cũng sẽ chẳng chọn nơi này. Thật ra Tường Ly cũng suy nghĩ như vậy, nhưng cũng hiểu thật ra Lục Đông Thâm nói câu ấy mới chỉ nói một nửa.

Cô không nói không rằng lập tức đẩy cửa vào.

Kết cấu của căn nhà hoàn toàn đập vào mắt.

Một chiếc giường đá, bên trên có trái cỏ, một chiếc bếp lò tròn nằm ngay chính giữa nhà. Trong bếp không có lửa, nhưng có tro muội. Lục Đông Thâm tiến lên, thử vãn về muội tro, lại thấy bên trong có lác đác vài nhánh cây khô chưa cháy hết. Góc phía Bắc của căn nhà có chiếc bàn đá, dưới bàn là chiếc ghế đá hình tròn đứng trơn trợt.

Một ô cửa sổ nhỏ, không lớn, được mở ra từ vách tường.

Có chút ánh sáng mỏng manh hắt vào, rơi xuống tấm da hổ được mở rộng, đóng đinh trên bức tường đối diện. Lục Đông Thâm nhìn tấm da hổ đó, thấy nó cũng đã có một độ tuổi nhất định rồi, màu lông đã rất khô và nhạt nhòa. Ở miệng hổ còn có một vết rách dài khoảng mười mấy phân, trên vết rách đó còn dính chút máu.

“Trông giống như nơi dừng chân của thợ săn.” Tường Ly nói một câu.

Kiểu nhà nhỏ này trước kia rất hay gặp.

Khi kinh tế còn chưa phát triển như bây giờ, rất nhiều người dân ở các thôn bản hầu như đều dựa núi mà ăn, một trong những công việc hằng ngày quan trọng của họ chính là săn bắn. Nhưng theo sự phát triển của xã hội, chính sách của nhà nước cũng hạn chế săn bắn, việc này gần như không còn tồn tại nữa. Cho dù có thì cũng phải là những vùng rừng núi cực kỳ lạc hậu, kiểu thành phố trọng điểm như Thương Lăng là không thể nào có.

Quan trọng hơn cả là, ai lại to gan dám săn bắn ngay trên núi Kỳ Thần chứ?

~Hết chương 55~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Người kỳ quái bên ngoài căn nhà

Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

Ánh mắt Lục Đông Thâm không tập trung vào tấm da hổ đó, anh đưa tay chạm lên đồng xương khô bên cạnh da hổ. Chỗ xương đó đã được xử lý qua, chỉ bẻ một đoạn khảm vào trong bức tường đất, một đầu đỡ lấy cái miệng hổ đã bị rách. Anh im lặng một lúc rồi nói: “Mảnh xương này, nếu là xương người thì chỗ này rất nguy hiểm, không nên ở lại lâu”.

Dứt lời, anh bỗng thấy Tường Ly đứng trước chiếc bàn đá, chẳng biết ngón tay đang vãn về thứ gì. Anh tiến lên, bấy giờ mới nhìn thấy trên bàn có một chiếc lò đá đơn sơ, kiểu dáng rất nhỏ, giống như một chiếc lư hương vậy. Trong lò có vật dẫn cháy, là những vụn gỗ mảnh, trên mảnh gỗ còn dính dầu mỡ.

“Đây chính là mùi hương ban nãy chúng ta ngửi thấy.” Lục Đông Thâm đưa ngón tay dài ra. Trong lò khá ấm, anh nhủ thầm: “Có người chỉ vừa mới rời đi thôi”.

“Không biết đối phương liệu có thể là ai, cũng không biết có phải là hạng hung ác hay không, nhưng chí ít thì người ta đã cứu chúng ta một mạng, dù cố tình hay vô ý.”

Tường Ly vẫn về một ít vụn gỗ trong lò trên tay, rồi giờ ra cho Lục Đông Thâm xem: “Đây chính là tử nhung hương mà ban nãy tôi nói, thứ dính dầu ở bên trên chính là đàm bát hương. Đàm bát hương là một loại thực vật thích hợp điều hòa các loại mùi hương nhất, lấy quả để ép ra dầu có thể khiến tử nhung hương càng thuần khiết hơn”.

Lục Đông Thâm không cần tiến sát lên cũng có thể ngửi thấy mùi hương trầm miên man trong lò, nhưng có điều anh không hiểu: “Ban nãy chúng ta cách nơi này một quãng đường cơ mà?”.

Tường Ly hiểu ý của anh, bèn giải thích: “Tử nhung hương là một loại hương gỗ rất đặc biệt. Cách xa một quãng cũng có thể ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ những cây gỗ. Nó là một loại hương có chất lượng tốt nhất trong số các trầm hương. Nếu dùng để đốt thì cách xa vài dặm cũng có thể ngửi thấy mùi của nó. Cộng thêm việc có đàm bát hương điều hòa, sẽ khiến mùi hương của nó càng dài lâu hơn”.

Cô đi tới trước cửa sổ, chỉ tay ra ngoài: “Anh xem, cây đó chính là tử nhung hương, những cụm gỗ nhỏ sống dựa bên cạnh nó chính là đàm bát hương. Nơi này đúng là giấu báu vật, thật là hời cho chủ nhân ở đây”.

Lục Đông Thâm đứng yên bên cạnh cô. Bởi vì cửa sổ rất nhỏ thế nên hai người đứng dựa vào nhau rất gần, gần đến mức Lục Đông Thâm có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô. Nghĩ kẻ cũng kỳ lạ, sau nhà mùi nồng nhất phải kể đến tử nhung hương, nhưng thứ ngập đầy trong lồng ngực anh lại chỉ có mùi hương của cô.

Theo hướng tay cô chỉ, anh chỉ đảo mắt một vòng, sau đó quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt cô.

Trông cô rất vui vẻ, nhất là khi được nói về sự tương sinh tương khắc của mùi hương. Tuy rằng anh không hiểu lắm, nhưng nghe cũng thấy vui tai. Có tia sáng nào hắt lên cánh mũi cô, vô cùng dịu dàng, càng làm tôn lên xương mày đẹp không còn gì diễn tả của cô. Có điều khóe miệng cô dính vết bẩn, chắc vì ban nãy xuyên qua bụi cây rậm.

Anh bắt giác giờ tay lên.

Nhưng đúng lúc này Tường Ly cũng quay lại. Có lẽ không ngờ rằng nãy giờ anh vẫn luôn nhìn mình. Cô hơi ngây ra một chút. Thấy anh giờ tay lên, cô hỏi lại theo phản xạ: “Anh làm gì đấy?”.

Lục Đông Thâm vốn dĩ định lau chút bẩn trên khóe môi của cô đi, chỉ là đã bị động tác quay lại bất ngờ của cô ngăn cản. Nhưng vì trong lòng anh muốn như vậy nên lại tiếp tục làm.

Ngón tay gầy nhẹ nhàng vuốt lên môi cô. Anh chỉ cảm thấy nơi đầu ngón tay thật mềm mại, nhất thời bỗng không nỡ rời đi.

Tường Ly cảm thấy việc anh bỗng dưng nhìn mình đã rất kỳ lạ rồi, lại còn làm động tác này nữa, nhất thời lại càng đứng đờ ra, không kịp có bất kỳ động thái gì, chỉ còn biết chớp mắt liên tục. Ngón tay anh cứ dừng lại trên khóe môi cô không chịu di chuyển.

Nhưng, lát sau anh đã nhanh chóng lấy ngón tay khế cọ, rồi cười: “Bẩn rồi”.

“Cảm ơn anh.” Cảm ơn xong, Tường Ly mới phát giác ra trái tim mình đang đập rất nhanh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy gò má cô hơi ửng hồng lên, làm cho làn da đã trắng lại càng thêm sáng, một sự ấm áp chột dạ dâng lên trong lòng, đầu đó còn có chút ngọt ngào. Đây là một loại cảm giác anh không chạm tay tới được, nhưng lại muốn lún sâu vào đó.

Chỉ có điều...

Ánh mắt anh hơi tối đi một chút.

Cho tới tận bây giờ, hông anh vẫn còn sự ấm áp mà cánh tay cô để lại. Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

“Quý bát tử, khoảng lá xanh ngắt kia chính là Quý bát tử.” Tường Ly biết anh vẫn đang mãi miết nhìn mình, cứ cảm thấy không tự nhiên, lập tức tìm một thứ mới để đổi chủ đề: “Chính là thứ này, vô cùng độc. À, tôi hiểu rồi! Ban nãy trong rừng nhiều khí âm. Quý bát tử đã thẩm thấu qua khí âm cùng với tử nhung được đốt bay thẳng tới, mới khiến chúng ta sinh ra ảo giác. Nhưng vì mùi hương hòa trộn của tử nhung và đàm bát lại có thể khắc chế được Quý bát tử, thế nên chúng ta lại bình an vô sự. Anh bảo là do chúng ta phúc lớn mạng lớn hay phải cảm ơn người trong căn nhà này thích đốt hương thơm?”.

Lục Đông Thâm hiểu cô đang xấu hổ, nhưng trong lòng lại cứ nảy sinh suy nghĩ trêu chọc. Anh giờ tay lên vuốt tóc cô, mỉm cười: “Ông trời chỉ chiếu cố cho những người luôn có sự chuẩn bị. Cô có một kiến thức rất rộng về mùi hương, chỉ có điều...”.

“Chỉ có điều sao?” Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh, nhưng chẳng thể né tránh được bàn tay lớn của anh đang che trên đỉnh đầu: “Đã khen thì anh cứ khen thẳng thắn vào, đừng có đôi ý chứ”.

Bờ môi mỏng của Lục Đông Thâm hơi rướn lên, ánh mắt dịu dàng: “Có điều đôi khi da mặt hơi mỏng một chút”.

Anh những tưởng nghe xong cô sẽ lại xấu hổ như một cô gái nhỏ, ai ngờ cô lại đưa tay lên sờ mặt mình rồi cười hờ hờ đắc ý: “Phải rồi, tôi là một cô gái xinh đẹp quyến rũ mà”.

Lục Đông Thâm đang định cười thì cô chỉ ngón tay thanh mảnh của mình vào anh, ngang bướng nói: “Không được cười, chọc vào tôi là tôi sẽ không cho anh quả ngọt để ăn đâu!”.

Lục Đông Thâm lại theo đà kéo ngón tay cô xuống, đồng thời nắm chặt cả bàn tay, nụ cười đông đầy nơi khóe mắt: “Thói quen chỉ tay vào người khác này không hay, phải sửa đi”.

Lòng bàn tay người đàn ông ấm nóng làm máu trong người cô cũng cuộn trào. Khi anh cười ôn hòa như thế này luôn khiến người khác bất giác muốn tới gần, rất dễ quên mất rằng thực chất anh là con sói nguy hiểm nhất trên thương trường. Tất cả những sắc bén và bất chấp thủ đoạn đều bị giấu kín đằng sau nụ cười nhẹ nhàng đó, sâu xa, đim chết người ta không đến mạng.

Cô đang định lên tiếng cãi lại thì bỗng thấy Lục Đông Thâm nhú mày, trong lòng chợt tái lạnh. Biểu cảm của anh thay đổi trong khoảnh khắc, nụ cười trong ánh mắt hoàn toàn tan biến, khiến người ta cảm thấy lạnh ngắt dọc sống lưng.

“Bên ngoài có người.” Anh hạ thấp giọng.

Tường Ly lập tức nhìn ra phía cửa.

Cửa căn nhà nhỏ có hai cánh. Sau khi họ đẩy cửa đi vào cũng đã tiện tay đóng lại, chỉ còn một khe hở nhỏ, để lọt ánh sáng bên ngoài vào, không thể nhìn được tình hình cụ thể.

Tường Ly không nghe thấy bất kỳ âm thanh khác lạ nào, nhưng thấy Lục Đông Thâm cảnh giác như vậy, cô cũng không dám hành động tùy tiện. Cánh tay dài của Lục Đông Thâm kéo tuột cô ra sau lưng, hai người trốn vào một góc khuất sáng.

Thật ra căn nhà nhỏ này làm gì có chỗ chốn, chỉ có điều ban nãy hai người họ đứng trước cửa sổ quá dễ lộ, đi ra bên cạnh cửa cũng không thực tế, vì nếu có ai vòng sang bên cạnh cửa sổ cũng có thể nhìn thấy họ rõ mồn một.

Ngoài cửa quả nhiên có tiếng bước chân.

Nhưng không bình thường.

Tiếng bước chân đó giống như đang kéo lê trên đất vậy, ma sát từng chút từng chút, vòng qua vòng lại trước cửa ra vào, thì thoảng còn che luôn cả khe hở nhỏ xíu kia.

Tường Ly thì thầm hỏi Lục Đông Thâm: “Có phải chủ nhân của căn nhà này quay về rồi không?”.

“Có thể lắm.” Anh kéo đầu cô vào lòng, nói nhỏ: “Nhưng đứng mãi ngoài kia không vào thật đáng ngờ”.

Tường Ly trầm mặc, lẽ nào đối phương cũng đã phát hiện ra trong nhà có người? Nếu như vậy thì hai bên giải thích qua lại là xong. Nhưng mà... cô bất ngờ nhớ lại mảnh xương ban nãy Lục Đông Thâm sờ lên. Cô quay đầu lại nhìn, bên cạnh miệng con hổ đích thực có một mảnh xương trắng ghê rợn. Thật sự là xương người sao?

Sống lưng chợt lạnh toát, ngay sau đó, cô rút con dao Phần Lan ra...

~Hết chương 56~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mầm tương tư của người còn thiếu chút thú vị

Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư.

Động tác của Tường Ly là vô thức, Lục Đông Thâm nhìn rất rõ ràng.

Nếu đổi lại là cô gái khác, có thể chuyện đầu tiên nghĩ đến là sợ hãi chứ không phải là rút dao. Mà chưa kể phụ nữ, dù là đại đa số đàn ông thì phản ứng đầu tiên cũng là phòng bị chứ không phải là tấn công.

Con người luôn có dã tâm, cũng chính vì dã tâm ấy, loài người mới là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn, dã tâm này chính là sức tấn công nguy hiểm nhất. Nhưng bản tính bẩm sinh ấy cũng sẽ theo sự tiến hóa của văn minh nhân loại và sự trưởng thành của trải nghiệm cuộc đời mà đổi khác. Con người sự thu bớt lại dã tâm nguyên thủy ban đầu của mình, dùng sự văn minh và cao quý để che giấu đi bản chất.

Ở nơi thương trường không khác gì chiến trường kia, dã tâm là sự tồn tại không thể thiếu sót, nhưng người ta cũng hay che giấu bản tính nguy hiểm này đằng sau những nụ cười mỉm hay những câu chuyện nhẹ nhàng.

Dã tâm của Tường Ly là rất trực tiếp, là loại dã tâm không chịu sự ảnh hưởng của cuộc sống hằng ngày. Nhưng cô lại không phải hạng què mùa vô học. Cô có học thức. Tuy hiện giờ anh không thể thăm dò được quá khứ của cô nhưng kiến thức của một người là thứ không thể che giấu. Cô không những giỏi, hơn nữa trình độ học thức còn phải rất cao, thế nên dã tâm đã trở thành sự can đảm.

Có sự tàn nhẫn của can đảm, trong xã hội văn minh sẽ trở nên ảm đạm một cách gián tiếp. Còn sự tàn nhẫn của Tường Ly lại bộc phát rất trực tiếp, giống như lúc liều mạng tìm một cơ hội sống còn giữa bầy sói, lại ví dụ như giây phút chém thẳng vào con quái thú, hay như lúc này, rút thẳng dao ra vào lúc có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm... Nếu không phải người đã từng trải qua tình huống sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, cô sẽ không nhẫn tâm đến mức thẳng thắn và bất chấp như thế.

Càng như vậy, Lục Đông Thâm lại càng tò mò và hứng thú với quá khứ của cô.

Anh không ngăn cô lại.

Ở những nơi như thế này, nguy hiểm bốn bề, mà một người bỗng dưng xuất hiện có lẽ còn hiểm ác hơn dã thú.

Người bên cửa cứ lần lữa không vào.

Bên phiên cửa có tiếng động, âm thanh mảnh và thanh, giống như người ấy đang dùng móng tay cạo lên tấm cửa. Nhưng tiếng động ấy chỉ duy trì chưa đầy vài giây đã ngừng lại.

Một sự yên lặng vô cớ.

Tường Ly nhìn cánh cửa chầm chầm, bỗng nhiên cảm thấy sự im ắng này thật đáng sợ, giống như người kia cứ đứng đực bên cửa không chịu nhúc nhích vậy và đang theo dõi họ từ bên ngoài.

Với tính khí của cô, cô sẽ không nhẫn nại được quá lâu. Khi hai bên đều cầm cự, cô có thói quen làm người chủ động tấn công.

Nhưng cô đang định giơ chân song phi lên cánh cửa thì chợt nghe thấy trong không khí vọng vào một tiếng thờ dài. Tiếng thờ dài ấy miên man như mang theo một nỗi hận sâu kín, hóa ra là giọng của một cô gái.

Tường Ly nghe xong, động tác nắm con dao lại càng hăm hè hơn.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cử chỉ của cô, cười khê: “Nếu ngoài kia là con gái thì chẳng có gì phải sợ cả”.

Tường Ly nghe xong ngược mắt nhìn anh, cười với thái độ lập lờ: “Mới đó mà anh Lục đây đã động lòng trắc ẩn rồi à? Anh xem, người ta chỉ mới thờ dài một tiếng anh đã buông bỏ mọi phòng bị rồi, lại còn nói con gái không đáng sợ nữa”.

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười vì suy nghĩ treó ngoe của cô.

“Trước đó đến quái thú còn có thể bắt gặp thì còn chuyện gì không thể xảy ra được? Anh tưởng ngoài kia là một cô gái thật hả, chưa biết chừng chính là yêu quái biến thành trong truyền thuyết đấy. Xem *Liêu trai* bao giờ chưa hả?” Tường Ly nói giận dữ như mang theo thuốc nổ: “Anh đồng cảm với cô ta, cẩn thận lát nữa cô ta sẽ hút hết tinh khí của anh rồi róc xương của anh nuốt chửng vô bụng đó, biết không, bộ xương trên tường chưa biết chừng chính là quả ác của tội háo sắc đó!”.

Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt giận dữ đến đỏ bừng của cô có phần hứng thú, rồi khẽ hỏi: “Tiêu chuẩn hại đàn ông của phụ nữ là trước tiên phải hút hết tinh khí hả?”.

Tường Ly bị anh hỏi bất ngờ, ngây người ra giây lát, sau đó hiểu rồi vành tai chợt nóng bừng lên. Cô đang định phản bác thì nghe thấy một âm thanh trầm trầm:

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư...”

Tường Ly im bật.

Giọng nói đó như quán bện vào trong không khí, vừa biến hóa kỳ ảo, vừa phiêu diêu xa xôi, lại xen lẫn những tiếng thờ dài thườn thượt, giống như một nỗi sâu nói mãi chẳng có điểm dừng.

Đó là bài thơ “Thu phong từ” của nhà thơ Lý Bạch.

Thơ ca của Lý Bạch phần nhiều là phóng khoáng, rộng mở, theo phong cách khai thừa chuyển hợp. Duy chỉ bài “Thu phong từ” này là chỉ có vài câu mà như rút cạn tâm tư tận đáy lòng. Có người nói Lý Bạch nhớ nhung bạn hiền, lại có người nói ông đang tương tư theo đuổi mỹ nhân.

Bây giờ nghe được, bỗng thấy ngoài tương tư còn có nhiều sự ai oán.

Thanh âm lúc xa lúc gần, giống như đang bay bất định ngoài cửa, nhưng lại giống như đã đậu bên bậc cửa sổ. Nỗi bi thương ấy khiến Tường Ly đồng cảm. Bên cửa hình như không còn ai nữa. Cô cẩn thận đi chuyển tới trước cửa sổ, ngoài kia chỉ có một khoảng Quỳ bát từ đỏ rực đang đung đưa.

Giống như có sương mù.

Trong sương khói, lại có bóng ai lúc ẩn lúc hiện.

Tường Ly nhìn kỹ lại, bóng người mờ ảo đó bỗng hóa thành một người cụ thể trước mắt. Khuôn mặt ấy tuần tú vô cùng, người đó giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô và nói: “Sinh ra nào biết tương tư, đâu hay mới biết đã chịu giày vò...”.

Khuôn mặt của anh gần ngay trước mắt, như đang cười nhưng trong đôi mắt lại đọng đầy xót xa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, đôi môi đỏ mấp máy, giọng nói lại như mắc nghẹn trong cổ họng không sao bật ra được.

Trong hô hấp ngập đầy hơi thở của anh, thân thiết đến mức cô muốn khóc. Anh nhẹ nhàng nói: “Hãy ở lại đây với anh, đừng đi...”.

Cô không muốn đi.

Có trời biết những tháng ngày có anh ở bên, cô mới sống ra hồn người. Bao năm qua, cô sống không thể sống, chết không dám chết, chẳng khác gì một hồn ma. Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh rõ ràng.

“Tường Ly!”

Bất thành linh, bên tai vang lên tiếng quát của Lục Đông Thâm.

Giống như một cú đánh làm Tường Ly bừng tỉnh.

Sương mù trước mắt càng dày đặc hơn, tôn lên khuôn mặt người đàn ông ấy càng thêm rõ ràng. Tường Ly nhìn chăm chăm khuôn mặt đó, rồi cười khẩy, giờ con dao Phần Lan lên bất ngờ rạch vào lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay trái có thêm một vết thương, máu từ đó chảy ra.

“Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư. Chỉ tiếc rằng, mầm tương tư của người thiếu chút thú vị. Muốn bắt ta chết ư, đạo hạnh của người còn hơi thấp một chút! Hôm nay tiểu gia để lại cho người một dấu tay bằng máu, khi nào tiểu gia có thời gian sẽ lại tới xử lý đồ yêu nghiệt nhà người!”

Dứt lời, cô giơ lòng bàn tay đang chảy máu lên, ấn mạnh vào tường, năm ngón tay rõ ràng đứt khoát. Sau cái ấn ấy, vết thương càng nhói đau, vô cùng nhức nhối, nhưng lại khiến cô có thêm tinh thần, lấy lại đầy đủ sự tỉnh táo. Cô nói với Lục Đông Thâm: “Chúng ta hãy đi men theo mùi hương úm bát, sống chết có số, phú quý tại trời”.

Cây úm bát, ngoại hình giống hệt như loài cây song tử điệp, nhưng lùn hơn song tử điệp một chút, cành lá um tùm, gân lá có màu tím đen. Chúng không nhiều, đang mọc song song thành hàng với tử nhung và đàm bát ở sau nhà.

“Trước kia, cây úm bát chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Có người nói loại cây này sinh trưởng tại nước Úm Bát, sau khi phơi khô sẽ có màu đen xám mang theo chút ánh đỏ, là một sản phẩm chất lượng. Khi đốt lên không quá thơm nồng nhưng khá dễ ngửi. Loại cây này sở dĩ được truyền kỳ hóa là bởi ở thời cổ đại, ai ai cũng coi úm bát là loại hương liệu dùng để xua đuổi ma quỷ, trừ tà. Trong lịch sử hương liệu có một đoạn ghi chép thế này: Ở Yên Đô có một căn nhà để không, trong nhà có ma quỷ trú ngụ, không ai dám vào ở. Có người ngẫu nhiên đi vào đó, đốt hương úm bát lên, ngay đêm hôm đó thì nghe thấy một giọng nói: Kẻ nào đang đốt loại hương này? Hại chúng ta bị đau đầu, chỗ này không thể ở được nữa! Từ đó về sau, căn nhà này không còn ma quỷ nữa.”

Tường Ly giật một nhánh úm bát lên, lần mò từng bước một. Lục Đông Thâm đi bên cạnh kéo giật cô lại hỏi: “Ban nãy ở trong căn nhà kia, cô đã nhìn thấy gì?”.

Tường Ly dừng bước, quay mặt đi, dừng lại ở hướng của căn nhà đã cách một quãng xa: “Anh nhìn đi”.

Ngay trước cửa sổ của căn nhà, giữa khoảng đỏ rực ấy, có một nữ tử áo trắng đứng đó. Mái tóc dài của cô ta che kín mặt, đang từ từ vẩy tay về phía họ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Anh ta là gì của cô?

Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò

Chẳng khác gì gặp ma cả.

Hoặc có thể nói, những người có thể sống giữa một khu rừng đầy rẫy hiểm nguy này tám chín phần không phải là người. Nếu là người bình thường gặp cảnh này thì chắc chắn sẽ khẳng định là mình gặp ma, không phải nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng trong suy nghĩ của Tường Ly, mọi hoang tưởng đều do tâm lý mà ra, sau khi đã trải qua quá nhiều sóng gió của cuộc đời, gặp phải những tình huống như thế này, cô cũng không cảm thấy có chuyện gì đáng bàn nữa.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng tay cô chỉ, hỏi: “Nhìn gì cơ?”.

Tường Ly khoanh hai tay trước ngực: “Một cô gái, đứng ở trong bụi cây đậu tương tư kia”.

Lục Đông Thâm nghe xong nhướn mày: “Ý của cô là, bên trong khoảng thực vật đó có người?”.

“Phải.” Tường Ly nói xong bèn cười hờ hờ: “Mà chắc là cũng chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy. À đúng rồi, ban nãy người đó còn đọc thơ nữa, một bài thơ câu chữ mang nội dung tương tư, ai oán”.

Lục Đông Thâm trầm tư suy nghĩ. Ban nãy anh chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, nhưng cũng chính vì tiếng thở dài ấy mà anh bị cô chế giễu vô cùng. “Trong này có huyền cơ gì sao?”

“Nước Nam sinh đậu đỏ, xuân về nở cành xinh, chàng ơi hái nhiều nhé, nhớ nhau tha thiết tình. Đậu đỏ mà Vương Duy nói trong bài thơ ‘Tương tư’ của mình chính là loài cây tương tư rụng lá thân cao kết ra hạt đỏ mà chúng ta thường thấy bây giờ. Hạt hoàn toàn là màu đỏ, gọi là đậu tương tư, hay còn gọi là đậu mai đỏ. Còn loại cây mà căn nhà kia trông là dây leo tương tư từ (cam thảo dây), hạt kết ra tuy cũng có màu đỏ nhưng trầm và tối hơn màu của đậu mai đỏ. Quan trọng hơn là, nó là loài kịch độc, còn độc hơn cả thạch tín. Lại được trộn cùng với Quỷ bát tử, đủ hiểu độc tính sẽ thế nào. Quỷ bát tử khi gặp khí âm sẽ phát tán khí độc, thế nên cách đó vài dặm chúng ta đã bị độc của Quỷ bát tử ảnh hưởng, cũng may có từ nhưng và đàm bát cứu chúng ta một mạng. Ban nãy sương mù lại dày đặc, chỉ có điều từ nhưng và đàm bát không được đốt lên nên mùi hương của Quỷ bát tử không gặp trở ngại gì.” Tường Ly khịt khịt mũi nhìn Lục Đông Thâm: “Mùi của Quỷ bát tử cực nhạt, nhưng khứu giác của tôi tinh hơn người thường, thế nên vẫn chịu tổn hại. Có lẽ bên ngoài căn nhà thật sự có một người con gái, nhưng chưa chắc đã giống như tướng mạo mà chúng ta vừa nhìn thấy. Nếu ban nãy anh không gọi tên của tôi, tôi nghĩ có thể tôi sẽ bị Quỷ bát tử dẫn dắt đi vào trong đám cây tương tư từ đó rồi gặm nhắm cái độc của nó mà chết”.

Nói tới đây, Tường Ly không đợi Lục Đông Thâm lên tiếng đã lập tức nói ngay: “Đừng có nói mấy câu như kiểu: Tôi lại cứu cô một mạng nữa. Bây giờ tôi dẫn được anh ra ngoài coi như đã trả nợ ơn cứu mạng ban nãy rồi.” Người đàn ông này trước giờ luôn tính toán chi ly, cô luôn phải đề chừng từng bước, chặn miệng anh lại rồi tính tiếp.

Lục Đông Thâm nghe xong không nhịn được cười: “Học được sự thông minh rồi đấy”.

Tường Ly phì cười: “Đấu trí với Thái tử gia danh nổi như cồn của Lục Môn luôn phải suy nghĩ chu toàn mới tránh được họa chết không toàn thây.” Rồi cô lại chỉ vào đám cây úm bát: “Ban nãy tôi nói rằng loài cây úm bát đó được dùng để xua đuổi tà ma, bây giờ cũng được sử dụng để điều hòa mùi hương. Nhưng nó vẫn còn một tác dụng nữa mà người ta không biết. Ở vùng rừng núi, úm bát chính là một ‘biên báo đường’. Vào lúc con đường của anh đang thông suốt, không gặp trở ngại gì, nhìn thấy úm bát tức là nhìn thấy khả năng chết, chứng tỏ nếu đi men theo hướng có úm bát thì sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng khi anh đang lạc đường, nhìn thấy loài thực vật này lại là nhìn thấy hy vọng, chứng tỏ trước mặt bình an vô sự. Bây giờ chúng ta đi xuyên qua um bát là sẽ tránh được sự bám riết của Quỷ bát tử, nhưng có tìm được ký hiệu tôi đã đánh dấu hay không còn phải dựa vào may mắn. Đi thôi nhân lúc sương mù còn chưa lên lại, nếu không chẳng biết còn gặp phải chuyện gì”.

Xuyên qua những hàng cây úm bát, hoàn toàn rời xa khỏi phạm vi của căn nhà kia, thời gian đã chỉ về hướng một giờ chiều. Tính như vậy, họ cũng không dừng lại ở căn nhà kia quá lâu, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà bất cần một chút là sẽ chết oan uổng.

Ánh nắng mặt trời vẫn chưa thể chiếu rọi khắp khu rừng.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên những chạc cây vẫn cứ trắng nhợt như thế, bí bách tới phát điên.

Sau khi đã chắc chắn xung quanh không còn mùi Quỷ bát tử, Lục Đông Thâm mới kéo bàn tay của Tường Ly lại, kiểm tra: “Vết thương thế nào rồi?”.

Ban nãy vì vội lên đường, cô chỉ xử lý qua qua. Lúc ở trong căn nhà, cảnh tượng cô dùng dao cứa tay mình quả thực đã khiến Lục Đông Thâm thảng thốt. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cô làm thế chẳng qua là muốn bản thân mình tỉnh táo lại một chút. Nhưng qua tai họa nhuộm cả máu này cũng đủ để thấy sự tàn nhẫn dứt khoát của cô, đây đâu phải là sự gan dạ và quỵn rũ mà một cô gái bình thường có thể có được?

Dọc đường, cô im lặng hơn rất nhiều, không đùa giỡn, cũng không tò mò chuyện của anh, còn về những việc và những người cô nhìn thấy trong căn nhà đó, cô tuyệt nhiên không nói.

Cô không nói nhưng anh ít nhiều cũng có thể đoán ra được.

Tường Ly cứ mãi đắm chìm trong thế giới của riêng mình cho tới khi bị Lục Đông Thâm giữ lại, cô mới ngẩng người gây lát, thấy anh nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, cô chợt hiểu ra: “À, không sao đâu, khả năng cầm máu của tôi rất giỏi. Lát nữa lại tìm cỏ gỗ nổi hoặc một vài loại cỏ tiêu viêm để đắp tạm lên được”.

Dứt lời, cô định rút tay về nhưng Lục Đông Thâm giữ chặt cổ tay cô khiến cô không thể nhúc nhích được. Anh lẳng lặng lấy bình nước trong ba lô ra, mở nắp, rửa vết thương cho cô.

Dọc đường, họ toàn uống nước suối. Trước đó anh cũng dùng loại nước suối này để rửa vết thương trên bả vai cho cô. Đúng như người ta nói, nước trong lành là loại thuốc lành nhất, bây giờ vết thương trên bả vai cô đã không còn đau nhức, ngứa ngứa nữa.

Bây giờ Lục Đông Thâm xử lý vết thương cho cô đã vô cùng thuần thục, giống như một chuyện không thể tự nhiên hơn. Chỉ có điều trông sắc mặt anh không được dễ nhìn cho lắm, giống như đang... tức giận?

Tường Ly nghĩ nát óc cũng không hiểu mình đã đắc tội anh chỗ nào.

Vết thương không sâu, sau khi cầm máu xong chạm vào sẽ nhói đau và ngứa ngáy, nhưng được rửa bằng nước suối thì dễ chịu hơn nhiều. Động tác của Lục Đông Thâm rất gọn gàng. Sau khi rửa sạch vết thương, anh lại giặt một mảnh vải trắng ra để băng kín, phòng trường hợp nhiễm trùng. Cuối cùng, tầm mắt anh rơi xuống hình xăm trên cổ tay cô.

Đó là hình một con mắt, vừa hẹp dài vừa thần bí.

Bàn tay đang giữ cổ tay cô của anh chuyển hướng, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt lên con mắt đó. Phần hơi gồ lên dưới ngón tay khiến động tác của anh chợt khựng lại. Khi quan sát kỹ, ánh mắt anh dường như hơi tối đi.

Tường Ly hoảng hốt, vội vàng giãy ra. Lần này, anh buông tay cô ra như ý nguyện, nhưng ánh mắt nhìn cô đã có chút thăm dò.

“À... tôi khát rồi.” Giống như bí mật chôn sâu trong lòng bị bóc ra quá nửa vậy. Việc này khiến Tường Ly nhất thời bối rối, muốn nổi nóng lại không có chỗ để trút. Cuối cùng, cô đành đổi chủ đề.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh đưa chiếc cốc trong tay mình cho cô. Cô đón lấy, sau khi vội vã uống quá nửa cốc mới bất ngờ phát hiện ra đây là cốc của anh, lại chợt cảm thấy xấu hổ, bèn trả lại cốc cho anh.

“Nếu thuận lợi, chúng ta sẽ ra khỏi đây nhanh thôi.” Cô dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, cố tìm chủ đề gì đó để nói.

Lục Đông Thâm lại chỉ “ừm” một tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc.

Tường Ly chăm chú nhìn yết hầu gầy của anh, vành tai nóng rực lên. Anh có vẻ như vô tình, nhưng cô vừa uống bằng cốc của anh và giờ anh lại đặt môi vào đúng vị trí ấy...

Cảm giác này chẳng trách khiến người ta hoang mang.

Đang mãi nghĩ thì cô bỗng nghe thấy Lục Đông Thâm trầm giọng lên tiếng: “Anh ta là ai?”

Tường Ly sững người, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt anh rực sáng như một ngọn đuốc: “Ta Thời, anh ta là gì của cô?”

Ánh nhìn của Tường Ly bỗng run rẩy.

Bao năm qua, cái tên này giống như một điều cấm kỵ cô vẫn luôn chôn sâu tận đáy tim mình. Cô không cho phép bất kỳ ai thăm dò, ngay cả chính bản thân cô cũng không dễ dàng mở ra. Vậy mà bây giờ đã bị Lục Đông Thâm lấy ra. Anh nhẹ nhàng như một làn gió, cô lấy bầy như đứng trước kẻ địch mạnh.

“Anh nói gì tôi không hiểu...” Tường Ly cười gượng gạo.

Nhưng Lục Đông Thâm lại nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cũng còn hơn đôi lòng tác thành cho người

Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn đôi lòng mình, tác thành cho người...

Câu hỏi ấy giống nhau một lưỡi dao cứa qua tim, cứa đau đớn, khiến Tường Ly không có chút nào phòng bị. Cô vô thức dùng tay phải che đi vết hình xăm trên cổ tay trái. Nhưng ngay sau đó cô lại ý thức được rằng động tác này không ổn, như vậy sẽ chỉ càng lộ rõ chuyện quá khứ ra mà thôi.

Khi buông tay ra lần nữa thật ra đã muộn, từ ánh mắt như hiểu hết mọi điều của Lục Đông Thâm, không khó để nhận ra quá khứ kinh khủng của cô đã lộ nhô xuất hiện như những mỏm đá sau khi thủy triều rút, mọi góc cạnh chân thực nhất đều đã hiển hiện trước mắt. Nhưng dù sao cô cũng là Tường Ly, cô hơi ngẩng đầu lên, hất cằm, có phần kiêu ngạo: “Tôi tưởng kiểu người như anh Lục có lẽ không có thời gian để tò mò chuyện của người khác đâu, người khác sống thế nào đâu liên quan gì tới anh, phải không?”

Câu nói này tràn đầy ý thù địch, nhưng Lục Đông Thâm không tức giận, ngược lại hỏi cô với vẻ thân thiện: “Ồ trong lòng cô, tôi là loại người gì?”.

“Làm việc gì cũng chỉ xem trọng kết quả, không màng tới quá trình, thời gian là số một và vì lợi ích có thể không từ thủ đoạn.” Tường Ly nhận xét không hề khách khí.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi còn tưởng sau vài ngày ở bên nhau, chí ít cô sẽ thay đổi cái nhìn về tôi chứ”.

“Tôi nhìn một người chỉ nhìn bản chất, dù bề ngoài trông có ôn hòa dịu dàng thì bản tính vẫn khó mà thay đổi được.” Có lẽ vì bị người ta dòm ngó bí mật của mình, Tường Ly càng thêm thẳng thắn.

Nghỉ ngơi cũng đã tạm đủ, nói xong câu ấy cô bèn đứng dậy, xoa xoa ngón tay, lòng bàn tay ban nãy được anh quán chặt có phần ngứa ngáy.

Thật ra trong lòng cô cũng có chút nghịch ngợm. Người này kỳ thực không xấu như những gì cô nhận xét, dọc đường anh cũng coi như đã vượt bằng mọi chông gai, có mấy lần đã cứu cô thoát chết trong gang tấc. Nếu anh không vạch trần quá khứ của cô ra...

Nhưng nghĩ lại cô càng thêm phần nộ, Lục Đông Thâm có tư cách gì để hỏi thẳng như vậy chứ? Ngay cả Đàm Diệu Minh cũng biết rằng nỗi đau quá khứ của cô là việc cần phải né tránh, Lục Đông Thâm, anh có tư cách gì?

Lục Đông Thâm cố tình lờ đi biểu cảm phần nộ bất bình của cô, cười nói: “Xem ra cô vẫn chưa đủ hiểu về tôi đâu, chúng ta còn ngày rộng tháng dài”.

Một câu nói khiến da đầu Tường Ly căng ra, cô quay phắt lại nhìn anh chăm chăm.

Khóe miệng anh rướn lên, vẫn không nóng không lạnh: “Nhưng, cô nói đúng một điểm đây”.

“Chuyện gì?”

“Con người tôi đích thực không có hứng thú gì với chuyện của người khác.” Nụ cười nhẹ nhàng đọng đầy trong ánh mắt Lục Đông Thâm, giống như đặng cả dòng suối nguồn trong vắt suốt dọc đường tới đây. Nói đây anh ngừng lại, đổi giọng: “Nhưng đối với quá khứ của cô Tường đây, tôi lại vô cùng hứng thú”.

Bên cạnh Tường Ly rất hiếm xuất hiện kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm, làm việc và ăn nói đều kín kẽ, không sai một từ, khả năng sinh tồn và khả năng tấn công đều cực mạnh. Vì thường ngày cô tính tình cứng rắn, cộng thêm thân phận của cô bày ra đó, thế nên đánh mất đi khắp Thương Lãng, phạm những ai biết đến Tường Ly cô đều phải tôn trọng và kính nể. Cứ cho là Đàm Diệu Minh là dân anh chị ở đây, lại còn là một đối tượng không dễ chọc vào, nhưng anh ấy cũng không xác xược như Lục Đông Thâm.

Cô rảo nhanh bước chân hơn một chút, miệng vẫn đáp lại: “Không phiền anh Lục nhớ nhưng, Tường Ly tôi chẳng có quá khứ nào đáng tiền cả”.

“Có đáng tiền hay không, phải xem đó là ai.”

“Lục Đông Thâm...” Tường Ly quen miệng lại định chửi bậy, nhưng cuối cùng cô vẫn ép mình nuốt xuống. Cô nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm, vô tình nhớ lại lời nói của anh khi ở bên cạnh cô hôm đó: Còn chửi bậy nữa, anh sẽ không tha cho cô.

Cô không biết anh nói không tha là như thế nào, chí ít thì những lời như vậy đối với cô chẳng được tính là uy hiếp. Bao năm qua, Tường Ly đâu có bị ít người uy hiếp, dù là lộ liễu hay ngầm ngấm, dù bằng ngôn ngữ hay hành động. Có kẻ chỉ nói miệng, nhưng cũng có những kẻ đã trực tiếp dùng dao. Có nguy hiểm hơn nữa Tường Ly cũng chưa biết sợ hãi là gì. Thế nên câu nói đó của Lục Đông Thâm chẳng bổ bèn gì.

Vậy mà không hiểu tại sao, nó lại giống như mọc thêm chân len lỏi vào đầu óc cô không chịu đi ra nữa, thậm chí còn như uơm mầm bén rễ trong đó, khiến cô buộc phải thường xuyên nhớ tới. Biết rõ anh sẽ chẳng thể vì một câu nói mà làm gì được cô, nhưng cô không sao mắng khời miệng được nữa. Cô đang e sợ sự uy nghiêm đáng sợ về ôn hòa của anh sao? Hình như vẫn không phải.

Thế là khi lên tiếng lần nữa, ngữ khí của cô đã thay đổi: “Anh Lục, so với việc tò mò chuyện riêng của tôi, chi bằng anh hãy để sức vào việc tìm đường đi, hình như chúng ta lại đi lòng vòng rồi đây”.

Lục Đông Thâm cũng không định trêu chọc cô thêm nữa. Anh cũng hiểu Tường Ly là một cô gái tính cách hoang dã, nếu thật sự chọc cô điên lên, chưa biết chừng cô rút cả dao ra với anh nữa. Tuy rằng anh chẳng sợ gì con dao của cô, có điều một người đẹp như cô, vẫn nên để cô ôn hòa nhã nhặn nói chuyện là hơn.

Họ lại tập trung trở về chuyện đường rừng.

Đúng như cô nói, sau khi đi một đoạn quả nhiên phát hiện họ vẫn đang lòng vòng, giống như tình trạng từng trải qua trước đó vậy. Có điều trước đó phóng tầm mắt nhìn qua là từng hàng linh sam, còn bây giờ trước mặt là các loại thực vật sinh trưởng, nhưng không hề có giá trị tham khảo nào.

Chi toàn là linh sam thì đã dễ nói, chí ít biết rõ linh sam không độc không hại, còn lúc này phía trước có thể là sống, có thể là chết. Sống là một khi phân biệt ra được vị trí sẽ có thể mở một con đường thoát mới, mà những loài thực vật này cũng coi như là vật tham chiếu có ích. Nhưng chết chính là chưa biết chừng trong này có những loài cây kịch độc, ẩn chứa nguy cơ lấy mạng sống của họ.

Ngày hôm nay nắng rất yếu, đáng lẽ đây phải là thời gian mặt trời gay gắt nhất nhưng ánh sáng trên đầu vẫn cứ nhọt nhạt, chẳng khác nào bị che chụp một lớp sương mù không thể tan đi. Không tìm được phương hướng, chướng khí lại lan tỏa bốn xung quanh như linh hồn vậy.

“Xem ra úm bát chỉ có thể dẫn chúng rời khỏi căn nhà kia, con đường còn lại phải xem may mắn của chúng ta rồi.” Tường Ly khẽ thở dài. Đúng như cô từng nói trước đó, xuyên qua đám úm bát, “sống chết có số, phù quý tại trời”.

Nhưng Lục Đông Thâm xưa nay không phải là một người thích đầu may mắn. Anh xung phong đi trước: “Đi tiếp”.

Đi thám hiểm luôn cần có một người làm lãnh đạo tinh thần, hoặc là quyết định phương hướng, hoặc là quyết định sống chết.

Trong cuộc đời thám hiểm trước kia, Tường Ly từng trải qua sự sống chết. Lúc đó, dù ý chí có kiên cường đến đâu thì cũng sẽ chao đảo trước sự đe dọa của nhân tính. Thế nên, có rất nhiều lúc Tường Ly thích đi một mình, vì cô không thích bị người khác an bài số phận, cũng vì cô không tin vào một người lãnh đạo có ý chí kiên định. Thế nên cô tình nguyện tự làm lãnh đạo tinh thần cho mình, cho dù thật sự đối mặt với cái chết, cũng là cô cam tâm tình nguyện lựa chọn.

Nhưng Lục Đông Thâm ở trước mặt lại khiến cô dần dần nghi ngờ phán đoán trước kia của mình. Trên người anh có một thứ kiên định gọi là nghị lực. Loại nghị lực này mạnh mẽ tới mức vượt trên cả người thường. Dù có gặp khó khăn hay hoàn cảnh tuyệt vọng, cô cũng không thấy anh có chút dấu hiệu nào của sự thỏa hiệp. Nó cũng giúp cô yên lòng hơn, giống như, anh chính là thủ lĩnh tinh thần của hai người họ vậy.

“Anh đã bao giờ từ bỏ chuyện gì chưa?” Cô đi bên cạnh anh và hỏi.

Thật ra trong lòng cô quá sáng tỏ. Nếu không tìm ra đường được thì khả năng họ thoát được khỏi ngọn núi này càng lúc càng nhỏ nhoi. Thậm chí cô còn không dám chắc, đây có thật sự là con đường dẫn ra ngoài núi Kỳ Thần không, một khi đâm sâu vào bụng núi thì thứ chờ đợi họ chỉ có cái chết.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tường Ly hỏi xong câu này lại tự cảm thấy buồn cười, cô nói: “Với thân phận và địa vị hiện tại của anh, e là sẽ chỉ có cơ hội khiến người khác bỏ cuộc thôi”.

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh tiếp tục đi về phía trước. Xuyên qua đám chướng khí nặng nề, gạt bỏ những nhánh cây trước mắt, rất lâu sau anh mới nói: “Tôi đã từng thỏa hiệp”.

Tường Ly dừng người, sau đó quay đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm dừng bước, nhìn đám chướng khí trắng xóa vẩn vút vào những cành cây trước mắt, trầm giọng đáp: “Nhưng kết quả của sự thỏa hiệp lại không được như ý, thậm chí là hại người hại cả mình, thế nên kể từ ngày đó, tôi đã hiểu ra một đạo lý: So với việc tạm thời nhân nhượng, chi bằng hãy dốc sức để tranh giành”.

Nói tới đây, anh mới quay đầu nhìn cô, dẫn mạnh từng từ từng chữ để bổ sung toàn bộ ý tứ của mình: “Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn đối lòng mình, tác thành cho người”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thoát khỏi khốn cùng

Cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?

Trái tim Tường Ly chợt run lên.

Khi nói câu ấy, tuy gương mặt vẫn ôn hòa nhã nhặn, nhưng những tia sáng âm thầm lạnh trong đôi mắt lại khiến người ta không rét mà run. Đây không phải là ánh mắt mà một người bình thường có thể có được, đó chắc chắn phải là cái nhìn của một người đã trải đủ lòng người bạc bẽo và những tháng năm cuộc đời khi chìm khi nổi, vừa tự tin vừa toát lên tia tàn nhẫn.

“Thế nên...” Cô nhất thời cảm thấy mình khó thở, bất giác nhớ tới cuộc cạnh tranh lợi ích giữa anh và Đàm Diệu Minh: “Anh chắc chắn chưa đạt được mục đích là chưa từ bỏ phải không?”.

Lục Đông Thâm cười, nhưng ánh mắt không hề ấm áp: “Không sai, chỉ cần là thứ tôi muốn, tôi phải có được”.

Tường Ly cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như có cục bông chen ngay lỗ mũi, cho dù dốc hết sức để thở hắt ra cũng vẫn cảm thấy không thông suốt. Hoặc có lẽ nên trách đám chướng khí ở ngay trước mặt đã ngăn cản hơi thở của cô. Vì cô không muốn thừa nhận rằng câu nói của Lục Đông Thâm đã mang tới cho cô cảm giác chần chừ và uy hiếp lớn đến nhường nào.

Cô tin chắc anh không phải kẻ khoắc lác, anh có khả năng để nói được làm được. Nhưng rất kỳ lạ, thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp Lục Đông Thâm, cô đã biết anh có một dã tâm và sự nguy hiểm lớn đến thế nào. Người ta có câu: Nhìn người nhìn vào mắt, đôi mắt của một con người có thể tiết lộ tất cả

mọi bí mật. Nhưng Tường Ly cảm thấy, thứ có thể hoàn toàn bán đứng một người chỉ có mùi hương trên cơ thể, cũng chính là mùi hương sẵn có của con người.

Đối với một người bình thường mà nói, đôi mắt đích thực có thể bán đứng tất cả, nhưng đối với một người đã lăn lộn chinh chiến thương trường nhiều năm như Lục Đông Thâm, một người có thể đứng trên đỉnh của thung thuộc nhuộm nhân tính như anh, việc muốn che giấu tâm tư, lắng đọng cảm xúc của bản thân không quá khó. Gặp khó khăn anh cũng không rối rắm, cho dù chỉ góp vui lấy lệ thì việc lừa được người đối diện cũng dễ như trở bàn tay. Thế nên, nếu muốn thăm dò con người Lục Đông Thâm, chỉ nhìn vào đôi mắt thôi là chưa đủ.

Con người ăn uống để sinh tồn, thế nên thứ ảnh hưởng trực tiếp đến mùi hương cũng có liên quan đến thức ăn. Người nào quanh năm ăn thịt cá, lâu dần mùi dầu mỡ trên cơ thể sẽ rất nặng nề. Người nào chủ yếu ăn thanh đạm, thì cơ thể cũng sẽ có mùi nhẹ nhàng. Nhưng không ai tin rằng, mùi hương trên cơ thể của một người lại liên quan khá nhiều đến trải nghiệm cuộc đời và tâm lý của họ. Vì sao cùng là những người ăn thanh đạm, mà mùi trên cơ thể lại khác nhau? Đó là vì họ trải qua những cuộc đời, gặp gỡ những câu chuyện và những con người khác biệt.

Trải nghiệm của một người quyết định tâm lý của họ, những yếu tố tâm lý sẽ lặng lẽ chuyển hóa dần và ảnh hưởng tới sinh lý, tiếp đó ảnh hưởng tới mùi hương của con người. Trên đời này, mỗi người có một thứ mùi khác nhau, giống như không có phiến lá nào giống hệt phiến lá nào vậy. Nếu nhìn xa hơn thì cũng chẳng có mùi nào giống mùi nào. Nó giống như một tiêu chí để phân biệt các cá thể vậy, cho dù bạn có xịt nước hoa hay bị những mùi khác ngoài kia che lấp, nó vẫn cứ tồn tại, chỉ có điều sẽ thay đổi cùng độ tuổi trưởng thành của bạn chứ không thay đổi vì những thứ mùi khác ngoài thế giới.

Không phải cũng sở hữu một chiếc mũi thính nhạy như Tường Ly, đại đa số mọi người chỉ có thể thông qua mùi hương để phân biệt được đó là ai, nhưng Tường Ly có thể thông qua mùi hương để thăm dò được tâm lý và trải nghiệm của người đó, có thể là nguy hiểm, có thể là dã tâm, có thể là hung hăng, có thể là lương thiện.

Lục Đông Thâm, không phải người lương thiện.

Đây là mùi hương cô ngửi ngay thấy trên người anh từ khi mới gặp mặt.

Nhưng trải qua mấy ngày tiếp xúc, cô đã dần buông bỏ cảnh giác, cũng nhìn thấy được những thứ khác nữa trên người Lục Đông Thâm, hơn nữa còn bị chúng che mất trái tim. Phải đến tận giờ phút này cô mới cảnh giác. Anh có hòa nhã hơn nữa thì cũng vẫn là Lục Đông Thâm, vẫn là người đàn ông được mọi người trên thương trường gọi là “Chiến thần”. Không phải khi ra ngoài thì anh khác trước, cũng không phải anh có một bộ mặt thứ hai, mà đây mới là bộ thật bản chất của anh. Người ta nói thương trường như chiến trường, nếu so sánh sự lừa lọc thâm hiểm, mưa bom bão đạn trên thương trường với núi rừng này thì cũng một chín một mười, thậm chí chỉ có hơn chứ không hề kém. Thế nên, việc anh thể hiện sự lạnh lùng tàn nhẫn tại nơi này há chẳng phải chính là con người thường thấy của anh nơi thương trường chìm nổi?

Hít sâu một hơi, Tường Ly muốn nói điều gì hoặc muốn phản bác điều gì nhưng đều bất lực. Cô muốn giành một phần đất về cho Đàm Diệu Minh, nhưng người đàn ông trước mặt rõ ràng không phải là người sẽ chịu lùi bước.

Cô quay mặt về phía rừng, chướng khí vẫn nặng nề, hình như còn âm u hơn ban nãy một chút. Cuối cùng, cô cười bất lực: “Có lẽ giết anh ngay tại đây cũng là một sự lựa chọn không tồi?”.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Cô có giết được tôi không?”.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm, mím chặt môi lại.

“Hoặc nói một cách khác, cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?” Lục Đông Thâm nói chậm rãi, nhưng chữ nào cũng rõ ràng.

Tường Ly trầm mặc không đáp.

Phải, giết anh thì dễ. Ở trong núi Kỳ Thần này, cô vớ đại một loại cò độc nào đó hoặc chế ra một loại hương tương khắc nào đó là có thể lẳng lặng giết chết anh. Nhưng giết anh rồi, hậu quả thì sao? Cô có thể giết một người bình thường trong núi rừng âm u, thậm chí lặng lẽ giết họ ngay giữa thành phố đông đúc. Duy chỉ có kiểu người đầy thân phận như Lục Đông Thâm là không thể giết nổi. Cô giết anh rồi, sẽ rất nhiều kẻ rục rịch ngóc đầu dậy, động vào quyền thế sau lưng anh. Nguy hiểm này cô gánh không nổi, Đàm Diệu Minh cũng vậy.

“Con người còn một kiểu chết nữa là chết không toàn mạng. Ở những nơi như thế này đến chính bản thân tôi còn không dám tự tin sẽ bình an trở về. Anh Lục cũng đừng tự tin như thế. Ví dụ như anh có bản lĩnh thoát được khỏi đàn sói một lần nữa không?” Tường Ly nhìn ra phía sau lưng anh.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng ánh mắt của cô, quay đầu lại, xa xa bên thấy bóng những con thú hoang giữa rừng, tuy mơ hồ nhưng vẫn nhận ra chúng là sói.

Con sói đó đứng im không nhúc nhích, nhìn họ chằm chằm qua lớp chướng khí âm u, giống như đang nhìn kỹ một con mồi.

“Ai nói cũng nói nếu sói quay đầu, không phải báo ân thì chỉ có thể là báo thù. Ân tình thì chúng ta không dám nhận rồi, suýt nữa chúng ta đã giết chết sói vương của chúng, thế nên chắc là trả thù đây.” Tường Ly vừa phân tích, tay đã chuẩn bị rút con dao ở hông ra, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến: “Anh bảo có phải con sói vương kia nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy tức anh ách, bèn cử thủ hạ của nó xuống giám sát động tĩnh không. Tuy rằng anh từng ăn thịt sói nhưng sói vương vì con giận này cuối cùng vẫn quyết định liều chết một phen”.

Trong lúc cô nói, con sói phía đó đã đi về đây rồi, bước chân rất từ tốn, nhưng kiên định. Nó xuyên qua màn sương dày, để lộ một thân hình đồ sộ.

Lục Đông Thâm cũng đã lẳng lặng rút dao ra, nói: “Vậy thì tối nay tôi có thể cho cô nếm thử mùi vị của thịt sói”.

Tường Ly không nói thêm nữa. Chuyện sống chết ngay trước mắt, cô không rảnh để đùa cợt cùng anh. Chỉ những ai từng đấu tay đôi với sói mới thực sự thấu hiểu được cảm giác giãy vò.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy lạ lùng là chỉ có độc một con sói hướng về phía họ. Sói không bao giờ hành động đơn độc, rốt cuộc chúng đang mưu tính gì?

Đang mải nghĩ thì có một thứ gì nhỏ xíu đã lao ra khỏi đám sương, xông tới trước mặt họ. Tường Ly nhìn kỹ lại, và sững người, hóa ra chính là con sói con được Lục Đông Thâm thả đi.

Vừa có ý định buông lỏng cảnh giác thì họ thấy con sói trưởng thành kia đi ra, bước về phía con sói con, có ý bảo vệ. Tường Ly nắm chặt tay lại, giữ chắc con dao Phần Lan, nhìn thẳng vào mắt con sói.

Bỗng nhiên, con sói ấy ngẩng cao đầu, ngửa cổ tru lên trời một tiếng vang dội. Da đầu Tường Ly căng ra, những tiếng gọi đồng loại cùng tới. Ai ngờ, nó bỗng quay đầu bỏ đi, bước được vài bước lại dừng lại nhìn họ, tru thêm một tiếng nữa. Lần này không phải là gào rú, mà là gọi.

Tường Ly hơi ngơ ngẩn.

Con sói con kia lập tức lao tới, một lần nữa cắn lấy gấu quần cô, ra sức lôi cô về phía trước, khiến cô thương cảm vô cùng, thật chỉ muốn bế nó về nhà, huấn luyện thành một con chó.

Con sói trưởng thành kêu thêm tiếng cuối cùng, rồi tiến lên phía trước vài bước, tiếp tục quay đầu nhìn họ.

Lục Đông Thâm cầm con dao vào hông rồi nói: “Chúng ta được cứu rồi, chúng đang dẫn đường cho chúng ta đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phụ nữ cũng phải tranh đấu để có một bầu trời

Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thắm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Khu vui chơi giải trí Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương của thành phố Thương Lãng, khác hẳn với quận Quan Dương. Quận Quan Dương thuộc địa bàn thương nghiệp được khai phá sau này cũng là khu vực có tương lai phát triển thương mại sầm uất được chính quyền thành phố quan tâm hỗ trợ nhất. Quận Xuyên Dương thì đa phần tập trung nhiều người dân bản địa, là địa bàn đầu tiên có nền kinh tế đi lên tại Thương Lãng, về sau trải qua các điều kiện quy hoạch, tại đây xây dựng một khu công viên đất âm rộng lớn và rất nhiều vành đai xanh, mức độ sầm uất không hề suy giảm.

Hai quận nằm sát cạnh nhau, hình thành nên cục diện vừa gắn liền với nhau lại vừa cạnh tranh lẫn nhau. Điều thú vị nhất phải kể đến con đường lịch sử văn hóa Tô Hà nằm vắt ngang cả hai quận. Con đường Tô Hà xưa nay vẫn luôn là biểu tượng cho thành phố Thương Lãng. Thế nên ban đầu phân địa giới hành chính chia tách hai quận gây nên không ít tranh chấp. Cuối cùng phần phía Đông của con đường Tô Hà thuộc địa bàn quận Quan Dương, phần phía Tây nằm trong quận Xuyên Dương.

Khách sạn Skyline và trung tâm thương mại Skyline của Lục Đông Thâm tọa lạc trên con đường Tô Hà, quy mô rộng lớn phủ gần như hết cả quận Quan Dương. Còn khu vui chơi giải trí Thiên Hà là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là tụ điểm vui chơi hàng đầu tại thành phố Thương Lãng. Có những club, quán rượu hạng sang chỉ dành cho các vị quan quyền, những gia đình dòng dõi quý tộc. Cũng có những quán karaoke, quán rượu, sân game rộng lớn để dân thường tới giải trí mỗi ngày, và còn có cả những sòng bạc ngầm mà ai ai cũng nghe nói nhưng không phải người nào cũng được đặt chân vào.

Thế nên, khi Skyline đặt chân tới Thương Lãng, người trong thành phố đã truyền nhau rằng, tại Thương Lãng có một cuộc chiến tranh chữ “Thiên”, ý chỉ Skyline (Thiên Tế) nằm tại quận Quan Dương và Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương. Tuy rằng phạm vi kinh doanh có sự khác biệt, nhưng đều chiếm cứ một quy mô không hề nhỏ trong hai quận quan trọng của thành phố, không thể không khiến người dân suy nghĩ xa xôi.

Nhưng người ngoài chỉ thích trò vui, còn người trong cuộc mới thực sự chú ý tới cách thức. Dã tâm của Đàm Diệu Minh dĩ nhiên không cần phải nói. Tạm thời chưa nói tới những sản nghiệp anh giành được ở các tỉnh lân cận khác. Chỉ riêng ở Thương Lãng, ngoài việc có địa bàn hoạt động tại Xuyên Dương ra, các quận huyện khác anh cũng chen chân không ít phần đất. Mấy năm nay chưa ai giành giật được miếng thịt nào trong bát com của Đàm Diệu Minh, đây cũng là lý do vì sao anh có thể trở thành dân anh chị tại đất Thương Lãng. Nhưng Skyline bước tới với khí thế hùng dũng, giật được đầu của chính phủ trên con đường Tô Hà bằng một tốc độ không tưởng. Kể từ ngày đó, khách sạn Skyline “đạp đất đứng lên”, theo ngay sau là trung tâm thương mại Skyline và các khu siêu thị lớn khác.

Bây giờ, mọi người cũng đều đã rõ dã tâm của Skyline. Con đường Tô Hà chỉ chiếm cứ được một góc nhỏ của quận Quan Dương, đây nào có phải mục đích của họ? Thứ mà tập đoàn Skyline cần chính là quy hoạch phát triển của cả con đường Tô Hà, rồi sau đó lấy nó làm trung tâm, phát triển tiếp ra bốn hướng xung quanh. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là tập đoàn Lục Môn đằng sau lưng Skyline không những muốn nuốt trọn Quan Dương mà còn cả Xuyên Dương và nhiều quận nội thành khác.

Hành động này chính là đang xâm chiếm địa bàn của Đàm Diệu Minh.

Hai hồ giành nhau, một bên là Thái tử gia đang có tiền đồ rộng mở nhất Lục Môn, một bên là dân anh chị đã chiếm giữ Thương Lăng bao nhiêu năm. Hai người đàn ông một chín một mười, dĩ nhiên sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

...

Khi Thái Tử Tân tới Thiên Hà, sắc trời đã tối rồi. Khu này càng về đêm lại càng náo nhiệt, bây giờ vẫn còn khá yên ắng, đèn đường trên đầu vẫn còn chưa bật lên. Nghe tài xế nói, khi về đêm, đèn đường ở Thiên Hà còn rực sáng hơn cả trời sao, đẹp đến mức người ta khó mà quên được.

Nhưng Thái Tử Tân biết, thứ khiến người lưu luyến vẫn vương nào có phải ánh đèn mười dặm? Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thắm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Xe có chỗ đỗ cố định, bước vào Thiên Hà là sẽ tới với club Hoàng Thiên danh nổi như cồn. Đàm vệ sỹ bên cạnh Thái Tử Tân bị chặn lại, lý do là vì Hoàng Thiên trước mắt đang sửa chữa, không tiện để cho nhiều người vào như vậy. Tàn Dịch không vui. Thái Tử Tân ngược lại vẫn rất bình tĩnh, cố ý nói lớn tiếng: “Đàm gia đã biết kiểu gì tôi cũng tới, sao còn cố tình làm khó tôi vậy? Tất cả những người khác sẽ ở lại đây, Tàn Dịch đi theo tôi là được rồi”.

Lý do Hoàng Thiên sửa sang vốn dĩ chỉ là một cái cớ, sau khi đặt chân vào club, Thái Tử Tân đã nhận ra điều này. Quy mô đập vào mắt và cách thức trang trí đều đạt tới tầm quốc tế, làm gì có bóng dáng người nào sửa sang? Nghe nói những người tới đâyбет nhất cũng phải rút ví một triệu*, mà đó cũng chỉ là cái giá để mua được tư cách đi vào thôi. Nếu xét về ăn chơi đập phá, một đêm không lên tới chục triệu thì sẽ chưa thể ra.

**1 triệu NDT ~ 3,5 tỷ VNĐ.*

Tề Cương tiếp đón họ, nét mặt nghiêm nghị. Chiếc thang máy đi lên phòng VIP sẽ ngang qua đại sảnh. Bên trên chiếc bậc chính giữa sân khấu có vài cô gái kiều diễm đang tập hát. Với vóc dáng thướt tha và một vòng eo vừa bằng vòng ôm ấy, đừng nói là đàn ông, đến cả phụ nữ nhìn thấy cũng muốn vuốt ve.

Tới trước cửa phòng VIP, Tàn Dịch bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: “Đàm gia của chúng tôi không thích có mặt người ngoài”.

Thái Tử Tân cũng không phải dạng hoa nuôi trong lồng kính, nếu đã dám tới đây thì dĩ nhiên nắm chắc khả năng đối đáp. Cô ra hiệu cho Tàn Dịch ở lại, một mình đẩy cửa bước vào.

Có mùi thuốc lá, cực nhạt, khi đập vào mũi phần nhiều lại trở thành một mùi hương thanh nhã. Mùi hương này không tầm thường, khiến người ta liên tưởng tới loài hoa lan nở trong hang động, không hề giống thứ mùi thường thấy ở những nơi như thế này, ngược lại càng khiến Thái Tử Tân có cái nhìn khác về phong cách của Đàm Diệu Minh.

Căn phòng lấy màu đen cà phê làm màu chủ đạo, diện tích khá rộng, một mặt tường là cả một mặt kính thủy tinh, chẳng biết dùng để làm gì, mặt kia bị che đi bởi lớp rèm cửa dày bằng nhung. Ánh sáng trong phòng rất dịu nhẹ. Đàm Diệu Minh ngồi ngay trên bộ sofa màu đen, trước mặt đặt một tách trà.

Anh đang rửa tách, bàn tay với những khớp xương rõ ràng trông lại càng mảnh dẻ, sạch sẽ khi được bộ chén tách và dòng nước trong vắt tôn lên. Trong khay trà có trà khô, là mấy loại trà khác biệt trộn lẫn vào nhau. Thái Tử Tân đoán rằng có lẽ Đàm Diệu Minh cũng có sở thích kết hợp trà của riêng mình.

Nghe thấy tiếng động, Đàm Diệu Minh không ngẩng đầu lên mà nói một câu: “Ngồi đi”.

Thái Tử Tân thoải mái ngồi xuống, cách Đàm Diệu Minh một chiếc bàn. Khay trà đó được làm bằng đàn hương đen thượng hạng, vừa lại gần là tỏa ra mùi đàn hương, cực kỳ tỉ mỉ. Người đàn ông đối diện hôm nay ăn mặc khá đơn giản, chỉ có điều chiếc sơ mi trắng lại càng tôn lên khuôn mặt rắn rỏi khi khải vô cùng ấy. Anh xắn cổ tay áo lên tận khuỷu tay, để lộ ra bàn tay màu đồng với chút cơ bắp.

Cô thầm thở dài trong lòng, kiểu đàn ông này nếu cứ ngồi yên lặng, ai có thể ngờ được anh còn một mặt tàn độc nhẫn tâm? Cô hít sâu một hơi, kim chế rồi đi thẳng vào chuyện chính: “Nghe nói Hoàng Thiên đang tu sửa, thế nên tôi đã tìm một món quà gấp mặt mang tới tặng cho Đàm gia. Tôi nghĩ Hoàng Thiên cũng sắp mở cửa trở lại rồi, vừa hay có thể sử dụng”.

Dứt lời, cô bèn đặt hộp quà mang theo bên mình này giờ lên.

Bên này, Đàm Diệu Minh đã rửa tách trà xong, bên kia nước cũng đã sôi. Anh ngẩng đầu nhìn qua hộp quà trên bàn rồi khẽ cười: “Có thể khiến Thái cô nương mất công như vậy, chắc là cũng không phải món quà bình thường rồi”.

Anh gọi cô một tiếng “Thái cô nương” chứ không phải Thái tổng, đủ để thấy anh không hề coi thân phận tổng giám đốc của cô ra gì. Hoặc có thể nói rằng, trong mắt anh, phụ nữ chỉ là chút gia vị cho người đàn ông sau những lúc tranh giành lợi ích mới một muốn được nghỉ ngơi, chứ không phải người nên cùng đàn ông tranh đoạt giang sơn.

“Đàm gia là người có phẩm vị cao, không hề thô tục, thế nên quà bình thường sao có thể lọt vào mắt anh được chứ?” Thái Tử Tân không tính toán cách xưng hô. Cô ngược mặt lên nhìn về phía góc tường. Ở đó xếp cả đống quà, đa phần là trang sức đồ ngọc. Nổi bật nhất là một tượng Phật cao bằng một phần tư người và một bức tượng Quan Vũ bằng ngọc. Thái Tử Tân nhìn thấy rất rõ ràng, đó là loại ngọc mỡ dê, cả mảnh không có đường nứt nào. Chưa kể đến các món quà giá trị khác, chỉ tính riêng bức Quan Vũ cao hơn một mét này thôi, việc mang cả tảng ngọc ra khắc là điều rất hiếm gặp, nói

chỉ tới giá trị khổng lồ của nó.

Xem ra mới chỉ trong một ngày, số người viện cớ mang quà đến tặng để gặp Đàm Diệu Minh đã không ít.

Đàm Diệu Minh nghe cô nói xong thì nổi hứng thú, nhướn mày: “Ồ? Vậy thì tôi phải xem xem quà của cô Thai có gì khác biệt rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Sở thích của cô ấy chính là sở thích của anh

Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi.

Thai Từ Tân bình tĩnh lại rồi mở chiếc hộp trên mặt bàn ra, bên trong có một cuộn tranh được buộc chặt bằng dây ruy-băng màu tím, hai đầu của cuộn tranh được khảm bằng đá từng thượng hạng. Cô lấy cuộn tranh ra, cẩn thận mở rộng, màu sắc trên bức tranh từ từ đập vào mắt, từ nhân vật cho tới đường nét đều vô cùng tinh xảo.

Ban đầu Đàm Diệu Minh không quá để tâm. Bỗng khi bức tranh được mở ra, trước mắt anh bùng sáng, lại có một mùi hương đập ngay vào mũi, mùi hương thoảng giống hương lan, lại có phần đậm hơn, giống như bản thân loại giấy này đã có mùi hương, cũng lại giống như mùi tỏa ra từ mực vẽ.

“Đây là bức *Phù sinh đồ* của Ngô Đạo Từ. Ai cũng biết Ngô Đạo Từ sở trường vẽ người, vẽ non nước, nhưng bích họa của ông ấy cũng là một vật phẩm quý giá hiếm có. Bây giờ khó mà tìm được bản gốc của Ngô Đạo Từ. Bức *Phù sinh đồ* này là khi trước tổ tiên của tôi mua được từ tay một gia đình quan lại. Chưa nói tới việc màu sắc của bức bích họa này hiếm có khó gặp, chỉ riêng chất giấy của nó đã xứng đáng là hàng cao cấp tuyệt tích rồi.” Ngón tay Thai Từ Tân vuốt nhẹ lên mép tranh: “Những bức tranh truyền thế của Ngô Đạo Từ mỗi ngày một hiếm hoi, nhất là bích họa lại càng khó gặp. Mấy năm trước trên thị trường lại có người lấy *Phù sinh đồ* ra bán đấu giá, vậy mà cũng lừa gạt được khối người. Nhưng người sành sỏi chỉ cần nhìn qua là biết thật giả, bức *Phù sinh đồ* được mang bán đấu giá sử dụng loại giấy ngọc bản tuyên”.

Đàm Diệu Minh khẽ cười: “Ngọc bản tuyên đã là loại đắt nhất trong các loại giấy làm tranh làm sách rồi”.

“Đám gia rất sành, ngọc bản tuyên đích thực là loại giấy đắt nhất thời bấy giờ, khả năng thấm mực cực mạnh, chất giấy vượt trội. Thế nên trong buổi đấu giá đó, người trong ngành tuy biết đó là sản phẩm giả mạo nhưng cũng vì chất giấy mà tình nguyện sưu tầm. Tuy nhiên, bức *Phù sinh đồ* thật sự thực ra dùng loại giấy tạng kinh. Nó còn có một tên gọi khác là kim lịch tiền, bây giờ đã không còn bắt gặp nữa. Bây giờ có rất nhiều chuyên gia và học giả vừa nhắc tới tạng kinh là lại gán cho cái mác giấy đời Tống, cho rằng tạng kinh chỉ lưu hành ở đời Tống, còn các bức tranh thời Thịnh Đường đa phần dùng giấy nước Thục. Thế nhưng *Phù sinh đồ* của Ngô Đạo Từ từ sớm đã sử dụng tạng kinh, hơn nữa chất giấy còn thấm màu đẹp và tỉ mỉ hơn thời Tống”

Thai Từ Tân dùng ngón tay lướt cẩn thận lên mặt giấy: “Màu giấy như hoàng kim, mặt giấy mịn màng, sáng tác trên loại giấy này thì có thể lưu giữ ngàn năm. Ai cũng nói hết đời Tống, tạng kinh đã không còn nữa, nói vậy cũng không sai, với kỹ thuật hiện đại tiên tiến ngày nay mà chúng ta vẫn không mô phỏng được chút hình bóng nào của kim lịch tiền”.

“Cô Thai thật là hào phóng.” Đàm Diệu Minh cười nhẹ nhàng.

“Đám gia là ai chứ, đến Thương Lăng làm việc, chính là tìm một đường sống trên địa bàn của anh. Ai cũng có thể không để tâm, riêng phía Đám gia thì phải tới nói chuyện một lần. Mà Đám gia cũng là người thông minh, nếu không phải đã đoán trước được tôi sẽ tới thì đám vệ sỹ ngoài kia đã sớm từ chối tôi rồi”

Nụ cười của Đàm Diệu Minh không tan vào ánh mắt: “Skyline có *Giang sơn đồ*, bây giờ cô Thai lại đưa ra một bức *Phù sinh đồ*, đúng là rất có thâm ý. Bút tích thật của Ngô Đạo Từ hiếm có khó tìm, chỉ tính riêng chất giấy của bức tranh trước mặt đã vô cùng giá trị, nói chi tới việc bản thân nó là một bức bích họa thì lại càng có giá trên trời. Chỉ tiếc là, Đám mỗ tôi không phải loại người tao nhã như lời cô nói, danh họa rơi vào tay tôi e rằng sẽ bị chà đạp”.

Thai Từ Tân trầm ngâm: Con cáo già này, rõ ràng biết mình thành tâm thành ý tới đây, còn cố ý từ chối, hoàn toàn đã ăn chắc thối yếu của cô, muốn nhân cơ hội mọi chút lợi ích mà thôi. Nhưng những suy nghĩ ấy cô không thể biểu lộ ra ngoài nét mặt. Cô mỉm cười, đưa ra tuyệt chiêu: “Nghe nói Tướng Ly rất có hứng thú với bức *Giang sơn đồ* ở Skyline, có lẽ cũng là một người thích các bức tranh nổi tiếng. Thương Lăng ai cũng biết sở thích của Tướng Ly chính là sở thích của Đám gia, thế nên bức *Phù sinh đồ* của tôi là quá thích hợp rồi”.

Nghe xong câu ấy, Đàm Diệu Minh cười phá lên: “Đúng là Tướng Ly rất thích”.

Nghe Đàm Diệu Minh nói như vậy, trong lòng Thai Từ Tân đã sáng như gương. Ban nãy cô không gọi Tướng Ly là Tướng gia, vì cả thành phố đều đồn đại Tướng Ly là cô gái của Đàm Diệu Minh. Thế nên, tiếng Tướng Ly của cô cũng là một sự thăm dò. Nếu Đàm Diệu Minh không có lòng với Tướng Ly thì trong cuộc đàm phán này, anh phải gọi Tướng Ly một tiếng Tướng gia mới đúng. Nhưng nếu có tình thì ắt sẽ lộ ra chân tình. Khi gọi tên cô ấy, dù anh không gọi tên thân mật thì cũng không xưng là Tướng gia.

Quả không sai, khi gọi tên cô ấy, nụ cười thấm sâu vào ánh mắt anh, khóe miệng cũng trở nên dịu dàng hơn, đó là vì từ tận đáy lòng anh coi cô ấy là người con gái của mình. Thế nên, nước cờ này của cô coi như đã thuận lợi.

Đàm Diệu Minh không nhắc đến chuyện bức tranh nữa. Anh giờ tay rớt trà cho cả hai, nói vạch trần mục đích của cô: “Hiện giờ khí thế của Lục Đông Thâm rất dữ dội, cô muốn giành chút lợi từ trong tay anh ta quá khó”.

Thai Từ Tân thấy anh đã quay về việc chính, cũng tự động nói: “Sau lưng tôi chẳng phải còn có Đàm gia hay sao?” Cô nâng tách trà lên, nhấp một ngụm: “Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi. Bây giờ Chính phủ đang ra sức dẫn dắt các hạng mục đầu tư. Thật ra trong lòng Đàm gia cũng hiểu rất rõ mà, hôm nay đây được một Lục Đông Thâm đi, ngày mai có thể sẽ có hai, ba người khác. Miếng bánh Thương Lãng không sớm thì muộn cũng sẽ phải nhường đi một ít. Lục Đông Thâm làm việc quá tuyệt tình, một lòng muốn chiếm hết. Còn Đàm gia anh thì sao? Xưa nay chỉ có anh tự nguyện cắt thịt chia ra, nào tới lượt người khác cắn thịt trong lòng bàn tay anh? Thế nên anh và Lục Đông Thâm chắc chắn như nước với lửa, khó mà dung hòa. Nhưng Trường Thịnh chúng tôi tình nguyện chia lợi ích ra với Đàm gia. Anh có lai lịch, chúng tôi có vốn, mục đích của hai chúng ta chính là trói chân trói tay Skyline lại”.

Đàm Diệu Minh một tay cầm tách trà một tay nâng nắp lên quẹt nhẹ qua miệng tách, anh khẽ nhếch môi: “Thai cô nương chung quy vẫn là người thông minh, chứ không phải hạng không biết điều như Lục Đông Thâm. Hai bên cùng có lợi cũng có vẻ là một ý hay, có điều...”. Anh ngước mắt nhìn cô, nói trúng chỗ hiểm: “Trường Thịnh định nhường bao nhiêu lợi đây?”.

“Khu đất vàng quận Xuyên Dương, tương lai phát triển sẽ không hề thua kém Quan Dương. Tôi biết Đàm gia nắm chắc phần thắng, nhưng một khi có vốn nước ngoài đổ vào thì sự phát triển sau này lại càng không thể tính nổi. Dĩ nhiên, Đàm gia tự có cách thu hút nguồn vốn nước ngoài. Nhưng cuộc đấu giá đang đến gần, người thích hợp để lựa chọn nhất chính là tôi. Phía sau tôi là Trường Thịnh, phía sau Trường Thịnh là cả một thị trường quốc tế. Việc Đàm gia ra mặt dẹp bằng một số kẻ cạy có quan hệ chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Trường Thịnh chính là túi tiền của Đàm gia, như vậy sẽ càng ăn nhịp với nhau.”

Nói tới đây, Thai Từ Tân đặt tách trà xuống, cười khê: “Đàm gia không cần bỏ ra một đồng nào cả. Tôi chỉ xin Đàm gia hay mở một con đường cho Trường Thịnh, 3% là phần lấy ra để kính Đàm gia. Dĩ nhiên, nếu hiện giờ bố tôi có thể đứng ra quản lý mọi việc thì tôi nghĩ với tính khí của bố, ông sẽ rất rộng rãi với bạn bè. Tôi dù sao cũng chỉ là đàn bà con gái, trong mắt, trong bụng vẫn sẽ so đo tính toán chút lợi vật”.

Cô ý tứ rõ ràng, lời nói lại lấp lửng, cũng biết loại sành sỏi như Đàm Diệu Minh sẽ nghe ra được ý cô. Giao dịch với người nhạy bén là không cần kỳ kèo, không cần vòng vo, nói lấp lửng đủ để đối phương hiểu là được. Cô cho Đàm Diệu Minh một quả táo ngọt trước, sau đó sẽ đưa ra đề xuất bố cô hiện đang hôn mê cũng vì bị anh hại, vì vậy, coi như anh nợ cô một khoản.

“Chuyện của ông nhà, tôi nghe xong cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Đáng nhẽ tôi phải nể mặt cô vì danh tiếng của ông Thai mới đứng, chỉ tiếc là...” Nói tới đây Đàm Diệu Minh ngừng lại, ý tứ sâu xa.

Thai Từ Tân rất nhạy cảm, nghe đến đây lập tức tim đập lỡ nhịp, bỗng chốc có một dự cảm chẳng lành. Cô không đáp lại, nhưng đáy mắt dâng lên tia nhìn cảnh giác.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, ần di động, ra lệnh với đầu bên kia: “Cắt hình ảnh của cậu Thai qua đây”.

Anh nói xong, chưa đầy nửa phút sau, màn hình lớn trên bức tường đối diện Đàm Diệu Minh đã sáng lên. Thai Từ Tân quay đầu lại nhìn. Trước tiên đập vào mắt là hình ảnh 12 khung hình được chia ra đều đặn, ngay sau đó, có một khung hình được nhấn vào rồi phóng to lên. Thai Từ Tân nhìn kỹ lại, dự cảm không lành cứ thế tăng vọt trong lòng.

Người trên hình ảnh ấy chính là anh trai của cô, Thai Nghiệp Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Nghe nói cậu ta có hứng thú với cô gái của tôi

Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sông bạc nữa...

Là một sông bạc, nằm ngay dưới club Hoàng Thiên.

Không phải là hình ảnh khói thuốc mù mịt như trong tưởng tượng, nơi đây vẫn được trang hoàng rất sáng sủa, tráng lệ. Trong hình ảnh, Thai Nghiệp Phàm đang ngồi một góc trên bàn đánh bạc, có lẽ một phòng kín trong sông bạc, sau lưng thấp thoáng có bóng bức tượng thần Hy Lạp cổ. Ngoài anh ta ra còn ba người khác đánh chung, gương mặt xa lạ, đều là những nhân vật có máu mặt, ra ngoài thể hiện một hình tượng khiêm tốn, nho nhã, nhưng vào đây rồi, vì được “chăm sóc” những cô gái yếu điệu trong lòng mà hoàn toàn để lộ bản tính.

Bên cạnh Thai Nghiệp Phàm cũng có một người đẹp, vóc dáng thướt tha như liễu rủ, nép sát vào người anh ta, vòng một sống động làm mê loạn ánh mắt người ta.

Thai Từ Tân từng nghe nói về sông bạc ngầm này, quy mô không hề nhỏ, giá vào cửa cũng cao, được rất nhiều người đặt biệt danh là “Tiểu Ma Cao”, quan trọng hơn là sông bạc nối liền với Hoàng Thiên, những người có thể ra vào đây, ngoài những cô bồ nhí, vợ bé mà các vị khách tự đưa tới còn có

các cô gái của Hoàng Thiên, họ ai nấy đều là cao thủ phục vụ đánh bạc.

“Người đang chăm sóc cậu chủ Thai chính là cô gái đứng đầu Hoàng Thiên, Phù Dung. Gần đây cậu chủ Thai mê cô ấy chết lên chết xuống, thậm chí chuyện cậu ấy một phút nổi giận vì hồng nhan cũng đang đồn ầm ĩ trong Hoàng Thiên. Đương nhiên, ai tới đây cũng đều là khách, chỉ cần cậu chủ Thai đừng quá đáng quá, giữ lại chút thể diện cho Đàm Diệu Minh tôi thì chuyện đàn bà con gái chỉ là chuyện nhỏ.”

Đàm Diệu Minh rút điều thuốc lá từ trong hộp ra, ngậm vào miệng, bật lửa kêu tách một tiếng, có ngọn lửa xanh nhỏ xíu bật lên, soi sáng khuôn mặt tuấn tú của anh. Đầu điều thuốc cháy sáng. Anh rít một hơi, khi nhả ra làn nữa, làn khói thuốc màu trắng xám cũng theo đó bao trùm cả khuôn mặt.

“Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là khả năng bài bạc của cậu chủ Thai cũng rất cừ. Mấy hôm nay cậu ấy thắng được của sòng bạc bảy tám vạn, cộng vào cũng phải lên đến 20, 30 triệu. Thế là, các anh em trong sòng bạc đều tò mò, cũng muốn cùng cậu chủ Thai học hỏi một chút, cho dù chỉ học được một, hai chiêu cũng đủ ăn no mặc ấm nửa quãng đời còn lại rồi.”

Thai Từ Tân nghe xong câu ấy mà lạnh sống lưng. Cô hiểu rõ ông anh hai của mình, bình thường đúng là có tới mấy sòng bạc chơi bời, nhưng chưa bao giờ nghe nói trình độ đánh bạc của anh ta cao cỡ nào, chẳng lẽ...

Suy nghĩ ấy vừa nổi lên thì thấy màn hình trên bức tường thu nhỏ lại còn bốn ô vuông, trong này chỉ có mình Thai Nghiệp Phàm, không có Phù Dung. Những thời gian khác nhau, địa điểm đều là phòng kín ấy. Máy camera bắt được rất tỉ mỉ, từng động tác tay rất nhỏ hay từng cái mắt đưa mày liếc của Thai Nghiệp Phàm với người chia bài đều được quay rõ ràng.

Dự cảm của Thai Từ Tân đã ứng nghiệm, Thai Nghiệp Phàm quả nhiên đã giờ trò lừa đảo. Không chỉ có vậy nhìn ánh mắt phong tình đăm đăm đuổi cô gái chia bài đó nhìn anh ta, chắc chắn anh ta cũng đã âm thầm mua chuộc cô ta rồi.

Da đầu lạnh rần lên, giống như con gió ngoài cửa sổ, tê rải rết buốt, giống như có từng lưỡi dao đang quét qua da đầu. Hình ảnh được tạm dừng, dừng ngay ở giây phút Thai Nghiệp Phàm đổi bài.

Thai Từ Tân quay phắt lại nhìn Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh không gấp gáp, không vội vã, đồ người kéo chiếc gạt tàn lại gần, gạt tàn thuốc: “Ở những nơi như thế này, những người thật sự thắng đậm, cuối cùng vẫn cứ phải để lại một ít, coi như là có qua có lại. Cậu chủ Thai vui chơi hưng phấn, không hiểu quy tắc thì thôi, nếu thật sự dựa vào bản lĩnh mà thắng được tiền thì 20, 30 triệu ấy cũng coi như Đàm mỗ tôi cho cậu chủ Thai chút tiền tiêu vặt. Nhưng cậu ấy lại rắp tâm bày trò, thủ đoạn, vậy thì món nợ này phải tính kiểu khác”.

Thai Từ Tân nghiêng rặng nghiêng lợi, cục diện vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng không ngờ lại bị ông anh hai của cô đánh cho tan tác.

“Xem ra Đàm gia muốn nhân chuyện này để đàm phán điều kiện với tôi rồi.” Cô hơi nâng cằm lên: “Thai Nghiệp Phàm đã là người trưởng thành, có những sai lầm, bản thân anh ấy có thể chịu trách nhiệm”.

Đàm Diệu Minh bật cười: “Cô Thai hiểu lắm rồi, chỉ là tôi nghĩ rằng nên để người nhà của cậu chủ Thai biết chuyện mới phải. Nếu không, đợi tới lúc cậu chủ Thai bị người ta khiêng ra khỏi sòng bạc, nhà họ Thai lại hiểu lắm rằng Đàm Diệu Minh tôi không nể mặt các người”.

Thai Từ Tân nghe câu này mà không khỏi rùng mình: “Đàm gia, tôi hiểu là sòng bạc có quy tắc của sòng bạc, nhưng nếu chuyện này chỉ dính dáng đến tiền bạc thì bắt Thai Nghiệp Phàm nhả tiền ra là được rồi. Khiêng ra khỏi sòng bạc, Đàm gia có hơi quá tay thì phải?”.

“Trong sòng bạc dĩ nhiên là chỉ liên quan đến tiền, nếu không thì liên quan tới cái gì đây? Vì muốn tranh giành Phù Dung, cậu chủ Thai suýt nữa dìm chết người ta. Giờ cậu ấy vẫn còn ngồi được trên bàn đánh bạc là vì tôi bảo thuộc hạ dìm chuyện đó xuống. Nhưng cậu chủ Thai chơi gian lận là phạm vào đại kỵ của sòng bạc, đó không đơn thuần chỉ là chuyện tiền bạc nữa. Theo quy định của sòng bạc, những kẻ gian lận không đi ra khỏi đây được là chuyện quá bình thường, thẳng thừng đánh cho gãy tay gãy chân cũng là chuyện bình thường.”

Bà vai Thai Từ Tân run lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Thật ra đâu phải cô không hiểu quy tắc của sòng bạc? Cô ở trên thương trường bao năm, từng gặp những kẻ hôm nay vẫn còn ầm ĩ với cô trên bàn đàm phán, ngày mai đã tử mạng vì đánh bạc. Sòng bạc ngấm của Đàm Diệu Minh, sao có thể là nơi muốn ra là ra được?

“Đàm gia muốn thế nào?”

Đàm Diệu Minh rít một hơi thuốc. Làn khói phảng phất nơi khuôn cằm vuông vức của anh. Nửa điều thuốc hút dở trên ngón tay lặng lẽ cháy, sáng như ánh mắt của anh vậy, nhưng cũng yên tĩnh đến giày vò trái tim người khác. Anh cười nhạt: “Nghe nói, cậu chủ Thai có hứng thú với cô gái của tôi, lại còn ngông cuồng nói muốn ném thử mùi vị của cô ấy?”.

Hồ hấp của Thai Từ Tân lập tức tắc nghẹn, đây mới là mấu chốt!

Đối phương đôi giọng như vậy, khiến tư duy của cô gặp khủng hoảng nghiêm trọng. Lúc đó Thai Nghiệp Phàm chẳng qua chỉ nói một bằng quơ trong lúc say, trong phòng bệnh viện chỉ có vài người họ. Tai mắt của Đàm Diệu Minh có thể lặng lẽ găng mắc khắp nơi, không khỏi khiến cô thấy sợ hãi người đàn ông này.

“Chỗ này của tôi không phải là nơi cho người khác ăn no, hôm nay nếu tôi không tháo khớp một tay hoặc một chân của cậu chủ Thai, e là cậu ấy sẽ không bao giờ hiểu được hai chữ ‘quy tắc’ viết thế nào.”

Thai Từ Tân chỉ cảm thấy từng hơi thở quét qua khoang mũi cũng khiến cô đau đớn. Đàm Diệu Minh làm vậy là rõ ràng muốn thể hiện với người ngoài tầm quan trọng của Tường Ly. Việc gian lận có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ là việc anh hai cô nhưng nhớ người con gái của Đàm Diệu Minh, cho dù chỉ là một câu nói trong lúc say cũng không được.

Cô cảm hận đến chết sự ngu dại của Thai Nghiệp Phàm, nhưng lại không thể bỏ mặc anh ta. Nếu không với tính khí của Đàm Diệu Minh, e rằng thật sự có thể khiến Thai Nghiệp Phàm tàn phế. Một khi chuyện ấy xảy ra thật thì nhà họ Thai của họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Trên giang hồ không có ai dám nói Đàm Diệu Minh sai, và giữa nhà họ Thai cùng Đàm Diệu Minh sẽ có một vết nứt khó hàn gắn.

“4%, thêm 1% nữa, coi như tôi giữ lại cái chân của anh hai tôi.”

Đàm Diệu Minh nhìn cô qua làn khói thuốc: “5%, cậu chủ Thai có thể mang theo tiền thắng bạc của mình thuận lợi ra khỏi đây. Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sông bạc nữa”.

Thai Từ Tân nghiêng răng, 5%, Đàm Diệu Minh cũng đủ tàn nhẫn. Làm vậy coi như anh chỉ cần bỏ ra quan hệ, tình cảm là đã có thể cắt đi một nửa miếng thịt của dự án Xuyên Dương.

Tề Cương gõ cửa đi vào, đi thẳng tới bên cạnh Đàm Diệu Minh, cúi xuống thì thầm một câu bên tai anh. Chỉ thấy đôi mắt vốn trầm lạnh của anh chợt hiện dịu hẳn, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên. Anh ấn đầu lọc xuống gạt tàn rồi đứng dậy.

Bên này, trái tim Thai Từ Tân vẫn đang treo lơ lửng, thấy Đàm Diệu Minh đang nói chuyện một nửa rồi đi thì vô cùng sốt sắng, lập tức lao theo gọi một tiếng “Đàm gia”. Cô bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: “Chuyện của Tường gia chúng tôi còn quan trọng hơn trời. Hôm nay Đàm gia không rảnh nữa rồi. Còn về cậu chủ Thai, chúng tôi sẽ tạm thời giữ lại, xử lý thế nào cứ đợi tin tức của Đàm gia đi”.

Thai Từ Tân gạt Tề Cương ra, rào bước đi ra cửa. Tề Cương đang định đuổi theo thì một giây sau đã bị Tần Dịch chặn lại. Khi Thai Từ Tân đuổi theo xuống đại sảnh tầng một, vừa rẽ thì chợt nghe thấy tiếng của Tường Ly, vừa trêu chọc vừa tùy tiện: “Các em gái của Hoàng Thiên, có nhớ Tường gia không hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Cưới về nhà là xong

Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?

Là Tường Ly đã quay trở về.

Thai Từ Tân nghĩ tới lời hẹn bảy ngày trước. Tường Ly trở về cũng khá kịp thời, chỉ là không biết lần này cô ấy có thật sự có cách chữa trị cho bố cô không hay tiếp tục giờ trò ma quỷ. Đối với con người tên Tường Ly này, Thai Từ Tân vẫn còn ôm thái độ cảnh giác, luôn cảm thấy cô ấy giấu quá nhiều bí mật không thể nói cho người khác biết, hơn nữa cho tới bây giờ, cô ấy cũng cho rằng việc bố hôn mê cũng có liên quan rất lớn đến Tường Ly.

Nhưng đồng thời, Thai Từ Tân cũng lại không ghét nổi Tường Ly. Cô ấy trông quá xinh đẹp và khí khái, nhất là đôi mắt đó. Khuôn mặt và ánh mắt đều không phải kiểu mà các cô gái bình thường có thể có được, cho dù chỉ đứng từ xa, bị cô ấy đánh mắt nhìn thì cũng khiến người ta điên đảo thần hồn một lúc lâu.

Thai Từ Tân đứng ở vị trí góc ngoặt trên cầu thang không bước xuống. Nhìn từ góc này, cô có thể nhìn thấy Tường Ly, còn Tường Ly thì không thấy được cô. Tần Dịch bước lên, bảo vệ bên cạnh cô. Tề Cương cũng vừa tới kịp, thấy cô có vẻ không giống như đang gây chuyện nên cũng mặc kệ, rào bước đi xuống lầu, từ xa đã cất giọng hào sảng: “Tường gia, cuối cùng cô cũng quay về rồi, cô còn không về, Đàm gia của chúng tôi chắc có lẽ sẽ lộn tung cả Thương Lăng này lên mất”.

...

Tường Ly tuy người đầy bụi bặm, nhưng cười lên vẫn rất rực rỡ. Sau khi đi vào Hoàng Thiên, cô vút đại ba lô qua một bên, bước vài bước đi lên sân khấu, đứng kẹp giữa các cô gái thướt tha ấy, trái ôm một cô, phải ôm một cô. Hai cô gái ở trong lòng cô cũng đùa giỡn theo, náo nhiệt không sao tả được.

“Chẳng phải tôi đã quay về rồi sao. Phóng tầm mắt ra khắp Thương Lăng này, chưa có chỗ nào có thể giữ chân tôi lại được.” Tường Ly ôm chặt cô gái trong lòng, lần lượt “chăm mút” má trái má phải: “Các em thì sao? Mấy hôm nay có ngoan không hả?”. Nói rồi, ngón tay thon của cô nắm lên ngực cô gái đứng bên cạnh: “Thanh Chi, đầy đặn hơn nhiều rồi đấy”.

Cô gái được gọi tên Thanh Chi cũng không tức giận hay xấu hổ, nở nụ cười vừa yêu mị vừa thoải mái, bàn tay mềm như cỏ cũng hướng về phía ngực Tường Ly: “Vây em cũng phải kiểm tra thử của Tường gia...”.

Các cô gái khác cũng hứng phần đầy mình, lần lượt quây xung quanh Tường Ly.

Tề Cương đứng bên, nét mặt ngưỡng mộ: “Mỗi lần Tường gia tới là giống như Hoàng đế lâm hạnh* quý phi vậy, chỉ còn thiếu bồn rượu rừng thịt nữa thôi”.

Đàm Diệu Minh đứng ngay bên dưới sân khấu, hai tay đút túi quần, cứ nhìn mãi Tường Ly đang trêu chọc các cô gái, ánh mắt dịu dàng, bờ môi động một nụ cười nhẹ nhàng, như ung dung cũng giống như cung chiêu. Tề Cương nhìn thấy cảnh ấy mà cảm thán mãi không thôi. Người bên ngoài ai cũng biết Đàm gia không thích rượu chè gái gú, duy chỉ có một người là Tường Ly có thể khiến anh cam tâm chấp nhận khó khăn, cũng chỉ có việc của Tường Ly mới khiến một người xưa nay luôn bình tĩnh như Đàm gia phải suy nghĩ, phải đắn đo.

Tường Ly điên cuồng cùng các cô gái trên sân khấu đã đủ, bèn nói: “Các em đi làm việc đi”. Trước khi nhảy xuống, cô còn không quên bấu một cái lên mông của một cô gái.

Cô gái đó nùng nịu trách mắng sau lưng cô: “Ghét ghê...”.

Đàm Diệu Minh không thúc giục, kiên nhẫn đợi Tường Ly cầm ba lô tiến tới, mỉm cười từ đầu tới cuối: “Bình an trở về là được rồi”. Anh vừa dứt lời, lập tức nhìn thấy trên cổ cô để lộ lớp băng trắng, đầu mày lập tức nhíu lại, giờ tay nhẹ nhàng xoay mặt cô sang một bên: “Bị thương đây à?”.

Tường Ly cười: “Bị móng vuốt của sói cào một chút thôi, vết thương nhỏ”.

Đàm Diệu Minh càng nhíu mày dữ hơn. Tề Cương đứng bên cạnh sừng sốt: “Chỉ đi ra ngoài một chuyến, sao có thể gặp cả sói chứ?”.

“Tề Cương, gọi điện thoại cho bác sỹ Từ.” Đàm Diệu Minh cất giọng trầm trầm

Tề Cương vừa định rút di động ra, liền bị Tường Ly cản lại: “Làm gì đấy, làm gì đấy? Nếu vết thương mà có chuyện gì thì em chết lâu rồi, vẫn còn gắng gượng được đến giờ này sao? Vết thương có chút xiu thế này có thể làm khó được em sao? Được rồi, không chết được đâu”.

Đàm Diệu Minh đợi cho cô nói hết câu, rồi lập tức vòng tay kéo cô vào lòng, ôm chặt. Cô sững người, muốn giằng ra nhưng càng bị anh ôm chặt hơn, nên cô cũng mặc kệ anh.

Tề Cương ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ trong lòng, tình cảnh này thì chắc chắn là Tường Ly vừa đi đến một nơi nguy hiểm, nhưng nếu Đàm gia không nói ắt cũng có lý do của anh, bèn cười nói: “Tường gia, cô là người Đàm gia chúng tôi yêu thương nhất, phải cố gắng đường thương mới được”.

Tường Ly đứng trong vòng tay Đàm Diệu Minh, từ cánh tay siết chặt của anh cũng không khó nhận ra sự lo lắng của anh, ng có một dòng nước ấm áp từ từ thấm vào tận đáy lòng.

Anh chính là như vậy, giống như một đốm lửa, đang từ từ làm tan chảy trái tim từ lâu đã đóng băng của cô. Con người không phải cô cây. Bao năm nay anh nuông chiều cô, mặc cho cô ngang ngược càn rỡ trên địa bàn của mình. Anh dựng cho cô một bầu trời, khiến cô vào lúc khó khăn nhất, tro trọi nhất, vào lúc cuộc đời u ám nhất đã nhìn thấy hy vọng. Chính anh đã giúp cô sống có tự trọng, khiến lớp băng trong trái tim cô xuất hiện một vết nứt, dòng chảy ấm áp của anh cứ men theo vết nứt đó từ từ thấm vào tận trái tim.

Cô giờ tay chạm nhẹ lên hàng lông mày của anh, cười khê: “Đừng có nhăn nhó, vốn dĩ đã là đại ca giang hồ rồi, ai ai cũng sợ danh tiếng của Đàm gia, còn nhíu mày nữa sẽ khiến người ta lùi xa ba bước đấy”.

Đàm Diệu Minh phì cười vì cô, nét mặt cũng theo đó dần ra thoải mái hơn: “Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?”.

Tường Ly vừa định buột miệng nói không có, trong đầu vô tình lướt qua hình bóng Lục Đông Thâm, bờ môi cô mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, chỉ cười cười.

“Vẫn nên đi kiểm tra bác sỹ.”

Đàm Diệu Minh si mê khuôn mặt tươi cười của cô, bèn giờ tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô ra sau tai, trong lòng vẫn còn băn khoăn về vết thương trên cổ.

Tường Ly bước không lại được anh, bèn gật đầu rồi quay sang Tề Cương: “Tôi cần chỉnh trang qua một chút, ví dụ như tắm”.

Tề Cương nói ngay: “Đàm gia vẫn luôn chuẩn bị sẵn phòng Thiên Tự cho cô, ban này tôi có sai một cô em đi dọn dẹp một lượt rồi, những gì cần chuẩn bị đã sẵn sàng”.

Tường Ly ném ba lô vào lòng Tề Cương: “Hiểu chuyện đấy”.

Tận cùng hành lang chính là phòng Thiên Tự, cũng chính là phòng nghỉ hào hoa nhất Hoàng Thiên. Đàm Diệu Minh nhìn theo bóng lưng cô, rồi dặn dò Tề Cương: “Bảo mấy đứa chăm sóc thông minh lên một chút, cô ấy đang bị thương”.

“Anh cứ yên tâm Đàm gia, nếu anh thật sự không yên tâm về Tường gia thì cưới về nhà là xong, cứ ‘nuôi thả’ kiểu này chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ có chuyện.”

Đàm Diệu Minh thu ánh mắt lại, nhìn thẳng vào Tề Cương. Tề Cương sợ nhất là ánh mắt âm u lạnh ngắt này của anh, lập tức xoa xoa tay cười trừ: “Nghe

các anh em ở dưới nói, Tường gia được một chiếc ô tô đưa về. Có người tinh mắt, nhìn thấy người ngồi trong xe là Lục Đông Thâm”.

Đầu mày vừa dẫn ra của Đàm Diệu Minh lại nhú ngay vào. Sao cậu ta lại đi chung với Tường Ly?

“Đàm gia...” Tề Cương đánh mắt nhìn lên gác, rồi lấy cánh tay huých Đàm Diệu Minh: “Phía cậu chủ Thai tính sao đây?”.

Trong lúc ấy, Thai Từ Tân đã đi xuống, bước về phía này, nói thẳng thừng: “Miếng thịt Đàm gia muốn cắt có hơi to. Trường Thịnh không phải tài sản của một mình tôi, chuyện này tôi cần phải bàn bạc với Hội đồng quản trị mới được. Vẫn mong Đàm gia giọng cao đánh khẽ, cho dù là đợi tới khi Trường Thịnh có kết quả, anh xử lý vẫn chưa muộn”.

Tề Cương tiến lên trước một bước: “Dám cò kè mặc cả với Đàm gia, cô chán sống rồi hả?”.

“Tề Cương!” Đàm Diệu Minh lạnh giọng quát.

Tề Cương im bặt.

Ngữ khí của Đàm Diệu Minh vẫn trầm lạnh như thế: “Cô có thể quay về căn nhắc. Còn cậu thủ Thai thì phải chịu thịt, bị nhốt thêm vài ngày, cửa lớn của Hoàng Thiên luôn rộng mở chào đón cô Thai”.

[...]

Cuối cùng Tường Ly cũng được thoải mái tự do ngâm mình tắm rửa. Nghĩ lại mấy ngày qua cô chỉ có thể ở nơi hoang dã đun tạm nước sôi rồi lau rửa một cách đơn giản nhất, lại còn phải nhân lúc Lục Đông Thâm đi săn bắn nữa, thật không thoải mái chút nào.

Hơi nóng nghi ngút bốc lên, hương hoa thoang thoang trôi nổi giữa làn nước, trên chiếc giá sạch sẽ đã đặt sẵn quần áo thay. Tường Ly gói đầu lên thành bồn tắm, qua làn hơi nước trắng xóa, dường như lại nhìn thấy khuôn mặt của Lục Đông Thâm, sau đó nhớ lại tình cảnh hai người họ được con sói kia dẫn một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Muốn tôi hầu hạ gia thế nào?

Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đừng là có phúc ba đời...

Một con sói quay lại báo ơn.

Nguyên do là vì lúc trước trong khoảnh khắc động lòng trắc ẩn cô đã không hạ dao xuống.

Sói mẹ đi trước dẫn đường, giữa hoàng hôn mù mịt, bóng hình nó lúc ẩn lúc hiện. Con sói nhỏ kia thì khá lanh lợi, có khi thì chạy vài bước bên cạnh mẹ, có khi lại quay ngược lại cọ cọ vào gấu quần cô.

Họ bám theo hai con sói suốt dọc đường, giữ một khoảng cách nhất định với con sói kia. Tương tự, cứ mỗi lần con sói con chạy về phía họ đùa nghịch là lại bị sói mẹ gọi trở về.

Đối mặt với quy luật sinh tồn trong rừng rậm, loài sói còn có nguyên tắc hơn loài người, nếu cần trả ơn chắc chắn sẽ không nợ, nhưng đối mặt với kẻ xâm phạm một chín một mười, chúng chắc chắn cũng phải đề cao cảnh giác.

Cứ như vậy, sói mẹ đã một mạch đưa họ thoát khỏi sương mù.

Giây phút đó, khung cảnh trước mắt họ như bừng sáng, từng nhánh cây ngọn cỏ, từng viên đá nhánh sông đều là những thứ cô vô cùng quen thuộc, còn cả những ký hiệu cô đã đánh dấu cũng đều được khắc rất rõ ràng ở đó, chưa từng biến mất.

Sói mẹ dừng bước chân lại, không tiếp tục tiến lên nữa.

Tường Ly hiểu nó sẽ chỉ đưa họ tới đây thôi, nhất thời trong lòng cảm thấy xúc động muôn phần. Tuy rằng nó vẫn còn cách họ một đoạn, nhưng nếu không có nó, cô và Lục Đông Thâm sẽ mãi mãi lang thang trong khu rừng hoang đại vô bờ bến này. Và cuối sẽ bị thời gian, bị ngọn núi quái đản này nuốt chửng, sinh mệnh lụi tàn.

Cô muốn nói một tiếng cảm ơn, nhưng đối diện cô chỉ là một con sói.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, rồi nói một câu: *Đi thôi*.

Bọn họ định sẵn sẽ vẫn phải tiến bước, trở về thế giới thuộc về họ. Tường Ly quay đầu lại. Con sói ấy vẫn còn đứng đó, không chỉ có mình nó, ở sau lưng nó, trên những mô đất cao cao thấp thấp, thấp thoáng giữa bóng cây đều có bóng các con sói. Chúng đang yên lặng quan sát hai người họ, giống như đang bảo vệ đồng loại của mình, cũng giống như đang từ biệt họ...

Cho tới khi mặt trời lặn hẳn vào trong mây, sắc đỏ nơi góc trời tối dần đi, cũng là lúc họ ra khỏi núi Kỳ Thần. Tới tận lúc xuống dưới chân núi, Lục Đông Thâm vẫn nắm tay cô suốt.

Dưới núi có xe, vài chiếc.

Nhìn thấy bóng họ xuất hiện, chúng lập tức được lái tới. Một hàng xe đỗ lần lượt. Cảnh Ninh đi đầu, theo sau các vệ sỹ cũng lục tục bước xuống, khí thế rất rầm rộ.

Bấy giờ Tường Ly mới biết chỗ ô tô này hóa ra từ lúc Lục Đông Thâm đi vào núi là vẫn luôn đỗ kín tại đây trông chừng. Đám vệ sỹ này trông còn vạm vỡ, trang trọng hơn cả những vệ sỹ trước đó họ từng gặp mặt, giống như những sỹ tử từng giãy từng phút sẵn sàng lao ra chiến trường.

Không phải kiểu vệ sỹ bình thường, có lẽ là lính đánh thuê, đến từ đủ các quốc gia.

Thế nên cuối cùng họ đã hiểu một đạo lý, Lục Đông Thâm sẽ không chết, cho dù là trong khu rừng sâu không lường được kia. Nếu thật sự gặp chuyện gì bất trắc, anh chắc chắn sẽ nghĩ cách để lại tín hiệu cho những người này. Cho dù thật sự phải đáp bằng ngọn núi Kỳ Thần này, họ cũng sẽ dùng hết tất cả mọi khả năng để cứu họ ra khỏi nguy khốn.

Tại cô quên mất, một người đàn ông như vậy, địa vị thân phận và tính mạng bày ra đó, sao có thể không để lại bất kỳ trợ thủ nào mà mạo hiểm xâm nhập vào núi?

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh vẫn nắm chặt tay cô tiến bước.

Phía đường chân trời là thứ ánh sáng u ám xin màu, nửa sáng nửa tối. Một bên gương mặt anh chìm vào trong bóng tối, từng đường nét được khắc sâu rõ rệt, cái bóng dài phóng khoáng được kéo dài, chính là nguồn sức mạnh cô dựa dẫm vào suốt chặng đường vừa qua để có thể tiếp tục tiến bước. Đám vệ sỹ sau khi nhìn thấy anh đều lần lượt khom người cúi chào. Tuy rằng người anh toát lên vẻ moi mọt nhưng cũng không chống đỡ lại được nét uy nghiêm toát ra từ sự quyền thế.

Cảnh Ninh mở cánh cửa xe phía sau.

Cô rút tay lại.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần không hiểu. Cô nhìn lên khuôn mặt anh, có một khoảnh khắc chột xao xuyến. Đôi mắt anh như chứa cả nam châm, u tối, sâu xa, giống hệt như bóng tối đã nuốt chửng mọi ánh sáng sau lưng anh, hấp dẫn, hút linh hồn của người ta khiến họ phải run rẩy theo. Anh một lần nữa giơ tay về phía cô. Cô không nói gì, chỉ mỉm cười, nhưng không tiếp tục nắm tay anh nữa mà chui thẳng vào trong ô tô.

Nước trong phòng tắm làm đỏ rực hai gò má Tường Ly, hơi nóng chính là kẻ tội đồ lớn nhất, từng cánh hoa thom nghiêng nghiêng trên mặt nước cũng có tội theo. Cô vãn về một cánh hoa mỏng, rồi ngậm lên miệng, hương thom như đã thấm cả vào nước, cánh hoa đó liền trở nên đắng chát, giống hệt như tâm trạng của cô lúc trở về.

Trên núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, đó là cuộc đấu tranh dữ dội với thiên nhiên, đó là cuộc đấu tranh giành tính mạng với dã thú, là cuộc đọ sức để giành về hoặc sự sống hoặc cái chết, là ván cược giữa sinh mạng và sinh mạng, đã man nhưng thẳng thắn.

Khi ấy cô và Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến, bởi vì khi đấu với trời, họ là đồng loại.

Nhưng giây phút nhìn thấy chiếc xe ấy, cô hoàn toàn bình tĩnh, họ có thân thiết hơn nữa chung quy vẫn phải quay trở về hiện thực. Ván cược ở hiện thực là cuộc chiến giành giật giữa người và người, còn khó hiểu, lọc lừa hơn cuộc chiến với trời, nhưng lại là tàn nhẫn nhất. Cô và anh đã định sẵn sẽ phải đứng hai bờ sông, không còn là quan hệ bất tay hợp tác nữa mà sẽ là một lần chứng kiến cuộc chiến tranh nhân tính ác liệt nhất.

Cuộc chiến của lợi ích.

Cuộc chiến của âm mưu quyền lực.

Cuộc chiến giữa anh và cô.

Suốt dọc đường cô không nói thêm gì nữa, cứ mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ. Một chút ánh sáng nơi cuối trời cũng đã lụi tàn, ánh đèn đường sáng bừng lên trên những con phố, hắt ra xa xôi vụn vụn, xanh đỏ rực rỡ. Giữa các hàng cây là những ngọn đường khi sáng khi tối, các vòng sáng xếp thành hàng hắt lên mũi xe, giống như bông pháo hoa vụn vỡ rồi trải thành từng đốm sáng mờ ảo trước mắt cô.

Tới gần khu vực của Hoàng Thiên, Lục Đông Thâm không cho xe của các vệ sỹ đi theo nữa. Cảnh Ninh lo lắng cho sự an toàn của anh. Anh chỉ khẽ nói: *Đây là địa bàn của Đàm gia, ai dám gây chuyện?*

Cô nghe được câu ấy nói ấy, hiểu rằng Lục Đông Thâm đang giữ thể diện cho Đàm Diệu Minh.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị mở cửa, anh bỗng nhiên ở phía sau gọi giật cô lại.

Anh gọi cô là: Tường Ly.

Cô quay đầu.

Ánh mắt anh chìm vào bóng tối của khoang xe, hoặc có lẽ vì ánh mắt anh quá tối, đến mức có thể hút cô vào khoảng tăm tối ấy. Anh đổ người về phía cô, ánh sáng trên lớp kính cửa xe hắt xuống khuôn cằm đã bắt đầu lún phún râu của anh, vừa vuông vắn vừa gọi cảm.

Có một khoảnh khắc, khuôn mặt của anh và cô gần trong gang tấc, gần tới mức hơi thở đan cài vào nhau, gần tới mức cô có thể nhìn thấy bóng của mình qua đôi mắt anh.

Lát sau, anh giờ tay lên, hướng về phía mặt cô.

Hô hấp của cô như khựng lại, ngón tay đang móc vào cánh cửa lại càng siết chặt. Ngón tay mảnh khảnh của anh chỉ lướt ngang qua vành tai cô, lấy ra một phiến lá mắc vào mái tóc sau tai, nhỏ xíu, mạch lạc nhọn. Anh vẫn về trong lòng bàn tay rồi bóp vụn.

Lá lá của cây anh đào, giống như khói hoa tháng ba, thứ rơi xuống mái tóc cô có lẽ là lá anh đào trắng muốt như tuyết.

Cho tới tận bây giờ, vành tai cô vẫn còn nóng hổi. Đầu ngón tay anh ấm áp, nhưng chỉ chạm nhẹ như vậy thôi lại tựa như bàn ủi.

Có tiếng cười quyến rũ nào đập vào tai cũng tiếng đây cửa.

Giữa làn hơi nước, có bóng cô gãi từ từ bước đến, mặc một chiếc xường xám bằng vải sa tanh màu tím, vòng eo thắt tha như liễu rủ, da trắng nõn nà, môi tô đỏ thắm. Mùi hương say lòng người đổ như toát ra từ trang phục, bọc trọn một sự quyến rũ.

Cô ấy tiến tới, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, vuốt nhẹ chiếc khăn trên tay lên cổ Tường Ly, mỉm cười hờn dỗi: “Em còn có lòng tới Hoàng Thiên sao, chị còn tưởng em bị cô gái người rừng nào hút mất hồn rồi chứ?”. Nói tới đây, nhìn thấy vết thương trên cổ cô, cô ấy chẹp chẹp hai tiếng: “Thật sự là bị sói cào sao?”.

“Bị một cô gái người rừng cào đấy, móng vuốt của cô ta sắc y như của Phù Dung vậy.” Tường Ly không kiêng dè gì cô ấy, mặc cho đôi mắt phượng kia nhìn rõ toàn bộ cơ thể chìm sâu trong nước của mình. Cô giờ cánh tay lên, ôm lấy vòng eo thanh mảnh của cô ấy, cười nói: “Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời”.

Phù Dung cười: “Vậy Tường gia muốn tôi hầu hạ gia thế nào đây?”.

Tường Ly mỉm môi cười gian xảo, ngón tay hướng về phía chỗ xé trên bộ xường xám của cô ấy, luồn vào trong: “Dĩ nhiên là phải cởi đồ ra trước rồi mới tắm”.*

**Xung hô giữa Tường Ly và Phù Dung tạm thời để như vậy vì mình có cảm giác Phù Dung hơn tuổi Tường Ly. Nếu có sai sót, sau này mình sẽ sửa lại ^^~*

~Hết chương 65~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tiếng phụ nữ trong điện thoại

Tôi hồ Phù Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước...

Phù Dung lập tức gạt tay cô ra. Nụ cười quyến rũ ma mị lúc vừa bước vào cửa đã hoàn toàn tan biến. Cô ấy giờ tay phát một cái rất mạnh lên lưng Tường Ly: “Không trở mặt với em là em không chịu nói sự thật phải không? Miếng vết thương lớn như thế này mà em định giấu chị?”.

Tường Ly nhe răng cười, cơ thể lạnh lợi xoay một cái để né tránh một chương vô hình của Phù Dung: “Chỉ là em bị con sói trên núi cào một cái thôi, sao chị cứ phải giật đùng đùng lên thế. Chị nói gì thì nói cũng là người đẹp số một của Hoàng Thiên, có thể dịu dàng một chút được không? Dám hôn xược với ‘tiểu gia’ này vậy hả?”.

“Dịu dàng cái đầu em ấy! Em suýt nữa làm mồi cho sói rồi!” Ở bên ngoài Phù Dung là một cô gái trong vòng mười dặm còn ngửi thấy hương thơm, dịu dàng xinh đẹp, duy chỉ có khi đối mặt với Tường Ly là cô ấy xé tan chiếc mặt nạ kia ra, để bản thân được thoải mái: “Chẳng trách Đàm gia không để mấy đứa khác tới đây. Anh ấy làm vậy là sợ người khác không biết hầu hạ em. Vì em, anh ấy thật sự đã dốc cạn tâm tư rồi, lúc nào cũng bảo vệ em chu toàn. Haizz, riêng tiền boa cho chị lên sân khấu thôi đã là một triệu tệ rồi, nhưng giờ lại ngồi đây tắm rửa, trò chuyện với em. Em bảo chị sẽ bị thiệt bao nhiêu tiền?”.

Tường Ly đã quá quen với hai khuôn mặt trong ngoài khác nhau của cô ấy. Cô dựa vào thành bồn tắm, gác một cánh tay ra ngoài, mịn màng trắng bóc. “Ba câu không rồi được chứ ‘Đàm gia’. Chị thích anh ấy như vậy thì theo anh ấy luôn đi”.

“Chị muốn là được hả? Có ai không biết trong lòng anh ấy chỉ có một mình con tiểu yêu tinh là em? Làm gì còn để ý tới người con gái nào khác.” Phù Dung vót hết những cánh hoa đang trôi nổi trên mặt nước lên, đắp lên người Tường Ly. Những cánh hoa kiêu diễm dính cả lên xương hõm vai, bả vai của cô, chỗ nào cũng rất dịu dàng. “Nghe nói em được vị Lục tổng đó đưa về đây?”

Tường Ly mỉm cười: “Chị muốn nói gì?”.

Những ngón tay ngọc thon gọn thấm đẫm nước của Phù Dung nhẹ nhàng mát xoa thái dương cho cô: “Hiểu rõ còn giả vờ hồ đồ. Đàm gia cưng chiều em là vì anh ấy coi em như người phụ nữ của mình. Dù anh ấy kiên nhẫn hay dịu dàng thì cũng đều vì đối phương là em. Nhưng em đừng quên, Đàm gia đâu sao vẫn là Đàm gia, là người tính mạng đưa trên đầu lưỡi dao, sự chán ghét và căm thù cũng không hề cất giấu. Em thân mật với loại đàn ông buông thả đó ngay trước mắt anh ấy, có phải là đã chạm vào giới hạn của Đàm gia rồi không? Lỡ như anh ấy...”.

Nói tới đây, Phù Dung giơ tay lên làm hình dang lưỡi dao, cửa ngang qua cổ của Tường Ly, mọi lời muốn nói đều đã thể hiện hết trong hành động này.

Tường Ly kéo tay của cô ấy xuống, tỉ mỉ đùa nghịch từng ngón tay, rồi tươi cười phản bác: “Chị phải mong em chết đến mức nào thế hả? Sao có thể chụp cho em cái mũ đó chứ? Chẳng qua là người ta có lòng tốt đưa em về một đoạn đường thôi, vậy mà đã trở thành loại đàn ông buông thả rồi. Câu này mà lọt vào tai người con gái mà Lục tổng yêu sâu sắc là cô ấy sẽ tới cào cấu em. Em không đành lòng để chị mang khuôn mặt xinh đẹp này đi đỡ ‘Cửu Âm Bạch Cốt trảo’ đâu”.

Ban đầu cô vốn không định quay về Hoàng Thiên.

Lúc xe chạy trên đường, Lục Đông Thâm đã chỉ thị cho Cảnh Ninh về khách sạn. Thái độ của anh rất rõ ràng, anh muốn đưa thẳng cô về Skyline.

Quận Xuyên Dương và Quan Dương chỉ cách nhau đúng một ngã tư, rẽ trái sẽ vào địa bàn của Đàm Diệu Minh, rẽ phải sẽ tới địa bàn của Lục Đông Thâm. Khi còn chưa tới đường Tô Hà, thì chuông điện thoại của Cảnh Ninh chợt vang lên. Tiếng chuông tuy nhỏ nhưng vẫn rất lạnh löt giữa một khoảng xe đang hoàn toàn yên ắng. Cô ấy bắt máy, nói một câu: *Cô Trần à?* Sau đó lại nói thêm một câu: *Vâng, cô đợi chút.*

Lục Đông Thâm đón lấy chiếc di động Cảnh Ninh đưa. Từ đầu tới cuối cô không quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm cảnh vật ngoài cửa sổ. Ô cửa kính sạch bong của ô tô thấp thoáng in một nửa khuôn mặt Lục Đông Thâm.

Trong xe quá im ắng, đến mức cô có thể nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô gái ở đâu kia điện thoại: “Đông Thâm...”.

Cảnh Ninh bật nhạc trong ô tô lên.

Tiếng đàn violon-cello trầm, không ồn ào, hỗn tạp, chỉ vừa đủ để che lấp nội dung cuộc nói chuyện.

Cứ như vậy cho tới tận khi họ đi đến đường Tô Hà.

Cô mới quay đầu lại, nói với tài xế: *Tới Hoàng Thiên.*

Cô không nhìn Lục Đông Thâm nhưng vẫn cảm nhận được anh đang nhìn mình, còn người tài xế thì rõ ràng đang đợi anh ra lệnh. Anh trầm mặc giây lát rồi nói: “Cô nên quay về khách sạn, nghỉ ngơi một đêm”.

Bấy giờ cô mới nhìn anh, ánh mắt anh có phần nghiêm nghị, cất giấu một màu đen nặng nề. Cô nói: “Hoàng Thiên có Đàm gia ở đó, tôi sẽ được nghỉ ngơi thoải mái hơn”.

Sắc mặt anh dường như tối đi rất nhiều, trong đôi mắt còn như ngọn lửa sắp tắt, có vẻ như không vui. Cô không hiểu vì sao mình cứ phải nói kiểu vậy, chỉ biết rằng, câu nói của cô đã khiến bầu không khí trong ô tô từ yên lặng chuyển sang lạnh ngắt. Cảnh Ninh đánh mắt nhìn ghé sau qua gương chiếu hậu, không nói câu nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại khi chuẩn bị tới ngã tư đường Tô Hà, mọi vệ sỹ cũng đang chờ đợi mệnh lệnh.

Rất lâu sau, anh mới nói: *Tới Hoàng Thiên.*

Phù Dung rút tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi khẽ gõ mấy cái lên vai Tường Ly: “Không có quan hệ gì là tốt nhất. Chị biết em thông minh hơn các cô gái khác, người đàn ông nào nên giữ, người đàn ông nào nên bỏ, em phải rõ hơn mới đúng. Bây giờ người dân thành phố ai cũng biết Đàm gia và vị Lục tổng đó như nước với lửa, em né tránh được thì nên né tránh. Vì em, Đàm gia dám làm bất cứ chuyện gì. Chỉ vì cậu chủ Thái đó nói một câu muốn giữ trò với em mà bị Đàm gia chinh cho thế thảm”.

Tường Ly từng người: “Cậu chủ Thái? Thái Nghiệp Phàm?”. Cô khần trương lực lại suy nghĩ trong đầu. Thái Nghiệp Dương là người điềm đạm, kẻ hay ra ngoài gây chuyện chỉ có thể là Thái Nghiệp Phàm thôi.

“Ngoài hẳn ra làm gì còn ai khác? Còn tưởng mình là thần bài chuyển thế thật chứ, hẳn đâu biết ngày ngày Đàm gia vẫn sai người tuần bài cho hẳn.” Phù Dung giơ tay che đi nụ cười trên đôi môi hồng, nhưng dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, đôi mắt như nước hồ thu của cô ấy lập tức dấy lên một sự nghi hoặc: “Nhưng em bảo kỳ lạ không, có người cho chị một khoản tiền, lệnh cho chị xuất hiện vì Thái Nghiệp Phàm. Xem chừng người này không phải Đàm gia”.

Tường Ly đang vớt nước lên người chột khựng lại, nhìn về phía Phù Dung: “Ý chỉ muốn nói Thai Nghiệp Phàm ngày ngày tới đây bài bạc là vì chị?”.

“Có tiền thì tội gì không kiếm? Rõ ràng là có người muốn gài bẫy Thai Nghiệp Phàm. Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan đến chị, chị chỉ có nghĩa vụ quyền rũ cậu chủ Thai ngày đêm ca hát, say sưa bí tỷ mà thôi.”

Tường Ly bỗng lạnh toát sống lưng.

Trước mắt Hoàng Thiên không kinh doanh, việc làm của các cô gái chỉ có ở sông bạc. Đàm Diệu Minh sai người cho Thai Nghiệp Phàm “ăn no”, mục đích trong này có thể nghĩ ra. Có được điểm yếu của Thai Nghiệp Phàm trong tay thì muốn giết được chút thịt từ Trường Thịnh cũng là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng kẻ đứng đằng sau cho Phù Dung tiền lại là ai? Mục đích của kẻ này là gì?

Dĩ nhiên, có hỏi thì Phù Dung cũng không rõ. Mà cô ấy cũng là người sống thoáng. Kiểu phụ nữ sống cuộc sống lấy lòng đàn ông như cô ấy làm sao nhìn ra được những âm mưu gian trá trong chuyện này? Chỉ là những chuyện không nên biết chị ấy không bao giờ động tới mà thôi.

□□□

Chưa đợi tới hôm sau, ngay khi vừa được ngâm mình một lần thoải mái tại Hoàng Thiên xong xuôi, Tường Ly đã dự định lên đường ngay tới hồ Phù Tiên. Chỉ còn đúng một ngày là đến lời hẹn giữa cô và Lục Đông Thâm, xuất phát càng sớm càng tốt.

Mấy khu kinh doanh của Đàm Diệu Minh vừa xảy ra chuyện chưa được mấy hôm, bản thân anh cũng bị chuyện của thương hội quán lấy không thể phân thân được. Trước khi cô đi, anh ra lệnh vài chục vệ sỹ đi theo, đảm bảo chắc chắn cho sự an toàn của cô.

Tường Ly nhìn thấy khí thế này thì nhủ mảy. Tề Cương biết cô đã quen làm việc một mình, vội nói: “Đàm gia biết cô không thích có ai bám theo. Nếu bình thường thì anh ấy cũng để mặc cô, nhưng bây giờ cô vừa bị thương mà, đúng không?”.

Là mệnh lệnh của Đàm Diệu Minh, ngay trước mặt nhiều người cô cũng không thể cãi lại anh, làm anh mất thể diện, đành mặc cho họ đi theo. Cuối cùng, cô chỉ có một điều kiện: Tới hồ Phù Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước...

~Hết chương 66~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tòa thành dưới hồ Nước tắm tới [2111 chữ]

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phù Tiên. Tường Ly đã nói dối Lục Đông Thâm.

Hồ Phù Tiên, mệnh mông xanh biếc, đa phần các du khách đặt chân tới đây đều muốn nhắm tới thắng cảnh tuyệt đẹp này. Nhưng trong mắt những người dân Thương Lăng, hồ Phù Tiên là một thánh địa, là một món quà trời ban. Bình thường, cùng lắm thì họ chỉ đánh bắt cá trong hồ, không bao giờ lặn xuống quá sâu, sợ sẽ quấy rầy tới thần linh. Tập tục kiểu này đã được lưu giữ tại Thương Lăng suốt hàng trăm năm qua, cho tới tận khi tòa thành cổ ngàn năm dưới đáy hồ bị phát hiện, người Thương Lăng lại càng tin tưởng chắc chắn vào tín ngưỡng của tổ tông.

Có người nói tòa thành cổ dưới đáy hồ Phù Tiên chính là nước Cổ Điện trong lịch sử, bởi vì những kiến trúc cho con người xây dựng quá rõ ràng. Cũng có người nói đó là nơi thờ cúng của hai ngàn năm trước. Hồ Phù Tiên là nơi gần với trời nhất. Hoàng đế cổ đại đã tới đây để cúng tế, về sau thì nơi này chìm xuống đáy hồ.

Người Thương Lăng thì cho rằng, tòa thành dưới mặt nước không chỉ tồn tại hơn hai ngàn năm, có lẽ còn lâu hơn thế. Đó là một tòa Long Cung, là nơi cư ngụ của thần linh.

Đã từng có tờ báo lấy danh nghĩa đưa tin để liên tục công khai với thế giới bên ngoài về tòa thành dưới nước hồ Phù Tiên, nhưng đưa tin được một nửa thì dừng lại, khiến người ta dấy lên không ít nghi ngờ. Đến nay, tòa thành cổ dưới hồ Phù Tiên đã trở thành câu chuyện dùng để khoác lác và lừa gạt nhằm kiếm thêm khách du lịch.

Nhưng cũng có những ý kiến khác, nói rằng tờ báo khi ấy sợ dĩ dừng đưa tin là vì đã phát hiện được kho thi thể dưới nước, ắp đầy ngay trong thành cổ, trở thành một bí ẩn không thể giải thích được.

Mỗi người có một suy nghĩ.

Thực ra vẫn chẳng ai biết rõ năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến báo chí ngừng đưa tin.

Hiện tại không phải là mùa du lịch thịnh vượng, hồ Phù Tiên lại trở về với sự bình yên khi trước. Khi Tường Ly tới được hồ Phù Tiên, nơi đường chân trời

đã sa sầm lại, đen kịt, giống như một mảnh vải bị nhuộm mực tàu, che kín nền trời. Ánh sáng lác đác rải trên bầu trời, nhưng cũng âm u bất định.

Chính là bóng tối trước lúc bình minh.

Tề Cương và mọi người vô cùng lo lắng, không thể hiểu nổi vì sao Tường Ly lại cứ phải chọn thời điểm trời tối nhất để lặn xuống hồ. Tường Ly nhìn cả mặt hồ bao la cũng bị nền trời trải lên một màu đen tuyền, nói: “Đằng nào cũng phải lặn thôi, sáng hay tối không quan trọng”.

Cô chìm xuống nơi sâu nhất của hồ Phú Tiên.

Không có ánh sáng, chỉ thi thoảng có những giọt nước phản chiếu chút ánh sáng trong veo.

Đây là cảnh tượng Tường Ly đã nhiều lần nhìn thấy khi lặn xuống đáy hồ, dưới nước âm u, còn có vô vàn những loài cá kỳ quái chưa bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của con người. Mỗi khi có con lướt ngang qua phạm vi ánh đèn trên đầu cô chiếu rọi, cô lại nằm ngang giữa làn nước, nhìn chúng một lúc lâu.

Đáy hồ Phú Tiên là một trong những địa điểm cô từng lặn mà cảm thấy khá thoải mái, tính nguy hiểm không cao.

Cô còn từng lặn xuống một bờ biển. Giữa biển khơi sâu thẳm, đến nhiệt độ của nước cũng lạnh hơn hồ Phú Tiên. Đầu tiên là những đàn cá mòi dày đặc bay múa xung quanh cô, sâu hơn nữa chính là đáy biển thình lạng, sâu đến nỗi người ta phải e dè.

Cô nghe được tiếng cá voi vọng về từ đáy sâu của biển khơi, âm thanh âm u ấy khiến người ta gọn sống lưng. Cô xuống đó nhỏ bé không khác gì một hạt bụi, còn cá voi thì như một hồn ma cứ lảng lảng xuất hiện giữa bóng đêm. Khi nó lướt ngang qua trên đỉnh đầu cô, cô chỉ có cảm giác như vừa lướt một vòng qua âm phủ.

Cô có kinh nghiệm ngụp lặn phong phú. Những người quen cô đều chỉ coi đó là một sở thích, không ai biết mục đích thật sự của cô.

Ai ai cũng biết dưới đáy hồ Phú Tiên là tòa thành cổ, nhưng rất hiếm người nhìn thấy; Ai ai cũng kiêng sợ kho thi thể trong thành cổ, nhưng đã có mấy người thật sự được nhìn thấy bộ dạng thật của kho thi thể ấy?

Chỉ khi chạm tay vào lớp rêu xanh trên những bức tường nứt mẻ của thành cổ và những vách tường dài vài cây số đã sụp đổ mới biết được nỗi bi thương của tòa thành đã chìm vào nước. Chỉ khi xuyên qua từng thi thể dưới đáy hồ mới cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của họ khi đời đời kiếp kiếp không còn được nhìn thấy mặt trời.

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phú Tiên.

Tường Ly đã nói dối Lục Đông Thâm. Loài cá trắng ở hồ này chỉ có công dụng làm thành một món ăn trên bàn tiệc của các du khách chứ nào có chữa được bệnh cho người.

Đây là một khu cấm địa.

Người không hiểu biết sẽ không vào được, cũng chẳng tìm ra. Nhưng người có lòng bám theo thì chung quy cũng sẽ thăm dò được bí mật bên trong tòa thành cổ. Tường Ly không cho ai theo, nguyên nhân cũng nằm ở đó.

Ngon đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng toàn bộ tàn tích của tòa thành, cột đá cao cao đó đã loang lổ nhưng vẫn đứng rất hùng dũng. Giống như lời đồn rằng vào những ngày mưa gió sầm chớp sẽ nhìn thấy linh hồn của những cung nữ đi qua đi lại trong Cố Cung, đứng ở đây cũng vậy, tựa hồ cũng có thể nghe thấy những âm thanh tàn sát giết chóc từ hàng ngàn năm trước.

Tường Ly không ở lại trong thành cổ quá lâu, cô nhún người chìm sâu xuống một nơi còn tăm tối hơn.

...

Khi phía chân trời đã nhá nhem sáng, Tề Cương cũng đã hút hết cả một bao thuốc lá trên xe, đầu lọc rơi đầy xuống đất. Anh ta lại lệnh cho đứa đàn em lần lượt nhặt tất cả về, đựng lại cẩn thận rồi bỏ vào thùng rác. Cậu nhóc hí hục nhặt một lúc lâu, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ bèn đi tới trước ô tô của Tề Cương, nói: “Anh Cương, anh đừng hành hạ người ta thế mà”.

Tề Cương gần như hạ bằng chiếc ghế trong ô tô xuống, dựa người lên ghế, bốn cửa sổ mở toang hoang. Nghe xong, anh ta thò một tay ra đánh lên đầu cậu ta: “Không hành hạ làm sao giết thời gian được?”.

“Mấy anh em có thể chơi bài với anh mà, chúng ta chơi nhỏ thôi.”

“Cút cha mày đi! Chúng ta tới đây là để bảo vệ Tường gia, chơi bài chơi bạc cái gì? Để Đạm gia biết, coi chừng anh ấy cho mày liệt giường!”

Đang mãi mắng thì có một vệ sỹ đi tới, sắc mặt không ổn: “Anh Cương, phía Nam bờ hồ phát hiện có người nào đó lặn xuống nước, nhìn có vẻ không ít người đâu”.

Tề Cương đang định châm thêm điếu thuốc nữa, nghe xong câu này lập tức quăng thuốc đi, thảm cảm thấy không ổn, khẩn trương lệnh cho đám đàn em xuống nước. Đó đều là những vệ sỹ biết ngụp lặn, đã đợi sẵn bên bờ hồ từ lâu, một khi Tường Ly ở dưới nước quá lâu sẽ lập tức nhảy xuống cứu hộ.

Khi Đàm Diệu Minh tới hồ Phủ Tiên thì đã có một khoảng trời màu lục lam, mặt trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ đang chậm chậm lộ đầu ra từ khe hẹp của bóng đêm.

Anh vội vã bước đi, theo sau là một đám vệ sỹ, khí thế không hề nhỏ.

Tề Cương bên này đang sốt xịch xịch, thấy Đàm Diệu Minh xuất hiện bên lập tức tiến lên. Đàm Diệu Minh hỏi thẳng: “Tường Ly đâu?”.

“Bọn em đã xuống nước tìm một lượt rồi, không thấy Tường gia.” Tề Cương vuốt mồ hôi đầy đầu, sau khi cử người xuống nước, anh ta đã lập tức gọi ngay cho Đàm Diệu Minh.

Trong lúc hai người nói chuyện, lượt vệ sỹ lần thứ hai cũng đã trở về, người đi đầu nhìn thấy Đàm Diệu Minh bên căng thẳng, lắp ba lắp bắp: “Đàm... Đàm gia... Vẫn chưa tìm thấy Tường gia ạ...”.

Sắc mặt Đàm Diệu Minh đột ngột chuyển lạnh, xung quanh bầu không khí cũng lạnh ngắt, ngay cả Tề Cương đứng bên cạnh anh cũng cảm thấy không rét mà run. Anh ta thầm nghĩ trong bụng: Toi rồi, đây là dấu hiệu của một con thịnh nộ. Quả không sai, Đàm Diệu Minh giờ chân đá cho tay vệ sỹ vừa về ngã rạp ra đất, khi ngẩng đầu lên cả khóe miệng cũng rỉ máu.

“Mẹ kiếp, toàn lũ vô dụng! Tất cả xuống nước tìm hết cho anh, không tìm được thì anh lấy mạng chúng mày!”

Tất cả mọi người run lên cầm cập, lần lượt chuẩn bị dụng cụ lặn.

Tề Cương dè dặt bước lên: “Trông khí thế, đối phương có vẻ đã phải thủy quái chuyên nghiệp tới rồi”.

“Lại lịch thế nào?”

Tề Cương lắc đầu.

Đàm Diệu Minh nhìn chăm chăm mặt hồ gọn sóng, nhiệt độ nơi đáy mất cũng băng giá như nước hồ đêm lạnh vậy.

Lúc này, bỗng có tiếng ai mừng rỡ kêu lên: “Tường gia quay về rồi!”.

Bà vai Đàm Diệu Minh chợt run lên, anh quay phắt đầu nhìn qua. Có mấy bóng người từ hồ đi lên, nếu nhìn kỹ là hai vệ sỹ cả người ướt lướt thướt, họ một trái một phải đang diu Tường Ly đi qua.

Tường Ly cúi gục, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ đồ lặn, bước chân không vững, có vẻ đã hết sức. Đàm Diệu Minh sải bước lao tới rất nhanh, một tay kéo Tường Ly vào lòng mình.

Trán Tường Ly dựa vào ngực anh, cô mệt mỏi gọi một tiếng “Đàm gia”. Đàm Diệu Minh chỉ cảm nhận được cả cơ thể cô lạnh ngắt, giờ tay lên sờ thử thì kinh hoàng phát hiện lòng bàn tay mình đầy máu!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đi theo anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời [2058 chữ]

Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuộm màu máu...

Đàm Diệu Minh giật mình, không nói câu nào lập tức bế bổng Tường Ly lên, cả khuôn mặt trầm lạnh đến rợn người. Tề Cương cũng nhìn thấy máu trên tay Đàm Diệu Minh, bên quát lên với đám vệ sỹ: “Mẹ kiếp, chúng mày còn đứng đực ra đó làm gì? Tới bệnh viện!”.

Cổ áo của anh bị kéo xuống, Đàm Diệu Minh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, Tường Ly thì thầm: “Đưa em vào trong xe thay quần áo trước đã”.

Quần áo Tường Ly mặc khi đến đây đều để cả trong xe của Tề Cương. Đàm Diệu Minh sau khi bế cô lên xe thì tìm quần áo đưa cho cô, dự định đích thân lái xe đưa cô tới bệnh viện. Anh đang định nâng tấm vách ngăn lên, Tường Ly bèn giữ tay anh lại và cất giọng yếu ớt: “Em không sao đâu, không cần tới bệnh viện”.

Đàm Diệu Minh vẫn đang định khuyên nhủ, Tường Ly bèn giờ tay cởi cổ áo đồ lặn ra, rồi nhìn anh: “Em phải thay quần áo...”.

Anh hơi sững người, nét mặt nhanh chóng lướt qua một tia ngượng ngập, ăn nói cũng không tự nhiên: “Tự em thay được không?”.

“Vậy anh định giúp em chắc?” Tường Ly cãi lại.

Đàm Diệu Minh cuộn tay lại thành nắm đấm đặt lên môi ho khẽ một tiếng, mượn cớ để che giấu đi sự thiếu tự nhiên của mình. Anh nói một câu: “Thay

xong thì gọi anh”.

Chút tối cuối cùng phía chân trời cũng đã biến mất, bị ánh bình minh của ngày mới thay thế trọn vẹn. Bầu không khí mỏng manh lạnh lạnh, còn chút sương sớm vẫn chưa tan hết, hít hà một ngụm khí là có thể hóa thành cả đám sương mù trắng xóa.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh bước xuống xe bèn vội vàng tiến lên hỏi: “Tướng gia thế nào rồi ạ?”, nói rồi anh ta ngo vào bên trong quan sát.

Đàm Diệu Minh giơ tay xoay mặt anh ta lại: “Không cần hai con mắt nữa phải không?”.

Bấy giờ Tề Cương mới hiểu ra vấn đề, cười hi hi. Đàm Diệu Minh đứng dựa vào cửa xe, rút một điều thuốc ra, ngậm lên miệng, vừa định châm thuốc bèn quát to với đám vệ sỹ đứng bên cạnh: “Mẹ kiếp, quay hết người lại cho anh!”.

Đám vệ sỹ lần lượt quay người lại, quay lưng về phía xe.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh cũng không vội đưa Tướng Ly tới bệnh viện, trong bụng cũng hiểu tám, chín phần đã không còn vấn đề gì nữa, cũng dám đùa giỡn hơn: “Đàm gia, cửa sổ xe dán giấy cả mà, bên ngoài vốn dĩ không nhìn được bên trong đâu ạ”.

“Cút.” Đàm Diệu Minh miệng ngậm thuốc, hờ hững buông một tiếng.

Tề Cương mỉm cười đón lấy chiếc bật lửa trong tay anh, chủ động châm lửa cho anh. Lửa vừa bật lên, Đàm Diệu Minh liền nghiêng đầu, rít một hơi khói, ánh sáng nơi đầu điều thuốc soi sáng từng đường nét cương nghị của anh.

“Em nghĩ là vào lúc này đáng nhẽ anh phải ở trong đó giúp đỡ người ta. Con người anh ấy à có lúc quá là...”

“Quá là làm sao?”

“Đàn ông mà quân tử với phụ nữ quá cũng không hay đâu, thích cô ấy thì cứ chiếm đoạt được rồi tính. Anh chỉ cần giành được cơ thể của cô ấy là dù cô ấy có hoang dã đến đâu cũng sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thôi.”

Đàm Diệu Minh giơ chân đá anh ta một cái: “Mày cút ngay!”.

“Gia à, sự thật mất lòng mà.”

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện thì Tướng Ly mở cửa xe bước xuống. Cô đã thay quần áo của mình, bộ tóc dài ướt rượt được buộc đơn giản ở sau gáy. Trông sắc mặt cô tuy có phần nhợt nhạt nhưng thể lực dường như đã khôi phục được một chút. Cô ném bộ quần áo lặn trong tay về phía Tề Cương rồi nói: “Cậu có tin tôi thiên mây cậu rồi mạng thứ của quý đó cho chó ăn không?”.

Tề Cương vững vàng đỡ lấy bộ quần áo cô quăng qua, cười hi hi. Đàm Diệu Minh với một chai nước từ trong xe ra, mở nắp chai đưa cho cô: “Em thấy sao rồi?”.

Tướng Ly đón lấy nước, ngửa cổ uống vài hớp, dựa vào cửa xe một lúc mới lấy lại được nhịp thở và nói: “Em không bị thương đâu, máu là của người khác thôi”.

Đàm Diệu Minh nghiêm mặt lại.

“Đối phương có sáu người, kinh nghiệm lặn rất phong phú, thân thủ vừa nhìn là biết từng luyện võ. Họ định bắt sống em, chứ không có ý làm tổn thương đến tính mạng.” Tướng Ly giơ ngón tay cái quệt một cái lên khóe miệng, ánh mắt tỏa ra một tia sáng căm phẫn: “Em đâm bị thương hai người, bẻ gãy tay của một người. Vết thương của hai người còn lại có lẽ nằm trên chân, người cuối cùng là đầu. Vì hãn đội mũ lặn nên không nhìn rõ đáng về trông thế nào. Lúc gần lên bờ em đã cứa rách quần áo của hắn. Ở gần ngực trái của hắn có một vết sẹo, là vết thương cũ, khá lớn”.

Việc bị gặp đột kích dưới hồ Phù Tiên là điều cô không hề ngờ tới, nhưng cũng may cô đã có thói quen dắt giao bên người. Đối phương đã ở đó đợi cô sẵn. Sau khi cô lấy được nguyên liệu, từ thành cổ bơi ra giữa hồ thì bọn họ lao về phía cô.

Cử sáu tên thủy quái tới công kích cô, thật là coi trọng cô quá.

Đàm Diệu Minh nghe xong, sắc mặt càng sa sầm tợn. Anh đánh mắt nhìn Tề Cương, Tề Cương hiểu ý: “Chỉ cần có điểm đặc biệt thì sẽ không khó tìm ra. Anh yên tâm, em sẽ lập tức bảo anh em đi điều tra, lật cả Thương Lăng lên, em không tin sẽ không tìm thấy!”. Nói xong, anh ta bèn quay đi gọi điện thoại sắp xếp.

Một người vệ sỹ tiến lên, trong tay cầm một con dao: “Tướng gia, đã tìm được con dao của chị rồi”.

Tướng Ly đón lấy, là con dao Phần Lan cũng cô băng qua cả dãy Kỳ Thần rồi lại cùng cô xuống nước. Con dao này rất sắc bén, cô dùng rất thuận tay. Chỉ tại sau một trận chiến với đám người kia ở giữa hồ, khi lên được đến bờ cô đã sức cùng lực kiệt. Mấy người kia sợ bại lộ thân phận vội vàng chuồn lẹ, con dao của cô cũng rơi bên bờ sông.

Cô rút nó ra khỏi bao, lưỡi dao vẫn còn dính máu. Cô đổ nốt chỗ nước còn lại chưa uống lên dao, rửa sạch dấu máu, động tác vừa ung dung lại vừa gọn ghẽ. Đàm Diệu Minh nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, một dung nhan vốn dĩ như hoa như ngọc, vì có thêm nét tàn nhẫn mà trở nên tuần tú vô cùng.

Anh khẽ thở dài một tiếng, vòng cánh tay qua nắm chặt lấy tay cô, sau đó từ từ cắm dao vào trong bao dưới ánh nhìn của cô.

“Anh hay nghĩ, đáng nhẽ phải để em được sống một cuộc sống tốt hơn mới phải.”

Chứ không phải như bây giờ, vốn dĩ đang ở độ tuổi xinh đẹp như hoa lại phải cùng đàn ông liều sống liều chết, cho dù máu me đầm đìa cũng không nhũn mày lấy một cái. Cuộc sống của cô đáng lẽ phải được yên tĩnh êm đềm, không nên là giang hồ hỗn tạp.

Tường Ly lại giắt con dao vào lưng, rồi hướng ánh mắt về phía chạc cây gần đó. Ở đó có một con chim đang kêu ran từng tiếng nhưng mãi vẫn không thấy đông loại của mình đâu, trông nó mới cô độc làm sao. Cô nói: “Thế nào là cuộc sống tốt đẹp hơn đây? Giống như trước kia hưởng đủ mọi vinh hoa phú quý ư? Hay là bình yên nhẹ nhàng giống như những người bình thường? Cuộc sống đầu tiên thì em sống đủ rồi, cuộc sống phía sau thì không thuộc về em. Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuộm màu máu”.

Câu nói những lời này hết sức nhẹ nhàng, thân thiện, nhưng đã nói cặn không biết bao nhiêu bi thương lạnh lẽo. Đàm Diệu Minh nghe mà xót xa. Lát sao anh tiến lên, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: “Yên tâm, đi theo anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời”.

Người Tường Ly khẽ run lên, cổ họng chợt tắc nghẹn, bầu không khí lạnh giá xung quanh cứ thế bị cái ôm của anh xua tan từng chút một.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Nếu đúng nguyên nhân như em suy đoán thì Thai Quốc Cường sắp tỉnh lại rồi, có làm hỏng việc của anh không?”.

Đàm Diệu Minh hiểu ý cô muốn nói gì. Anh nghĩ bụng, cô chỉ cần bước chân vào Hoàng Thiên là chuyện gì cần biết sẽ biết cả. Anh nói: “Hắn không cần anh đâu”.

“Ừm”

...

Cách đó một quãng xa, giữa bóng cây, một chiếc xe thương vụ màu đen đang đỗ.

Cửa xe chưa được hạ xuống, qua lớp cửa kính màu đen, bóng đôi trai gái đứng ôm nhau lọt vào mắt người đàn ông. Ánh mắt anh đen tối, thâm trầm, bờ môi mỏng hơi mím lại. Anh gác tay lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp không theo quy luật.

Cảnh Ninh ngồi trên ghế lái phụ cũng đã nhìn thấy cảnh ấy. Cô ngẩng lên nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy được từng đường nét trên một nửa gương mặt cương nghị của anh cùng khuôn cằm vuông vức, nhưng cô cũng cảm nhận được bầu không khí u ám, lạnh lẽo xung quanh.

“Lục tổng?” Cô lên tiếng.

“Gọi đội cứu hộ quay lại, chúng ta đi thôi.” Lục Đông Thâm hạ giọng ra lệnh một câu...

~Hết chương 68~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô có bị thương không? [2141 chữ]

Tường Ly có tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: “Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa”.

Tường Ly xuất hiện đúng như đã hứa.

Khi cô tới bệnh viện chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày. Ánh nắng ấm áp xua đi cái giá lạnh của đất Thương Lãng mùa này, hắt xuống hành lang dài hun hút, chói choang đến lóa mắt. Thai Quốc Cường vẫn yên lặng nằm trên giường bệnh, các máy móc cắm trên người đã được chuyển đi, chỉ còn dịch dinh dưỡng trong ống truyền trong suốt đang nhỏ từng giọt từng giọt vào máu, đảm bảo tính mạng cho ông ta.

Ở một góc tường gần cửa sổ chất đồng hoa tươi và giỏ hoa quả. Chỉ cần Thai Quốc Cường còn một hơi thở, đám người trên thương trường tuyệt đối sẽ không nguội lạnh thờ ơ, cứ vài ba ngày sẽ lại có đủ những thương nhân quyền quý tới thăm bệnh. Khi Tường Ly đi gần tới phòng bệnh cũng đúng lúc Thai Tử Tân đang tiễn một người khách tới thăm đi ra ngoài, thái độ ôn hòa nhã nhặn, nói với người đó rằng: “Chuyện làm ăn thương trường vẫn mong được bác Vương chiếu cố nhiều hơn”.

Người có thể khiến Thai Tử Tân gọi một tiếng “bác”, nhất định cũng không phải một người bề trên tầm thường. Ông ta cười rất có ý đồ, giơ tay lên nhẹ nhàng siết lấy bả vai của cô ấy, có vẻ hồ hởi lại có vẻ ôm chặt nói: “Được mà, được mà, con gái của anh Thai bác dĩ nhiên phải chăm sóc rồi”.

**Âm gốc trong tiếng Trung: Sư bá, ý chỉ những người bạn của bố mẹ, có tuổi tác cao hơn bố mẹ mình.*

Thai Từ Tân lẳng lẳng kéo tay ông ta ra, rồi giơ một tay về phía trước, cười nói: “Bác Vương, mời đi bên này”.

Tường Ly cảm thán, một cô gái chìm nổi trên thương trường bao nhiêu năm thật không dễ dàng gì. Thai Từ Tân lại có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp, muốn một mình xông vào hang hùm miệng cọp, muốn xây dựng một bầu trời riêng trong thế giới của những người đàn ông thì những tình huống như vậy dĩ nhiên không còn lạ lắm.

Sau khi tiễn người đó đi khỏi, trên gương mặt Thai Từ Tân chỉ toàn là chán ghét. Vừa quay đầu, cô ấy lập tức nhìn thấy Tường Ly đang đứng dựa vào một góc đứng xem, đầu mày vừa dãn ra đã lại có thêm chút ngưng ngáp, có vẻ hiểu rằng cô đã nhìn hoàn chính không sót một giây cảnh tượng vừa rồi.

Tường Ly nhẹ nhàng lâm trận, trên người chỉ đeo theo một chiếc ba lô nhỏ ngay hông. Cô cởi chiếc ba lô ra, đặt lên đầu giường. Thấy Thai Từ Tân đứng đực bên cạnh với khuôn mặt đầy cảnh giác, cô bèn nói: “Lúc trừ ma, tôi không quen xuất hiện thêm ai bên cạnh”.

“Rốt cuộc cô định cho bố tôi dùng thứ gì?”

Tường Ly không trả lời, Tường Tiểu Thiên nãy giờ vẫn đứng sau lưng cô lên tiếng: “Tường gia của chúng tôi mất bảy ngày bảy đêm mới tìm được nguyên liệu, có thể cho cô xem dễ dàng vậy sao? Mà xem cô cũng đâu có hiểu.” Cuối cùng cậu cũng được nở mày nở mặt rồi. Vì chuyện của Thai Quốc Cường, mấy hôm nay cậu sống như một con chuột chui lủi vậy. Trong khách sạn cũng đồn đại âm ỉ, có người còn suy đoán lần này phải chăng Tường Ly hết cách nên định bỏ trốn.

Sắc mặt Thai Từ Tân không tốt lắm, nhưng dầu sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, chung quy vẫn có thể kiểm soát được cảm xúc, chỉ lạnh lùng buông một câu: “Nếu bố tôi lại có bất trắc gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu”.

“Bố cô giờ đã nằm ngắc ngoải ở đây rồi, liệu còn có thể có bất trắc gì?” Tường Ly cười khẩy.

Thai Từ Tân ra sức mím chặt môi, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt không vui. Tường Tiểu Thiên kiêu ngạo đi ra trước cửa, đưa tay mở cửa: “Thai tổng, xin mời”.

Tường Ly lại ra lệnh cho đám vệ sỹ trực trước cửa mang hết hoa tươi và hoa quả ra ngoài, dọn luôn cả nước truyền dịch, sau đó đóng cửa lại. Tường Tiểu Thiên đứng cạnh cửa, chặn kín lớp kính trên tấm cửa, những người không có phận sự đều không được xông vào.

Phạm là những người nghiên cứu về mùi hương, thứ đầu tiên phải tuân thủ chính là lịch sử mùi hương. Đây là nền tảng của việc nghiên cứu mùi hương. Nhưng lịch sử mùi hương cũng giống như tư liệu lịch sử, phân ra làm chính sử và dã sử. Đa phần Tường Ly hay đi cửa ngách, từng lên trời xuống đất, tất cả những gì liên quan đến mùi hương từng đọc qua. Phân hồn hương là tên gọi là một loại thuốc được kết hợp từ nhiều loại mùi hương khác nhau, hoàn toàn không ghi chép trong chính sử, thế nên rất ít người biết.

Nguyên liệu của phân hồn hương gồm có ba loại, trong đó có hai loại cô phải dùng tính mạng đổi về. Một loại chính là dịch xạ hương của loài chuột trên núi Kỳ Thần. Loại kia chính là sữa nấm xác sinh ra quanh năm từ những xác chết trong kho xác dưới hồ Phú Tiên.

Người chưa bao giờ nhìn thấy kho xác dưới hồ Phú Tiên chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy sữa nấm xác. Loài sữa này chỉ sinh trưởng ở nơi sâu nhất dưới đáy hồ Phú Tiên, hơn nữa chỉ sinh trưởng xung quanh các xác chết trong kho xác. Ở khu vực biển Galle, Sri Lanka, sinh trưởng một loài sữa tên gọi là sữa hải đăng, cơ thể trong suốt, hệ thống tiêu hóa màu đỏ trong cơ thể hiện lên rất rõ ràng, ăn các sinh vật phù du, từ thể thủy tức vô tính liên tục sinh sản và chuyển hóa, thế nên được người ta, thế nên được người ta mệnh danh là loài sữa trường sinh bất lão.

Nhưng phán đoán về việc trường sinh của loài sữa hải đăng cũng chỉ dừng ở mức lý luận. Các chuyên gia cho rằng, chỉ cần không bị các loài động vật khác ăn mất, sữa hải đăng sẽ có thể sinh sản và chuyển hóa vô hạn.

Nhưng theo suy nghĩ của Tường Ly, mỗi lần trước khi sữa hải đăng chuyển hóa là nó đã chết một lần rồi, thật ra không thực sự có ý nghĩa trường sinh, thật sự trường sinh là sữa nấm xác. Chúng thối và sinh trưởng trên những xác chết đã lạnh giá hàng ngàn năm, không cần phải sinh sản và chuyển hóa. Chúng chỉ có một cuộc đời, đời này chính là vĩnh viễn trường tồn, sống dựa dẫm vào thi thể, lấy sự oán hận và tuyệt vọng của thi thể để nuôi dưỡng chính mình.

Ai ai cũng biết trong truyền thuyết, các thi thể trong kho xác không giống bình thường, mỗi một nơi trên thi thể đều được bọc bởi một lớp rêu xanh trắng. Chỉ có Tường Ly biết, màu xanh đó không phải là lớp rêu bình thường, mà là nấm xác; còn màu trắng chính là loài sữa ngày ngày ăn lớp nấm xác trên thi thể.

Sữa nấm xác sau khi ăn nấm sẽ sản sinh một thứ mùi đặc biệt. Loại mùi này cho dù ở dưới đáy hồ sâu vẫn có thể ngửi thấy, là mùi cực kỳ thối rữa, mà đây chính là thứ mùi Tường Ly cần lấy. Sữa nấm xác rời khỏi nước hồ Phú Tiên không thể sống độc lập, thế nên Tường Ly đã lấy một dụng cụ đựng loại nhỏ, cắt một phần tạp chất bọc lấy nấm xác, lấy theo một con sữa nấm xác cho cả vào dụng cụ. Sau khi trở về, cô lấy nội tạng của sữa ra, trong nội tạng chảy ra một thứ dịch màu xanh mực, giống như mật gan, phơi khô, cô đặc, nghiền thành bột, sau đó cho lại vào dụng cụ.

Tường Ly bày sẵn chiếc lò mạ vàng, mở nắp, bỏ loại bột này vào chiếc đĩa tròn nhỏ trong lò, sau đó lại bỏ tiếp dịch xạ hương đã được cô đặc vào theo tỷ lệ, cuối cùng nhỏ thêm hai giọt mật hoa đã tắt để điều hòa. Loại mật này được ép dầu từ hoa đã tắt, người nhà Đường dùng nó để chế tạo hỗn hợp mùi hương, có tác dụng giống như nước hoa tường vy vậy.

Lò được đun bằng lửa to vừa, bên ngoài che một tầng chống lửa. Khói lửa có thể bao trùm cả đáy lò, như vậy vừa đốt được đều vừa tác huy tác dụng được nhanh. Chẳng mấy chốc đã có làn khói tỏa ra từ nắp lò, phảng phất lan tỏa ra khắp bốn phía, giống như những sợi dây leo không xương dài

ngoảng

Mùi hương cực thơm gặp mùi hương cực thối, đây mới chính là phản hồn hương thực sự.

Tường Ly không nghĩ nổi mùi này, mùi hương vừa xuất hiện là cô lập tức ra khỏi phòng. Bên ngoài là phòng nghỉ, không ngờ Lục Đông Thâm cũng tới, ngồi trên sofa vị trí ngược sáng. Tia sáng nghiêng nghiêng rơi xuống đáng người cao lớn thẳng tắp của anh, chiếu sáng gương mặt anh tuần ấy. Anh đang hút thuốc. Thái Nghiệp Phàm cũng đã quay về, ngồi ngay bên cạnh anh.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Đông Thâm ngược mắt lên, tầm mắt rơi xuống người cô. Thái Từ Tân đang nói chuyện với Lục Đông Thâm cũng phát hiện ra ánh mắt anh đổi khác, quay đầu lại thì thấy Tường Ly đã ra ngoài. Cô ấy lập tức tiến lên: “Bố tôi sao rồi?”.

Tường Ly cố tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: “Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa”.

Thái Từ Tân nhũn mày: “Ý của cô là, đến chính cô cũng không chắc chắn được?”.

Tường Tiểu Thiên sốt sắng bảo vệ, chắn trước mặt Tường Ly, quắc mắt lạnh lùng nhìn Thái Từ Tân: “Trị bệnh lúc nào chẳng có nguy hiểm, làm gì có ai chắc chắn được 100%? Để cứu ông nhà cô, Tường gia của chúng tôi đã suýt phải nộp mạng rồi, phần tình ý này coi như đã đủ”.

Thái Từ Tân sững người. Cô ấy chỉ nghĩ Tường Ly đi thu thập một số nguyên liệu, sao lại nguy hiểm tới tính mạng chứ?

Lục Đông Thâm dập tắt điều thuốc đang hút dang dở vào trong gạt tàn, nhìn chăm chăm theo bóng cô từ đầu tới cuối, rồi khẽ hỏi một câu: “Cô có bị thương không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sợ cô gặp chuyện [2216 chữ]

Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?

Sau khi câu nói ấy rơi xuống đã thành công thu hút ánh mắt chú ý của mấy con người ở đó. Trong những ánh mắt ấy chất chứa vô vàn những biểu cảm phong phú: tò mò, nghi hoặc, khó hiểu và ngờ vực. Nhất là ánh mắt Thái Từ Tân nhìn qua đây. Tường Ly không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được sự bất mãn của cô ấy.

Rất dễ hiểu thôi, ở trong mắt Thái Từ Tân, hai người họ đứng ở hai chiến tuyến, giống như “Hán Sở phân tranh”, lập trường phân chia ranh giới trong đục rõ ràng. Trong suy nghĩ của cô ấy, bất luận ai cũng có thể hỏi câu này, duy chỉ có Lục Đông Thâm là không thể. Thật ra Tường Ly cũng có chút bất ngờ. Nơi này không phải núi rừng, họ đã trở về với thế giới hiện thực, đã trở về với cục diện hai bên tranh đấu lẫn nhau, câu hỏi này của anh rõ ràng là vừa mờ ám lại vừa táo bạo.

Cô hắng giọng, đáp qua loa: “Tôi không”.

Tường Tiểu Thiên không nhận ra có chút bất thường trong câu chuyện này, cậu nói bô bô: “Tường gia nhà chúng tôi là ai chứ, lên trời xuống đất không một ai đầu lại được”.

Hình như Lục Đông Thâm vừa cười thầm một tiếng, giọng nói trầm ấm lại có thêm chút trêu chọc: “Bản lĩnh của cô Tường đích thực cao hơn người thường”.

Tường Ly không nhìn Lục Đông Thâm mà quay đầu quát Tường Tiểu Thiên: “Dây thần kinh nào ghép nhầm chỗ rồi hả, sao nói nhiều quá vậy?”.

Tường Tiểu Thiên lập tức im bặt, không dám lên tiếng nữa.

Cứ như vậy, mấy người họ yên lặng chờ đợi một tiếng ấy. Trong khoảng thời gian đó, Thái Từ Tân có phần nôn nóng, sốt ruột, cứ đi đi lại lại suốt. Thái Nghiệp Dương lấy phong thái của một người con trưởng nhà họ Thái ra để giữ bình tĩnh cho mọi người, bảo Thái Từ Tân không việc gì phải lo lắng, rồi lại hiếm có dịp anh ta lên tiếng nói đỡ hộ Tường Ly: Bây giờ còn đợi được rồi, đợi thêm một tiếng nữa thôi mà.

Tường Ly không thích con người Thái Nghiệp Dương cho lắm. Tuy rằng nhìn bên ngoài anh ta là một người khá kiêu ngạo nhưng cô luôn nghĩ được một thứ đã tâm khác thường từ người anh ta. Thứ đã tâm này lại khác hẳn với Lục Đông Thâm, nhưng cũng đều là những thứ có thể cảm nhận được. Cảm giác nói với cô rằng: Hãy tránh ra Thái Nghiệp Dương ra một chút.

Trong quá trình chờ đợi, cô và Lục Đông Thâm không nói với nhau câu nào. Cô đứng dựa vào cửa sổ nghịch điện thoại, xem xem mấy hôm nay cô đi khỏi thành phố, trên mạng đám bạn bè có tin gì mới xảy ra không. Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn ngồi trên sofa uống trà, thi thoảng lại trò chuyện vài câu với Thái Nghiệp Dương, nhưng cũng không liên quan gì tới chuyện thương trường. Thi thoảng cô ngẩng đầu lên, vận vẹo cái cổ lại bắt chợt va phải ánh mắt Lục Đông Thâm.

Cô không hiểu là Lục Đông Thâm này giờ vẫn nhìn sang bên này suốt hay tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Kiểu ánh mắt cùng ánh mắt chạm vào nhau thế này luôn khiến đáy lòng cô dấy lên một con tê dại. Khi cúi đầu xuống xem di động, trước mắt cô tựa hồ cứ đọng đưa ánh mắt của anh. Có vẻ bình tĩnh lại giống như đang ngậm cười, một nụ cười thoáng qua mơ hồ. Nếu không phải vì có tia nắng ngoài cửa sổ lọt vào mắt anh, cô chắc chắn sẽ không phát hiện ra anh đang cười.

Màn hình di động cũng lần lần những gọn ánh sáng giống hệt như nụ cười trong ánh mắt anh, tựa như lắng đọng lại cả một dòng sông ngân hà, làm chao đảo cảm xúc của cô.

Bất thành linh trên di động nhảy ra một dòng tin nhắn, là một số máy lạ. Cô mở ra xem, chỉ có bốn chữ: *Ra ngoài với tôi.*

Tường Ly sững người, vô thức ngược lên nhìn về phía Lục Đông Thâm. Lần này anh không nhìn cô, mà đặt tách trà xuống, đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô nhìn xuống di động rồi lại nhìn ra cửa, đợi một lát rồi cũng đi ra theo.

Ánh nắng chiếu nghiêng, hắt đầy cả một khoảng sáng tận đầu hành lang. Lục Đông Thâm đứng dựa ở đó, hai tay đút túi quần. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác bên ngoài chiếc áo len lông cừu cổ tim màu xám khói, bên dưới là chiếc quần Âu dài màu xám đậm. Anh đứng giữa quảng sáng, dáng hình cao lớn như thực như mơ, vô cùng sạch sẽ, cũng đầy phóng khoáng và cao quý.

Tường Ly hứng trọn ánh sáng tiến tới, sau lưng bóng cô bị nắng kéo thành một vệt dài. Sau đó, bóng cô chồng lên cái bóng cao lớn của người đàn ông, và cuối cùng bị bóng anh nuốt gọn.

Hôm nay cô không đội tóc giả, mái tóc dài làm dịu dàng gương mặt cô. Khi ánh nắng hắt lên mặt cô, lại có chút bóng loang lờ được tạo ra từ những kẽ lá, vậy mà cũng không trong sáng bằng đôi mắt cô. Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô và nói: “Sao bạn này lại làm như chỉ muốn không quen biết tôi vậy?”.

Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh một lúc lâu: “Tôi còn tưởng anh gọi tôi ra đây để nói về chuyện của Thai Quốc Cường”.

“Có cô rồi, Thai Quốc Cường còn có chuyện gì được? Trừ phi, cô cố tình hại tôi tội bất nghĩa.” Nói rồi, Lục Đông Thâm gợn tay nhẹ nhàng cài mấy lọn tóc bên má cô ra sau tai, động tác vô cùng tự nhiên.

Sự thoải mái ấy lại khiến Tường Ly không tự nhiên. Cô lặng lẽ dịch bước sang bên cạnh, tay anh cứ thế khựng lại giữa không trung. Lát sau anh bật ra một tiếng cười, lúc thu tay về cũng tiện thể rút bật lửa ra, ngậm một đầu thuốc lên miệng, ngọn lửa đốt cháy đầu thuốc. Anh rít một hơi, đầu thuốc cũng sáng bùng lên, rồi anh neho mắt nhắm nhả khói ra. Nơi Thai Quốc Cường nằm là khu phòng VIP riêng biệt, nên không cần biết có cấm hút thuốc không cũng không được hút.

“Cô lưu số điện thoại của tôi vào, có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Có lẽ thông gió, làn khói màu xanh xám sốt sắng muốn len ra khỏi đó, trôi nổi trong hơi thở của cô chỉ còn lại mùi thuốc lá nhạt nhòa. Từ ngày cô vạch trần bí mật của anh qua đầu thuốc lá, hình như anh chuyển hẳn sang hút thuốc bình thường. Tường Ly chống hai lên bệ cửa sổ, không đáp lại, ngắm nhìn ánh nắng gột sạch bụi bẩn trên bãi cỏ và những chạc cây, bất giác lại nhớ về dáng núi và bóng những loài cây cổ thụ ngàn năm tuổi ẩn khuất trong sương khói Kỳ Thần.

“Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?”

“Vì sao phải giữ khoảng cách?” Lục Đông Thâm cười hỏi.

Tường Ly ngập ngừng giây lát. Cô muốn nói vì chuyện của Thai Quốc Cường, vì chuyện lợi ích bất đồng, vì Thai Tử Tân, hoặc có thể là vì cô Trần Du của anh. Nhưng những lý do này đã gần ra tới miệng, sau vài lần suy nghĩ cuối cùng vẫn bị cô nuốt xuống. Phải, anh là Lục Đông Thâm cơ mà, vì gì phải giữ khoảng cách.

Khi quay mặt lại, cô đổi chủ đề: “Chuyện xảy ra ngày hôm qua anh cũng biết?”.

Lục Đông Thâm không giấu cô: “Có nghe nói qua qua”.

Tường Ly nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh rồi bỗng bật cười: “Tai mắt của anh Lục đúng là phủ khắp thiên hạ. Sao, anh sợ Thai Quốc Cường không tỉnh lại được à?”.

Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, rồi gác bàn tay kẹp đầu thuốc lên bệ cửa sổ, chỉ cách ngón tay cô khoảng nửa mét. Anh quay đầu nhìn cô, nhấn mạnh: “Sợ cô gặp chuyện”.

Hơi thở của Tường Ly dường như nghẹn lại trong giây lát, có một thứ giống như tình cảm đang nổ tung, vừa ảm áp bao trọn lấy cô vừa gọi lên một nỗi đau. Nếu ti mi nhắm nháp thì giống vị ngọt nhưng lại mang theo một sự nguy hiểm cay đắng. Sự mờ ám hỗn độn không rõ ràng này có thể bóp chết lý trí của một con người.

Cô không nói gì, vừa hay cũng có vị bác sỹ xuất hiện cứu vớt tâm trạng mất kiểm soát của cô. Cô nhìn giờ, đã một tiếng trôi qua rồi.

“Anh không vào sao?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi tin cô”.

Cô lại rơi vào im lặng, mọi khả năng ăn nói trước kia dường như đã vô tác dụng trong lúc này. Cho tới khi Tưởng Tiểu Thiên chạy hồng hộc về phía này, khuôn mặt sáng ngời: “Gia, tỉnh rồi! Ông ta tỉnh rồi!”.

Một giây sau, Tưởng Ly mới dám thở phào, sợi dây căng ra trong lòng bao nhiêu ngày qua cứ thế được giải thoát, người cô như mềm nhũn ra. Tưởng Tiểu Thiên nói các bác sỹ đang kiểm tra mọi thứ cho Thái Quốc Cường. Tưởng Ly gật đầu: “Được rồi, chị biết rồi. Em vào đó trông chừng trước đi. Dọn dẹp lư hương luôn, tro hương bên trong ném đi, không được để người ta nhìn thấy”.

“Dạ vâng!”

Sau khi Tưởng Tiểu Thiên chạy về phòng bệnh, cuối cùng Tưởng Ly đã yên tâm, có thể đường hoàng nhìn Lục Đông Thâm: “Có thể chứng minh sự trong sạch của tôi rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm bỏ tàn vào chiếc gạt tàn đặt phía lỗ thông gió: “Do quản lý của khách sạn sơ suất, chuyện này tôi sẽ có dính chính với bên ngoài và nhà họ Thái”.

Tưởng Ly nhỏ giọng lầm bầm: “Chung quy vẫn cứ gánh hộ cho cô gái của anh thôi”. Một câu nói nhẹ nhàng của anh có thể khiến tên “hung thủ” phải sạch trách nhiệm, ngược lại liên lụy cô suýt nữa mất mạng.

“Cô nói gì cơ?” Lục Đông Thâm không nghe rõ, cơ thể cao lớn cứ thế đổ xuống.

Mùi thuốc lá xen lẫn mùi hương của người đàn ông cứ thế ập tới. Chẳng hiểu sao vành tai cô lại nóng rần lên. Cô giơ tay đẩy anh ra: “Đừng có sát lại gần tôi như thế”.

Cô làm cho Lục Đông Thâm phá lên cười sáng khoái. Anh nhìn thấy đôi tai đỏ ửng của cô, giống như chút phấn hồng dặm thêm trên nền trắng bóc. Anh không nhìn được, giơ tay xoa đầu cô. Cô trừng mắt với anh, đang định lên tiếng cảnh cáo thì nghe thấy từ xa vọng lại một giọng nữ dịu dàng tựa như có thể vắt thành nước: “Đông Thâm!”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Sau này đừng tới làm phiền tôi nữa là được [2125 chữ]

Cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được bâu vật, khó kiếm được tình lang...

Trong không khí dường như cũng có một mùi thơm đang di động, thoảng qua rất nhạt, giống như mùi hoa lan. Có tiếng giày cao gót vang lên, từ xa vọng lại gần, đi kèm với đó còn có những tiếng bước chân khê khằng. Tưởng Ly vô thức quay đầu lại nhìn. Trên hành lang dài hút tầm mắt, một cô gái bước ngược chiều sáng đi đến. Chiếc váy tron một màu trông rất thuần khiết kết hợp với một chiếc áo dạ màu nâu nhạt dài chưa quá đầu gối. Quá nửa lượng ánh sáng hắt lên người cô gái ấy, rơi xuống đôi chân thon nhỏ trắng trẻo lộ ra ngoài.

Người đi giày cao gót là Cảnh Ninh, đi theo phía sau cô gái ấy. Cô ấy đi đôi giày đế bằng, cực kỳ phù hợp với bộ váy trên người. Cho dù chưa cần nhìn khuôn mặt để biết trông như thế nào thì cũng sẽ cảm thấy đó là một người đẹp.

Nhưng Tưởng Ly lại nhìn được rõ ràng khuôn mặt của cô ấy.

Giữa bóng nắng, cô ấy từ từ tiến đến, giống như một đàn cá bơi ngược sáng qua trước mặt cô. Từng ánh mắt nụ cười trên gương mặt ấy hoàn toàn lọt vào mắt Tưởng Ly, không sót chút nào. Đôi mắt trong veo như bóng nước hồ thu, hàm răng trắng đều tăm tắp. Mái tóc đen hơi uốn lọn, trông giống như một bông hoa lan mong manh nơi hang động trống trải, khiến người ta đem lòng thương xót.

Dung nhan của cô gái xinh đẹp ấy khiến Tưởng Ly sửng người.

Mà cô gái kia sau khi nhìn rõ Tưởng Ly cũng hơi giật mình, chút bàng hoàng lướt qua nơi đáy mắt, nhưng cô ấy cũng giấu đi rất nhanh, bờ môi đỏ khê nở một nụ cười dịu dàng như rót mật vào trái tim người đối diện. Cô ấy nhẹ nhàng nép vào lòng Lục Đông Thâm, nhưng cũng không dính chặt lấy anh một cách thái quá như một cô gái nhỏ được cưng chiều, chỉ sát lại gần ở một mức độ vừa phải.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô ấy: “Thương Lãng trời lạnh, sao ăn mặc phong phanh như vậy mà qua đây?”.

“Không lạnh đâu, em đâu phải bông hoa trong nhà kính. Em từ khách sạn đi thẳng xe của Cảnh Ninh tới đây luôn. Không khí lạnh bên ngoài không thấm

vào người em một tý nào đâu.” Cô ấy ăn nói cũng dịu dàng nên nã, nói xong câu ấy lại hơi nghiêng mặt sang: “Vị này là?”.

Tường Ly im lặng nhìn cô ấy.

Lục Đông Thâm giới thiệu vô cùng đơn giản: “Cô ấy là Tường Ly”. Rồi anh quay sang Tường Ly, bổ sung thêm một câu: “Cô ấy là Trần Du, là Skyline...”.

“Là nhà điều chế hương hàng đầu của tập đoàn Skyline, tôi đã từng nghe anh Lục nhắc qua về cô.” Tường Ly ngắt lời Lục Đông Thâm, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm Trần Du.

“Vậy sao?” Trần Ly quay lại khẽ mỉm cười với Lục Đông Thâm: “Vậy anh có nói xấu em câu nào trước mặt cô Tường đây không vậy?”.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói thêm gì.

Trần Du giờ tay về phía Tường Ly: “Rất vui được làm quen với cô”.

Tường Ly đánh mắt nhìn bàn tay đang chìa ra của cô ấy, không hề có động thái bắt lại, chỉ hờ hững nói: “E là cô sẽ không cảm thấy quen tôi là một việc đáng vui đáng mừng gì đâu. Sở dĩ Thai Quốc Cường hôn mê không tỉnh, nguyên nhân bắt nguồn từ cô. Mà tất cả những việc hiện tại tôi đang phải làm chính là thu dọn đồng bát nháo này hộ cô. Cô Trần, có thể người cô không muốn gặp bây giờ nhất chính là tôi đây”.

Trần Ly sững người, bàn tay cứng đờ, rất lâu sau không thu về được.

Tường Ly khoanh hai tay trước ngực, thấy vậy cười khẩy: “Xem ra cô Trần không biết chuyện gì”. Cô hướng ánh mắt về phía khuôn mặt Lục Đông Thâm: “Cũng khó trách, cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được bái vật, khó kiếm được tình lang”.

Đứt lời, cô quay người trở về phòng bệnh.

Trần Du đứng khựng mãi tại chỗ, cho tới khi Lục Đông Thâm tiến lên, cô ấy mới tỉnh lại: “Đông Thâm, cô ấy... nói vậy là có ý gì?”.

Lục Đông Thâm khoác tay qua vai cô ấy: “Không có gì, đừng suy nghĩ linh tinh”.

...

Thai Quốc Cường đã tỉnh, tuy rằng vẫn nằm yên trên giường nhưng đã có ý thức, giờ tay hay giờ chân cũng đã tự thực hiện được. Bác sỹ cảm thấy vô cùng kinh ngạc về việc ông ta đột nhiên tỉnh lại, sau khi kiểm tra một lượt thấy không có gì đáng ngại bèn nói: “Nghỉ ngơi thêm một hai hôm là có thể ra viện rồi. Mà mở cửa sổ ra một chút đi, trong phòng này có mùi gì vậy?”.

Bác sỹ đi khỏi, Tường Ly nâng đầu giường lên một chút, ngồi xuống bên cạnh: “Thai Quốc Cường, ông có thể nhìn rõ tôi không?”.

Thai Quốc Cường nghiêng mặt sang, gật đầu với Tường Ly.

“Ông có biết tôi là ai không?” Cô cất giọng lạnh lùng.

Thai Quốc Cường gật đầu lần nữa: “Pháp sư”.

Tường Tiểu Thiên đứng phía sau cảm thấy không hài lòng bèn lẩm bẩm: “Tường gia của chúng tôi là thần gia, pháp sư cái gì chứ...”.

Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Dương đứng bên cạnh, bên phải Thai Quốc Cường là Lục Đông Thâm và Trần Du. Trần Du nghe xong câu nói của Tường Tiểu Thiên lập tức nhìn về phía Tường Ly, hơi sững người.

Thai Từ Tân không mở cửa sổ ra ngay mà hỏi Tường Ly xem bố mình như thế nào rồi. Tường Ly không đáp lại, mà giờ tay ra: “Tường Tiểu Thiên, đưa đĩa hương cho chị”.

Tường Tiểu Thiên lập tức rút ra một chiếc hộp đen trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Nó không lớn, chỉ nhỏ bằng một chiếc la bàn. Khi mở ra, bên trong được chia thành các ô, trong từng ô lại có một túi thơm, chỉ có điều chúng nhỏ hơn loại túi thơm bình thường rất nhiều. Cô lấy ra một chiếc, đưa lại gần mũi Thai Quốc Cường: “Mùi gì đây?”.

Thai Quốc Cường ngửi ngửi: “Hình như là...”.

“Đừng có hình như, biết tức là biết, không ngửi ra được thì nói là không biết.” Tường Ly ngắt lời ông ta.

Nếu không phải vì đã từng tiếp xúc mấy ngày trước đó, thái độ này của Tường Ly nhất định sẽ khiến Thai Quốc Cường nổi cơn thịnh nộ. Nhưng ông ta đã sớm quen với tính khí của cô rồi, bèn liếm môi: “Mùi hoa bách hợp”.

“Cái này thì sao?” Cô đòi một chiếc khác.

Thai Quốc Cường suy nghĩ một lúc lâu, Tường Ly thấy vậy hỏi: “Không ngửi ra được hay không biết là mùi gì?”.

“Không biết là mùi gì.”

“Ngửi được mùi phải không?”

Thai Quốc Cường gật đầu: “Đúng vậy”.

Tường Ly lần lượt đổi mấy chiếc túi thơm. Có chiếc Thai Quốc Cường trả lời đúng ngay được, có chiếc ông ta không miêu tả lại được, nhưng vẫn ngửi được mùi hương. Cuối cùng, cô cất hết đi. Sau khi đưa chiếc hộp cho Tường Tiểu Thiên, cô nhìn về phía Thai Từ Tân: “Bố cô không sao rồi. Nhớ kỹ, trong vòng nửa năm tới không được uống rượu, còn nữa...”. Cô hơi ngừng lại một chút, rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhưng màu đỏ, được phong rất kỹ. Cô nhìn nó giây lát rồi đánh mắt sang phía Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Dương, sau đó lại quay người đặt nó vào lòng bàn tay Thai Quốc Cường, dặn dò: “Trong này là một loại hương cô. Sau này ra viện, mỗi tối đốt lên một canh giờ, cho đến khi nó hết hoàn toàn thì thôi. Nhớ kỹ, trong lúc đốt hương không được có ai ở bên cạnh. Mỗi lần đốt xong lại tiếp tục mở cửa sổ thêm nửa canh giờ nữa. Thai Quốc Cường, ông nghe kỹ nhé, tôi nói là canh giờ, không phải là tiếng đồng hồ, hiểu không?”.

Thai Quốc Cường chấn động vì ngữ khí của cô. Ông ta gật đầu rồi lại không nén nổi tò mò, hỏi: “Pháp sư, rốt cuộc tôi bị làm sao vậy?”. Ký ức cuối cùng của ông ta vẫn còn ở khách sạn, vừa mở mắt chẳng hiểu sao đã nằm trong bệnh viện rồi.

Tường Ly đứng dậy, cười hơi lạnh: “Câu này ông phải hỏi Lục tổng rồi”.

Thai Quốc Cường nghi hoặc nhìn về phía Lục Đồng Tâm đứng bên cạnh. Lục Đồng Tâm cũng không định thoái thác trách nhiệm cho ai. Anh kể lại ngắn gọn sự tình dẫn đến việc ông ta bị ngã xỉu, cuối cùng nói: “Đây là sơ suất của khách sạn, mong ông Thai lượng thứ”.

Thai Quốc Cường gì thì gì cũng là bậc cha chú của anh, cho dù không vui thì cũng không đến mức trở mặt ngay. Cộng thêm mối quan hệ tế nhị giữa hai gia đình Thai Lục, có những lời ông ta không tiện nói thẳng, bèn nhắc nhở họ mấy câu mang tính tượng trưng rằng sau này chú ý rồi nhìn về phía Tường Ly với vẻ thành khẩn: “Làm phiền pháp sư rồi”.

Tường Tiểu Thiên muốn giành công: “Ông Thai à, anh không biết đâu, Tường gia chúng tôi vì chữa bệnh cho ông...”.

“Tường Tiểu Thiên.” Tường Ly trừng mắt nhìn cậu.

Tường Tiểu Thiên không dám nhiều lời nữa, đúng lúc ấy có tiếng chuông di động, cậu vội vàng đi ra ngoài phòng bệnh nghe điện.

“Chắc là khoảng thời gian này làm liên lụy pháp sư nhiều lắm.” Thai Quốc Cường là ai chứ? Một người đã lăn lộn trên thương trường quá nửa đời người dĩ nhiên sẽ nhìn ra chút chuyện.

Tường Ly cười, nhưng chỉ thoáng qua nơi bờ môi: “Liên lụy thì không dám nói. Nhưng doanh nghiệp của ông Thai chắc cũng có không ít nhà điều chế hương. Hãy lấy việc này làm bài học, học hỏi thêm kinh nghiệm và kỹ thuật, sau này đừng có tới làm phiền tôi nữa”.

~Hết chương 71~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ừ có một ngày anh ta không còn nữa thì sao? [2524 chữ]

Em quen Tường Ly phải không?

Chửi chó mắng mèo.

Những người có mặt ở đó không ai là kẻ ngốc, đều là những kẻ tinh ranh đến vắt được ra nước, thế nên tất cả đều nghe ra ngụ ý đằng sau câu nói của Tường Ly.

Trần Du tiến lên, nhẹ nhàng nói: “Thành thật xin lỗi ông Thai, loại thuốc diệt côn trùng đó của khách sạn Skyline do tôi chịu trách nhiệm pha chế. Tại tôi sơ suất nên mới khiến ông hôn mê bất tỉnh, tôi chấp nhận gánh chịu mọi tổn thất, còn nữa...”.

Cô ta quay đầu sang Tường Ly: “Lần này cũng may nhờ có cô Tường, gặp được cô Tường, tôi mới biết những gì mình cần học hỏi còn rất nhiều”.

Tường Ly thu dọn túi đeo xong xuôi, cười nhạt: “Tiếng cô Tường này cô không cần gọi đâu. Nếu thật sự kính trọng tôi, thì cứ nhập gia tùy tục gọi tôi một tiếng Tường gia, còn nếu ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng nghĩ một kiểu thì cứ gọi thẳng tên tôi Tường Ly tôi cũng không để tâm. Nhưng, sau này có Trần về làm đầu nhà họ Lục rồi, từ một nhà điều chế hương nhỏ mọn thoát cái biến thành thiếu phu nhân của Lục gia, lúc đó dù có cô gọi tôi là ‘con họ

Tường' kia tôi cũng xin nhận”.

Trần Du nghe xong sắc mặt có phần gượng gạo, cô ta miễn cưỡng cười: “Tường... Tường gia chê cười rồi”.

Thai Từ Tân đứng bên cạnh nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng ấy. Tuy rằng cô ấy không rõ vì sao hai người họ lại nảy lửa đến mức ấy, nhưng ít nhất cũng cảm thấy thoải mái trong lòng vì có Tường Ly dập Trần Du. Đầu sau thì năm xưa cũng chỉ vì cô Trần Du này mà cô ấy phải tha phương nơi đất khách quê người. Nhưng dù gì ở trước mặt mọi người, những lời khách sáo vẫn cứ phải nói, cô ấy không thể giống như Tường Ly, nghĩ gì nói vậy được.

Cô ấy hắng giọng, lên tiếng, mang đầy đủ phong thái của một người đứng trên nhiều người: “Cô Trần, giờ thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, có nói về chuyện bồi thường đi chăng nữa cũng chẳng ích gì. Nếu bỏ tôi đã không truy cứu nữa thì tôi cũng cho qua. Tôi biết cô Trần nghe tin mấy hôm trước đã vội vã ngàn dặm xa xôi tới Thương Lãng. Tấm lòng này của cô tôi xin ghi nhận, chỉ mong rằng lần sau cô Trần chú ý một chút là được”.

“Rất xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý.” Trần Du lại nhìn về phía Lục Đông Thâm, dịu dàng như nước: “Em xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi”.

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ rướn lên, anh nhìn về phía Thai Quốc Cường: “Nhờ có ông Thai rộng lượng bỏ qua”.

Tường Tiểu Thiên đẩy cửa bước vào, trông sắc mặt có phần gấp gáp. Cậu gọi một tiếng “Tường gia”, sau đó rảo bước đi tới bên cạnh cô. Cậu thì thầm nói câu gì đó bên tai cô, Tường Ly nghe xong sắc mặt thoáng đổi khác. Lát sau cô gật đầu, rồi nói thêm một câu: “Chị biết rồi”.

Trong lúc ấy, cô đã cầm túi lên, không nói câu nào cứ thế đi luôn. Thai Quốc Cường gọi giật cô lại: “Pháp sư vất vả rồi, khi nào ra viện, tôi sẽ đích thân tới nhà cảm tạ”.

Tường Ly không ngờ ông ấy lại nói vậy, cô sững người giây lát rồi bỗng bật cười: “Được thôi”. Nụ cười ấy hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng, nụ cười của cô giống như ánh nắng ngày xuân xua tan mọi băng giá đêm đông, trong phút chốc ngược lại cũng khiến Thai Quốc Cường ngẩn ngơ.

Ánh nắng nghiêng nghiêng hắt xuống hành lang.

Tường Ly còn chưa đi tới thang máy, đã nghe thấy sau lưng có một giọng nói vang lên: “Tường Ly”.

Cô quay đầu lại.

Chính là Lục Đông Thâm đi theo cô ra đây, cô hơi khựng lại. Anh từ từ đi tới trước mặt cô và hỏi: “Có phải Thai Quốc Cường vẫn còn tình hình gì khác không?”.

“Anh Lục nghĩ còn có chuyện gì?” Vẫn là một tiếng “anh Lục”, lần này, khẩu khí của Tường Ly có phần xa cách hơn.

Lục Đông Thâm cũng nhận ra điều ấy: “Ban nãy ở trong phòng bệnh, cô ngập ngừng chuyện gì?”.

Chút sững sốt lướt nhanh qua đáy lòng Tường Ly. Chỉ là cảm xúc trong vòng một, hai giây, vậy mà anh cũng chú ý thấy, ánh mắt phải độ đến mức nào, tâm tư phải chi tiết đến mức nào. Cô ngẫm nghĩ một chút, “Ông ấy...”. Lời đã đến bên miệng, cô vẫn đổi ý: “Tình hình của ông ấy, anh có thể hỏi Trần Du của anh mà, cô ấy chẳng phải là nhà điều chế hương sao?”.

Lục Đông Thâm nhìn xuống cô, lẳng lặng không nói một câu. Tường Ly cũng không biết vì sao cô lại cứ muốn nói câu này. Cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực bí bách rất khó chịu.

Anh chợt từ từ cúi người sát lại gần cô, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Bản lĩnh của cô, người khác không có”.

Hơi thở của người đàn ông cũng ập tới ngay sau đó. Hô hấp đan xen cùng hô hấp. Cô hơi lùi về sau một bước, như vậy mới né tránh được phạm vi của anh. Cô cười nhạt: “Thế ư? Anh Lục đề cao tôi rồi”.

Lục Đông Thâm đứng thẳng lưng lên.

Đầu kia, Tường Tiểu Thiên đang gọi cô. Cô không muốn dây dưa quá nhiều với anh, đang định quay người bỏ đi thì anh lại thấp giọng hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tường Ly khựng lại, há hốc miệng, rất muốn nói: *Anh còn quan tâm đến chuyện của tôi làm gì?* Hoặc nói rằng: *Anh có tư cách gì hỏi han chuyện của tôi?* Trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi vừa rồi, bụng cô chát chửa vô vàn khó chịu. Chúng lại trở thành những sợi tơ mảnh quấn chặt lấy lý trí, đan từng vòng từng vòng khiến cô không sao thở nổi.

Nhưng, cô cứ nhìn anh như thế. Khuôn mặt anh nhòe đi giữa nắng, đôi mắt lại khắc rất sâu, ẩn giấu một thứ gì đó như đang khơi gợi nỗi đau tâm hồn của cô lên. Cô ghét cái cảm giác này, nhưng lại không thể từ chối nó. Giống như nó đã thấm sâu vào cốt tủy của cô, cho dù không có anh ở bên cạnh, cô vẫn sẽ nhớ tới nó.

“Không có gì, là chuyện nhỏ thôi.” Nói xong câu ấy, cô bỗng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Lục Đông Thâm nhìn cô, cô không nhìn thẳng vào anh, đôi mắt nghiêng nghiêng như long lanh một giọt nước. Anh sững người, chẳng hiểu sao trong lòng lại đau nhói lên. Khi lên tiếng, giọng anh cũng khẽ và dịu dàng hơn: “Là chuyện nhỏ gì mà phải khiến cô vội vã bỏ đi như vậy?”.

Tường Ly cuộn chặt ngón tay lại, bấm chặt vào lòng bàn tay có chút đau đớn. Khi ngược lên nhìn anh, cô lại nhìn thấy một cái bóng ở phía sau lưng anh, ánh mắt chột chuyển lạnh, ngữ khí lãnh đạm: “Chuyện của tôi có to đến mấy cũng có Đạm gia chống lưng. Thế nên, chỉ cần có Đạm gia, mọi chuyện đối với tôi mà nói đều là chuyện nhỏ?”.

Khi cô nói câu này Trần Du đã đi tới, kịp thời nghe hết toàn bộ.

Lục Đông Thâm nghe xong, đôi mày tuấn tú nhíu lại, tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng đủ khiến đôi mắt vốn đã sâu không lường được của anh nhuốm lạnh. Có một thứ cảm xúc mơ hồ đang cuộn trào nơi đáy mắt, giống như một con sóng ngầm nơi dưới đáy đại dương. Tường Ly lại đổi một chất giọng khác: “Anh Lục, nếu người đẹp của anh đã tới đây thì có những chuyện anh cũng không cần lo lắng thêm nữa. Cứ ngày đêm hát ca, ôm ấp người đẹp có phải sung sướng hơn không?”.

Bây giờ nghĩ lại, hôm đó từ trên núi Kỳ Thần xuống, người gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm chính là Trần Du. Chắc là hôm đó cô ta vội vã tới Thương Lăng, hôm nay lại tới bệnh viện làm cô người yêu ngoan ngoãn hiền thực bên cạnh anh. Nghĩ cũng đủ biết, tiểu biệt thắng tân hôn.

Trần Du đứng bên cạnh nghe được câu nói này, lập tức nói: “Đông Thâm, người đó...”.

“Chỉ cần có Đạm gia?” Lục Đông Thâm bất thành linh lên tiếng, ánh mắt vẫn khóa chặt gương mặt Tường Ly, anh bỗng cười, nhưng ánh nhìn thì hoàn toàn âm u: “Nếu có một ngày anh ta không còn nữa thì sao?”.

Tường Ly đột ngột sững người, cô hỏi lại lập tức một cách cảnh giác: “Anh có ý gì?”.

Trần Du không hiểu họ đang nói gì. Cô ta giơ tay giựt giựt vạt áo của Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm không nhìn Trần Du, cũng không nói thêm gì, chỉ nhếch môi cười hờ hững.

Nụ cười ấy khiến Tường Ly vô cùng bất an.

Trần Du đứng giữa phá vỡ cục diện bế tắc, cười nhẹ nhàng: “Tường gia phải đi rồi sao? Cô giúp Đông Thâm một việc lớn như vậy, chúng tôi cũng phải có chút thành ý mới phải. Nếu hôm nay cô không có thời gian, hôm khác tôi mời cô một bữa cơm được không? Tiệc thế cũng muốn học hỏi Tường gia vấn đề của lần điều chế này”.

Cô ta ngang nhiên cắt ngang câu chuyện. Nhưng cũng tốt, một câu của Lục Đông Thâm đã làm dậy lên một con sóng dữ, nhưng rõ ràng anh không có ý định nói tiếp. Còn Tường Ly chắc chắn cũng chẳng hỏi được gì từ anh. Cô không nhìn anh nữa, quay sang phía Trần Du: “Tôi hoang dã quen rồi, chỉ dùng toàn mấy phương pháp thô dân, phàm tục, không hợp mắt cô Trần đâu”.

“Làm sao có thể? Hôm nay Tường gia đã giúp tôi được mở rộng tầm mắt.”

“Thế ư?” Tường Ly cười: “Vậy thì hãy giữ lại coi như kỷ niệm đi. Việc thảo luận chuyên môn không hợp với cô và tôi. Lẽ nào cô Trần không hiểu đạo lý cùng đạo là oan gia sao?”.

Lần này nói xong cô quay đầu đi thẳng.

Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái bóng bị kéo dài của cô khuất sau thang máy, trầm mặc không nói câu nào. Trần Du bị á khẩu vì những lời ban nãy của Tường Ly, có phần ngượng ngập. Nhưng cô ta cũng không nổi giận như một đứa trẻ không hiểu chuyện, chỉ cười cười: “Cô Tường thật là cá tính”.

Thấy tâm trạng của Lục Đông Thâm có phần khác lạ, cô ta khẽ hỏi: “Đạm gia mà cô ấy nói có phải chính là Đạm Diệu Minh không? Nghe nói Đạm gia là nhân tài của đất Thương Lăng, là hạc giữa bầy chim, rồng phượng giữa loài người. Nếu thật sự là như thế, thì cũng xứng đôi vừa lứa với cô Tường lắm, anh thấy sao?”.

Lục Đông Thâm thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn cô ta. Cô ta im bất, trong ánh mắt anh có điều gì đó, cô ta đọc không hiểu nhưng lại có chút sợ hãi. Rất lâu sau anh mới hỏi: “Em quen Tường Ly phải không?”.

Trần Du gạt mình: “Đương nhiên, chẳng phải hôm nay...”.

“Anh đang nói, là trước kia.” Thanh âm của Lục Đông Thâm rất bình tĩnh, nhưng lại trầm đến mức người ta không dám mạo phạm.

Nụ cười bên môi cô ta cứng đờ lại: “Sao có thể chứ, hôm nay là lần đầu tiên em gặp cô ấy”.

“Chắc chứ?” Anh nhìn cô ta, dường như có thể nhìn thấu vào sâu trong tâm hồn.

Trần Du gạt đầu. Lục Đông Thâm cười, nhưng chỉ là một nụ cười thoáng qua, đủ để người ta bỏ lỡ. Trần Du chủ động sát vào lòng anh, thì thầm: “Anh sao thế?”.

Tay anh đặt lên eo cô ta, động tác rất khẽ, như chạm vào lại như chạm vào, như gần lại như rất xa. Anh nói: “Không sao, nếu em nói không quen thì anh tin em”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Đừng làm bắn mắt Tướng gia [2194 chữ]

Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dọ dầy cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Đám gạch nước bao vây Tướng Ly ở hồ Phù Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tướng Ly đánh, kẻ thì bị Tướng Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám gạch nước kia.

Khi Tướng Ly và Tướng Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tướng Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tướng gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tướng Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quý.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lãng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khất khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dùng kinh doanh để chinh đồn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tướng Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tướng Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bít thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mờ mờ ảo ảo như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quý đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vết máu chẳng chịt, mái tóc rời bù xù, khoe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quý. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên trắng kiết và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tướng Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không?”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tướng Ly, hắn lại vội vã cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tướng Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tướng Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tướng Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tướng Ly ngẩng lên nhìn Tướng Tiểu Thiên: “Không nhìn thấy có Quý gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quý gia sao?”.

Tướng Tiểu Thiên lại khăn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tướng Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quý: “Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quý gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?”.

Long Quý chột dạ, vội nói: “Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Thế ư?” Tướng Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: “Là Đàm gia cử nhằm người hay Thiên Dư giết nhằm đối tượng vậy?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười: “Chỉ bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút”.

Tướng Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô giơ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đũa mù sao?”.

Long Quý ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tường Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tường Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quý ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quý há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tường Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghế nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khê: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nhỉ?” Tường Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quý gia thì cứ để cho Quý gia xử lý”.

Long Quý nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tường gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mạng theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây...”. Hắn ta đánh mất nhìn đám vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quý chỉ vào Thiên Dư vào nói: “Đẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tường gia!”.

Người vệ sỹ tiến lên lời Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: “Quý gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!”.

Long Quý bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: “Khoan đã”.

Long Quý sững người.

“Quý gia liệu có công tư bất phân không đây?” Đàm Diệu Minh như cười như không.

“Làm sao có chuyện ấy? Long Quý nói một không bao giờ nói hai.”

“Được.” Đàm Diệu Minh nói: “Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi”.

Long Quý sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tường Ly lại, cầm một điều xì gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: “Xem ra những lời Quý gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi”. Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: “Tề Cương, nếu Quý gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi”.

Long Quý không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời dừng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục đập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thái Nghiệp Phàm này giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phé lên bàn: “Đàm gia, xử lý thế nào đây?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quý: “Chắc là giao lại cho Quý gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tường gia”.

Tề Cương làm theo.

“Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh.” Tường Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: “Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đây”.

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cung chiêu.

Tường Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dĩa dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Chương 73: Đừng làm bẩn mắt Tường gia [2194 chữ]

Đám giặt nước bao vây Tường Ly ở hồ Phú Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tường Ly đánh, kẻ thì bị Tường Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám giặt nước kia.

Khi Tường Ly và Tường Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tường Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tường gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tường Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quý.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lăng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khất khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dùng kinh doanh để chinh đồn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tường Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tường Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bít thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mờ lung mờ hồ như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quý đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vệt máu chẳng chịt, mái tóc rối bù xù, khoe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quý. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên trắng kiết và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tường Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tường Ly, hắn lại vội cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tường Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tường Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tường Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tường Ly ngẩng lên nhìn Tường Tiểu Thiên: “Không nhìn thấy có Quý gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quý gia sao?”.

Tường Tiểu Thiên lại khấn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tường Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quý: “Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quý gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?”.

Long Quý chột dạ, vội nói: “Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Thế ư?” Tường Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: “Là Đàm gia cử nhằm người hay Thiên Dư giết nhằm đối tượng vậy?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười: “Chỉ bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút”.

Tường Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô gờ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đũa mù sao?”.

Long Quý ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tường Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tường Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quý ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quý há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tường Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghé nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khê: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nhỉ?” Tường Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quý gia thì cứ để cho Quý gia xử lý”.

Long Quý nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tường gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mang theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây...”. Hắn ta đánh mắt nhìn đám vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quý chỉ vào Thiên Dư vào nói: “Đẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tường gia!”.

Người vệ sỹ tiến lên lời Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: “Quý gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!”.

Long Quý bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: “Khoan đã”.

Long Quý sững người.

“Quý gia liệu có công tư bất phân không đấy?” Đàm Diệu Minh như cười như không.

“Làm sao có chuyện ấy? Long Quý nói một không bao giờ nói hai.”

“Được.” Đàm Diệu Minh nói: “Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi”.

Long Quý sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tường Ly lại, cầm một miếng xi gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: “Xem ra những lời Quý gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi”. Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: “Tề Cương, nếu Quý gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi”.

Long Quý không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời đứng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục đập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thai Nhiếp Phàm này giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phé lên bàn: “Đàm gia, xử lý thế nào đây?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quý: “Chắc là giao lại cho Quý gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tường gia”.

Tề Cương làm theo.

“Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh.” Tường Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: “Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đấy”.

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cung chiêu.

Tường Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dĩa dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

~Hết chương 73~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Cho dù đối thủ là Lục Đông Thâm [2097 chữ]

Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chính đồn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy...

Sau khi gần như nôn hết cả mật xanh mật vàng ra ngoài, Tường Ly mới vốc nước lên rửa mặt. Cô điều chỉnh vòi nước sang chế độ lạnh nhất, từng giọt nước buốt giá áp vào mặt, kích thích nơi huyết thái dương đang đau đớn, mùi máu tanh vẫn còn đang kích thích niêm mạc mũi, không thể xua tan đi được.

Cô vừa vớ lấy chiếc khăn mặt vuông vắt bên cạnh thì nghe thấy bên cạnh có tiếng người đang cười. Nụ cười quyến rũ này rõ ràng đã thấm sâu vào bản chất, nhưng cũng vẫn nghe ra một chút trêu chọc. Tường Ly kéo chiếc khăn xuống, trong gương xuất hiện khuôn mặt của Phù Dung. Cô ấy uể oải dựa vào chiếc cột ngay bên cạnh, bộ váy màu đỏ tươi càng khiến cô ấy trông giống như một đóa hoa kiều diễm.

“Ăn mặc phong phanh quá vậy, chị không sợ lạnh quá sinh bệnh à.” Tường Ly vò sạch chiếc khăn trong tay, rồi cúi đầu lau đi những vết máu bị bắn lên quần áo: “Lát nữa mà bị nhiễm phong hàn thì chỉ thiệt cho đám khách của chị thôi”.

“Có em ở đây chị việc gì phải sợ chứ. Đừng nói là cảm mạo xoàng, cho dù bị thần kinh chị cũng không sợ.” Từ ngày chơi với cô, Phù Dung càng lúc càng thiếu nghiêm túc, bớt đi nét phong trần của trốn lấy sắc đẹp qua đường làm trò vui, lại có thêm chút cay nghiệt và trong sáng ở đúng độ tuổi của mình.

Các cô gái ở Hoàng Thiên đều quý Tường Ly, không phải vì khuôn mặt hấp dẫn và tính cách phóng cách của Tường Ly, mà vì cô coi tất cả bọn họ là con người, từ tận đáy lòng hoàn toàn không coi thường họ. Những cô gái ra vào những chốn trăng hoa này ắt sẽ có những căn bệnh khó nói, để lâu dần cho dù chỉ tới những phòng khám gia đình họ cũng có thể đoán ra được phần nào, vậy nên qua ánh mắt dĩ nhiên sẽ toát ra một cái nhìn thiếu thiện cảm.

Tường Ly chữa bệnh cho họ, từ sinh lý cho đến tâm lý, tuy rằng mọi người đều biết cô không kiên nhẫn cho lắm, có lúc ăn nói còn chẳng dễ nghe, nhưng câu nào cũng đều vì muốn tốt cho các cô gái. Cứ lấy Phù Dung ra làm ví dụ, năm xưa ở Thiên Thành Phủ bị Long Quý ép phải phục vụ một cậu chủ giàu có nào đó, suýt nữa bị hành hạ đến chết. Nếu không nhờ có Tường Ly chữa trị cho cô ấy, có lẽ Phù Dung đã phải nộp mạng cho Diêm vương. Đây cũng là nguyên nhân cô ấy bất chấp tất cả để rời khỏi Thiên Thành Phủ, gia nhập vào Hoàng Thiên. Không phải là bỏ đi cùng Đàm Diệu Minh, mà vì có Tường Ly ở đây.

“Nghe nói mấy hôm trước em bê gãy tay người ta hả?” Phù Dung khoanh hai tay trước ngực, nhìn khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy của Tường Ly trong gương.

“Chị tới MEET chỉ để hóng chuyện hả?” Tường Ly chà thật mạnh, chút máu vừa thấm vào sao khó tẩy vậy chứ?

Phù Dung tiến lên trước vài bước, đặt chiếc túi xách tay lên bệ rửa mặt. Cô ấy mở túi, lấy thoi son bên trong ra, soi gương rồi chăm nhẹ nhàng lên môi: “Sự tích anh dũng của Tường gia còn phải đặc biệt nghe ngóng hay sao? Đã sắp đồn thổi đi khắp Hoàng Thiên rồi”. Sau khi cất lại thoi son vào túi, Phù Dung tiếp tục lấy ra một chiếc khăn tay, thấm ướt, giúp Tường Ly cùng gột sạch vết máu: “Chẳng bao lâu nữa, cả việc Đàm gia vì em chặt tay người của Long Quý cũng sẽ đồn thổi khắp nơi thôi. Haizz, em bảo, em đi theo Đàm gia đã nhiều năm như vậy rồi, cũng đâu phải chưa từng động dao động kiếm với ai, sao vẫn chưa quen chứ?”.

“Giống nhau được sao?” Tường Ly gạt bàn tay đang định sờ mó lên ngực cô của Phù Dung ra.

Phù Dung không lợi dụng được gì bèn nở nụ cười gian manh, chiếc khăn được ném vào trong giỏ rác. Cô ấy dựa vào bên cạnh bệ rửa mặt, giờ tay vuốt vuốt lại mái tóc: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em, dù có phải ra tay tàn nhẫn hơn nữa Đàm gia cũng làm, e là em lại nợ Đàm gia thêm một ân tình nữa rồi”. Nói tới đây, cô ấy khẽ thở dài: “Một người đàn ông trông bề ngoài ‘thanh tâm quả dục’ hôm nay lại có thể vì em mà chặt tay người khác, ngày mai rất có thể sẽ vì em mà lấy mạng kẻ khác”.

Ánh mắt cô ấy nhìn thẳng vào Tường Ly, rồi bổ sung thêm một câu: “Cho dù đối thủ là Lục Đông Thâm”.

Bàn tay Tường Ly chợt run lên, lát sau cô nói: “Chị suy nghĩ vớ vẩn gì vậy”. Cô thẳng thừng không gột tiếp nữa, rồi ném chiếc khăn đi.

“Tốt nhất chuyện này chỉ nên tồn tại trong suy nghĩ vớ vẩn của chị. Một người bà con của Thanh Chi làm y tá ở ngay tầng bệnh nơi Thai Quốc Cường đang nằm. Cô ta đã nhìn thấy cảnh em và Lục Đông Thâm mất qua mây lại tình tứ vô cùng. Nghe xong câu chuyện này là chị hết hồn rồi, chị chỉ sợ hôm nay Đàm gia gọi em tới là để trừng trị em”.

“Chị bảo Thanh Chi chuyển lời đến người bà con xa đó rằng, mắt có sang vành thì khăn trương qua khoa mắt kiểm tra đi, đừng có dựng chuyện không có rồi ra ngoài đem đặt linh tinh. Chị không biết người nằm ở tầng đó là ai hả? Nói bậy về em thì không có vấn đề gì, nhưng đồn đại lung tung về chuyện của Thai Quốc Cường mới là nguy hiểm. Nhà họ Thai tuy không đến mức dính vào xã hội đen, nhưng khiến cô ta chịu chút thiệt thòi có khó lắm không?” Tường Ly quay người lại, mở vòi nước ra rửa sạch tay.

“Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chính đồn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy.” Phù Dung chỉ dừng ở đây, không nói thêm nữa. Cánh tay cô ấy như một con rắn bò trườn khoác lên vai Tường Ly: “Tới mai Hoàng Thiên mở cửa hoạt động trở lại, em qua đó cổ động cho chị đi”.

Tường Ly quay đầu liếc cô ấy, giờ một ngón tay đẩy cô ấy sang bên cạnh: “Không đi”.

“Đừng thế, các cô gái ai cũng ngóng em cả. Có em tới, Hoàng Thiên sẽ như có rồng đến nhà tôm”.

“Ai bảo với chị ngày mai Hoàng Thiên hoạt động trở lại chứ?” Sao cô không biết gì về chuyện này?

Phù Dung cười: “Dĩ nhiên là vì nhận được thông báo của Đàm gia rồi. Ông chủ lớn còn chưa lên tiếng, ai dám tự động quyết định? Không chỉ có Hoàng Thiên, ngày mai tất cả các nơi đang tạm thời ngừng kinh doanh đều đồng loạt hoạt động trở lại”.

Tường Ly sững người. Cô biết Đàm Diệu Minh có gặp chút rắc rối, nhưng lẽ nào hiện tại sóng gió đã qua? Sao có thể hoạt động trở lại nhanh như vậy chứ?

Khi quay trở lại phòng VIP, Thiên Dư đã bị đưa đi, vết máu trên sàn đã được lau dọn sạch sẽ, cánh tay bị phé cũng không còn nữa. Nhưng trong phòng lại có thêm không ít vệ sỹ, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Long Quý cũng đang phát điên lên, chỉ tay vào mũi Đàm Diệu Minh, giậm chân quất nạt: “Đàm Diệu Minh, mày đang dồn tao vào đường chết phải không? Long Quý tao xông pha giang hồ quá nửa đời người chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi như vậy. Bây giờ mày dám đứng sau lưng chơi tao, mày được lắm!”.

Tường Ly không rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám đường đột tiến lên quấy rầy, cô chỉ yên lặng quan sát tình hình.

Đàm Diệu Minh vẫn đang nhàn nhã ngồi trên sofa, trong tay là điếu xì gà đã cháy được một đoạn nhỏ. Anh ném một tập tài liệu lên mặt bàn, cười nói: “Người dồn anh vào đường chết không phải tôi, mà chính là anh. Long Quý, tôi đã nói rồi, chỉ cho anh thời gian ba ngày thôi. Trong vòng ba ngày, nếu anh không có câu trả lời cho tôi, thì tôi chỉ còn cách xử lý họ anh. Mấy vị tiền bối trong Thương hội anh sẽ không được gặp nữa đâu. Mà họ cũng chẳng hơi sức đâu gặp mặt anh. Quyết định của tôi hiện giờ chính là quyết định của Thương hội, anh ký đi”.

“Mẹ kiếp, mày đừng mang Thương hiệu ra chèn ép tao! Hôm nay nếu như tao quyết không ký thì sao?” Long Quý bắt đầu giờ trò cãi ngang.

Đàm Diệu Minh vẫn không cần vồn vã: “Không ký hả? Vậy anh thử xem có đi ra được khỏi cánh cửa này không?”.

Anh vừa dứt lời, Tề Cương và vài thuộc hạ khác lập tức đứng dàn ra, chặn ngay trước mặt Long Quý. Cũng có vài người của Long Quý tiến vào, thấy vậy cũng lao lên nghênh chiến. Tề Cương lạnh giọng quát: “Chúng mày mất mù hết rồi phải không? Hôm nay Đàm gia của chúng tao quyết phải xử lý Long Quý, chúng mày vẫn muốn đi theo một kẻ đã tàn phế à? Muốn chết hả?”.

Đám người của Long Quý lần lượt đứng hình, chẳng mấy chốc đã đánh mất sự kiên quyết và dứt khoát của mình, lục tục lùi sang một bên. Long Quý thấy vậy phát điên, tiến lên giơ chân đá một đứ: “Lũ chúng mày đúng là chó má!”.

Đàm Diệu Minh để mặc cho hắn phát tiết.

Cuối cùng, Long Quý ngồi bệt xuống sàn, miệng thở hồng hộc, nhìn chằm chằm Đàm Diệu Minh. So với sự thê thảm của hắn, anh rõ ràng là cao quý hơn rất nhiều. Anh giơ tay chỉ về phía mặt bàn: “Mời anh”.

Long Quý có không cam tâm thì cũng chỉ còn là nỏ mạnh hết đà. Chỉ đứng mấy mươi phút, nhưng trong mười mấy phút này, Đàm Diệu Minh chỉ ngồi ung dung hút thuốc lại có thể lặng lẽ dồn một người vào đường chết.

Cuối cùng, Long Quý phải cầm tập tài liệu đó lên, ký tên.

Tường Ly nhìn thấy rất rõ ràng, lúc ký tên bàn tay hắn cũng run lên bần bật. Cô không rõ nội dung trong tập tài liệu đó là gì. Nhưng cũng hiểu rõ một sự thật rằng: Thế lực của Long Quý đã bị Đàm Diệu Minh triệt để tiêu diệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ chực phía sau [2158 chữ]

Câu làm việc cho Lục Đông Thâm?

Sự tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh mấy năm qua Tường Ly đều được chứng kiến cả, dù là lộ liễu hay ngầm ngấm. Bây giờ, Long Quý đã trở thành kẻ hy sinh điển hình.

Trở lại phòng VIP, gần như đã không còn ngửi được mùi máu tanh nữa. Có lẽ Đàm Diệu Minh lo cho cái mũi nhạy cảm của cô đã sai người dọn dẹp cẩn thận một lượt. Chưa đợi Tường Ly lên tiếng hỏi, Tường Tiểu Thiên đã ghé tới chủ động thông báo những chuyện vừa xảy ra.

“Trước kia Long Quý đã đứng sau lưng giật không ít hàng vận chuyển, lại còn sai người đi tới các ngõ hẻm mật báo tin tức, làm hỏng không ít giao dịch làm ăn của Thương hội. Mỡ béo vớt lên đều chui hết vào bụng hắn. Đàm gia đã âm thầm tìm kiếm đầy đủ các chứng cứ. Những tiền bối trong Thương hội nhất định sẽ không dung nạp hắn nữa đâu, Long Quý chỉ còn cách chấp nhận bất kỳ điều kiện nào của Đàm gia, nếu không chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng mà rời khỏi Thương Lãng.”

Tường Ly sững sốt trong lòng: “Bất kỳ một điều kiện nào ư?”

“Nghe nói trước đó Đàm gia chỉ yêu cầu lấy lại bốn địa bàn của Long Quý thôi, cùng lắm thì Thương Lăng vẫn có đất cho Long Quý dung thân. Nhưng bây giờ tất cả các địa bàn của Long Quý đều thuộc quyền quản lý của Đàm gia rồi, việc Đàm gia đang làm chính là giữ cho hần một mạng.” Tường Tiểu Thiên ghé sát vào tai Tường Ly mà nói: “Đàm gia bị các cơ quan chính quyền điều tra, tất cả là nhờ “công lao” của Long Quý, cộng thêm việc hần không ít lần hãm hại các anh em trong giang hồ, Đàm gia ra mặt bảo vệ mạng cho hần đã là nể mặt hần lắm rồi.”

Ban này Tường Ly suy đoán không sai. Nếu Long Quý chỉ mất đi một chút lợi ích, sẽ hần sẽ chẳng phát điên phát rồ như vậy.

Bên kia, Thai Nghiệp Phàm vẫn ngồi đó. Có lẽ sau khi trải qua chuyện của Long Quý, anh ta đã sợ đến ngây người, chỉ ngồi im bất động. Cho tới khi Đàm Diệu Minh vào nhà vệ sinh rửa tay đi ra, ngồi xuống sofa, Thai Nghiệp Phàm mới có phản ứng.

Anh ta cũng hiểu, xử lý xong Thiên Dur, diệt trừ xong Long Quý, bước tiếp theo chính là giải quyết anh ta.

Tề Cương vừa rót cho Đàm Diệu Minh một cốc rượu, lại tiếp tục đổ thêm cho Tường Ly, nhưng bị cô giơ tay ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm chưa đợi Đàm Diệu Minh lên tiếng đã cứng cổ tỏ rõ thái độ trước: “Lần này tôi chấp nhận số phận rồi. Đàm Diệu Minh, tôi mặc kệ anh xử lý tôi thế nào, nhưng anh muốn lợi dụng tôi để lấy được chút lợi ích nào từ nhà họ Thai thì đừng nằm mơ nữa!”

Câu nói này ngược lại đã đẩy lên hứng thú của Đàm Diệu Minh: “Cậu chủ Thai cũng rắn thật đấy.”

“Muốn chém muốn giết tùy anh, mẹ kiếp, đừng có phí lời!” Tuy rằng cả người Thai Nghiệp Phàm đang run lên bần bật, nhưng thái độ khá cứng rắn.

Một Thai Nghiệp Phàm như vậy quả thật đã khiến Tường Ly mới nhìn anh ta bằng con mắt khác. Ở trong suy nghĩ của cô, anh ta chính là kiểu cậu chủ ăn chơi trác táng, tối ngày không lo cho sự nghiệp, chỉ ngồi hưởng thụ đợi chết, một khi gặp phải cơn sóng gió nào dù là rất nhỏ cũng lập tức trốn ra sau lưng ông Thai nhà họ để lánh nạn. Thật không ngờ, anh ta cũng có chút khí khái này.

Rồi cô lại vô thức nhớ tới câu nói của Phù Dung. Thai Nghiệp Phàm này cũng biết mình sẽ chết trong tay đối phương, xem ra cũng là một người biết bình tĩnh cân nhắc, suy tính.

Tề Cương nghe xong bật cười, xoay xoay cổ tay, quay đầu nhìn Đàm Diệu Minh: “Gia, sao đây ạ? Hay để các anh em luyện võ chút?”

Tường Ly đứng bên cạnh giật thót. Nói thật, Đàm Diệu Minh không cần phải đích thân ra tay đối phó với Thai Nghiệp Phàm, bình thường ngay cả Tề Cương cũng sẽ không ra mặt, chỉ cần gọi một tên đàn em ở dưới có lẽ cũng đủ giải quyết gọn ghẽ. Người tinh ý đều biết Đàm Diệu Minh nhắm vào nhà họ Thai. Nhưng nếu thật sự động vào Thai Nghiệp Phàm, thì Đàm Diệu Minh sẽ dính vào những người bên ngoài giới xã hội đen, cô có phần lo lắng.

Nhưng việc anh làm xưa nay cô không bao giờ xen vào, dẫu sao thì đây cũng là địa bàn của anh.

Đàm Diệu Minh nhấp một ngụm rượu, vừa định hạ lệnh thì nhìn thấy có người gõ cửa đi vào. Là tay vệ sỹ này giờ đứng canh ở ngoài, nói với Đàm Diệu Minh rằng: “Đàm gia, tới rồi.”

□□□

Thai Từ Tân tới rồi, vội vã bụi bặm. Lúc được mời vào phòng VIP, cô ấy không ngờ Tường Ly cũng có mặt, sắc mặt có phần ngượng ngập.

Tường Ly cũng có thể thông cảm. Thai Quốc Cường từ lúc hôn mê tới bây giờ đã tỉnh lại, Thai Từ Tân vẫn còn nợ cô một lời xin lỗi hoặc cảm ơn, bây giờ lại mắc vào chuyện của Thai Nghiệp Phàm, nên gặp mặt cô ở đây trở thành việc khó xử.

Thai Nghiệp Phàm nhìn thấy Thai Từ Tân sắc mặt lại càng khó coi hơn. Anh ta quát lên âm ỉ: “Mày tới đây làm gì? Ai kêu mày tới? Đi ngay đi!”

Thai Từ Tân cố kìm nén một bụng tức, rất muốn đập ngay vào mặt anh ta một câu: Anh tưởng em muốn quan tâm tới anh à? Nhưng dù sao đây cũng là một buổi đàm phán làm ăn nên cô ấy phải nhịn xuống, không đoái hoài tới Thai Nghiệp Phàm nữa. Cô ấy ngồi xuống sofa, ánh mắt bình thản: “Đàm gia, chuyện làm ăn thương trường tôi nghĩ anh vẫn không nên quá dồn ép người khác vào đường cùng. Dẫu sao thì cũng có duyên gặp gỡ, thương trường có nguyên tắc của thương trường, không liên quan gì tới những quy tắc của giang hồ cả.”

Đàm Diệu Minh xoay tròn ly rượu trong tay, nở một nụ cười kín đáo: “Thai cô nương lại tới cò kè mặc cả đấy à. Có lẽ cô không hiểu tôi cho lắm, con người tôi không thích bớt một thêm hai với người khác.”

Thai Từ Tân nói: “Thứ Đàm gia muốn chẳng qua chỉ là lợi ích. Việc hợp tác đã có lần một sẽ có lần hai, anh hà tất phải ép nhà họ Thai vào đường chết?”

“Tôi không hợp tác với các người.” Đàm Diệu Minh rất không nể mặt: “Cô chung quy vẫn không hiểu một điểm, cậu chủ Thai đã làm hồng quy định của sông bạc, chính nhà họ Thai các người phải lấy 5% lợi nhuận để đổi lại sự bình yên cho cậu chủ Thai”.

Thai Từ Tân mím chặt môi.

Thai Nghiệp Phàm thấy vậy lập tức xông lên, đặt cánh tay lên mặt bàn, nhìn chăm chăm vào Đàm Diệu Minh, mắt long lên sòng sọc, cổ cũng nổi đầy gân xanh: “Tôi đặt một cánh tay lại đây, còn lợi ích của nhà họ Thai không nhường một phần!”

Tường Ly sửng người.

Thai Từ Tân cũng không ngờ Thai Nghiệp Phàm lại cứng rắn đến thế, đột ngột đứng dậy. Đàm Diệu Minh nhìn anh ta có phần hứng thú: “Cậu chủ Thai

cứng miệng quá nhỉ.” Dứt lời, nụ cười thoáng qua trên bờ môi anh cũng tan biến sạch, anh dựa người ra sau ghế: “Tề Cương, nếu cậu chủ Thai đây miệng sắt răng đồng thì chú cho anh em nhờ hết răng của cậu ấy trước. Con về yêu cầu cá nhân của cậu chủ Thai sẽ được thỏa mãn sau.”

Tề Cương tiến lên, đang định động vào Thai Nghiệp Phàm thì Thai Từ Tân lập tức nói: “Nhà họ Thai chúng tôi đồng ý với yêu cầu của Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh giờ tay ngăn Tề Cương lại, cười nói: “Thai cô nương quả quyết lắm.”

“Cái gì mà đồng ý chứ? Thai Từ Tân, mày điên hả? Mày...”

“Đây là quyết định của bố, mục đích là giữ lại mạng sống cho anh.” Thai Từ Tân nghiêng răng nghiêng lợi hạ thấp giọng: “Thế nên tốt nhất anh đừng gây thêm chuyện cho nhà họ Thai nữa.”

Thai Nghiệp Phàm như một quả bóng da bị xì hơi, ngồi phịch xuống sofa.

Chuông di động vang lên, Tề Cương bắt máy, nghe được một lúc, sắc mặt hơi thay đổi. Anh ta ngắt điện thoại, cúi xuống thì thầm gì đó bên tai Đàm Diệu Minh. Sắc mặt Đàm Diệu Minh không có quá nhiều khác biệt, nghe xong cũng chỉ khẽ gật đầu.

“Vừa nhận được tin báo, Thai cô nương liệu có muốn nghe không?”

Thai Từ Tân nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Đàm Diệu Minh lại rót thêm một ít rượu: “Khu đất tại quận Quan Dương đã bị Lục Đông Thâm giật mất rồi.” Anh ngược mắt lên, cười mà như không cười: “Công lao của ông Thai cũng không hề nhỏ.”

Thai Từ Tân thẳng thốt.

“Quận Quan Dương nhà họ Thai không chen chân vào được nữa. Lục Đông Thâm tuyệt đối sẽ không chia cho nhà họ Thai chút lợi ích nào đâu. Thế nên, việc mọi người liên minh với tôi là đúng đắn. Chỉ ít thì có thể đảm bảo bát cơm của mình không bị vét sạch.” Đàm Diệu Minh giờ ly rượu lên trước mặt Thai Từ Tân: “Nếu Thai cô nương đã nói là hợp tác, vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Đợi cho Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Phàm đi khỏi, Tưởng Ly không nén nổi tò mò, hỏi Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không còn người ngoài ở đây, sắc mặt Đàm Diệu Minh mới sa sầm xuống. Anh không trả lời Tưởng Ly, ngược lại gọi Tưởng Tiểu Thiên đến: “Cậu làm việc cho Lục Đông Thâm?”

Tưởng Tiểu Thiên sững sờ, sau đó bất thành linh nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, mặt mũi tái nhợt đi: “Em... Đàm gia đừng hiểu lầm, em chỉ giúp anh ấy làm chân lon ton chuyên lời thôi. Em... em không hề làm gì cả...”

Đàm Diệu Minh bất thành linh cầm cốc rượu trong tay hất thẳng lên mặt cậu. Khuôn mặt tuấn tú lúc này làm lì đến đáng sợ. Anh đứng dậy giờ chân đá Tưởng Tiểu Thiên ngã lăn ra đất, không dậy nổi nữa: “Mẹ kiếp, mày là người của ai!”

~Hết chương 75~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Anh ấy đang đợi cô qua mời rượu [3197 chữ]

Tưởng gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ.

Câu nói này của Đàm Diệu Minh không chỉ khiến Tưởng Tiểu Thiên sợ hết hồn, mà ngay cả Tưởng Ly cũng toát mồ hôi lạnh sau lưng. Tưởng Tiểu Thiên vội vàng vàng bò dậy rồi quỳ ở đó, khuôn mặt hoảng hốt thất sắc. Tưởng Ly nhận ra Tưởng Tiểu Thiên đã thật sự sợ hãi rồi. Nhưng con giận của Đàm Diệu Minh đang bốc lên đỉnh đầu cô cũng không tiện đỡ thẳng bé dậy. Cô bèn rót cho Đàm Diệu Minh một tách trà, để anh ngồi yên trước.

Đàm Diệu Minh siết chặt tách trà, con phần nộ trên khuôn mặt còn chưa tan đi. Tưởng Ly chỉ sợ trong một giây phút dùng sức quá mạnh, anh có thể sẽ bóp nát tách trà ấy. Một lát sau, cô đỡ lời cho Tưởng Tiểu Thiên: “Cả Thương Lăng này, người Tiểu Thiên sùng bái nhất chính là Đàm gia, sao nó có thể đi theo người khác chứ? Tính tình của nó anh còn không hiểu sao? Cả ngày từ sáng tới tối sống vô tư vô tính, chưa biết chừng đã bị người ta lợi dụng rồi.”

Có thể khiến Đàm Diệu Minh nổi cơn thịnh nộ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Huống hồ trong chuyện này còn dính líu tới Lục Đông Thâm. Sở dĩ cô nói câu này, một là muốn bảo vệ Tưởng Tiểu Thiên, hai là muốn gián tiếp biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đàm Diệu Minh cũng không giấu cô. Anh cố kiềm chế cơn giận, nhấp một ngụm trà: “Thai Quốc Cường hôn mê bất tỉnh, em âm thầm rời khỏi khách

sạn. Lúc đó dư luận nói ra nói vào rất ầm ĩ. Lục Đông Thâm đã khiến những chuyện ầm ĩ đó lọt vào tai các chủ hộ vẫn đang cố chấp không chịu đi đòi ở quận Quan Dương, khiến bọn họ nghĩ rằng ngay cả một vị thần y của Thương Lăng như em cũng không còn cách để xua đuổi tà ma nữa. Chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, mấy hộ dân đó đã nhận được tiền bồi thường, người nào cần chuyển thì chuyển, người nào cần dọn thì dọn, chỉ còn lại lẻ tẻ vài người sống chết không chịu đi nhưng cũng đã bị cưỡng chế đi đòi. Nguyên nhân là vì họ đều đã ký vào hợp đồng đồng ý đi đòi giải phóng mặt bằng.”

Nói tới đây, anh nhìn chằm chằm vào Tường Tiểu Thiên đang quỳ dưới đất: “Tề Cương vừa điều tra ra, người khiến họ ký tên chính là cậu.”

Tường Ly như đột ngột ngợp phải một ngụm khí lạnh.

Tường Tiểu Thiên hoảng sợ, liên tục xua tay: “Không không không Đạm gia, em không phải, em... lúc đó không phải như vậy đâu. Em có bảo họ ký tên nhưng không phải hợp đồng đồng ý đi đòi gì đâu ạ.”

Tường Ly đứng bên cạnh nhìn thấu tất cả. Tay Lục Đông Thâm đó chắc chắn đã lừa Tường Tiểu Thiên vào tròng rồi. Các hộ dân chưa chịu đi đòi ở Thương Lăng sẽ chỉ chịu kính nể dân anh chị trong vùng, còn khi đối mặt với những người khác là nhất loạt sổ sàng, ngang ngược. Lục Đông Thâm đã lợi dụng điều kiện đều thân thuộc với bà con của Tường Tiểu Thiên để triệt để nắm gọn mảnh đất ấy trong bàn tay.

Đạm Diệu Minh nghiêng rặng vang lên những tiếng răng rắc chói tai: “Tường Tiểu Thiên, anh hỏi lại cậu, Thái Nghiệp Phàm đã vào trong sông bạc như thế nào?”

Tường Tiểu Thiên gạt mình, sau đó lẩm bẩm: “Em... chỉ từng kể cho anh ta nghe chuyện về sông bạc Thương Lăng.”

Bàn tay lớn của Đạm Diệu Minh bất ngờ cuộn chặt lại, khiến Tường Ly nhìn thấy mà ruột gan run rẩy, cô lập tức giữ chặt tay anh lại: “Ý của anh là, chuyện Thái Nghiệp Phàm lần này cũng liên quan tới Lục Đông Thâm?”

“Lục Đông Thâm từ lâu đã âm mưu một mình nuốt trọn quận Quan Dương. Anh ta thiết kế cho Thái Nghiệp Phàm chìm đắm vào bài bạc. Ngoài mặt xem như tặng anh một ân tình, để anh có thể rút được một ít lợi từ phía nhà họ Thái, nhưng thực tế là một mũi tên trúng hai đích. Khiến nhà họ Thái vừa chiếm được khu đất gần Hoàng Thiên nhưng không có quá nhiều lợi ích, còn anh, dù có được lợi ích nhưng lại mất đi quyền độc chiếm địa bàn. Lục Đông Thâm, kể từ lúc anh ta tới Thương Lăng, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà vài bước cờ đánh ra đã đủ vững, đủ ác.”

Chữ cuối cùng rơi xuống, đồng thời với đó là tiếng răng rắc của tách trà bị bàn tay anh bóp vỡ. Tách trà này được làm từ loại gốm trắng ngọc thượng hạng, nghệ thuật chế tác gốm cũng vô cùng tỉ mỉ, mài cho chiếc tách trở nên trong suốt, sáng bóng. Và cũng vì thế, miếng men gốm mong manh đã găm thẳng vào lòng bàn tay của Đạm Diệu Minh.

Tường Tiểu Thiên hết hồn lập tức dập đầu: “Gia, em thật sự không biết những chuyện ấy, anh tha cho em...”

“Còn ở đó ầm ĩ gì nữa? Mau mang hộp bông băng qua đây!” Tường Ly già vờ giận dữ, thực chất là đã giải vây cho Tường Tiểu Thiên.

Đội Tường Tiểu Thiên đi khỏi, sắc mặt Đạm Diệu Minh vẫn còn rất khó coi. Nhưng cũng có thể nhận ra anh không định làm gì Tường Tiểu Thiên. Một ly rượu được đổ thẳng lên bàn tay bóp nát chiếc cốc, lấy rượu thay nước đánh miếng vụn thủy tinh găm trong lòng bàn tay ra.

Tường Ly khẽ thở dài, kéo tay anh ra, cầm chiếc khăn giấy đề lên vết xước trên ngón tay anh. Đạm Diệu Minh không nói năng gì, chỉ yên lặng quan sát cô, rất lâu sau mới lên tiếng: “Lúc trước, đáng nhẽ không nên để em tiếp xúc với anh ta.”

Hơi thở của Tường Ly hơi khựng lại.

□□□

Hoàng Thiên đã mở cửa trở lại. Tối hôm nay náo nhiệt vô cùng. Có người của xã hội đen, có người của giới kinh doanh, cũng có người của giới chính trị, còn có vài thương hội của các tỉnh thành khác cũng tặng quà chúc mừng, những người tới cổ vũ không phải đại gia thì cũng bạc phú quý. Thật ra chuyện Đạm Diệu Minh là ông chủ của Hoàng Thiên, mọi người đều biết rõ nhưng không nói thẳng ra. Tất cả đều đang âm thầm bàn tán lần này Đạm Diệu Minh đúng là ngồi đó mà “ngư ông đắc lợi”.

Sau khi bị người ta tố cáo, anh hết sức hợp tác, đóng cửa tất cả các tụ điểm kinh doanh của mình, để kệ cho các cơ quan công quyền thoải mái điều tra, còn anh thì ngồi yên, thoải mái tự tại chờ đợi. Nhưng không một ai ngờ anh lại khiến Long Quý chết đứng, lấy gậy ông đập lưng ông, sau đó còn sai người tìm được chứng cứ xác thực, vững vàng tiếp nhận các tụ điểm kinh doanh của Long Quý, trong phút chốc thế lực lại càng thêm lớn mạnh.

Tối đó, Đạm Diệu Minh cũng có mặt, nói cười nhẹ nhàng với mọi người. Lúc mời rượu, mọi người cũng không mừng rỡ là Hoàng Thiên của anh mở cửa trở lại. Trong giang hồ có quy tắc của giang hồ. Giống như mấy việc làm ăn này, nếu ông chủ đã không công khai thì bọn họ cũng âm thầm không nhắc đến.

12 tiếng pháo lễ rầm trời, cảnh đẹp nổi bật cả một góc đường Tô Hà. Tối đó, trên sân khấu, các tiết mục biểu diễn cứ liên tục không dứt. Mặc dù nơi đây đã bị đóng cửa một thời gian, nhưng các cô gái của Hoàng Thiên vẫn không dám lười biếng một ngày. Từng cơ thể linh hoạt dẻo dai tựa như vắt được ra nước dưới ánh đèn và làn khói sân khấu. Các quan khách ở phía dưới thường ngày đều là các nhân vật có tầm ảnh hưởng, nhưng một khi đã bước vào nơi xa hoa đồi trụy này, chẳng còn được mấy người có thể tiếp tục duy trì sự đứng đắn của mình.

Sự xuất hiện của Phù Dung càng khiến cả quán reo hò một phen.

Ở đây hầu hết mọi người đều tới đây để một lần được diện kiến đóa hoa Phù Dung, gặp được người thật, thậm chí có người bắt đầu ném tiền cho cô ấy.

Điểm đặc sắc nhất của Phù Dung chính là có một giọng hát hay, một bài “Hương đêm bay đến” gần như đã hợp hồn tất cả mọi người ở đây. Thế nên từ lúc hát cho đến lúc kết thúc, cô ấy đã nhận được khoảng mấy trăm bông kim liên.

Kim liên (Sen vàng) là món quà Hoàng Thiên chuẩn bị cho các vị khách để tặng riêng cho các cô gái, nó chỉ thuộc về Hoàng Thiên. Đây không phải là việc ép buộc tiêu tiền, các vị khách tới Hoàng Thiên cũng có thể lựa chọn tặng những món quà khác, ví dụ như hoa tươi, ví dụ như châu báu, ngọc ngà, thậm chí còn có người tặng thẳng bằng tiền mặt. Nhưng nếu gặp kiểu tiết mục hoành tráng như thế này thì tặng sen vàng cho các cô gái chính là cách thức tặng quà cao cấp nhất, lại vừa có thể thỏa mãn hoàn toàn cảm xúc hưng vinh của các vị khách.

Mỗi một bông sen vàng đều được làm hoàn toàn bằng vàng thật. Cô gái nào nhận được sen vàng có thể giữ nó làm của riêng, hoặc đổi thẳng sang tiền mặt. Còn vị khách tặng nhiều sen vàng nhất buổi tối hôm đó sẽ có thể được nhận ưu đãi tiếp rượu hoặc một việc nào khác từ người được tặng.

Sau khi Phù Dung hoàn tất bài hát của mình, dưới sân khấu vẫn còn khách muốn thử tặng sen vàng. Nhưng Hoàng Thiên có quy định, chỉ được tặng sen vàng trong khoảng thời gian biểu diễn trên sân khấu của các cô gái. Điệu nhạc kết thúc là không được nhận sen vàng nữa.

Người phú thương tặng sen vàng nhiều nhất cho Phù Dung là một người từ xa đến, nếu nhìn bề ngoài có thể đáng tuổi làm bố của Phù Dung rồi. Hai con mắt ông ta sáng rực lên như kim cương vậy.

Phàm là những chương trình kiểu này, tiết mục cuối cùng bao giờ cũng là tiết mục đặc biệt. Phù Dung rời đi, mọi người đều đang suy đoán xem người xuất hiện cuối cùng sẽ là ai. Trong lúc tiếng rì rầm còn đang hăng thì sân khấu bỗng tối thui, chìm vào một sự yên ắng tĩnh mịch. Các vị khách dưới sân khấu xì xào đưa ra ý kiến, đều không ai biết đang có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy một loạt tiếng chuông nhạc vang lên.

Từ xa vọng lại, chậm rãi từ tốn, khiến tất cả mọi người phải nín thở.

Bỗng nhiên, có một tia sáng chiếu rọi lên sân khấu. Chỉ thấy ngay giữa tia sáng ấy đột ngột xuất hiện bóng lưng của một người con gái. Cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ thướt tha, đuôi váy gần như phải dài vài mét. Cô xõa ra mái tóc dài, chỉ vừa mới hơi nghiêng khuôn mặt đi đã có thể nhìn thấy từng đường nét xinh đẹp.

Dưới đất có rất nhiều người đàn ông đang bò. Họ đều là những người tráng kiện, để trần nửa người trên, chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng. Từng tiếng chuông nhạc vang lên, cũng là lúc họ nâng cô gái lên cao thật cao.

Ngay sau đó, khắp bốn phía sân khấu bùng lên màn sương màu đỏ, rất nhẹ, rất nhạt nhòa, nhưng lại tỏa ra một mùi hương như hút hồn người khác. Cô gái lấy cánh tay của những người đàn ông làm bệ đỡ, nhẹ nhàng đứng lên. Vạt áo dài lướt qua, vừa dịu dàng lại đầy sức mạnh. Vạt áo dài ấy trong một khoảnh khắc được tung sang hai bên. Ngay sau đó có một sợi dây đai màu đỏ trượt xuống. Cô nắm chặt lấy dây đai, đứng đưa trên không trung.

Chiếc váy dài màu đỏ phát phơ mềm mại. Thân hình dịu dàng của cô cũng thoát ẩn thoát hiện trên không trung, đôi chân trần đứng giữa không trung, trắng trẻo mịn màng khiến những vị khách ở bên dưới không nhìn được, chỉ muốn gơ tay ra bắt.

Tựa như mang một sự ngây thơ lại toát ra vẻ phong tình, trong phong tình lại đượm vẻ lạnh lùng ngạo mạn. Cơ thể của cô cực kỳ mềm dẻo. Đang ở giữa không trung lại buông dây đai ra, tung vạt áo, nhẹ nhàng trở về đứng trên cánh tay người đàn ông, rồi nhẹ nhàng nghiêng người như một con rắn, để lộ đôi chân thon mảnh ngay dưới lớp váy, khiến bên dưới nổi lên những tiếng gào thét điên cuồng.

Cô đón lấy một hũ rượu từ tay của những đàn ông, rồi ngửa đầu uống luôn. Mọi người đứng dưới liên tục ngợi khen. Nhưng cô cũng không uống từ từ, tiếp tục hơi nghiêng hũ rượu đi, dòng rượu đỏ thẳng lên lớp vải sa trên người cô, nhất thời khiến cơ thể tuyệt mỹ lộ rõ không chút giấu giếm.

Khi uống rượu thì anh tuấn sáng khoải, lúc đổ rượu thì kiều mị quyến rũ.

Bên dưới đã phát điên hết cả, đừng nói là khách hàng, ngay cả những người làm trong Hoàng Thiên cũng đã nhìn đến ngây người. Sau đó bắt đầu có người gào to: Tường gia!

Chẳng bao lâu sau, khắp nơi đều hô vang những tiếng Tường gia, Tường gia.

Có người bắt đầu tặng sen vàng.

Chắc là ban đầu những người tặng sen vàng không hề biết quan hệ giữa Tường Ly và Đàm Diệu Minh. Những người tuy có biết thấy vậy cũng bắt đầu rục rịch ngửa ngáy. Ai cũng hiểu Tường Ly là tuyệt sắc mỹ nhân, màn biểu diễn đêm nay càng khiến người ta không thể ngồi yên, thế là cùng hòa theo tặng sen vàng.

Những vị khách tặng dứt khoát trên mười bông sen trong một lần sẽ được hiện thị tên lên màn hình LED: [Ai đó] đã tặng cho [ai đó] bao nhiêu bông sen vàng. Nếu còn nhiều hơn nữa sẽ được người dẫn chương trình gọi thẳng tên. Tường Ly chỉ biểu diễn có một lúc mà đã nhận được về hơn 300 bông sen vàng. Bài hát kéo dài được hai phần ba thì thấy màn hình LED sáng rực lên rồi có người hét to: “Đàm gia Thương Lăng tặng Tường Ly 715 bông sen vàng.”

Cả hội trường ồ lên.

Nhưng có người hiểu ý nghĩa của chuyện này nên cũng không dám tiếp tục tặng nữa. 715, ngày 15 tháng 7 chính là ngày sinh nhật của Tường Ly. Lúc này Đàm Diệu Minh tặng cô 715 bông sen vàng, còn ai dám giành với anh ấy? Như thế, kể cả những người không biết chuyện vẫn ngầm hiểu được.

Tất cả mọi người đều chắc mẫm mọi việc đã dừng lại tại đây.

Nhưng chỉ vài giây trước khi bài hát dừng hẳn, màn hình LED lại một lần nữa nhấp nháy. Giọng của người hét còn cao hơn mấy bậc nữa: “Lục tổng của Lục Môn tặng Tường Ly 999 bông sen vàng!”

Vừa dứt lời thì cũng là lúc bài hát kết thúc, vị khách tặng 999 bông sen vàng đã thành công trở thành vị khách Tường Ly phải tiếp đón tối nay. Món tiền khổng lồ này không những khiến tất cả mọi người có mặt phải sững sờ mà ngay cả Tường Ly cũng phát run. 999 bông sen vàng, tương đương với hơn bốn triệu tiền mặt được ném đi? Người này phải thừa tiền rừng mỏ đến mức nào?

Sau khi rời khỏi sân khấu ra sau cánh gà, Tường Ly đứng sững trước gương rất lâu. Ban nãy cô có nhìn nhanh xuống sân khấu. Tuy rằng ánh đèn tối tăm, nhưng cô vẫn phát hiện được người đàn ông ngồi trên chiếc sofa riêng lẻ đó. Khuôn mặt anh chìm khuất trong bóng tối, chỉ nhìn thấy một đôi chân dài thẳng tắp và tao nhã vắt lên nhau. Bản thân cô cũng cảm thấy mình thật sự thật kỳ, dưới sân khấu bao nhiêu khách, cô lại có thể nhận ra anh ngay trong một cái nhìn.

Là Lục Đông Thâm, anh mà cũng đến mấy chỗ này.

Đang mãi nghĩ thì người vừa thông báo âm ỉ trên loa bước vào, nhìn thấy cô xong liền cung kính nói: “Tường gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ.”

*Anh Đông ạ, lần đầu tạm tha chứ lần sau mà anh còn tặng có 4 triệu thì về học lại cậu em anh nhé ==)

~Hết chương 76~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Không được sao? [2256 chữ]

Những chiếc ghế sofa riêng lẻ ở đại sảnh chủ yếu cung cấp cho các vị khách xem biểu diễn. Sau khi kết thúc màn biểu diễn, rất nhiều người sẽ quay trở về các phòng VIP. Nhiệt độ trong Hoàng Thiên khá cao, Tường Ly khoác một chiếc áo ngoài mỏng mảnh. Khi đi tới căn phòng kín ở tận cùng hành lang, cô thấy cánh cửa chỉ khép hờ, còn nghe được tiếng người bên trong đang nói chuyện.

Người quản lý dẫn đường cho cô nhẹ nhàng gõ cửa. Vào trong rồi cô mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình Lục Đông Thâm. Bên cạnh anh còn có Trần Du, đối diện là Đàm Diệu Minh. Người quản lý thức thoi rồi đi ngay. Ánh sáng trong căn phòng khá dịu và tối, ngăn cách hoàn toàn với đại sảnh ồn ào ngoài kia. Lục Đông Thâm ngồi ở đó, có vẻ uể oải, không còn nét nghiêm túc của mọi ngày. Chiếc sơ mi được cởi ba cúc áo ngay ngực, để lộ những múi cơ bắp rắn chắc và xương đòn gọi cảm thoáng ần thoáng hiện.

Cổ tay áo được xắn lên, bắp tay mạnh mẽ lộ ra ngoài. Anh bê ly rượu, mang theo nét phóng khoáng, chơi bời giữa không gian sáng tối không rõ ràng này khiến người ta không thể dời mắt đi được. Tường Ly cảm thấy ánh nhìn chiếu thẳng tới của anh như chất chứa một ngọn lửa, nếu không tại sao cô lại cảm thấy toàn thân nóng ran lên?

Cô vẫn mặc chiếc váy lụa đỏ ban nãy biểu diễn trên sân khấu, vừa mỏng vừa thướt tha. Nãy giờ đi tới đây, rượu trên người đã khô sạch từ lâu. Những đường nét ẩn hiện quyến rũ trên cơ thể đã được cô dùng chiếc áo khoác che kín một cách vừa phải.

Ban nãy có lẽ hai người họ đã bóng gió nói không ít chuyện. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh gọi cô bước tới ngồi. Bấy giờ lòng cô mới ít nhiều an tâm hơn. Cũng may trong căn phòng kín này còn có người khác, nếu chỉ có mình anh... Suy nghĩ này vừa nổi lên thì đã bị cô ấn xuống. Cho dù chỉ có mình anh thì đã sao?

Sau khi ngồi xuống bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô không ngước mắt lên, nhưng cũng cảm nhận được người đàn ông ngồi đối diện vẫn nhìn cô chằm chằm từ đầu tới cuối. Lục Đông Thâm đi trước Đàm Diệu Minh một bước, gạt được khu đất dự án ở quận Quan Dương. Việc này đã bắt đầu đồn thổi đi khắp Thương Lãng rồi, tối nay anh lại chơi này, nghĩ cũng đủ biết, không lâu nữa sẽ có một cơn mưa gió bão bùng khắp thành phố.

Tường Ly không muốn làm người bị động. Cô lấy hai chiếc ly không ở bên cạnh ra, cầm chai rượu rót đầy hai ly. Chỉ nghĩ thôi cô cũng biết được độ nặng của loại rượu này, ít nhất cũng phải trên 52 độ. Cô nâng ly lên: “Anh Lục đập tiền thật là hào phóng, ly này tôi mời anh.”

Nhưng Lục Đông Thâm không lập tức cầm ly của mình, để mặc cho cổ tay cô giờ cao lên giữa không trung, trong đôi mắt ánh lên một nụ cười như có như không, lại giống như đang quan sát những ngọn sáng do rượu phản chiếu lên cổ tay cô, càng tôn lên làn da mang màu hoa đào của cô: “Nếu đã là đập tiền, lẽ nào chỉ có đãi ngộ là một ly rượu?”

Trái tim Tường Ly như ngừng đập, cô ngẩng phắt lên nhìn anh, nhưng rồi lại vô tình lướt qua biểu cảm trên khuôn mặt Trần Du. Khóe miệng cô ta tuy cũng cười nhưng rõ ràng là cứng đờ lại.

Lục Đông Thâm hơi đổ người về phía, khuôn mặt tuấn tú như vừa bước ra khỏi bóng tối: “Hm?”

Tường Ly biết anh mạnh mẽ, nhưng những ngày ở cạnh nhau trên núi Kỳ Thần, cô lại cảm thấy anh cũng rất dịu dàng. Hôm nay trên người anh lại toát ra một thứ gọi là tính xâm chiếm, cô mới bừng tỉnh ngộ. Thật ra đây mới là Lục Đông Thâm, anh tính toán từng bước, tường lùi mà lại tiến. Trong cuộc chiến giành đất với Đàm Diệu Minh, anh đã chiếm thế thượng phong. Lặng lẽ thâm trầm chắc chỉ là vẻ bề ngoài của anh, xâm lược chiếm hữu mới là bản tính.

Anh thấu hiểu sâu sắc các đạo lý trên thương trường, tiêu diệt đối phương trong vô hình. Những biệt danh như “con sư tử của Lục Môn”, “chiến thần chốn thương trường” dành cho anh thật sự chuẩn xác.

Cô đang định phản kích thì nghe thấy Đàm Diệu Minh nói: “Chỉ có đãi ngộ một ly rượu thôi.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày, giống như đang hỏi Đàm Diệu Minh lại giống như đang nói chuyện với Tường Ly: “Quy định của Hoàng Thiên đổi rồi sao?”

Đàm Diệu Minh cười, nhưng khẩu khí lại không khách khí như vậy: “Tôi là ông chủ của Hoàng Thiên, quy định muốn đổi thì đổi thôi.”

Tường Ly ngồi bên cạnh đang cố gắng tỏ ra ung dung, nhưng thực chất tận đáy lòng run lên vì sợ hãi. Bao năm nay cô ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, chỉ nhìn thấy những cuộc nói chuyện thẳng thắn trực diện, giống như lần ở MEET hôm trước. Kiểu độ sức âm thầm bắn đạn về phía đối phương thế này cô chưa tiếp xúc nhiều. Đàm Diệu Minh và Lục Đông Thâm, hai người họ đều lần lượt là “gia” trong thế giới làm ăn của mình. Cô không biết một khi cục diện tới nay trở nên căng thẳng, sẽ phải thu dọn thế nào.

Sự không khí của đối phương không khí Lục Đông Thâm mặt biến sắc. Anh chỉ buông một tiếng thở dài sâu xa: “Thật là đáng tiếc.”

Câu nói này khiến Đàm Diệu Minh nhàu mày.

Bên này, Tường Ly vẫn đang gờ ly rượu này giờ, cổ tay đã nhức mỏi lắm rồi. Cô thầm nghĩ: Đồ họ Trần kia, cô có còn là người yêu của anh ta nữa không? Sao không khăn trương ra mặt giải quyết cục diện này? Cô ngược mắt lên lờm Trần Du. Trần Du cũng nhay bén, bèn sát lại, nhẹ nhàng kéo vạt áo Lục Đông, khẽ nói: “Anh xem, Tường gia đã cầm ly rượu lên lâu lắm rồi, anh cũng đừng làm khó cô ấy nữa.”

Không biết là Lục Đông Thâm nghe lời khuyên của cô ta hay lương tâm thức tỉnh, bèn cầm ly rượu trên bàn lên. Tường Ly đang định tỏ ý thì anh bật ra một tiếng cười trầm thấp: “Nếu chỉ có đãi ngộ là một ly rượu thì cũng không cần vội.” Dứt lời, anh lại đặt ly rượu xuống.

Trần Du ngồi bên cạnh sững người, cả biểu cảm trên khuôn mặt Đàm Diệu Minh cũng khựng lại.

Tường Ly không còn kiên nhẫn nữa. Cô vốn có lòng nể mặt anh đập ra bốn triệu nên không đành khiến anh mất thể diện. Bây giờ anh có ý trêu ghẹo mình, cô còn để mặc anh chém giết tùy ý thì đúng là con khờ. “Cạch” một tiếng, ly rượu được đặt rất mạnh xuống bàn. Cô tỏ rõ thái độ không vui. Cô muốn phát nổ ngay tại chỗ, nhưng đầu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô cũng không muốn việc làm ăn của anh ấy gặp chuyện.

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Tính cách cô không hợp với những môi trường như thế này.”

“Tường Ly nhiệt tình, hôm nay Hoàng Thiên mở cửa trở lại, cô ấy cứ muốn tới giúp đỡ.” Nói rồi, Đàm Diệu Minh vòng tay qua ôm lấy eo cô, bờ môi mỏng dán sát lại, ngữ khí dịu dàng: “Nhưng lần sau không được ‘tiền trạm hậu tẩu’ như thế. Câu nói này của Lục tổng đúng có lý lắm, mấy chỗ này không hợp với em.”

Tường Ly để mặc cho Đàm Diệu Minh sát lại gần mình, cổ tình uốn éo như một con rắn nước, dựa vào lòng anh ấy, ngược mắt lên cười mình: “Đàm gia đang trách em đấy à?”

Đáy mắt Đàm Diệu Minh ngập tràn cưng chiều: “Không dám, em vui là được.”

Trần Du khẽ cười: “Màn biểu diễn của Tường gia trên sân khấu hôm nay thật sự đẹp mắt. Trước đây tôi cứ cảm thấy Tường gia chỉ làm bạn với hoa cỏ, không ngờ điệu múa của người đẹp lại càng điểm lệ hơn.”

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt Trần Du, nửa đùa nửa thật: “Đó là vì cô Trần chẳng hiểu gì về tôi cả.”

“Bây giờ thì đã hiểu rồi.” Trần Du dịu dàng tiếp lời cô, rồi lại mỉm cười dựa vào người Lục Đông Thâm, hơi chống cằm lên vai anh: “Có điều, anh nên nói trước với em một tiếng rằng hôm nay Hoàng Thiên khai trương. Anh xem, anh tặng 999 bông sen vàng làm quà khai trương mà em lại không chuẩn bị gì cả.”

Lục Đông Thâm nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, lẳng lặng cười: “Đàm gia sẽ không tính toán mấy chuyện đó đâu.”

“Đúng vậy.” Trần Du khẽ cười. Lúc cười, trông cô ta rất đẹp, đôi mắt long lanh như đọng đầy nước, khiến người ta thương yêu: “Đàm gia rộng lượng, hôm nay có Tường gia tới cổ động, cho dù có kẻ gây chuyện, trong lòng Đàm gia vẫn cảm thấy ngọt ngào. Nhìn qua cũng thấy Đàm gia thật sự rất thương Tường gia. Chắc chuyện vui của hai người cũng sắp tới rồi phải không? Tới lúc đó tuyệt đối đừng quên mời tôi và Đông Thâm tới uống rượu hỷ đây. Ngày đó, tôi nhất định sẽ tặng một món quà long trọng.”

Đàm Diệu Minh nghe xong, phá lên cười, một tay ôm Tường Ly, một tay nâng ly rượu lên: “Nói đi nói lại vẫn là cô Trần nói đúng trọng điểm. Nào, ly này tôi mời cô.”

Trần Du mỉm cười nâng ly rượu lên, Lục Đông Thâm ngồi im. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn cố tình hỏi một câu: “Sao vậy, Lục tổng không uống cùng

ư?”

Ngón tay Lục Đông Thâm miết nhẹ vòng quay ly rượu: “Vói tính cách của Tường Ly, e là Đàm gia không ‘hàng phục’ được đâu.”

Bàn tay đang cầm ly rượu của Trần Du chợt khựng lại. Lát sau cô ta đặt xuống. Tường Ly ngồi bên cạnh cảm thấy hơi bất an. Cả Đàm Diệu Minh cũng đặt ly rượu xuống, nhìn Lục Đông Thâm chăm chú, nụ cười không xuất phát từ tận đáy lòng: “Nghe khẩu khí của Lục tổng, lẽ nào muốn giật địa bàn của tôi rồi lại cướp cả người con gái của tôi?”

Câu nói này rất thẳng thắn, giống như đang đùa lại giống như thật. Tường Ly nghe xong không thể ngồi yên được nữa. Trần Du cũng nhận ra bầu không khí bất thường giữa hai người đàn ông, vội giảng hòa: “Đàm gia, anh ấy...”

“Không được sao?” Lục Đông Thâm đang xoay ly rượu thì dừng tay lại. Ly rượu đó được anh nắm vững vàng trong lòng bàn tay, rượu trong ly không sánh ra ngoài dù chỉ một giọt. Anh cứ thản nhiên, nhẹ nhàng nói một câu như thế...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Định giành giật với Đàm gia [2080 chữ]

Anh Lục đây thích đi kiểm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.

Một câu nói đã khiến bầu không khí của toàn bộ căn phòng như đông cứng lại.

Trần Du ngượng ngập, Tường Ly bàng hoàng, còn gương mặt Đàm Diệu Minh thì đã biến sắc từ lâu, cực kỳ băng giá, giọng nói anh ấy cũng trở nên âm u ròn rợn: “Câu nói này của Lục tổng là có ý gì?”

Tường Ly ngồi gần Đàm Diệu Minh nhất, cho dù không dựa sát vào anh ấy cũng có thể phát hiện được những múi cơ bắp trên người anh ấy đang căng ra, cứng đờ, khóe miệng hơi hạ xuống, kiểm chế một ngọn lửa phẫn nộ quá rõ ràng.

Lục Đông Thâm thì hoàn toàn ngược lại, từ đầu tới cuối vẫn không uống ly rượu kia. Anh dựa cả người trở về sofa, quá nửa khuôn mặt như nhòe đi trong bóng tối. Chút ánh sáng di chuyển qua lại giữa bờ môi mông và khuôn cằm của anh: “Bước chân vào Thương Lăng, hoặc là tàn sát lợi ích của nhau, hoặc là hỗ trợ lợi ích cho nhau. Nếu đã là thứ không thể cùng chia sẻ với nhau, thì tôi có dự định sẽ giành giật với Đàm gia.”

Anh giấu kín ý tứ của mình, giống như đang nói về mảnh đất Thương Lăng, nhưng lại giống như đang nói Tường Ly. Hoặc có khi là đang ngầm ám chỉ cả hai vấn đề. Ngữ khí có vẻ chậm rãi từ tốn nhưng khí thế bùng bùng, quyết không nhượng bộ, khiến Đàm Diệu Minh bất giác siết chặt tay lại.

Giống như một mũi tên lạnh đã lên cung, chỉ đợi được bắn ra. Hoặc lại giống như một con sóng ngầm nơi đáy biển sâu, chỉ một chốc lát nữa sẽ làm dậy lên sóng gió bão bùng. Đúng vào lúc này, Trần Du nhẹ nhàng lên tiếng: “Hôm nay là ngày Hoàng Thiên mở cửa trở lại. Em nghĩ tốt nhất là chúng ta uống rượu vui vẻ. Mấy chuyện làm ăn của đám đàn ông các anh em và Tường gia nghe không hiểu, cũng không muốn nghe đâu, khô khan quá.” Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng giật giạt vạt áo của Lục Đông Thâm trong bóng tối.

Ai dè, câu nói vừa rồi của Lục Đông Thâm đã chạm vào “lớp vảy dữ”* của Đàm Diệu Minh, cho dù Trần Du đã kịp thời giải vây, giảng hòa cũng không thể cứu vãn được cục diện hòa thuận như trước. Nhưng anh ấy vẫn cười, ngả người về phía sau, bàn tay theo đà kéo tay của Tường Ly qua, vờ tùy ý đùa nghịch những ngón tay cô: “Lục tổng vừa giật đi khu đất vàng ở quận Quan Dương, sao vẫn còn chưa thỏa mãn? Đàm Diệu Minh tôi là một người khá treó ngoe. Người khác kính tôi, tôi còn tạm nể mặt khách sáo. Người khác nếu mang khí thế bùng bùng tới, tôi dĩ nhiên cũng sẽ tiếp chiêu.”

□ *Bên dưới cổ của cự long có một lớp vảy trắng to bằng bàn tay, mọc hình vảy trắng khuyết, được dân gian gọi là “vảy dữ”. Một con cự long có hiện lành đến đâu một khi bị chạm vào vảy dữ cũng sẽ lập tức bộc phát sự uy mãnh vô hạn như ngọn núi lửa. Ý chỉ mỗi người có một điểm giới hạn không thể chạm vào.*

Lục Đông Thâm nhìn cảnh hai người đối diện mười ngón tay đan chặt vào nhau, không thể hiện quá nhiều biểu cảm dư thừa, chỉ một lần nữa rướn người về phía trước, nâng ly rượu lên: “Biết Đàm gia là người chân tình, thế nên từ sớm tôi đã tặng một phần đất ở quận Xuyên Dương để làm quà kính lễ. Không nhiều người có thể đoạt được miếng thịt từ miệng nhà họ Thái, đáng nhẽ Đàm gia phải cảm kích chút thịnh tình này của Lục nỗ tôi mới phải. Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nhờ Đàm gia một chuyện. Khoảnh đất ở Lâm Khách Lâu của Đàm gia vừa hay lại rơi vào khu đất quy hoạch của Skyline. Những thứ nằm trong quận Quan Dương là thuộc về Lục Đông Thâm tôi. Liệu Đàm gia có nể tình món quà kính lễ của tôi mà nhường tôi không?”

Đàm Diệu Minh cũng đổ người về phía trước, nâng ly rượu, khóe miệng hơi rướn lên, chạm nhẹ vào ly rượu trong tay Lục Đông Thâm: “Không nhường.”

Lục Đông Thâm cũng cười: “Đàm gia thật thẳng thắn, tôi cạn trước kính anh.” Dứt lời, anh ngửa cổ uống cạn.

Đàm Diệu Minh cũng uống hết rượu ngay sau đó, nụ cười như ẩn hiện đằng sau ánh rượu.

Bầu không khí trong căn phòng kín có vẻ như đã được hai người họ hòa hoãn trở lại. Nhưng Tường Ly hiểu rõ, thực tế là cuộc đối thoại giữa hai người

đàn ông này đã sụp đổ. Hoặc là hai người này ngay từ ban đầu đã không hướng tới mục đích thương lượng trong hòa bình.

Vào lúc này, cho dù Trần Du có ngưỡng ngáp cách mấy cũng là người thích hợp lên tiếng nhất, chỉ ít thì Tường Ly cho là vậy. Thế nên khi Trần Du thật sự lên tiếng đúng như cô mong đợi, Tường Ly cảm thấy thế trận căng thẳng này cuối cùng cũng chấm dứt. Cô ta nói: “Từ lúc Tường gia vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm trên người cô rồi. Xem ra ban nãy ở trên sân khấu, loại rượu mà Tường gia uống không phải rượu bình thường. Bên trong có lẽ đã được cho thêm hương thảo Rosamary, Lilium lancifolium*, nhục đậu khấu và... quả thần kỳ.”

□ Một loài thực vật có hoa trong họ Liliaceae, chi Loa kèn, được miêu tả khoa học lần đầu tiên năm 1794.

“Cô Trần quả nhiên có một khứu giác nhạy bén.” Tường Ly hiếm có dịp không lạnh lùng khích bác cô ta. Dẫu sao Trần Du cũng được coi là một kẻ thức thời. Cô nói: “Khi mùi rượu quá nồng, lúc tan đi sẽ trở thành mùi hôi. Tôi không chịu nổi thứ mùi ấy, thế nên đã thắng thùng điều chế một loại rượu, vẫn giữ được hương thơm của rượu mà đến cuối cùng lại có hương cuối của nhụy hoa. Chỉ ít sẽ không khiến cái mũi của mình chịu thiệt thòi.”

Trần Du nhẹ nhàng gật đầu: “Làm như vậy đích thực sẽ có thể xua tan mùi tan dư khó ngửi của rượu. Chỉ có điều, mấy loại mùi hương mà Tường gia sử dụng đều là hương kích tình đấy.”

Tường Ly bật cười: “Các cô gái làm việc ở đây, có ai là không mang trong lòng những tâm tư riêng? Những người đàn ông đến đây tìm kiếm niềm vui liệu có thể là Liễu Hạ Huệ* không? Một bên chịu đánh, một bên chịu đòn. Tôi chẳng qua chỉ muốn gia tăng thêm một chút tình thú vào tâm sự của họ mà thôi.” Nói tới đây, ánh mắt cô hồ hững lướt qua Lục Đông Thâm, nhưng lại giống như đang nói với Trần Du: “Anh Lục đây thích đi kiếm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.”

□ Một nhân vật truyền thuyết, thường được ví von với những người đàn ông kỳ luật, tránh xa sắc dục.

Trần Du nhìn Lục Đông Thâm cười khê: “Xem ra em cũng phải pha cho anh một loại rượu, để anh từ nay về sau không còn tâm tư bước chân vào Hoàng Thiên nữa.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Hà tất phải phiền phức như vậy?” Tường Ly mỉm cười, nhìn về phía Đàm Diệu Minh: “Chi bằng tặng cho cô Trần đây một ít rượu Hoàng Thiên đã pha sẵn để cô ấy cảm về. Đêm nay anh Lục đã bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy, chúng ta không có quà đáp lễ e là cũng hơi thiếu lịch sự.”

Đàm Diệu Minh cười nói: “Việc này em quyết là được.”

Tường Ly cũng cảm thấy đây là thời cơ để thoát thân. Cô một lần nữa cầm ly rượu trên bàn lên, nói với Lục Đông Thâm: “Hiếm có dịp Hoàng Thiên có thứ mà cô Trần thích, tôi phải đi lấy cho cô Trần mới được. Ly rượu này coi như tôi mời anh Lục. Tôi cạn trước, còn lại tùy anh.” Dứt lời, cô ngửa cổ uống cạn. Uống xong, Tường Ly đặt ly rượu lên mặt bàn rồi đứng dậy rời đi.

Hũ rượu trên sân khấu và ly rượu ban nãy khiến khoang mũi và thực quản đều bị men rượu quấy nhiễu. Tường Ly lao về phía bệ rửa mặt, rửa mặt sạch sẽ xong mới cảm thấy dịu bớt phần nào. Chỉ có điều, đầu cô vẫn hơi choáng váng, loại rượu ở trong phòng kín quá nặng, thiêu đốt khiến cô đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy như vừa nuốt phải một lưỡi dao.

Đúng lúc ấy, Thanh Chi cũng lao vào trong, đầu tiên là nôn thốc nôn tháo một trận, sau đó chạy tới bên bệ rửa mặt súc miệng thật sạch. Tường Ly đưa cho cô ấy một chiếc khăn. Cô ấy đón lấy, lau lau khoe miệng. Bây giờ Tường Ly mới để ý mấy mảng chỗ tím chỗ đỏ trên ngực cô ấy.

“Toàn cây có nhiều tiền, thương nhiều để muốn hành hạ người ta ra sao thì hành hạ, thật chỉ muốn cầm dao đâm chết hần.” Thanh Chi phẫn uất.

Tường Ly thờ dãi: “Chỉ có thể giúp em tránh được đêm nay, nhưng những đêm sau thì sao? Em làm việc ở đây không thể không tiếp khách được?” Trước kia cô hay pha chế một số loại hương liệu để các cô gái mang theo người. Nhưng lâu dần cũng không ổn, đuổi hết khách khứa đi thì phải làm sao.

“Không cần đâu Tường gia, lúc trước chị đã giúp em nhiều lần rồi, em cũng nhận ra mà. Đám đàn ông đó càng có tiền thì càng biến thái, bỏ tiền ra tặng chúng ta rồi thì phải hành hạ đến khi nào lấy lại cả vốn lẫn lời thì thôi.” Thanh Chi hít một hơi thật sâu: “Nghe nói vị Lục tổng tới nay tặng những 999 bông sen vàng phong độ ngời ngời, chỉ riêng diện mạo đã ăn đứt đám khách khác rồi, chỉ ít sẽ không khiến Tường gia thấy phiền đâu. Nhưng chị khác bọn em, bọn em làm sao dám từ chối. Còn chị muốn cho leo cây chỉ là một câu nói mà thôi. Cùng lắm vẫn còn Đàm gia chống lưng cho chị mà.”

Cô muốn leo cây là cho leo được sao? Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, con đường chính thông thẳng tới đại sảnh vừa dài vừa u tối, tiếng nhạc khiến cho màng nhĩ của cô rung lên đau đớn. Giờ này, các màn biểu diễn trong đại sảnh đã bắt đầu lộ liễu hơn. Qua bức tường thủy tinh, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng thướt tha của các cô vũ công múa cột.

Lời Thanh Chi nói đúng mà cũng không đúng.

Đàm Diệu Minh quả thực có thể chống lưng cho cô, nhưng anh càng gánh vác cho cô nhiều thì càng đắc tội với nhiều người hơn.

Đây thần kinh trong đầu cô như đang giật lên từng hồi.

Cô vịn tay vào tường từ từ đi về phía trước, đi tới tận cùng con đường, chuẩn bị rẽ vào đại sảnh thì bất ngờ sau lưng bị một nguồn sức mạnh kéo giật lại, ngay sau đó có một cánh tay vòng qua ôm chặt lấy eo cô.

Suy nghĩ đầu tiên của Tường Ly là phải phản kích, nhưng cô bị người đó đè mạnh lên tường. Khi cô ngước lên nhìn thì hóa ra là Lục Đông Thâm. . .

Chương 79: Đi theo tôi đi [2130 chữ]

Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.

Tường Ly từng người.

Không có kinh hãi cũng không có sốt sắng, chỉ có sự bàng hoàng lướt qua trong lòng. Cô không giãy giụa, chỉ áp sát lưng vào tường, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy yết hầu trượt lên trượt xuống cùng khuôn cằm gọi cảm của người đàn ông.

Trong bóng tối, một tay Lục Đông Thâm chống lên tường, một tay vẫn còn không chế eo cô. Sau màn giằng co vừa rồi, chiếc áo cô khoác bên ngoài đã rơi xuống đất, làn da trên eo cô cùng lòng bàn tay anh chỉ cách nhau đúng một tầng vải sa tanh màu đỏ cực mỏng.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực nơi lòng bàn tay anh, thậm chí là từng đường vân tay đậm nét. Anh có thể vẽ lại được sự mềm mại nơi vòng eo cô, thậm chí là cả làn da mịn màng. Nơi phong hoa tuyết nguyệt này, bất kỳ một sự tiếp xúc nào giữa nam và nữ ở khoảng cách gần hầu như đều thấm đẫm nét mờ ám. Hơi thở của anh và cô đan cài vào nhau, có mùi rượu và mùi hương của người con gái lúc gần lúc xa.

Lục Đông Thâm thấy cô không phản kháng bèn cười khê: “Khoanh tay chịu trói hình như không giống phong cách của cô.”

“Tôi nay anh Lục dốc hết tâm tư, nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không giành được nhiều lợi ích, chắc là anh cũng sẽ không cam tâm, thế nên việc gặp được anh Lục ở đây cũng không quá kỳ lạ.” Tường Ly ngoài mặt tỏ bình tĩnh, nhưng sự thật thì không phải. Bầu không khí này, dù anh chỉ nhích thêm một phần, cô vẫn cảm thấy nóng rực. Thông qua bàn tay lớn của anh, nhiệt độ hầm hập ấy như xuyên thẳng vào tim cô.

“Dốc hết tâm tư? Cô nói vậy là có ý gì?”

Tường Ly ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tôi nay anh rốt cuộc đến đây làm gì?”

Nghe xong câu này, ý cười trong ánh mắt Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Khẩu khí này mới giống với tính cách của cô. Tôi nay cô đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mấy nơi như thế này chung quy vẫn không thích hợp với cô.”

“Đừng làm như anh hiểu tôi lắm vậy.”

Lục Đông Thâm cúi đầu, môi gần như sắp chạm vào xương mũi của cô nhưng vẫn không chạm thật sự, giữ lại một khoảng cách cực kỳ gần: “Trên người cô có quá nhiều góc cạnh, quan trọng là không có tính nhẫn nại. Uống rượu tâm tình, lấy lòng đàn ông đầu phải thể mạnh của cô?”

“Con người có vô vàn tính cách, một giây trước, anh những tưởng mình rất thấu hiểu con người nay, một giây sau sẽ cảm thấy như đang nhìn thấy một người xa lạ.” Tường Ly cười khẩy: “Đúng là làm khó cho anh Lục khi phải cùng tôi lên núi Kỳ Thần, vào sinh ra tử. Bây giờ nghĩ lại cũng phải, đường đường là Thái tử gia của Lục Môn, thứ có thể khiến anh dốc hết tâm sức chỉ có sự tranh giành lợi ích thôi. Anh đã đánh một bàn cờ hay, tất cả mọi người đều trở thành quân cờ của anh, việc đi lên núi Kỳ Thần trở thành vật che mắt cho anh. Sẽ chẳng ai có thể ngờ được, anh đã sớm tính toán từng bước.”

Lục Đông Thâm nghe ra tâm trạng chỉ trích đằng sau lời nói của cô, anh không tức giận nhưng cũng không giải thích, từ trong cổ họng chỉ bật ra một nụ cười khê: “Điều khiến tôi dốc hết tâm sức chưa chắc chỉ có tranh giành lợi ích.”

“Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.” Tường Ly lạnh lùng đáp.

Lục Đông Thâm khê nhượng mảy: “Thành kiến của cô đối với tôi không sâu bình thường đâu.”

“Tường Ly tôi xưa nay luôn là người không đặt nặng ân thù, ghét nhất là bị người khác tính toán, nhưng cũng không sợ bị người ta tính toán đâu.” Đôi mắt Tường Ly không còn chút nhiệt độ nào: “Còn anh, anh Lục, nơi thương trường âm u hay có những trò bóng gió xa xôi, âm mưu toan tính. Hoặc là không ra tay, đã ra tay sẽ là một kiếm chém đứt cổ. Chúng ta là hai người không cùng đạo, nên không hợp nói chuyện với nhau.”

Dứt lời, cô có ý muốn đi nhưng Lục Đông Thâm lại không định thả cô ra, anh vòng cánh tay kéo cô vào lòng. Trên hành lang có đôi ba người đi về phía này, đèn đầy cười nói, thanh âm không hề nhỏ. Tường Ly thấy vậy lại càng gấp gáp, giẫy giụa vẫy vùng trong lòng anh. Nhưng cánh tay anh quá mạnh mẽ, rắn chắc, mặc cho cô giẫy vò kiểu gì vẫn vững vàng như một bức tường thành kiên cố.

“Sẽ bị người khác nhìn thấy đấy!” Tường Ly nghiêng răng quát nhỏ.

Lục Đông Thâm hình như rất thích trêu chọc cô, mặc kệ cô vừa sốt ruột vừa bức bối. Đúng lúc đám người kia chuẩn bị tới gần, bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng móc một cái, kéo đầu cô chạm vào lồng ngực mình. Cả thân hình cao lớn cứ thế che chắn hoàn toàn cho Tường Ly.

Đám người kia vất vẻo lác lác đi qua, khắp nơi toàn là mùi rượu. Ánh đèn không sáng tỏ lắm, lại là một nơi chơi bời, thế nên dù góc tường có một đôi nam nữ đang say mê cũng sẽ không khiến mọi người quá chú ý.

Đợi tới lúc không còn động tĩnh gì nữa, trái tim Tường Ly cuối cùng mới yên tâm hơn một chút. Dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, để người ta nhìn thấy cảnh này không hay ho gì. Cô đẩy anh một cái, nhưng anh từ đầu tới cuối vẫn ôm chặt cô không buông.

“Thả tôi ra.” Cô không kiên nhẫn được nữa nhưng cũng chẳng đẩy anh ra được: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!”

Nghe xong, cánh tay Lục Đông Thâm càng siết chặt hơn, siết đến nỗi cô gần như đứt hơi. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, cười mà như không cười: “Trên núi Kỳ Thần tôi đã nói gì?”

Tường Ly nhìn chằm chằm vào mặt anh, không hiểu anh định nói gì.

Lục Đông Thâm không đáp lời nữa, khuôn mặt tuần tú đột ngột áp sát. Hành động này khiến trái tim cô bỗng dưng đập lờ một nhịp. Cô quay ngoắt đi, bờ môi của Lục Đông Thâm đã cọ qua má cô rồi rơi xuống vành tai.

Cả người cô cứng đờ lại, tưởng chết, trong đầu chỉ còn lại những tiếng ong ong không dứt. Bờ môi Lục Đông Thâm chỉ hơi dừng lại trong khoảnh khắc, sau đó men theo cổ cô lướt thẳng xuống dưới. Sóng mũi cao thẳng như chạm vào hõm vai cô lại như chưa chạm. Hơi thở của anh phả ra nóng rẫy, khi quét qua những khoảng da thịt ở trần của cô tạo một cảm giác nhức nhối, ngứa ngáy.

Trái tim có một khoảng khắc như chuẩn bị nhảy vọt lên tận cổ họng. Cô thở gấp, vòng eo bị bàn tay của anh giữ chặt đến đau đớn.

Lát sau, cô nghe thấy anh cười khẽ bên tai: “Đúng là thơm thật.”

Giọng anh trầm thấp nặng nề, tựa như một tảng đá rơi xuống. Có một giây phút cô bỗng ngẩn ngơ, trái tim đập rất nhanh, huyết thái dương cũng giật giật lên từng hồi. Anh khẽ ngước mặt lên, mượn thứ ánh sáng mờ mờ tối, chớp nháy liên tục trên đầu để quan sát sự căng thẳng của cô. Ánh mắt anh tự do di chuyển trên khuôn mặt cô. Dáng môi cô rất đẹp, màu môi hồng anh đào. Cô cũng có một cái cổ xinh xắn đi kèm, thon gọn, thẩm mỹ. Hấp dẫn người ta nhất phải kể đến xương hõm vai của cô. Hai bên hốc xương không quá sâu kia nếu như trở thành một mặt hồ dưới chân núi Thương thì những gợn ánh sáng lán tẩn trên mặt hồ sẽ phản chiếu lại làn da trắng nõn nà của cô.

Tường Ly dốc hết sức để đẩy anh ra. Lần này anh cũng buông tay đúng như ý nguyện của cô. Hai người đứng cách nhau khoảng vài centimet. Mặc dù khoảng cách này vẫn chỉ là gang tấc nhưng cũng còn hơn cảnh cơ thể và cơ thể áp sát vào nhau. Cô cảm thấy hô hấp của mình đã thông suốt hơn rất nhiều.

“Anh trêu chọc người khác cảm thấy thú vị lắm sao?” Cô nhiu mày.

“Làm sao cô biết những lời tôi nói không phải là suy nghĩ từ tận đáy lòng?” Lục Đông Thâm rướn môi cười. Sau khi nhìn thấy sắc mặt nghiêm lại của cô, anh lại nói: “Những lời chân thành tuy sẽ khó nghe, nhưng tôi cho rằng cô xứng đáng được nghe.”

“Anh định nói gì?”

“Hãy rời xa Đàm Diệu Minh đi.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

Tường Ly sững người. Cô không ngờ anh lại nói câu này, càng không ngờ khi anh có thể nói một cách gãy gọn, thẳng thắn đến thế. “Anh có ý gì?” Khi lên tiếng một lần nữa, khắp người cô dấy lên một tinh thần cảnh giác.

Khỏe miệng Lục Đông Thâm vẫn thả lỏng từ đầu tới cuối, nhưng những lời nói ra lại khiến người ta hoảng sợ vô cùng: “Người ta hay nói ngồi hóng mát dưới tán cây to. Nhưng Đàm Diệu Minh không thể trở thành cây đại thụ giúp cô hóng mát được đâu. Không bao lâu nữa, ngay chính bản thân anh ta cũng khó mà bảo vệ được mình. Thế nên bây giờ việc em cần làm chính là nhanh chóng thoát ly khỏi mối quan hệ với anh ta, nếu không sẽ rước họa vào thân.”

Trái tim Tường Ly vẫn đang đập dồn dập, nhưng cô ép buộc bản thân phải trấn tĩnh: “Nếu Đàm gia có rước họa thì có cái họa lớn vẫn là chọc vào anh. Anh Lục, làm người đừng có tuyệt tình quá. Ngay cả Đàm gia cũng chưa từng nói có ý định nuốt trọn thế lực ở Thương Lăng, hà tất anh cứ phải dòn ép từng bước? Anh tưởng Đàm gia không thể phản kích à?”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng cô sáng như gương. Lục Đông Thâm này không phải là người giỏi nói hơn giỏi làm, anh dám nói một câu như thế thì chắc chắn đã nhận được tin tức gì hoặc biết được chuyện gì đó.

Nghe xong, Lục Đông Thâm bật cười: “Cô tưởng người mà Đàm Diệu Minh đắc tội chỉ có thế lực ở Thương Lăng thôi sao? Mấy năm nay, thế lực của anh đã lan ra không ít những tỉnh thành lân cận rồi, có rất nhiều dân anh chị ở các địa bàn bị anh ta nuốt mất thế lực đều đang cố kiềm chế con giận. Đàm Diệu Minh nuốt càng nhiều thức ăn thì số người muốn cắt bỏ dạ dày của anh ta sẽ càng nhiều.”

Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, giờ tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc vương trên má cô ra sau tai. Làm xong, anh không rút tay đi ngay mà tiện thể trượt xuống vành tai cô, ngón tay mảnh khảnh mon man nhẹ nhàng: “Thương Lăng này sắp nổi gió rồi. Tường Ly, hãy đi theo tôi đi.”

Chương 80: Cảm giác lên như điều gặp gió có sương không? [2102 chữ]

Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?

Thương Lăng sắp trở gió rồi.

Vào tháng Chạp gió đông lạnh giá này, khi mà ngày té đông đã sắp sửa đến gần, vào lúc khắp phố phường sắp trắng đèn kết hoa đón Tết âm lịch.

Lục Đông Thâm lợi dụng chuyện khách sạn Skyline có ma để trở mình, đánh thắng một trận đẹp mắt, thành công giành được khu đất dự án có giá trị nhất quận Quan Dương, được không biết bao nhiêu người trong giới đồn thổi khắp nơi. Lục Đông Thâm sở dĩ giành được mảnh đất ấy thuận buồm xuôi gió đến vậy, ngoài những mưu mô toán tính đằng sau ra còn có cánh tay đắc lực Dương Viễn giúp anh bôi trơn các mối quan hệ chính quyền. Ai cũng nói Dương Viễn là một “tám vương bài” của Lục Đông Thâm, ngay từ ban đầu khi Lục Đông Thâm từ nơi xa xôi tới Thương Lăng là đã sắp xếp Dương Viễn ở bên sẵn sàng đội lệnh của mình rồi.

Hai cửa hàng của Tường Ly thuộc địa bàn của con đường văn hóa trong khu thành cổ, nằm trên đường Đông và đường Tây, đối mặt vào nhau, ở giữa ngăn cách bởi con đường đá xanh đã có lịch sử hàng trăm năm. Con đường văn hóa này nằm ngay trong phạm vi địa hạt của quận Quan Dương, thế nên mấy ngày qua, mỗi lần tới cửa hàng, Tường Ly đều nghe các ông chủ xung quanh bàn tán thảo luận xem tương lai con đường này sẽ được tiến hành cải tạo ra sao?

Tuy rằng mọi người đa phần chỉ lấy tin từ những nguồn không chính thống, nhưng họ vẫn coi đó như những câu chuyện bên bàn trà nước để say sưa trò chuyện. “Nỗi buồn của người này là niềm vui của kẻ khác”, có lẽ chính là muốn ám chỉ nỗi lo của những người dân khi đối mặt với việc khu này sẽ được cải tạo lại hoàn toàn hay chỉ mở rộng thêm mà thôi.

Từ ngày Lục Đông Thâm đứng ở Hoàng Thiên nói với cô câu “Đi theo tôi đi” tính đến nay đã một thời gian rồi. Tường Ly tự nhận có rất nhiều chuyện có thể trôi tuột qua dạ dày, duy chỉ có câu nói đó của anh là vẫn cứ văng vẳng mãi bên tai cô. Thậm chí có lúc cô còn bừng tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó giờ tay lên xoa thì phát hiện trán vã mồ hôi lạnh.

Hôm đó cô trả lời Lục Đông Thâm rằng: Đi theo anh? Anh Lục, anh có từng nghĩ biết đâu lòng tham của tôi còn lớn hơn cả Đàm Diệu Minh không?

Có lẽ mỗi một con ác mộng xuất hiện không phải vì câu nói của Lục Đông Thâm, mà lại vì câu cô trả lời anh sau đó. Tường Ly hiểu rõ chính mình, trong người cô ẩn giấu một con quái thú, bao năm nay nhờ có Đàm Diệu Minh nên mới có thể áp chế được sự tàn bạo của con thú ấy. Cô không biết mình còn đàn áp được nó bao lâu nữa. Dự cảm không lành đó càng lúc càng mãnh liệt. Chưa biết chừng Lục Đông Thâm chính là người sẽ thả cho con thú ấy xông ra. Sau đó, cô sẽ không còn là Tường Ly nữa, cuộc đời của cô cũng sẽ không còn bình lặng.

Đàm Diệu Minh không may may suy sụp trước sự quyết đoán, mạnh mẽ của Lục Đông Thâm. Khoảng thời gian này, anh ấy ở bên ngoài khá nhiều, có vẻ Thương Lăng cũng ngập trong những công việc chuẩn bị cho lễ Tế đông sắp đến gần. Anh ấy và Lục Đông Thâm, bề ngoài trông có vẻ như ai đang bận việc người ấy. Nhưng với tốc độ khai thác của khu đất tại quận Xuyên Dương, phía Quan Dương cũng có lúc chịu ảnh hưởng rõ rệt.

Những người xung quanh có thể không hiểu vô vàn những góc ngách trong chuyện này, nhưng Tường Ly có thể hiểu được. Đàm Diệu Minh bị tuột mất khu đất đó, nhưng không có nghĩa anh ấy không có khả năng kéo dài thời gian khai thác của nó.

Buổi chiều hôm nay, có hai con mèo nhỏ nằm ườn sưởi nắng trên bệ cửa sổ cửa hàng trống của Tường Ly. Nhìn thấy cô đến, chúng còn chẳng buồn ngước mắt lên chớp một cái, chỉ tiếp tục vui đùa ngủ mê mệt. Ngược lại, Tường Tiểu Thiên đi từ trong nhà ra, bấu môi hất cằm về phía trong, tỏ ý muốn nói đã có người tới tìm cô.

Khoảng thời gian này, Tường Tiểu Thiên hoàn toàn trở thành chân lon ton của Tường Ly. Cậu không còn mặt mũi nào tới gặp Đàm Diệu Minh nữa, thế nên ngày nào Tường Ly vừa mở cửa hàng là cậu cũng trở thành người quét dọn lật vật ở đây.

Tường Ly ngó vào trong, ánh mắt không biểu lộ chút ngờ ngàng hay bất ngờ gì. Cô dặn dò Tường Tiểu Thiên bê một bình trà sống* qua.

**Trà sống: Là trà chưa được qua xử lý lên men, được lưu trữ một cách tự nhiên, khi uống cảm giác sẽ kích thích hơn.*

Người tới cửa hàng trống là Trần Du.

Cô ta ngồi trên chiếc ghế trà bên cạnh lan can ở vườn sau, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được ánh nắng buổi chiều của tiểu viện Nạp Tây,

cũng đồng thời nhìn thấy Tường Ly đến.

Hôm nay Tường Ly ăn mặc gọn gàng, bên trên là chiếc áo jacket da dê màu nâu đậm, phía trong mặc lót chiếc áo đậm màu, kết hợp cùng một chiếc quần bò dạng thường giản dị. Gấu quần được nhét vào trong đôi ủng màu đen đáng ngán. Cô lại đội mái tóc ngắn, màu đen đậm, trước trán có vài lọn tóc xòa xuống. Khi được ánh nắng chiếu vào lại càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của cô, càng khiến cô thêm cuốn hút.

Cô ngồi xuống đối diện với Trần Du, một cánh tay đặt lên lan can, trông vừa uể oải vừa anh tuấn vô cùng. Tường Tiểu Thiên nhanh chóng bê trà lên. Lúc cậu đặt lò đun trà lên mặt bàn ngăn cách giữa hai người, cậu thấy những ngón tay Tường Ly gác trên lan can đang gõ từng nhịp, từng nhịp có tiết tấu.

Hình xăm đôi mắt kia hướng xuống dưới, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt dài. Chỉ trách cổ tay cô quá thon, thế nên lại càng lộ ra hình dáng hẹp dài của hình xăm.

Sau khi Tường Tiểu Thiên đặt lò lên, Tường Ly bèn xua tay bảo cậu ra ngoài. Trước khi đi, Tường Tiểu Thiên còn quay lại nhìn bóng lưng của Tường Ly có phần nghi hoặc, trong lòng thầm lẩm bẩm: Sao lại bắt cậu mang trà sống nhỉ? Đó chẳng phải là cô gái vẫn luôn đi theo Lục Đông Thâm ư? Về lý mà nói, với tính cách của Tường gia, chỉ cần một cốc trà nóng rồi đuổi cô ta đi là xong, nhưng uống trà sống, có nghĩa là hai người họ có chuyện tâm sự?

Lúc này, Tường Ly dùng kim gấp trà lật lật chút than thơm trong lò. Cùng với ngọn lửa bốc lên và những viên than chuyển động, một mùi hương thoang thoảng cũng bắt đầu tràn ngập trong không khí.

“Mùa này mà vẫn có thể ngửi được mùi hoa ngọc lan thuần khiết như vậy quả là hiếm thấy.” Trần Du khẽ nói một câu.

Tường Ly không ngẩng lên, sau khi lật vài lần cô đặt kim gấp trà sang một bên, yên lặng chờ đợi trà bung: “Tôi thích mùi hương của ngọc lan, thế nên việc chế ra loại than thơm này đối với cô không khó.”

“Có những loại hương làm ra được nhưng không nghĩ ra được.” Trần Du cười nói: “Cũng giống như đồ uống trong quán Thần Tiên Ẩm đối diện, mỗi một loại đồ uống đều được cô tỉ mỉ pha chế phải không? Còn cả Lâm Khách Lầu đó nữa, nghe nói trước kia người ra vào thừa thớt vô cùng, kể từ ngày Đàm gia tiếp quản, việc làm ăn lại phát triển thịnh vượng. Người ngoài chỉ uống vì sự náo nhiệt, người trong ngành lại uống vì cách pha chế. Chắc là mỗi một loại trà của Lâm Khách Lầu cũng đã có phương thức sửa mùi hương của cô góp mặt.”

Than chẳng mấy chốc đã đốt nóng đáy lò, thi thoảng lại có tiếng nước sôi sùng sục phát ra. Tường Ly đánh mắt nhìn Trần Du, khóe miệng nhếch lên. Cô ngả người ra phía sau ghế, thoải mái nhẹ nhàng buông một câu: “Cô đến muộn hơn tôi nghĩ đấy.”

Không tiếp lời của Trần Du, dĩ nhiên là vì cô không định giao lưu học thuật với cô ta. Chủ đề thăng thán này khiến sắc mặt Trần Du có phần gượng gạo. Lát sau cô ta mới lên tiếng: “Thật ra tôi cũng đã do dự rất lâu. Tôi sợ cô không muốn gặp tôi.”

“Làm gì có chuyện ấy?” Tường Ly cười mà như không cười, vừa có vẻ nghịch ngợm chơi bời, lại vừa có vẻ cool ngầu: “Kể từ ngày tôi nhìn thấy cô trong bệnh viện, tôi đã nghĩ tới khi nào mới được đón Trần tiểu thư ‘đại giá quang lâm’. Không ngờ cô cũng bắt tôi đợi lâu thật. Tôi nghĩ bụng, nếu không vì hành động quá khích của Lục Đông Thâm ở Hoàng Thiên hôm ấy, chắc có lẽ cô định từ nay tránh mặt tôi chăng?”

Trần Du cắn môi, lát sau lại thở dài rồi gơ tay nắm lấy bàn tay đang gác lên lan can của Tường Ly: “Tường Ly, cô có thể dùng dùng thái độ đó với tôi không?”

Tường Ly không lên tiếng, chỉ đánh mắt nhìn bàn tay cô ta. Trần Du cảm thấy ánh mắt của cô cứ âm u nặng nề, bèn rút tay lại.

“Vậy cô muốn tôi dùng thái độ gì tiếp cô đây? Vẫn như trước kia hả? Ha...” Tường Ly bật cười, nhưng nụ cười chỉ hờ hững bên môi, rồi cô lại làm ra vẻ chột nhor ra gì đó: “Hiểu rồi, hôm nay cô định đến tìm tôi ôn lại chuyện cũ? Tôi cũng nghĩ là có bạn từ xa đến nên vui vẻ thoải mái. Nhưng vấn đề quan trọng là, bây giờ đến tên của cô tôi cũng không biết phải gọi làm sao. Cô bảo tôi vui vẻ kiểu gì đây? Hay là cô nói cho tôi biết trước đi...”

Nói rồi, Tường Ly đổ người về phía trước, bắt đầu nhìn cô ta qua làn khói mỏng lung lung khi trà dần sôi, hỏi từng câu từng chữ: “Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?”

Ngón tay Trần Du khẽ run lên, lát sau cô ta ngược lên nhìn cô: “Tôi chỉ đổi cái tên thôi mà...”

“Phải rồi, đổi cái tên, tiện thể đổi luôn cả số phận. Bây giờ cô có thể nói là nhà điều chế hương có tiền đồ nhất tập đoàn Skyline, đâu còn là con nhóc trên núi cái gì cũng không biết ngày xưa? Trần Du, có một câu tôi đặc biệt muốn hỏi cô.” Nụ cười của Tường Ly càng lúc càng đậm: “Cô dùng bí kíp của tôi để lên như điều gặp gió, cảm giác có sướng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Gười có thể sống chết bảo vệ chỉ có Tường gia thôi [2254 chữ]

Tường Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Nếu trong tách có trà, thì tách trà trong tay Trần Du ắt sẽ bị sánh ra ngoài sau câu nói của Tường Ly. Cũng may trà chưa pha xong, nên bàn tay cầm chiếc tách không mới tránh được họa bị bỏng sau một cơn run nhẹ.

Sắc mặt cô ta trông vừa gương gạo vừa nhợt nhạt, đôi mắt hoảng hốt đang không biết nên nhìn về chỗ nào. Tường Ly nói xong câu đó vẫn nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt sắc lẹm lại có thêm chút cao cao tại thượng. Cuối cùng Trần Du không chịu nổi ánh mắt này của cô, bèn bấm bụng nói: “Phải, năm đó là tôi không đúng. Cô đã thật lòng đối tốt với tôi, còn tôi lại nảy sinh ý đồ khác...”

Tường Ly vẫn im lặng.

Trần Du hít sâu một hơi: “Nhưng năm đó tôi gặp được Đông Thâm, tôi không còn cách nào khác. Cách tốt nhất nếu muốn ở lại bên cạnh anh ấy chính là nhanh chóng trưởng thành, tôi...” Cô ta ngược mắt lên nhìn Tường Ly: “Những bí kíp đó của cô là con cò giúp tôi vượt qua được kỳ phỏng vấn tuyển dụng. Tôi không còn cách nào khác, bởi vì chỉ khi bước vào công ty, tôi mới có được cơ hội tiếp cận Lục Đông Thâm.”

Nước trong bình trà đã sôi, sùng sục reo, hơi nóng từ miệng bình bốc thẳng ra ngoài. Nghe cô ta nói như vậy, Tường Ly đại khái cũng đã đoán được tám chín phần nguyên nhân và kết quả trước sau: “Năm đó cô nói với tôi, cô cứu được một người đàn ông sắp chết, chính là Lục Đông Thâm?”

Trần Du gật đầu.

Tường Ly rướn người với muôi trà qua, múc một ít nước trà đang sôi sục trong bình, phì cười: “Cũng khó trách. Người ta hay bảo con gái vì tình yêu có thể đánh lòng từ bỏ tất cả. Cô đúng là một ví dụ điển hình cho câu nói này. Vì tình yêu của cô, ngay cả tình bạn cô cũng chôn vùi luôn.”

Trần Du, à không, nên gọi cô ta là Trần Nam Nam, năm xưa hai người họ quen nhau cũng là một sự tình cờ. Gia đình Trần Nam Nam nhiều đời là thầy thuốc, cha cô ta được mọi người ở vùng đó gọi là Hoa Đà tái thế, có thể chữa được không ít những căn bệnh mà hầu khắp các bệnh viện đều từ chối, chỉ có điều tình hình hơi kỳ quái một chút. Còn Trần Nam Nam tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng hiểu không ít về các loại thuốc Nam, hiểu sâu về sự tương sinh tương khắc của các loài thực vật.

Lúc đó, Tường Ly bị cảm cúm rất nặng, sợ rằng cái mũi của mình từ nay bị phế, nên cô đã tới chỗ bác Trần để chữa trị, qua lại vài ba lần nên cũng quen biết với Trần Nam Nam. Một người có sự nghiên cứu đối với mùi hương, một người lại có hứng thú đối với các loài thực vật, thật ra về nguyên lý không khác nhau là mấy, cũng có thể nói là vừa gặp đã như đã quen nhau từ lâu.

Tường Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Trần Nam Nam nói với cô rằng, cô ta không muốn ở mãi cả đời tại cái nơi nhỏ bé đó làm một thầy thuốc, mà muốn đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Có rất nhiều lần cô muốn nói với Trần Nam Nam rằng, thế giới ngoài kia không rực rỡ như cô nghĩ đâu. Nhưng câu nói này cô vẫn không thốt ra được trước đôi mắt trong sáng của cô gái ấy. Cô biết Trần Nam Nam cũng rất hứng thú với mùi hương, hơn nữa lại có những hiểu biết căn bản về các loài thực vật, nên rành rỏi là lại dạy cô ta cách thức pha chế một số mùi hương.

Trần Nam Nam từng hỏi cô: Cô bảo tôi có thể trở thành một nhà điều chế hương không?

Cô nói với cô ta: Không có chuyện gì là không thể cả. Cậu có nền tảng, có năng khiếu.

Cô vô cùng tin tưởng Trần Nam Nam, cho tới một ngày cô ta ăn trộm tất cả các bí kíp của cô rồi không từ mà biệt, sau đó vẫn là bố của cô ta nói với cô rằng: Trần Nam Nam đã rời khỏi quê hương rồi.

“Tôi không thể ép mình không yêu anh ấy. Tường Ly, cô cứ chửi mắng tôi đi. Tôi biết tôi đáng ghét tới mức nào. Nhưng, được yêu một người đàn ông như Lục Đông Thâm, tôi tình nguyện gánh chịu mọi tội danh.” Trần Nam Nam sắc mặt đau khổ: “Năm xưa, khi anh ấy lao vào hiệu thuốc của bố tôi, khắp người toàn là máu, tôi đã nghĩ, người đàn ông này phải có bao nhiêu kẻ thù, vốn dĩ không muốn rước thêm phiền phức vào mình. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầu tiên anh ấy nhìn tôi, tôi đã biết cả đời này mình toi rồi, xác định sẽ phải yêu một người đàn ông như vậy.”

Người cứu một mạng của Lục Đông Thâm chính là bố cô ta. Lúc đó cô ta không hiểu vì sao anh bị thương nặng như vậy lại không tới bệnh viện. Anh nói với cô ta rằng anh không thể tới bệnh viện được. Cứ như vậy, ngày ngày cô ta chữa trị cho anh, vừa cho anh dùng thuốc, vừa lợi dụng các mùi hương. Tường Ly từng dạy cô ta để chữa trị.

“Sau này tôi mới biết thân phận của anh ấy. Khi phát triển thị trường Trung Quốc, Lục Môn tuyển dụng các nhà điều chế hương. Lúc đó tôi đã bấm bụng đi nộp đơn ứng tuyển. Thật không ngờ lại gặp mặt anh ấy ở công ty. Tôi nghĩ anh ấy cũng niệm tình tôi đã cứu mình nên để tôi phá lệ bước chân vào công ty.” Trần Nam Nam cất giọng khô khốc.

Tường Ly múc một tách trà: “Thế nên cô đã có ý đồ chiếm dụng chỗ bí kíp đó?”

Trần Nam Nam gật đầu: “Tôi không còn cách nào khác. Chỉ có như vậy tôi mới có thể đứng vững trong công ty. Nếu Đông Thâm đã cho tôi cơ hội, tôi cũng không thể khiến anh ấy thất vọng được.” Nói tới đây, cô ta gấp gấp bỏ sung: “Tường Ly, tôi biết chỗ bí kíp đó rất quan trọng với cô, tôi...”

Tường Ly gờ tay lên ngắt lời cô ta, rồi nhẹ nhàng tiếp lời: “Những bí kíp đó đối với tôi không hề quan trọng.”

Trần Nam Nam sững người.

“Sao hà? Có phải chợt phát hiện ra thứ mà cô luôn coi trọng thật ra lại chỉ là cỏ rác trong mắt người khác không?” Tường Ly bật cười, nâng tách trà lên nhấp một ngụm trà nóng: “Thứ gọi là bí kíp chẳng qua chỉ là những kinh nghiệm tôi tổng kết được và viết ra mà thôi. Cô có thể ăn cắp được kinh nghiệm của tôi, nhưng có thể ăn cắp được những thứ ở trong đầu tôi không? Trần Nam Nam, thứ cô xem trọng là bí kíp, còn điều tôi coi trọng là tình bạn. Nếu lúc đó cô thật sự nói với tôi một tiếng, đừng nói là một cuốn bí kíp, cho dù là mười cuốn tôi cũng sẽ thức ngày thức đêm viết ra cho cô để giúp cô một bước lên mây đứng trong công ty. Đáng tiếc là chính cô đã tự tay bóp chết tình bạn của chúng ta. Há chẳng phải ở trong mắt cô thứ tình cảm đó cũng là cỏ rác? Tường Ly tôi đời này hận nhất chính là bị phản bội. Tôi không cần biết cô vì Lục Đông Thâm hay vì theo đuổi danh lợi. Phản bội chính là phản bội. Đây chính là sự thật rành rành.”

Trần Nam Nam đỏ sọng mặt, bờ môi mấp máy nhưng không nói được lời nào.

“Uống hớp trà đi. Người bạn tên Trần Nam Nam của tôi đã chết rồi. Người hôm nay tôi tiếp đón là nhà điều chế hương của Skyline: Trần Du.” Tường Ly thêm trà cho cô ta: “Đứng trước lợi ích, tình người cũng sụp đổ. Đây vốn không phải là chuyện quá kỳ lạ. Cô có thể từng bước một bò lên vị trí nhà điều chế hương của Skyline, đây cũng được coi là bản lĩnh của cô. Cũng không phải chỉ đơn thuần dựa vào bí kíp của tôi.”

“Vậy... cô có thể tha thứ cho tôi không?” Trần Nam Nam nhìn cô và hỏi.

Tường Ly đặt muôi múc trà xuống: “Không thể tha thứ.”

Ánh mắt Trần Nam Nam chợt run lên.

“Nếu cô đã đổi tên muốn bắt đầu một cuộc sống mới thì cứ sống bình yên với cuộc sống hiện tại của cô đi.” Tường Ly cười lạnh: “Cứ đi thẳng, đừng băn khoăn quá nhiều chuyện nữa, hà tất cứ phải bám lấy một kẻ đã cũ như tôi không buông chứ?”

Trần Nam Nam siết chặt tách trà, lát sau nhẹ nhàng đặt xuống: “Tôi hiểu rồi.”

Sau khi Trần Nam Nam đi khỏi, Tường Tiểu Thiên sốt sắng sát lại gần, vô cùng hóng hớt hỏi: “Gia, cô gái đó tới đây có phải để uy hiếp chị không?”

Tường Ly chậm rãi uống trà: “Uy hiếp chị?”

“Đúng vậy. Cô ta chẳng phải là tình yêu của Lục Đông Thâm sao? Đương nhiên phải tới tìm tình mới là chị tính sổ rồi.”

Một câu nói của cậu khiến Tường Ly suy tặc. Cô quăng tách trà không về phía Tường Tiểu Thiên: “Biến!”

Tường Tiểu Thiên còn định tiếp tục chọc cô thì bỗng nhiên thấy một người vội vàng vàng chạy từ ngoài vào. Sau khi thấy Tường Ly, người ấy rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm: “Tường gia, cuối cùng cũng tìm được chị rồi. Chị mau thu dọn đi cùng với em đi.”

Là một đàn em của Tề Cương, mọi người đều gọi cậu ta là Húi cua. Húi cua và Tường Tiểu Thiên khá thân thiết. Nghe xong, Tường Tiểu Thiên bèn nói: “Bảo Tường gia đi cùng với cậu? Khẩu khí cũng lớn quá nhỉ.”

“Không phải!” Húi cua sốt ruột: “Đây là lệnh Đạm gia dặn dò, bảo bọn em khẩn trương đưa Tường gia rời khỏi Thương Lăng.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tường Ly phát giác được chuyện bất thường, bèn đứng dậy hỏi: “Đạm gia đâu? Còn cả Tề Cương nữa?”

“Đạm gia xảy ra chuyện rồi, bị người ta chặn ở bên ngoài không trở về được. Còn anh Cương... anh ấy bị đánh chỉ còn nửa cái mạng thôi...” Húi cua thấy khuôn mặt Tường Ly đột ngột biến sắc, thật chỉ muốn quý xuống ngay trước mặt cô: “Không biết đám người đó là thế lực gì, chỉ nghe nói lai lịch khá lớn. Tường gia, chị mau đi theo em đi. Lần này Đạm gia chắc không xong rồi, bây giờ người anh ấy có thể liều chết bảo vệ chỉ có Tường gia thôi.”

**Mrs. Tầm đã bị con dân chọc tức, lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện điều trần, nguyên văn như sau: Người cứu Lục Đông Thâm chính là Trần Du, Tường Ly chưa từng cứu Lục Đông Thâm. Cuốn sách này không tồn tại mấy tình tiết cũ gọi là nhân nhân ân nhân hoặc yêu nhân người... Thế nên anh em cũng không cần đoán là Đông Ly giống ai giống ai đó nữa, hãy coi như họ Yêu lần đầu tiên đi. Xin thông báo!*

~Hết chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Người đàn ông ngồi trên ghế sofa [2172 chữ]

Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà...

Ở Thương Lãng, thể diện của ban ngày nằm tại quận Quan Dương, những nền tảng lịch sử lắng đọng trên con đường Tô Hà có tuổi đời hàng trăm năm và chạm với những hiện đại và xa xỉ thời thượng, tất cả đều bị chôn vùi bởi khu nhà cao tầng của Skyline; Còn sự náo nhiệt ban đêm lại nằm ở quận Xuyên Dương. Từ Phượng Hoàng cho tới MISS*, từ những sông bạc ngăm cho tới các nhà hàng nổi tiếng, tất cả rục rờ và huy hoàng đều chìm vào con ngõ nhỏ tối tăm, dài miên man không thấy điểm tận cùng.

**Sự nhảm lẫn của Tâm. Có lẽ là MISS.*

Ban ngày của Thương Lãng thuộc về Lục Đông Thâm, ban đêm của Thương Lãng thuộc về Đàm Diệu Minh. Một trắng một đen chính là bối cảnh đằng sau hai người đàn ông ấy, cũng là phạm vi quyền lực mà họ tự sở hữu cho riêng mình.

Nhưng hôm nay, chỉ trong vòng một buổi chiều, đại bộ phận các địa bàn, cửa hàng ở quận Xuyên Dương đều đồng loạt bị dán giấy niêm phong. Địa bàn của Đàm Diệu Minh một lần nữa bị đóng cửa điều tra, lần này ngay cả Lâm Khách Lâu cũng không buông tha. Nguyên do là các cơ quan có liên quan tìm được một vài thứ trong địa bàn hoạt động của Đàm Diệu Minh, từ đó nghi ngờ Đàm Diệu Minh lợi dụng việc kinh doanh để thực hiện một vài hành vi phạm pháp.

Lời Húi của nói không hề sai chút nào, Đàm Diệu Minh có lòng muốn cô rời khỏi Thương Lãng. Xe thương vụ, vệ sỹ, thậm chí là tiền mặt cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ cho cô. Tường Ly ngồi trong xe, bình tĩnh hỏi han Húi của về tình hình hiện tại. Húi của nói, lần này khác với lần điều tra khác. Lần trước chỉ thuần túy là do Long Quý bịa đặt dựng chuyện, còn việc Đàm gia đóng cửa các địa điểm kinh doanh cũng chỉ là nể mặt Cục trưởng thành phố và mấy tay trên Viện kiểm sát thành phố một chút, hơn nữa cũng nhân cơ hội này diệt trừ Long Quý. Nhưng lần này là tìm ra ma túy, do chính các cơ quan chính quyền cường chế đóng cửa, ngừng hoạt động.

Tường Ly nghe ra được vấn đề: “Chuyện lần này không phải là hành động của thành phố?”

Húi của nói là không phải.

Tường Ly nghi hoặc hỏi tiếp: “Của tỉnh?”

Húi của liếm môi, sát lại gần Tường Ly, giờ ngón tay chỉ lên phía trên: “Em nghe nói, còn là cấp cao hơn nữa...”

Trái tim Tường Ly run lên, còn là cấp cao hơn nữa, cao hơn cả cấp tỉnh. Dự cảm chẳng lành như một con rắn bò ngoằn ngoèo trong lòng. Cô hiểu ý của Húi của khi nói từ “cấp cao hơn nữa” là gì. Nghĩ cũng phải, với thế lực của Đàm Diệu Minh ở Thương Lãng này, cho dù là cấp thành phố hành động cũng vẫn sẽ nể mặt anh ấy. Hơn nữa vài năm nay, thế lực của Đàm Diệu Minh đã lan ra tới ngoài tỉnh, thế nên các mối quan hệ trên tỉnh cần qua lại anh cũng không bỏ sót một ai.

Duy chỉ có cấp trên nữa là... Tường Ly bắt đầu hoang mang. Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã đắc tội với ai? Sao có thể có người trực tiếp vượt qua các cơ quan cấp tỉnh để tới niêm phong các nơi làm ăn của anh ấy?

“Cậu có biết đã điều tra được gì rồi không?” Tường Ly hỏi.

Húi của lắc đầu nguây nguậy.

Tường Ly nhíu mày. Ma túy? Cô biết chắc Đàm Diệu Minh không bao giờ dính vào ma túy, thế nên còn có thể là gì đây? Hay là có kẻ muốn vu vạ?

Húi của nói lúc đó Tề Cương đang có mặt ở Hoàng Thiên, sau khi nghe tin xảy ra chuyện đã lập tức triệu tập các anh em. Nhưng họ còn chưa kịp ra khỏi Hoàng Thiên đã bị một đám người chặn lại.

Tường Ly liền ra lệnh lái xe tới thẳng Hoàng Thiên.

Húi của nghe xong lập tức hoảng hốt, sống chết không đồng ý, cố chấp muốn đưa Tường Ly ra khỏi thành phố trước: “Nghe nói bây giờ đã được lập án điều tra. Tất cả những ai có liên quan tới Đàm gia đều sẽ bị liên đới. Tường gia, chỉ phải đi khỏi đây. Hơn nữa nếu thật sự có ai điều tra tới chị, chị phải xóa sạch mọi quan hệ với Đàm gia.”

“Ăn nói vớ vẩn gì vậy!” Tường Ly sốt ruột, thẳng thừng chửi mắng: “Cả Thương Lãng này đều biết tôi đi theo Đàm gia, xóa sạch quan hệ ư? Xóa thế nào? Chơi trò mất trí nhớ à? Bây giờ Đàm gia bị giữ lại ở nơi khác, nếu tôi còn không giúp anh ấy giữ mạng sống cho Tề Cương, tôi có còn là người không?”

Húi của thấy cô nổi giận cũng rất sợ hãi. Bây giờ cả quận Thương Lãng đều rối ren cả rồi. Đàm Diệu Minh không có ở đây, Tề Cương có thể quản mọi việc cũng đã bị giữ lại. Loại đàn em bé nhỏ như cậu ta liền trở thành rắn mất đầu, việc duy nhất có thể làm chính nghe theo mệnh lệnh.

Bình thường giờ này Hoàng Thiên vẫn còn đóng chặt cửa lớn, tới khi sao xuống phố lên đèn, đường phố rục rờ sắc màu mới là lúc hát ca nhảy múa, nhưng Hoàng Thiên hôm nay lại mở cửa trước giờ. Tầng hầm để xe đã bị hàng loạt những chiếc ô tô đồ lộn xộn bát nháo và tùy tiện nhét chặt. Tường Ly nhìn thấy mấy chiếc xe của Tề Cương và các đàn em. Còn lại đều là các con xe lạ lẫm.

Tường Ly nhìn lướt nhanh qua một vài biển số xe, đầu óc chợt hoảng loạn giây lát, một loạt những biển số xe tới từ Bắc Kinh.

Hoàng Thiên bất ngờ lại không bị niêm phong.

Cô đang định tiến vào thì nhìn thấy có vài người đi ra. Nhìn kỹ lại hóa ra là một vài vị tiền bối trong Thương hội, bị một vài vệ sỹ lôi kéo, sắc mặt vô cùng

kỳ quặc, sau khi trở về xe thì cuồng cuồng bỏ chạy.

Đám vệ sỹ đó mặt mũi rất lạ, thấy Tường Ly cứng rắn xông vào, chúng quyết chặn cô lại. Húi cua và Tường Tiểu Thiên lập tức tiến lên bảo vệ. Phía sau còn có thêm bốn vệ sỹ khác, đều là những người định bảo vệ Tường Ly rời khỏi thành phố.

Tường Ly chặn Tường Tiểu Thiên và mọi người lại, nói thẳng với tay vệ sỹ đang ngăn cản cô: “Vào nói với chủ của các anh, tôi chính là Tường Ly của Thương Lăng, thay mặt Đàm Diệu Minh tôi đòi Tề Cương.”

Đôi mắt của tay vệ sỹ trước mặt sắc lẹm, cũng nhìn ra được khí thế toát ra từ Tường Ly bèn quay đầu lại nói với tay vệ sỹ bên trong. Tay bên trong lại đi vào thông báo một lượt. Chẳng bao lâu sau đã bước ra và bảo Tường Ly được vào, nhưng chỉ cho phép một mình cô được vào.

Tường Tiểu Thiên và mọi người cảm thấy toát mồ hôi thay cho cô, muốn lao vào theo nhưng hoàn toàn không vượt qua được những người ấy.

Sau khi bước vào trong Hoàng Thiên, Tường Ly mới phát hiện ra ở đây có nhiều vệ sỹ đến vậy.

Tay vệ sỹ lúc trước vào trong thông báo dẫn cô đi xuyên qua thang bộ, còn chưa vào hẳn đại sảnh đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình vọng ra, thi thoảng còn xen lẫn tiếng kêu gào của phụ nữ.

Trái tim cô như đập lỡ một nhịp.

Ngon đèn trong đại sảnh bật sáng lung linh, cảnh tượng hoàn toàn khác những ngày kinh doanh khác. Nhưng Tường Ly vừa vào đã tận mắt nhìn thấy khung cảnh trên sân khấu.

Sân khấu, nơi mọi ngày vốn dùng để biểu diễn thì nay sáng trưng, ánh đèn hắt lên bảy, tám người đàn ông. Nửa người trên của họ để trần, cổ tay bị dây thừng thô buộc chặt, treo lơ lửng trên không trung. Họ rũ đầu xuống, trên người đầy những vết thương.

Rõ ràng nhất phải nói đến người đàn ông bị treo ở phía trước. Cơ thể đã bị đánh tới mức trầy da tróc thịt, khuôn mặt cũng bầm bết máu. Nhưng dù vậy, Tường Ly vẫn có thể nhận ra đó là Tề Cương, còn mấy người sau lưng đều là đám thuộc hạ của Tề Cương, làm việc rất quyết đoán, bình thường cũng có thể hỗ trợ thêm cho Đàm Diệu Minh, gọi đại một người bước ra cũng vẫn có thể độc lập quản lý một địa bàn.

Chẳng trách Húi cua lại hoảng hốt đến vậy. Tất cả các thuộc hạ làm được việc và có tiếng nói ở Thương Lăng của Đàm Diệu Minh đều bị người ta bắt lại, đám đàn em tép riu còn lại dĩ nhiên sẽ rối bời.

Cho dù còn cách một quãng xa, Tường Ly vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Còn nữa, mùi rượu nổi trôi trong không khí. Chính là loại rượu cô pha chế đặc biệt cho Hoàng Thiên.

Ánh đèn trên sân khấu rực sáng như vậy, dĩ nhiên có thể tôn lên góc tối của chiếc sofa đơn bên dưới. Tường Ly lại từ ngoài đi vào, khó khăn lắm mới thích ứng được với nguồn sáng trong căn phòng thì lập tức nghe thấy tiếng một người cười: “Ồ, Tường gia à? Sao? Đàm gia đang chết tắc ở bên ngoài nên nhờ người đàn bà của hân tới đây giải quyết mọi chuyện ư?”

Giọng nói vừa chói tai vừa như cười trên nỗi đau của người khác.

Tường Ly nghe rất quen tai. Cô khẽ nheo mắt lại, nhìn về phía chiếc sofa đơn ở ngay gần đó, rồi chợt thẳng thốt trong lòng. Hóa ra đó là Long Quý.

Số lượng sofa đơn trong đại sảnh không nhiều, hầu hết đều trống trải vắng vẻ. Trên hành lang và trên lối vào là một loạt những tay vệ sỹ đứng chấp tay sau lưng, ai nấy mặt mũi đều vô cảm. Long Quý ngồi trong một chiếc sofa như thế, đúng lúc ấy nghiêng đầu nhìn về phía Tường Ly. Hân tay cầm xì gà, miệng cười kinh tởm, quần áo trên người có phần xộc xệch, trên chân có một người phụ nữ đang nằm sấp.

Sau khi nhìn kỹ, Tường Ly giật mình, là Phù Dung.

Phù Dung đang nức nở, giãy giụa trong lòng Long Quý. Long Quý thấy vậy bèn túm lấy tóc cô ấy, hằm hè nói: “Mẹ kiếp, mày còn nghĩ mình vẫn là trụ cột của Hoàng Thiên à? Năm xưa mày khinh thường ông đây cơ mà? Hôm nay ông đây sẽ cho loại trụ cột như mày biết Thương Lăng bây giờ do ai làm chủ!”

Tường Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, ánh mắt đảo một lượt rồi dừng lại trên chiếc ghế sofa ngay bên cạnh Long Quý. Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần Áo áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà. Từng ngón tay với những khớp xương rõ ràng đang gõ từng nhịp từng nhịp theo tiếng nhạc...

~Hết chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cậu Tôn [2077 chữ]

Tường Ly? Hẳn nói em tên là Tường Ly?

Có thể nhận ra, người đàn ông đang ngồi trên sofa đó mới là chủ nhân. Long Quý chẳng qua chỉ là một con cáo mượn oai hùm. Từ ngày các địa bàn của hắn ta bị Đàm Diệu Minh tiếp quản, nghe nói đám thuộc hạ của hắn gần như đông loạt tan rã hết, ngay cả tay sai đắc lực nhất – Thiên Dur cũng rời khỏi Thương Lăng.

Vậy mà bây giờ, Thiên Dur – người từng bị Đàm Diệu Minh hạ lệnh chặt tay bồng dung xuất hiện, chỉ có điều không phải là thuộc hạ của Long Quý mà đứng bên cạnh chiếc ghế sofa, rõ ràng Thiên Dur đã đi theo người đàn ông đó.

Tường Ly nhìn thấy Phù Dung ở đây, trong lòng đã sáng như gương. Chắc chắn rằng các cô gái của Hoàng Thiên cũng có mặt tại đây, cộng thêm mấy anh em của Đàm Diệu Minh nữa, chẳng biết mấy người này đã bị Long Quý hành hạ giày vò đến mức nào.

Cô cười khẩy, tiến lên trước, nhưng chưa kịp lại gần Long Quý đã bị đám vệ sỹ chặn lại. Tường Ly liền dừng bước, cách người đàn ông ngồi trên ghế khoảng vài bước chân.

“Long Quý, anh nhân lúc không có Đàm gia ở đây âm thầm giờ mấy trò hèn mạt này thì sao gọi là anh hùng? Tôi thấy anh đổi luôn tên thành Long Rùa đi. À không, chữ ‘Long’ vốn không xứng với anh, đổi thành ‘Trùng’ có được không?”

Giọng Tường Ly thanh lạnh. Lúc cô nói chuyện, vừa hay là lúc tiếng nhạc được vặn nhỏ xuống. Thế nên giọng cô dễ dàng lọt tới tai người đàn ông ngồi trên ghế sofa, từng ngón tay đang đánh nhịp đột ngột dừng lại.

Nghe xong lời này, Long Quý nổi giận, đẩy ngay Phù Dung đang ngồi trên người mình ra. Phù Dung đứng không vững, ngã rạp xuống đất. Tường Ly nhân lúc ấy nhìn qua, sắc mặt đột ngột chuyển lạnh. Khóe miệng Phù Dung có máu, gò má sưng tím lên, xem ra là đã bị Long Quý đánh đập.

Con giận trong người cô bùng bùng dâng lên, đốt cháy hai con mắt, Tường Ly chỉ muốn vung một dao đâm thẳng vào người Long Quý. Nhưng bây giờ ở đây lực lượng của hắn đông đảo, cô làm vậy chắc chắn chỉ chịu thiệt thòi. Lúc này Long Quý tiến lên, giờ tay nắm chặt lấy cổ cô: “Con đàn bà thói tha, mày còn tưởng vẫn còn Đàm Diệu Minh ở bên cạnh mày chắc? Mồm miệng lanh lợi, bình thường mày kiêu căng lắm cơ mà, để tao xem hôm nay mày kiêu căng kiểu gì. Người đâu...”

Đám vệ sỹ bên cạnh đứng im không nhúc nhích.

Long Quý có phần ngượng ngập, ngược lại tới khi Thiên Dur đang đứng bên cạnh chiếc ghế sofa ra hiệu, tay vệ sỹ kia mới tiến lên.

Long Quý chỉ tay vào Tường Ly: “Trói ngay con đàn bà này lại cho tao, nhốt chung với mấy cô em của Hoàng Thiên. Lát nữa để cho anh em thương thức!”

Vệ sỹ vừa định bắt lấy Tường Ly thì cô quát to: “Chúng mày dám động vào tao thử xem!”

Đám vệ sỹ kia kinh sợ trước đôi mắt lạnh run người của cô, sững sờ giây lát không dám tiếp tục. Long Quý thấy vậy chau mày: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Long Quý, anh là cái thá gì mà đứng đây nạt nộ quát mắng? Chẳng qua chỉ là một con giun bị Đàm gia giẫm nát dưới chân mà thôi. Hôm nay tôi tới đây bảo vệ Tề Cương cùng các anh em, đến lượt anh nói chuyện sao?” Tường Ly lạnh lùng quát.

Bị một cô gái quát nạt ngay tại trận, Long Quý dù gì cũng vẫn cần thể diện, nhất thời thẹn quá hóa giận, gip tay định tát cô một cái. Nhưng sau khi nhìn vào đôi mắt khí thế bức người của cô, hắn ta liền đổi ý, nụ cười lập tức như ngấm một ý đồ khác: “Tao là con giun bị Đàm Diệu Minh giẫm nát dưới chân, vậy mày là cái gì? Mày chẳng qua cũng chỉ là loại gái nằm bên dưới Đàm Diệu Minh mà thôi. Có khác gì đám tiện nhân bị mua qua bán lại trong Hoàng Thiên này đâu? Đều là một lũ điếm!” Nói rồi, hắn ta vươn tay tới: “Xinh đẹp như vậy sao có thể để đứa khác giành được của hời chứ? Tao cũng muốn ném thử xem con đàn bà của Đàm Diệu Minh có mùi vị gì?”

Một giây sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tay hắn ta còn chưa kịp chạm vào mặt Tường Ly đã bị cô một tay không chế, tay kia lập tức rút con dao Phần Lan ra, nhanh gọn lướt một đường. Lưỡi dao sắc nhọn quét ngang qua cánh tay Long Quý, máu lập tức túa ra đầm đìa. Ngay sau đó cô giờ chân lên đá. Long Quý bị cô đá bay ra xa, người cọ lên sàn, rồi bay về phía chiếc ghế sofa kia.

Cánh tay đầy máu của Long Quý văng lên đôi giày da sáng bóng của người đàn ông, ngay sau đó cả người đập thẳng vào ghế. Hắn ta đau đớn nhe răng thè lưỡi.

Đám vệ sỹ đứng gác bên trong lần lượt đứng khựng lại. Không ai ngờ được một cô gái có thể ra tay nhanh gọn và tàn độc đến vậy.

Long Quý chịu thiệt ngay trước mặt tất cả mọi người, bèn nổi điên lên, đứng dậy định lao về phía Tường Ly.

Bỗng nghe thấy người đàn ông ngồi trên sofa quát khê: “Long Quý.”

Long Quý đỡ người, không dám hành động khinh suất nữa.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa rít một hơi xì gà rồi nhả ra một làn khói mù mịt. Tiếng nhạc dừng hẳn, cả căn phòng lập tức yên ắng hẳn lại. Thiên Dư ném cho Long Quý một ánh mắt, Long Quý ngay sau khi nhìn thấy ánh mắt đó thì lập tức cụp mắt xuống. Nhìn thấy đôi giày của người đàn ông kia rồi, hắn bỗng chốc thất kinh, cũng mặc kệ cánh tay đang chảy máu của mình, vội vã rút khăn giấy ra, cũng không dám đứng lên mà ngồi xồm xuống lau sạch vết máu dính trên giày.

Người đàn ông đặt chân xuống, Long Quý lập tức bỏ tay ra, bấy giờ mới tránh cho hắn ta một màn bị giẫm nát tay.

“Cô gái nào vậy? Gan to quá nhỉ.” Trong ghế sofa vang lên một tiếng cười trầm thấp.

Long Quý không dám đứng lên, vẫn quỳ mọp dưới đất: “Là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tường Ly. Con đi này vẫn luôn cậy có Đàm Diệu Minh chống lưng, không coi trời ra gì.”

Chất giọng vang ra từ ghế sofa có vẻ rất hứng thú: “Ồ? Thú vị đấy. Thiên Dư.”

Thiên Dư giấu hai tay trong ống tay áo, xem ra đã phế thật rồi. Anh ta lạnh lùng ra hiệu cho đám vệ sỹ bên này. Hai tên vệ sỹ lập tức tiến lên không chế Tường Ly, dẫn giải cô tiến về phía trước.

Tường Ly cũng không phản kháng, cô cũng muốn nhìn kẻ chủ nhân đứng phía sau, xem rốt cuộc đối phương là người nào. Cứ như vậy, cô bị kéo tới trước ghế sofa. Còn chưa kịp ngẩng lên nhìn người đàn ông đã bị người ta đá thẳng vào khoeo chân. Hai chân cô mềm oặt, lập tức ngã xụi xuống đất, đầu gối va xuống nền đau đớn. Cô muốn đứng dậy nhưng bà vai đã bị hai tên vệ sỹ ghì chặt.

“Ngẩng đầu lên.” Trên đỉnh đầu vang lên chất giọng uể oải của người đàn ông.

Tóc cô bị đám vệ sỹ túm và kéo ngược lên. Cô đành phải ngẩng cao mặt, theo đà nhìn lên, vậy là đã nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông ngồi trên sofa.

Một khuôn mặt rất tuấn tú, lạnh lùng, gian manh, đôi mày rậm, đôi mắt hẹp, là kiểu mặt phong tình điển hình, đông đưa một chút là có thể hớp hồn phái nữ. Anh ta lười biếng đứng dựa vào đó, trong đôi mắt là vẻ nửa chính nửa tà, giống như một cậu chủ con nhà giàu có ương bướng nghịch ngợm, nhưng cũng lại vì bầu không khí hầm hập xung quanh mà toát lên một vẻ anh tuấn cao quý.

Rõ ràng là một khuôn mặt khiến con gái không kìm được phải ngược nhìn nhưng lại khiến Tường Ly thờ dốt vì sững sốt. Cô uống phải một ngụm khí lạnh, ngay sau đó toàn thân vô thức co rụt về phía sau.

Người đàn ông có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy sự hoảng sợ ánh lên trong đôi mắt cô. Anh ta nửa cười nửa thật rít một hơi xì gà. Làn khói trắng từ từ bay ra từ bờ môi mỏng của anh ta. Từng sợi khói như có nanh vuốt, bám lấy khuôn mặt Tường Ly. Nhưng thứ thật sự bám riết cô không buông là ánh mắt của người đàn ông trước mặt. Anh ta gờ tay ra, ngón tay mảnh khảnh giữ chặt lấy cằm cô, đôi mắt vừa có nụ cười, vừa có sự sắc bén.

“Long Quý, mày vừa gọi cô ấy là gì?”

Long Quý vội đáp: “Thưa cậu Tôn, cô ta là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tường Ly.”

“Tường Ly? Hắn nói em tên là Tường Ly?” Người đàn ông vẫn giữ chặt cằm cô, làm như vừa nghe thấy một chuyện quá đỗi buồn cười. Hắn nhìn cô chăm chăm, một giây sau nụ cười tắt lịm, ánh mắt chuyển sang trầm trầm: “Có phải vậy không?”

Sự âm u bất định của người đàn ông khiến Long Quý không hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì.

Tường Ly thờ dốt đập, nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy khóe môi cô còn run lên từng cơn. Cô không trả lời ngay mà nhìn chăm chăm người đàn ông như nhìn một con quỷ đòi mạng. Người đàn ông cúi thấp xuống, rồi lại rít một hơi xì gà, ngón tay cái giữ cằm cô hơi dùng sức để tách hai bờ môi của cô ra. Rồi anh ta nhả khói vào miệng cô, rồi lại cười nhạt: “Là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, phải không?”

Tường Ly quay phắt đi, né tránh làn khói từ điều xì gà.

Người đàn ông từ từ đứng dậy, ngay sau đó gờ chân đá một cái rất mạnh vào Long Quý, khiến hắn ta kêu hự một tiếng đau đớn. Chỉ nghe thấy người đàn ông trầm giọng nói một câu: “Ban này mày chửi ai là đi?”

~Hết chương 83~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Em gọi tôi là gì? [2159 chữ]

Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?

Một biến cố bất ngờ khiến tất cả mọi người sững sờ.

Lần này Long Quý bị đá không hề nhẹ, cả người đập vào chiếc ghế sofa đơn, đầu tới nỗi hất ta nhe răng le lưỡi nhưng cũng không dám kêu lên tiếng nào, càng không dám đứng dậy. Hắn ta cứ thế cuộn người ngồi sụp dưới đất, trong lòng như có cả con sóng dữ tràn qua, không hiểu vì sao câu nói vừa rồi lại đặc tới tới cậu Tôn.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Dư cũng rất sững sờ, nhưng không dám nhiều lời lên tiếng.

Người đàn ông ra hiệu cho hai tay vệ sỹ đang khổng chế Tường Ly. Bọn họ buông tay, lùi sang bên cạnh, nhưng cũng đồng thời đoạt lấy con dao Phần Lan trong tay cô như dự liệu trước tương lai.

Tường Ly được anh ta kéo dậy. Bàn tay anh ta giữ chặt gáy cô, rồi anh ta sát lại gần, cúi mặt xuống. Hơi thở phả ra mát rượi, sạch sẽ, có mùi da thuộc và thuốc lá xen lẫn vào nhau, mang theo mùi tấn công nam tính vô cùng mạnh mẽ, cô không xa lạ gì thứ mùi này.

“Đã lâu không gặp.” Anh ta cất giọng trầm thấp, có nụ cười như tan vào ánh mắt, trông cực kỳ tà mị: “Tường. . . Chữ cuối cùng là gì vậy?”

Tường Ly không ngần ngại nhìn anh ta: “Ly trong ‘Lữ ly’.”

“Thế à? Giống như đôi mắt em sao?” Ngón tay cái của anh ta cọ nhẹ qua gáy cô: “Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?”

“Nhiều Tôn.” Tường Ly đè nén sự bất an đang cuộn xoáy trong lòng xuống, cuộn chặt bàn tay bên người lại: “Hãy thả Tề Cương và mọi người ra.”

Nhiều Tôn hơi cúi thấp xuống, một tay vẫn giữ gáy cô, mặt gần như để song song với cô, nhìn chằm chằm vào chân mày đuôi mắt, sống mũi bờ môi của cô: “Em gọi tôi là gì?”

Hơi thở của Tường Ly hơi dồn dập, cô mấp máy môi: “Nhiều Tôn.”

Nhiều Tôn cười khê: “Lâu lắm không được nghe em gọi tên của tôi rồi.” Dứt lời, anh ta định đặt môi xuống.

Tường Ly lập tức đẩy anh ta ra, đồng thời lùi ra sau vài bước. Hai tay vệ sỹ ban nãy khổng chế cô lập tức tiến lên giữ chặt bả vai cô. Nhưng không ngờ Tường Ly quay phắt lại, một tay giữ chặt cổ tay của tay vệ sỹ, bấu một cái thật mạnh. Tay vệ sỹ chỉ kịp kêu lên đau đớn rồi buông ngón tay ra, con dao Phần Lan hắt đang cầm vững vàng rơi vào tay Tường Ly. Ngay sau đó Tường Ly giơ chân đá thẳng vào phần hiểm của tên vệ sỹ đó.

Tất cả chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhanh tới mức khiến đối phương không kịp phòng bị. Tên vệ sỹ ôm lấy bộ phận quan trọng, đau đớn liên tục lùi về sau. Tên kia thấy vậy tiếp tục tiến tới. Tường Ly nghiêm mặt lại, con dao trong tay đã sẵn sàng nghênh chiến, bỗng Nhiều Tôn quát lên một tiếng: “Lùi xuống!”

Không phải Nhiều Tôn không nhìn thấy sát khí bùng bùng trong ánh mắt Tường Ly. Anh ta ngồi lại xuống sofa, chép miệng mấy tiếng: “Em tới đây đòi người của Đàm Diệu Minh chỉ bằng một con dao? Cho dù tôi cho em mượn một khẩu súng, em cũng chưa chắc diệt được tung đây người.”

“Không cứu được người của Đàm gia ra khỏi đây, tôi cũng không có ý định sống sót trốn thoát.” Tường Ly một tay vẫn nắm chặt chuôi dao, lòng bàn tay thật ra đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Nhiều Tôn khê nheo mắt lại: “Em có biết những chuyện của Đàm Diệu Minh không? Bao năm nay dã tâm của hắn quá lớn, thế lực hắn nuốt cũng quá nhiều rồi. Chuyện của hắn, một cô gái có thể giải quyết ổn thỏa được sao?”

“Thế lực của Đàm gia có lớn thế nào cũng làm sao lớn bằng vị Thái tử gia của kinh thành đây.” Tường Ly nói: “Ở bên ngoài, anh ấy ra sao tôi không cần biết. Bây giờ anh ấy không có mặt ở đây, chuyện của các anh em chính là chuyện của tôi.”

Trước khi tới đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều điều. Người có thể vượt mặt cấp tính để hành động không phải dạng vừa. Thế nên khi nhìn thấy những chiếc xe biển số Bắc Kinh đỗ trong bãi của Hoàng Thiên, cô không quá kinh ngạc. Nhưng sự xuất hiện của Nhiều Tôn quả thật khiến cô bất ngờ. Thậm chí nói là khiếp đảm. Thế nên mọi lời nói hoặc hành động sắc bén thường ngày của cô đều tan thành mây khói. Nhiều Tôn không giống người khác, mọi sự sắc bén và khiếp sợ của cô đối với anh ta đều vô ích. Một khi đối đầu với anh ta, việc duy nhất cô có thể làm chính là cá chết lưới rách.

Nhiều Tôn không phải người trong xã hội đen, anh ta cũng chưa bao giờ dính dáng vào xã hội đen. Trong sơ yếu lý lịch của anh ta, cái tên Nhiều Tôn này chỉ gắn chặt với tập đoàn Hoa Lực. Hoa Lực là một công ty trong nước, kinh doanh chủ lực khoảng sáu lĩnh vực trụ cột, thế nên nói một cách dân dã thì Nhiều Tôn chính là một cậu chủ con nhà giàu.

Thời buổi này mấy kẻ xưng danh cậu chủ đâu có thiếu. Nhưng duy có Nhiều Tôn là không dễ đắc tội. Gia đình có hai đời làm cách mạng, hơn nữa còn là người có thành tích cao. Thế nên danh hiệu đội trên đầu Nhiều Tôn đâu phải là cái danh mà những cậu chủ hay con nhà cách mạng bình thường có thể so sánh được?

Tường Ly không có bản lĩnh lớn đến thế để chọc vào Nhiều Tôn. Nhưng cô cũng không thể hiểu nổi vì sao Đàm Diệu Minh lại đắc tội với thành phần thế lực này. Dù sao thì trời ở trên cao, hoàng đế ở xa, Đàm Diệu Minh xưa nay vẫn phân định rất rõ ràng với thế lực ở thủ đô. Tay của anh ấy cũng chưa từng vươn tới dải đất phía Bắc, sao có thể khiến Nhiều Tôn xuất hiện ở đây chứ?

Nhiều Tôn nghiêng người dựa vào sofa, giờ tay chống lên mặt, ngón tay cái cọ cọ vào cằm “Cánh tay của Thiên Dư bị chính người tên Tề Cương đó chém phải không? Đàm Diệu Minh làm việc quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình, cũng phải có người ra mặt dạy cho hắn một bài học mới được.”

Tường Ly đột ngột nhìn về phía Thiên Dư.

Thì ra Nhiều Tôn cất công tới đây không phải vì Long Quý. Thiên Dư này có bối cảnh gì mà có thể kinh động tới Nhiều Tôn?

“Tất cả các địa bàn của Đàm Diệu Minh đã bị phong tỏa hết rồi. Tề Cương vừa bị anh đánh. Các anh em lúc đó có mặt trong phòng kín cũng đều bị treo ngược ở đây cả.” Tường Ly đứng chờ người ra đó, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên sofa qua thứ nguồn sáng u tối: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

Nhiều Tôn bày ra vẻ thoải mái nhàn nhã, nhưng xung quanh lại rất uy nghiêm. “Bản thân Đàm Diệu Minh đang gặp nguy hiểm, chuyện các địa bàn bị niêm phong chỉ là sớm muộn. Còn về những kẻ ở trên sân khấu kia, chẳng qua chỉ là bị đánh, người ta mất cả cánh tay cơ mà.”

Tường Ly nhìn rất rõ, đúng là chỉ bị đánh, nhưng đánh không hề nhẹ. Nhưng người có thể khiến đám Tề Cương ngoi ngóp hơi tàn quả thực không nhiều.

“Nếu em đã muốn ra mặt thay cho Đàm Diệu Minh thì... được thôi.” Nhiều Tôn ngồi thẳng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa: “Lấy tay của họ đền cho Thiên Dư, thế nào?”

Trái tim Tường Ly chợt chao đảo, cô buột miệng: “Không được!”

Nhiều Tôn bật cười, dường như là phì cười vì dáng vẻ của cô, nhưng dường như cũng lại buồn cười vì câu trả lời của cô. Tóm lại anh ta đã cười. Nhưng Tường Ly quá hiểu con người ngày, anh ta cười, chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Quả nhiên, anh ta nhìn về phía Long Quý, chậm rãi từ tốn và cao quý: “Tường Ly không vui khi nhìn thấy cảnh chặt tay. Vậy chúng ta không chặt nữa. Phải làm sao đây? Tôi cũng cảm thấy làm thế máu me tanh tưởi quá, không hay.”

Long Quý không hiểu bụng dạ của Nhiều Tôn suy nghĩ gì, vừa nghe anh ta nói vậy, tuy trong lòng không thoải mái nhưng hắn ta cũng không thể trái lệnh của vị thái tử gia này, bèn gật đầu lia lịa: “Tất cả làm theo lời căn dặn của cậu Tôn.”

“Nhưng tôi cũng không thể để các anh cảm thấy ảm ức trong lòng.” Điều kì lạ lúc trước Nhiều Tôn bóp trong tay, giờ lại được châm lên. Khói trắng bay ngang qua mắt anh ta, đuôi mắt hẹp dài như thêm vài phần sắc lạnh: “Long Quý, anh thường xuyên ra vào mấy chôn ăn chơi. Ở trong xã hội đen, có cách nào có thể xả được nỗi bức tức trong lòng các anh không?”

Trái tim Tường Ly nổi cơn sóng gió.

Long Quý cảm thấy thoải mái hẳn. Hắn ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế lực của Đàm Diệu Minh bị hủy hoại không đáng sợ. Nhưng một khi danh dự và tiếng tăm của hắn bị hủy hoại thì hắn sẽ sống không bằng chết. Hủy hoại Hoàng Thiên chính là phá tan danh dự của hắn.”

“Ồ? Cách thức ra sao?” Nhiều Tôn có vẻ rất hứng thú.

Long Quý quét mắt nhìn lên sân khấu rồi lại nhìn sang Phù Dung ở bên cạnh, nở nụ cười kỳ lạ và ghê tởm: “Năm xưa khi Hoàng Thiên thành lập, Đàm Diệu Minh đã đặt ra một quy tắc, phạm là đàn em của hắn thì tuyệt đối không được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Cho dù chỉ là khinh miệt họ về mặt ngôn từ cũng sẽ bị trừng phạt nặng nề. Bây giờ chỉ bằng...”

Sắc mặt Tường Ly lập tức tái nhợt đi.

Nhiều Tôn phả một làn khói: “Long Quý, anh cũng không tự nhìn xem trên kia đang là tình trạng gì?”

“Cậu Tôn, tôi có một cách.” Long Quý bò xuống dưới chân Nhiều Tôn: “Một kẻ chịu đánh, một người nhận đòn, như vậy mới thú vị chứ. Tới lúc đó đừng nói là thể diện của những đứa trên đó mất sạch mà ngay cả Đàm Diệu Minh cả đời này cũng đừng hòng ngóc đầu dậy.”

Nhiều Tôn khẽ nhướng mày.

Long Quý nói rõ ràng mọi chuyện một chút: “Mấy cô gái ở tụ điểm của tôi trong tay đều có một thứ.”

Vừa nghe xong câu này là Tường Ly lập tức hiểu ngay. Cô vung con dao sáng quắc lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Long Quý, tao phải giết chết loại bỉ ổi vô liêm sỉ như mày!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Vào đây đòi một cô gái [2077 chữ]

“Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái – Cô gái của Lục Đông Thâm này.”

Long Quý thấy vậy lập tức trốn ra phía sau lưng Nhiều Tôn. Nhiều Tôn ra hiệu bằng một ánh mắt, đám vệ sỹ lập tức lao tới khổng chế Tường Ly. Tường Ly giãy giụa không thoát ra được, liền quát lên với Long Quý: “Mày còn là đàn ông không? Nghĩ ra mấy trò hạ lưu để tiện đó để đối phó với Đàm gia, mày là hạng người gì? Mày đúng là loại hèn có mẹ sinh không có mẹ dạy!”

Nghe được mấy lời này Long Quý lại càng tức giận hơn. Nếu không phải vừa bị Nhiều Tôn đá một cú, hẳn ta nhất định sẽ lao tới dạy dỗ Tường Ly một bài. Hoặc có thể hẳn ta sẽ nhân cơ hội này để chiếm đoạt Tường Ly, vì hẳn ta lâu nay vẫn luôn có suy nghĩ đen tối với cô. Nhưng hẳn ta cũng không ngốc, ánh mắt Nhiều Tôn cứ nhìn Tường Ly chăm chăm, hai người này không có chuyện gì mới lạ đó.

Nhiều Tôn nghe thấy Tường Ly một câu Đàm gia hai câu Đàm gia, đầu mày lập tức chuyển lạnh. Long Quý sao không quan sát được, vội nói: “Cậu Tôn, cậu xem...”

“Thiên Dur.” Anh ta lên tiếng.

Thiên Dur tiến lên.

“Cậu là người bị hại, cách thức này có thể khiến cậu trút giận được không?”

“Tất cả cứ nghe theo anh.”

Bấy giờ Nhiều Tôn mới quay sang nhìn Long Quý. Long Quý sợ hãi giật mình, lát sau nghe thấy Nhiều Tôn cười khẩy nói: “Long Quý, anh thật là bi ôi đấy.”

Sắc mặt Long Quý tái đi, vào lúc hẳn ta tưởng nhầm rằng mình lại đắc tội người ta thì nghe thấy Nhiều Tôn tiếp tục cất giọng lãnh đạm: “Làm sao để mấy người vui là được.”

Trái tim Tường Ly lạnh ngắt như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua.

“Một thứ” mà Long Quý nói ban nãy Tường Ly hiểu quá rõ. Loại người như Long Quý làm gì có giới hạn gì. Vì muốn kiếm tiền mà thẳng thừng coi những cô gái trong các tụ điểm của mình không khác gì súc vật. Thế nên hẳn giữ một lượng lớn thuốc kích dục hoặc thuốc mê hoặc. Thật ra mấy loại thuốc đó ở nơi nào cũng có, ngoại trừ Hoàng Thiên của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nghiêm cấm Hoàng Thiên sử dụng thứ đó. Anh ấy cho rằng một là sẽ hạ thấp đẳng cấp của Hoàng Thiên, hai là sẽ hại đến các cô gái của Hoàng Thiên. Thế nên đây cũng là lý do các cô gái rất thích được làm việc cho Hoàng Thiên. Chỉ khi ở Hoàng Thiên, họ mới sống đúng nghĩa như một con người.

Quan trọng hơn nữa là Đàm Diệu Minh đã hạ lệnh chết: Không cho phép đàn em của mình được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Anh ấy cho rằng các cô gái ra ngoài kiếm tiền sinh sống đã chẳng dễ dàng gì, chốc chốc lại bị đám thuộc hạ của mình quấy rối, trêu chọc thì sẽ khiến nơi đây mang một sự lạnh lẽo, không có tình người. Đã từng có một vệ sỹ canh gác cho Hoàng Thiên, vì uống rượu say trêu chọc một cô gái đôi ba câu. Chuyện này sau khi đến tai Đàm Diệu Minh, người kia đã bị anh đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi buông một câu: Bảo các cậu canh giữ Hoàng Thiên tức là bảo vệ cho người nhà của mình. Các cậu có ý đồ đòi bại với cả người thân thì có còn là con người hay không?

Từ đó về sau, không một đàn em nào dám khinh miệt các cô gái của Hoàng Thiên nữa. Chuyện này cũng được đồn thổi đi khắp Thương Lãng, không ai không biết. Tiếng tăm và danh vọng của Đàm Diệu Minh cũng nhờ vào những câu chuyện lật lật này mà mỗi ngày một lớn mạnh.

Thế nên, khi Long Quý cưỡng ép nhét thứ đó vào miệng mọi người, mấy người đàn ông đang ngồi ngóp thờ bắt đầu trở nên mạnh như trâu. Khi các cô gái của Hoàng Thiên bị bọn họ lôi lên sân khấu trong tình trạng quần áo xộc xệch, khi tiếng thở hổ kẹch của đám đàn ông và tiếng khóc vang thấu trời của những cô gái hòa làm một...

Tường Ly liều chết thoát ra, cả người cô gần như phát điên.

Món đồ của Long Quý khác hẳn với loại rượu kích tình mà cô pha chế cho Hoàng Thiên. Thứ kia rõ ràng là thuốc, vừa tổn thương tâm lý vừa tổn thương cơ thể. Rượu của cô sẽ chỉ khiến các cô gái có thêm một mùi hương mê người, nhờ nó mà quyến rũ khách, đồng thời những mùi hương đó cũng có thể làm dịu đi cơ thể và trái tim của họ.

Nhưng bây giờ, Long Quý bắt họ quan hệ không khác gì cảm thú. Những người đàn ông đã bị ép uống thuốc. Họ vốn đã bị thương xương cốt, sau một màn nhục dục này, kích tình qua đi thứ đợi họ sẽ là những vết thương chồng chất lên nhau.

Cô nhìn thấy Tề Cương đè một trong số các cô gái xuống như lang sói. Cô gái giãy giụa gào khóc nhưng vẫn bị Tề Cương giữ chặt. Trên người cô gái toàn là máu, trên người Tề Cương cũng toàn là máu, những vết thương sau màn vận động lại càng bung miệng ra to hơn.

Mắt Tường Ly đỏ sọng lên. Cô điên cuồng gào thét yêu cầu bọn họ dừng tay, nhưng họ đều đã bị thuốc làm mờ hai mắt, làm sao còn nghe được lời cô nói. Cô muốn lao lên, nhưng cả cơ thể bị ba bốn tên vệ sỹ khổng chế, không sao nhúc nhích được. Cô giận, hận chỉ muốn giết chết Long Quý, nhưng cô cũng giận chính mình khi vô dụng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Long Quý ghé sát tới trước mặt Nhiều Tôn: “Cậu Tôn. Thuốc đó của tôi mà cho phụ nữ uống thì càng đã hơn. Hay là để Tường Ly...” Những lời còn lại hẳn ta không nói hết, là đàn ông chỉ cần nghe qua cũng hiểu.

Sắc mặt Nhiều Tôn lạnh hẳn đi: “Cút!”

Long Quý thấy tình hình không ổn, lập tức đứng xa khỏi Nhiều Tôn. Còn Phù Dung bị lôi lên sân khấu mặt mũi đã không còn ra hồn người. Long Quý nhìn thấy bèn nổi cơn lên, kéo Phù Dung về phía ghế sofa, cười bản thủ, định đề lên người cô ấy.

Tường Ly nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, nghe tiếng Phù Dung gọi tên cô. Cô muốn cứu cô ấy, và cả những cô gái ở trên kia nữa. Tiếng khóc hòa cùng tiếng hét. Cũng có cả những người hét gọi tên “Tường gia...” Mỗi một tiếng hét đều như một mũi dùi đâm thẳng vào trái tim cô khiến nó ứa máu.

Còn cả đám Tề Cương nữa, tạm thời chưa nói đến sau khi trải qua chuyện này họ có thể bị mất mạng. Cứ cho là có thể chịu được vết thương thì sau khi tỉnh lại họ còn sống được không?

Tường Ly chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. Mọi sự giằng co và giận dữ của cô đều vô dụng. Hai chân cô mềm nhũn. Đám vệ sỹ cũng buông tay ra. Cô ngã rạp xuống sàn, cả người run lên bần bật. Phần nộ, đau thương và một dự cảm cô không muốn thừa nhận nhưng vẫn thực sự tồn tại: Thời thế đã qua.

Là thời thế của Đàm Diệu Minh đã qua rồi.

“Nhiều Tôn, tha cho họ đi...”

Nhiều Tôn nhìn xuống Tường Ly đang phủ phục dưới chân mình, cười hỏi: “Em đang cúi đầu trước tôi sao?”

“Phải.” Mọi giận dữ của cô hóa thành nước mắt. Tại đây cô không có khả năng đơn thương độc mã. Nếu chỉ có mình cô, cô chấp nhận cùng sống chết với họ.

Nhiều Tôn đứng dậy, đi tới trước mặt Tường Ly. Ánh mắt Tường Ly chạm phải đôi giày da của anh ta, u ám như đôi người thê lương và lạnh lẽo. Nhưng anh ta kéo cô dậy, khi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, anh ta cười: “Vậy thì đừng đi nữa được không?”

Tường Ly run run miệng, cổ họng như bị tắc nghẹn, một chữ cũng không bật ra được. Ngón tay Nhiều Tôn vuốt lên khuôn mặt cô, lau đi giọt lệ của cô. Trong ánh mắt anh ta cũng có thêm một thứ gọi là xót xa. Anh ta cúi mặt xuống.

Khi đôi môi mỏng gần như sắp chạm vào cô thì có tên vệ sỹ từ ngoài chạy vào, nét mặt có phần hoảng hốt: “Cậu Tôn, Lục Đông Thâm đã tới.”

Động tác của Nhiều Tôn khựng lại, đầu mày lập tức nhú chặt.

Sau khi nghe thấy ba chữ “Lục Đông Thâm”, chẳng hiểu sao con tim Tường Ly như rộng mở, giống như một sợi dây thần kinh căng chặt cuối cùng cũng bung ra. Lại giống như cô vừa được ai đó kéo lên khỏi vực thăm thẳm tối. Nỗi tuyệt vọng đó, bi thương và trợ trợ đó bỗng chốc hóa thành sương khói sau cái tên của anh.

Chính là dự cảm anh đến đây vì cô, nảy nở và sinh sôi một cách tự nhiên, không hề do dự.

Rất nhanh, trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, là tia sáng lọt vào khi cánh cửa lớn được đẩy ra. Bóng dáng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông càng trở nên uy nghiêm giữa quãng sáng ấy.

Quả nhiên là anh đã đến, nhưng chỉ có một mình.

Bên cạnh toàn là các vệ sỹ của Nhiều Tôn, nhưng cũng không ai dám tùy tiện cản anh lại. Cứ như vậy, Lục Đông Thâm tiến lên phía trước, nét mặt có vẻ như rất nhẹ nhàng nhưng lại thể hiện rõ ràng một sự tôn quý giữa bầu không khí hỗn loạn này.

“Lục tổng? Khách quý sao?” Nhiều Tôn hơi nheo mắt lại: “Hôm nay Lục tổng tôi có điều gì chỉ giáo vậy?”

Lục Đông Thâm hoàn toàn tảng lờ mọi tiếng thờ dốc hay tiếng hét ồn ào xung quanh. Anh hơi nhướn mày, cười mà như không cười, thản nhiên nói: “Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái.”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi dừng lại. Anh nhìn thẳng vào mắt Nhiều Tôn, một chút độ cong ít ỏi còn sót lại trên khóe miệng cũng đã tắt lịm, anh bỏ sung một câu: “Cô gái của Lục Đông Thâm này.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Một chín một mười [2075 chữ]

Hết cách thôi, thích mất rồi.

Lục Đông Thâm xuất hiện nhẹ nhàng như một con gió, từng câu từng chữ nói ra cũng thản nhiên như không. Nhưng mỗi câu mỗi chữ đặt xuống lại tích tụ thành một cơn mưa gió bão bùng, khiến người ta không kịp phòng bị.

Nhiều Tôn hơi nhíu mày, rồi bỗng nhiên cười khẩy, có vẻ như định lấy nhu khắc cương: “Ồ? Hóa ra trong số các cô gái ở Hoàng Thiên có người vừa mắt Lục tổng.” Ngay sau đó, anh ta lạnh lùng quát: “Long Quý!”

Long Quý giật nảy mình, vội vàng xách quần tiến lên. Nhiều Tôn không nhìn hắn ta, mà nhìn thẳng về phía Lục Đông Thâm: “Làm ăn kiểu gì vậy? Cô gái Lục tổng ưng ý mà anh cũng dám bắt lên kia à?”

“Dạ?” Long Quý sững người.

“Lục tổng, chi bằng anh tự tên lên đó xem sao.” Nhiều Tôn cười: “Lần đầu tôi đến, thật sự chưa hiểu lắm về các cô gái ở đây. Nếu có chỗ nào đắc tội với Lục tổng, coi như tôi xin lỗi anh.”

Lục Đông Thâm hiểu quá rõ, anh ta đang chơi trò đánh Thái cực quyền*, mỉm cười nhưng không nói tiếp câu chuyện đó. Ánh mắt anh vững vàng nhìn xuống: “Tường Ly, qua đây.”

Tiếng gọi đó khiến cả cơ thể và trái tim của Tường Ly đều run lên, cô giống như một người phải đi giữa đêm tối quá lâu đến mức lạc lối, và bỗng nhiên nhìn thấy ánh lửa lập lòe phía xa xa, để cô biết được anh thực sự đến đây vì cô.

Có biết bao nhiêu lần cô rơi vào khốn cùng, Đàm gia cũng cứu cô thoát khỏi cơn hoạn nạn như thế. Đáng lẽ cô đã phải quen với những cảnh mưa máu gió tanh như vậy. Nhưng hôm nay, người đàn ông này vì cô mới tới, đây là một cảm giác cô chưa từng có. Dường như tất cả mọi hiểm nguy đều có thể tan biến hoàn toàn giữa đôi mắt bình yên như mặt biển lớn của anh. Không phải là cảm kích tới rơi nước mắt, mà còn hơn cả cảm kích tới rơi nước mắt.

Nhiều Tôn hơi nheo mắt lại, có một chút nguy hiểm đang từ từ dâng lên. Qua đôi mắt anh ta, qua khuôn cằm hơi căng ra và qua bàn tay giữ chặt Tường Ly không buông. Tường Ly vùng vẫy, cánh tay của anh ta lại càng giữ chặt hơn.

Lục Đông Thâm thấy vậy cũng không tức giận. Anh từ từ tiến tới, giữ khoảng cách chỉ bằng một cánh tay với Nhiều Tôn. Hai người đàn ông chiều cao tương đương, đều khá vạm vỡ, giống như hai ngọn núi sừng sững hoàn toàn có thể khiến Tường Ly ngộp thở. Nhưng thứ thật sự đang xoay vòng giữa hai người đàn ông lại là nụ cười như ẩn giấu một lưỡi dao bên trong, biến hóa khôn lường. Là sự điên cuồng và tranh giành chém giết giữa hai người đàn ông lặng lẽ núp sau sự bình thản bên ngoài.

Một tập đoàn thương mại xuyên quốc gia, một Thái tử gia vừa có tiền vừa có quyền. Cả hai đều không dây dưa với xã hội đen. Cả hai đều là những người đã mòn gổ trên thương trường và quan trường. Thế nên cách cư xử, tác phong dĩ nhiên sẽ khác hẳn với Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm nhìn vào mặt Tường Ly, ánh mắt và bờ môi đều toát lên nụ cười nhẹ như gió thoảng: “Sao em lại đắc tội với cậu Tôn thế?”

Tường Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm giơ cánh tay dài của mình ra giữ lấy cánh tay cô. Một giây sau, anh dùng sức, cả người cô loạng choạng đổ về phía trước. Còn Nhiều Tôn cũng hoàn toàn không ngờ được anh lại dám thẳng thừng cướp người trong tay anh ta. Khi anh ta định có hành động đáp trả thì Tường Ly đã sượt ngang qua đầu ngón tay anh ta, bị Lục Đông Thâm kéo về.

Mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh. Chỉ ít thì Tường Ly vẫn còn đang choáng váng. Khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Lục Đông Thâm. Cô ngẩng đầu, ánh mắt chỉ có thể chạm tới khuôn cằm và bờ môi hơi mím lại của anh.

Nhiều Tôn đâu phải người dễ chịu thiệt thòi. Suy nghĩ đầu tiên của anh ta là phải giằng lại. Nhưng suy nghĩ ấy vừa hiện lên, Lục Đông Thâm đã lên tiếng: “Cậu Tôn, cô gái của tôi bình thường được tôi chiều quá hóa hư. Hôm nay đã đắc tội với cậu Tôn rồi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu.”

Câu nói ban nãy của Nhiều Tôn đã được Lục Đông Thâm hoàn trả lại đúng cho chủ nhân của nó.

Tường Ly yên lặng nép trong lòng anh, không dám nhúc nhích, thực chất trong trái tim như đang tràn qua một cơn sóng dữ. Trong anh bề ngoài có vẻ thoải mái tự nhiên, thực chất cánh tay đang ghim cô rất chặt. Thì ra, trong cuộc đấu với Nhiều Tôn, bản thân anh cũng nâng cao tinh thần cảnh giác lên 120%.

Khuôn mặt cô gần như cọ sát vào ngực anh. Mùi hương của người đàn ông thông qua lớp áo sơ mi len lỏi vào từng hơi thở của cô. Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, bật ra từ lồng ngực, hệt như từng tảng đá lớn rơi xuống.

Nhiều Tôn tỏ thái độ khó chịu với lời tuyên bố ngang nhiên của Lục Đông Thâm, sắc mặt anh ta chuyển lạnh: “Cả đất Thương Lãng này đều biết cô ấy có quan hệ với Đàm Diệu Minh, sao đã thành cô gái của anh rồi?”

Lục Đông Thâm thản nhiên đáp: “Hết cách thôi, thích mất rồi.”

Trái tim Tường Ly run lên.

Nhiều Tôn cười: “Vậy nếu tôi cũng nhìn trúng cô ấy thì sao?”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm cười mà như không cười. Anh cúi đầu xuống, đưa tay nâng cằm Tường Ly lên, làm ra vẻ như đang ngắm nghía: “Khuôn mặt này của em đúng là giỏi gây họa đấy. Nhất quyết ép tôi và cậu Tôn đây kết thù sao.”

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh, muốn phán đoán xem lời anh nói câu nào là thật, câu nào là giả. Ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt anh vẫn sâu như biển khơi, nhưng khi nhìn cô chăm chú lại như chất chứa một nụ cười, như thả vào trong chút ánh sáng, như có thêm đôi phần phong tình, lại như vo vụn một nét dịu dàng giống như ánh minh bình của đất Giang Nam.

Nhưng câu “kết thù” kia không thể tùy ý nói ra. Những người làm kinh doanh sợ nhất chính là kết thù. Khác hẳn với trong xã hội đen, sau một màn đánh giết giết, quay về ai lại lùi về địa bàn của người ấy, sống chết không qua lại. Còn thương trường lại như chiến trường, vòng vèo qua lại kiểu gì cũng chạm mặt nhau. Anh thật sự định kết thù với Nhiều Tôn ư?

Quả nhiên, Nhiều Tôn lên tiếng: “Xem ra hôm nay Lục tổng chuẩn bị tinh thần để trở mặt rồi.” Anh ta cười khê: “Nghe nói Lục tổng vừa được điều chuyển tới đảm nhận Skyline. Làm ăn kinh doanh tại thị trường trong nước không đơn giản đâu. Mấy tay hòa thượng mới tới muốn đọc thuộc cuốn kinh này đâu có phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa tôi cũng nghe nói Lục Môn là nơi lăm lăm hùm cạp beo, e rằng Lục tổng sống trong đó cũng không dễ dàng gì.”

Câu nói này Tường Ly nghe hiểu. Lục Đông Thâm dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn. Anh bình tĩnh tiếp chiêu: “Nghe nói tập đoàn Hoa Lục đang tích cực mở rộng làm ăn với nước ngoài, chủ yếu tập trung vào lĩnh vực nguồn năng lượng. Trùng hợp thay, Lục Môn cũng được coi là cây cao bóng cả trong ngành này. Nhưng điều không may là Lục Môn lại có kinh nghiệm làm ăn ở thị trường nước ngoài nhiều hơn Hoa Lục. Cậu Tôn ở Hoa Lục đúng là đứng dưới một người đứng trên vạn người. Chỉ không biết, nếu phải độc lập ra nước ngoài lăn lộn thị trường, liệu có thể đứng độc lập một mình chịu trách nhiệm được không?”

Từng câu từng chữ cũng sáng lóe lên như lưỡi dao, quét qua quét lại như chứa đựng cả một trời bão tố. Tường Ly đã trải qua nhiều sóng gió, cô hiểu rõ cuộc đối thoại của hai người này tưởng chừng chẳng có gì quan trọng, nhưng ngầm kỹ lại cảm thấy rét buốt sống lưng.

Một người là Nhiều Tôn, nắm giữ quyền thế ở thủ đô, muốn bóp chết một tập đoàn Skyline vừa chân ướt chân ráo tiến vào Trung Quốc là một chuyện dễ như trở bàn tay. Không cần biết phía sau lưng Skyline là cả Lục Môn. Chỉ cần anh ta muốn thì anh ta cũng có thể chặt đứt tương lai xâm nhập vào nội địa của Lục Môn trong nháy mắt.

Một người là Thái tử gia của Lục Môn, có một kinh nghiệm làm ăn giao thương với nước ngoài vô cùng mạnh. Đối với một Hoa Lục đang muốn giành giật thị trường nước ngoài nhưng lại không có quá nhiều kinh nghiệm, anh cũng hoàn toàn có quyền sinh quyền sát. Không cần biết lực lượng của Hoa Lục trong nước hùng hậu cỡ nào. Chỉ cần anh muốn, anh có thể thần nhiên lợi dụng nguồn tài nguyên ở nước ngoài để đánh cho Hoa Lục trở tay không kịp.

Hai người đàn ông, kẻ tám lạng, người nửa cân. Cuộc đấu này một khi thực sự bắt đầu, chưa thể biết chắc ai sẽ là người nắm thế thượng phong.

Thế nên, từ giây phút này, Tường Ly mới thực sự hiểu cái gọi là: Giang hồ có quy tắc của giang hồ, thương trường có luật lệ của thương trường.

Bầu không khí rơi vào căng thẳng.

Nhiều Tôn và Lục Đông Thâm không ai lên tiếng nữa. Cả hai đều đang đối đầu, đang tự cân nhắc. Một người con gái rất có thể làm dấy lên cuộc chiến tranh giữa những người đàn ông, nhưng thứ mà người đàn ông đắn đo trong quá trình chém giết lại không chỉ đơn thuần là một người con gái.

Long Quý vốn định nịnh bợ Nhiều Tôn. Hắn ta dẫu sao cũng là kẻ sành sỏi giang hồ, thà đắc tội với người làm ăn chứ cũng không muốn chọc vào dân quan chức. Thấy vậy, hắn ta muốn giải vây cho Nhiều Tôn. Hắn ta tiến lên, quát nạt đám vệ sỹ: “Cậu Tôn làm việc còn cần người khác đứng đây chỉ trở hay sao? Đứng ngay ra đó làm gì? Còn không khăn trương dọn dẹp mấy kẻ thừa...”

Lục Đông Thâm bất ngờ bóp chặt cổ Long Quý. Ngón tay gầy của anh rất khỏe, khiến tất cả những lời Long Quý định nói đều bị nghẹn lại trong cổ họng, xuống không được mà lên cũng chẳng xong...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Chúng ta còn ngày rộng tháng dài [2070 chữ]

Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.

Hành động đầy bất ngờ của Lục Đông Thâm khiến tất cả những ai có mặt ở đó đều phải đề cao cảnh giác. Tường Ly từng sốt khi nhìn thấy cảnh ấy. Bởi vì khoảng cách quá gần, thế nên cô có thể nhìn rõ lúc này gương mặt Long Quý đỏ rực đến mức nào, những đường gân xanh trên trán gồ rõ lên đến mức nào. Cô gần như không còn nghe thấy tiếng thở của Long Quý nữa. Hắn ta chỉ có thể ngáp ngáp thở bằng miệng, hai tay giãy giụa vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Chính vì thế, cô mới cảm nhận được rõ ràng bàn tay Lục Đông Thâm khỏe đến mức nào, khiến người ta nhìn mà cũng tim đập chân run.

Nhiều Tôn đích thực không ngờ được Lục Đông Thâm sẽ làm vậy, nhưng sắc mặt anh ta cũng không quá nhiều thay đổi. Anh ta để mặc cho anh bóp cổ Long Quý, đến khi sắc mặt Long Quý từ trắng nhợt chuyển sang tím ngắt.

Thiên Dur tiến lên, ánh mắt ít nhiều có phần bất an. Nhiều Tôn từ tốn giờ tay ngăn Thiên Dur lại. Thiên Dur đành tiếp tục lùi vào bóng tối.

Sự chống cự của Long Quỷ từ kịch liệt chuyển sang chậm dần, ánh mắt cũng bắt đầu mờ dần rồi rạc. Đúng vào lúc Tường Ly lo lắng không biết Lục Đông Thâm có bóp chết hắn ta không thì anh buông tay. Long Quỷ oặt người ngã xụi xuống đất, một giây sau như một giọt nước rơi vào một ngụm khí, hắn ta ho khan dữ dội.

Không khác gì vừa từ âm phủ trở về.

Lục Đông Thâm có thể kiểm soát sự sống chết của Long Quỷ một cách vừa phải.

Tường Ly nhìn thấy trên cổ Long Quỷ xuất hiện một vết đỏ, trông rất kinh người. Long Quỷ rõ ràng là bị đâm đạn điển hình. Lục Đông Thâm dùng hành động này với mục đích cảnh cáo Nhiều Tôn. Mặc dù đây là chiến trường chính của anh ta nhưng Lục Đông Thâm cũng không sợ anh ta đâu. Và anh cũng đang cảnh cáo tất cả những kẻ có mặt ở đây, không một kẻ nào có tư cách đứng trước mặt khoa tay múa chân với anh.

Sau khi buông tay, Lục Đông Thâm cũng không đoái hoài tới Long Quỷ ngã dưới đất nữa, anh chỉ lãnh đạm buông một câu: “Rác tai!”

Nhiều Tôn khẽ nheo mắt lại. Long Quỷ vẫn đang ra sức thở. Giây phút thiếu khí vừa rồi gần như lấy mạng hắn ta.

“Nghe nói trước đây Lục tổng cũng đã đấu với Đàm Diệu Minh từ ngoài sáng vào trong tối nhiều phen, quả nhiên đã học được thủ đoạn ra tay tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh.” Nhiều Tôn cũng không có ý giành lại Tường Ly nữa. Anh ta quay ngược lại, ngồi xuống sofa, vẫn nhàn nhả và gian tà dựa vào ghế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối: “Tôi không thích có kẻ ra vẻ ta đây trước mặt tôi, ghét ồn ào.” Rồi anh nói tiếp: “Trên thương trường có quy định của thương trường, vậy thì trên giang hồ cũng có thể dùng quy tắc của giang hồ. Nếu kẻ này đã sống trong giang hồ thì việc chơi chiêu với hắn là thích hợp nhất.”

Nhiều Tôn cũng chẳng quan tâm tới sự sống chết của Long Quỷ, anh ta vắt hai chân vào nhau: “Hôm nay Lục tổng tới đường đột quá, lại đưa ra lời đề nghị quá đáng. Tôi không thể chấp nhận được. Không cùng đường không còn chuyện gì để nói. Lục tổng, mời anh về cho.”

Lục Đông Thâm không tức giận: “Tôi làm ăn bao nhiêu năm nay đã nuôi một thói quen không tốt, thích cưỡng ép người khác. Hôm nay, tôi nhất định phải đưa Tường Ly đi. Đường đột cũng được, quá đáng cũng chẳng sao. Cậu Tôn, đặc tội rồi.”

Cổ tay áo bị ai giật giật.

Anh cúi xuống.

Tường Ly ngẩng lên nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Còn Tề Cương và mọi người...” Bây giờ cô rất lo cho vết thương của họ. Cả những cô gái đang nằm trên kia nữa. Mỗi một tiếng kêu của họ đều như khiến trái tim cô rỏ máu. Cô biết Lục Đông Thâm không có nghĩa vụ cứu giúp người của Đàm Diệu Minh. Nhưng bây giờ tia hy vọng duy nhất của cô chỉ có anh thôi.

Lục Đông Thâm chăm chú nhìn cô. Trên đỉnh đầu là cả một quãng sáng lúc sáng lúc tối rồi xuống. Anh nở nụ cười nửa đùa nửa thật. Ánh mắt cô ra chiều xuống nước, rồi cô mấp máy: “Xin anh đấy.”

Bờ môi anh lập tức vẽ nên một đường cong dịu dàng.

Nhìn thấy vậy, Tường Ly thở phào.

Lục Đông Thâm nhìn về phía Nhiều Tôn, cười khó xử: “Cậu Tôn nghe thấy rồi đấy? Con gái được chiều quá là không coi phép tắc ra gì. Nhưng hết cách thôi. Ai bảo tôi bây giờ đã ngã vào miền dịu dàng rồi, không ra được nữa. Có vô phép vô tắc hơn nữa cũng đành kệ cô ấy, chỉ đề đòi lấy nụ cười của người đẹp.”

Nhiều Tôn cười khẩy: “Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Đặc biệt phải kể đến cậu cả nhà họ Lục, mười năm như một, chưa ngày nào nghe thấy một tin đồn tình cảm nào hết. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.” Ánh mắt anh ta dần dần chuyển lạnh: “Chỉ có điều, hôm nay tôi không mở cánh cửa này ra, Lục tổng cũng chưa chắc được như ý nguyện. E là phải khiến người đẹp trong lòng anh thất vọng rồi.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm từ tốn nói.

Người vệ sỹ anh vừa đưa vào tiến lên, cúi xuống nói một câu vào tai Nhiều Tôn. Nhiều Tôn nghe xong, đôi môi hơi mím lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Lục Đông Thâm có vẻ sa sầm lại.

Sau khi tay vệ sỹ kia lùi qua bên cạnh, Lục Đông Thâm cũng nói thẳng: “Đàm Diệu Minh bây giờ đang rơi vào cảnh nhà nát người người hôi của. Thế nên chuyện này cậu Tôn tới cũng là lẽ thường tình. Bạch đạo phải tiêu diệt thế lực của hắc đạo, làm kiểu gì cũng không quá đáng. Tôi là người làm ăn, e là cậu Tôn cũng không có bản lĩnh nhân chuyện lần này mà động vào tôi đâu. Nếu cậu thật sự định làm một trận âm ỉ tại địa bàn của Đàm Diệu Minh, e là chính cậu Tôn cũng khó thu dọn cục diện này lắm.”

Khuôn mặt Nhiều Tôn lạnh ngắt đi: “Lục Đông Thâm, tôi ghét nhất là có kẻ động vào cái váy ngược của tôi đấy.”

“Thế nên tôi kính cậu Tôn ba phần.” Lục Đông Thâm buông Tường Ly ra, đi tới trước mặt Nhiều Tôn. Giữa hai người họ là một bàn rượu, bên bàn có đề rượu. Anh nhắc một chai trong số đó lên, mở ra rồi ra hiệu: “Người, tôi phải đưa đi hết. Chai rượu này tôi sẽ uống, coi như đền tội với cậu Tôn.”

Tường Ly cứng đờ người lại. Rượu ở Hoàng Thiên chưa bao giờ là rượu nhẹ. Mà Lục Đông Thâm lại xách lên cả chai, anh thậm chí còn không dùng cốc, cứ thế ngửa đầu uống cạn. Khi đối phó với Skyline, cô từng điều tra về anh, tuy thông tin rất ít nhưng có một điểm mà mọi người rất chắc chắn.

Ngoài việc không gần gũi phái nữ ra, khi tiếp khách anh chưa bao giờ mời quá ba ly rượu.

Một câu nói không thể đơn giản hơn là đủ để thể hiện địa vị của anh trên thương trường hiện giờ. Chỉ có người khác được mời anh, làm sao đến lượt anh mời người khác.

Một câu nói đến cô còn từng nghe, Nhiều Tôn chắc chắn cũng phải biết.

Quả không sai, sắc mặt Nhiều Tôn càng ngày càng nặng nề.

Rất nhanh, chai rượu đã thấy đáy. Lục Đông Thâm dốc ngược chai rượu xuống, không còn một giọt. Sau đó anh đảo ngược lại, đập nắp, đặt chai rượu xuống bàn.

Từ góc độ của Tường Ly không nhìn được biểu cảm của Lục Đông Thâm. Anh chỉ để lại cho cô một tấm lưng rộng lớn, cả người anh chìm trong bóng tối. Nhưng chỉ cách vài bước chân, cô vẫn cảm nhận được một sự chân thực và an toàn.

Nét mặt của Nhiều Tôn tuy đã khuất trong bóng tối nhưng nhìn qua vẫn khá sắc nét. Vì chai rượu kia, Lục Đông Thâm ngoài mặt giữ hết thể diện cho anh ta, thực ra đang dồn anh ta vào góc chết. Xét về bối cảnh trong nước, Lục Môn phải nhường Hoa Lực ba phần. Còn xét về bối cảnh nước ngoài, Hoa Lực phải nhường lại Lục Môn ba phần. Bây giờ, Lục Đông Thâm kính anh ta cả một chai rượu, nếu Nhiều Tôn còn không nể tình, vậy tức là ngang nhiên đưa quan hệ lợi ích giữa hai tập đoàn tới điểm băng.

Anh ta nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, hai người như đang ngẫm đối đầu.

Lát sau, Nhiều Tôn bỗng dừng bật cười, dáng vẻ băng nhắng thiếu nghiêm túc, nhưng lời nói lại sắc bén, quyết không chịu thua: “Hay lắm, Lục tổng rất rộng rãi. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài.”

Tường Ly chỉ đợi Nhiều Tôn lên tiếng. Nghe xong câu này, mọi bất an trong cô cũng tan thành mây khói, cô lao thẳng lên sân khấu.

Long Quý có lẽ không ngờ Nhiều Tôn lại đồng ý thả người, nhưng cũng không dám nhiều lời thêm. Ngược lại là Thiên Dư quả thực không nhịn được, bèn tiến lên nói nhỏ: “Đám người này không thể thả được, một khi thả ra...”

Nhiều Tôn chặn họng Thiên Dư lại, cố tình quát nạt: “Lục tổng đã đích thân đền tội rồi. Sao há, thể diện lớn như vậy vẫn còn trả được món nợ ảm ức của cậu sao?”

Thiên Dư cúi đầu: “Em không dám.”

Lục Đông Thâm nghe xong, ung dung cười: “Cảm ơn cậu Tôn đã chấp nhận.”

~Hết chương 87~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cũng liên quan tới anh [2086 chữ]

Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?

Muốn đưa đám Tề Cương đi không phải là chuyện dễ dàng.

Một là trên người họ đang có vết thương, hai là họ đã bị ép uống thứ thuốc của Long Quý. Thế nên khi Tường Ly lao lên sân khấu, kéo từng đôi nam nữ đang quần bên lấy nhau ra, cô bỗng trở thành mục tiêu công kích của đám đàn ông. Nhất là Tề Cương, hơi thở như bò, nhìn Tường Ly chằm chằm như nhìn một miếng thịt chuẩn bị được dâng lên tận miệng. Ánh mắt phóng ra một thứ dục vọng lò lẹt, làm sao còn giữ được thái độ tôn kính e dè thường ngày.

Cậu ta vừa nhào về phía cô, bàn tay lớn vừa bắt được bả vai cô, cô đã lợi dụng thân hình thấp bé của mình, né ra sau lưng cậu ta, nâng cánh tay huých mạnh vào gáy cậu ta. Tề Cương cứ thế ngã xụi xuống đất.

Eo cô lại tiếp tục bị một gã đàn ông thô kệch khác ôm chặt. Tường Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm lao tới, mạnh mẽ giữ chặt lấy

cổ tay của người kia, rồi tung một cú đấm. Người ấy kêu lên một tiếng rồi ngã gục.

Rất nhanh, có thêm bảy tám người thân thủ nhanh nhẹn khác lao lên, khống chế những người đàn ông đang mất kiểm soát vì thuốc. Tường Ly nhìn rất rõ, đó không phải người của Nhiều Tôn.

Họ đưa Tề Cương và mọi người ra khỏi Hoàng Thiên, lặng lẽ không một tiếng động nhưng rất gọn gàng dứt khoát. Các cô gái cũng được phép thoát khỏi đây. Phù Dung bị Long Quý hành hạ khá thê thảm. Khắp người từ trên xuống dưới toàn là vết cào vết cào, máu tứa ra từ nhiều chỗ. Lúc Tường Ly diu được cô ấy dậy, cô đánh mắt về phía Long Quý, ném cho hắn ta một ánh nhìn tưởng chừng chỉ muốn moi tim rút ruột hắn ta ra.

Long Quý vừa ngẩng lên, bắt gặp phải ánh mắt của Tường Ly, lập tức hoảng sợ đến run rẩy.

Vào lúc sắp rời khỏi Hoàng Thiên, Nhiều Tôn gọi giật Tường Ly lại. Anh ta đi tới trước mặt cô, cúi xuống, môi gần như cọ qua má cô rồi đặt vào vành tai: “Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?”

Sóng lưng Tường Ly chợt cứng đờ lại.

“Tường Ly.” Lục Đông Thâm đứng ngay gần đó, ngữ khí cũng nhạt nhòa như ánh mắt: “Chúng ta đi thôi.”

Anh phá vỡ gông cùm Nhiều Tôn đang vây bọc lấy cô, rồi ung dung kéo cô ra khỏi vực sâu.

Ra khỏi Hoàng Thiên rồi, Tường Ly mới hiểu ra ban nãy Nhiều Tôn bắn khoả, do dự chuyện gì. Bãi đỗ xe lúc trước đã đông đúc rồi giờ lại càng chật chội hơn, thậm chí các xe còn đỗ tràn ra trước cửa lớn của Hoàng Thiên.

Là cuộc đối đầu giữa hai nhóm vệ sỹ.

Rõ ràng, sau khi cô đến, lại xuất hiện thêm một tốp vệ sỹ khác. Người nào người nấy tay chấp sau lưng, đứng nghiêm trước ô tô, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, số lượng không hề ít ỏi. Chỉ ít thì có thể đối chọi lại với số lượng người Nhiều Tôn đưa đến đây.

Đều là người của Lục Đông Thâm.

Bất luận là Nhiều Tôn hay Lục Đông Thâm, thật ra đều không chiếm ưu thế ở Hoàng Thiên. Dẫu sao đây cũng không phải địa bàn của họ. Nhưng so với Lục Đông Thâm, Nhiều Tôn phải lo lắng nhiều hơn một phần. Một khi hai bên giao tranh, người của Đàm Diệu Minh rất có thể cũng thừa cơ rồi ren đề xông lên. Nước xa không cứu được lửa gần. Đây cũng là nguyên nhân sau khi cân nhắc nhiều điều, Nhiều Tôn đã đồng ý thả họ đi.

Giữa một đám người mặc đồ đen, có một người đàn ông tiến lên. Anh ấy ăn vận rất thoải mái, khuôn mặt tươi sáng, mang khí khách của một người đàn ông phương Bắc. Lục Đông Thâm giới thiệu với Tường Ly: Dương Viễn, Phó tổng giám đốc Tập đoàn Skyline.

Lúc này Tường Ly còn quan tâm tới ai khác được. Cô chỉ khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi. Ngược lại, Dương Viễn thấy người cô đầy máu, bèn ngạc nhiên hỏi: “Thế này là sao? Vị thái tử gia trong kia còn chơi dao hả?”

Tường Ly vẫn đang diu Phù Dung sống dở chết dở, bản thân cũng mệt mỏi đuối hơi, cố nói một câu: “Máu của người khác.”

Bấy giờ Dương Viễn mới nhìn kỹ lại cô gái đứng trước mặt mình.

Nếu nhìn thoáng qua chỉ có ấn tượng là cô rất đẹp, giống hệt như người trên bức ảnh. Đó là một vẻ quyến rũ như tan vào xương cốt. Nhưng sau đó lại bị nét khí khái trên gương mặt cô khuấy phục. Khi cô lên tiếng, biểu cảm lại xa cách lạnh lùng, giống hệt một bông hoa hồng rướm máu.

Dương Viễn nhìn người rất chuẩn. Đợi Tường Ly diu Phù Dung lên xe rồi, anh ấy mới kéo tay Lục Đông Thâm: “Hồng nhan họa thủy. Đông Thâm, cậu đừng có mà đâm đầu chết trong đó.”

Điều người từ ngàn dặm xa xôi tới đây, trông có vẻ như muốn đối đầu với người của Nhiều Tôn, thực chất lại để giành giật người con gái của Đàm Diệu Minh. Dương Viễn chỉ lo Lục Đông Thâm đánh mất sự bình tĩnh và lý trí vốn có của mình, nên buộc phải nhắc trước một câu.

Tề Cương và mọi người được đưa đến bệnh viện. Các cô gái khác của Hoàng Thiên được các bác sỹ đưa đi chăm sóc vết thương. Vết thương của Phù Dung không hề nhẹ. Tới khi Tường Ly qua kiểm tra mới biết, tên biến thái Long Quý đó vì căm hận Đàm Diệu Minh, căm hận Phù Dung nhảy qua Hoàng Thiên nên trước khi cô kịp tới nơi đã hành hạ cô ấy rất nhiều.

Ngoài những vết cào cào, còn có vết bầm của đầu thuốc lá, toàn vào những chỗ da thịt non mềm, ví dụ như khoeo chân, thậm chí là nơi kín đáo.

Tường Ly nhìn cả một phòng toàn là các cô gái bị thương, rồi Tề Cương cùng các anh em thì hôn mê bất tỉnh. Cô bất ngờ không phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi như trước. Cô chỉ đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ngón tay gõ từng nhịp, từng nhịp lên con dao Phần Lan đặt ở eo.

Dương Viễn nhìn thấy cảnh ấy mà ruột gan run lên, cũng không quan tâm đây mới chỉ là lần đầu gặp mặt, bèn tiến lên nói: “Cô Tường, nếu cô cảm thấy phần nộ thì cứ hét to lên. Chúng ta đang yên đang lành đừng đụng dao kiếm được không?”

Tường Ly không đoái hoài tới anh ấy. Cô nhìn xuyên qua tấm kính, rơi xuống vườn hoa ngoài cửa sổ, nhìn những tia nắng đang nhảy nhót trên những cành dương liễu rồi rơi xuống bãi đất trống phía xa xa. Ánh mắt lạnh lẽo và buốt giá.

Chính là ánh mắt mà một cô gái bình thường không bao giờ có được, mới khiến Dương Viễn lo lắng.

Lục Đông Thâm để mọi người ở lại trong bệnh viện. Qua một hồi kiểm tra, các cô gái không có gì đáng ngại. Nhưng tình trạng của Tề Cương và các anh em không tốt lắm. Họ bị đánh quá nặng, lại rồi phải chịu kiểm soát của thuốc và trải qua một giai đoạn quan hệ tình dục, buộc phải nhập viện quan sát thêm.

Tường Ly quyết định quay về nhà một chuyến.

Lục Đông Thâm vẫn ngồi yên trong xe. Anh uống chai rượu đó có hơi vội, lúc ở Hoàng Thiên còn đã xông lên đầu rồi, nhưng bị anh cố bình tĩnh đè xuống. Bây giờ đầu óc cứ văng vất quay mòng mòng. Cảnh Ninh sợ anh có chuyện gì, ép anh uống hết cốc trà giải rượu này đến cốc trà giải rượu khác.

Trông thấy Tường Ly đi ra, Lục Đông Thâm ra hiệu cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh xuống xe, nói mấy câu với Tường Ly. Cô nhìn vào trong xe một cái rồi bước đến.

Sau khi lên xe, cô đóng cửa xe lại. Xung quanh không còn những ánh mắt hoặc là nghi ngờ hoặc là dò xét nữa. Cảm xúc tuyệt vọng và bi thương từ lúc đặt chân vào Hoàng Thiên cho tới bây giờ đến bệnh viện là phần nộ và bất lực, tất cả dồn loạn dâng lên như thủy triều.

Cô co hai chân lên, vòng tay ôm lấy hai chân, vùi toàn bộ khuôn mặt vào đầu gối, từ trái tim đến cơ thể đều run lên bần bật, muốn không chế cũng không kìm nén nổi. Lục Đông Thâm dựa ra sau ghế. Trà giải rượu đúng là đã giúp anh tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng mùi rượu xung quanh vẫn khá đậm, lấp đầy cả không gian.

Anh vòng cánh tay kéo bàn tay của cô qua. Bàn tay của cô lạnh ngắt, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay đều không có một chút nhiệt độ nào.

Khi người đàn ông nắm chặt tay lại, Tường Ly mới cảm giác có một chút ấm áp đang lan tỏa, là nhiệt độ của lòng bàn tay anh. Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn anh rất lâu rồi hỏi: “Anh thế nào rồi?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm mơ màng như vẫn còn say, nhưng chưa đến mức mất kiểm soát. Anh nói một câu “Không sao”. Tường Ly nghĩ anh uống cả một chai rượu lớn như thế, không sao mới lạ đó. Thấy trà giải rượu của Cảnh Ninh vẫn để bên cạnh, cô rót một cốc định để anh uống tiếp.

Nhưng tay cô run quá dữ dội, nước trà liên tục bắn ra ngoài. Cô không kiềm chế được. Lúc này đây, so với Lục Đông Thâm, cô còn giống một người vừa nốc rượu hơn.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm thở dài một tiếng, rồi giờ tay lấy lại chiếc cốc trong tay cô, đặt sang một bên. Anh theo đà kéo tay cô qua, nắm chặt: “Tường Ly, dù em có đồng ý hay không, bây giờ em chỉ có thể rời khỏi Đàm Diệu Minh.”

Tường Ly nhìn chằm chằm vào tay anh, mảnh dẻ nhưng vẫn đầy sức mạnh. Nhưng nguồn sức mạnh này sao không phải là sự tàn nhẫn? Cô ngẩng lên đối mặt với anh, hỏi: “Lần này Đàm gia xảy ra chuyện, có phải cũng có liên quan tới anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chiến lợi phẩm được anh tiện thể thu về [2245 chữ]

Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu.

Câu ấy Tường Ly hỏi quá đột ngột, Lục Đông Thâm nghe xong cũng không bất ngờ. Tuy rằng ánh mắt anh vẫn vo vụn chút men rượu nhưng không nhìn ra bất kỳ biểu hiện ngờ ngàng nào.

Một cảm giác lạnh lẽo như con rết bò dọc sống lưng, găm nhấm dần dần cơ thể của cô, ăn mòn xương cốt của cô. Cô từ từ rút tay về khỏi lòng bàn tay anh, đầu ngón tay vẫn lạnh buốt như xương: “Vì sao?”

Lục Đông Thâm nghiêng người nhìn cô: “Hôm nay Long Quý chỉ là một vai hề nhảy nhót. Người thật sự gọi Nhiều Tôn qua đây là Thiên Dư. Cậu ta là một người bà con xa với Nhiều Tôn. Đàm Diệu Minh ra lệnh chặt tay cậu ta. Đây chính là hành động tát vào mặt Nhiều Tôn, em nghĩ là Nhiều Tôn sẽ tha cho anh ta sao?”

Tường Ly tưởng như ngộp thở. Cô đoán được trong chuyện hôm nay Long Quý không có gì quan trọng, nhưng không ngờ được Thiên Dư lại có lai lịch ấy. Cô nhất thời khó thở, huyết thái dương căng ra, giật giật liên hồi: “Có nghĩa là anh đã sớm biết mối quan hệ giữa họ?”

“Phải.” Lục Đông Thâm không giấu giếm.

Tường Ly cuộn chặt tay lại: “Lúc trước tôi bị tập kích ở hồ Phủ Tiên, chuyện này anh có biết không?”

“Về sau tôi mới biết.” Lục Đông Thâm hạ giọng xuống rất thấp. Sau khi nhận được tin tức, anh đã lập tức cử những người có kinh nghiệm sông nước tới

hồ Phú Tiên, đồng thời chính mình cũng lập tức đi xe tới đó. Nhưng vẫn chậm chân hơn Đàm Diệu Minh một bước.

Tường Ly thở gấp: “Thế nên, việc Thiên Dư nhanh chóng bị Tề Cương điều tra ra cũng không phải ngẫu nhiên, đúng không?” Lúc đó cô gắng nhớ lại đặc điểm của kẻ tập kích, đúng là không định bỏ qua cho đám người đó. Tề Cương làm việc cũng rất nhanh nhẹn nhưng cô không ngờ được lại có nhanh đến mức ấy. Chỉ vài ba hôm là đã điều tra ra kẻ dẫn đầu đội tập kích cô là Thiên Dư. Dẫu sao đó cũng là người của Long Quý, tuy rằng có nghi ngờ, nhưng muốn tìm được chứng cứ cũng không phải chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Lục Đông Thâm biết rằng cô rất thông minh, mọi chuyện trước nay đều nói một hiểu mười. Anh cũng không định giấu giếm gì cô: “Không phải ngẫu nhiên.”

Tường Ly nhìn anh trân trân, ánh mắt chứa quá nhiều sự khó tin đến ngỡ ngàng.

Lục Đông Thâm giờ tay day day vầng trán đang căng ra nhưc mồi: “Thiên Dư là kẻ dẫn đầu, Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ không nhẹ tay với anh ta, đồng thời cũng sẽ dựa vào chuyện này để đá kích thế lực của Long Quý. Đối với Đàm Diệu Minh, đây là chuyện một mũi tên trúng hai đích. Chỉ có điều, tôi không ngờ được rằng Đàm Diệu Minh lại có thể thuyết phục Thương hội để nuốt trọn toàn bộ thế lực của Long Quý, mỗi một chứng cứ đập xuống đều có thể khiến Long Quý không trở mình nổi.”

Tường Ly hiểu rồi.

Trong hành loạt những câu chuyện móc nối đan cài vào nhau này, tuy rằng Lục Đông Thâm không phải kẻ cầm đầu nhưng kết quả cuối cùng anh đều dự liệu được. Khi người khác mới nhìn được ba phần, anh đã nhìn được cả mười phần. Chẳng qua là anh dựa vào sự phát triển của tình hình, để đẩy một cái thích hợp vào lúc quan trọng nhất, nhằm đảm bảo kết cục cuối cùng có thể diễn tiến đúng như anh dự đoán.

Ví dụ như Thiên Dư.

Chỉ cần Tề Cương tìm ra kẻ đầu sỏ của đám thủy quái dưới nước khi đó là Thiên Dư, chỉ cần Đàm Diệu Minh ra tay xử Thiên Dư, vậy tức là đã kết thù với Nhiêu Tôn. Điều duy nhất anh không đảm bảo được chính là thế lực của Đàm Diệu Minh phát triển quá rộng lớn. Nhưng việc này có ảnh hưởng gì đến anh đây? Chẳng phải cuối cùng Nhiêu Tôn vẫn xuất hiện đúng như mong muốn của anh? Vẫn khiến cho Đàm Diệu Minh rơi vào khốn đốn đầy thối?

Cô bật cười, một nụ cười đắng chát, đầu tiên chỉ trong im lặng, cuối cùng bật ra thành tiếng.

Ánh mắt Lục Đông Thâm ánh lên một vẻ không đành lòng. Anh kiểm chế cảm xúc của mình: “Tường Ly, em phải hiểu rằng. Trong cuộc chiến này chẳng có ai là người vô tội. Nhiêu Tôn có thể kìm hãm Đàm Diệu Minh, tôi có thể kìm hãm Nhiêu Tôn và Đàm Diệu Minh lại có thể kìm hãm tôi. Tình trạng người này cắn người kia này ắt phải bị phá vỡ. Thế lực của Đàm Diệu Minh hiện tại mọc lan quá nhanh, chỉ còn cách nhổ tận gốc mới có thể diệt trừ hậu họa về sau.”

Tường Ly nghe xong, cả người run lên bần bật. Cô nhìn anh như nhìn một người xa lạ. Ánh mắt này của cô khiến anh rất khó chịu. Anh hơi nhú mồm, đưa tay muốn kéo cô lại gần. Nhưng ngón tay vừa chạm vào cô đã bị cô hất ra, cả ánh mắt và biểu cảm đều như muốn phát điên.

“Đừng có chạm vào tôi! Lục Đông Thâm, anh quá đáng sợ! Anh còn đáng sợ hơn cả Nhiêu Tôn nữa. Anh lên kế hoạch từng bước một, dồn tất cả mọi người vào ván cờ mà anh đã an bài. Mỗi một bước đi đều là những cái bẫy, đều là chuyện sống chết. Anh đang âm mưu giành giật lợi ích từ sự sống còn của người khác. Anh... Sao anh có thể như vậy chứ?”

Cô run rẩy đặt tay lên cánh cửa xe, định tháo chạy khỏi đây. Cô phải nhìn cảnh chém giết gươm dao lộ liễu kia còn hơn phải nhìn màn bắn tên trong im lặng khó mà phòng được nổi. Thủ đoạn của Lục Đông Thâm quá cao minh, cao minh tới nỗi tất cả đều nằm trọn vẹn trong sự kiểm soát của anh. Nhưng anh vẫn thân nhiên là người ngoài cuộc.

Cửa xe sắp mở ra nhưng đã bị người đàn ông sau lưng không chế, đóng chặt vào sau đó khóa lại. Tường Ly hoảng hốt kêu lên một tiếng. Một giây sau cô tay cô đã bị Lục Đông Thâm ghim chặt. Cả cơ thể cao lớn của anh đè xuống, một tay kia vòng qua sau gáy cô, hơi dùng sức một chút ép cô buộc phải ngẩng lên đối diện với anh.

“Em tưởng Đàm Diệu Minh là kẻ vô dụng à?” Lục Đông Thâm giam cô trong lồng ngực cứng rắn của mình, áp sát mặt mình vào mặt cô: “Tường Ly, tôi thấy em bị cái gọi là ân tình che mờ hai mắt rồi, đến nỗi em không nhìn rõ được thủ đoạn của Đàm Diệu Minh tàn độc cỡ nào. Em tưởng tôi là người tạo ra mọi chuyện. Nhưng trước kia Đàm Diệu Minh há chẳng phải cũng đã dồn tôi vào thế khốn đốn? Mấy năm nay Đàm Diệu Minh qua lại quan hệ rất rộng với cấp tỉnh, thế nên đi qua các cửa khẩu đâu có biết sợ là gì. Nhưng em tưởng anh ta đang làm ăn chân chính ư?”

Con tim Tường Ly đập thình thịch hồi hộp. Cô có linh cảm những lời tiếp theo đây sẽ vượt ra khỏi phạm vi chấp nhận của cô. Cô ra sức giãy giụa, nhưng bàn tay Lục Đông Thâm như một chiếc kim vậy, không cho cô được nhúc nhích. Xung quanh bị bao bọc bởi mùi rượu và mùi hương của người đàn ông, khiến cô càng lúc càng cảm thấy hoang mang bất an.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Em chỉ biết Đàm Diệu Minh là người trọng tình trọng nghĩa, đừng cảm hành hiệp. Nhưng em có biết anh ta giàu nứt đố đổ vách không? Số tiền này ở đâu ra? Dựa vào việc làm ăn堂堂 hoàng à? Đàm Diệu Minh đúng là rất khôn, không động vào ma túy, nhưng lại động vào vũ khí. Chỉ có lợi ích không lồ từ việc buôn bán vũ khí mới thỏa mãn được cái dạ dày của anh ta.”

“Không thể nào!” Tường Ly chỉ cảm nhận được một trận rét buốt tràn qua cõi lòng.

“Là tôi đang nói dối hay em đang hoài nghi?” Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Tội danh có thể bắt Đàm Diệu Minh lại là gì? Cấu kết với Thương hội chèn ép đối thủ? Hay buôn lậu ma túy? Thậm chí là giết người phóng hỏa? Đừng có ngây thơ nữa, dù có là những tội đó cũng không thể hại chết được

Đàm Diệu Minh. Duy chỉ có vũ khí quân đội thì động vào, cả đời này anh ta cũng đừng hòng đứng dậy được nữa!”

Tường Ly hoang mang: “Thà tôi ra...”

“Thà em ra để em làm gì? Đi tìm anh ta à? Hay là giúp anh ta dẹp yên mọi chuyện? Sự tình không đơn giản như em nghĩ đâu.” Trong ánh mắt Lục Đông Thâm cuộn trào một đợt sóng đen ngòm, giống như một mặt biển đêm đang gào thét, vừa bao la vừa nguy hiểm. “Vì sao lần này lại thẳng thừng vượt qua cấp tỉnh? Bởi vì ngay các cơ quan cấp tỉnh cũng không chèn ép được thế lực của Đàm Diệu Minh. Hiện nay là cấp trung ương trực tiếp ra mặt, phát động cả cảnh sát đặc nhiệm, công an đến vây bắt Đàm Diệu Minh. Em nghĩ anh ta còn thoát thân được sao? Tường Ly, Đàm Diệu Minh buồn bán vũ khí. Ở Trung Quốc, đó là tội chết. Em không dẹp được đâu, cũng không có bản lĩnh ấy.”

Bầu không khí vòng quanh giữa hai con người giống như một nguồn sức mạnh có thể bóp chặt cổ cô. Cô không sao thở được. Cô nằm thẳng cẳng trên ghế, chỉ cảm nhận được sau gáy lạnh ngắt, giống như nhiệt độ từ lòng bàn tay Lục Đông Thâm tỏa ra cũng lại giống như nhiệt độ từ trái tim dâng lên, khiến cô run rẩy.

“Tường Ly.” Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông bàn tay đang giữ gáy cô ra, khuôn mặt tuấn tú càng ép xuống gần hơn: “Em không nên sống một cuộc sống như thế này, cũng không thích hợp với một cuộc sống như thế này. Bầu trời mà Đàm Diệu Minh chống lên cho em không phải là trời xanh mây trắng mà là sóng gió bão bùng. Bây giờ anh ta bị bắt, chắc chắn sẽ còn bị lôi ra cả một đồng bùn phía sau. Em trách tôi cũng được, mà oán tôi cũng được, tôi quyết phải nghĩ cách lôi em ra khỏi thế giới của Đàm Diệu Minh, bảo vệ cho em được bình yên. Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đừng xen vào chuyện của Đàm Diệu Minh nữa.”

“Thế tức là... anh muốn tôi làm gì cho anh?” Tường Ly đột nhiên cười khẩy: “Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu. Một khi thế lực của Đàm Diệu Minh bị tiêu diệt, cả Thương Lãng này có thể nói là đã thuộc về tay anh. Còn một thứ chiến lợi phẩm được anh tiện tay mang về như tôi có thể làm gì cho anh đây?”

~Hết chương 89~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Uy hiếp chư hầu để ép thiên tử [2150 chữ]

Vậy anh có biết Thương Lãng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không?

Trong cá tính của Tường Ly có những thứ mềm mại, thế nên mới nói với anh câu “Xin anh” vào lúc Hoàng Thiên đã tới bước đường cùng nhất. Nhưng điều đó không có nghĩa cô là một người con gái không biết suy nghĩ. Ngược lại, cô rất lý trí, cũng rất thông minh. Càng vào lúc nguy hiểm, không còn đường lui, cô lại càng tỉnh táo, thậm chí là tỉnh táo tới mức tàn nhẫn. Giống như lúc này đây, cô dường như giống một người chuẩn bị chết đuối, mà anh rõ ràng chính là người có thể kéo cô lên bờ. Nhưng việc cô quyết định làm đầu tiên không phải là nắm tay anh ngay lập tức, mà là nghi ngờ mục đích đằng sau hành động của anh.

Cô không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, thế nên vì Đàm Diệu Minh, đến mạng sống cũng có thể hy sinh.

Loại con gái như cô không mấy người ưa. Chỉ ít thì đại đa số người con gái khi rơi vào cảnh ngộ này sẽ thể hiện sự yếu đuối tới cùng, sau đó sẽ bám riết lấy phao cứu sinh duy nhất còn lại của mình hết như một sợi dây leo. Nhưng chính một người con gái không được lòng mọi người như vậy, sự bình tĩnh và lý trí của cô lại chính là thứ mà đàn ông muốn chinh phục. Chỉ ít thì, Lục Đông Thâm chưa từng nhìn cô giống một người con gái bình thường. Những suy nghĩ lắt léo vòng vèo cùng sự tàn nhẫn mạnh mẽ toát ra từ con người cô đã vượt xa thân phận “phái nữ” mà cô sở hữu. Thế nên, Lục Đông Thâm không có ý định giấu giếm cô. Anh nói với cô: “Không sai, đúng là tôi có ý đồ với em.”

Tường Ly không bàng hoàng, cô chỉ nhìn anh trân trân, đợi anh nói tiếp. Anh nhìn sâu vào mắt cô, không nhận được cười: “Xem ra, em không hề nghĩ rằng tôi đã thích em.”

“Anh Lục, anh coi tôi là con cóc dễ dụ đấy à? Hay bình thường nấy cô gái ông ọ xung quanh anh toàn là những người IQ quá thấp, thế nên cũng kéo tụt IQ của anh xuống luôn?” Tường Ly không hề khách khí.

Lục Đông Thâm không hề giận. Anh chỉ ngồi dựa vào ghế nhìn cô. Thật ra bây giờ cô đang có chút hoảng hốt cùng một chút sợ hãi, nhưng tất cả đều bị ngọn lửa giận dữ kiềm chế. Thế nên trong đôi đồng tử của cô như đang bùng nổ một đóa hoa rực sáng, lung linh mà nguy hiểm, nhưng đồng thời lại rất hút hồn, đã khiến anh có chút không đành lòng rời. Anh đưa tay ra, cô không thể né tránh. Anh dùng tay xoay mặt cô lại: “Thứ nhất, em có sự thông minh trời ban, tiếp tục ở lại Thương Lãng sẽ chi lãng phí thời gian và tuổi xuân của em; Thứ hai, em quá thân thiết với Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ bị liên lụy. Bây giờ đưa em tránh khỏi đây cũng là để em không bị dính vào điều tra.”

Đầu ngón tay của anh cũng ngấm hơi rượu, khiến cô phần nào văng vất nặng nề. Bởi vì mùi hương này, cũng là bởi những lời anh nói. Cô thở gấp, bỗng cảm thấy cơ thể mình như bị một sợi dây thừng trói chặt: “Vậy anh có biết Thương Lãng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không? Đàm Diệu Minh ra ngoài làm những gì tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết rằng ba năm qua tôi được bình yên là nhờ có anh ấy. Lục Đông Thâm, anh... các anh không thể ích kỷ như vậy được.”

Mọi sự điên cuồng của cô đều bị nhấn chìm trong sự bất lực một cách miễn cưỡng và thoi thóp này. Lục Đông Thâm nâng cao mặt cô lên, ép cô phải nhìn vào mình: “Thứ em muốn là sự bình yên, nhưng thứ Đàm Diệu Minh không bao giờ có thể cho em chính là bình yên. Tường Ly, những gì Đàm Diệu Minh có thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi cũng làm được. Những gì Đàm Diệu Minh không thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi vẫn làm được. Theo tôi về Bắc Kinh để sống những ngày tháng một người bình thường đáng được sống. Em còn trẻ, còn có cả một tương lai tươi đẹp để tiến bước. Sự bình yên và tiền đồ của em, tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Về Bắc Kinh...

Tường Ly sững người, trong ánh mắt ánh lên tia bàng hoàng, cô lẩm bẩm: “Không...”

“Em còn sự lựa chọn nào sao? Hay là em nghĩa hiệp tới mức muốn ngồi tù chung với Đàm Diệu Minh?” Lục Đông Thâm khẽ nhủ mảy, ánh nhìn hiện lên vài phần nghiêm nghị: “Tội mà Đàm Diệu Minh phạm phải là tội chết, cho dù anh ta có thể thoát ra ngoài được, cũng không tránh được cái chết.”

Tường Ly giật mình, nhìn anh đầy cảnh giác. lát sau, cô nói: “Anh đã sớm biết được Đàm Diệu Minh sẽ gặp chuyện. Thế nên một khi anh ấy gặp chuyện, anh tuyệt đối sẽ không để anh ấy có cơ hội trở mình, đúng không?”

“Đúng.” Anh khẽ mấp máy đôi môi mỏng. Chữ này bật ra vừa gọn gàng vừa dứt khoát.

“Vì sao chứ...”

“Không cùng lợi ích, tàn sát lẫn nhau là điều khó tránh khỏi.”

“Là một mạng người đây, Lục Đông Thâm, đó là một mạng người!”

Lục Đông Thâm không hề gấp gáp. Anh cọ nhẹ ngón tay cái lên gò má cô. Mỗi một lần đều giống như ve vuốt. Làn da dưới ngón tay anh mềm mại, mịn màng, nhưng lại hơi lạnh lẽo, giống một lớp men sứ trắng. Anh cảm nhận được cái run rẩy của cô, tựa như đang rơi vào tình thế tứ bề khốn đốn, tiến lùi đều khó.

“Tường Ly, việc quan sát thời cơ, suy đoán tình hình là bản tính của một người làm ăn. Tôi chỉ âm mưu lợi ích, không âm mưu mạng sống. Còn Đàm Diệu Minh là tự làm tự chịu, nếu không làm sao khiến Nhiều Tôn xuất hiện ở đây?”

Tường Ly né tránh khỏi bàn tay anh, dựa người vào cửa xe, toàn bộ sức lực đều bị rút cạn: “Tôi hiểu rồi. Người khác uy hiếp thiên tử để ra lệnh cho chư hầu. Còn anh... lợi dụng đám Tề Cường bọn họ...”

**Câu gốc: Lợi dụng thiên tử để ép chư hầu. Ví với những người lấy danh nghĩa lãnh đạo, bề trên để chỉ huy người khác phải làm theo ý của mình.*

“Lợi dụng chư hầu để ép thiên tử.” Lục Đông Thâm nói nốt hộ cô những điều muốn nói, cũng là nói rõ ràng mục đích của anh.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu. Rất lâu sau, cuối cùng cô nở một nụ cười đắng chát, rồi co quắp cả người lại, vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô cười đến tuyệt vọng, lại giống như chất chứa một sự phẫn nộ không biết trút vào đâu. Cô hiểu, sở dĩ Lục Đông Thâm cứu Tề Cường và mọi người không phải vì cô cầu xin anh. Mỗi bước đi đều được anh tính toán tỉ mỉ, tính toán tới mức hiểu rõ cả bản tính của đối phương, cẩn thận tới mức tính toán cả quyết định của đối phương. Đàm Diệu Minh không phải là người tham sống sợ chết. Nhưng vì sợ an nguy của các anh em, anh ấy sẽ chấp nhận tham sống sợ chết. Người của Lục Đông Thâm lúc này đang bao vây kín bệnh viện, không để lọt một kẻ hở. Ngoài mặt là tránh cho người của Nhiều Tôn tới gây rối, bên trong thực chất là uy hiếp điểm yếu của Đàm Diệu Minh, để anh ấy không dám tùy ý làm càn.

Một lúc lâu trôi qua cô mới ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ rực, nhưng nước mắt bị cô kìm nén: “Anh có thể đảm bảo cho anh ấy bình yên vô sự không?”

“Không thể.” Lục Đông Thâm nhìn cô, đầu mày chưa hề dãn ra: “Bây giờ, cho dù là Nhiều Tôn đích thân ra mặt thì cũng không thể bảo đảm cho Đàm Diệu Minh bình an vô sự được.”

“Giữ lại mạng sống cho anh ấy!” Tường Ly lập tức túm lấy cánh tay anh, từng ngón tay mảnh mai nắn anh rất chặt: “Chỉ cần có thể đảm bảo anh ấy không chết...”

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, trầm mặc.

Tường Ly vẫn đang chờ đợi anh gạt đầu, hoặc nói câu gì đó cũng được. Cô rất sợ sự im lặng này, nó giống như cô đang đi giữa một vùng hoang vu trong đêm tối tăm, mất hết phương hướng, vô vọng, mông lung, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy mùi của cái chết. Người đàn ông trước mắt vừa là vị cứu tinh của cô cũng vừa là ngôi sao mang tới cho cô tai họa. Cô không thể nói ra chữ “cầu xin” anh một lần nữa. Sự im lặng của anh đã hoàn toàn kích động sự điên rồ của cô.

Cô nhào vào lòng anh, há miệng cắn thật mạnh lên bả vai anh. Sự căm hận trào ra, sự tàn nhẫn bao trọn. Hàm răng của cô vượt qua lớp áo sơ mi của anh, cắn thẳng vào da thịt chắc nịch của anh. Cô ném được vị tanh của máu, gần như là cắn thẳng vào xương.

Lục Đông Thâm kêu “hự” một tiếng nhưng cũng không đẩy cô ra. Anh để mặc cô ngang ngược, phát điên trong lòng mình. Anh cố nhịn đau, đưa tay giữ chặt gáy cô, vuốt ve nhẹ nhàng, vỗ về những cảm xúc đau khổ và tuyệt vọng trong cô...

.*.*.*

Tường Ly đã về lấy quần áo thay giặt. Mấy ngày nay, cô gần như đều trực ở bệnh viện, không hề chớp mắt. Tính cả Tề Cương, tổng cộng có tám đàn em của Đàm Diệu Minh. Nhiều Tôn quả nhiên tàn độc, bắt toàn bộ tám thuộc hạ đắc lực nhất của Đàm Diệu Minh lại. Những người khác tạm ổn hơn một chút, đã được chuyển từ phòng Hồi sức tích cực sang phòng bệnh thường để tiếp tục điều trị. Tề Cương bị gãy xương nhiều chỗ, tổng cộng đã thực hiện ba ca phẫu thuật. Cuối cùng khi Tề Cương vượt qua thời kỳ nguy hiểm, Tường Ly mới bàng hoàng cứ ngỡ đã qua cả kiếp người.

Tường Tiểu Thiên cũng túc trực bên cạnh Tường Ly, chốc chốc lại ngó xuống tầng dưới xem xét, sau đó hỏi cô: “Gia, bây giờ đã có người của Lục tổng trông chừng, đám người của vị Thái tử gia đó sẽ không dám lên đây bắt người nữa, phải không?”

Tường Ly không thể nói với Tường Tiểu Thiên rằng, tình thế hiện giờ của bọn họ chính là: Vừa ra khỏi hang cọp, đâm ngay phải miệng hổ.

Mấy ngày nay, Tường Ly vẫn đang nghĩ cách, làm sao mới có thể chuyển Tề Cương và mọi người ra ngoài. Nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng. Cô biết, đôi mắt của Lục Đông Thâm có thể nhìn được rất xa, nhìn tới tận được đáy lòng cô, e là bên này cô hành động, bên anh đã sớm có phòng bị.

Vào lúc cô đang đau đầu suy nghĩ mà vẫn chưa ra giải pháp, không ngờ, nửa đêm ngày hôm ấy bỗng có chuyện xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Em muốn trở thành liều thuốc của anh

Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Trải qua vài ngày điều trị, Tề Cương và mọi người cũng đã hồi phục được khá tốt. Cộng với việc Tường Ly về nhà lấy thêm các loại hương liệu, dùng mùi hương để phục hồi vết thương, uống thuốc để giải độc. Tuy rằng mấy người họ vẫn chưa hồi phục tới mức có thể chạy nhảy thoải mái như trước đây, nhưng chỉ ít bệnh tình đã có những chuyển biến rõ rệt.

Chỉ có điều, Tề Cương vẫn ngày ngày phiền muộn. Ngoài việc canh cánh trong lòng chuyện mình đã phá hoại quy tắc của Hoàng Thiên, điều cậu ấy lo lắng nhất vẫn là tình hình của Đàm Diệu Minh. Trong lúc pha chế hương liệu cho cậu ấy, Tường Ly cũng đã bóng gió hỏi về những tình hình của Đàm Diệu Minh ở ngoài kia. Tề Cương là người đã đi theo Đàm Diệu Minh lâu nhất, nên cậu ấy cũng là người hiểu rõ những việc làm của anh nhất, nhưng cậu ấy quyết không nói. Tường Ly sốt ruột, thẳng thắn nói rằng cô đã biết chuyện người ta tìm được vũ khí trong các tụ điểm kinh doanh của Đàm Diệu Minh. Tề Cương im lặng một lúc lâu rồi nói với cô: “Tường gia, cô đừng hỏi nữa. Trước kia Đàm gia đã dặn dò chúng tôi. Một khi anh ấy ở bên ngoài gặp chuyện cũng không được phép nói với cô, nhắc cũng không được phép nhắc.”

“Vì sao?”

Tề Cương quay đầu nhìn cô: “Đàm gia nói, sau này lỡ như anh ấy có mệnh hệ gì, cô vẫn có thể sạch sẽ rời đi, không chịu bất kỳ liên lụy nào. Còn nữa...” Cậu ấy cố gắng hạ thấp giọng: “Đàm gia nói, sau này mọi việc nổi lên mặt nước, chắc chắn những sản nghiệp của anh ấy sẽ bị sung công. Thế nên từ sớm anh ấy đã chuyển không ít tiền ra ngoài, chỉ để bảo đảm quãng đời sau này Tường gia không phải lo ăn lo mặc.”

Nghe xong những lời này, một nỗi bi thương không lồ như sóng biển ập tới. Cô ghét sự tuyệt vọng như đã đi vào đường cùng này. Những sự chuẩn bị, trù liệu của Đàm Diệu Minh cũng mỗi thứ anh để lại đều giống như một lưỡi dao găm thẳng vào trái tim cô. Thứ cô cần chưa bao giờ là vinh hoa phú quý, cô chỉ mong được sống bình yên, đoàn viên, hạnh phúc, nhưng vì sao lại khó khăn đến vậy?

Cuối cùng, Tề Cương đứng sững người nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, thờ dài nói: “Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông rồi. Nghĩ lại bao năm nay, cứ mỗi dịp Tế đông, Đàm gia lại uy phong biết bao, hô hào kêu gọi cả Thương Lãng này đều phải kính sợ. Nếu không có Đàm gia, Thương Lãng đã không phải là Thương Lãng rồi. Tôi phải làm chuyện gì đó cho Đàm gia mới được.”

Tường Ly không biết Tề Cương muốn làm gì cho Đàm Diệu Minh. Tới tận nửa đêm, khi cô đang ngủ ở căn phòng bên ngoài phòng bệnh thì bất ngờ bị đánh thức bởi một loạt những tiếng bước chân hỗn tạp. Khi mở mắt ra, cô chợt giật mình, cả người run lên. Cô đứng dậy ngay lập tức, vô thức lần sờ lên eo, rút con dao Phản Lan ra. Cô ngược mắt lên nhìn giờ, mới có hai giờ sáng. Qua cánh cửa phòng bệnh cô ngửi thấy mùi tanh của máu. Đang định lao ra xem có chuyện gì thì cánh cửa phòng bệnh bị một người dùng chân đá ra. Ngay sau đó Tường Tiểu Thiên bị ném vào trong.

Tường Tiểu Thiên nằm sấp dưới đất, khắp người đầy máu, điên cuồng hét lên với Tường Ly: “Gia, mau đưa anh Cương đi đi!”

Nhưng đã quá muộn, trước cửa đã bị năm sáu tay vệ sỹ đứng chặn kín. Ngoài kia vang lên những âm thanh đánh đập, xem ra số người xuất hiện không hề ít. Các anh em khác lần lượt đang nằm trong các căn phòng xung quanh đây, đám người này xem ra tới đây để nhắm vào họ. Con tim Tường Ly run lên. Cô nắm chặt con dao định sống chết với bọn chúng một phen. Chẳng mấy chốc đã có hai người từ trong đám đông bước ra, Tường Ly nhìn kỹ lại, phát hiện đó là Thiên Dư và Long Quý.

Khi Trần Du bê một bát canh nóng đi vào phòng sách, Lục Đông Thâm đang dựa vào ghế da, nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ như đã ngủ thiếp đi rồi. Trên mặt bàn còn một phần tài liệu đang được mở rộng, cây bút ký tên được gác bên cạnh. Trần Du đi lại khẽ khàng, đặt bát canh xuống rồi tiến lên gấp tập tài liệu lại.

Diện tích của phòng làm việc này không nhỏ so với tổng diện tích toàn bộ căn phòng, chỉ có điều bày biện khá ít đồ đạc. Trần Du nghe nói Lục Đông Thâm vừa vào đây ở đã sai người dọn tất cả những đồ đạc linh tinh ra ngoài, thậm chí cả chiếc thảm trải sàn trong phòng cũng không được may mắn tồn tại. Anh hơi mắc chứng ám ảnh cưỡng chế và bệnh sạch sẽ, không chịu nổi nếu thấy phòng ốc bừa bộn, càng không chịu nổi một chiếc thảm trải sàn chứa đầy vi khuẩn và bụi bặm. Cho dù thảm trải sàn được làm sạch hằng ngày nhưng khi nhìn xuống anh vẫn nhũn mảy. Về điểm này, Trần Du biết rất rõ.

Thế nên, căn phòng này của anh vô cùng sạch sẽ, sạch tới nỗi không có cả hơi thở của người sống.

Chỉ có một ngọn đèn chiếu sàn trong góc.

Ánh sáng màu vàng dịu hắt xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch tạo thành từng dải ánh sáng tròn. Ánh sáng nhạt nhòa hắt lên khuôn mặt hơi nghiêng của Lục Đông Thâm, giống như thời gian đang lặng lẽ trôi. Anh vừa tắm xong, mái tóc còn chưa khô. Có vài lọn tóc rủ xuống trước trán. Chiếc áo ngủ màu trắng mặc trên người anh hơi hơi lỏng, thấp thoáng ẩn hiện những đường nét rắn chắc vạm vỡ nơi lồng ngực. Trần Du thích anh mặc màu nhạt, nhất là màu trắng, giống như bây giờ, chiếc áo ngủ đó được phản chiếu thành một màu trắng sữa, làm dịu đi những đường nét lạnh lùng trên gương mặt anh và khuôn cằm cứng rắn của anh, khiến cả người anh trông không còn nghiêm nghị và xa cách như lúc thức dậy nữa.

Một Lục Đông Thâm như vậy mang một vẻ đẹp yên tĩnh nhưng lại toát lên một sự hấp dẫn trí mạng.

Nghe nói từ khi anh đến Thương Lăng, anh bắt đầu bận rộn không ngừng nghỉ như một con quay. Một ngày tổ chức liên tục năm cuộc họp, cho dù là người sát cũng không chịu nổi. Đó là chưa kể tới việc trời vừa tờ mờ sáng, anh đã lập tức có mặt tại công trường xây dựng, theo dõi sát sao việc thiết kế, bàn bạc việc lưu chuyển vốn với ngân hàng, gặp gỡ các quan chức địa phương; đồng thời anh còn phải gặp gỡ các nhà phân phối, các nhà đại lý cao cấp ở khắp các thị trường của Skyline tại nước ngoài. Kể từ ngày Trần Du quen biết anh, công việc đã là cuộc sống của anh mà cuộc sống của anh cũng chính là công việc. Đường như anh không dừng lại dù chỉ một giây một phút. Ba năm rồi, cô chưa từng thấy anh nghỉ lúc nào, thậm chí là không có lấy một ngày nghỉ. Thế nên, anh thực sự là Chiến thần.

Trần Du không thể mua chuộc được Cảnh Ninh, nên không thể biết được lịch trình tỉ mỉ hằng ngày của Lục Đông Thâm. Về mặt này, Cảnh Ninh làm việc rất kín đáo và nghiêm túc. Cô nhìn anh, ánh mắt vô thức liếc về phía cổ anh. Trên cổ áo hơi mở của anh, vùng xương quai xanh hiện ra rõ nét. Cô nhớ lại lời người quản gia nói với mình vài hôm trước: *Lục tổng uống không ít rượu, trên áo sơ mi còn có máu, đây ra vị trí bả vai.*

Cảnh Ninh không giúp ích được gì cho cô, thì cô vẫn có thể mua chuộc quản gia riêng của căn phòng này.

Trần Du tiến lên trước, giơ tay nhẹ nhàng mở cổ áo của anh ra. Làn da nam tính ánh lên một màu đồng, dù chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập chân run. Bả vai của anh rất rộng, tưởng chừng có thể chắn hết mọi mưa gió bão bùng. Nhưng quả nhiên trên đó hiện lên một vết sẹo. Lúc trước quản gia không dám hỏi dò quá sâu, mà Lục Đông Thâm cũng không gọi bác sỹ. Thế nên sau khi nhìn qua, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Trần Du chính là: Vết cắn.

Sức mạnh như có thể tàn phá vào tận xương cốt, vết thương rỉ máu giờ đã lên sẹo, để lại một vết bầm tím xung quanh.

Trần Du vô có cảm thấy ghen tỵ.

Sự thân mật như vậy, chắc là chỉ có phụ nữ thôi.

Cô vừa rút tay về thì Lục Đông Thâm cũng mở mắt ra. Trong đôi mắt là những tia sáng như vô cùng tỉnh táo, làm gì có sự mộng lung và mơ hồ như vừa chìm vào giấc ngủ sâu? Trần Du giật mình hét lên một tiếng, không ngờ ngỡ giờ anh vẫn thức.

“Muộn vậy rồi, sao còn chưa ngủ?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Em bảo đầu bếp hâm cho anh một bát canh, sợ anh làm việc mệt mỏi quá. Em định nếu anh ngủ rồi thì sáng sớm mai em mới mang vào cho anh uống.” Trần Du điều chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi vòng ra sau lưng anh, ngoan ngoãn bóp vai cho anh: “Anh lại mất ngủ rồi à?”

Lục Đông Thâm mắc bệnh mất ngủ, có lúc anh liên tục thức trắng vài ngày, cho dù chợp mắt, giấc ngủ của anh cũng kéo dài khoảng hai, ba tiếng. Sau đó thời gian còn lại anh dành hết cho công việc. Trong Lục Môn hay đồn đại một chuyện thế này: Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Sau khi tới tập đoàn, việc đầu tiên Trần Du phải làm chính là giải quyết vấn đề giấc ngủ cho anh. Nhưng cô cũng chỉ làm dịu đi tình trạng đó được khoảng hai, ba tháng, rồi mọi chuyện lại trở về như lúc ban đầu. Cô thậm chí còn từng nhờ cậy tới sự giúp đỡ của nhà tạo hương Quý Phi. Quý Phi nói: “Thuốc ngủ cũng không cứu được giấc ngủ của Lục tổng đâu, trừ phi cô giết chết anh ấy đi.”

Lục Đông Thâm không uống canh, chỉ nói một câu “Đã quen rồi” sau đó lại giục cô đi ngủ. Trần Du thấy anh chưa để lộ sự khó chịu, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh không ngủ được, em cũng không có tâm trạng để ngủ. Loại hương giúp ngủ ngon mà em pha chế cho anh anh không thích à? Còn nữa, sao anh lại quay về hút thuốc lá bình thường rồi?” Cô nghĩ đủ mọi cách, chỉ mong sao anh có một giấc ngủ bình yên. Trong loại hương thơm đốt tại phòng hay trong thuốc lá, cô cũng cho một lượng lớn cỏ đuôi chột. Nhưng từ sau khi tới Thương Lăng, cô phát hiện anh không còn sử dụng loại hương thơm ấy nữa.

Lục Đông Thâm khẽ đáp một câu: “Quên rồi.”

“Vậy em sẽ thường xuyên ở bên cạnh để nhắc nhở anh, hoặc là...” Những ngón tay như cọng hành lá của Trần Du nhẹ nhàng len lỏi vào trong bộ quần áo ngủ của anh, chốc chốc lại chạm lên những múi cơ bắp rắn chắc và những đường nét mượt mà trên ngực anh: “Nếu cần, em đêm nào cũng đốt hương cho anh.”

“Trần Du.” Lục Đông Thâm giữ chặt tay cô lại: “Loại hương đó không có tác dụng với anh. Thế nên, em không cần lãng phí thời gian và sức lực vào chuyện này nữa.”

Bàn tay Trần Du không nhúc nhích được, sau khi nghe xong câu nói của anh, lòng cô cũng hoang mang vô cùng. Sự thân nhiên đầm đìa của Lục Đông Thâm càng khiến cô nảy sinh sự sợ hãi. Cô sợ mình không còn đất dụng võ, cũng sợ mình sẽ không thể trở thành người con gái đứng bên cạnh anh được nữa. Thật ra tâm lý này đã quấn lấy cô suốt ba năm qua. Có quá nhiều cô gái muốn dòm ngó con người và quyền lực của anh. Cô từng hoang mang, từng lo lắng, nhưng vẫn chưa khi nào cảm giác ấy rõ nét và cấp bách như đêm nay.

Có lẽ chính vì vết cắn trên bả vai anh khiến lòng cô dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Cô hiểu quá rõ Lục Đông Thâm. Anh không phải là một người đàn ông dung túng cho phụ nữ được tùy tiện cắn rướn lên người mình.

“Hoặc là, em còn có cách khác.” Trần Du vòng ra trước mặt anh, hai cánh tay tạo thành vòng tròn níu lấy cổ anh. Rồi cô theo đà ngồi thẳng lên chân anh, phủ phục vào lòng anh như một cây dây leo mềm mại. Ngón tay cô nhẹ nhàng roi xuống yết hầu gọi cảm của anh, giọng nói tan ra như dòng nước mùa xuân: “Đông Thâm, em muốn trở thành liều thuốc của anh.”

~Hết chương 91~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Yên tĩnh quen rồi [2297 chữ]

Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khổ sở, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai...

Ai cũng nói phụ nữ như nước, ví von như vậy để hình dung Trần Du là vô cùng phù hợp. Cơ thể cô mềm mại như nước, giọng nói cũng trong veo như hồ nước mùa xuân, khuôn mặt dịu dàng như các cô gái vùng Giang Nam, ánh mắt long lanh như những giọt sương được nắng chiếu vào. Đẹp như vậy khiến đàn ông phải xót xa, thương yêu. Lục Đông Thâm để mặc cho cô đông đưa trong lòng mình, nhưng không cho phép ngón tay cô tiếp tục càn rỡ nữa. Anh giơ tay lên lặng lẽ kéo ngón tay cô ra, nắm chặt, tay kia đỡ lấy vòng eo thon của cô, nói: “Bao năm nay em vẫn luôn là thuốc của anh.”

Rõ ràng vẫn ở trước mắt nhưng lại không với tới. Đây chính là sự dụ hoặc Lục Đông Thâm dành cho cô. Bàn tay đặt trên eo cô của anh trông có vẻ mờ ám, nhưng thực chất cũng chỉ hơi dùng sức một chút, khiến cô không thể lại gần anh. Lời anh nói khiến cô vui thầm trong lòng, nhưng hành động của anh rõ ràng lại tỏ thái độ xa cách. Cô hờn dỗi, gò má hơi ửng hồng: “Đông Thâm, anh hiểu em có ý gì mà.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Đương nhiên, em yên tâm. Tìm một cơ hội thích hợp, anh sẽ sắp xếp cho em tới tổng bộ học tập. Đi theo Quý Phi, với sự thông minh của em, có lẽ khoảng hai năm nữa là có thể bước chân vào tổng bộ rồi.”

“Em chỉ muốn ở lại bên cạnh anh thôi. Đông Thâm, anh...” *Anh có yêu em không? Anh có muốn lấy em làm vợ không? Ở trong lòng anh, em có một vị trí đặc biệt nào không? Có gì khác với các cô gái khác ở bên cạnh anh không?* Tất cả những lời này, Trần Du gấp gáp muốn hỏi nhưng lại không dám cất thành lời. Ba năm rồi, mỗi lần nhìn thấy anh như vậy cô đều nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này có thuộc về cô không? Cô ghen tỵ tới mức mỗi khi bên cạnh anh xuất hiện một cô gái nào, cô chỉ sợ trái tim anh bị người con gái khác cướp mất. Nhưng rồi cô lại cảm thấy anh vẫn thương yêu mình. Chỉ cần là thứ cô cần, yêu cầu cô đưa ra, anh đều miễn nguyện, không tiếc chút công sức nào.

Ngoại trừ, lời hứa.

Trong một xã hội vật chất đã vượt lên trên như thời buổi này, lời hứa là thứ không đáng tiền nhất. Có biết bao nhiêu người có thể bỏn ba vì tiền bạc cũng không chấp nhận nỗ lực vì một lời hứa hẹn. Nhưng Trần Du biết lời hứa của Lục Đông Thâm là quý giá nhất. Chỉ cần là chuyện anh đã hứa, anh chắc chắn sẽ thực hiện. Thế nên, năm xưa khi cô nói: *Em muốn một công việc về vang rục rờ.* Anh đã nói: *Được, anh sẽ cho em một tiền đồ rộng mở.* Vậy là thoát một cái, cô từ một con bé vùng thôn quê hoang vu trở thành nhà điều chế hương lừng danh của Skyline; Năm xưa cô nói: *Em không muốn bị người khác coi thường.* Anh nói: *Được, anh sẽ cho em sự nổi tiếng và cao quý.* Thế nên cô đi tới đâu cũng nhận được sự ngưỡng mộ và kính trọng của mọi người.

Thế nên, lời hứa của Lục Đông Thâm là thứ gì đó rất có sức nặng và đáng giá. Một lời hứa tựa ngàn vàng. Vì vậy cô mới chần chừ không dám nói với anh: *Đông Thâm, năm xưa anh có thể làm những chuyện ấy vì em. Liệu bây giờ anh có thể cho em một cuộc hôn nhân không?*

Lục Đông Thâm thấy cô ngập ngừng không nói bèn lên tiếng: “Đừng nói mấy lời trẻ con như thế. Con người luôn phải có dự tính với tiền đồ của mình.”

“Em...”

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt ngang lời nói của Trần Du.

“Ra mở cửa đi.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vỗ vào cô.

Trần Du có không cam tâm cách mấy cũng biết mọi việc nên có điểm dừng. Lục Đông Thâm không có quá nhiều kiên nhẫn với phụ nữ, đặc biệt rất không thích bị phụ nữ quấy rối. Những điều này Trần Du đều hiểu cả. Mấy năm nay, sự kiên nhẫn và dung túng lớn nhất của Lục Đông Thâm đều đã dùng hết vào cô. Thế nên cô tin rằng chỉ là thời cơ chưa đến, còn mình vẫn chiếm một vị trí nhất định trong lòng anh.

Người xuất hiện là Dương Viễn.

Anh ấy đứng ngoài cửa, ăn mặc nhẹ nhàng, ánh đèn hành lang trùm lên cái bóng dài ngoằng của anh ấy. Anh ấy không ngờ rằng Trần Du lại ra mở cửa, hơi sững lại một chút, rồi nói: “Có phải tôi tới không đúng lúc không? Đã quấy rầy chuyện tốt của hai người à?”

Trần Du đỏ mặt.

Bên trong vang lên giọng nói trầm ấm của Lục Đông Thâm: “Nói vớ vẩn gì vậy? Vào đi.”

Dương Viễn và Lục Đông Thâm là bạn học cùng trường, cũng là bạn tốt nhiều năm. Từ ngày anh ấy được Lục Đông Thâm kéo tới Skyline cùng gánh vác các công việc của tập đoàn, họ lại trở thành những người cộng sự ăn ý. Nhưng có nhiều lúc Dương Viễn cũng sợ phải cộng tác cùng Lục Đông Thâm. Nói theo cách của anh ấy thì, con người Lục Đông Thâm khi đã làm việc rồi sẽ như bỏ mạng vào công việc. Cơ thể của người khác bằng da bằng thịt, còn cơ thể của anh là bằng sắt bằng đồng. Thế nên, khi Dương Viễn biết tin Lục Đông Thâm được cử sang quản lý khu vực Trung Quốc đại lục, xuất hiện với tư cách Tổng giám đốc tập đoàn Skyline trong cuộc họp của các lãnh đạo cấp cao là anh ấy hiểu những tháng ngày rong chơi tự tại của mình đã chấm dứt.

Giống như lúc này đây, nửa đêm nửa hôm, giờ mà một người bình thường đáng nhẽ đã phải say giấc nồng từ lâu, chỉ có mình Lục Đông Thâm vẫn đang thức, và hành động này của anh được coi là một sinh hoạt bình thường theo thời gian biểu.

Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng sách, ngồi lên chiếc sofa trong phòng khách. Đập ngay vào mắt Dương Viễn là khoảng ửng hồng trên ngực anh và bộ quần áo ngủ có phần xộc xệch. Anh ấy cười băng băng: “Tôi bảo này, cậu có cần tiếp tục việc chính của mình trước không? Tôi đứng ngoài cửa đợi thêm một tiếng bốn mươi lăm phút nữa cũng được. Tiện thể nhắc luôn một câu, cách âm của khách sạn này làm cực tốt đấy.”

Lục Đông Thâm phóng một ánh mắt qua, Dương Viễn lập tức xoa xoa mũi, im bặt.

Anh quay đầu về phía Trần Du: “Muộn lắm rồi, về phòng ngủ đi.”

Trần Du biết hai người này gặp mặt chắc chắn chỉ có thể vì công việc, trừ phi chuyện công việc này liên quan tới cô, bằng không Lục Đông Thâm không thích có người không liên quan xuất hiện, nhất là là phụ nữ. Thật ra Lục Đông Thâm là một người đàn ông khá gia trưởng. Anh tôn trọng phụ nữ, nhưng đồng thời cũng nhận định nam quyền mới là triết lý đúng đắn.

Sau khi Trần Du đi khỏi, Dương Viễn quả thực không nén nổi tò mò: “Chuyện gì thế này? Hai người không ngủ chung phòng à?”

Lục Đông Thâm rút một điều thuốc trong bao ra, nhớ tới lời Trần Du nói, anh lại đổi sang một điều thuốc đặc biệt, rồi nhướn mày quét mắt nhìn Dương Viễn: “Yên tĩnh quen rồi.”

Đầu điều thuốc cháy rực lên như một bông hoa màu cam. Anh rít một hơi rồi phả khói ra. Mùi hương đó từ từ len lỏi vào trong hơi thở của anh. Nhưng lại chỉ khiến anh vô thức nhớ tới điều thuốc đêm đó của Tưởng Ly, dịu dàng tinh mịn, làm tâm hồn bình yên.

Dương Viễn nhìn anh với vẻ kỳ quặc: “Cậu đã đi qua nhiều khóm hoa rồi mà vẫn chưa nhìn ra mục đích của cô ấy khi vào phòng cậu lúc nửa đêm à? Cậu đừng có mà nói với tôi, cậu vẫn chưa động vào cô ấy.”

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn bầu chặt điều thuốc mới rít được một hơi. Thế rồi anh lại châm một điều thuốc bình thường, khi nhả khói, đôi mắt hơi nheo lại: “Chuyện tôi chưa chạm vào cô ấy lạ lắm à?”

Dương Viễn quan sát anh một lúc lâu: “Không phải chứ? Thật hay đùa vậy?”

“Mấy chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý chỉ cần tìm một cô gái biết nghe lời là được.” Lục Đông Thâm dựa người ra sau ghế, lại phả ra một làn khói, gác bàn tay đang cầm điều thuốc lên tay vịn sofa: “Một người phụ nữ tâm tư quá ranh mãnh, tôi sẽ không chạm vào.”

Dương Viễn sững người: “Năm xưa cậu đã vì cô ấy vừa liều mạng vừa từ chối hôn ước của Lục Môn, có ai không biết cô ấy là cô gái trong trái tim cậu? Sao bây giờ lại có ý này?” Cậu con trai rất ít khi dính vào mấy chuyện phong lưu của Lục Môn lại từng có một đoạn quá khứ nổi giận vì hồng nhan. Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khờ dại, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai, cuối cùng anh vẫn chiến thắng Lục Môn. Cô gái ấy từ đầu tới cuối vẫn ở bên anh, Dương Viễn còn nghĩ chuyện tốt của họ dù thế nào cũng sắp đến gần rồi. Lục Đông Thâm thờ ơ với chuyện tình cảm nam nữ, nhưng vẫn khá để tâm tới chuyện của Trần Du.

Dương Viễn cũng hiểu cái gọi là “càng yêu lâu nhìn nhau càng thấy ghét”. Hướng hồ với địa vị và thân phận của Lục Đông Thâm, có quá nhiều ong bướm cho anh chơi đùa. Nhưng Dương Viễn lại rất hiểu Lục Đông Thâm, anh là một người chưa bao giờ vì phụ nữ làm lỡ dở việc của mình. Thế nên anh ấy không hiểu rốt cuộc Lục Đông Thâm thật sự đã thay lòng đổi dạ hay còn ẩn tình gì khác.

Lục Đông Thâm im lặng một lúc lâu rồi gạt tàn thuốc: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Dương Viễn nghe thấy câu này là biết mình không hỏi được gì nữa, bèn hắng giọng quay lại chuyện chính: “Phía bệnh viện có động tĩnh, người của Nhiều Tôn đã xông vào rồi.”

“Người của Nhiều Tôn?” Bàn tay đang cầm điếu thuốc của Lục Đông Thâm chợt khựng lại: “Cậu ta đâu?”

“Chưa xuất hiện, là Thiên Dur và người tên Long Quý đó dẫn theo đàn em xông vào.” Dương Viễn nói rồi đưa tay định với lấy bao thuốc trên mặt bàn.

Lục Đông Thâm nghiêng người giữ bao thuốc lại, ngăn cản hành động của Dương Viễn, nhíu mày: “Hiện tại?”

“Đúng thế.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm cứng đờ lại, ngữ khí cũng lập tức chuyển lạnh: “Xảy ra việc như vậy mà cậu còn tâm tình nói chuyện khác với tôi sao?”

“Cậu gấp gì chứ? Tôi còn chưa nói hết.” Dương Viễn không sợ khuôn mặt lạnh của Lục Đông Thâm. Anh ấy vẫn với lấy bao thuốc, châm một điếu lên, rồi rít một hơi: “Đàm Diệu Minh cũng đã dẫn theo một đám người đến bệnh viện rồi. Bây giờ chắc là hai bên đang mài mê đánh nhau. Tôi đã lệnh cho người của chúng ta rút ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Cậu vẫn luôn ưu tiên đại cục [2087 chữ]

Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy.

Lục Đông Thâm càng nhíu mày hơn.

Dương Viễn thấy vậy, biết tình hình không ổn bèn nói ngay: “Tôi nhắc nhở cậu, chúng ta không được lợi xuống dòng nước đục này nữa. Lúc trước khi cử người canh chừng bệnh viện, mục đích của cậu rất rõ ràng. Bây giờ có người của Nhiều Tôn làm thay chúng ta rồi, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.”

Lục Đông Thâm trầm mặc, cầm điếu thuốc rất lâu mà không hút được lần nữa. Phần tàn nơi đầu thuốc dần dần đã lan tới quá nửa điếu thuốc. Dương Viễn càng trông thấy anh như vậy càng không yên tâm. Anh ấy gạt tàn thuốc: “Những người của bạch đạo chắc chắn kiểu gì cũng ra tay trị Đàm Diệu Minh rồi. Anh ta bây giờ cùng lắm chỉ là nỏ mìn hết đà. Việc cậu tới Hoàng Thiên đích thân cứu cô gái và các anh em của anh ta ra ngoài đã đắc tội tới Nhiều Tôn. Bây giờ Nhiều Tôn nhắm vào Đàm Diệu Minh mà tới, chúng ta không thể ra mặt ngăn cản được, cũng coi như trả lại cho Nhiều Tôn một phần tình cảm. Cậu đừng có suy nghĩ linh tinh nữa.” Nói rồi, anh ấy vươn tay gõ mấy tiếng lên mặt bàn, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Trước nay cậu luôn là người biết suy nghĩ cho đại cục đấy.”

Đầu óc cuối cùng cũng không chịu được sức nặng. Cả một đoạn tàn thuốc dài rơi xuống đất. Lục Đông Thâm tiện tay đập tắt, lấy ngón trỏ và ngón cái đè thật mạnh, đầu thuốc lá bị vò đến nát vụn: “Người của chúng ta trong bệnh viện còn bao nhiêu?”

“Mười mấy người, không nhiều.” Dương Viễn nói.

“Điều người qua mất bao nhiêu thời gian?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Dương Viễn hơi sững người: “Còn xem cậu cần bao nhiêu người.”

“Người của Nhiều Tôn có bao nhiêu? Đàm Diệu Minh lại dẫn theo bao nhiêu người qua?”

Dương Viễn ngẫm nghĩ: “Đàm Diệu Minh có khoảng hơn năm mươi người. Nơi này không phải địa bàn của Nhiều Tôn nên cậu ta chỉ có khoảng hơn ba mươi người thôi.”

Lục Đông Thâm nheo mắt lại: “Điều thêm hai mươi người phía chúng ta qua đó nữa.”

“Cậu muốn giúp Nhiều Tôn?” Dương Viễn cười: “Tôi cảm thấy không cần đâu. Phía sau Nhiều Tôn đâu sao vẫn còn lực lượng công an và cảnh sát cơ động. Tôi đoán là xe cảnh sát sắp áp sát nơi đó rồi. Tới lúc đó Đàm Diệu Minh và đám đàn em của anh ta không ai chạy thoát được.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, buông một câu: “Giúp Đàm Diệu Minh.”

Dương Viễn cứng đờ người ngồi thẳng đuột trên sofa. Đợi tới khi Lục Đông Thâm vào phòng thay đồ rồi, anh ấy mới hoàn hồn lại, đứng phắt dậy, hét to về phía phòng thay đồ: “Không phải... Cậu có ý gì hả?”

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng thay đồ. Anh đã mặc sơ mi và khoác bộ vest lên người xong xuôi. Cả người trở nên nghiêm nghị và lạnh lùng hơn hẳn. Anh giơ tay cài cúc tay áo: “Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy. Chính là ý này đó.”

Dương Viễn tròn mắt: “Lục Đông Thâm, cậu điên rồi hả? Cậu định giúp Đàm Diệu Minh? Tình hình hiện tại ra sao cậu còn chưa rõ ư? Cậu đối đầu với Nhiều Tồn là ngang nhiên chống đối người thi hành công vụ đấy.”

Lục Đông Thâm không quan tâm, anh vói tay lấy chiếc áo dạ: “Đi xe của cậu, tới bệnh viện.”

Dương Viễn nhanh nhẹn chặn Lục Đông Thâm lại: “Cậu phá hoại quy tắc như vậy, là thật sự muốn giúp Đàm Diệu Minh hay vì cô gái kia?”

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy, dẫn mạnh từng chữ: “Dương Viễn, cậu gần tới tuổi trung niên quá nhiều càng ngày càng nói nhiều lời vô dụng.”

Trong bệnh viện, tình cảnh không khác gì địa ngục.

Thiên Dư và Long Quý dẫn theo đám người kia xông vào phòng của Tề Cương và mọi người. Nơi Tường Ly có mặt là phòng bệnh của Tề Cương. Sau khi nghe thấy động tĩnh, Tề Cương vẫn còn đang quần băng kín mít bèn lật người xuống giường, đòi liều mạng với bọn chúng. Thiên Dư ôm hận trong lòng, dù sao cũng mất hai cánh tay, sao có thể để mặc cho Tề Cương sống sót? Hắn phóng mắt qua, đám người kia lập tức xông lên.

Các anh em khác ở trong các căn phòng khác nhau cũng vẫn còn nhiều thương tích. Ba mươi mấy con người sức như trâu như hổ tới đối phó với họ, nếu là bình thường, liều mạng một phen còn có khả năng chiến thắng. Nhưng bây giờ, thực lực chênh lệch quá nhiều, phần thắng rõ ràng quá mong lung.

Tường Ly dốc hết sức bình sinh, nghĩ bụng có thể bảo vệ được người nào hay người ấy. Nhưng lúc này cô đang bị vây kín, lại có thêm một Tường Tiểu Thiên, cho dù cô lấy một địch năm cũng vẫn là quá sức. Đối phương rõ ràng nhắm tới mạng của Tề Cương, mỗi một lưỡi dao vung xuống đều rất dữ. Tường Ly liều chết mấy bận, con dao Phần Lan đã đỏ rực máu, máu rùng rùng chảy xuống mũi dao.

Có cả máu của đối phương và cả máu của cô.

Cô đã hết sức rồi, gập gối quỳ sụp xuống đất. Cô cầm mũi dao xuống thăm trái sán để chống đỡ toàn bộ cơ thể. Vết thương của Tề Cương đã nặng lại càng thêm nặng, bị bốn tên vệ sỹ khác giữ chặt dưới đất không nhúc nhích nổi. Tường Tiểu Thiên cũng đầy thương tích, đang bị người ta khống chế. Trong bệnh viện, ngoài mùi thuốc khử trùng còn nồng nặc mùi tanh của máu. Có lẽ người của đối phương đã kiểm soát toàn bộ bệnh viện, đến cả cảnh sát cũng không thể báo tin. Các bác sỹ và y tá đều đã hết hồn hết vía, đứng đôn đống ở đầu hành lang, không ai dám xông lên.

Trên người Long Quý cũng có vết thương. Hắn ta bị chính con dao Phần Lan của Tường Ly đâm trúng. Vết thương lúc này đang rỉ máu, nhưng chưa đến mức lấy mạng.

Thiên Dư từ đầu tới cuối làm người đứng quan sát, mặt đầy vẻ khinh ghét. Hắn ra hiệu bằng ánh mắt cho Long Quý. Long Quý tiến lên, lệnh cho đàn em nhấc Tề Cương dậy, rồi nhặt một con dao dưới đất lên đâm vào ngực Tề Cương.

“Đừng!” Tường Ly phát điên, định lao về phía Tề Cương nhưng cô chưa kịp hành động đã bị kẻ khác tóm gọn, lập tức kéo ngược cô về chỗ cũ.

Hai tên vệ sỹ ghim chặt cô, giắt lấy con dao trong tay cô. Cô nhìn Thiên Dư chăm chăm không rời mắt, đôi mắt đỏ rực như máu, chỉ có một cảm xúc duy nhất: Căm hận. Tường Tiểu Thiên ở bên này bò một cách khó khăn. Bị một tên vệ sỹ khác giắt lên, cậu đau khổ rên rì: “Mẹ kiếp! Chúng mày động vào phụ nữ thì gọi gì là đàn ông!”

Thiên Dư cười khẩy, đối diện với Tường Ly rồi ưỡn oai nói: “Long Quý!”

Con dao đó được Long Quý rút ra. Cả một khoảng máu thấm đẫm ngực, Tề Cương gần như chỉ còn thoi thóp hơi tàn. Long Quý tiến lên, lau một mặt dao, cố nhịn xuống việc bị Thiên Dư gọi thẳng tên mình. Thiên Dư nói: “Chẳng phải anh vẫn luôn nhưng nhớ ‘con ngựa’ của Đàm Diệu Minh sao?”

Long Quý xoa tay, cười ghê tởm: “Không sai. Tôi thật sự muốn thưởng thức xem mùi vị cô gái của Đàm Diệu Minh như thế nào.”

Thiên Dư ngồi sụp xuống, quan sát tỉ mỉ Tường Ly rồi chép miệng: “Trước kia tôi không dám nhìn thẳng vào cô gái này. Giờ mới biết đúng là đẹp thật, chẳng trách anh nhưng nhớ bao nhiêu năm như vậy. Thế này đi. Để tôi ném trước. Đêm còn dài mà. Long Quý, anh không cần vội.” Dứt lời, hắn ra lệnh: “Lột sạch quần áo nó cho tao!”

Đám vệ sỹ bắt đầu tiến tới hành động. Tường Ly liều chết giãy giụa. Trong lúc hoang mang phần nộ, cô chỉ kịp nghe một tiếng gào rống từ Tề Cương. Anh ấy dùng toàn bộ sức lực còn lại để lao về phía này, ngay sau đó Thiên Dư kêu “hự” một tiếng. Dòng máu như chảy ngược khắp cơ thể Tường Ly, trong tâm mắt của cô chỉ còn lại một màu đỏ rực bao trùm.

Long Quý kêu ầm lên một tiếng, đang định rút dao xông tới thì một tiếng ầm ứ dội rền vang. Cửa phòng bị ai đó đá bay, đập thẳng về phía Long Quý. Tường Ly mềm oặt người nằm rạp xuống đất, trước khi gục ngã, cô nhìn thấy một cái bóng cao lớn.

Là Đàm Diệu Minh.

Có chất lỏng nào đã làm mờ mắt Tường Ly. Là máu. Cô không biết là máu của ai. Chỉ biết rằng, Tề Cương đã liều mạng xông lên đâm Thiên Dư, còn

Đàm Diệu Minh cũng đã tới kịp.

Sau lưng anh là một đoàn người hùng hậu, khí thế rần rần. Có những tốp người chia nhau ra các phòng bệnh khác. Còn anh thì trước tiên đá bay một tên vệ sỹ, rồi nhấc cây gậy tròn dưới đất lên trong lúc Long Quý vẫn còn đang bàng hoàng, đập một nhát rất mạnh vào đầu hắn ta.

Long Quý kêu một tiếng thảm khóc, ngã gục ra đất ôm lấy đầu, máu chảy ra đầm đìa.

Người anh em của mình đang ngơ ngác, người con gái mà mình yêu sâu sắc quần áo te tua. Cảnh tượng trước mắt khiến Đàm Diệu Minh gần như phát điên, khuôn mặt méo xệch, tím tái. Xung quanh anh tỏa ra một sự đáng sợ và hung dữ có thể chèn ép chết đối phương. Các tay vệ sỹ khác bị người của anh không chế. Anh kéo Long Quý dậy, đâm thẳng cây gậy tròn trong tay vào ngực hắn ta.

Tường Ly gào lên một tiếng: “Đừng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Anh điên rồi [2034 chữ]

Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan.

Về sau, Tường Ly nghe được những người chứng kiến câu chuyện trong bệnh viện kể lại. Khi đó, Đàm Diệu Minh xông vào bệnh viện với khí thế bùng bùng, có thể nói là uy phong lẫm liệt. Đám người đó đều là các anh em ở Thương Lãng. Đàm Diệu Minh bị giữ lại ở tỉnh ngoài. Tề Cương và một vài người khác lo toan mọi chuyện thì đều nhập viện. Những người còn lại bối rối, luống cuống như mất đi trụ cột. Đàm Diệu Minh chính là đầu rỗng của họ. Khi chủ nhân xuất hiện, dù là những hạt cát bé nhỏ, rồi rạc đến đâu cũng có thể tụ lại thành một quả cầu lớn.

Vì mấy anh em đó, Đàm Diệu Minh sẵn sàng quên đi mạng sống của mình. Trời khuya, gió lồng lộng thổi. Anh dẫn theo người ngựa xông vào bệnh viện. Gió thổi cho chiếc áo măng tô trên người anh vang lên những tiếng bản bật, cả người anh đờ đẫn sát khí. Một Đàm Diệu Minh như vậy giống như một con thú đã bước vào đường cùng, chỉ riêng một ánh mắt dữ tợn liều mạng thôi cũng đủ dồn ép đối phương phải nhượng bộ lui binh.

Thiên Dư và Long Quý dẫn theo hơn ba mươi người chỉ để diệt trừ đám Tề Cương. Mấy anh em đó bị thương không hề nhẹ. Sau khi người của Đàm Diệu Minh tới nơi, dọc đường đánh giết đồ rục rịch. Nhất là Đàm Diệu Minh. Giây phút đá bay cánh cửa phòng bệnh, chiếc áo măng tô của anh dính đầy máu. Anh không mang theo bất kỳ công cụ nào, nhưng mỗi bước chân đặt xuống, mỗi một cú đâm văng ra đều như muốn đánh chết người đối diện.

Tề Cương nằm rạp dưới đất, gần như không còn thở nữa. Tường Ly không dám chắc Tề Cương đã chết hay chưa. Cô chỉ nhìn thấy đôi mắt như đựng máu của Đàm Diệu Minh. Khi anh bắt lấy cây gậy đầu tròn đâm thẳng về phía Long Quý, cô chưa bao giờ thấy tuyệt vọng và hoảng sợ đến thế. Tiếng gào thét của cô vừa vang lên, thì bên kia Đàm Diệu Minh cũng đã đâm cây gậy trong tay vào lồng ngực Long Quý.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc.

Tường Ly chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang dội trong đầu. Ngay sau đó, toàn bộ khung cảnh đập vào mắt cô đã nhuộm một màu đỏ rục. Có thể đâm một cây gậy thô mảnh, to bằng bắp chuối cánh tay vào tim Long Quý, có thể đâm thẳng một thứ vũ khí tù như thế vào người, việc này không phải một sức mạnh bình thường có thể làm được. Từ đó có thể đoán được sự mạnh tay của Đàm Diệu Minh. Long Quý trọn tròn hai con mắt đỏ au, cái miệng hết há ra lại ngậm vào. Hắn ta vờn tay định bắt Đàm Diệu Minh nhưng Đàm Diệu Minh túm chặt cổ áo của hắn ta không buông. Anh tiếp tục dồn lực, cây gậy kia thẳng thừng đâm xuyên qua người hắn ta.

Máu từ miệng Long Quý phun thẳng ra ngoài. Đàm Diệu Minh rút cây gậy ra, lồng ngực anh trong giây lát cũng bị máu nhuộm đỏ. Ngay sau đó Long Quý ngã gục xuống đất, co giật mấy cái rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Ly chỉ cảm thấy mùi tanh của máu lan tràn rộng như một thảo nguyên. Chúng đang sinh trưởng lan ra khắp bệnh viện này, sắc bén như có móng vuốt, xuyên qua lớp da của cô rồi găm thẳng vào cốt tủy. Mỗi một lần thở, cô đều đau đớn tưởng chết. Cô phủ phục dưới đất, cả người run lên bản bật. Thiên Dư vẫn đang ngồi dựa vào tường, trên bụng vẫn đang cầm một con dao, là lưỡi dao ban nãy Tề Cương liều mạng xông lên bảo vệ Tường Ly. Hắn ôm bụng, cả người giật lên từng cơn. Hắn chưa chết, nhưng cũng đã cận kề cái chết.

Cô ra sức gọi “Đàm gia” nhưng mỗi một tiếng gọi đều tắc nghẹn trong cổ họng không thể bật ra được.

Các vệ sỹ khác trong phòng đều đã bị người của Đàm Diệu Minh đánh ngất đi. Tường Tiểu Thiên cố gắng bò tới trước mặt Tề Cương, dốc sức lay người Tề Cương vài cái, sau đó nấc lên gào to: “Đàm gia, anh Cương... Anh ấy... Anh ấy...”

Đàm Diệu Minh lao tới bên cạnh Tề Cương. Anh run rẩy đặt tay lên động mạch của Tề Cương, rồi sắc mặt lập tức chuyển lạnh. Rất lâu sau, anh mới từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt Thiên Dư. Cả người Tường Ly run lên bản bật. Bóng hình Đàm Diệu Minh khiến cô nghĩ thấy mùi của cái chết. Cô lao lên như phát điên nhưng hai chân không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất, ôm ghì lấy chân anh.

Nhưng Đàm Diệu Minh không nhìn cô. Anh mặc cho cô run rẩy và bất lực, vẫn bóp chặt cổ Thiên Dư. Thiên Dư như con cá có giấy giũa trước khi chết. Tường Ly chỉ còn nhìn được cảnh đôi chân hằn từ từ chạm đất sau một lúc bị Đàm Diệu Minh bóp cổ. Hắn không phát ra được động tĩnh nào nữa, một bên giấy da bị rơi ra ngoài.

Tường Ly dốc chút sức lực cuối cùng để bật ra một tiếng hét từ trong cổ họng: “Đàm gia!”

Tường Tiểu Thiên cũng thảng thốt vì sát khí toát ra từ Đàm Diệu Minh. Cậu bắt chấp vết thương trên người, dập đầu lia lịa với anh: “Đàm gia... Buông tay đi Đàm gia!”

Đàm Diệu Minh đúng là đã buông tay, nhưng, sau khi Thiên Dư đã hoàn toàn không còn cơ giết nữa.

Khi Thiên Dư ngã gục xuống đất, máu của anh rò xuống tóc và khuôn mặt của Tường Ly. Vẫn còn mang chút hơi ấm nhưng lại khiến Tường Ly cảm thấy buốt lạnh hơn bao giờ hết. Trên cổ Thiên Dư vẫn còn nguyên một vết siết rất ghê người, mắt hắn tím tái lại, đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng sau khi chết. Hắn đã tắt thở như vậy, bị Đàm Diệu Minh bóp cổ cho tới chết.

Con đau nơi lồng ngực Tường Ly tưởng chừng có thể nổ tung. Khuôn mặt cô cắt không còn hột máu. Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan. Cô muốn gào lên mà khóc, bật ra thành tiếng mà khóc. Cô muốn hét thật to nhưng lại không hét lên được. Cô muốn túm lấy thứ gì đó nhưng nơi bàn tay chạm tới được chỉ có máu và máu.

Cho tới khi, có người chạy vào nói: “Đàm gia, bên ngoài có không ít cảnh sát xuất hiện, đã bao vây toàn bộ khách sạn rồi!”

Tường Ly cảm thấy mình đã rơi hẳn xuống đáy vực rồi. Đó là một vực sâu mọc đầy gai nhọn, cơ thể cô bị từng chiếc gai đâm vào, tạo thành trăm ngàn lỗ thủng.

Có ánh đèn quét vào qua cửa sổ hành lang. Những tia sáng đan cài chằng chéo lên nhau. Có người đang hét ầm ỹ, cũng có những tiếng bước chân hỗn tạp. Nhưng cảnh sát từ đầu tới cuối vẫn không lao vào bên trong. Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như Tường Ly nghe thấy có người báo cáo gì đó với Đàm Diệu Minh. Là người của Lục Đông Thâm đã chặn trước cửa bệnh viện. Nhiều Tôn cũng đã có mặt, cũng rục rịch muốn xông vào giống như cảnh sát.

“Nhân lúc này, Đàm gia, anh mau chạy đi.” Một đàn em sốt ruột, hoang mang nói.

Đàm Diệu Minh quỳ xuống, nhẹ nhàng kéo Tường Ly dậy. Tường Ly ngẩng lên nhìn anh, bờ môi vẫn đang run rẩy.

“Đàm gia!” Tên đàn em thúc giục.

Đàm Diệu Minh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tường Ly, lau đi vết máu trên khuôn mặt và mái tóc của cô. Nhưng ngón tay anh cũng dính máu, chung quy vẫn không thể lau sạch được. Cuối cùng, anh chỉnh trang lại quần áo cho cô, khẽ nói: “Anh phải thất hứa rồi, em có trách anh không?”

Sắc mặt anh đã bình thường trở lại, không còn hung tàn như lúc trước nữa. Nhưng chất chứa trong đôi mắt là một nỗi đau nặng nề, là lời từ biệt, là sự bất lực khi không thể nắm giữ hạnh phúc được nữa. Nước mắt Tường Ly cuối cùng cũng rơi xuống. Cô mấp máy môi: “Đàm gia, đi đi... Anh đi đi.”

Đàm Diệu Minh cười, giơ tay lên lau nước mắt cho rồi, rất lâu sau anh mới thở dài: “Xin lỗi em, làm bẩn mặt em rồi.”

Cô không kiềm chế được nỗi bi thương trào dâng trong lòng mình, ra sức đẩy anh. Suy nghĩ duy nhất là muốn anh khăn trương bỏ đi. Nhưng Đàm Diệu Minh vẫn nắm chặt lấy tay cô, theo đà ôm cô vào lòng, mặc kệ cô vùng vằng cỡ nào anh cũng không buông tay. Hai cánh tay của anh ghì chặt lấy cô, rồi anh thì thầm bên tai cô: “Tường Ly, thứ anh để lại cho em đang ở Hoàng Thiên. Nhớ kỹ, là ngày sinh nhật em.”

Sau đó, anh hơi kéo cô ra, hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh nói: “Đã nhớ kỹ chưa, là sinh nhật của em!”

“Đàm gia...”

“Nói em nhớ rồi đi!” Đàm Diệu Minh quát to.

Tường Ly gập đầu trong làn nước mắt mờ lung.

Qua những giọt lệ làm nhòa đi tầm nhìn ấy, cô nhìn thấy khoe miệng Đàm Diệu Minh hơi rướn lên, ánh mắt như vừa buông được một gánh nặng trong lòng.

...

Những tiếng bước chân hỗn loạn từ xa vọng tới gần.

Cả người Tường Ly, cô tưởng cảnh sát kéo tới. Một cái bóng lướt qua cửa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Lục Đông Thâm.

Cảnh tượng máu me be bét trong phòng cũng làm Lục Đông Thâm đứng hình, cả người dờ ra. Dương Viễn đi ngay sau lưng anh cũng thảng thốt bàng hoàng. Sắc mặt Lục Đông Thâm khó coi tới cực điểm, anh gằn mạnh từng chữ: “Đàm Diệu Minh, anh điên rồi phải không!”

~Hết chương 94~

Chương 95: Tôi có thể tin tưởng em không? [2190 chữ]

Tôi nói được là sẽ làm được. Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?

Đàm Diệu Minh buông tay ra, đứng dậy, đối diện với Lục Đông Thâm. Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới lên tiếng: “Lục tổng, có chuyện nhờ vả.”

Tướng Ly như bị rút hết xương khớp, chỉ còn hai cánh tay có thể chống đỡ được sức mạnh của cơ thể. Cô nhìn thấy bước chân rời đi của Đàm Diệu Minh, cũng nhìn thấy đôi giày da sáng bóng của Lục Đông Thâm giẫm vào vũng máu.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Cô cũng ngẩng lên nhìn anh, môi run lên dữ dội. Người đàn ông này là tia sáng cuối cùng của cô trước khi rơi xuống vực thăm lia đời. Nhưng tất cả sự cầu khẩn và van nài của cô đều được ẩn đằng sau con run rẩy. Lục Đông Thâm cúi người xuống, vươn cánh tay dài ra kéo cô lên.

Cả người Tướng Ly mềm oặt không chút sức lực, hai chân cũng không đứng vững được để chống đỡ cơ thể nữa. Cánh tay Lục Đông Thâm mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể cô, để mặc cho máu trên người cô nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng của mình. Một tay cô vịn lấy cánh tay anh, một tay níu chặt lấy cổ áo anh. Chẳng mấy chốc, cổ áo cũng lem nhem đỏ.

Cô nghẹn ngào, gọi tên anh: “Lục Đông Thâm...” Những lời còn lại đều tắc nghẹn trong cổ họng.

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo cô, một tay lần tìm dần lên khuôn mặt cô. Ngón tay cái thô kệch của anh nhẹ nhàng cạo sạch vết máu trên khóe miệng cô. Anh đọc được hết sự tuyệt vọng trong ánh mắt cô. Anh cảm nhận được sự run rẩy trên cơ thể cô. Cô không nói câu nào cả, nhưng anh đã hiểu cô muốn bày tỏ điều gì. Anh nói: “Dương Viễn, trông cô ấy.”

Nói xong câu này, anh cũng buông tay rời đi. Tướng Ly với tay nhưng không bắt kịp vạt áo anh, chỉ để lại một vạt máu dính trên cổ tay áo.

Được Dương Viễn dìu ra khỏi bệnh viện, Tướng Ly mới nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Từng chiếc xe cảnh sát đang xếp thành một hàng dọc đều tắt máy. Tất cả các cửa ra vào của bệnh viện đều bị cảnh sát vây chặt nghiêm ngặt. Ai nấy đều súng đạn sẵn sàng, trong tay cầm khiên chống bom, đứng trong tư thế cơ động cấp 1. Ánh đèn xe cảnh sát đan cài vào nhau, sáng trưng như ban ngày. Người của Lục Đông Thâm đang chống đối lại cảnh sát, không ai nhường ai.

Còn một đội người khác, không mặc cảnh phục mà mặc áo vest quần Âu gọn gàng. Ánh đèn rọi qua một chiếc xe trong số đó, Nhiều Tôn đang đứng trước mũi xe, chấp tay sau lưng.

Trong quảng sáng mờ hồ, Tướng Ly đã nhìn thấy anh ta.

Tất cả đau thương và tuyệt vọng trong cô lúc này hóa thành phần nộ, rồi động lại thành một sự căm phẫn, ghét bỏ, thúc giục cô lao lên trước như điên. Dương Viễn giật mình, vội vã đuổi theo sau.

Nhiều Tôn cũng đã nhìn thấy Tướng Ly. Cô còn chưa lao tới nơi, Nhiều Tôn đã nhìn thấy những vết máu loang lổ trên quần áo cô. Anh ta sai bước tới đón, đang định hỏi xem cô bị thương ở đâu thì Tướng Ly đã vung tay tát một cái rất mạnh.

Vang dội cả màn đêm, làm sững sờ bốn phía.

Nhiều Tôn đứng hình, một bên gò má lập tức đỏ rực lên. Mấy tay vệ sỹ sau lưng anh ta thấy cảnh ấy định xông tới. Nhiều Tôn nghiêm giọng quát: “Lùi xuống!”

Dương Viễn cũng dẫn theo người áp sát.

Tướng Ly phần nộ nhìn Nhiều Tôn chằm chằm, ánh mắt tương như chỉ muốn đập nát xương cốt của anh ta thành tro bụi. Sắc mặt Nhiều Tôn cũng không khá hơn cô là bao, cực kỳ lạnh giá.

Dương Viễn không muốn xảy ra thêm chuyện gì khác, bèn đứng bên nói một câu: “Cô Tướng, lên xe thôi.”

Cảnh vật tiêu điều.

Đến tận khi bóng Tướng Ly bị màn đêm nuốt chửng, Nhiều Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Rất lâu sau, có tên đàn em đi qua. Đó là Cao Toàn, người đã theo Nhiều Tôn nhiều năm. Cậu ta hạ thấp giọng nói một câu: “Tôn thiếu, em đã nắm được đại khái tình hình bên trong rồi ạ.”

Nhiều Tôn sa sầm mặt lại quay vào trong xe.

Cao Toàn cũng vào xe theo anh ta, rồi báo cáo cho Nhiều Tôn tình hình thương tích cùng tử vong trong bệnh viện.

Nhiều Tôn rót một ít rượu vang, mượn ánh sáng bên ngoài, nhẹ nhàng lắc ly rượu. Chất lỏng màu đỏ chẳng mấy chốc đã lan ra khắp thành ly rồi tỏa mùi hương ra bốn phía xung quanh. Màu đỏ rực này khiến anh ta nhớ tới màu máu trên người Tường Ly và cả đôi mắt đỏ rực căm phẫn của cô nữa. Cao Toàn tiếp lời: “Còn Thiên Dư nữa, cậu ta...”

Nhiều Tôn ngược lên.

Cao Toàn bấm bụng nói nốt: “Không cứu được nữa, chết trong tay Đàm Diệu Minh rồi.”

Một tia lạnh giá lướt qua đôi mắt hẹp dài của Nhiều Tôn. Khi anh ta mím môi lại, cả khuôn cằm cũng trở nên cứng rắn, lạnh lùng. Từng ngón tay gầy của anh ta dùng sức, ly rượu vỡ vụn ra trong lòng bàn tay anh ta sau một âm thanh vang dội. Bờ môi mỏng của anh ta bật ra bốn chữ: “Chết không đáng tiếc.”

Cao Toàn cũng hiểu ý của Nhiều Tôn, lát sau lên tiếng: “Thiên Dư tự tung tự tác điều người của Tôn thiếu đi. Cậu ta chết vậy là quá nhẹ nhàng, nhưng lại để lại cho Tôn thiếu một đồng đồ nát. Tội nay Lục Đông Thâm lại đích thân ra mặt. Xem ra anh ta quyết tâm kết oán với chúng ta rồi. Có điều, bên phía Hạ tiểu thư...”

Nhiều Tôn đang cầm khăn giấy lau tay chợt khựng lại. Anh ta ngẩng đầu lên đánh mắt nhìn Cao Toàn. Cao Toàn lập tức chữa lại: “Bên phía Tường tiểu thư e là đã hiểu lầm Tôn thiếu mất rồi, có cần em qua giải thích với cô ấy không ạ?”

Nhiều Tôn lại cụp mắt xuống, trầm mặc không nói, cho tới lau sạch tay rồi mới buông một câu: “Không cần, anh và cô ấy còn nhiều thời gian.”

Tám anh em, hai người chết ngay tại chỗ, hai người được bệnh viện đưa đơn thông báo nguy kịch. Còn lại bốn người tính mạng cũng ngàn cân treo sợi tóc.

Tường Ly không dám nhắm mắt lại.

Vì chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ lập tức nhớ tới cảnh Tề Cương chết trước mặt mình và đôi mắt đỏ sọng chỉ muốn giết người của Đàm Diệu Minh. Từ tối hôm đó, Đàm Diệu Minh không hề xuất hiện nữa, nhưng cũng không nghe tin anh bị cảnh sát bắt lại.

Vẫn là căn phòng ở khách sạn Skyline ngày trước, vẫn là cảnh hoàng hôn ộp ộp trời, nó đã từng là một thời khắc mà cô thà chịu đựng cô đơn cũng không muốn chạm vào. Cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, khi hoàng hôn đỏ rực trượt qua ngón tay mang đến một cảm giác ấm áp. Nhưng sự ấm áp ấy chung quy vẫn mỗi lúc một xa. Thì ra hoàng hôn vốn rất lạnh lẽo và mong manh.

Cô nói với Dương Viễn: “Phiền anh ấy đưa sáu người anh em kia tới chỗ ở của tôi, bệnh viện không cứu sống được tôi sẽ cứu họ.”

Đàm Diệu Minh liều mạng lộ diện cũng là vì những người anh em đó của mình. Cho dù dốc hết tâm sức, cô cũng phải cứu được người nào hay người ấy.

Dương Viễn rất bất ngờ trước câu nói của cô, nhưng vẫn đáp ứng.

Khi Lục Đông Thâm xuất hiện lần nữa, ngoài cửa sổ trời đã nhá nhem tối. Tường Ly co hai chân lên, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối, ngồi đờ đẫn trước cửa sổ, nhìn chút ánh sáng cuối cùng bị màn đêm nuốt gọn. Đường phố đã lên đèn, rực rỡ phồn hoa, các con đường lớn nhỏ của Thương Lăng lại tập nập rộn ràng. Ánh mắt cô xuyên qua lớp cửa kính nhìn xuống con đường dài hun hút. Ánh đèn lung linh, trông giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm. Nơi ấy chính là quận Xuyên Dương.

Cả quận Xuyên Dương lúc này đã chìm vào bóng tối.

Đó đã từng là mảnh đất phong tình náo nhiệt nhất Thương Lăng, đó đã từng là nơi thắm đẫm tình người, cuối cùng vẫn tắt lịm, mọi hoa lệ, mọi nguy nga vẫn sụp đổ.

Cho tới khi có một người đàn ông đứng sững sau lưng, cô mới lên tiếng: “Anh ấy còn sống không?”

Trong phòng chỉ còn một ngọn đèn yếu ớt, không độ được với đèn hoa rực rỡ ngoài kia. Thế nên Lục Đông Thâm có thể nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Tường Ly phản chiếu lên cửa kính. Mái tóc dài của cô buông xõa, gần như có thể nuốt chửng cả cơ thể. Còn Tường Ly cũng nhìn rõ bóng hình cao lớn đằng sau lưng mình. Anh thậm chí còn chưa kịp thay áo sơ mi, bên trên vẫn là những vết máu loang lổ.

Lục Đông Thâm nhìn vào khuôn mặt in trên cửa sổ, nói một câu: “Còn sống.”

Bả vai Tường Ly run lên, bờ môi cố gắng ép ra một nụ cười nhưng nụ cười của cô rất nhạt nhòa, rất thê lương. Sau cùng, cô giơ tay chỉ về phía quận Xuyên Dương: “Anh xem, đó là nơi các anh khao khát đấy. Nơi ấy ngày đêm ca múa làm các anh chường mắt. Thế nên, giờ nó sạch sẽ rồi.”

Lục Đông Thâm im lặng, không nói một lời.

Tường Ly lại ngồi ôm gối, cô vui mặt vào lòng mình một lúc lâu mới ngẩng đầu: “Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông. Ngày lễ lớn nhất của người Thương Lãng đây.”

“Tường Ly.” Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống: “Nhìn tôi.”

Tường Ly nhìn thẳng vào đôi mắt in trên cửa sổ. Nó đen sẫm, còn khó dò hơn cả bầu trời ngoài kia. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Người chủ trì lễ Tế đông ba ngày nữa vẫn là Đàm Diệu Minh.”

Cô sững người, một giây sau lập tức quay phắt lại nhìn anh với vẻ khó tin.

“Tôi có thể đảm bảo Đàm Diệu Minh sẽ xuất hiện được trong lễ Tế đông. Nhưng Tường Ly, em không được phép hành động bừa bãi.” Lục Đông Thâm nói.

Một lúc sau Tường Ly mới hỏi một câu: “Có thật không?”

“Tôi nói được là sẽ làm được.” Lục Đông Thâm cúi người xuống, nhẹ nhàng giữ lấy khuôn cằm gầy của cô, ánh mắt trầm ổn: “Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?”

Tường Ly bị ép phải đối diện với anh. Chẳng biết đã qua bao lâu, cô mới gật đầu...

~Hết chương 95~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thứ không nhìn thấy mới là thứ nguy hiểm [2033 chữ]

Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẻm vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Ở đất Thương Lãng, ai ai cũng có tín ngưỡng của mình. Họ tôn kính trời đất, nể sợ sức mạnh của thần linh. Cho dù vào thời này khi văn hóa dân tộc đã được khai hóa, nâng tầm, người Thương Lãng vẫn tiếp tục bảo tồn tín ngưỡng của ông cha để lại. Tế đông là hoạt động nghi lễ được người Thương Lãng coi trọng nhất. Lễ phẩm không có yêu cầu gì khắt khe, điều duy nhất yêu cầu là phải có thành ý, thế nên có rất nhiều lúc, người Thương Lãng mất cả năm trời để chuẩn bị cho ngày lễ này. Ví dụ như rượu, nếu chỉ ra chợ mua đại thì dĩ nhiên không được coi là có thành ý, bắt buộc phải tự nấu, tự ủ. Thế nên nếu ai lấy rượu làm tế phẩm cho lễ Tế đông, việc chuẩn bị của họ chắc chắn phải tốn rất nhiều sức lực.

Tế đông là một ngày lễ được tổ chức long trọng và rầm rộ. Thậm chí mọi người ở đây còn coi nó quan trọng hơn dịp tết cổ truyền. Bao năm nay, người chủ trì cho lễ Tế đông vẫn là Đàm Diệu Minh. Anh sẽ dẫn tất cả những người dân ông sống ở Thương Lãng lên núi Thiên Chu. Trong lễ Tế đông, cô gái duy nhất có mặt chính là Tường Ly. Mấy dịp lễ gần đây, cô luôn xuất hiện với tư cách một thần y. Đây cũng là nguyên nhân người dân Thương Lãng cực kỳ kính trọng Tường Ly.

Sau khi Tường Ly trở về nơi ở của mình, ngoài việc lần lượt chuyển những vỏ rượu “Ngũ Nguyệt Túy” được chôn dưới gốc hoa ngọc lan ra ngoài, thì cô cũng bắt đầu ngày đêm không ngừng nghỉ chữa trị vết thương cho sáu người còn lại. Tường Tiểu Thiên lúc ở trong bệnh viện cũng chịu đựng khá nhiều vết thương ngoài da, thế nên nói gì cũng kiên quyết đi theo Tường Ly để phụ giúp cô.

Cửa hàng bán trống gỗ tay và “Thần tiên ẩm” là hai nơi kinh doanh của Tường Ly, bình thường khi không ra cửa hàng, cô sẽ trở về nơi ở của mình. Nơi ở của cô cách xa khu trung tâm náo nhiệt, là một ngôi nhà độc lập nằm giữa một vườn trồng đủ các loại hoa, đường vào quanh co. Nếu vào đúng thời điểm giữa hè, phóng tầm mắt qua sẽ chỉ nhìn thấy toàn là hoa lá cỏ cây, xa hơn nữa sẽ nhìn thấy sông núi sừng sững uy nghi của dãy Thiên Chu. Trước nhà và sau nhà đều treo đầy các loại thực vật đủ màu sắc. Rất nhiều loài cây mọc quanh năm, nhưng đa phần đều là những giống cây cô hái lượm về được sau nhiều năm đi giao du khắp các vùng đất, đều là những nguyên liệu có mùi hương không thấy được ngoài thị trường.

Nếu cô không vào thành cổ, có lẽ sẽ ở lại đây thêm vài ngày, sống một cuộc sống gần như là cách biệt trần thế.

Tại nơi ở của cô, có một dụng cụ dùng để thu thập các nguyên liệu hương truyền thống nhất và một dụng cụ dùng để thu thập các mùi hương tiên tiến nhất, nên nơi này càng giống một nhà kho lưu trữ mùi hương hơn.

Toàn bộ sáu anh em đều được sắp xếp ở phòng khách. Loại gối mà họ dùng là gối thơm, được Tường Ly ngày đêm gấp rút hoàn thành. Tường Tiểu Thiên quan sát sơ qua, trong sáu chiếc gối thơm, ngoài mạch đắng* ra, còn lần lượt bỏ thêm vào 14 loại thực vật. Những 14 loại này lại không hoàn toàn tương đồng giữa sáu chiếc gối.

*Mạch đắng: Hay còn gọi là khổ kiều mạch, là một loài thực vật có hoa trong họ rau răm.

Phòng khách được châm lên bốn ngọn nến, lần lượt đặt vào bốn góc Đông, Tây, Nam, Bắc. Cho dù Tường Tiểu Thiên có ngu ngơ cũng cảm nhận được

bốn ngọn nến đó không hề đơn giản. Chúng hình vuông, rộng khoảng hai inch, trên thân nến lại được trang trí thêm hoa văn rực rỡ, một khi đã châm lên có thể cháy từ sáng tới tối. Mùi của nó đặc biệt nồng, dù đứng bên ngoài nhà vẫn có thể ngửi thấy được một mùi thơm nồng nàn, khói bay vẫn vút.

Bốn ngọn nến này được châm lên suốt một ngày một đêm. Mà trong khoảng thời gian ấy, hai người anh em bị bệnh viện thông báo nguy kịch cuối cùng vẫn không giữ được mạng sống của mình. Tường Ly tự tay vuốt mắt cho họ lần cuối, sau đó ngồi ngầy người một lúc lâu. Từ lúc trở về đến giờ, số câu cô nói đêm được trên đầu ngón tay. Tường Tiểu Thiên hiểu rằng cô đang gấp rút giành giật thời gian, nhưng cuối cùng vẫn không nhanh chân giật lại được hai người anh em từ tay Thần chết.

Sau lần đó, Tường Ly lại càng vui đầu vào việc chữa trị cho bốn người còn lại. Ánh mắt cô tối đi đến đáng sợ. Tường Tiểu Thiên chưa bao giờ nhìn thấy một Tường Ly như vậy.

Lúc ở bệnh viện, bốn người đó cũng đang rơi vào trình trạng chờ chết.

Ngoài việc uống thuốc và ăn loại canh do Tường Ly tự tay nấu theo chế độ đặc biệt, Tường Ly còn lần lượt nhét vào dưới lưỡi từng người một viên thuốc tròn to bằng một hạt đậu nành. Mùi vị khác nhau, có viên nhạt như nước lã, có viên lại có mùi rất nồng. Trước đó Tường Tiểu Thiên đã nhìn ra vấn đề từ những chiếc gói thơm nhưng không dám mạo muội hỏi. Cậu biết Tường Ly cố gắng hết sức như vậy thực tế là muốn Đàm Diệu Minh được yên tâm. Nhưng sau khi hai người anh em qua đời, cậu lại thấy tinh thần của cô có phần bất ổn. Sợ cô nghĩ không thông suốt chuyện gì đó, cậu bèn chủ động kiểm chuyện để nói, hỏi xem những viên thuốc này vì sao lại có sự khác nhau.

“Không phải viên thuốc mà là hương đan*, đây là cách chữa bệnh cổ xưa nhất của người Trung Quốc. Lưỡi đặt lên hương đan, dựa vào chất dịch ở cuống lưỡi tiết ra để từ từ tan chảy. Quá trình tan chảy chính là quá trình mùi hương lan tỏa. Và thứ thực sự giữ mạng cho họ chính là mùi hương này.” Giọng Tường Ly đều đều như nước. Chính vì như vậy, Tường Tiểu Thiên mới càng lo lắng cô đang dồn nén trong lòng quá nhiều cảm xúc: “Sở dĩ mỗi người lại có một viên hương đan khác nhau là vì tình trạng sức khỏe của mỗi người là khác biệt. Cho dù không cần xem báo cáo sức khỏe thì mùi hương trên cơ thể họ toát ra cũng nói lên được hiện trạng các cơ quan trong người họ. Trong số bốn người, một người chuyển hóa axitamin kém trên người sẽ có mùi đường cháy khét, một người chuyển hóa axit kém trên người sẽ có mùi thức ăn hấp chín. Hai người còn lại, một người hơi có mùi rượu, và một người hơi có mùi bánh mì nướng, chứng tỏ một người xuất hiện tình trạng nồng độ axit amin trong máu cao, một người hệ thống đường ruột bị tổn thương nghiêm trọng. Thế nên hương đan dùng cho họ cũng phải là loại thuốc chữa các bệnh này.”

**Viên có mùi thơm.*

Tường Tiểu Thiên nghe cô nói vậy, bèn ghé sát tới ra sức ngửi, mà vẫn chẳng hề ngửi thấy những mùi như đường cháy hay bia rượu. Nhưng cậu biết, Tường Ly có thể ngửi được thứ mùi mà người khác không ngửi được.

Trong lúc giành giật mạng sống cho bốn người họ, Tường Ly lại lấy ra một ít hương đan, tất cả đều được phong kín trong túi, số lượng không hề ít. Những thứ này Tường Tiểu Thiên nhận ra, là hương liệu dùng cho lễ Tế đông. Lần lượt là: Nha hương, anh hương, diên an quân công nhụy hương, vận hương, thần tiên hợp hương, thanh diệu hương. Đi kèm với các loại hương cổ này lần lượt là bảy bảy bốn mươi chín loại nguyên liệu. Có loại phải đặt trong đồ sứ, chôn dưới hầm vài tháng, có loại phải trải qua thử thách thiêu đốt rồi nấu chín suốt hai mùa xuân hạ. Có loại được đặt trong dụng cụ, làm lạnh thành thể rắn. Có loại được bọc giấy thép vàng bên ngoài rồi hun đốt.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Tường Ly lại đang nghiên cứu một loại mùi hương.

Cô ở trong phòng đặt dụng cụ một thời gian khá dài. Khi đi ra, trong tay cô có thêm rất nhiều những dụng cụ bằng thủy tinh, bên trong đựng một loại chất lỏng màu xanh lục đậm. Sau đó cô lại đem tất cả những loại cây trước đó đã yêu cầu Tường Tiểu Thiên ra vườn sau hái như: sinh sạn hương, nhũ hương, cam tùng, mao hương, hương phụ tử, toái lãng hương, cho vào nấu trong lửa lớn, sau đó ở lại tổng phòng đựng dụng cụ một ngày một đêm, từng lọ nước màu xanh lục đậm đều đã chuyển thành màu trắng trong suốt.

Tường Tiểu Thiên hít ngửi thấy không có mùi gì, bèn tỏ ra khó hiểu: “Lễ tế đông năm nay cần thêm một mùi hương nữa à?”

Tường Ly gật đầu, tỉ mỉ đặt cẩn thận từng lọ dung dịch, rồi phong kín trong hộp.

“Sao nó lại không mùi không vị giống như nước vậy?”

Tường Ly thờ ơ đáp: “Nước cũng có mùi có vị, chỉ là em không nhìn thấy và không ngửi thấy thôi.”

Tường Tiểu Thiên nhìn một hồi lâu vẫn không hiểu. Tường Ly kiểm tra lại chiếc hộp một lần nữa, sau khi chắc chắn nó đã được phong kín, cô mới nói: “Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẻm vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.”

Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này bỗng đứng thấy hoang mang lạ. Cậu loáng thoáng cảm nhận được Tường Ly không bình thường nhưng cụ thể là khác lạ ở chỗ nào thì cậu lại không nói rõ ra được. Tường Ly không nói thêm nhiều nữa, cô đứng dậy, đi kiểm tra tình hình của bốn người kia. Tường Tiểu Thiên rất lâu không thấy động tĩnh gì, bèn ra ngoài xem sao thì thấy Tường Ly đang quỳ rạp dưới đất, bả vai run lên từng cơn.

“Gia, thế này là sao ạ?” Tường Tiểu Thiên giật nẩy mình, vội vàng tiến lên dìu cô: “Bốn người họ...”

Tường Ly không đứng lên, cô chạm hần trán xuống nền đất, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói một câu: “Cứu được bốn người ấy rồi, chị không phải hổ thẹn với Đàm gia rồi.”

~Hết chương 96~

Chương 97: Có thêm một Lục Môn chống lưng [2020 chữ]

Lại lịch khùng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.

Cảnh Ninh đang đứng bên cạnh chờ đợi.

Bầu không khí trong văn phòng không được tốt lắm.

Dương Viễn đứng trước khung cửa sổ sát sàn, một tay chống hông, một tay kẹp điều thuốc. Trông anh ấy khá sốt ruột, đi đi lại lại mấy lượt rồi, khiến Cảnh Ninh cũng chóng cả mặt.

So với sự bất ổn của Dương Viễn, Lục Đông Thâm vẫn bình tĩnh và điềm đạm như mọi ngày. Anh đang đọc tài liệu, thi thoảng lại sửa vài chữ bên cạnh. Đây là lịch trình được sắp xếp cho ba tháng tới, Cảnh Ninh này giờ vẫn đang đứng đợi anh ký tên xác nhận. Ban đầu cô không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, về sau nhìn thấy anh lại gạch đi một nét nữa, cô bèn đứng bên nhắc nhở một câu: “Lục tổng, giám đốc Từ đã hẹn gặp anh được một tháng rồi.”

Lục Đông Thâm chuyển tất cả các lịch trình ở trang cuối cùng tới trang đầu tiên, rồi gõ gõ đầu bút lên trên: “Phía giám đốc Từ không gấp, dời lịch hẹn với trưởng ban thư ký Vương lên trước.”

Cảnh Ninh thấy anh đã lên tiếng, cũng không dám nói thêm những lời dư thừa nữa. Cô hiểu, Lục Đông Thâm là một người rất biết cân nhắc toàn diện. Cứ nói đơn giản như các lịch trình tiếp khách, tiệc tùng, sự thay đổi lần này của anh hoàn toàn hướng đến tương lai phát triển của tập đoàn tại Trung Quốc. Nếu còn ở tổng bộ thì người đầu tiên Lục Đông Thâm chọn gặp nhất định sẽ là người của ngân hàng. Nhưng ở trong nước, anh luôn sắp xếp những người có chức quyền lên trước.

Khi ấn định ngày trở về thủ đô, Lục Đông Thâm đưa ra một thời gian cụ thể. Cảnh Ninh liếc nhìn ngày tháng, hơi giật mình, rồi lại tự tính nhẩm một lượt. Đó là ngày thứ hai sau lễ Tế đông của Thương Lãng. Trong lúc đang đắm chiều thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm dặn dò một câu: “Khi về Bắc Kinh, sắp xếp chuyên cơ.”

Cảnh Ninh cung kính trả lời: “Dạ.” Sau đó, cô lại đặt một tập tài liệu dày cộp khác đang ôm trong lòng lên mặt bàn làm việc, rồi rút một tập trong đó ra: “Lục tổng, đây là chỗ gây tò mò bộ phận thị trường đang cần gấp. Còn nữa, mười phút nữa anh nên xuất phát rồi, người bên phía Cục công an thành phố đã trên đường rồi ạ.”

*Thị Cục

Sau khi Cảnh Ninh ra khỏi phòng làm việc, cũng vừa hay Dương Viễn đã hút xong điều thuốc trong tay. Anh ấy ấn đầu lọc vào gạt tàn, rồi cầm gạt tàn tiến về phía trước, đặt mạnh lên mặt bàn. Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên: “Bữa cơm mời Cục công an thành phố chiều nay cậu cũng phải tham gia. Nếu tôi mà là cậu, bây giờ tôi sẽ về phòng nghỉ thay quần áo.”

Dương Viễn với tay kéo chiếc ghế lại, ngồi xuống đối diện anh, gõ tay lên mặt bàn: “Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ gì là sao?” Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu. Tốc độ đọc tài liệu của anh rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân hiệu suất làm việc của anh cực cao. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh “cuối ngựa xem hoa”. Ngược lại, ở chỗ nào đó trong tài liệu cho dù chỉ có một chút khiếm khuyết cũng không thoát khỏi đôi mắt anh.

Cũng giống như, khi trả lời câu hỏi của Dương Viễn, đầu mày anh đã hơi nhíu lại.

Dương Viễn mặc kệ anh đang nhăn mày hay nhăn trán: “Chuyện cậu điều người ngang nhiên chống đối lại người thi hành công vụ, lúc đó tình hình cấp bách nên tôi cũng không tiện hỏi nhiều lắm gì. Còn bây giờ thì sao? Cậu cũng nên nói rõ suy nghĩ của mình đi chứ? Lại dám ra mặt bảo vệ Đàm Diệu Minh, cậu có biết đã tới tai Hội đồng quản trị rồi không? Chuyện Lục Khởi Bạch được điều tới Trung Quốc, đầu phải cậu không biết. Vốn dĩ việc giành được mảnh đất ở quận Quan Dương, Thương Lãng đã được coi là một trận trở mình thắng lợi, bây giờ cậu lại vì chuyện của Đàm Diệu Minh mà bị kéo xuống nước!”

“Cậu định hỏi chuyện gì? Hỏi suy nghĩ của tôi hay hỏi tôi có biết thái độ của Hội đồng quản trị hay không? Suy nghĩ của tôi là cứ bảo vệ Đàm Diệu Minh đã, còn về bất kỳ quyết định nào của Hội đồng quản trị tôi cũng chỉ có thể chấp nhận.” Lục Đông Thâm trả lời ngắn gọn mọi băn khoăn lo lắng của Dương Viễn, sau đó gờ tay ấn vào loa ngoài của chiếc điện thoại bàn: “Vào đây một lát.”

Dương Viễn nghe xong câu ấy là lập tức phát điên: “Đàm Diệu Minh là đối thủ chính diện của cậu mà cậu lại đi bảo vệ anh ta? Bây giờ anh ta đã giết người! Chưa nói đến việc lần này cậu chắc chắn đã kết oán với Nhiều Tôn thì lấy bất kỳ tội trạng nào của Đàm Diệu Minh ra phán cũng đủ tử hình! Cậu định bảo vệ thế nào? Còn nữa, thế nào gọi là cậu chấp nhận mọi quyết định của Hội đồng quản trị? Bây giờ sự phát triển của Skyline là mấu chốt đối với Tổng bộ Lục Môn. Cậu cứ thế dâng toàn bộ lợi lộc cho Lục Khởi Bạch ư?”

Lục Đông Thâm từ tốn cười: “Tôi có lòng nhường, cậu ta cũng phải có bản lĩnh nhận mới được.”

Dương Viễn nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm, bất thành lời nói: “Cô gái đó, không phải là nhân vật đơn giản đâu!”

Câu nói này chuyển chủ đề hết sức tự nhiên. Nhưng Dương Viễn biết nếu Lục Đông Thâm nghe hiểu anh ấy đang nói đến ai thì câu nói kia không hề đường đột chút nào, vì cô gái đó liên quan mật thiết đến chuyện này. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Lục Đông Thâm tiếp lời cũng rất nhẹ nhàng: “Tôi biết.”

“Vậy mà cậu còn...”

Cửa phòng làm việc bị gõ hai tiếng, Cảnh Ninh bước vào: “Lục tổng.”

Lục Đông Thâm ném tập tài liệu trong tay lên mặt bàn, ngữ khí chuyển sang lạnh nhạt: “Trả lại bản báo cáo này cho bộ phận thị trường làm lại, trong này có chỗ xử lý sai số liệu rồi. Là định mức 31.51% chứ không phải 30.51%, sai số của tôi những 1%, thống kê kiểu gì vậy?”

Cảnh Ninh giật mình, sao bộ phận thị trường có thể để xảy ra một sai sót như vậy cơ chứ?

“Đích thân cho nhân viên thống kê số liệu định mức nghỉ việc đi. Giám đốc bộ phận thị trường bị trừ toàn bộ tiền thưởng năm nay, cả phòng bị trừ tiền thưởng nửa năm.” Một câu nói đầy uy quyền và “sinh sát” càng được nói với thái độ thần nhiên như không lại càng khiến người ta không khỏi rét run.

Nhưng Cảnh Ninh đã quá quen với sự sát đá của Lục Đông Thâm rồi. Cô gật đầu, cầm theo tài liệu đi ra ngoài.

Dương Viễn đi đi lại lại: “Tôi phục cậu thật đấy. Đến lúc nào rồi mà cậu còn có thể phát hiện ra mình mất 1% định mức cơ chứ?”

Lục Đông Thâm nói nhẹ như gió thoảng: “Mất một 1% định mức tức là ném hơn chục triệu ra ngoài cửa sổ. Cậu chủ Dương, tôi là người làm ăn, không phải nhà từ thiện.”

“Tôi phải gọi cậu một tiếng cậu chủ Lục mới đúng.” Dương Viễn vòng ra trước bàn làm việc, chống hai tay lên mặt bàn: “Một người có năng khiếu bẩm sinh vượt xa cả Quý Phi vậy mà lại có thể khiến bản thân mất tích một cách sạch sẽ không dấu vết. Lai lịch của cô gái này khủng khiếp thế nào đâu phải cậu không đoán được.”

“Lai lịch khủng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.”

Dương Viễn thẳng thốt: “Không lẽ cậu định...”

Lục Đông Thâm ký một chữ lên phía cuối tập tài liệu rồi gấp lại, nhìn đồng hồ: “Tối lúc chúng ta xuất phát rồi.”

Quan tài dành cho Tề Cương và một người anh em khác đã được chuẩn bị xong, chỉ còn đợi tới ngày lễ Tế đông để khiêng lên núi Thiên Chu. Chuyện này do Tưởng Tiểu Thiên chịu hoàn toàn trách nhiệm. Ngoài việc này ra, cậu còn phải quản lý cho tốt tất cả những vật phẩm dùng cho ngày lễ. Đây thật ra cũng là một việc dễ dàng vì trước kia những việc này cũng đều do cậu phụ trách. Bầy loại hương đàn được đặt riêng rẽ, phân loại cẩn thận. Riêng một loại làm thêm, Tưởng Ly không để Tưởng Tiểu Thiên bảo quản. Mặc dù Tưởng Tiểu Thiên ôm một bụng ngờ vực nhưng cũng không dám hỏi gì.

Một ngày trước lễ tế đông, Tưởng Ly gọi Tưởng Tiểu Thiên đến trước mặt, đưa cho cậu hai văn bản. Tưởng Tiểu Thiên mở ra xem, hóa ra là hợp đồng chuyển nhượng “Thần tiên âm” và cửa hàng trống gỗ tay. Mục người được chuyển nhượng đề tên của cậu. Cậu giật mình: “Gia, việc này là...”

“Sau này hai nơi này thuộc về em” Tưởng Ly nói: “Bí kíp của Thần tiên âm không khó, rồi chị sẽ đưa em. Cửa hàng trống chị chỉ mang theo chiếc trống ở ngoài cửa lớn, còn lại em tiếp tục kinh doanh đi.”

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này là giật mình: “Gia, chị định ra đi sao?”

Đi ư...

Tưởng Ly nhìn hai cỗ quan tài đặt trong vườn, ánh mắt nhạt nhòa. Con người giàu sang một đời, nghèo đói một đời, bôn ba một đời, cuối cùng vẫn chẳng thể đi ra khỏi khoảng cách của một chiếc quan tài...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Lễ Tế đông của Thương Lăng [2267 chữ]

Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?

Trong một ngày dài ở Thương Lãng, Tường Ly thích nhất chính là buổi chiều.

Bất luận bốn mùa xoay chuyển thế nào, buổi chiều của Thương Lãng luôn toát ra một vẻ lười biếng. Chẳng trách đám khách du lịch kia luôn bịn rịn không muốn rời đi, ngay cả một người thoải mái, thích bay nhảy như Tường Ly còn tình nguyện sống cả đời ở đất Thương Lãng này. Buổi chiều mùa đông ở Thương Lãng rất ấm áp, không còn cái oi ả của mùa hè, mát mẻ, lành lạnh, rất thích hợp để nằm lỳ trong vườn, đánh một giấc.

Khi Tường Ly đẩy cửa đi vào tiệm cắt tóc Dương Dương, ông chủ cũng đang gà gât như thế. Ông chủ nằm dựa lên một chiếc ghế dài rộng lớn, trên ghế trải một tấm da báo. Ánh nắng hắt vào qua lớp kính trên cửa sổ, rơi xuống chiếc mũ bò kiểu cao bồi của ông chủ.

Đây là một tiệm cắt tóc không lớn, thậm chí còn không to bằng khu vườn trong quán bán trống của cô, nhưng nó lại là cửa hàng đã có thâm niên ở đất Thương Lãng này. Trước cửa dựng một ống xoay trong suốt đã cũ có hoa văn ba màu đỏ, xanh lam, trắng. Bốn chữ “Tiệm cắt tóc Dương Dương”* ban ngày nhìn còn ổn, tối tối khi đèn lên rực rỡ, “Dương Dương” sẽ biến thành “Nhật Nhật”. Nhưng ông chủ cũng lười sửa chữa, hoặc có thể ông ấy nghĩ rằng “Ngày ngày làm tóc” cũng là một dấu hiệu cho thấy việc kinh doanh khởi sắc, đi lên.

**Trong tiếng Trung là bốn chữ.*

**Chữ Dương (陽) khi bị che mất bộ Ấp sẽ thành chữ Nhật (日)*

Trên thực tế, nơi này là tiệm làm tóc nổi tiếng nhất Thương Lãng.

Ông chủ là người Hán, bình thường sống ẩn dật, khiêm nhường, nhưng nghe nói đều đã từng giành giải trong cuộc thi Làm tóc đẹp toàn thế giới, vô cùng vinh dự. Nhưng truyền kỳ về ông chủ này cũng chỉ là câu chuyện bên tách trà của người dân Thương Lãng mỗi buổi chiều nhàn nhã. Họ công nhận là tay nghề của ông chủ rất khá, nhưng không cảm thấy quá khứ của ông ấy ngẫu đến mức nào. Người Thương Lãng cho rằng một người giỏi như thế đáng nhẽ nên sống ở một thành phố lớn mới phải.

Chỉ có Tường Ly biết rõ, ông chủ ở đây không phải người thường. Ở trong tiệm, cô từng nhìn thấy một bằng chứng nhận được đóng khung treo trên vách tường. Trong mắt rất nhiều người dân Thương Lãng, đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy viết đầy chữ tiếng Anh mà thôi, nhưng Tường Ly nhìn rất rõ, đó là một bức thư mời tới từ Hoàng gia Anh.

Rõ ràng là một cao nhân, vậy mà lại quyết mở một tiệm làm tóc không thể bình thường hơn ngay tại Thương Lãng này. Hơn nữa tên tiệm cũng được đặt gọn gàng, giản dị. Mỗi lần nhìn lên hàng chữ ấy, Tường Ly lại nhớ về phòng triển lãm ảnh Đại Bắc ở Bắc Kinh.

Ông chủ họ Hà, hơn ba mươi tuổi, xét tình trạng từ trước ra sau quán chỉ có một mình anh ấy, thì có lẽ anh ấy vẫn độc thân, tướng mạo cũng không tệ, vóc người khá cao ráo, vai rộng, hông thon, tính cách có phần lạnh lại có phần kiêu ngạo, còn hơi bướng bỉnh nữa. Anh ấy thích đi du lịch, có những đợt tiệm cắt tóc đóng cửa liền một lúc hơn nửa tháng trời.

Hôm nay Tường Ly khá may mắn, ông chủ Hà không những không đóng cửa quán mà trong quán còn không có một vị khách nào khác. Có lẽ giờ này mọi người vẫn đang ngủ trưa.

Sau khi nghe thấy tiếng động, ông chủ Hà giơ tay kéo vành mũ xuống. Nhìn thấy Tường Ly, anh hỏi: “Cắt tóc hay dưỡng tóc?”

Tường Ly đi thẳng vào bàn gội đầu, nói một câu: “Cắt tóc.”

Ông chủ không có thói quen gội đầu cho khách, phàm là các vị khách đến tiệm đều tự gội. Ông chủ Hà đứng dậy vòng ra phía trước bàn gội đầu, khoanh hai tay trước ngực, đứng nghiêng người ở đó: “Chẳng phải đợt trước vừa mới cắt sửa một chút sao?”

Tường Ly cũng được coi là khách quen của tiệm. Dĩ nhiên ông chủ Hà biết mặt cô. Anh biết Tường Ly là một người rất yêu quý mái tóc của mình, thế nên đa phần cô tới tiệm chỉ để dưỡng tóc, tóc dài hơn một chút thì chỉnh sửa lại. Cô luôn có yêu cầu riêng với độ dài mái tóc của mình, bắt buộc phải cố định ở một vị trí, không được dài hơn, cũng không được ngắn hơn. Có nhiều lúc ông chủ Hà thật chỉ muốn cầm thước đo cho chuẩn xác.

Tường Ly đang làm ướt tóc, ngón tay hơi khựng lại, sau đó trả lời: “Lần này là cắt ngắn, ngắn như mái tóc giả của tôi vậy.”

Ông chủ Hà sững người.

Một lát sau, anh tiến lên, bóp cho cô một ít dầu gội đầu. Cô đang định ngẩng đầu lên thì bị anh nhẹ nhàng giữ lấy đầu: “Nằm yên.”

Ông chủ Hà đích thân gội đầu cho cô.

Khi ngồi ra trước gương, khoác áo vào để cắt tóc, ông chủ Hà lấy chiếc khăn bông quấn tóc của cô xuống, nhìn chăm chăm vào Tường Ly trong gương và hỏi: “Sao bỗng nhiên lại muốn cắt ngắn hẳn đi?”

Tường Ly nói: “Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?”

“Vậy thì cô đi làm ni cô luôn chẳng phải tốt hơn sao?” Ông chủ Hà nói một câu, rồi cầm máy sấy tóc lên tay: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Ừm.”

Ông chủ Hà không nói nhiều nữa, bắt đầu sấy khô mái tóc cho cô. Khi đã khô đến một mức độ nhất định, cây kéo trong tay anh bắt đầu múa lượn. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Chất tóc của cô đẹp lắm, cắt đi thật là đáng tiếc.”

Tường Ly nhìn từng ngón tay gầy của anh xuyên qua những lọn tóc: “Vậy một người có khả năng tạo mẫu đỉnh cao như anh núp ở Thương Lãng, mở một cửa tiệm nhỏ chẳng phải cũng rất đáng tiếc sao?”

Ông chủ Hà đánh mắt nhìn vào gương một cái: “Như nhau cả thôi.”

Tường Ly ngẫm lại câu nói này, bỗng nhiên cảm thấy đúng là “như nhau cả” thật.

“Lễ tế đông ngày mai có thể tiến hành được không?” Ông chủ Hà hỏi.

Từng sợi tóc là tả rơi xuống, ánh mắt Tường Ly rất kiên định: “Được.”

Ông chủ Hà cũng không hỏi nữa.

Ngược lại, Tường Ly hỏi anh: “Xem ra năm nay anh lại không định tham gia rồi.” Theo thường lệ, vào thời điểm này, các nhà đều đã phải lấy tế phẩm của mình ra đặt trước cửa sổ. Tiệm cắt tóc này vẫn khá sạch sẽ.

Ông chủ Hà động tác dứt khoát: “Tôi không phải người Thương Lãng, cũng không có tín ngưỡng, thế nên lễ Tế đông cũng không có quá nhiều ý nghĩa đối với tôi.”

“Dầu sao cũng là một truyền thống của Thương Lãng, cũng là dấu ấn của cả một thời đại.” Tường Ly nói.

Nghe xong câu này, ông chủ Hà bật cười, nhìn cô: “Cô nghĩ kiểu truyền thống này còn duy trì được bao lâu?”

Tường Ly sững người, nhìn vào mặt ông chủ trong gương.

Ông chủ Hà lại đưa một đường kéo, nói tiếp: “Trong mối quan hệ phụ thuộc giữa thời đại và con người, thời đại là chủ nhân, người là phụ. Thế nên không có cái gọi là thuộc về thời đại của ai. Con người chung quy cũng sẽ tan biến, nhưng thời đại vẫn cứ tiếp tục. Cuối cùng, một thời đại thuộc về một con người đặc biệt nào đó cũng sớm muộn bị chôn vùi trong dòng sông ký ức dài vô tận, không để lại chút dấu vết nào.”

Câu nói ấy rơi vào trái tim Tường Ly, bỗng dung lại cửa thành một vết nứt bi thương...

Lễ Tế đông vẫn tiến hành theo đúng lịch trình.

Tuy chỉ vì một ngày lễ ngắn ngủi như vậy nhưng lại hao tổn thời gian chuẩn bị suốt cả năm dài của người dân Thương Lãng.

Ngày hôm nay, các nam đỉnh của Thương Lãng từ lúc trời còn chưa sáng hẳn đã xuất phát tới dãy núi Thiên Chu. Giữa cảnh bình minh lác đác rải rác, ở phía xa xa thấp thoáng bóng ngọn núi Kỳ Thần nằm đối diện.

Lễ Tế đông của Thương Lãng được tổ chức ở nơi cao nhất của núi Thiên Chu, đối diện với vị trí bái tế núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên, tất cả mọi người đều cầu mong một năm mùa màng bội thu và vạn sự như ý. Hơn nữa trong ngày này, nếu gia đình nào không may có người qua đời, họ cũng sẽ kiêng quan tài của người thân lên đỉnh núi Thiên Chu để người thân được nhận lời chúc phúc của trời đất, và được siêu thoát, an lạc.

Có những người chủ quản từ sớm đã bày bố vị trí đài tế. Nổi bật nhất vẫn là chiếc trống da trâu khổng lồ treo lơ lửng trên đài tế. Nghe nói tuổi tác của nó gần như đã dài bằng cả lịch sử của Thương Lãng rồi. Dùi trống được làm bằng xương bò, đầu dùi được mài nhẵn, sáng bóng.

Bốn phương tám hướng trên đài tế được kéo những dải cờ phong mã dài miên man, năm màu cờ kiêu hãnh đón gió. Cho dù đứng dưới chân núi vẫn nhìn rõ được mọi thứ, vang dội đứng giữa nơi nối liền trời xanh và mặt đất, trở thành một nấc thang nối giữa trần thế và tiên cảnh. Bốn phía của đài tế lần lượt dựng bảy đài hương rất to, mỗi một đài hương đều to bằng vòng ôm của một người trưởng thành, cao khoảng hai mét, sau đó lại nối liền với một đài đèn Trường Minh cao ba mét. Trong thời gian tế lễ, ngoài ngọn đèn Trường Minh bảy ngày bảy đêm không tắt ra thì tác dụng của 28 đài hương ở bốn phía cũng có tác dụng rất quan trọng. Hương phẩm tế lễ sẽ cùng được đốt bảy ngày bảy đêm giống đèn Trường Minh. Một khi hương phẩm được châm lên, sẽ không ai được tùy ý thêm vào trong khoảng thời gian này nữa.

Khi Tường Ly còn chưa xuất hiện, việc đốt hương trong lễ Tế đông thật ra chỉ khá khó khăn, bởi vì không ai biết cách làm cho mùi hương có thể giữ được lâu như thế. Đài hương của lễ Tế đông được truyền lại từ nhiều đời. Để đỡ bằng đồng xanh, cốc bằng thủy tinh, ché tác vô cùng tỉ mỉ, trông thì có vẻ to và thô nhưng bát đựng hương lại khá nhỏ nhắn. Việc này yêu cầu người cử hành lễ tế phải có kỹ thuật siêu cao, cần phải điều chế được một lượng nhỏ mùi hương những đủ để duy trì trong một thời gian dài.

Từ sau khi Tường Ly đến Thương Lãng, cô đã giúp mọi người giải quyết vấn đề này. Đây cũng là nguyên nhân, cô là cô gái duy nhất được tham gia tế lễ.

Giờ lành đã điểm, người gõ trống bắt đầu gõ vang dội.

Tiếng trống trầm đục xa xôi, như tiếng của trời đất, lại như có thể vang vọng lên tận mây xanh.

Sau hồi trống, Đàm Diệu Minh và Tường Ly đã lập tức xuất hiện...

~Hết chương 98~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Một tiếng cảm ơn [2178 chữ]

Anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.

Trước lễ Tế đông, Tường Ly đã có biện pháp dự phòng.

Lục Đông Thâm hứa với cô sẽ bảo đảm Đàm Diệu Minh có thể tham gia lễ Tế đông đúng thời gian. Mặc dù cô biết một người như Lục Đông Thâm sẽ không coi lời hứa là trò trẻ con, nhưng cô cũng hiểu những tội trạng mà Đàm Diệu Minh đang mắc phải. Không chỉ mình cô hiểu mà cả Thương Lăng này đều biết rõ con thuyền của Đàm Diệu Minh đã lật. Thế nên lễ Tế đông lần này khiến tất cả mọi người tham gia đều phải lo lắng.

Việc cô cần làm chính là phòng trường hợp “vạn nhất”. Trong lễ Tế đông, quyền uy của cô dĩ nhiên không thể bằng được Đàm Diệu Minh, nhưng cũng còn hơn cả lễ tế bị hủy bỏ.

Lễ tế đông có một “hồng trường”.

Cái gọi là “hồng trường” nói trắng ra không khác gì một phòng nghỉ ngơi hay một phòng thay đồ trước lễ tế. Đó là một khu vực được dựng lên tạm thời dưới chân núi trước lễ Tế đông. Diện tích khá rộng lớn. Bên trong, ngoài những phục trang chuẩn bị cho ngày lễ tế và làm nơi nghỉ ngơi cho mọi người thì còn có thể cất giữ không ít đồ đạc. Tác dụng của nơi này rất lớn, trong thời gian chuẩn bị, nơi đây cũng làm nơi nghỉ ngơi cho các thành viên tham gia lễ tế.

Thời gian bắt đầu lễ Tế đông của Thương Lăng phải thống nhất với giờ mặt trời mọc.

Mùa đông, mặt trời mọc khá muộn.

Nhưng Tường Ly thức trắng cả đêm, từ sớm đã có mặt ở hồng trường.

Vào giờ gà còn chưa thức dậy, cô đã thấy Tường Tiểu Thiên cuống cuống chạy vào nói với cô: *Đàm gia quay về rồi!*

Tường Ly giật thót, vội đứng lên, lao ra ngoài.

Trong hồng trường có một nơi chuyên dùng để đặt các quan tài, bởi vì lễ Tế đông năm nào cũng có một hai gia đình có người thân qua đời. Thế nên các quan tài sẽ được khiêng tới đây trước, sau đó sẽ được các nhân viên có liên quan khiêng lên tận đỉnh núi.

Đàm Diệu Minh đứng ngay trước quan tài.

Hai cỗ quan tài chuẩn bị Tế Cương và một người đàn em lúc trước để tại nơi ở của Tường Ly đã được khiêng tới đây, tiếp đó lại có thêm hai người anh em không cứu được về sau, tổng cộng là bốn cỗ quan tài, được xếp thẳng hàng theo hình Nhữ Nhất (—).

Cái bóng cao lớn của Đàm Diệu Minh chìm khuất trong sắc trời lơ nhơ, âm u, yên lặng nhìn ngắm bốn cỗ quan tài. Sau khi nghe thấy tiếng động, anh cũng không quay đầu lại. Anh đưa tay nhẹ nhàng cọ lên mép của những chiếc quan tài, từng cái từng cái một. Tường Ly chạy rất gấp gáp, sau khi nhìn thấy anh thì đột ngột dừng bước, thờ hồng hộc. Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, nhưng bao nhiêu cảm xúc hỗn độn đè chặt trong lồng ngực nhiều ngày qua lập tức bùng nổ rồi lan tỏa, sau đó tất cả tụ lại thành một dòng nước mắt ào ào như suối chảy, như lũ cuốn, như tuyết lở. Nhưng tất cả những mừng rỡ, kích động ấy, khi bật ra thành tiếng lại trở thành một âm thanh dè dặt, nhỏ nhẹ. Thanh âm của cô mỏng manh dễ vỡ như tiếng của một con chim: “Đàm gia.”

Bàn tay đang chống lên quan tài của Đàm Diệu Minh chợt khựng lại. Lát sau, anh quay người qua.

Anh lại là Đàm Diệu Minh của ngày xưa.

Không còn sát khí hung tợn như khi ở trong bệnh viện, không còn sự máu me khiến người ta ngửi thấy mùi cũng phải tê tái ruột gan. Sau lưng anh là cả một bầu trời đen đặc. Ở một góc đường chân trời, biển mây đang thấp thoáng hiện lên giữa những ngọn núi, như những ngọn sóng đang rực rạch cuộn trào lên xuống. Nét mặt anh chất chứa một nỗi đau, rồi lại hóa thành dịu dàng sau giây phút nhìn thấy Tường Ly, giống như cát trắng rơi xuống dòng sông Nhật Nguyệt dài đằng đẵng, nhẹ nhàng thong thả.

Anh giờ tay về phía cô.

Tường Ly chỉ sợ cảnh tượng đang hiện hữu trước mặt là một giấc mơ, thế nên không dám liều lĩnh lỗ mãng xông lên. Cô đi từng bước cẩn thận về phía anh, cho tới khi, tay cô được anh nắm chặt.

Trái tim thất lại bao ngày qua bỗng nhiên được đặt xuống, đồng thời ngay lúc ấy, hốc mắt cô cũng đỏ rực lên.

Đàm Diệu Minh nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, rồi đưa tay lau đi vệt ướt nơi khóe mắt cô. Anh nói nhỏ: “Nha đầu ngốc, khóc gì chứ.”

Cô khẽ lắc đầu, cúi gằm xuống, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt chuẩn bị tràn trề tuôn. Khi ngẩng mặt lên, khóe môi cô nở một nụ cười nhẹ: “Anh về được là tốt rồi, bây giờ tất cả mọi người đều đang đợi Đàm gia đấy.”

Đàm Diệu Minh nhìn khuôn mặt sáng như trăng của cô, đã có mấy lần không kìm được muốn ôm cô vào lòng. Anh muốn ôm chặt lấy cô, cảm nhận mùi hương và nhiệt độ của cô, cũng muốn hỏi một câu: *Em có nhớ anh không? Em có đợi anh không?* Tất cả những lời nói và sự kích động ấy đều bị anh ấn chặt vào tận đáy lòng. Anh biết, dầu mình có khao khát đến mức nào cũng chẳng qua là trăng dưới nước, hoa trong sương, không chạm vào được, càng không ảo vọng được.

Cuối cùng, anh chỉ nói một câu: “Mấy ngày qua vất vả cho em rồi.”

Mọi tình cảm sâu sắc cuối cùng chỉ đọng lại thành hai chữ “vất vả”.

Tường Ly ghen ngào: “Là việc em nên làm mà.”

Đàm Diệu Minh quay người lại, nhìn xuống bốn cổ quan tài. Anh vẫn nắm chặt bàn tay của Tường Ly chưa hề buông ra. Đây là việc duy nhất anh muốn làm và cũng có thể làm được, cứ thế nhẹ nhàng nắm tay cô trong lòng bàn tay mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ bé. Lần đầu tiên khi anh nắm lấy nó, anh đã nghĩ: Sao trên đời lại có một bàn tay nhỏ đến như vậy? Vừa nhỏ lại vừa mềm mại, từng khớp ngón tay cũng thanh mảnh xinh xẻo, giống như bàn tay ngọc có thể đùa nghịch. Mỗi lần nắm tay cô, anh đều phải cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ sợ không cẩn thận nắm chặt sẽ làm cô đau, làm cô bị thương.

Cho dù đến tận bây giờ, anh vẫn không đành lòng bỏ quá nhiều sức. Cô là người con gái duy nhất trong cuộc đời này khiến anh rung động, giống như trăng sáng vàng vạc trên cao, giống dòng suối mát lạnh nơi khe núi. Anh muốn được ôm vào lòng, bảo vệ và chăm sóc.

“Bốn người họ nhờ có em cũng đã được ra đi thanh thản.” Đàm Diệu Minh nói.

Tường Ly đột ngột siết chặt tay anh: “Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh quay đầu nhìn cô. Bờ môi cô nhấp nháy một chút, dường như có vô vàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chú của Đàm Diệu Minh, cô chỉ nói một câu: “Em sẽ không để anh có chuyện gì đâu.”

Ánh mắt Đàm Diệu Minh hiền hòa như một con chim bồ câu, đối mặt với câu nói của cô cũng chỉ còn sự cung chiêu. Anh xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Ngốc ạ, anh đã gặp chuyện rồi.”

Tường Ly cắn chặt môi, cắn rất mạnh.

Chung quy cô vẫn ngửi thấy mùi của tuyệt vọng từ những câu nói nhẹ nhàng thản nhiên của Đàm Diệu Minh, nhưng cô chưa bao giờ là một người cam chịu số phận. Giữa đêm đen mênh mông này, xuất hiện trong hòng trường đầu phải chỉ có mình Đàm Diệu Minh. Cách đó không xa có mười chiếc xe. Một vài chiếc cô khá xa lạ, nhưng có một chiếc cô rất quen mắt.

Đàm Diệu Minh với tư cách là người chủ trì của lễ tế không có quá nhiều thời gian để đau lòng thương cảm hay nói chuyện nhi nữ tình trường, chẳng bao lâu sau anh đã phải vào trong chuẩn bị mọi công việc. Khi Đàm Diệu Minh rời đi, cô nhìn thấy có một vài người từ những chiếc xe đó đi xuống, bám sát theo anh.

Một nỗi bi thương dâng lên trong lòng cô.

Nhìn theo bóng anh dần dần bị màn đêm nuốt chửng, Tường Ly nhủ thầm trong lòng: *Đàm gia, anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.*

...

Chiếc xe chìm khuất trong bóng đêm vẫn không nhúc nhích.

Nó lặng lẽ im ắng như một linh hồn.

Hòng trường là một địa điểm trung chuyển của núi Thiên Chu, có tác dụng chuyển tiếp từ trên xuống dưới và ngược lại. Men theo con đường núi quanh co là có thể lái xe xuống núi, vòng theo con đường núi nhỏ hẹp là có thể đi bộ lên tới đỉnh.

Tường Ly đi về phía chiếc xe đó.

Trong bầu không khí hơi loãng, có mùi thuốc lá, thoang thoảng khi có khi không, mỏng manh như những sợi tơ du ngoạn khắp nơi.

Cô biết mặt người tài xế đó, lái xe rất vững vàng, đồng thời cũng là một vệ sỹ có thân thủ không tồi. Người ấy nhìn thấy cô đi đến thì lập tức bước xuống xe, hơi kéo cánh cửa hàng ghế sau ra, làm một động tác mời.

Cửa xe vừa mở, từ trong tỏa ra một mùi hương nam tính nồng nàn, thanh mát sạch sẽ, vừa xa cách lại có phần quyến rũ, giống như lớp băng dưới gió trắng, bảy phần lý trí, ba phần dụ dỗ. Tường Ly hít sâu một hơi rồi chui vào trong xe.

Lục Đông Thâm ngồi ở ghế sau, bên cạnh có gạt tàn thuốc, bên trong đặt một đầu lọc. Mùi thuốc lá bên trong xe không quá nồng. Có lẽ trong lúc cô nói chuyện với Đàm Diệu Minh, anh đã mở cửa sổ giải phóng bớt ra ngoài. Thế nên, mùi thuốc lá trong không khí mới giống như nanh vuốt của anh, không lúc nào không yên lặng đứng trong bóng tối quan sát mọi thay đổi của thời thế.

Người tài xế đó không lên xe, chỉ đóng chặt cửa xe lại.

Làn hơi ấm áp trong xe len lỏi từng lỗ chân lông, ngăn cản mọi sự lạnh lẽo trước khi bình minh tới. Cô nói một câu cảm ơn với Lục Đông Thâm, việc Đàm Diệu Minh có thể xuất hiện ở đây không dễ dàng gì.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ khẽ cười: “Tường Ly, những gì em nợ tôi sao có thể trả hết chỉ bằng một tiếng ‘cảm ơn’?”

Tường Ly ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt anh ẩn nấp trong bóng tối, nụ cười rất thoáng qua, chỉ như đàn cá loáng thoáng lướt qua giữa gợn sóng lăn tăn. Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc dâng lên trong đôi mắt anh, anh giờ tay hướng về phía gò má cô.

Đầu tiên cô giật mình, sau khi phản ứng lại định né tránh thì đã không thể trốn được nữa. Lòng bàn tay rộng dày của anh áp lên má cô rồi trượt qua, từng ngón tay gầy xuyên qua những lọn tóc của cô. Anh hỏi nhỏ: “Cắt tóc rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đừng hy sinh bản thân vào đó [2077 chữ]

Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh.

Tường Ly hơi giật mình.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh rất vừa phải, không quá lạnh, không quá nóng, dùng hai từ “ấm áp” để hình dung là thích hợp nhất. Nó áp lên khuôn mặt lạnh lạnh của cô, từng ngón tay gầy có vẻ như hững hờ vờn về đuôi tóc cô. Kim giây của chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay anh nhảy từng nhịp, từng nhịp, từ tốn, chậm rãi, cũng giống như cảm giác mà anh mang tới cho người ta vậy. Hơi thở của anh trong phút chốc bao trùm hết thấy.

Mỗi người đều có một mùi hương của riêng mình. Mùi hương này tới từ thói quen sinh hoạt và thói quen tâm lý hằng ngày của cá nhân, thông qua da thịt chuyển hóa thành mùi cơ thể. Trên đời không có những mùi cơ thể giống y hệt nhau, giống như việc cho dù đi tìm khắp thiên hạ cũng không thể tìm ra hai phiến lá giống nhau như đúc vậy. Mùi cơ thể của con người là không thể thay đổi được, cho dù dùng nước hoa hoặc cao bôi cơ thể cùng với sự phụ trợ của các loại mùi xung quanh thì cũng chỉ là tạm thời.

Mùi hương của Lục Đông Thâm rất sạch sẽ, như nước vậy nhưng lại toát ra sự mát mẻ giống như băng. Một mùi hương như thế dù trong xe có mùi thuốc lá hay bản thân anh đã uống rượu thì nó vẫn tồn tại. Tường Ly vẫn luôn cảm thấy trên người anh có một thứ gì đó giống như móc câu, không phải đôi mắt, không phải quyền uy mà chính là mùi hương trên cơ thể. Một người đàn ông có được thứ mùi sạch sẽ tươi mát như vậy chứng tỏ anh cực kỳ để ý tới thực đơn dinh dưỡng và việc rèn luyện sức khỏe hằng ngày, nói một cách khác là rất chú trọng tới chất lượng cuộc sống, hơn nữa về tâm lý cũng luôn được cân bằng.

Chính vì mùi hương của một người toát từ trong ra ngoài thế nên nó là phương pháp trực tiếp nhất để bộc lộ thói quen và bí mật của chúng ta. Việc mùi hương trên người Lục Đông Thâm quá sạch sẽ chỉ có thể chứng minh hai điểm: Hoặc anh là một người trong sáng tới đỉnh điểm; hoặc anh là một người thâm sâu tới tận cùng.

Một người đàn ông được coi là Chiến thần của thương trường sao có thể trong sáng tới đỉnh điểm được chứ?

Tường Ly hơi nghiêng mặt, né tránh bàn tay của anh, nhưng vẫn không né được khỏi mùi hương của anh. Cô có một cảm giác mơ hồ, mỗi lần lại gần anh, mùi hương của anh luôn quán chặt lấy hơi thở của cô, lôi kéo từng nhịp thở của cô, si mê đeo bám đồng thời len lỏi vào trong cơ thể cô, huyết mạch của cô.

Thật ra, cô sợ sự giao hòa mùi hương như thế này.

Trên đời này có một loại mờ ám không thông qua sự tiếp xúc cơ thể mà là khi mùi hương của nhau đan cài. Chính vì cơ thể mình hòa trộn mùi hương của đối phương, thế nên tình cảm mới mê muội và cũng vì thế mới khiến con tim loạn nhịp.

Lục Đông Thâm thấy cô không nói gì, ngón tay men theo đường nét gò má vuốt xuống rồi nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô: “Chuyện đã hứa với tôi không

quên đấy chứ?”

Bàn tay trên cầm cô trông có vẻ hồ hững, thực chất cô lại không cự quậy được, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt anh trong bóng tối. Rất lâu sau cô mới lên tiếng: “Không quên.” Anh yêu cầu cô không được hành động bừa bãi, thì anh mới bảo lãnh cho Đàm Diệu Minh ra ngoài.

Lục Đông Thâm quan sát cô, dường như đang đánh giá độ tin cậy của lời hứa này. Lát sau, anh mới buông tay: “Những người đi theo sau Đàm Diệu Minh đều là cảnh sát chìm.”

“Tôi biết.”

“Biết là tốt.” Ánh mắt Lục Đông Thâm nheo lại nhỏ như hạt đậu: “Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh. Tưởng Ly, nhớ kỹ, đừng hy sinh bản thân vào chuyện này.”

Có một khoảnh khắc, hơi thở của Tưởng Ly hơi gấp gáp, nhưng cuối cùng cô vẫn che giấu được, gạt đầu. Qua một lúc, cô hỏi: “Sau lễ Tế đông, phần trăm giữ được mạng sống của Đàm Diệu Minh là bao nhiêu?”

Trên đỉnh đầu là sự trầm mặc.

Cô không đợi được câu trả lời, bèn ngược mắt lên nhìn anh, nhưng chợt giật mình lạnh ngắt vì sự u tối, nặng nề trong đôi mắt ấy. Từ đầu tới cuối anh vẫn không cho cô một đáp án, đôi mắt anh lại thâm trầm như biển khơi, trong âm thầm đang cuộn trào một sự nguy hiểm khiến người ta bất an. Nhưng chính sự im lặng đó đã giúp Tưởng Ly hiểu ra tất cả. Cô không gan hỏi nữa, chỉ khẽ nói một câu: “Dù kết quả như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh.”

Nơi đường chân trời xa xôi nhất ngoài cửa xe đã có chút bình minh nhạt nhòa xuất hiện.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, đè nén sự khó chịu ứ đọng trong lòng, quay người mở cửa xe.

“Tưởng Ly.”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm một thứ gì đó khiến người không thể nắm bắt được trong đôi mắt cô. Dường như anh còn có điều muốn nói, nhưng chung quy Tưởng Ly vẫn không đợi được câu anh thật sự định thốt ra. Sau cùng anh chỉ giơ tay lên vuốt tóc cô, cất giọng trầm thấp nói một câu: “Sau này nuôi tóc dài đi.”

Sau ba tiếng gà gáy sáng, bình minh tan dần, đường chân trời đã sáng rực lên.

Hằng năm, lễ Tế đông của Thương Lãng đều bắt đầu như vậy.

Tiếng trống rền vang, từng tiếng ầm ầm như sấm dậy, như tiếng trống mừng xuân, sau khi vang lên là hoa nổ chim kêu.

Lễ Tế đông lấy màu trắng làm chủ đạo.

Thế nên những người tới tham gia lễ Tế đông đều mặc quần áo trắng. Cho dù là đám cảnh sát mặc thường phục chỉ tạm thời đứng bên ngoài vây quanh, theo dõi Đàm Diệu Minh thì cũng mặc sơ mi trắng để tôn trọng truyền thống.

Sau khi tiếng trống chấm dứt, Đàm Diệu Minh cũng xuất hiện với tư cách người chủ trì.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, hai tay nâng một chiếc trượng tế có vẽ hình hoa văn và mây lành, từ từ bước lên đài tế trên con đường nhỏ được đám đông hai bên rẽ ra nhường lối. Từng tiếng trống như vang tận tới trời cao, tiếng gió rít như găm thẳng vào trái tim mọi người. Có một tia nắng từ tầng mây ló ra ngoài, ở nơi chân trời xa xa bắt đầu một trận cuộn trào giao hòa giữa sáng và tối.

Mỗi một lần trời sáng đều là một trận tàn sát với bóng đêm.

Đàm Diệu Minh đứng sừng sững tại nơi giao nhau giữa trời và đất, gánh vác sự kỳ vọng của tất cả người dân Thương Lãng. Tất cả các nam đinh đều quỳ rạp dưới đất, tay nâng dải cờ năm màu cao quá đỉnh đầu, ngược nhìn theo bóng Đàm Diệu Minh.

Tưởng Ly ở ngay bên cạnh Đàm Diệu Minh.

Những lễ tế trước đây cô đều xuất hiện với mái tóc dài, hình ảnh chiếc váy trắng đẹp như tranh, như một câu thơ xa xôi diệu vợi nào đó. Ánh sáng từ những bộ trang phục như điểm xuyết thêm cho khuôn mặt cô, là một vẻ đẹp khiến người ta không thể khinh nhờn. Nhưng năm nay cô đã cắt đi mái tóc dài, không còn mặc chiếc váy trắng hoa lệ như mọi khi, mà mặc chung một chiếc áo khoác dài màu trắng kiểu Trung Quốc như Đàm Diệu Minh. Một người trắng trong từ trên xuống dưới như cô, chỉ cần vạt áo hơi tung lên, khí chất tuấn tú cũng đủ bức người.

Con đường dẫn tới đài tế dài khoảng một trăm mét.

Tưởng Ly từ từ bước đi theo nhịp bước của Đàm Diệu Minh, rồi chợt nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên cùng Đàm Diệu Minh tham gia lễ Tế đông.

Năm đó, cô căng thẳng hết sức. Đàm Diệu Minh đã nắm tay cô đi thẳng lên lễ tế. Cũng chính trên con đường dài đằng đẵng như đời người ấy, cô đã nhỏ giọng hỏi Đàm Diệu Minh: Nếu lát nữa em mắc sai lầm thì phải làm sao? Đàm Diệu Minh tuy không nhìn cô nhưng giọng nói như ngậm cười: Sợ gì chứ, còn có anh mà.

Chưa đi được vài bước, Tưởng Ly lại thì thầm: Thật ra cho dù em múa bùa một đoạn, chắc họ cũng không nhận ra đâu nhỉ.

Đàm Diệu Minh bật cười, nói với cô: Hồn nào.

Cô chính là hồn như vậy đấy, cô đã hồn ba năm ở Thương Lăng, Đàm Diệu Minh cũng để mặc cô ba năm.

Nhưng mỗi lần bước lên con đường đi tới đài tế này cô đều chưa từng hồn xược. Mỗi lần cô đều dốc hết mọi thành ý, bởi vì trong lòng cô có suy nghĩ riêng. Cô luôn khẩn cầu trời đất cho mình một chữ bình yên. Nhưng bình yên có lẽ là mong muốn xa xỉ nhất cuộc đời này. Nhiều Tôn có một câu nói rất đúng: Cô muốn rũ bỏ quá khứ, nhưng quá khứ lại vì cô mà đến.

Không trốn được, không tránh khỏi, đây chính là số phận.

Nghi lễ Tế đông của Thương Lăng được tiến hành theo trình tự từ xa xưa. Thế nên các bước thực hiện cũng rất phức tạp, chia thành: Trai giới, tại vị, nghênh thần, hiến dâng lựa là, ẩm phúc, từ thần và vọng táng.

Sau khi hành văn niệm tế, Đàm Diệu Minh và Tưởng Ly sẽ bước lên đài tế.

Trước kia khi ở trên đài tế, người chịu trách nhiệm thứ hai là Tề Cương, nay vị trí của Tề Cương đã bị thay thế bằng Tưởng Ly. Sau khi Đàm Diệu Minh dẫn dắt mọi người tiến hành lễ bài bốn phía trời đất, Tưởng Ly sẽ xách một vò nước rửa hai tay cho Đàm Diệu Minh. Sau đó cần phải đốt hương và chôn lông máu. Nhiệm vụ đốt hương quan trọng dĩ nhiên phải giao cho Tưởng Ly. Hàng trăm năm trước ở Thương Lăng cần phải có âm vật nghênh thần, nhưng bây giờ, mục này đã được đổi thành lấy rượu cúng tế. Tưởng Ly năm đầu tiên tham gia lễ tế là bộ phận này. Cô nói với Đàm Diệu Minh, hay là em của ngón tay qua loa cho xong.

Khi nói cô nói câu này, Đàm Diệu Minh năm ấy đã đứng trên đài tế, anh lại cười khẽ, buông cho cô hai chữ: Bậy bạ.

~Hết chương 100~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Đã hài lòng chưa? [2019 chữ]

Nếu tôi cứ buống bình thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?

Nghênh thần là phân đoạn quan trọng nhất trong cả buổi lễ Tế đông.

Tưởng Ly châm ngọn đèn Trường minh ở bốn hướng lên, sau đó rửa sạch tay rồi tiếp tục đốt hương.

Hương là máu chốt của phần Nghênh thần.

Tay cô giữ ngón nén, lần lượt châm từng lư hương thủy tinh bên cạnh đèn Trường minh lên. Gió thổi làm cho ngọn lửa chấp chòn đung đưa, nhưng bàn tay của cô và ánh mắt của cô thì vẫn bình ổn tứ phương, vững vàng tám hướng. Sau lưng là đường chân trời nơi ánh sáng đang di chuyển rất nhanh trong lạng lẽ. Ánh sáng của lửa hắt lên đầu mày gò má cô, toát ra vẻ thanh lạnh vô cùng. Cùng với những đốm lửa lập lòe, bầu không khí bắt đầu thom phức lên.

Hương đan qua tay cô bào chế được đặt giữa lư hương. Riêng loại trông có vẻ không có mùi, không có vị ấy thì được đặt ở chính giữa.

Khi mùi hương vừa đẩy lên rất ngào ngạt, nồng đậm.

Sau khi lưu chuyển theo gió lại từ nhật nhòa và loãng đi.

Theo lời kể lại của những người đời trước từng chế tạo hương liệu dùng để tế thần tại Thương Lăng, một loại hương có vừng vàng tới đâu cũng phải chuyển hóa qua hương đầu và hương giữa, cuối cùng mới có thể giữ cho hương thơm bay xa và kéo dài. Nhưng loại hương của Tưởng Ly chỉ cần chuyển hóa qua giai đoạn hương đầu là đã có thể giữ vững được mùi hương, đồng thời có thể khiến cho mùi hương này duy trì tới tận khi lễ Tế đông kết thúc. Đây là bản lĩnh không phải ai muốn rèn luyện cũng làm được.

Đám cảnh sát mặc thường phục đứng cách đó không xa luôn nêu cao tinh thần cảnh giác, nhìn Đàm Diệu Minh chăm chăm, không dám lơ lửng dù chỉ một chút. Đám đông mặc đồ trắng kia toàn là người dân thường của Thương Lăng. Một khi Đàm Diệu Minh thật sự lợi dụng thời cơ để gây chuyện, thì

những người dân trước mặt này sẽ trở thành đồng phạm giúp sức cho anh ta.

Chỉ có Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn nhìn Tường Ly chăm chăm.

Anh đứng cách đám cảnh sát mặt thường phục đó không xa, nhưng cũng không sát lại gần. Cũng giống như họ, anh cũng mặc đồ trắng để tôn trọng lễ tế truyền thống của người dân Thương Lãng. Đa số các loại áo dạ của anh đều lấy tông tối làm màu chủ đạo. Nhưng hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác dạ màu trắng, đứng chấp tay đằng sau lưng nơi trung tâm đất trời vẫn rất tự tại, thong dong. Có tia sáng nào lọt vào mắt anh nhưng vẫn không rực rỡ bằng quang sáng phát ra từ chính con người anh. Có rất ít đàn ông dám mặc kiểu này. Còn anh thì khiến sắc trắng ấy càng trở nên cao quý, tao nhã. Dáng người thẳng tắp, vẫn là vẻ sạch sẽ, lạnh lùng, bất kham, không nhuốm chút bụi trần.

Trong đôi mắt anh không có trời đất, không có đám đông người dân mặc đồ trắng, chỉ có một Tường Ly tay đang cầm lửa hương. Dù đứng cách hàng trăm mét, trong đôi đồng tử của anh vẫn phản chiếu bóng hình cô, giống như một đóa hoa lan trắng đang bung nở, mùi hương truyền tới từ bàn tay cô. Khi anh hơi nheo mắt lại, bông hoa lan kín đáo trong mắt không bao giờ có thể chạy thoát được nữa.

Tiếng trống đã lùi xa, giờ là lúc tiếng sênh ca vang rộn. Những người thổi sênh ca đều là những người có tuổi ở Thương Lãng. Bao đời nay, họ vẫn lấy việc thổi sênh làm niềm vui. Tới cuối năm, họ dĩ nhiên cũng trở thành một trong những người quan trọng đóng góp cho lễ Nghênh thần. Lúc tấu nhạc vừa hay cũng là khi trời sáng bùng lên, bóng đêm đã hoàn toàn bị đẩy lùi. Một góc đường chân trời mở rộng như đôi mắt của Thiên thần từ từ mở ra. Ngàn vạn tia nắng men theo sườn núi sừng sững của dãy Kỳ Thần chậm rãi đổ xuống, khiến cả dãy Kỳ Thần chìm trong quang sáng chói chang, rực rỡ. Từ dãy núi Thiên Chu này nhìn qua, đó đích thực là nơi ngự trị của thần linh.

Khi tiếng nhạc vang lên, Đàm Diệu Minh trong trang phục màu trắng dẫn dắt các nam đỉnh của Thương Lãng trước tiên hướng về phía núi Kỳ Thần bái tế. Sau bốn lần vái vọng, họ lại lần lượt vái ba hướng còn lại.

Khi lựa tế được dâng lên, Tường Ly rót Ngũ Nguyệt Túy vào trong vò rượu. Đàm Diệu Minh nâng vò rượu lên, phía sau lần lượt có vài người nâng lựa tiến lên. Mấy người họ hướng về phía núi Kỳ Thần, quỳ xuống dâng lựa và tế rượu.

Tiếng nhạc trong sáng như tiếng chim ca.

Vừa trang trọng, vừa thâm trầm, vang vọng khắp trời đất.

Di động của Lục Đông Thâm chợt rung lên.

Anh hơi nghiêng người. Gió thổi tung mấy lọn tóc trước trán anh. Anh cảm di động lên, cất giọng trầm âm: “Nói đi”.

Là Cảnh Ninh: “Lục tổng, điều tra được người tên Tường Tiểu Thiên đó đang dẫn theo một nhóm người chờ đợi ở mạn phía Nam đài tế. Họ không mặc áo tế màu trắng.”

Lục Đông Thâm quay đầu lại, ánh nhìn rơi xuống Tường Ly đang rót rượu trên đài tế. Trên một khoảng sân bằng bên cạnh đài tế, bên trên bày những vò rượu bằng đồng xanh. Tay cô cầm muôi múc rượu từ tôn đồ đầy từng vò rượu, không hề có một chút bất thường nào. Sắc mặt anh dần dần tối đi, bờ môi hơi mím lại.

“Còn một chuyện nữa, những người chúng ta sắp xếp dưới chân núi không liên lạc được nữa.”

Đôi mày Lục Đông Thâm bắt chợt nhíu chặt. Anh nhìn chăm chăm theo bóng Tường Ly, con người như co rút hẳn lại.

“Lục tổng, trong tình hình hiện tại anh thật sự không nên nhúng tay vào nữa. Lỡ như gặp chuyện gì nguy hiểm...”

“Muộn rồi, tôi đã ở trên núi Thiên Chu rồi.” Dứt lời, anh cũng ngắt máy luôn.

Từ khi nhận máy tới khi kết thúc cuộc gọi, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Tường Ly dù chỉ trong chốc lát. Quả thật, anh vẫn chứ xem nhẹ cô.

Quỳ xuống nhận rượu phúc và thịt phúc, sau khi dâng lựa xong, Đàm Diệu Minh tiếp tục tế bái trời đất. Mọi người cũng quỳ xuống vái một lần nữa. Sau đó, các nam đỉnh của Thương Lãng liền lần lượt lên đài tế hiến đồ lễ, nhận rượu tế, và cùng tận hưởng.

Chẳng mấy chốc, Tường Ly đã dẫn theo một vài người nữa nối đuôi nhau đi xuống, tới trước mặt những người cảnh sát mặc thường phục.

Tường Ly quay người lại lấy vò rượu, rồi nói với người đứng đầu: “Nếu đã làm theo tập tục của Thương Lãng, vậy thì mời các vị thưởng thức một ly rượu. Ở Thương Lãng, loại rượu nào có thể không uống chứ rượu tế đồng thì nhất định phải uống. Năm mới sắp đến rồi, chúng ta cùng cầu mong mọi điều may mắn, cũng là để rửa sạch những ám khí trên người các anh.”

Người đứng đầu rất lịch sự nói: “Xin nhận lấy tấm lòng của cô, nhưng rượu này chúng tôi không thể uống được.”

Tường Ly cười khê: “Các anh sợ tôi giờ trò gì trong rượu ư?” Dứt lời, cô uống cạn một ly rượu trong số đó trước rồi lại rót tiếp một ly ngay trước mặt họ: “Cảnh sát, bây giờ thì sao? Một ly rượu thôi mà, không làm các anh say được đâu.”

Người kia có lẽ thấy mình quá mất mặt, bèn đón lấy ly rượu Tường Ly đưa tới lần hai. Những cấp dưới phía sau thấy thế cũng lần lượt đón lấy, uống cạn.

“Cảm ơn các anh đã nỗ lực.”

Trong lúc Tường Ly bê vò rượu tới, sắc mặt Lục Đông Thâm đã sớm bình thân trở lại, không chút sóng gió. Anh nhìn cô, ánh mắt rất nặng nề. Cô hơi nâng ly rượu lên: “Anh Lục có chịu nỗ lực không?”

Lục Đông Thâm đứng im, nhìn cô không chớp mắt từ đầu tới cuối.

Tường Ly cười khẽ, đưa ly rượu tới bên môi anh: “Hay là để tôi đích thân mớm cho anh uống?”

Hương rượu thấm đẫm với hơi thở của Lục Đông Thâm. Có một mùi hương nào khác thoang thoảng đâu đây, không phải là mùi rượu. Nét mặt Lục Đông Thâm hơi biến sắc. Nếu không phải vì trước đây từng người thấy rồi, bây giờ chắc là anh vẫn hoàn toàn không hay biết gì. Tường Ly nhìn thấy hết những thần sắc trong ánh mắt anh. Cô dựa sát vào anh thêm một chút nữa: “Anh Lục cao quá, tôi giờ tay mỏi hết cả rồi.”

Lục Đông Thâm giờ tay lên, đồng thời giữ nguyên bàn tay đang cầm ly rượu của cô. Trước tiên anh nhìn xuống túi bùa giắt trên chiếc áo khoác trắng của cô, sau đó lại liếc nhìn lên Đàm Diệu Minh ở trên đài. Trên người anh ta cũng giắt một túi bùa y như thế, là túi bùa lúc trước khi đốt hương. Tường Ly buộc cho Đàm Diệu Minh. Anh quay về, khẽ thở dài một tiếng, khi nói câu tiếp theo, giọng nói vừa nhạt nhòa vừa trầm thấp: “Đừng bước bình nữa.”

Ngón tay Tường Ly đang nằm trong lòng bàn tay anh chợt cứng đờ lại. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lát sau nói thẳng: “Nếu tôi cứ bước bình thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?”

Ánh mắt anh vững vàng rơi xuống khuôn mặt cô, khuôn cằm hơi cứng đờ lại. Nét mặt có phần hơi nghiêm nghị lúc này nhiều thêm một chút ngạo mạn, cầm cự khoảng nửa phút. Cho tới khi cô tay cô thật sự mỏi rã rời rồi, anh bỗng bật cười một tiếng, vừa như khó xử lại vừa như thỏa hiệp. Anh nâng ngón tay lên, ly rượu cũng theo đó rời khỏi tay cô. Anh không nói nhiều thêm một câu, nâng ly uống cạn.

Tường Ly không ngờ anh lại uống một cách dứt khoát như vậy, hơi sững người.

Ngược lại là Lục Đông Thâm, sau khi uống cạn rượu rồi lại nhìn cô, cười mà như không cười: “Em hài lòng chưa?”

Một câu nói khê khàng lại khiến Tường Ly như ngờ ngẩn, trái tim chợt run lên dữ dội, giống như bị một bàn tay nào đó bóp vụn. Cô biết khá rõ, bàn tay này chính là tay của Lục Đông Thâm. Cô vội vàng rút ly rượu lại, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi quay người trở về đài tế, không dám nhìn anh thêm chút nào nữa...

~Hết chương 101~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Bảo vệ được lúc nào hay lúc ấy [2040 chữ]

Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.

Trên đài tế, Đàm Diệu Minh đợi cô quay lại, hạ giọng nói một câu: “Họ là người ngoài, không cần phải uống rượu tế.”

Tường Ly khẽ đáp: “Thật may, bọn họ đều nỗ lực.” Và cũng thật may, họ đều đã uống rượu.

Đàm Diệu Minh nhìn cô, ánh mắt xa xôi, rồi thở dài: “Tường Ly, sau này...” Nói được một nửa, anh bỗng khựng lại.

Cô nhìn anh, không hiểu luôn cảm giác được những tia sáng âm ảm trầm buồn trong đôi mắt anh, giống như những vì sao xa xôi nhất trên bầu trời, khiến cô không chạm tới được, không đoán thấu được. Đàm Diệu Minh hơi rướn khóe môi, giờ tay xoa đầu cô: “Không được làm vậy như vậy nữa.”

Không hiểu vì sao, trái tim Tường Ly lại hoang mang giãy lắt. Giống như dự cảm của một lần ly biệt. Chúng như những sợi tơ mảnh đang sinh sôi rồi lan dần trong đáy lòng, chèn chặt lấy cổ họng cô. Những mảnh tơ nhọn đâm thẳng vào huyết quản của cô, cô ngửi thấy một mùi vừa tanh vừa ngọt. Cô hít sâu một hơi, đè nén sự bất an và căng thẳng trong lòng, giờ tay chỉnh lại túi bùa trên góc áo của Đàm Diệu Minh. Khi vạt vải lay động sẽ có một mùi hương tỏa ra. Một mùi hương rất trầm, không thơm nhưng lại dai lâu, có thể đàn áp hương thơm như sóng cuộn biển trào từ bốn phía dồn về một cách kỳ lạ.

“Đàm gia, chúng ta phải tiến hành trình tự cuối cùng rồi.”

Sau này đúng là cô không thể làm bùa được nữa.

Đàm Diệu Minh, người đã cho cô tất cả mọi sự nhẫn nại, nuông chiều của anh. Ba năm nay, không phải cô không hiểu tâm ý của anh, nhưng ngày ngày đêm đêm anh vẫn giữ một sự tôn trọng, chưa bao giờ khinh bạc cô quá nửa phần. Cô yêu anh, là sự kính yêu xuất phát từ tận đáy lòng, là sự kính yêu có thể bỏ mặc tất cả.

Trên đời này có một loại quan hệ nam nữ vượt trên cả tình yêu và tình bạn, có lẽ đó chính là tình cảm cô dành cho Đàm Diệu Minh chẳng.

Anh là gia của cô, suốt cuộc đời này vẫn là gia của cô.

Đàm Diệu Minh nhìn cô một lúc lâu rồi nói: “Được.”

Vọng táng là phần cuối cùng của cả lễ Tế đông, cũng là thời điểm thích hợp nhất để gửi lời chúc từ xa xôi tới các vong linh.

Quan tài của Tề Cương và mọi người đã được đặt ngay ngắn, bên cạnh có Chúc văn, lụa gấm, chỉ còn đợi Đàm Diệu Minh tự tay đặt nắp quan tài lại, đốt chúc văn và lụa gấm, báo cáo trời cao là chấm dứt. Bước chân của Đàm Diệu Minh rất nặng nề, rõ ràng chỉ có khoảng cách vài bước chân nhưng dường như cách nhau cả trăm núi ngàn sông, bãi bể nương dâu.

Tường Ly không tiến lên, chỉ yên lặng nhìn theo bóng anh.

Cho dù không nhìn vào mắt anh, cô cũng hiểu được nỗi đau trong lòng anh. Sống lưng anh thẳng tắp khiến người ta nhìn mà đau lòng. Những người anh em đã từng sát cánh bên anh, bây giờ lại nằm trước mặt như thế này, không còn hơi thở. Trước kia, anh đưa tiễn không ít vong linh, nhưng hôm nay, anh lại đưa tiễn chính các anh em của mình.

Đàm Diệu Minh đứng trước quan tài của Tề Cương, một tay chống lên mép quan tài gỗ, tay kia ghi chặt nắp quan tài, nhưng mãi vẫn không thể đóng xuống được. Chỉ sợ đóng vào rồi, tình nghĩa giữa anh và các anh em sẽ hoàn toàn âm dương cách biệt. Tường Ly nhẹ nhàng bước lên, nhìn thấy mu bàn tay anh nổi đầy những gân xanh, bao trùm lên một nửa gương mặt trong quảng sáng là một nỗi đau đang được đè nén tới tột cùng. Cô nghẹn ngào, trái tim đau xót, lát sau lên tiếng: “Đám gia, tới giờ rồi.”

Đàm Diệu Minh cắn răng, bấy giờ mới hơi buông lỏng ngón tay ra, nhưng bàn tay đặt nắp quan tài vẫn rất run rẩy.

Tường Ly đưa tay ra, đề lên mu bàn tay anh, bấy giờ mới phát hiện nhiệt độ trên đôi tay anh rất thấp. Cô hít sâu một hơi, truyền thêm sức mạnh cho anh. Tiếng đặt nắp quan tài cuối cùng cũng vang lên, chiếc nắp dính chặt vào thớt gỗ. Đàm Diệu Minh như bị rút cạn mọi sức lực, mãi mới nói được một câu: “Cảm ơn em.”

Tất cả mọi người đều đang đợi Đàm Diệu Minh đốt chúc văn và lụa gấm.

Nhưng đôi tay anh cứ ghi chặt lấy quan tài gỗ chưa chịu buông ta, đầu cúi gằm xuống. Tường Ly đứng gần anh nhất, thế nên có thể phát hiện ra sự bất thường của anh. Cô hơi mím môi, dịch chuyển người, vừa vặn đến một góc độ che hết được tầm nhìn của những người kia.

“Tường Ly, bất luận hôm nay em muốn làm gì, cũng đừng tay đi.” Đàm Diệu Minh khẽ nói.

Trái tim Tường Ly run lên.

Đàm Diệu Minh hơi nghiêng đầu nhìn cô, nặng nề bổ sung thêm hai chữ: “Nghe lời.”

Tường Ly biết mình không giấu được anh. Cô lên tiếng: “Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.”

Đầu mày Đàm Diệu Minh nhíu lại.

“Nếu Đám gia đã chần chừ không chịu đốt chúc văn, vậy em sẽ làm thay Đám gia. Cho phép em được tiễn biệt bốn người anh em này đoạn đường cuối cùng.” Dứt lời, cô cầm chúc văn và lụa gấm lên. Ánh sáng trong ngọn đèn Trường Minh vẫn hừng hực cháy, sáng bừng cả khuôn mặt cô.

Giây phút này, cô còn quyết đoán hơn cả Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh giữ cô lại: “Em định làm gì?”

Hành động này khiến tất cả mọi người đứng dưới đài tế đều sững sờ. Mấy cảnh sát mặc thường phục phát hiện sự tình không ổn, bắt đầu lăng lạng tiếp cận gần đài tế. Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, hơi nheo mắt lại, đầu mày hơi chau.

Khóe mắt Tường Ly dĩ nhiên đã để ý tới nhất cử nhất động của mấy cảnh sát mặc thường phục. Cô nhìn về phía Đàm Diệu Minh: “Anh đã bảo vệ em chu toàn, em sẽ giữ cho anh bình an.” Dứt lời, cô giơ cao tay lên, chỗ chúc văn và lụa gấm ấy bị ném vào giữa ngọn đèn Trường Minh. Ngay sau đó một vài tiếng nổ lớn vang lên, giống như nơi đường chân trời dậy sấm vậy, làm rung chuyển cả đài tế.

Là tiếng vỡ tan của những ngọn đèn Trường Minh.

Trước mặt, một màn sương dày đặc bao trùm, chẳng mấy chốc đã bịt kín đài tế, ngăn cản tầm nhìn của mọi người bên dưới. Các nam đình của Thương Lăng thẳng thốt, muốn lao lên đài tế xem cho rõ tình hình nhưng bỗng phát hiện mình không thể nhúc nhích được. Không chỉ bọn họ, mấy cảnh sát mặc thường phục khi phát hiện chuyện này cũng đã quá muộn, hai chân hai tay giống như bị ai trói chặt, không thể di chuyển. Đầu óc vẫn còn tỉnh táo nhưng thần kinh thì như bị tê dại, chỉ còn cách giương mắt nhìn đài tế bị khói trắng bao phủ.

Lục Đông Thâm quan sát toàn bộ cảnh tượng ấy. Anh thử động dấy ngón tay nhưng cũng không được như ý nguyện. Chiều này của Tường Ly quá thông minh và quyết đoán. Thứ thực sự có vấn đề nằm ở trong củ nổ của những ngọn đèn Trường Minh. Mùi hương trong lò và mùi rượu chẳng qua chỉ là chất

xúc tác. Anh chỉ nghĩ rằng cô đã làm gì đó với hương đàn trong lò, thì ra, thứ thật sự kích thích khiến mùi rượu và hương đàn tương khắc với nhau ẩn giấu trong ngọn đèn Trường Minh và chúc vãn.

Mùi hương của đám khói trắng rất quái dị, là kết quả sau khi đã hòa trộn cùng các mùi hương xung quanh, nồng nặc khó chịu.

Tường Tiểu Thiên dẫn theo một đám anh em nhảy lên đài tế. Ai nấy đều mặc thường phục, không đeo túi bùa. Rượu tế họ cũng không uống, thế nên mùi hương trước mắt đối với họ mà nói không có tác dụng gì. Tường Tiểu Thiên ý chỉ bưng bưng: “Tường gia, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Người của Lục Đông Thâm và Nhiều Tôn dưới chân núi hiện tại đều đang đi loanh quanh không tìm được lối ra nữa rồi.”

Đàm Diệu Minh sùng sốt.

Tường Ly không giải thích cho anh, nói ngay: “Đàm gia, mau đi đi.”

Dầu sao cũng không phải là thứ gì hại tới mạng người, thế nên việc mùi hương này ghim giữ họ cũng chỉ là trong phút chốc. Khi hết thời gian, những cảnh sát kia lại có thể tự do hoạt động. Đến lúc đó, công lao của cô coi như muối bỏ bể.

Đàm Diệu Minh đoán chắc được Tường Ly sẽ không cam tâm, nhưng không ngờ cô lại có hành động lớn đến vậy, khí thế cũng quá rầm rộ. Ngẫm nghĩ một chút, anh nhủ mảy: “Em làm vậy là sao? Liệu mạng của bản thân để trả ân tình cho anh ư?”

Tường Ly vừa sốt ruột vừa gấp gáp: “Còn không đi sẽ không kịp nữa đâu!”

Đàm Diệu Minh thấy khốc mắt cô ươn ướt, nhất thời mềm lòng, bèn tiến lên, vuốt nhẹ đôi mày của cô: “Ngốc ạ, cho dù em cố gắng hết sức thì anh cũng trốn được đi đâu chứ? Anh trốn được một lúc, lẽ nào có thể trốn cả đời?”

“Bảo vệ được Đàm gia lúc nào hay lúc ấy.”

Đàm Diệu Minh lắc đầu: “Thời thế đã qua rồi.”

“Đàm gia!” Tường Ly nhìn thấy làn khói đã dần dần mỏng đi, sột sắng lùi về phía sau, quỳ xuống đất. Tường Tiểu Thiên và mọi người thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống: “Cầu xin anh, mau đi đi!”

~Hết chương 102~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Tế máu [2153 chữ]

Giữa đài tế này, giữa trời đất này, giữa nơi hoang vu này, thứ được tế lễ chỉ còn lại máu và nước mắt mà thôi.

Đàm Diệu Minh đứng sững đón gió, cúi xuống quát nhỏ: “Đứng hết cả lên cho anh!”

Tường Ly vẫn quỳ ở đó, không nhúc nhích.

“Tường Ly!” Đàm Diệu Minh quát.

Tường Ly ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Đàm Diệu Minh: “Đàm gia, hôm nay anh phải đi, không muốn đi cũng phải đi, Tường Tiểu Thiên!”

Tường Tiểu Thiên nhất định sẽ đứng về phía Tường Ly. Trước đó Tường Ly đã hỏi cậu: Tường Tiểu Thiên, nhiệm vụ chị giao cho em, em dám làm không? Tường Tiểu Thiên là một cậu nhóc thông minh, có lẽ đã nhận ra điều khác lạ qua thái độ trầm mặc quá mức của cô khi chuẩn bị những đồ dùng cần thiết từ mấy hôm trước, chưa đợi Tường Ly nói rõ, cậu đã thể hiện thái độ chắc chắn của mình: Không có Đàm gia và Tường gia sẽ không có Tường Tiểu Thiên của ngày hôm nay, thế nên, Tường gia cứ dặn dò đi ạ.

Tường Ly lại hỏi: Nếu đây là chuyện mất mạng thì sao?

Tường Tiểu Thiên cười nói: Những người sống trên giang hồ chưa bao giờ biết sợ mất mạng, chỉ sợ mất mặt thôi.

Thế nên vào hôm nay, Tường Tiểu Thiên đã chuẩn bị đầy đủ từ sớm. Cậu đứng lên, dẫn một nhóm anh em kéo về phía trước. Nói theo lời dặn dò cuối cùng của Tường Ly thì tới lúc đó, cho dù phải trối lại cũng quyết đưa Đàm gia đi bằng được.

Nhưng cậu đang định xông tới thì cổ áo đã bị Đàm Diệu Minh túm lên. Anh gần như áp sát vào mặt cậu mà hỏi: “Em không muốn để Tường gia của mấy đứa được sống nữa hay sao?”

Tường Tiểu Thiên sững người, rồi bất chợt run rẩy vì ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh chỉ nói bằng tông giọng đủ cho hai người nghe thấy, thế nên Tường Ly hoàn toàn không biết anh vừa nói gì. Thấy Tường Tiểu Thiên dừng lại, cô sốt ruột quát lên: “Tường Tiểu Thiên, em còn lè mề gì nữa?”

Tường Tiểu Thiên cũng đã nghĩ tới vô vàn những khả năng, nhất thời khó xử vô cùng, không biết nên lựa chọn sao cho đúng đắn. Các anh em phía sau đợi mãi vẫn không thấy hành động của cậu, dĩ nhiên rất gấp gáp, nhưng cũng không dám hành động khinh suất. Tường Ly thấy vậy bèn đứng phắt dậy, lao lên.

Mùi hương tương khắc chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định. Một khi làn khói tan hết, cô sẽ không thể bảo vệ Đàm Diệu Minh được nữa. Thế nên nhất thời cô sốt ruột đến bông bột, động thủ ngay với Đàm Diệu Minh.

Tốc độ ra đòn của cô cực nhanh, có thể nhận ra là quyết sống mái một phen, nếu không bình thường làm sao cô dám ra tay với Đàm Diệu Minh. Đàm Diệu Minh dường như đã đoán ra từ trước cô sẽ làm như vậy. Anh nghiêng đầu né tránh cú đâm của cô rồi bàn tay lớn vội túm lấy, cố gắng giữ chặt cánh tay cô. Ai ngờ cô phản ứng cũng nhanh, thân hình nhanh nhẹn né khỏi đòn công kích của Đàm Diệu Minh.

Tường Tiểu Thiên đứng bên cạnh vừa sốt ruột vừa giận dữ, giậm chân bình bịch: “Hai vị gia đừng đánh nhau nữa!” Giúp ai cũng không được, cậu chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khó xử thế này.

Tường Ly cũng không mong Tường Tiểu Thiên tiến lên giúp mình, cô thẳng thừng dồn hết sức lực để khống chế Đàm Diệu Minh. Nhưng Đàm Diệu Minh dẫu gì cũng là người ngày ngày lăn lộn chốn giang hồ, việc anh thân thủ tốt và ra những chiêu nhanh lẹ ai ai cũng biết. Cho dù Tường Ly khá giỏi đánh đấm thì khi đối mặt với Đàm Diệu Minh cũng rất mất sức. Khi cô nhảy vọt lên, chuẩn bị túm lấy cánh tay của Đàm Diệu Minh một lần nữa thì anh đã bắt được cơ hội trở ngược tay khống chế. Cô tay cô bị giữ chặt. Cô còn chưa kịp phản kích lại Đàm Diệu Minh đã thu tay về, ngay sau đó kéo giật Tường Ly qua.

Tường Ly muốn giãy giụa nhưng eo đã bị Đàm Diệu Minh ôm chặt.

“Đàm gia, anh...”

Cô còn chưa kịp nói hết câu, anh đã áp sát mặt xuống, hôn lên đôi môi cô.

Tường Tiểu Thiên cùng tất cả mọi người đều thẳng thốt.

Tường Ly giật thót, ngay sau đó bàn tay lớn của Đàm Diệu Minh tiếp tục giữ chặt lấy gáy cô, vẫn để môi mình áp chặt môi cô, nhưng cũng chỉ là áp như thế, chưa từng cạy mở môi cô. Môi anh hơi lạnh còn khẽ run rẩy, giống như một tảng đá lớn đè lên cô, đè thẳng vào trái tim cô.

Cô không động dậy nữa, đầu mũi lại cay xè.

Sự dứt khoát của anh, sự cố chấp của anh đã thể hiện hết trong nụ hôn này.

Con gió ban sáng đã lớn, đài tể lại nằm trên đỉnh núi, làn khói càng nhanh bị thổi tan hơn. Chẳng mấy chốc, nơi đài tể đã sáng bừng rõ nét. Tất cả mọi người đều nhìn thấy tận mắt cảnh tượng này.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm lên đài tể như đã bỏ qua hết mọi nhân tình thế thái. Sắc mặt anh nặng nề, ngón tay phải dùng hết sức mới có thể cử động được. Liếc sang đối diện, mấy người canh sát mặc thường phục đó ai nấy đều bàng hoàng. Họ không nghĩ rằng sau khi làn khói tan đi, Đàm Diệu Minh vẫn còn đứng đây.

Trên đài tể, Đàm Diệu Minh ngẩng mặt lên, buông eo cô ra, bàn tay đang giữ gáy cô cũng nhẹ nhàng đưa lên, vuốt mấy lọn tóc trước trán cô. Anh khẽ nói: “Bất cứ lúc nào cũng không được khóc, nhớ kỹ chưa?”

“Đàm gia, anh không thể...” Tường Ly nghẹn ngào tưởng chết, một tay vẫn giữ chặt gấu áo anh: “Em xin anh đấy.”

Đàm Diệu Minh bật cười: “Em chưa bao giờ xin anh cả, lần này coi như là lần đầu tiên nhĩ?”

Tường Ly đỏ rục hốc mắt.

Đàm Diệu Minh giang tay ôm chặt cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô: “Tường Ly à, các anh em đều ở đây cả, anh sẽ không đi đâu hết.”

Còn một câu nói khác anh giữ tận sâu trong lòng: Anh đi rồi, mọi điều khó xử sẽ rơi cả xuống đầu em. Tường Ly, anh không đành lòng khiến em rơi vào khốn đốn, một chút cũng không được.

“Còn nhớ lần đầu tiên em tham gia lễ Tế đông em đã nói gì không? Em nói, cho dù cắt ngón tay, nhìn thấy một chút máu cũng coi như là tế lễ rồi, chỉ lấy rượu qua mặt ông trời, ông trời sẽ không vui đâu. Anh nghĩ là em nói đúng, thế nên những ngày bình yên mới trôi qua vội vàng như vậy. Không biết sau lễ tế máu hôm nay, ông trời có thấy hài lòng không? Không cầu mong gì khác, chỉ mong em có thể sống một đời bình yên.”

Trái tim Tường Ly như đập lỡ một nhịp. Ngay sau đó cô nghe thấy tiếng gào lên điên cuồng của Tường Tiểu Thiên: “Đàm gia!”

Cô giật mình, muốn dùng sức đẩy Đàm Diệu Minh ra nhìn cho rõ ràng nhưng chỉ càng bị anh ôm chặt hơn. Cô không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy

ra, chỉ cảm thấy cơ thể anh cứ nặng dần, nặng dần, cô chỉ còn biết ra sức gọi “Đàm gia”. Cuối cùng sau một cú đẩy lấy hết sức bình sinh, cánh tay Đàm Diệu Minh cũng buông thõng, cả cơ thể cao lớn loạng choạng vài nhịp rồi ngã xuống đài tế.

Gió thổi qua, mùi máu tanh xao động khắp nơi, giống như cỏ dại túm lấy từng nhịp thở của Tường Ly. Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cả cơ thể đau đớn như bị ai đâm thẳng một nhát dao vào người.

Nhưng nhát dao ấy lại đâm lên người Đàm Diệu Minh.

Một con dao đâm thẳng vào người anh, máu men theo lưỡi dao sắc nhọn thấm đẫm chiếc áo màu trắng của anh, dần dần nhòe ra thành cả một khoảng đỏ rực, như một đóa hoa bị ngạt đỏ rực nở rộ, nuốt trọn mọi tuyệt vọng và bi thương của nhân gian để rồi bùng nổ thành một dáng vẻ yêu nghiệt. Đôi chân mềm nhũn, Tường Ly ngã gục xuống đất, nhất thời chỉ cảm thấy mùi tanh ngọt xung quanh đây len lỏi vào trong hô hấp của mình. Cô hòng cô dường như cũng xuất hiện rất nhiều máu.

Tường Tiểu Thiên và những người khác lao lên.

Mùi hương cuối cùng cũng tan đi hết, chỉ còn mùi trong lư hương đang là lướt bay lượn, hướng về một nơi nào xa lắm.

Người đứng dưới đài tế cũng bắt đầu có phản ứng trở lại, tay chân đều động đậy được. Nhìn thấy cảnh này, họ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, bi thương gào lên: “Đàm gia!”

Một vài người cảnh sát mặc thường phục muốn lao lên trên nhưng bị người sắp đứng đầu ngăn lại, sau đó lập tức gọi xe cấp cứu. Nhưng thật ra trong lòng người sắp ấy cũng hiểu rõ, một khi Đàm Diệu Minh không trốn không tránh, với cá tính của anh chưa chắc đã chịu cam tâm phục tùng pháp luật. Một đời kiêu hùng, cho dù phải chết cũng không chấp nhận để thể diện của mình mục ruỗng trong lao tù. Một khi đã có lòng muốn chết thì thân tiên có xuống cứu cũng chẳng ích gì.

Trên đài tế, Tường Ly khó khăn bò qua. Mỗi một bước tiến lại gần, mùi máu tanh quán lấy cổ họng cô lại càng nồng đậm hơn một chút. Ba năm nay, máu dính trên người cô, mùi máu mũi cô ngửi thấy đều là máu của người khác, không ngờ hôm nay lại là của Đàm Diệu Minh.

Cô nắm chặt lấy tay Đàm Diệu Minh, lòng bàn tay ban nãy vẫn còn nóng hổi, bây giờ đang lạnh ngắt dần đi. Cô dùng hết sức lực còn lại để nắm chặt hơn nữa, cố gắng níu giữ một chút nhiệt độ trên bàn tay anh, những cái lạnh giá ấy cứ thế truyền ra qua da thịt anh rồi ngấm thẳng vào cốt tủy cô. Lòng ngực như bị ai xé tan, nỗi đau không thể trào ra một cách thoải mái, bị kìm nén bí bức đến phát điên. Điều cô không ngờ được là, trong chiếc áo trắng rộng rãi của Đàm Diệu Minh từ đầu đã giấu một con dao giấu.

Nước mắt lăn tròn trong hốc mắt. Cô giận, cô đau, cô bị phản, cô tuyệt vọng. Nhưng muôn vàn những thứ cảm xúc ấy cứ đè chặt lồng ngực, không sao chút ra ngoài được, muốn nuốt xuống mọi sự đắng chát của nước mắt nhưng cũng lực bất tòng tâm. Nước mắt cô cứ thế lăn chảy rơi, thấm ướt vạt áo, rơi thẳng xuống đài tế.

Giữa đài tế này, giữa trời đất này, giữa nơi hoang vu này, thứ được tế lễ chỉ còn lại máu và nước mắt mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hạ Trú [2080 chữ]

Ai nói cô ấy là Tường Ly?

Đàm Diệu Minh cố gắng chạm tay lên khuôn mặt cô, nước mắt cô men theo đầu ngón tay anh chảy xuống. Anh khẽ giật giật khóe môi: “Ban nãy đã rồi mà, đừng khóc...” Dứt lời, anh lại phun ra một ngụm máu lớn.

Tường Ly gào lên: “Vì sao chứ? Vì sao anh phải làm như vậy!”

Hơi thở của Đàm Diệu Minh yếu dần, miệng hết đóng lại mở. Tường Ly nắm lấy bàn tay kia của anh, ra sức lắc đầu: “Không được, em không thể để anh chết được, không được.”

“Tường Ly...” Đàm Diệu Minh gọi tên cô trong chút hơi thở sắp tàn, gắng chút sức lực cuối cùng để nắm chặt tay cô: “Như vậy rất tốt mà, anh còn mặt mũi để gặp các anh em”

“Đàm gia!” Tường Ly vui mặt xuống lồng ngực anh, nức nở.

Đàm Diệu Minh rút tay ra, nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, lát sau thở dài: “Kiếp này coi như nợ em, nếu có kiếp sau...” Lời còn chưa nói hết, anh đã dừng lại, ánh mắt bắt đầu rệu rã, nhưng trong đầu vẫn lần lượt hiện về cảnh tượng lần đầu gặp cô.

Đó là khi cô trở trời nhất. Cô co rụt người trong một góc khuất, trong ánh mắt chỉ còn hận thù và đau đớn, cùng một sự điên rồ của một con người đã bị

ép tới bờ vực thẳm. Tất cả mọi người đều nói cô bị điên, chỉ có anh biết cô không hề điên. Anh đã nói với cô: Em đi theo anh, anh sẽ giúp em thực hiện những điều em muốn.

Cô nói: Em muốn báo thù. Anh đáp: Được.

Nhưng sau khi ở lại Thương Lãng khoảng nửa năm trời, cô lại nói: Em muốn quên đi tất cả, em muốn được sống bình yên.

Anh vẫn nói: Được.

Trong cốt tủy của cô có một nguồn sức mạnh rất tàn nhẫn, vậy mà cô lại khao khát bình yên đến thế. Anh hứa hẹn, nhưng bây giờ lại thất hứa.

Phải, đến một lời hứa kiếp này còn chưa thực hiện được, làm sao anh dám hão huyền mong ngóng kiếp sau?

Tướng Ly túm chặt áo anh, đầu đón tướng chết.

Trên đài dưới đài chỉ剩下 là một bầu trời bi thương và lạnh lẽo.

Gió thổi qua, trời u ám, nặng nề. Cát đá xung quanh bị gió thổi bay, lá cây xào xạc mãi không ngừng.

Các cảnh sát mặc thường phục lao lên đài.

Tuy rằng Lục Đông Thâm đã động đây được rồi nhưng anh vẫn đứng yên, chắp tay sau lưng, yên lặng quan sát cảnh tượng xảy ra bên trên. Nước mắt của Tướng Ly, những tiếng gào thét của Tướng Ly, sự liều mạng của Tướng Ly... Tất cả, tất cả anh đều nhìn thấy hết. Khuôn mặt anh không chút xao động, cứ để cho cô mặc sức trút hết mọi đau khổ ra ngoài.

Đàm Diệu Minh, chung quy vẫn là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Không nhiều người khiến Lục Đông Thâm anh sau khi bước chân lên con đường tranh đấu nhân tính này rồi vẫn phải khâm phục, Đàm Diệu Minh là một trong số những con người ít ỏi ấy. Nếu không vì sự dối lập lợi ích, chưa biết chừng anh và Đàm Diệu Minh còn có thể uống rượu chuyện trò. Đáng tiếc là, trên đời có quá nhiều điều tiếc nuối. Nơi nào có con người, nơi ấy có giang hồ, trên đất giang hồ sẽ không tránh khỏi những cuộc tàn sát khốc liệt.

Ngay từ lúc Đàm Diệu Minh giết người đến đỏ mắt trong bệnh viện, giây phút đó, anh đã nhìn thấy sự quyết biệt từ ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nói có chuyện muốn nhờ.

Thật ra không cần Đàm Diệu Minh nói nhiều lời, anh cũng hiểu chuyện đó là gì.

Hôm đó, Đàm Diệu Minh chỉ nói vồn vện vài câu, nhưng là trút hết mọi lo lắng của mình. Anh ấy nói: Lục tổng, hy vọng anh có thể bảo vệ Tướng Ly.

Anh kính trọng sự nhiệt huyết của Đàm Diệu Minh. Bảo anh ấy ngồi tù, thà để anh ấy chết để lấy máu té đài. Thế nên, lễ tế ngày hôm nay là sự hồi sinh của Tướng Ly, cũng là sự ra đi của Đàm Diệu Minh.

Chỉ có điều...

Tiếng gào thét bi thương của Tướng Ly gần như xé rách mọi không gian xa xôi, khiến Lục Đông Thâm hơi nhũn mảy, trái tim anh cũng nhói lên như có một nhát dao nào vừa đâm vào vậy...

Thương Lãng gấp biến cố.

Sau lễ Tế đông, lòng người dân Thương Lãng đều hoang mang, lo lắng.

Sự việc Đàm Diệu Minh tự vẫn trên đài tế giống như cắt đứt sức sống đang dồi dào của con người Thương Lãng vậy, trong một thời gian ngắn, cả thành phố hoàn toàn bị bao trùm trong bi tráng và thương cảm. Trong mắt người dân Thương Lãng, bất luận Đàm Diệu Minh đã làm gì, anh vẫn là gia của Thương Lãng, vẫn là một người đáng để mọi người kính trọng.

Bây giờ gia đã đi rồi, Tề Cương và mọi người cũng đã quy thiên, mọi sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đều bị đình đốn. Các anh em khác có liên quan đều bị các cơ quan chính quyền hỏi chuyện, trong đó, cũng bao gồm Tướng Ly.

Tướng Ly, với tư cách là người gần gũi nhất với Đàm Diệu Minh, dĩ nhiên không tránh khỏi việc bị liên lụy. Nhất là khi cô lại có hành động định cố tình thả Đàm Diệu Minh đi trong lễ tế đông, gây trở ngại cho các cơ quan công quyền, dùng mùi hương tấn công người đang thi hành công vụ... Tất cả đã trở thành hàng loạt tội danh chụp xuống đầu cô. Nếu lúc đó Đàm Diệu Minh trốn thoát thì không khác gì mang lại đại họa cho Tướng Ly.

Tướng Ly ngồi trong phòng hỏi cung, không nói một câu nào.

Cô vẫn mặc nguyên bộ đồ trắng từ ngày tế lễ, trên người vẫn còn dính máu của Đàm Diệu Minh. Những đóa hoa bi ngạn ấy chung quy vẫn bám riết lấy cô, khiến cô như một người đã chết, không còn nghe thấy bất kỳ lời nói nào. Ánh đèn nhức mắt nhưng vẫn không thể soi rọi vào đôi đồng tử u ám của

cô. Nó dường như không còn biết buồn bã, không còn biết vui vẻ, không còn biết đau đớn, không còn biết lo sầu. Nó bình thản như nước, cũng lại giống như một miệng giếng đã cạn khô, chỉ còn lại một giọt nước cuối cùng.

Người của Cục cảnh sát thành phố phụ trách thẩm vấn. Bên ngoài, qua một lớp kính trong suốt nhìn xuyên thấu vẫn còn những người có chức có quyền khác, tất cả toàn là các nhân vật tai to mặt lớn. Tội danh của Đàm Diệu Minh đã quá rõ ràng, tự sát cũng không làm giấu nhẹm đi quá nhiều tình tiết cho vụ án. Việc cảnh sát muốn làm là moi thêm một số chuyện từ Tưởng Ly.

Khi Nhiều Tôn tới nơi, qua lớp kính trong suốt, sau khi nhìn thấy dáng vẻ muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong của Tưởng Ly, anh phần nộ, đập bàn với Cục trưởng. Những người khác trong Cục cũng biết thân phận của Nhiều Tôn, mặc dù không dám đắc tội những cũng không thể công tư bất phân, bèn nói: “Bây giờ đang trong thời gian hỏi cung. Những trình tự bắt buộc phải tiến hành, chúng tôi không thể thiếu sót được.”

Con giận của Nhiều Tôn xông lên: “Mẹ kiếp, đây là đi theo trình tự đấy hả? Mấy người không nhìn thấy cô ấy đang như thế nào sao?” Ngay sau đó, dưới cái nhìn ngơ ngác của mọi người, anh lập tức xông thẳng vào phòng hỏi cung.

Phía sau là cả một đám người đi theo, cản cũng không được, khuyên cũng chẳng xong. Ai nấy đều sốt xình xịch như kiến bò miệng chảo vậy.

Tưởng Ly bên này vẫn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, một giây sau đã bị ai đó kéo thẳng dậy. Sức mạnh của người ấy không hề nhỏ, cũng đồng thời khiến cô có chút tri giác. Cô ngước lên, đối mặt với khuôn mặt của Nhiều Tôn. Nhiều Tôn thấy sắc mặt cô trắng nhợt đến kinh người, cổ đờ nén mọi sự hung hăng trong người xuống, hạ thấp giọng nói: “Anh đưa em đi.”

Tưởng Ly có phản ứng, cô dùng sức giật cánh tay lại.

Nhiều Tôn sững người, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh chăm chăm, từ từ buông một chữ: “Cút.”

Nhiều Tôn sắc mặt cứng đờ, hơi nheo mắt lại: “Em đừng có không biết điều!”

“Cút.” Tưởng Ly chỉ lặp lại đúng một chữ, giọng nói lạnh như băng.

Trong phòng hỏi cung có không ít nhân viên của cơ quan tư pháp, thể diện của Nhiều Tôn gần như mất hết sạch. Gân xanh trên trán anh ta nổi đầy lên. Anh siết chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được lắm, em chấp nhận ở lại đây chứ gì? Đội trưởng Lư!”

Người chịu trách nhiệm thẩm vấn Tưởng Ly chính là đội trưởng Lư. Anh ta tiến lên.

Nhiều Tôn nhìn chăm chăm vào mặt Tưởng Ly: “Tiếp tục thẩm vấn! Thẩm vấn đến chết cho tôi! Khi nào cô ta chịu nhả ra câu nào thì mới thả đi!”

Đội trưởng Lư thật sự phải thấp hương bái Phật rồi. Anh ta sợ nhất chính vị tổ tông trước mặt đây can dự vào công việc, bây giờ cuối cùng cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng sự kích động còn chưa kịp nguôi, đã có cấp dưới gõ cửa đi vào, thì thẩm vào tai anh ta mấy câu. Khuôn mặt đội trưởng Lư lập tức biến sắc, đầu mày nhú chặt lại: “Trong thời gian thẩm vấn không chấp nhận bất kỳ lý do bảo lãnh nào. Đùa gì chứ, kể cả có thể thả đám đàn em của Đàm Diệu Minh cũng không được phép thả Tưởng Ly.”

“Ai nói cô ấy là Tưởng Ly?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Lục Đông Thâm bắt ngờ xuất hiện trước cửa phòng thẩm vấn, cái bóng cao lớn che kín toàn bộ ánh sáng trên hành lang, theo sau anh là Cảnh Ninh.

Đội trưởng Lư sững người. Nhiều Tôn thì quay phắt đầu qua, ánh mắt nghiêm lại.

Lục Đông Thâm vẫn rất nhẹ nhàng, bước vào trong phòng, nhìn Tưởng Ly rồi quay sang Nhiều Tôn và đội trưởng Lư: “Vật có vật giống nhau, người có người tương đồng. Đội trưởng Lư bắt nhầm người rồi.”

Đội trưởng Lư biết Lục Đông Thâm, cũng biết nhân vật này không dễ chọc vào. Nhưng việc ngang nhiên xông vào như vậy là trái quy định. Anh ta cười khẩy: “Câu này của Lục tổng thú vị đấy. Anh nói cô ta không phải tên là Tưởng Ly? Vậy xin hỏi cô ta là ai?”

Lục Đông Thâm nói rành mạch từng chữ: “Nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, Hạ Trú.”

~Hết chương 104~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Giành người [2027 chữ]

Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lãng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tường Ly

Ngữ khí của Lục Đông Thâm rất từ tốn nhưng mỗi một chữ nhả ra đều mạnh mẽ và có khí phách, ánh mắt cho dù nhạt nhòa vẫn đầy quyền uy. Tường Ly vốn đang sống dở chết dở, nghe xong câu này bả vai bỗng run lên. Cô ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm, trong ánh mắt có thêm rất nhiều sự sùng sốt.

Nhiều Tôn cũng hơi sững sờ, nhưng chỉ là trong giây lát, khi đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại lập tức trở thành sắc lẹm và bén nhọn.

Đội trưởng Lưu cũng không phải người ngờ nghệch, dĩ nhiên nhận ra có điểm bất thường trong câu chuyện này. Anh ta cười nói: “Lục tổng cũng nói đầy thôi, người với người có thể giống nhau. Tôi nghĩ người nhận nhầm là Lục tổng thì phải. Hạ Trú? Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lãng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tường Ly.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm tỏ thái độ hứng thú: “Vậy nếu đội trưởng Lưu không phiền có thể mời vài người Thương Lãng tới đây xác nhận.”

Đội trưởng Lưu sững người, đúng là không ngờ được Lục Đông Thâm lại dùng chính lời nói của anh ta để dồn anh ta vào góc chết. Lục Đông Thâm tiến lên hai bước, cái bóng rộng lớn vừa đủ để che kín cho Tường Ly: “Nếu đội trưởng Lưu chê phiền phức thì cũng để giải quyết thôi, chi bằng cứ hỏi thẳng Tôn thiếu đây.”

Đội trưởng Lưu “á” lên một tiếng, nét mặt nghi hoặc.

Lục Đông Thâm nhìn Nhiều Tôn, khoe miệng hơi rướn lên: “Tôi nhớ là Tôn thiếu từng một lần có duyên gặp mặt Hạ Trú của tập đoàn chúng tôi, chắc là muốn phân biệt cô gái đây là Tường Ly hay Hạ Trú cũng không khó.”

Nhiều Tôn sa sầm mặt lại, mím chặt môi, cảm căng ra. So với sự căng thẳng như chuẩn bị grom giáo sẵn sàng của Nhiều Tôn, trông Lục Đông Thâm vẫn thản nhiên nhẹ nhàng, kỳ thực giữa hai người đàn ông như đang cuộn trào từng cơn sóng dữ. Đội trưởng Lưu nhú mày, cục diện này vượt xa dự cảm của anh ta. Xem ra Nhiều Tôn này đã bị Lục Đông Thâm vượt lên rồi.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Nhiều Tôn mới dịu trở lại, cười khẩy: “Không sai, cô ấy là Hạ Trú.” Dứt lời, anh ta bước tới gần Lục Đông Thâm, dùng giọng nói gần như chỉ hai người họ mới nghe được, nửa cười nửa không: “Lục tổng, lĩnh giáo rồi.”

Chiều này của Lục Đông Thâm đủ mạnh. Anh ta thừa nhận cô là Hạ Trú, tức cũng liên đới thừa nhận với người ngoài cô là Hạ Trú của tập đoàn Lục Môn. Trừ phi anh ta phủ nhận những lời Lục Đông Thâm nói, một mực khẳng định cô chính là Tường Ly. Nhưng thực tế là anh ta không thể để mặc cô tiếp tục ở lại trong phòng hỏi cung, người không ra người, ma chẳng ra ma thế này được? Không, anh ta không đành lòng, thế nên bắt buộc phải cho mình và cơ quan chấp pháp một đường lui, cùng Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến.

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh ta cảm phẫn. Con người Lục Đông Thâm này đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay là một chiêu có thể kiểm soát kẻ địch, tóm chặt lấy điểm yếu của đối phương, quả thật đủ thâm độc, đủ tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm lẳng lặng trả lời: “Quá khen.”

Đội trưởng Lưu không ngờ Nhiều Tôn lại thừa nhận như vậy, sột ruyệt lên: “Tôn thiếu!”

Nhiều Tôn quay người đối mặt với Tường Ly, sắc mặt tối hẳn đi. Tường Ly không nhìn anh ta, cũng không nhìn Lục Đông Thâm. Cả người cô ngồi dưới ánh đèn, sắc mặt còn nhạt nhòa hơn cả lúc này.

Đội trưởng Lưu thấy vậy không cam tâm: “Chiều ‘đến lúc vỡ lở mới ôm chân Phật’ của Lục tổng chưa đủ thành ý đâu. Cô ta ở bên Đàm Diệu Minh đã ba năm trời, sau quay đầu một cái là có thể trở thành nhân viên của quý tập đoàn được? Mấy chuyện đổi tên thay họ này không thể tùy tiện nói đâu.”

“Thái độ cẩn trọng của đội trưởng Lưu tôi hiểu được. Cảnh Ninh.” Lục Đông Thâm khẽ gọi.

Cảnh Ninh tiến lên, lần lượt bày tập tài liệu trong tay ra trước mặt đội trưởng Lưu rồi nói: “Ba năm trước, cô Hạ đây đã đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn chúng tôi. Đây là thư mời của tập đoàn cũng như hợp đồng bản gốc giữa chúng tôi và cô Hạ. Ngoài ra còn có ghi chép công việc của cô Hạ ba năm nay tại tập đoàn.”

Đội trưởng Lưu dài mặt ra, ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm. Ai cũng nói cậu con trưởng của Lục Môn tuy rằng trẻ tuổi nhưng đủ sức khiến đám hồ ly lão làng trên thương trường bị xoay vòng vòng, tâm tư của người này rất thâm trầm và khó đoán, lại hoàn toàn có thể kìm chế được mọi cảm xúc trong lòng mình. Ai nấy đều biết anh là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, hôm nay lần đầu tiếp chiêu đã phải khiến đội trưởng Lưu lĩnh giáo, người này làm việc đúng là không để sót một kẻ hồ nào.

“Lục tổng, làm phiền anh tốn công nhọc sức rồi.” Đội trưởng Lưu có kiềm chế sự khó chịu, mỉm cười.

Lục Đông Thâm hơi nhướn mày, nụ cười trong ánh mắt vẫn nhạt nhòa từ đầu tới cuối: “Cảnh Ninh, đưa cho đội trưởng Lưu một bản tài liệu có thể giao nộp.”

Cảnh Ninh rút một tập tài liệu cuối cùng ra, đặt vào tay đội trưởng Lưu: “Đây là toàn bộ các tài liệu chứng minh cho thân phận của cô Hạ, trong này có bản gốc và bản photo. Cô Hạ bị đội trưởng Lưu bắt vào Cục, khi Lục tổng muốn dẫn cô Hạ đi bắt buộc phải giao nộp các tài liệu có liên quan về nhân thân của cô ấy. Thế nên phần photo chúng tôi cũng đã chuẩn bị sẵn cho đội trưởng Lưu rồi.”

Tất cả đều rất chậm rãi từ tốn, tất cả đều như được chuẩn bị từ trước.

Đối với tất cả những thứ gọi là thư mời làm việc và họp đồng phía Lục Đông Thâm chuẩn bị, những ai tình tường đều biết chẳng qua chỉ là một trò lừa đảo. Nếu để một người bình thường chuẩn bị những thứ này thì cực kỳ khó khăn, nhưng Lục Đông Thâm mở lời thì mọi chuyện lại dễ như trò bàn tay. Thế nên, bất luận là đội trưởng Lưu hay Nhiều Tôn, khi nhìn thấy những tài liệu ấy đều không có quá nhiều phản ứng. Thế nhưng tài liệu chứng minh nhân thân thì khác. Cứ cho là bản photo có thể làm giả thì bản gốc vẫn cần được lập hồ sơ. Vẫn có những khả năng làm giả nhưng rơi vào tay cảnh sát, một khi làm giả tính mạng hiểm sẽ rất cao.

Thế nên, Nhiều Tôn trong phút chốc sống lưng chợt khựng lại, đội trưởng Lưu kinh ngạc không khép được miệng vào. Đội trưởng Lưu nghĩ trong đầu: Rõ ràng là một Tướng gia trong mắt người dân Thương Lăng, rõ ràng là một Tướng Ly vẫn luôn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, sao thoát một cái đã biến thành Hạ Trú rồi?

Còn Tướng Ly đang ngồi thờ người trên ghế thăm vấn, phản ứng so với những người có mặt ở đó đã bình tĩnh lại rồi, cho dù Lục Đông Thâm tung ra tuyệt chiêu, cô vẫn không có phản ứng gì, chỉ lấy ngón tay trò vân về vết máu trên tay áo, hết lần này đến lần khác, kể cả khi ngón tay đã đau rát cũng không dừng lại.

Cuối cùng đã đi ra khỏi phòng hỏi cung bằng cách nào bản thân Tướng Ly không rõ nữa.

Cô chỉ biết khi đi ngang qua bên cạnh Nhiều Tôn, cả người anh ta tỏa ra một sự lạnh lẽo, thậm chí còn buốt giá hơn cả ngày đông tổ chức lễ tế, quét thẳng vào trong trái tim cô. Anh ta vẫn nhìn cô chằm chằm, hai mắt như hai mũi đinh. Đàm Diệu Minh chết rồi, quá hợp ý anh ta. Tướng Ly biết, anh ta sẽ không chịu bỏ qua đâu.

Cô chỉ biết cả người mình nhẹ tênh như bay. Khi gót chân mới nhũ, Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ lấy cô.

Cứ như vậy, cô được Lục Đông Thâm ôm chặt đi suốt dọc đường rồi khỏi Cục cảnh sát dưới cái nhìn chằm chằm của những người hai bên hành lang và phía sau lưng.

Lục Đông Thâm lệnh cho Cảnh Ninh về trước, anh tự lái xe về.

Dọc đường cả hai đều trầm mặc. Cô không biết anh định đưa mình đi đâu, muốn hỏi nhưng cổ họng tắc nghẹn lại, cái miệng như bị ai khâu vào không thể cử động được. Cho tới khi, chiếc xe đi ngang qua quận Xuyên Dương, vượt qua trước con đường đi vào Hoàng Thiên.

Tướng Ly bắt ngừng đẩy cửa xe ra.

Lục Đông Thâm cứ nghĩ cô sẽ im lặng từ đây về tới khách sạn, không ngờ cô lại làm hành động ấy. Anh phanh gấp xe lại, cánh tay dài vươn ra ngăn không để cơ thể Tướng Ly đập về phía trước.

“Không biết thế là nguy hiểm sao?” Anh quát khế.

Cả người Tướng Ly đổ về phía sau ghế. Dần dần, bả vai cô run lên. Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Đông Thâm có thể nghe rõ tiếng răng cô va vào nhau lập cập. Thấy vậy, anh thở dài, dịu giọng xuống: “Ý của tôi là hành động bạn nảy quá nguy hiểm. Em muốn làm gì cứ nói với tôi.”

Nước mắt của Tướng Ly lập tức rơi xuống: “Tôi muốn xuống xe, xuống xe...”

Lục Đông Thâm không ngờ được cô lại khóc. Ban đầu anh sững người, sau đó vội vàng rút tờ giấy lau nước mắt cho cô. Anh đã giải quyết không biết bao nhiêu vụ bê bối lớn nhỏ trên thương trường. Dù là khó nhằn, dù là nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là chưa bao giờ phải làm mấy việc như thế này.

“Được được được, xuống xe, bây giờ chúng ta sẽ xuống xe ngay.”

~Hết chương 105~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Lục Đông Thâm, anh khôn kiếp! [2021 chữ]

Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lắm rồi. Nhưng anh vẫn đứng sững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Trong số các sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của Đàm Diệu Minh bị niêm phong điều tra, duy trì có Hoàng Thiên được gác lại. Nguyên do là vì, bất luận các cơ quan chính quyền hay những người trên giang hồ đều biết ông chủ đứng đằng sau Hoàng Thiên chính là Đàm Diệu Minh, nhưng không có chứng cứ nào có thể trực tiếp chứng minh Hoàng Thiên là sản nghiệp của Đàm Diệu Minh. Thế nên Hoàng Thiên chỉ có thể trở thành một con cá lọt lưới, vẫn do ông chủ ngoài mặt – anh Ngủ quản lý. Thế nhưng, mọi người vẫn có thể nhận ra thời huy hoàng của Hoàng Thiên đã qua đi.

Khi Tường Ly bước vào, tuy Hoàng Thiên không bị thay đổi và cái cách toàn bộ nhưng cũng không mở cửa kinh doanh.

Các nhân viên về cơ bản đều đã được cho nghỉ việc, càng không có bóng dáng của các cô gái, chỉ còn lại vài người lao công vẫn duy trì việc dọn dẹp sạch sẽ cho Hoàng Thiên. Một nam tử hán lực lưỡng, cao lớn như anh Ngũ, sau khi nhìn thấy Tường Ly tới, hốc mắt cũng hơi đỏ lên. Trước khi bước vào trong, Tường Ly đã kìm nén dòng nước mắt của mình xuống, nhưng nhìn thấy khung cảnh của Hoàng Thiên trước mắt, sống mũi cô vẫn cay cay trở lại.

Anh Ngũ chẳng mấy chốc đã nhìn thấy bóng Lục Đông Thâm, sắc mặt cứng đờ lại, Tường Ly khẽ nói một câu: Không sao đâu. Anh Ngũ gật đầu, lại gần cô và nói: Cô đừng nên tham gia đám tang của Đàm gia là hơn, dù sao thì bây giờ đám cảnh sát vẫn đang theo dõi cô rất sát.

Tường Ly lắc đầu, cô muốn nói cô bắt buộc phải tham gia, nhưng cô hòng tắc nghẹn lại không nói thành lời. Tang lễ của Đàm Diệu Minh và mọi người mấy ngày nay vẫn do một mình Tường Tiểu Thiên quán xuyến, thi thoảng lại thông báo cho cô những việc có liên quan.

Anh Ngũ khẽ thở dài: Đàm gia ở dưới suối vàng biết được cũng sẽ không để cô ra mặt đâu.

Tường Ly kìm nén rất lâu mới cất được những bi thương trong lòng xuống, cô nói với anh Ngũ rằng mình muốn ở lại đây một lúc. Anh Ngũ liếc mắt nhìn Lục Đông Thâm, nhưng cũng không nói năng câu nào mà cứ thế rời đi trước. Tường Ly vòng qua sàn nhảy ở chính giữa căn phòng rồi đi sâu vào trong hành lang. Ánh đèn nơi đại sảnh âm u, tối tăm, nơi tận cùng hành lang lại càng giống như chìm vào bóng đen. Bóng cô bị dãn hàng lang dài miên man như cuộc đời một con người ấy dần dần nuốt chửng, âm ỉ giống như một bức ảnh tháng năm đã cũ kỹ.

Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi, không sốt sắng, không thúc giục.

Một lúc sau, Tường Ly mới đi ra.

Khuôn mặt vốn đã cắt không còn hột máu giờ lại càng trở nên nhợt nhạt hơn. Nhất là khi đứng trong quảng sáng tối tăm ấy, khuôn mặt cô lại càng trắng nhợt như tờ giấy. Từ đầu tới cuối cô cũng nói một lời, ngồi trở lại chiếc sofa trong khu khách VIP, hai chân co lên, hai cánh tay vòng qua ôm lấy đầu gối, nhìn trân trân về phía sàn nhảy.

Ai ai cũng nói, sàn nhảy của Hoàng Thiên được xây lên bằng vàng. Khi các cô gái ca hát nhảy múa ở trên đó, từng bông sen vàng tặng cho họ chính là từng viên đá xây dựng lên sàn nhảy.

Tường Ly nhìn mãi nhìn mãi rồi bật cười.

Dường như cô vẫn nghe thấy những tiếng ồn ã ngày xưa của Hoàng Thiên, nghe được tiếng hét điên cuồng của các vị khách ngồi dưới mỗi lần đòi nhìn thấy Phù Dung. Đường như cô lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh ngồi trên một chiếc ghế sofa nào đó, chầm lên một điệu xi gà, chìm khuất trong sự náo nhiệt của Hoàng Thiên. Cô còn nhìn thấy chính mình, không có việc gì luôn thích ra phía sau cánh gà trêu chọc các cô gái. Họ vây quanh cô, bèn bẹt cái giọng gọi cô là “Tường gia”. Cô bèn đùa giỡn hỏi họ: Các em thích chị hay là thích Đàm gia vậy? Các cô gái lập tức nép vào trong lòng cô như cá trạch rồi nói: Dĩ nhiên là chúng em thích Tường gia hơn rồi.

Những náo nhiệt trong quá khứ cùng sự yên tĩnh của hiện tại lại kéo lẫn nhau, tầng tầng lớp lớp những chuyện giữa quá khứ và hiện tại chất chồng lên nhau như từng cơn sóng biển. Bốn chữ “tức cảnh sinh tình” thật sự không nên chạm vào. Nó là một lưỡi kiếm sắc, một lưỡi dao nhọn, có thể khứa cả một trái tim ra khiến người ta chảy máu đầm đìa mà vẫn thấy ngọt như đường mật.

Lục Đông Thâm dứt hai tay vào trong túi quần Âu, đứng thẳng dưới nguồn sáng. Những cái bóng dao động rồi rơi xuống bờ vai rộng lớn của anh. Khuôn mặt tuấn tú của anh gần như bị nuốt trong góc tối. Anh nhìn cô, mặc cho cô bình thần trong sự điên cuồng, giống như một cái cây đã khô cằn, trảm mạc, bị thương và lạnh lẽo.

Cho tới khi tiếng di động vang lên, bả vai của Tường Ly mới chợt run rẩy.

Lục Đông Thâm nhận máy, sau khi bên đó nói xong, anh chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu: Tôi biết rồi.

Anh đi tới phía trước sofa, cái bóng cao lớn bị ánh đèn trên đỉnh đầu phản chiếu, hắt xuống, che chặt tầm nhìn của Tường Ly. Thế mà cô vẫn không rời mắt đi chỗ khác. Tựa hồ cô vốn không nhìn lên sân khấu, chỉ đang chìm đắm trong quá khứ đau khổ mà thôi.

Rất lâu sau, cô mới nói: “Lục Đông Thâm, tôi mệt rồi.”

Lục Đông Thâm đưa tay xoa đầu cô: “Mệt rồi thì tôi đưa em về.”

“Về?” Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vừa mơ màng vừa hoang mang, lẩm bầm: “Tôi còn có thể về đâu...”

Lục Đông Thâm thu tay về, tận sâu trong đáy mắt dâng lên chút xót xa: “Ngày mai theo tôi về Bắc Kinh.”

Tường Ly sững người.

“Người ở thành phố Thương Lãng này là Tường Ly, không phải Hạ Trú.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hạ Trú, chỉ tới đây giúp khách sạn Skyline giải quyết chuyện có ma. Cô ấy không quen Đàm Diệu Minh, cũng không biết đến chuyện lễ tế đông.”

“Không...” Tường Ly nghẹn ngào: “Tôi không thể đi được, còn đám tang của Đàm gia...”

“Nếu đã không quen biết Đàm Diệu Minh, vì sao còn phải tham gia đám tang của anh ấy?” Lục Đông Thâm nhú mày, nghiêm mặt lại.

Tường Ly nhìn anh chăm chăm, dần dần đôi mắt nhuốm lạnh. Ngay sau đó cô đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng một giây sau đã bị cánh tay dài của Lục Đông Thâm ôm chặt lấy eo cô, kéo cô ngược trở lại. Sự căm hận và đau đớn đè nén trong lòng bao ngày nay trong phút chốc như một miếng giềng phun trào. Tường Ly điên cuồng xô đẩy anh: “Thả tôi ra!”

Khuôn cằm Lục Đông Thâm căng ra. Anh để mặc cho cô gào thét trong giận dữ và phẫn nộ. Cô liều mạng muốn ra khỏi sự ghìem giữ của anh nhưng anh lại càng dùng sức hơn. Thế rồi anh ấn cô ngồi lại xuống sofa, hai cánh tay chống sang hai bên, vây chặt Tường Ly trong không gian nhỏ được tạo thành từ lồng ngực và cánh tay anh.

“Lục Đông Thâm, anh khôn kiếp!” Tường Ly trở thành một kẻ điên hoàn toàn triệt để, đâm thùm thụp lên ngực anh, xô đẩy bờ vai anh. Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lấm rồi. Nhưng anh vẫn đứng vững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Cho tới khi cổ anh bị đầy móng tay sắc của cô cào xước, rướm máu. Cho đến khi cô đỏ mắt chất vấn anh dựa vào đâu để làm vậy. Lục Đông Thâm vòng một tay ra sau giữ lấy gáy cô, khuôn mặt gần như áp sát vào cô, giọng nói trầm thấp có lực: “Dựa vào sự thực bây giờ em đã không còn là người con gái của Đàm Diệu Minh nữa rồi.”

Tường Ly sững sờ nhìn anh, chẳng mấy chốc, nước mắt tụ lại thành dòng, chảy xuống.

Lục Đông Thâm buông bàn tay đang giữ chặt gáy cô ra, ngón tay gầy đặt lên gò má, lau nước mắt cho cô. Nhưng nước mắt vẫn lăn chả tuôn rơi, không thể kiềm chế được. Anh vẫn lau cho cô từng chút, từng chút một, vô cùng kiên nhẫn. Nội tâm của Tường Ly cuối cùng cũng sụp đổ. Cô ôm chặt lấy cổ Lục Đông Thâm, vùi mặt vào đó, rồi lập tức cắn mạnh lên cổ anh.

Lục Đông Thâm không động đậy, để mặc cho cô trút hết lòng mình. Anh ngửi thấy mùi tanh ngọt của máu. Lần này cô vẫn cắn không hề nhẹ.

Rất lâu sau, Tường Ly mới buông ra.

Trên cổ anh nghiêm nhiên xuất hiện một vết máu đỏ.

Cô tựa trán lên ngực anh, mệt mỏi lên tiếng: “Lục Đông Thâm, coi như tôi cầu xin anh đấy, hãy để tôi tiến Đàm gia đoạn đường cuối cùng đi.” Cô biết “cánh tay không thắng được bắp chân”. Nếu Lục Đông Thâm có lòng ngăn cản, chỉ cần cử thêm vài vệ sỹ là có thể trông chừng cô rất sát. Cô không thể quá cứng với người đàn ông này được.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người dậy, ôm lấy đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về, rồi buông một câu từ trên rơi xuống: “Không được.”

Tường Ly ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn anh trân trời.

Lục Đông Thâm cúi xuống, đưa tay nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, lực tuy nhẹ nhưng vẫn đủ khiến cô không thể né tránh được. Giọng anh tuy khẽ khàng nhưng trong ngữ khí hơi lạnh vẫn không giấu được sự quyền uy: “Trừ phi, em không muốn để đám tang của Đàm Diệu Minh được tiến hành thuận lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Phải [2061 chữ]

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài.

Buổi chiều, trời âm u hơn hẳn. Những vầng mây đen nặng nề chơi vui phía đường chân trời xa xôi, che đi toàn bộ ánh nắng.

Trời đỏ tuyệt, trắng xóa một màu.

Đất Thương Lãng rất hiếm khi có tuyết, mùa đông năm ngoái ngày mưa nhiều hơn ngày tuyết. Khí hậu có khắc nghiệt cách mấy cũng là mưa kèm theo tuyết rơi, đâu phải là cả tầng tuyết trắng xóa như lông ngỗng giống hôm nay.

Tường Ly được Lục Đông Thâm đưa về khách sạn Skyline. Trước cửa phòng có hai vệ sỹ đứng canh. Ngoài Lục Đông Thâm ra, chỉ có người quản gia trong phòng được tự do ra vào. Về lý mà nói, nếu Tường Ly cứng rắn muốn xông ra, hai người vệ sỹ hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Nhưng cô chọn cách im lặng, ở yên trong phòng, không hề làm khó quản gia cũng như vệ sỹ.

Ô cửa sổ dài bị những bông tuyết bay rợp trời làm mờ tầm mắt. Cả đất Thương Lãng như khoác lên mình bộ áo tang, những mái hiên ngói xanh cũng đã đổi màu. Những con đường dài không nhìn thấy tận cùng kia cũng được nhuộm một lớp sương trắng. Từ cao độ của căn phòng này nhìn xuống dưới, tựa hồ cả thành phố này đều treo những câu đối phúng điếu, đang đứng đưa trong cơn gió lạnh mùa đông, ca khúc bi thương cho sự ra đi của Đàm gia.

Từ lúc Tường Ly tắm rửa xong đến giờ, cô vẫn ngồi chờ người trước cửa sổ. Những giọt nước ngưng đọng ở đuôi tóc, vì không chịu được sức nặng đã rỏ xuống chiếc sơ mi trắng như bông của cô. Cô ôm chiếc áo dài nhuộm màu trong lòng, ánh mắt vượt qua lớp kính cửa sổ, nhảy qua những cơn gió tê buốt đang rít gào, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bông tuyết để yên lặng ngắm nhìn cả thành phố, thành phố đã mang tới cho cô ba năm bình yên.

Chiếc ti vi trong phòng đang bật.

Ồn ào, ầm ĩ, là kênh truyền hình địa phương. Những tin tức đang phát đều xoay quanh việc Đàm Diệu Minh tự vẫn tại lễ Tế đông gây xôn xao dư luận. Đài truyền hình chính thống vẫn còn tốt chán. Các tin bài của họ đều có sự kiểm soát và chừng mực nhất định, không thiên lệch, không thái quá. Họ không hề né tránh, giấu giếm những việc làm ngấm ngầm của Đàm Diệu Minh và cũng đưa tin đúng sự thật nỗi bi thương, mất mát của người dân trên dưới trong Thương Lãng.

Nhưng những nguồn tin trên mạng xã hội thì hỗn tạp, bừa bãi, khen chê lộn xộn.

Những bài viết ăn theo không khác gì nấm mọc sau mưa. Có những lời nói xỏ xiên, có những lời nghi ngờ Tường Ly, thậm chí còn có người nói đùa rằng, Đàm Diệu Minh bị pháp thuật của Tường Ly hại chết. Vô vàn những lời bình luận. Một câu nói đùa vô tâm của đối phương đã đủ tạo thành hiệu ứng bướm bướm, làm dấy lên những lời đồn đại khắp nơi, lặng lẽ gây tổn thương cho người ta.

Trong lúc cả thành phố Thương Lãng đang ầm ĩ, náo loạn, thì Lục Đông Thâm đang tổ chức một cuộc họp tại tầng cao nhất của khách sạn, từ lúc chiều khi trời đổ tuyết tới tận khi sắc trời dần tối anh vẫn chưa nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian ấy, anh nhận được điện thoại của quân gia. Đầu kia vẫn nói, anh vẫn nghe, suốt cả quá trình không xen ngang câu nào. Cuối cùng, anh mới nói một câu: Được, tôi biết rồi. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh nhìn về phía mọi người và nói: Tiếp tục đi.

Trần Du, với tư cách là nhà điều chế hương của tập đoàn Skyline, phải tham gia cuộc họp từ đầu tới cuối, nhưng tâm tư của cô lại không đặt vào nội dung buổi họp. Cô đã loáng thoáng nghe được một vài tin tức, nói rằng Lục Đông Thâm một mình tiến vào Cục cảnh sát cứu một cô gái trở về, sau đó đưa vào một căn phòng tại khách sạn, đồng thời cho người canh gác.

Cô không muốn thừa nhận quá nhiều chuyện. Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn có một linh cảm. Người con gái đó chính là người đã khuấy đảo Thương Lãng khiến cho trời long đất lở, Tường Ly.

Trong khi họp hành, Lục Đông Thâm luôn nghiêm nghị, không nói cười, những người tham gia cũng luôn trong tình trạng căng thẳng cao độ. Sao Trần Du không biết sở thích của Lục Đông Thâm? Nhưng trong đầu cô như có ngàn vạn con tuấn mã phi nước đại phóng qua. Nhất là khi Lục Đông Thâm hơi nghiêng đầu, làm vết máu ẩn khuất phía sau lớp áo sơ mi trên cổ anh lộ rõ ra ngoài.

Rất nhiều người luôn có những chỗ không thích bị người ngoài chạm vào. Lục Đông Thâm là người mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, có quá nhiều chỗ không muốn bị người khác chạm vào, trong số đó phải kể tới cổ. Nhưng bây giờ, một vết máu đỏ lại nằm ngay trên cổ anh, vừa nhìn là biết bị người ta cắn vào. Tạm thời chưa nói tới việc đối phương cắn mạnh đến mức nào, chỉ riêng việc Lục Đông Thâm dùng ngón tay cho người đó tự do cắn lên cổ mình thôi đã quá đủ để dấy lên hồi chuông cảnh giác trong cô. Vị trí này bất luận là ai nhìn vào cũng cảm thấy đầy mờ ám. Lục Đông Thâm xuất thân từ Lục Môn, lại là con trưởng của nhà họ Lục nên anh càng chú trọng diện mạo, thần thái của mình hơn, làm sao có thể tùy tiện để lộ một dấu vết như vậy trước mặt mọi người?

Trần Du cũng không phải kẻ ngốc.

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài. Còn về việc anh muốn tuyên bố chuyện gì, Trần Du không dám nghĩ sâu hơn, cũng không muốn nghĩ. Cô chấp nhận làm một kẻ hèn nhát, chỉ cầu mong anh sẽ không rời xa mình mãi mãi.

Đây là buổi họp cuối cùng của Lục Đông Thâm tại khách sạn Skyline Thương Lãng. Anh ở lại đây không quá lâu nhưng cũng đủ để khiến mọi người phải tìm đập chân run. Đầu tiên là giải quyết nguy cơ của khách sạn trước tin đồn “trùng tà”, âm thầm thay máu một số lượng lớn các quản lý cấp cao của khách sạn, quyết đoàn kết dứt khoát giành được mảnh đất giá trị tại quận Quan Dương, quan trọng hơn nữa là triệt để làm tan rã được thế lực của Đàm Diệu Minh trong thành phố. Còn nhà họ Thai, vì trước đó đã hợp tác với Đàm Diệu Minh trong dự án khu đất Xuyên Dương nên cũng chịu liên đới, khiến họ trong khoảng thời gian này đang tổn thất nặng nề.

Mỗi một người ngồi tại đây tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng đều sáng như gương. Người đàn ông ngồi chính giữa bàn hội nghị kia, xét về âm mưu và bài bản thì không ai bằng, ngay cả nhà họ Thai cũng đã “chết yếu” trong chuyện này. Trên thương trường, chuyện một mũi tên bắn trúng hai đích đã hiếm có rồi, vậy mà anh còn một mũi tên bắn trúng nhiều đích. Có thể thấy dưới lớp vỏ ngoài tưởng chừng như bình thản kia cất giấu bao nhiêu thủ đoạn khiến người ta không kịp phòng bị.

Khi tan họp thì trời đã tối hẳn, bảy giờ tối.

Trần Du ở lại cuối cùng. Lục Đông Thâm thấy vậy bèn hỏi cô: Còn việc gì không? Trần Du không lại gần anh, bởi vì không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy anh rất xa lạ. Trước kia cô luôn cảm thấy mình rất hiểu anh, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra rất có thể những gì mình biết chẳng qua chỉ là một lớp vỏ. Sau cuộc họp kéo dài cả một buổi chiều, cô mới thấy bàng hoàng hoảng hốt, sự thâm sâu của Lục Đông Thâm trên thương trường khiến người ta phải lạnh sống lưng. Cô thậm chí còn nghi ngờ, bản thân mình phải chăng cũng chỉ là một quân cờ trong cả ván đấu này?

Trần Du hỏi thẳng anh: Người ở trong căn phòng đó có phải Tường Ly không?

Lục Đông Thâm giơ tay lên, từng ngón tay gầy với những khớp xương rõ ràng đang nói lòng chiếc cà vạt. Anh không hề giấu giếm: “Phải.”

Một chữ vừng vàng như núi, đè thẳng xuống người khiến Trần Du tưởng như tắt thở, nhất thời cô cũng không dám hỏi thêm những chuyện khác. Đứng lúc này, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào: “Lục tổng, hôm nay anh còn một buổi tiếp khách, khoảng mười phút nữa là đến giờ xuất phát ạ.”

Sau khi Lục Đông Thâm đi khỏi, sự bất an của Trần Du càng như cỏ dại, lan ra không có bờ bến.

Mười rưỡi tối, buổi tiếp khách mới kết thúc. Lục Đông Thâm uống không nhiều lắm, Cảnh Ninh đã đỡ cho anh không ít. Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm lại phải xử lý khoảng năm, sáu tài liệu và hai bản hợp đồng xây dựng khu trung tâm thương mại nữa. Dương Viễn thì hoàn toàn say khướt, cuộn người ở ghế sau của ô tô, chốc chốc lại vỗ vai Lục Đông Thâm, nói không còn lưu loát: “Cái cô tên Tưởng Ly đó... rốt cuộc đã cho cậu uống canh mè hờn gì hả? Tôi thấy cậu chắc là khỏi cần tiền đồ luôn rồi... Cậu ấy à, đầu tiên thì đắc tội với Nhiều Tôn, sau đó... lại chạy đi đối đầu với cơ quan chấp pháp... Không phải tôi... trù ẻo cậu, cậu mà dẫn cô ta về Bắc... Bắc Kinh thì sớm muộn cũng bị cô ta hại chết.”

Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên. Anh dứt khoát ký tên mình vào cuối tập tài liệu: “Cảnh Ninh, lát nữa đưa phó tổng giám đốc về phòng trước.”

“Dạ.”

Giải quyết xong bảy, tám chuyện công việc lật vật thì đêm cũng đã khuya. Nhận được điện thoại của quản gia, Lục Đông Thâm bèn đi xuống.

Quản gia đã đợi sẵn ở cửa từ lâu, nhìn thấy Lục Đông Thâm, ông ta như bắt được cứu tinh, lập tức tới đón.

“Cô ấy sao rồi?” Vừa nói, Lục Đông Thâm vừa đi tới trước cửa phòng.

Quản gia trả lời: “Cô gái ấy bị điên rồi, đồ đạc thứ nào đập được là đập không sót một cái gì, sau đó cứ uống rượu tỳ tỳ.”

Bàn tay đang cầm thẻ phòng của Lục Đông Thâm chợt khựng lại, ngay sau một tiếng “bíp”, cửa phòng bật mở.

Một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng ra ngoài.

Căn phòng tối om om, chỉ còn nhìn thấy ánh sáng của tuyết trắng hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn đủ để thấy rõ hiện trạng trong phòng.

Lục Đông Thâm thề rằng, đây là gian phòng hỗn loạn nhất anh từng thấy trong cuộc đời này!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Anh định đưa tôi đi đâu?

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?

Ngoại trừ căn phòng của Lục Đông Thâm được yêu cầu phải gỡ bỏ thảm trải sàn ra thì tất cả các phòng khác trong khách sạn Skyline đều được trải thảm. Thế nên, giây phút vừa bước vào cửa, Lục Đông Thâm đã giẫm phải mảnh vụn thủy tinh rơi vãi lung tung dưới thảm, chúng sáng lên lấp lánh dưới sự phản chiếu của tuyết trắng ánh bạc, lan ra ngoài đến tận cửa chính.

Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy da đầu đang ngứa ngáy, khắp người không thoải mái. Chân của anh đã chuẩn bị đưa ra rồi lại thu về không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đôi giày da bóng loáng giẫm phải một mảnh vụn thủy tinh rơi dưới sàn, anh lại cảm thấy sống lưng khựng lại, cứng đờ. Anh không chỉ đơn thuần là người mắc bệnh sạch sẽ, mà còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, thế nên một mặt rất muốn rời khỏi ngay căn phòng này, một mặt lại không thể chịu nổi cảnh tượng hỗn loạn của nó, chỉ hận không thể dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ trong phòng mới cảm thấy thoải mái hơn.

Quản gia của căn phòng này cũng đã ít nhiều nghe nói tới một số tính cách quái đản của vị tổng giám đốc mới nhậm chức này. Thấy vậy, ông ta lên tiếng: “Lục tổng, vẫn nên để tôi bảo nhân viên vệ sinh tới dọn dẹp qua rồi anh hãy vào trong ạ.”

Lục Đông Thâm đè nén cảm giác tê rần trên da đầu xuống: “Không cần, muộn lắm rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

Căn phòng Tưởng Ly đang ở là phòng tổng thống, kết cấu gần như giống hệt căn phòng mà Lục Đông Thâm đang ở.

Người quản gia không hề nói khoa trương.

Tất cả mọi thứ trong phòng này, có thể đập đúng là đã đập hết.

Thứ lớn từ màn hình rộng xem phim 3D treo tường cho đến thứ nhỏ như một chiếc ly thủy tinh cũng đều không tránh được tai họa, nói chi tới các loại đồ điện tử, đồ gia dụng khác trong phòng. Các bức tranh nổi tiếng hay các bức bích họa trong phòng khách cũng đều bị hủy hoại. Lục Đông Thâm cố gắng đi bật đèn, nhưng vừa lần sờ đã cảm thấy tay chạm phải thứ gì dính dính. Giây phút này, nội tâm của anh hoàn toàn sụp đổ, khủng hoảng như chưa bao giờ khủng hoảng. Cổ kim nén cảm giác khó chịu trong lòng, anh đưa tay bật điện, bấy giờ mới nhìn rõ tình cảnh trước mắt. Cả bức tường bị bới bấn

nhào, đồ lờm lờm cả khoảng rộng, khi nhìn kỹ lại hóa ra là tương cà chua.

Lục Đông Thâm bận rộn rửa tay. Phòng vệ sinh vẫn còn nhẵn nhụi được kha khá, ngoài chiếc gương bị đập vỡ ra thì những thứ khác vẫn khá hoàn chỉnh.

Tường Ly quả thật đang uống rượu.

Ánh sáng nơi cửa phòng không chiếu rọi được toàn bộ phòng khách rộng lớn, nhưng dưới nền ánh sáng của tuyết trắng xóa một vùng khiến cả người Tường Ly trông càng dịu dàng hơn. Đương nhiên là phải coi như không nhìn thấy một vết xước dài từ đầu sofa tới chân sofa, dấu vết có lẽ được tạo thành bởi con dao Phần Lan. Cả cái miệng lớn rách toác đã báo hiệu chiếc sofa này không còn sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc cô cầm dao rạch nát chiếc sofa ra, không khác gì nhát dao găm sâu vào cơ thể con quái thú trên đỉnh núi Kỳ Thần.

Nhưng rõ ràng, người gây ra khung cảnh bạo lực và phá hoại cực kỳ khủng khiếp này, khi yên tĩnh bỗng trở thành người lơ đãng, yếu đuối nhất.

Cả người cô đang dựa bên cạnh khung cửa sổ dài, khuôn mặt nhợt nhạt in lên mặt kính, bên chân và xung quanh đều vãi không ít chai lọ. Có bia, có rượu vang, trong tay cô còn cầm một chai rượu màu trắng. Nhìn tư thế này, chưa uống chết ngất thì cũng đã say mềm. Nhưng khác lạ là cô không làm âm ỉ, có lẽ mọi phần nộ của cô đã dùng cả vào việc đập đồ rồi.

Lục Đông Thâm tiến lên, nhìn chiến tích của cô một lượt. Anh đích thực đã xem thường cô rồi, xem ra tửu lượng của cô không hề kém chút nào.

Anh buông một tiếng thở dài, rồi ngồi sụp xuống.

Cô ngồi yên, nhắm nghiền mắt lại, chiếc áo trắng dính máu vẫn đang được ôm trong lòng, bàn tay đang cầm chai rượu thì đặt trên đùi. Lục Đông Thâm đã tí mỉ quan sát cô không phải một hai lần, nhưng trong tình huống này vẫn là lần đầu tiên. Cô có rất nhiều mặt, có thể là âm mưu, có thể là nghĩa khí ngút trời, có thể là mĩa mai đánh đá hoặc là hai hồng dẫu dao. Cô có thể vừa giáo hoạt vừa tàn nhẫn, vừa thẳng thắn vừa nũng nịu... Nhưng điều khiến Lục Đông Thâm ghi nhớ nhất lại là dáng vẻ của cô khi bất được con chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần, không chịu thua cuộc, cố chấp và kiêu hãnh.

Rồi khi nhìn cô lúc say rượu, cuối cùng Lục Đông Thâm mới hiểu rõ ràng, thật ra cô chẳng qua vẫn là một cô bé trẻ con, tất cả mọi mặt trong cô đều xuất phát từ sự đơn thuần và trong sáng.

Chắc là cô căm hận anh lắm.

Nếu lúc đó anh có mặt ở đây, có thể lưỡi dao găm vào ghế sofa sẽ đâm thẳng vào người anh.

Nghĩ tới đây, không hiểu sao, Lục Đông Thâm bỗng bật cười.

Anh nhẹ nhàng lấy chai rượu ở trên tay cô xuống. Vốn dĩ muốn tìm một vị trí để đặt cẩn thận, nhưng nhìn xung hoàn cảnh xung quanh, anh cũng từ bỏ luôn.

Chiếc áo dài trong lòng cô bị rút đi, cô bất tỉnh linh tinh lại.

Ánh mắt say say, mơ màng.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh sáng trong đôi đồng tử rõ ràng thể hiện sự rời rạc, thiếu tập trung. Lục Đông Thâm cũng nhìn cô, bên ngoài cửa sổ là những bông tuyết rơi rụng là tả, lặng lẽ không một tiếng động. Trong vòng chỉ vang lên những tiếng thở khê khàng, giữa nam và nữ, hơi thở đan cài cùng hơi thở, yên tĩnh như đóa hoa lan dưới vực sâu.

Tường Ly say rượu, chung quy cũng không thể là một người yên tĩnh. Thấy anh nhìn mình, cô loạng choạng đứng dậy. Lục Đông Thâm không biết cô định làm gì, bèn đưa tay ra đỡ. Cô tiện đà níu lấy cổ anh, nhìn sâu vào mắt anh một lúc lâu rồi bỗng nhiên bật cười, giờ ngón tay trở chỉ vào anh: “Trong mắt anh có tôi kia.”

Một câu nói đầy men rượu nhưng lại giống như một chiếc móc câu nhỏ xíu nhẹ nhàng móc lấy trái tim của Lục Đông Thâm. Không đau, nhưng có một cơn ngứa không tên đang lan tỏa trong thính lặng.

Anh cười khê: “Phải, có em.”

Tường Ly lại càng cười khúc khích. Có lẽ cô thật sự choáng váng đầu óc nên tựa trán mình lên xương hõm vai của anh: “Vì sao chứ? Thật là kỳ lạ, sao tôi lại chạy vào trong mắt anh được nhỉ?”

Khóe môi Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hạ thấp giọng: “Ừ, kỳ lạ thật đấy.”

Tường Ly lắc đầu trong lòng anh, cũng không lên tiếng nữa. Chưa được một lúc, Lục Đông Thâm đã cảm nhận được lồng ngực hơi lạnh. Anh nâng mặt cô lên xem, hóa ra cô đang khóc. Cô khóc không một âm thanh, từng giọt lệ lã chã rơi xuống, một lúc lâu sau cô mới khẽ nói: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?”

Lục Đông Thâm vô cớ cảm thấy đau lòng. Cô chất vấn trong tuyệt vọng, làm cho tâm trạng của anh cũng lên lên xuống xuống, thất lại theo cô. Anh thẳng thừng bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ, nhưng trong đó lại là một khung cảnh bất ngờ khác.

Chiếc giường đã không thể nằm được nữa.

Cả đệm và ga giường đều bị ‘phanh thầy mỗ bụng’. Chiếc gối bị con dao Phần Lan găm chặt trên đầu giường.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm cũng phải thừa nhận, con gái sau khi say thật sự không hề yếu ớt.

Cô gái trong lòng vẫn đang rung rức khóc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Anh thậm chí còn không cần cúi đầu xuống nhìn cũng có thể tưởng tượng được chiếc áo sơ mi trên người mình chỉ nhăn nhúm hơn cái giẻ lau chứ không hề kém.

Không suy nghĩ gì, anh bế cô quay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi tới trước thang máy cửa đã mở ra, bên trong có ba nam hai nữ, giống như đang bàn chuyện công việc nào đó. Những người có thể đi lên trên đa phần đều là khách của phòng tổng thống. Lục Đông Thâm thấy mấy người đứng trong đã giữ thang máy giúp mình rồi, cũng không tiện đợi lượt sau hay quay người đi thang bộ nữa, anh đánh bả m bụng bước vào trong.

Những người có thể ra vào phòng tổng thống của Skyline cũng đều là người có địa vị, vòng tròn quan hệ dĩ nhiên sẽ nhỏ hơn một chút. Một trong số họ nhận ra Lục Đông Thâm, bèn tỏ ra bất ngờ: “Anh là Lục tổng phải không?”

Lục Đông Thâm vẫn đang bế một Tường Ly đã khóc đến tèm lem, hồ đồ trong lòng, nhất thời có phần ngượng ngập: “Vâng.”

Người kia làm như trúng xổ số, vội vàng tiến lên: “Được gặp Lục tổng ở đây thật là vinh hạnh của tôi. Chắc anh không còn nhớ nữa, chúng ta từng có duyên gặp mặt tại buổi tiệc của giới thượng lưu ở Thượng Hải, tôi...”

“Anh định đưa tôi đi đâu đây... Anh muốn làm gì?” Có lẽ ánh đèn trong thang máy đã làm Tường Ly nhức mắt, cô dấy lên cảnh giác, lại càng khóc thê lương hơn.

Cả sống lưng Lục Đông Thâm cứng đờ. Không cần quay đầu lại anh cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt kỳ lạ của đám người kia. Khuôn cằm anh căng ra, cố gắng để mặt không biến sắc nhưng trong lòng sớm đã nổi cơn sóng gió. Người vừa tiến lên bắt chuyện quả nhiên cũng khựng lại, quan sát Lục Đông Thâm với thái độ hơi nghi ngại. Nửa đêm canh ba, bế một cô gái say rượu, trở về phòng...

Cửa thang máy bật mở, người kia vừa định tự giới thiệu một lượt thì Lục Đông Thâm hờ hững nói: “Hân hạnh.”

Cánh cửa sau lưng anh từ từ khép lại. Anh cúi đầu nhìn xuống Tường Ly trong lòng mình, khó xử thờ dãi.

Anh cũng không biết rằng, sau khi anh đi khuất, những người trong thang máy bắt đầu xì xào bàn tán: “Người ta bảo con trai của Lục Môn là không thích phái nữ cơ mà, nhất là cậu con cả lại càng giữ mình trong sạch, xem ra tin đồn là không nên tin tưởng...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chỉ cần tương lai của em [2109 chữ]

Bạn này anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ “Dừng” của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô.

Trở về phòng, phóng mắt nhìn qua, thấy cả gian phòng ngăn nắp gọn gàng không một hạt bụi, Lục Đông Thâm cảm thấy cuối cùng mình cũng sống lại rồi.

Anh bế Tường Ly về giường, nhưng cô vẫn khóc rất thảm thiết, nín chặt lấy áo sơ mi của anh không buông, lau nước mắt, vuốt nước mũi, khiến Lục Đông Thâm nhìn thấy mà không đành lòng, thậm chí có một khoảng thời gian anh còn tin tưởng rằng mình chính là một kẻ buồn người. Cô khóc, anh liền ở bên cạnh cô, về sau thì dứt khoát dựa vào đầu giường, một tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, cũng mặc kệ luôn việc chiếc sơ mi của mình khó coi cỡ nào.

“Sao các người có thể ích kỷ như vậy chứ...” Tường Ly vẫn đang khóc lóc tố cáo.

Lục Đông Thâm khẽ thờ dãi. Xem ra cô thật sự say lắm rồi. Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn sẽ không bao giờ vừa khóc vừa nói những câu như vậy. Khả năng lớn nhất chính là cô sẽ giờ cao con dao Phần Lan lên, rồi từ từ dần bỏ sung thêm một câu: “Để xem lần sau các người còn dám ích kỷ nữa không!”

Đêm tối.

Bên ngoài ô cửa sổ dài tuyết vẫn đang rơi, trắng xóa một màu như cánh hoa anh đào tháng tư, trải khắp con đường dài xa tít tắp, lấp đầy cuộc đời cô đơn, hiu quạnh. Tuyết trắng đã thay thế cho đèn đường, tôn lên cái tĩnh lặng của trời đêm.

Trước nay, Lục Đông Thâm chưa từng tỉ mỉ nhắm nháp hương vị của một đêm tối yên ắng như thế này. Cho dù là khuya khoắt, thứ đè lên cuộc sống của

anh chẳng qua cũng là sự bận rộn, vội vã, làm gì có thời gian dừng lại ngắm nhìn ánh trăng lạnh lùng bị trời sao lác đác bao vây xung quanh và con đường dài sáng rực đèn đuốc ngoài cửa sổ.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một đêm như thế này. Bỏ lại tất cả mọi công việc, thả lỏng hết thảy mọi phòng bị, buông xuống tất cả mọi tính toán để ở bên cạnh một cô gái, để mặc cho cô khóc lóc đau khổ trong lòng anh. Vẫn là một đêm không ngủ nhưng đêm thức trắng này dường như lại có phần khác biệt.

Tường Ly khóc, Lục Đông Thâm đau lòng.

Nhưng dần dần, cảm giác đau lòng này đã đổi vị. Khuôn mặt cô dính sát lên ngực anh qua lớp áo sơ mi. Sau khi áo sơ mi bị thấm ướt, anh có thể cảm nhận được rõ ràng từng đường nét trên gương mặt cô. Anh tự cảnh cáo bản thân đây chẳng qua chỉ là một ảo giác, nhưng ảo giác này lại sắc nét từng chi tiết. Anh cảm nhận được hàng mi đang chớp chớp của cô, cảm nhận được sống mũi cao thẳng của cô, cảm nhận được bờ môi dịu dàng của cô, thậm chí là từng đường cong trên cơ thể cô, đặc biệt là nơi đầy đặn trước ngực.

Thế nên, khi hơi thở nóng rẫy của cô và nhịp tim của anh đan vào nhau, khi những lọn tóc mềm mại của cô như từng chiếc sừng len lỏi vào trong chiếc sơ mi của anh, hơi thở của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề. Một sự căng chặt không thể quen thuộc hơn bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Anh cũng không vuốt ve đầu cô nữa, bàn tay lớn áp sát eo cô cũng bắt đầu nóng rực lên.

Khi những tiếng khóc gào của Tường Ly biến thành thút thít, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng kéo cô sang bên cạnh. Anh sắp không chịu nổi khi cô cứ cựa quậy lại trên người mình nữa rồi, trong cơ thể như có một con thú đang rục rịch muốn xông ra. Anh tự nhận mình không phải hạng người tham lam nữ sắc, nhưng cũng không cho rằng mình có thể trở thành Liễu Hạ Huệ. Nhìn thấy cô gái đang nằm cuộn tròn bên cạnh anh, từng cánh tượng lướt qua hết lần này đến lần khác trong đầu và hành động được dục vọng thúc giục cứ lộ liễu và thẳng thừng xuất hiện.

Lục Đông Thâm hít sâu một hơi, cố gắng đè nén khát vọng đang sắp sửa tuột cương của mình.

Anh nghiêng người sang bên cạnh, giờ tay lau nước mắt trên gò má cô, rồi thì thầm: “Đừng khóc nữa.”

Tường Ly khóc cũng mệt rồi, cô mơ màng choáng váng nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu mình. Bóng tuyết ngoài cửa sổ và bóng đèn trong phòng va chạm với nhau, khuôn mặt người đàn ông giao thoa với quang sáng khoáng đạt ấy lại càng thêm góc cạnh. Đôi mắt anh giống như thu lại tất cả những điểm rực rỡ trên thế gian này, vừa thâm trầm vừa lung linh, vừa dịu dàng vừa tình cảm, vừa gợi cảm vừa phóng khoáng, vừa nguy hiểm vừa dụ hoặc, giống như cảnh sắc dưới trăng đêm gió, tưởng xa tận chân trời nhưng thực ra là gần ngay trước mắt. Tất cả mọi cảm xúc ấy đều gói gọn trong đôi mắt của anh rồi.

Cô cảm thấy con người này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bèn lẩm bẩm trong hơi men: “Anh là ai?”, rồi cô đưa tay, cố gắng bắt lấy khuôn mặt anh.

Lục Đông Thâm theo đà cúi thấp mặt xuống, để mặc cho bàn tay cô áp lên má mình. Anh phủ tay mình lên trên tay cô, rồi cup mắt nhìn cô, cười khê: “Em bảo tôi là ai?”

Tường Ly mơ mơ hồ hồ, cảm thấy mình thở ra toàn hơi nóng rực, nhưng hơi thở của người đàn ông trên đỉnh đầu lại càng cuộn cuộn như nham thạch. Cô như đứng trong một lò lửa, mà nguồn lửa tới từ khuôn mặt và cơ thể người đàn ông kia. Cô ngược mắt nhìn anh, tỉ mỉ ngắm nghía rồi rút tay ra, vẽ lại từ xương mày đến sống mũi của anh rồi mơ màng mỉm cười: “Trông anh đẹp trai thật đấy... đẹp trai hơn bất kỳ người nào tôi từng gặp.”

“Thế ư?” Hơi thở cả Lục Đông Thâm, giọng nói trầm khàn giống như có một tảng đá lớn đè xuống vậy.

“Cái mũi của anh cao thật đấy...” Ngón tay của Tường Ly lại theo đà rơi xuống môi anh.

Lục Đông Thâm giữ lấy bàn tay không an phận của cô, đan hai bàn tay vào nhau rồi hỏi nhỏ: “Đã biết tôi là ai chưa?” Ngón tay cô vẫn còn thấm hương rượu. Ngoài ra, còn có mùi hương thanh thanh trên chính cơ thể cô, thông qua nhiệt độ trên da thịt cô, quần bên từng vòng, len lỏi vào trong khoang mũi của anh, bao bọc lấy trái tim của anh.

Cô động chạm nhẹ nhàng, nhưng động tác hồ hững ấy lại như điều khiển lý trí của anh. Có lẽ anh nên tự an ủi mình rằng: Hôm nay thật ra anh cũng đã uống một ít rượu.

Thế nên, anh cảm thấy vết uơn ướt nơi khóe mắt cô mới hấp dẫn một cách lạ thường như thế, cũng cảm thấy dưới cơ thể mình như giấu một ngọn lửa, muốn nổi trọn lấy đôi môi cô, cơ thể cô, trái tim cô.

Tường Ly dường như đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của anh. Nhưng cô say quá dữ, khuôn mặt người đàn ông trước mắt lại chao đảo nhấp nhem. Cô chỉ còn nhìn thấy được đôi mắt như bầu trời đêm của anh. Nhưng mùi hương trên cơ thể người đàn ông rất dễ chịu, tuy rằng ánh nhìn của anh như chứa đựng một sự nguy hiểm nào đó chưa thể nói rõ tên, nhưng cô thích lại gần anh, cứ thế dựa sát vào anh, nó khiến cô nảy sinh một cảm giác an toàn chưa từng có.

“Anh là...” Cô ngập ngừng.

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú. Đôi mắt cô như bị phủ một lớp sương mù, thoáng qua, mờ nhạt, là mơ màng, là khó hiểu. Đôi môi cô hơi mấp máy, hàm răng trắng lấp ló sau cánh môi. Cuối cùng anh vẫn không kiểm soát nổi bản thân, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Cô khẽ nức nở một tiếng, giống như một chú mèo.

Thanh âm ấy cực khẽ, nhưng lại mang một sức mạnh vượt qua mọi âm thanh khác. Tình cảm giống như một quả ngư lôi dưới đáy biển sâu bỗng bùng nổ, đục vọng hóa thành dòng thác lũ không thể kiểm soát, cuốn đi tất cả lý trí của anh. Nụ hôn ban đầu chỉ là sự động chạm của hai cánh môi, phát triển thành sự quấn quýt dây dưa của môi và răng. Môi cô hơi lạnh, lưỡi lại ấm nóng, mềm mại đến chết người, khiến anh chỉ hận không thể mút cô vào bụng.

Người đàn ông đi từ dịu dàng tới bá đạo. Chỉ mới vài giây, anh đã trở lại với thói quen công chiếm thành trì, giành giật mọi thứ của mình. Nhưng hành động này có lẽ đã làm Tường Ly đau. Cô muốn trốn chạy, cánh tay thử đẩy rộng lồng ngực kiên cố của anh ra. Nhưng anh kéo tay cô, ép cô phải vòng tay lên trên cổ mình, sau đó nụ hôn của anh lại trở về với sự triển miên vốn có.

Tỉ mỉ vờ về đùa nghịch, nhẹ nhàng vờ mút trên đầu.

Hơi thở của anh phả ra không khác gì một con sóng hùng hục như lửa, men dần theo bờ môi của cô, lướt qua khuôn cằm của cô. Cản cổ của cô mềm mại tới mức gần như tan chảy thành nước, như hoa, như anh đào, thơm ngát hương.

“Đừng...” Tường Ly bị con sóng đang phả vào người thiêu đốt đến nỗi không biết trốn đi đâu, trong lúc say mềm cô đưa ra lời kháng nghị.

Chữ này như một cây gậy đánh thẳng vào gáy Lục Đông Thâm, khiến mọi nhiệt tình bị anh ép buộc dừng lại đột ngột. Anh ngăn cản dòng chảy tình yêu đang tràn trề tuôn, ngược lên nhìn cô, lồng ngực phập phồng lên xuống. Ban nãy anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ “Đừng” của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng đan vào giữa mái tóc cô, cất giọng hỏi một câu khàn đục: “Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?”

Tường Ly nghiêng mặt sang bên cạnh cọ cọ má vào gót của anh, lẩm bẩm một câu mơ hồ gì đó rồi nhắm mắt ngủ ngay.

Lục Đông Thâm bắt chợt bật cười.

Một lúc lâu sau, ngón tay trỏ của anh gập lại, mon man vuốt ve gò má và đôi môi vừa bị anh hôn lên, rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi không quan tâm quá khứ của em, chỉ cần tương lai của em. Cuộc đời sau này của em không còn Tã Thời, cũng không còn Đàm Diệu Minh, nhớ kỹ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Cách đối xử quái đản [2112 chữ]

Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.

Sau khi Quý Phi lên lớp xong buổi bồi dưỡng cho các nhà điều chế hương của tập đoàn, khi trở về phòng làm việc cũng đã quá giờ ăn trưa. Với tư cách là nhà tạo hương được mời về làm việc tại tập đoàn Lục Môn với mức lương cao ngất ngưởng, nhiệm vụ hàng đầu của cô chính là bồi dưỡng, đào tạo cho các nhà điều chế hương của tập đoàn mình, đồng thời tiến hành lựa chọn những người chuyên nghiệp trong số đó để phân tới các ngành nghề khác nhau, các lĩnh vực khác nhau trong tập đoàn.

Cô thuộc đội ngũ lãnh đạo cấp cao trong mọi vấn đề liên quan đến mùi hương của tập đoàn, thế nên ngoài công việc lựa chọn nhân tài ra, cả những việc như lên kế hoạch tạo mùi hương riêng biệt cho không gian của các trung tâm thương mại, cho sản phẩm hay thương hiệu của các công ty con khác cũng đều thuộc phạm vi công việc của cô.

Ngày nào, Quý Phi cũng hoạt động với tốc độ cao, chỉ hận không thể bẻ đôi từng phút ra để dùng. Thế nên, khi người trợ lý gõ cửa đi vào, thông báo rằng chiều nay cô có một buổi phỏng vấn chuyên đề, Quý Phi rất không vui. Trợ lý biết bình thường cô vẫn luôn không thích tiếp xúc với báo chí. Chuyên ngành tạo mùi hương này, người ngoài hiểu biết ít ỏi, muốn họ hiểu bắt buộc phải hy sinh thời gian, Quý Phi thì không có thời gian này.

Lệnh cho người thư ký từ chối buổi phỏng vấn, Quý Phi vừa có chút thời gian nghỉ ngơi để uống hóp nước cho nhuận giọng thì chuông điện thoại vang lên. Cô liếc nhìn số điện thoại gọi đến, ngập ngừng giây lát rồi bắt máy.

“Đã nghe thấy phong thanh gì chưa?” Ở đầu kia vang lên một giọng nam giới trầm trầm.

Quý Phi không hiểu: “Phong thanh gì cơ?”

“Nghe nói Hạ Trú đã quay về rồi.”

Quý Phi sửng người: “Hạ Trú? Đùa gì vậy?”

Giọng của người đó càng trầm hơn nữa: “Anh làm gì có thời gian để đùa với em? Hình như là nhắm tới Lục Môn đấy.”

“Gì cơ?”

Người đàn ông nói: “Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.”

Quý Phi toát lạnh sống lưng, ngón tay bỗng dưng run lên không kiểm soát, chiếc di động trượt xuống...

Khi chiếc chuyên cơ hạ cánh xuống Bắc Kinh đã là hai giờ chiều.

Tuy rằng lúc này là thời điểm nhiệt độ cao nhất trong ngày, nhưng so với Thương Lãng, khí hậu của Bắc Kinh vẫn lạnh hơn rất nhiều. Tưởng Ly đã mấy lần kéo chặt chiếc áo dạ trên người vào, thế mà vẫn cứ run lên cầm cập.

Mùa đông ở Bắc Kinh là mùa quanh hiu nhất, vừa dài đằng đẵng hơn các thành phố phương Nam, lại ít tuyết lạnh hơn các thành phố phương Bắc. Nhất là buổi tối mùa đông, chạm tay vào đầu cũng thấy tóe lửa do tích điện. Càng về đầu xuân trời lại càng khô lạnh, giống như khoảnh khắc trước lúc bình minh, yên tĩnh đến mức khiến lòng người hoang mang, tối tăm đến mức khiến người đánh mất cả hy vọng.

Bởi vì phải lập tức sang Thượng Hải công ty nên Dương Viễn không trở về cùng họ bằng chiếc chuyên cơ này, chuyến hành trình ngoài Lục Đông Thâm và Cảnh Ninh ra thì còn có Trần Du.

Suốt quãng đường, Lục Đông Thâm hầu như mãi mê tập trung xử lý công việc, Cảnh Ninh cũng bận rộn túi bụi. Tưởng Ly thì chìm đắm vào trong những suy nghĩ của riêng mình không thể thoát ra, càng không rảnh để tâm tới Trần Du, thế nên cuộc hành trình bay từ Thương Lãng về Bắc Kinh, bầu không khí ngập tràn một sự ngưng ngạp quái đản.

Tập đoàn Skyline cử xe tới đón. Vừa ra khỏi sân bay, Lục Đông Thâm đã nhận một cuộc điện thoại.

Tưởng Ly ngược mắt lên nhìn bầu trời.

Có sương mù, không trong vắt như bầu trời của Thương Lãng. Mỗi một nhịp thở, thứ được hít vào phổi không phải là không khí mà là sự áp lực, căng thẳng, mong lung và bàng hoàng. Tất cả những cảm xúc phức tạp ấy hòa trộn vào nhau tạo nên mùi vị thành phố Bắc Kinh. Khi mùi hương ấy ứa vào mũi, nó còn đáng sợ hơn cả sương mù.

Bắc Kinh, cô vẫn cứ quay trở lại.

Thành phố cô đã từng dốc hết sức mình muốn được ở lại, rồi lại là thành phố cô đã từng liều mạng chỉ muốn chạy trốn.

Vừa trở về thành phố, Trần Du đã nhận được thông báo về lịch trình bồi dưỡng của tổng bộ, cần phải lập tức trở về công ty ngay. Trước khi đi cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cô ta nhân lúc Lục Đông Thâm vẫn còn đang gọi điện thoại để đi tới bên cạnh Tưởng Ly, hỏi nhẹ nhàng: “Cô định tới Lục Môn nhậm chức sao?”

Tưởng Ly gần như vui mặt vào trong cổ áo, hít hà dù là một chút hơi ẩm trên người, chỉ để hở ra ngoài độc hai con mắt: “Cô đang lo lắng chuyện gì? Sợ tôi cướp bát com của cô à?”

Trần Du cười: “Làm gì có chuyện đó? Tôi vẫn hy vọng cô có thể ở lại, như thế thì tôi có thể học hỏi từ cô.”

“E là không được như ý nguyện của cô rồi. Sự thật là cho dù tôi nhậm chức tại Lục Môn cũng là vị trí nhà tạo hương. Xét về cấp bậc, tôi cao hơn cô. Cô có lòng muốn học, e là tôi không có tâm để dạy. Trừ phi...” Tưởng Ly nói bằng ngữ khí không nóng không lạnh, rồi cô đảo con ngươi, ra hiệu cô ta nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Cô thương lượng với anh ấy, bảo anh ấy đừng có mời tôi về làm nữa, hoặc giáng cấp của tôi xuống làm nhà điều chế hương đi.”

Khóe môi Trần Du hơi cứng đờ lại. Một lâu lâu sau, cô ta mới hỏi: “Cô là Hạ Trú thật sao?”

Tưởng Ly lạnh lùng hừ một tiếng, không để tâm tới cô ta.

Lúc này Cảnh Ninh đi đến: “Cô Trần, xe của cô đã đến rồi.”

Cũng coi như đã giải vây cho Trần Du. Cô ta liếc nhìn Tưởng Ly rồi cắn cắn môi, sau đó quay sang Cảnh Ninh, nụ cười đã quay trở lại trên khuôn mặt: “Đông Thâm đang gọi điện thoại nên tôi cũng không quấy rầy anh ấy nữa, tối nay bảo anh ấy uống ít rượu thôi.”

Cảnh Ninh chừng mực trả lời: “Vâng.”

Trần Du đi khỏi, nhưng chữ “rượu” cô ta để lại giống như mồi chôn chôn vào trong đầu Tưởng Ly.

Tối qua, cô uống say mềm, khi tỉnh dậy bỗng phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng xa lạ, bố cục cũng không khác phòng của cô là mấy. Cô cứ có cảm giác chỗ nào đó bất thường, khi gượng cái đầu đang choáng váng ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm ngủ trong lòng một người khác.

Người này không phải ai xa lạ, chính là Lục Đông Thâm.

Suốt dọc đường bay trở về Bắc Kinh, cô ngồi hoang mang bất an một lúc lâu, trong ngực cứ như có một con thỏ nhảy lên nhảy xuống suốt. Mọi chuyện xảy ra tối qua giống hệt như bức tranh đã bị cô cầm dao Phần Lan rạch tan nát, nhưng dù phá hủy thảm hại cách mấy, vẫn sẽ tồn tại những mảnh vụn lộn

xộn gắm vào trong não bộ của cô.

Những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau khi cô tỉnh lại càng giống như một giấc mơ.

Trong căn phòng phản chiếu ánh tuyết, bàn tay của người đàn ông dịu dàng. Giữa lúc mơ màng cô chỉ cảm thấy khuôn mặt đó cực kỳ ưa nhìn. Nhìn vào đôi mắt ấy, cô dường như nhìn thấy cả bóng mình.

Rõ ràng phải là một vùng biển rộng lớn khiến người ta sợ hãi, nhưng cô bỗng cảm thấy giây phút đó đôi mắt kia như một mặt hồ, vừa hiền hòa vừa cứng chiều.

Sau đó...

Cô cố gắng nghĩ, trái tim thường xuyên suy sụp vào một khoảnh khắc nào đó, hành động nào. Khoảnh khắc ấy chính là... hình như anh đã hôn cô.

Từ dịu dàng, tới mãnh liệt, sau đó là triền miên như cơn mưa bụi

miên man không dứt.

Cô như rơi vào kính vạn hoa, những thứ nổ tung trong đầu và trong ánh mắt đều là ảo giác. Cái bóng của vô số ảo giác chập nối lại thành khuôn mặt của người đàn ông, đôi mắt của người đàn ông, bờ môi, hàm răng của người đàn ông và bàn tay vẫn kiên nhẫn vỗ về sự lo lắng, hoang mang của cô.

Bên tai dường như vẫn còn khắc sâu giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?

Tường Ly biết, hôm qua mình say hơi vô lý, từ ánh mắt nhìn mình của người quản gia cô đã đoán được phần nào. Nhưng có vô lý cỡ nào cũng không bằng được suy nghĩ đang hiển hiện trong đầu mình: Lục Đông Thâm đã hôn cô.

Bao nhiêu lần trái tim chực rớt ra ngoài đều bị cô sống sượng ép vào trong, đây là một chuyện quá quái đản.

Lục Đông Thâm nghe xong điện thoại bèn nhìn về phía này. Cảnh Ninh lên xe đợi anh trước. Trong đầu Tường Ly lúc này vẫn đang cố lắp ghép câu chuyện xảy ra tối qua lại. Cô liếc mắt phát hiện anh đang tiến tới, trái tim khó khăn lắm mới kiềm chế được lại bắt đầu đập điên cuồng vô cớ. Cô lại còn căng thẳng chứ.

Thấy cô khuôn mặt cô vui sâu vào trong cổ áo như con đà điểu, Lục Đông Thâm bật cười. Anh cởi áo dạ của mình ra khoác lên người cô. Tường Ly cảm thấy hơi kỳ lạ, đang định nói không cần đâu thì anh lên tiếng trước: “Khoác vào.”

Sau khi khép chặt áo vào cho cô, anh nói tiếp: “Tôi phải tới ngay một buổi tiếp khách, tôi bảo Cảnh Ninh đưa em về khách sạn trước, được không?”

Tường Ly nhất thời ngơ ngẩn, phải mất rất nhiều sức cô mới hoàn hồn lại và hiểu ra ở Bắc Kinh cũng có khách sạn Skyline. Đương nhiên, việc cô ngơ ngẩn không phải vì cục diện đông đảo các chi nhánh của sản nghiệp Skyline mà vì hành động cũng như ngữ khí của anh hiện tại khiến cô hơi khó hiểu.

“Không cần đâu, tôi về nhà.” Cô nói một câu.

Lục Đông Thâm chưa hiểu lắm.

Tường Ly hít sâu một hơi: “Không sai, tôi về nhà, ở nơi này tôi cũng có chỗ ở.”

~Hết chương 110~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ai có nỗi khổ của người ấy [2204 chữ]

Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.

Cảnh Ninh mang trọng trách trên người nên dù Tường Ly có năm lần bảy lượt khéo léo từ chối việc đưa về nhà, cô ấy vẫn cực kỳ kiên trì. Cuối cùng cô ấy còn nói: Cô Hạ, đây là nhiệm vụ Lục tổng giao cho tôi, không hoàn thành công việc, tôi sẽ bị trừ tiền thưởng đấy ạ, cô coi như giúp đỡ “tầng lớp vô sản” đi.

Sau khi nghe thấy cô ấy nói vậy, Tường Ly cũng ngại từ chối thêm. Nếu Cảnh Ninh là một người đàn ông, vậy thì hôm nay cô sẽ quyết tâm từ chối tới cùng. Nhưng làm khó một cô gái, còn là một cô gái xinh xắn, Tường Ly vẫn không đành lòng.

Nhưng Cảnh Ninh này thật không hổ là nhân viên của Lục Đông Thâm, làm việc kín kẽ không một kẽ hở. Từ giây phút máy bay cất cánh rời khỏi đất

Thương Lăng, Cảnh Ninh không còn gọi cô là cô Tường hay Tường gia nữa, mỗi lần 1`1 xưng hô đều răm rắp gọi là “cô Hạ”. Tựa hồ như đang nhắc nhở cô, Tường Ly chỉ là Tường Ly của đất Thương Lăng, giây phút trở về Bắc Kinh, cô đã là Hạ Trú rồi.

Thái độ gồng trống khua chiêng này không phải là một biểu hiện nên có của một người trợ lý, không cần nghĩ nhiều cũng biết cô ấy chịu sự chi thị ngầm của Lục Đông Thâm

Khi vòng lên đường Đông Tây Hoàn, giao thông có hơi tắc. Cảnh Ninh đích thân lái xe, vũng vàng luồn lách trong dòng xe cộ nườm nượp. Số 8 đường Hợp Sinh Tiêu Văn vẫn yên tĩnh như thế. Tường Ly ngăn lại ý tốt muốn đưa cô vào tận nơi của Cảnh Ninh. Cảnh Ninh đỗ xe lại rồi liếc mắt nhìn tiểu khu: “Hóa ra cô Hạ sống ở đây ạ.”

Tường Ly âm ừ trả lời, không nói gì thêm rồi cời chiếc áo dạ trên người xuống: “Tôi để áo lại đây, gửi lời cảm ơn anh Lục giúp tôi.”

Ai ngờ Cảnh Ninh nói: “Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.”

Tường Ly từng người, trong đầu lại bỗng dung xuất hiện cảnh tượng tỉnh dậy trong vòng tay anh ban sáng, trái tim cũng chợt hoang mang đôi chút. Cô hắng giọng: “Tôi sợ là anh ấy đang đợi để mặc. Nếu như cô không tiện trả lại, để trên xe này cũng được mà, đúng không? Đây không phải là xe của anh ấy sao?”

“Đây là xe của công ty.” Cảnh Ninh cười khê: “Thế nên lại càng không thích hợp để những đồ dùng riêng tư của Lục tổng.”

Tường Ly cứ cảm thấy nụ cười của Cảnh Ninh như cổ tình. Lý do khá khiến cường nhưng cũng đủ khiến người ta không tìm được cái cớ nào để phản bác lại.

Cảnh Ninh đi rồi, Tường Ly một tay kéo vali, một tay cầm áo dạ của Lục Đông Thâm bước vào trong tiểu khu. Những người bảo vệ của tiểu khu vẫn giữ nguyên đội hình ba năm trước. Sau khi nhìn thấy cô, họ dừng người giây lát rồi kinh ngạc nói: “Cô Hạ, cô quay về rồi sao? Mấy năm rồi không gặp cô, chúng tôi còn tưởng cô dọn đi rồi chứ?”

Mấy lời chào hỏi cừu biệt trùng phùng này hoàn toàn không thích hợp với Tường Ly. Có những kỷ niệm đối với cô mà nói chính là một lưỡi dao, mỗi lần chạm vào đều khiến cô thương tích đầy mình.

Đứng đờ ra đó một lúc lâu, cô gượng gạo giật giật khóe miệng coi như trả lời: “Quản lý vẫn còn chìa khóa dự phòng nhà của tôi, phiền anh nói với quản lý một tiếng, tìm một nhân viên dọn dẹp theo giờ quét dọn nhà cửa giúp tôi.”

Bảo vệ nói: “Cô Hạ không biết gì sao?”

“Biết gì ạ?”

“Cái anh trước kia vẫn hay đưa cô về nhà tuần nào cũng cử người tới dọn dẹp phòng ốc cho cô đấy.”

Tường Ly bỗng nhiên ngừng thở.

Là Nhiều Tôn.

Lát sau cô nói: “Hôm nay cứ tìm một người tới quét dọn đi.”

Cô giao toàn bộ hành lý lại cho người bảo vệ, cô chung quy vẫn không có dũng khí bước vào căn nhà đó một bước.

798 vẫn cứ náo nhiệt, có lẽ họa sỹ nào đó lại đang tổ chức triển lãm. Tuy đã đi khỏi đây ba năm nhưng Tường Ly vẫn không quá lạ lẫm. Đây là một khu tập trung những tác phẩm nghệ thuật, chất chứa ước mơ của quá nhiều nhà nghệ thuật, chất lọc thành tựu của những danh sỹ nổi tiếng và những tác phẩm non nớt của thế hệ thanh niên nghệ thuật mới nhú mầm.

Chẳng biết Tường Ly đã đi bao lâu.

Thành phố này tràn ngập sự huyền ảo và tranh giành, bóng người đi qua đi lại cũng vội vã tất bật. Chỉ có mình cô giống một cái bóng cô độc đang tản mạn, phiêu diêu trong một thành phố mà đối với cô đã không còn ấm áp nữa.

Ba năm, có quá nhiều sự thay đổi.

Cho tới khi đi đến Sanlitun, cô đứng sững lại trước quán bar một lúc lâu, ngần ngơ mãi mới hoàn hồn lại được, tòa nhà năm xưa lúc này đã được thay thế bằng Taikooli*.

***Một tòa nhà biểu trưng cho khu trung tâm thương mại của Bắc Kinh.**

Khoảng thời gian này, Tổ Diệp đang cắt giảm bớt lượng công việc, một vài bệnh nhân có thể chuyển được cô sẽ chuyển, trong tay chỉ theo dõi một số trường hợp quan trọng và cần thiết.

Lúc hoàng hôn cũng là khi Tổ Diệp thành thoi nhất. Cứ mỗi khi tới thời điểm này, cô lại đi ra ban công của văn phòng nhìn hoàng hôn dần buông, sau đó mang từng chút, từng chút kỷ niệm của mình và Niên Bách Ngạn ra nhấm nháp từ từ, để lấp đầy khoảng thời gian trống trải đằng đằng từ năm nay qua

năm khác.

Khi cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, giọng nói gấp gáp của trợ lý Lý Thánh Đan vọng vào: “Áy, cô à, cô không thể đường đột xông vào như vậy được, tôi phải chuyển lời...”

“Chuyển lời cái gì mà chuyển lời, tôi gặp cô ấy còn cần chuyển lời à?”

Tổ Diệp quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc.

“Nghe nói cậu tới Thương Lăng làm ‘gia’ ba năm liền?”

Sau khi Lý Thánh Đan bê cà phê, trà hoa quả và một ít điểm tâm lên rồi rời khỏi đó, Tổ Diệp mới lên tiếng hỏi cô.

Tường Ly uể oải nằm dựa trên chiếc ghế sofa kiểu châu Âu quý tộc, cầm một quả táo trong tay đùa nghịch: “Chỉ bằng hãy nói là làm lính đào ngũ suốt ba năm đi.”

“Cảm giác thế nào?” Tổ Diệp cũng rất thoải mái, cô ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh.

Tường Ly cắn một miếng táo: “Rất tốt.”

Tổ Diệp cười: “Cậu hiểu mình đang hỏi cậu chuyện gì mà.”

Tường Ly trầm mặc một lúc lâu, khi ngược mặt lên con ngươi đảo đảo quanh Tổ Diệp: “Sao mình có cảm giác cậu hơi khác nhỉ?”

“Ví dụ?”

Tường Ly nhìn từ trên xuống dưới: “Hình như cậu tăng cân.”

Tổ Diệp chỉ tay vào bụng mình: “Đương nhiên.”

Tường Ly ngạc nhiên. Tổ Diệp thấy vậy bèn đứng thẳng người lên, ra trước mặt cô. Cô ấy mặc chiếc áo khố rộng, bây giờ Tường Ly mới phát hiện ra cái bụng hơi lồi lên của cô ấy: “Của ai đây? Người nào chưa được sự đồng ý của mình đã làm bụng cậu ềnh lên thế hả?”

Tổ Diệp mỉm cười tiến tới, đặt tay lên vai Tường Ly: “Phải, lúc ở nước ngoài chúng ta ít nhiều vẫn có cơ hội gặp nhau vài lần. Những tưởng trở về nước rồi, lại cùng ở Bắc Kinh, kiểu gì cũng có thể thường xuyên tụ tập. Cậu thi hay rồi, thay tên đổi họ, ẩn mình trong thâm sơn cùng cốc ba năm liền. Mình chịu không nổi cô đơn nên mới phải đi tìm đàn ông chứ sao, cậu tính bù đắp thế nào đây?”

Tường Ly gượng tay theo đà kéo Tổ Diệp sang bên cạnh mình, sau đó ôm chặt eo cô ấy, nụ cười hơi vô lại: “Người đàn ông của cậu đâu rồi. Gọi ra đây, mình đâm chết anh ta.”

Khuôn mặt Tổ Diệp hơi biến sắc.

Nhưng chút biểu cảm ấy không lọt qua mắt Tường Ly được: “Sao thế?”

Đôi mắt của Tổ Diệp ánh lên chút xót xa: “Không có gì, mình kết hôn với anh ấy, sau đó lại ly hôn rồi, là như vậy đấy.”

Tường Ly hoài nghi, nhướn mày: “Anh ấy là ai?”

“Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp không hề giấu giếm.

Tường Ly nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra. Thì ra chính là ông trùm đá quý danh tiếng lẫy lừng đó. Ít nhiều cô cũng từng nghe về những chuyện của anh ấy: Tội phạm thương mại, thuê người giết người... và một loạt các tội danh khác, bây giờ đã phải ngồi tù. Cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông đó, chỉ từng nghe nói về chuyện của anh. Nhưng Tổ Diệp thì cô khá hiểu, một người đàn ông lọt được vào mắt Tổ Diệp, sao có thể là cá trong đầm chứ?

Chắc là trong chuyện này cũng có một chuỗi những dư vị đắng cay chua chát khác.

Nhưng Tường Ly không phải là một người thích an ủi tâm hồn người khác. Trong suy nghĩ của cô, càng vào những lúc như vậy càng nói những lời nghe có vẻ dịu dàng lại càng thể hiện sự ngượng ngập, giả tạo. Chỉ bằng cứ làm một liều say khướt cho xong chuyện. Thế nên cô ấy nói: “Đây chính là hậu quả của việc cậu phản bội mình đấy, sau này đừng có giấu mình phóng đảng với đàn ông nữa. Ngoài kia nguy hiểm lắm, cứ ở yên bên cạnh mình, mình bảo vệ cậu.”

“Được rồi, mình biết sai rồi.” Tổ Diệp cũng là một người sợ sự ướm ắt, thế nên mới hợp với kiểu tính cách như Tường Ly. Cô ấy nở lại nụ cười tươi rói: “Sau này em sẽ chuyên tâm phục vụ một mình ‘gia’ đây. Nhưng mà, gia à, gia có thể nói trước cho em biết, quả áo dạ gia ôm lúc vào cửa là của ai được không?”

Cô ấy ra hiệu bằng ánh mắt về phía chiếc áo dạ nam đang được vắt trên tay vịn sofa. Đôi mắt cô ấy rất tinh tường. Loại quần áo và cách cắt may nay

đầu phải tầm thường.

Hiếm có dịp thấy Tường Ly ngượng ngập.

Thấy vậy, Tổ Diệp chỉ tay vào cô: “Này này này, làm vậy là không được à nha. Mình đã khai báo thành khẩn nãy giờ, vậy mà cậu vẫn còn dám giấu giếm chủ nhân của chiếc áo dạ này?”

Tường Ly trừng mắt với cô ấy, rồi tiếp tục găm một miếng táo: “Lục Đông Thâm.”

Lần này đến lượt Tổ Diệp tròn mắt: “Cậu vẫn thật sự dính vào Thái tử gia của Lục Môn ư?”

~Hết chương 111~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Khách không mời mà đến [2332 chữ]

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khi dính líu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

Câu nói ấy khiến Tường Ly phải chau mày một phen. Cô chỉ vào cái bụng của cô ấy: “Có con rồi, chú ý một chút đi, đại tỷ à.”

Tổ Diệp vội ôm rịt bụng của mình.

“Còn nữa, thế nào gọi là ‘vẫn thật sự’?” Tường Ly dĩ nhiên có thể nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của cô ấy.

Tổ Diệp cũng không giấu cô: “Bên cạnh Lục Đông Thâm có một người tên là Dương Viễn, anh ta từng điều tra chuyện của cậu.”

Tường Ly cắn một miếng táo, đắm chiêu suy nghĩ, lát sau ngược lên nhìn cô ấy. Tổ Diệp tiếp tục nói dưới ánh nhìn chăm chú của cô: “Mình đã thừa nhận với anh ta mình quen cậu. Tiểu Hạ, mình biết, tất cả các tư liệu trước đây về cậu đều đã được Đàm Diệu Minh xóa sạch rồi. Cộng thêm việc trước kia cậu rất ít khi lộ mặt, nếu đổi lại là người khác e là có vất vả cả đời cũng không thể tra ra được quá khứ của cậu, nhưng Lục Đông Thâm thì chưa chắc.”

Tường Ly cụp mắt xuống, hờ hững ngồi ăn táo, rất lâu sau mới bật ra một câu: “Anh ấy đã biết đến cái tên Hạ Trứ.”

“Anh ấy chỉ biết về cái tên này hay đã biết toàn bộ câu chuyện?”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Chắc là những thông tin nắm được cũng không quá nhiều, chỉ ít thì việc mình có nhà ở Bắc Kinh này, anh ấy cũng không rõ. Đến tám, chín phần là anh ấy chỉ biết cái tên đó mà thôi, còn lại khá nhiều chuyện đều dựa vào suy đoán. Dẫu sao thì thế lực của Đàm Diệu Minh cũng không phải dạng vừa, khả năng xóa sạch mọi tài liệu không thể xem thường.”

Tổ Diệp lắc đầu: “Mình lại không nghĩ như thế.”

Tường Ly không hiểu.

“Cậu cho là Lục Đông Thâm không muốn điều tra hay không điều tra ra được?” Tổ Diệp nói: “Tuy rằng mình chưa từng gặp con người Lục Đông Thâm đó, nhưng mình từng gặp em trai của anh ấy, Lục Bắc Thần. Một đứa con sống cách xa cánh cửa Lục Môn mà tư duy vẫn còn tỉ mỉ, chi tiết đến như vậy, thì nói chi tới người con trưởng của Lục Môn như Lục Đông Thâm chứ. Trước kia, Niên Bách Ngạn từng hợp tác làm ăn qua lại với Lục Đông Thâm, là bạn bè có thể trò chuyện được. Anh ấy từng kể về Lục Đông Thâm với mình. Đứng trước người đó còn trẻ tuổi, nhưng cực kỳ có đầu óc kinh doanh và thủ đoạn thương trường, tâm tư vô cùng khó đoán. Thế nên giống như ban nãy mình đã nói, nếu Lục Đông Thâm thực tâm muốn điều tra thì nhất định có thể điều tra ra. Đó không phải là một nhân vật tầm thường đâu.”

Tường Ly co hai chân lên, giơ cao tay, hột táo trong tay bay một đường cong tuyệt đẹp trên không trung rồi rơi chuẩn xác vào chiếc thùng rác để trong góc phòng. Sau đó cô hỏi một câu có vẻ tò mò: “Trẻ tuổi? Trẻ đến mức nào?”

Ánh mắt Tổ Diệp nhìn theo đường bay của quả táo rồi quay về. Một khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể ném không chệch chút nào, cô nhóc này ba năm nay đến Thương Lăng gia nhập đội bóng rổ đấy à?

“Nghe nói mới chỉ 34 tuổi.”

Tường Ly bĩu môi: “Tuổi đó với mình không còn trẻ nữa rồi.”

“Không sai, là lớn hơn cậu không ít tuổi.” Tổ Diệp sát lại gần cô, trêu đùa: “Nhưng mà mình không hiểu, vì sao cậu phải lấy tuổi của anh ấy ra so với cậu thế hả?” Dứt lời, cô ấy giơ ngón tay nhẹ nhàng gạt gạt một góc chiếc áo dạ trên sofa lên.

Tổ Diệp có ý đùa giỡn nhưng Tường Ly cũng không phải tay mơ. Cô gợn tay gạt ngón tay của cô ấy ra khỏi chiếc áo, tiện thể nắm chặt lấy ngón tay Tổ Diệp: “Tổ cô nương nghĩ quá nhiều rồi. Đối với một người đã gián tiếp hại chết Đàm gia, tâm tư lại còn khó đoán như vậy, mình chưa động dao đã là từ tế lắm rồi.”

Nghe xong câu này, Tổ Diệp quả thật sững sốt. Khoảng thời gian này, cô ấy đang mang thai nên ít khi lên mạng, vì vậy hoàn toàn không hay biết chuyện Đàm Diệu Minh đã qua đời. Cô ấy ít nhiều đã nghe qua về Đàm Diệu Minh, dân anh chị sừng sỏ nổi danh ở đất Thương Lãng, uy phong lừng lẫy, không ngờ lại chết trong tay Lục Đông Thâm?

Tổ Diệp nhận ra Tường Ly cũng không muốn nhắc nhiều đến chuyện của Đàm Diệu Minh. Nhưng chỉ một câu đơn giản như vậy đã tiết lộ cuộc tranh đấu mưa máu gió tanh giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh rồi. Có thể ngang nhiên chặt đầu nhân vật “đầu sỏ”, có thể thấy Lục Đông Thâm làm việc dứt khoát và tàn nhẫn đến mức nào. Cô ấy từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Niên Bách Ngạn, có thể dồn người ta vào đường cùng. Nhưng sự tàn nhẫn của Lục Đông Thâm dường như còn hơn Niên Bách Ngạn một bậc, trong lặng lẽ có thể gián tiếp mượn tay người khác diệt trừ phe đối lập mà bản thân vẫn có thể rút lui an toàn.

Thì ra, sở dĩ Tường Ly quay trở lại Bắc Kinh là vì Đàm Diệu Minh đã gặp chuyện.

“Thế nên, cậu vốn dĩ không có chỗ trốn. Ba năm rồi, cuối cùng, cậu vẫn phải quay về Bắc Kinh, đối mặt với tất cả.”

Tường Ly chỉ nói một câu nhẹ tênh: “Mình cũng không trách cậu tự động nói ra với Dương Viễn đâu.”

Kể từ ngày cô được Đàm Diệu Minh đưa về Thương Lãng, cô đã hiểu sự quý giá của một cuộc sống bình yên. Câu nói của Tổ Diệp về ý tứ không khác gì lời của Nhiều Tôn. Dù cô có không muốn thừa nhận đến đâu, cô vẫn phải hiểu, những tháng ngày bình yên ở đất Thương Lãng rồi cũng sẽ bị phá tan.

Tổ Diệp khẽ thờ dài.

“Chỉ có điều...” Tường Ly hơi ngập ngừng: “Sau khi một Đàm Diệu Minh ra đi, mình rất sợ sẽ lại bị cuốn vào cuộc sống của Lục Đông Thâm.”

“Câu này là sao?”

Tường Ly suy nghĩ giây lát, hơi chau mày lại: “Cậu biết cái tên Thai Quốc Cường chứ?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Có người muốn hại ông ấy.” Tường Ly hơi nheo mắt lại, rồi bổ sung một câu: “Nếu mình suy đoán không nhầm, có lẽ là người ở bên cạnh ông ấy.”

Tổ Diệp ngạc nhiên: “Lợi dụng mùi hương ư?”

“Đúng vậy.” Tường Ly miêu tả lại đại khái những chuyện đã xảy ra với Thai Quốc Cường những ngày ở Thương Lãng, sau đó nói: “Thật ra trên người Thai Quốc Cường có mùi đường cháy rất nhạt, đây là mùi cơ thể đặc trưng của những bệnh nhân mắc tiểu đường. Có kẻ nào đó quanh năm lợi dụng mùi hương trộn lẫn giữa cây móng tay và cỏ Thanh phong để gây ảnh hưởng tới Thai Quốc Cường. Hai loại mùi này nếu dùng riêng biệt thì không có độc tính gì. Nhưng khi phân tách thành phần chất hữu cơ Ki-nôn trong hoa của cây móng tay trộn lẫn cùng thành phần C5H12O2 đã phân ly trong rễ của cỏ Thanh phong thì có thể tạo ra một loại mùi mới, rất nhạt, khó mà ngửi thấy, có thể gây nguy hiểm tới các tế bào thần kinh. Sử dụng thường xuyên, dần dần sẽ gây tổn thương cho não bộ, khiến trí tuệ của người bệnh giảm sút một cách rõ rệt, thậm chí nặng hơn có thể trở thành si khờ.”

Trong chuyện Giang sơn đồ lần trước, cô cũng đã lợi dụng mức độ nhạy cảm của Thai Quốc Cường đối với chất gây ảo giác, nhưng những thứ cô thực hiện không làm tổn thương tới tính mạng của ông ấy. Còn kẻ đứng sau lưng ông ấy rõ ràng là muốn lấy mạng.

Tổ Diệp nghe xong mà thâm cảm thấy hoảng sợ trong lòng. Cô ấy biết mùi hương có uy lực tổn thương con người trong thinh lặng, nhưng nghe xong vẫn thấy lạnh sống lưng: “Thế nên, cậu vẫn muốn can dự vào giải quyết chuyện này?”

Tường Ly thờ dài một hơi. Phải, cuối cùng cô vẫn nhúng tay vào. Thế nên sau khi cứu được Thai Quốc Cường tỉnh lại, trong bệnh viện cô mới đưa cho ông ấy một chiếc hộp gỗ, nói với ông ấy là một mùi hương cổ, sau khi ra viện mỗi tối châm lên trong vòng một canh giờ. Trên thực tế đó không phải mùi hương cổ nào. Đó là Giáng tiên tử, một thứ có thể khắc chế cây móng tay và cỏ Thanh Phong. Phân tách thành phần tổ hợp Methyl kích thích nhất trong nhụy hoa, chỉ giữ một vài thành phần mùi hương không có tính kích thích khác rồi tổ hợp lại, sau đó nghiền cùng gỗ chìm dưới nước tạo thành mùi hương.

Thế nên, khi mùi hương đó được châm lên, người bình thường sẽ chỉ ngửi thấy mùi gỗ. Nhưng Tường Ly đề phòng vạn nhất mới ra lệnh cho Thai Quốc Cường, khi châm hương không được có người ở bên cạnh, hơn nữa sau khi châm xong còn phải mở cửa thêm nửa canh giờ nữa.

Mùi hương đó có thể giữ được mạng sống cho Thai Quốc Cường, nhưng có thể cứu được ông ấy bao lâu thì cô không biết, chỉ e kẻ muốn lấy mạng ông ấy sẽ chưa chịu từ bỏ. Thế nên, cô không trách Tổ Diệp đã kể về mình trước mặt Dương Viễn. Một khi cô ra tay cứu Thai Quốc Cường, chắc hẳn thân phận của cô cũng sẽ đến tai kẻ đứng đằng sau kia.

“Cậu nghi ngờ Lục Đông Thâm?” Tổ Diệp hỏi.

Tường Ly nói: “Có thể là Lục Đông Thâm, cũng có thể là người nhà họ Thai.” Có thể thấu hiểu sâu sắc về mùi hương như vậy, theo như cô biết chỉ có hai người, một là Quý Phi, một là Vệ Bạch Tôn. Hai người này một người làm cho Lục Môn, một người làm cho Trường Thịnh, sao lại có thể trùng hợp

như vậy chứ?

Vì vậy, lúc đó cô chỉ đưa hộp gốm cho một mình Thai Quốc Cường. Nếu người đó là Vệ Bạc Tôn, vậy thì đám con cái của Thai Quốc Cường không đáng tin cậy. Nếu người đó là Quý Phi, vậy thì Lục Đông Thâm không đáng tin cậy.

Cô không tin bất kỳ ai trong số họ cả. Nhưng rõ ràng Lục Đông Thâm đã đẩy lên nghi ngờ với sự ngập ngừng của cô khi ở trong bệnh viện. Ánh mắt của người này quá độc, chỉ một chút lơ là sẽ bị anh phát hiện ra.

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khí dính lứu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

...

Tường Ly trở về nhà, ngồi giữa phòng khách rộng lớn, nhìn cả căn nhà xa hoa, sang trọng. Khi mở cánh cửa phòng thay đồ chiếm diện tích gần trăm mét vuông đó ra, từng hàng từng hàng giày dép, túi xách, quần áo, trang sức toàn là đồ giới hạn ngập tràn trước mắt, cô liền nghĩ, ba năm trước rốt cuộc cô đã chịu đựng cuộc sống này như thế nào vậy?

Đang mải nghĩ, thì chuông cửa vang lên.

Tường Ly giật mình, chẳng hiểu sao trong lòng lại lan ra một nỗi sợ hãi không tên.

Tiếng chuông dồn dập hết đợt này tới đợt khác, cực kỳ nhần nại.

Cuối cùng, cô vẫn đi ra ngoài, mở cửa chính.

Là Nhiều Tôn, đang dựa bên cạnh cửa, nhìn cô chăm chăm, nửa đùa nửa thật...

~Hết chương 112~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tôi tới gặp bạn gái của mình [2051 chữ]

Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?

Dường như Tường Ly đã nằm mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ chính là khoảng thời gian cô sống tại Thương Lăng, ánh nắng trong veo, trăng sao sáng tỏ, cơn mưa tươi mát, những bậc thềm dài vẫn vút mùi hương nồng nàn của ngọc lan. Ba năm qua giống như một quãng thời gian đẹp đến không chân thực. Cùng với những bước chân trở về Bắc Kinh của cô, cuối cùng đã đến hồi tỉnh mộng.

Rất nhiều sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đã bị sung công.

Nhưng anh ấy cũng đã để lại cho cô không ít thứ, phạm là những thứ không dính lứu vào vụ án, anh ấy đều dành cả cho cô.

Tiền dĩ nhiên không cần nhắc đến. Từng khoản tiền khổng lồ chưa từng lọt vào tầm ngắm của đám cảnh sát đều được Đàm Diệu Minh chuyển toàn bộ vào “hầu bao” của cô. Nhưng đối với cô mà nói, được sống quan trọng hơn hết thảy. Sự ra đi của Đàm Diệu Minh đã làm sụp đổ quá nửa sinh mạng của cô, giữ lại tiền có ích gì chứ.

Thế nên, khoản tiền đó cô dự định sau khi sóng gió tạm lắng xuống sẽ lấy danh nghĩa của Đàm Diệu Minh để quyên góp từ thiện.

Ngoài tiền ra, Đàm Diệu Minh còn để lại cho cô một thứ.

Vào những lúc không còn ai, những lời Đàm Diệu Minh viết trong thư cứ lần lượt hiện về trong đầu cô. Anh ấy nói: *Muốn xóa sạch mọi thông tin, tư liệu về quá khứ của một người rất dễ, nhưng rửa sạch ký ức của một người đối với quá khứ lại rất khó. A Ly, rồi sẽ có một ngày em vẫn phải đối mặt với quá khứ, tìm lại chính mình. Thế nên, anh để lại cho em thứ này. Nhưng dù có thế nào, chỉ cần em vui vẻ là được.*

Chỉ vài dòng ngắn ngủi nhưng có thể toát lên được những tâm tư hết lòng vì cô của Đàm Diệu Minh.

Ba năm trước, Đàm Diệu Minh cứu cô khỏi con nước sôi lửa bỏng. Cô tự đặt cho mình một cái tên: Tường Ly.

Tường Ly, “tương ly”*.

**Rời sẽ ly biệt.*

Đó là sự thể hiện quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ của cô.

Đàm Diệu Minh khẽ vỗ đầu cô và nói: *Vậy thì gọi là Tường Ly đi, “Ly” trong “Lưu ly”*. Con gái mà, cái tên này vừa dễ nghe vừa đẹp mắt.*

**Ngọc lưu ly.*

Rời sẽ ly biệt, nhưng chung quy cô vẫn không thể rời xa được quá khứ. Thế nên, cái tên này ngay từ ban đầu khi xuất hiện đã dự báo trước số phận của cô.

Khi Nhiều Tôn xuất hiện trước cửa nhà cô, khuôn mặt đó được ngọn đèn hành lang chiếu sáng, cô liền nhớ tới câu nói của anh ta: *Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.*

Phản ứng trực tiếp nhất của Tường Ly chính là đóng cửa lại.

Nhưng bàn tay lớn của người đàn ông đã kịp không chế cánh cửa, khiến cô không thể cưỡng ép đóng nó vào được. Một giây sau, cánh cửa bị Nhiều Tôn đẩy ra.

Tường Ly hoảng hốt, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng Nhiều Tôn có vẻ không còn lạ lẫm gì đáng về như gặp ma này của cô. Anh ta nhàn nhã bước từng bước vào trong, cái bóng cao lớn hất xuống sàn, giống như đang giẫm lên cả chúng sinh mà tiến bước. Thấy ánh mắt run rẩy của cô, anh ta bật cười, bao nhiêu phong lưu đều giấu cả vào đôi mắt một mí hẹp dài đang hơi nheo lên. Nếu ở trong mắt một người khác, nụ cười của anh ta giống như thắm mọi hào hoa tao nhã trên đời, tự tại, tuấn tú. Nhưng ở trong mắt Tường Ly, nụ cười ấy chính là con ác mộng của cô, cũng giống như con người anh ta vậy, buộc cô phải nheo mắt lại.

“Thế nào, ba năm không về nhà, vẫn quen chứ?”

Tường Ly dính sát người vào tường, không nói năng gì nhưng sống lưng đã lạnh toát, giống như có một con rắn đang bò trườn chậm chậm, chính là dòng mồ hôi chảy trên lưng cô.

Nhiều Tôn đứng sững lại trước mặt cô, gờ tay lên. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đuôi tóc cô, lòng bàn tay rộng áp lên má cô, cảm nhận được một chút run rẩy của cô, ánh mắt anh ta đổi sắc ngay lập tức. Bàn tay anh ta lập tức dùng sức không chế gáy cô, không nói không rằng kéo cô tới trước gương. Cô bước đi loạng choạng, không cẩn thận ngã ngồi xuống đất. Người con gái trong gương sắc mặt tái nhợt.

Cô cúi gằm đầu xuống, ánh mắt có thể nhìn thấy đôi giày da được lau bóng loáng và gấu quần Âu của Nhiều Tôn.

“Ngẩng đầu lên.” Ngữ điệu ra lệnh của Nhiều Tôn vọng từ trên xuống.

Tường Ly ngồi im không động đậy.

Nhiều Tôn ngồi sụp xuống, đầu ngón tay dài nâng cằm cô lên, quay mặt cô về phía gương, vòm ngực rắn chắc áp sát sau vai cô: “Em tự nhìn xem bây giờ em thành ra bộ dạng gì?” Sắc mặt của Nhiều Tôn ở trong gương cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, khuôn mặt tuấn tú tái xanh lại: “Em chạy trốn ba năm, kết quả thế nào? Bây giờ chẳng phải vẫn không dám đối mặt với tôi, thậm chí không dám đối mặt với chính mình đó sao?”

“Tôi không chạy trốn...” Câu nói này gần như rút cạn toàn bộ sức lực của Tường Ly, nhưng âm thanh bật ra vẫn cực nhỏ.

“Thế ư?” Nhiều Tôn dịch chuyển cô ra phía trước gương: “Nhìn tôi đi!”

Tường Ly không né tránh nỗi, đành ngược mắt lên, nhìn người đàn ông trong gương. Ánh mắt Nhiều Tôn khi đối diện với cô ở trong gương đã trở nên dịu dàng hơn. Anh ta không nở quở trách, chỉ thờ dài khe khẽ: “Hạ Hạ, chúng ta quay trở về như trước kia không được hay sao?”

Một câu Hạ Hạ khiến Tường Ly lập tức đổi sắc mặt. Cô đẩy tay anh ta ra, hai tay bịt chặt lấy tai, co rút người lại vào một góc bên cạnh chiếc gương: “Đừng có gọi tôi như vậy!”

Nhiều Tôn thấy vậy nhủ mày, tiến lên giật tay của cô xuống, mặc kệ cô giãy giụa vẫn ôm rất chặt: “Đừng gọi em như vậy thì phải gọi em như thế nào đây? Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?” Anh ta nâng mặt cô lên, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Em không phải Tường Ly.”

Câu nói ấy như lý do cuối cùng để cô sụp đổ, Tường Ly bỗng cảm thấy chút niềm tin và kiên trì duy nhất chống đỡ cho mình cũng đã bị anh ta đẩy ngã, tuyệt vọng dâng lên thành nỗi sợ hãi, sợ hãi cuộn trào thành cơn bão phần nộ. Cô bỗng nhiên gào lên trong điên cuồng, xô đẩy anh ta: “Vì sao anh lại xuất hiện? Vì sao còn muốn xuất hiện? Nhiều Tôn, anh đã ép chết một Đàm Diệu Minh rồi, bây giờ anh định ép chết cả tôi luôn phải không?”

“Đàm Diệu Minh tự mua dây buộc mình, tôi chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.” Nhiều Tôn cũng bực lên, anh ta dồn sức để cô không chống cự được nữa: “Ép chết em? Em nói câu này không thấy hồ thẹn sao? Bao nhiêu năm qua tôi đối xử với em thế nào, em còn không biết hay sao? Tôi tha tự ép chết chính mình cũng không nỡ ép chết em!”

Tâm trạng của Tường Ly trở nên kích động. Cô liều mạng thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta. Hành động ấy khiến Nhiều Tôn thêm khó chịu, anh ta kéo

giật cô vào lòng, cúi đầu tìm kiếm bờ môi cô.

“Buông ra!” Tường Ly càng hoang mang thảng thốt.

Ánh mắt Nhiều Tôn lạnh như băng, đang đà nóng giận nên quyết tâm mạnh tay rắn mặt.

Vào lúc hai người đang vướng mắc, ngoài cửa có một giọng nói vang lên, rất khê nhưng lại rất thâm trầm: “Người ta có câu ‘Người quân tử không chiếm đoạt cái người khác thích, Tôn thiếu ngang nhiên xông vào cưỡng ép như vậy không hay lắm thì phải.’”

Nhiều Tôn cứng đờ người lại.

Tường Ly bỗng cảm nhận được có một luồng khí tươi mát tràn vào lồng ngực. Cô nhanh chóng lợi dụng thời cơ để thoát khỏi gông cùm của Nhiều Tôn, ngược mắt lên nhìn về phía cửa. Hóa ra là Lục Đông Thâm tới đây.

Ban nãy đi vào Nhiều Tôn không khóa cửa lại, thế nên đã tiện cho Lục Đông Thâm chủ động tìm tới. Cả một bầu trời mây âm u trong lòng cùng với sự tuyệt vọng tối tăm giống như được ánh mặt trời vừa xuất hiện xua tan vậy. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào thì vẫn phải thừa nhận, cô rất cảm kích sự xuất hiện của Lục Đông Thâm vào lúc này.

Mặc dù, cô không thể ngờ anh lại điều tra ra được địa chỉ căn nhà của cô nhanh đến vậy.

Nhiều Tôn dĩ nhiên cũng là một người có thân phận cao quý, không thể làm những hành động xấu xa trước mặt Lục Đông Thâm. Anh ta đứng dậy, kiêu ngạo chỉnh lại chiếc sơ mi đã nhăn nhúm trên người. Đây không phải là nơi công cộng, vậy nên anh ta cũng lạnh lùng khiêu khích lại không chút kiêng dè: “Lục tổng cũng chiếm đoạt cái người khác thích đấy thôi? Hơn nữa bỗng nhiên mò tới đây vào giờ này, có gì khác với hành động tự tiện xông vào cưỡng ép của tôi đâu?”

“Làm sao giống nhau được?” Lục Đông Thâm cười nhạt, nhưng đáy mắt không một chút ảm áp. Anh tiến lên, trước hết vron cánh tay dài ra kéo Tường Ly đứng dậy, rồi chỉnh lại cổ áo hơi mở của cô ra một cách tự nhiên: “Cùng là chiếm đoạt thứ người khác thích thì cũng chia ra chiếm đoạt được và không chiếm đoạt được. Nếu tôi đã có may mắn được trở thành người phía trước, thì Tôn thiếu dĩ nhiên phải làm người phía sau. Thế nên, tôi không có cái gọi là tự tiện xông vào cưỡng ép.”

Nói tới đây, cánh tay của Lục Đông Thâm vòng qua ôm chặt eo Tường Ly: “Nói một cách khác, tôi tới gặp bạn gái của mình, một việc quá chính đáng phải không?”

~Hết chương 113~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Bé yêu [2066]

Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.

Tuy rằng mọi cảm giác căng thẳng của Tường Ly đều tập trung toàn bộ vào Nhiều Tôn, nhưng cô vẫn có thể nhắm nháp được mùi vị kỳ lạ từ câu nói của Lục Đông Thâm, nhưng rốt cuộc là kỳ lạ như thế nào thì cô vẫn chưa thể diễn tả được. Còn Nhiều Tôn lại tìm được mấu chốt trong câu nói của anh. Đây không phải là lần đầu tiên Lục Đông Thâm giành người từ tay anh ta. Lúc trước là ở Hoàng Thiên, cái có được vịn vào là tới đòi lại người con gái của mình.

Không có ai là kẻ ngốc hết, dĩ nhiên sẽ hiểu được câu nói khi đó của Lục Đông Thâm chỉ là một cái cớ.

Nhưng hôm nay, hai chữ “bạn gái” từ miệng Lục Đông Thâm bật ra đã thay đổi ý tứ, so với “người con gái của tôi” ít đi một chút ngang ngược, lại nhiều hơn một chút tôn trọng. Điều này khiến Nhiều Tôn buộc phải dấy lên cảnh giác.

Anh ta nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm giây lát rồi cười khẩy: “Trước khi Lục tổng đặt chân tình vào đây, có phải nên nhìn lại tình hình của người bên cạnh không. Anh tưởng cô ấy là một con cừu non sao?” Nói tới đây, ánh mắt anh ta chuyển sang phía Tường Ly, ánh sáng nơi đáy mắt càng trở nên u tối, thâm trầm hơn: “Chưa biết chừng cô ấy là một con sói tham lam, không biết điểm dừng.”

Tường Ly bị ánh mắt của Nhiều Tôn dồn đến đường cùng. Cô né tránh, từng sợi tơ mảnh vắn vút trong lòng đều là giá lạnh.

Cô nghe thấy Lục Đông Thâm cười khê, sau đó, cảm của cô bị anh nâng lên. Cô va phải ánh mắt anh, anh giống như đang mỉm cười, lại giống như đang quan sát. Cô bỗng có cảm giác đôi mắt anh tựa như một đại dương bao la, một đại dương về đêm có thể chứa đựng con thuyền của cô, nhưng đồng thời cũng có thể nuốt chửng con thuyền này.

“Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.” Lục Đông Thâm buông tay

xuống, nhìn về phía Nhiều Tôn: “Thế nên, việc cô ấy ở bên cạnh tôi là cừu hay là sói không phiền Tôn thiếu phải bận tâm.”

Như có từng đợt sóng dồn dập tấp vào trái tim Tường Ly, vì câu nói của Lục Đông Thâm. Cô bỗng nhiên cảm thấy anh nói những lời này rất chân thật, chân thật tới nỗi cô hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Nhiều Tôn lạnh như băng. Tường Ly gần ngay trong gang tấc nhưng anh ta không chạm vào được cũng không giành giật được. Anh ta thu tay về, lẳng lặng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

“Ngoài ra, cô ấy hiện đã là nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bất luận xét về công hay tư, Tôn thiếu cũng không có chỗ để nhúng tay vào nữa.” Câu nào của Lục Đông Thâm cũng chặn đứng đường lùi của người ta.

“Nhà tạo hương của Lục Môn?” Khóe miệng Nhiều Tôn một nụ cười lạnh lẽo: “Mấy trò cười để qua mặt các cơ quan chấp pháp mà cũng mang ra qua mặt tôi. Lục tổng, anh coi tôi là đứa trẻ lên ba thật đấy à?”

“Tài liệu có thể làm giả nhưng ý nguyện của người trong cuộc chung quy mới là quan trọng nhất.” Lục Đông Thâm từ tốn nói, bàn tay đang giữ eo của Tường Ly lại siết chặt thêm chút nữa. Anh cúi đầu nhìn cô, ngữ khí dịu dàng hơn rất nhiều: “Trên đường về Bắc Kinh, em đã nói với tôi như thế nào?”

Câu này rõ ràng là mở mắt nói láo.

Nói với anh như thế nào?

Tường Ly thầm nghĩ: Suốt dọc đường, ông anh đâu có nói gì mấy ngoài việc đắm đầu vào làm việc chứ? Từ lúc lên máy bay tới lúc xuống mặt đất, số lời cô nói với anh một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Nhưng sự tình chính là như vậy, Lục Đông Thâm đã lẳng lặng dồn ép cô và Nhiều Tôn vào đường cùng. Nhất là cô, phía sau là vực thẳm muôn trượng, phía trước là biển rộng sâu không thấy đáy. Cả hai phía đối với cô mà nói đều là lãnh địa nguy hiểm, nhưng cô vẫn buộc phải đưa ra quyết định. Lùi một bước, cô chết chắc không cần nghi ngờ, thế nên đành bấm bụng tiến lên phía trước. Mặc dù mặt biển kia cũng đầy rẫy hiểm nguy, có thể lại là một con sóng ngầm dữ dội, nhưng cô không còn con đường nào khác.

Thế nên, cô chỉ có thể nhìn thẳng vào Nhiều Tôn và nói: “Tôi đã đồng ý tới Lục Môn nhậm chức rồi.”

Không cần ngược mắt lên, cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh giá của Nhiều Tôn. Cô suy nghĩ rằng, nếu có thể, Nhiều Tôn chắc chỉ hận không thể chém chết cô.

Nhiều Tôn đứng là đang làm mặt lạnh, nhìn trần trần Tường Ly một lúc rất lâu, cuối cùng hỏi một câu: “Lương tâm của em bị chó gặm rồi à?”

Tường Ly không lên tiếng, chỉ cắn chặt môi.

Nhiều Tôn thấy vậy, gằn giọng bật ra từng chữ: “Em quả thật là một con sói lòng tham vô đáy!”

Sau khi Nhiều Tôn đi khỏi, Tường Ly ngồi cuộn người trên sofa. Mỗi lần gặp mặt Nhiều Tôn cô đều giống như trải qua một vụ cướp, giống như bị rút xương cất gân. Cho dù đang ngồi trong một căn phòng mát mẻ, cả người cô vẫn đổ mồ hôi lạnh. Nỗi sợ hãi giống như nước thủy triều từ từ rút xuống, chỉ còn lại sự tê dại và bất lực.

Cho tới khi...

“Bé?” Lục Đông Thâm cất giọng trầm trầm, nhưng dường như lại mang theo tiếng cười.

Tường Ly ngẩng phắt đầu lên, thấy anh đang dựa vào bên cạnh bức tường treo ảnh, trong tay cầm một khung ảnh bằng gỗ. Thấy cô đi đến, anh mỉm cười ra hiệu cho cô nhìn vào khung ảnh: “Thì ra hồi nhỏ em đã rất xinh rồi.”

Dĩ nhiên đây không phải chuyện gì riêng tư thầm kín, câu anh nói nghe cũng giống như một lời ngợi khen. Nhưng bị một người đàn ông lớn tướng như vậy bình phẩm từ đầu tới chân, Tường Ly chung quy vẫn thấy không thoải mái. Cô chạy nhanh tới rút lại khung ảnh của mình: “Sao anh có thể đụng chạm linh tinh vào đồ đạc của người khác chứ?”

“Em đâu có phải người khác.” Lục Đông Thâm giơ tay búng lên trán cô một cái, rất nhẹ, rất thân mật: “Chữ đó là do bố mẹ em viết sao?”

Trong khung là một bức ảnh chụp chung, một đôi vợ chồng nắm tay một cô gái nhỏ. Cô bé cười rất tươi, ở một góc bức ảnh viết một dòng chữ nhỏ: Yêu bé*. Tường Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên hình hai người vợ chồng trên ảnh, rất lâu sau mới “ừm” một tiếng.

**Bé: Tiếng Trung Quốc là 囡囡 (nānnān), từ dành riêng để gọi các bé gái, ý cưng chiều, yêu thương.*

Lục Đông Thâm phát hiện ra ánh mắt lác lõng của cô, bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tường Ly không giải thích nhiều. Thấy anh lại định tiếp tục ngắm ảnh, cô nhảy vọt ra trước, chắn lấy bức tường ảnh, khoanh hai tay trước ngực: “Không được phép xem nữa!”

Thật ra trên tường cũng không có gì, đều là mấy bức ảnh cá nhân của cô, còn là những bức ảnh chụp chung với bố mẹ khi còn rất nhỏ.

“Hình như em không có mấy bạn bè.” Nhân lúc cô đang ngẩn ngơ, anh lướt một vòng lên bức tường ảnh. Điều rất kỳ lạ là, không có bức ảnh nào liên quan tới công việc của cô, cũng không có những bức ảnh liên quan tới các mối quan hệ xã hội của cô. Một người không thích chụp ảnh đến vậy cũng nên có vài bức ảnh chụp chung với bạn bè mới phải chứ.

“Không sai, loại người như tôi chính là rất hay chộc cho người ta bức tức, nên chẳng có mấy bạn bè.” Tường Ly cảm thấy rất khó hiểu. Theo logic của một người bình thường, đáng lẽ anh nên quan tâm hơn tới ân oán của cô và Nhiều Tôn mới đúng. Ngược lại, anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, toàn nói những chuyện băng quơ.

Lục Đông Thâm phì cười vì câu nói của cô. Anh lên tiếng: “Làm người khác bức cũng không sao, tôi thích là được.” Sau khi xem xong một dãy ảnh cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu: “Sở thích của em khá rộng, lên rừng xuống biển, bay lượn leo núi, chẳng trách không có mấy bạn bè, thời gian đều dành cả vào việc lên đường rồi mà.”

Tường Ly không dồn sự tập trung vào câu nói phía sau của anh mà đầu óc chỉ xoay quanh câu nói phía trước. Một câu nói nghe có vẻ rất tùy ý, nhưng cô lại luôn có cảm giác một mẫu người đàn ông có địa vị như anh sẽ không mang mấy lời ấy ra đùa giỡn. Có những tầng lớp sâu hơn mà cô không dám nghĩ, nhưng từ tận đáy lòng vẫn tồn tại một cảm giác dần dần sáng rõ.

Giống như câu nói của Cảnh Ninh dọc đường đưa cô về nhà: Cô Hạ này, thật ra Lục tổng dành rất nhiều tâm tư cho cô. Cô cũng biết đấy, thời gian cá nhân của anh ấy ít ỏi đến đáng thương...

“Bé à...” Sau khi xem xong hết các bức ảnh, Lục Đông Thâm dựa vào tay vịn sofa, gọi cô.

Tường Ly rùng mình, lập tức nhướng mày: “Anh gọi tôi là gì?”

“Bé.” Lục Đông Thâm nhìn cô buồn cười, ngón tay gầy gò gõ từng nhịp lên chiếc khung ảnh ban này.

Tường Ly buộc phải nhắc nhở anh: “Giáo viên tiếng Trung của anh không dạy anh cẩn thận hả? Hai chữ đó thích hợp để anh gọi sao? Anh có biết nó có ý nghĩa gì không mà gọi?”

Lục Đông Thâm mỉm cười, đợi cô phát rồ xong xuôi, anh mới nói: “Cô bé, hai chữ đó dành cho em là thích hợp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Hoàn toàn dựa vào cảm xúc [2029 chữ]

Một cô gái quan tâm đến tuổi tác của một người đàn ông đến mức này, chứng tỏ điều gì?

Cô bé?

Suốt ba năm qua, Tường Ly đã quá quen với việc được người khác gọi mình là “Tường gia”, bất thình lình nghe được chữ “cô bé” này, cô quả thực thấy kỳ quặc, nhưng vẫn có thể nhịn được. Thứ không nhịn được là danh xưng anh dành cho cô, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh, dường như hai chữ đó sẽ còn thường xuyên bật ra khỏi miệng anh.

“Tôi có tên riêng.” Cô không vui: “Tuy rằng so với một người cao tuổi đã 34 như anh, tôi đích thực chiếm ưu thế về sự trẻ trung, nhưng tôi vẫn chưa nhỏ đến mức bị coi như một đứa trẻ trâu.”

Lục Đông Thâm thẳng thừng ngồi luôn xuống tay vịn sofa, nhìn cô có phần hứng thú. Cô bị anh nhìn đến lạnh toát khắp người, đồng thời cũng cảm thấy ánh mắt anh như một chiếc móc câu, móc lấy trái tim đang nảy lên nảy xuống, đập loạn xạ của cô. Cô hắng giọng: “Anh định nói gì?”

Khi khoe miệng Lục Đông Thâm rướn lên, ở anh toát ra một sự gọi cảm và phóng khoáng khó diễn tả: “Một cô gái quan tâm đến tuổi tác của một người đàn ông đến mức này, chứng tỏ điều gì?”

Nếu là một cô gái bình thường, đối mặt với một người đàn ông phong độ ngồi ngời ngời còn nói ra những lời tán tỉnh lại có phần mờ ám này nhất định sẽ đỏ mặt, tim đập thình thịch thẹn thùng, nhưng Tường Ly thì vẫn thản nhiên đáp lại: “Chứng tỏ nếu tôi muốn hại anh là chuyện quá dễ dàng.”

Câu nói không hề giống với phản ứng bình thường nên có ở những cô gái khác này ngược lại càng khiến Lục Đông Thâm thấy hứng thú: “Thú vị đấy, em nói thử xem.”

Tường Ly nói: “Một khi tôi càng nắm rõ tình trạng cá nhân của anh, thì càng có thể phân tích một cách chính xác cấu thành mùi hương trên người anh. Mùi cơ thể của anh sẽ tiết lộ các bí mật về sinh lý và tâm lý. Biết được bí mật của anh rồi, việc tôi muốn cứu anh hay hại anh chẳng phải quá đơn giản sao?”

Nghe xong, Lục Đông Thâm đứng dậy, đi về phía bên này. Tường Ly nhìn theo anh, cho tới khi ngẩng đầu lên. Anh đứng trước mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, cái bóng có phần cao lớn bao trùm lấy cô. Anh chống hai cánh tay sang hai bên lưng ghế sofa, cười nói: “Vậy em nói thử xem, bây giờ trong lòng tôi đang cất giấu bí mật gì?”

Hơi thở rất gần, phả xuống xương mày, sóng mũi, thoáng qua và dễ chịu. Gần gũi đến mức này lại khiến Tường Ly bất giác nhớ đến nụ hôn mơ hồ, như thật như mơ kia, giống như bây giờ vậy. Cô giật giật khóe môi: “Anh muốn giờ trò chiếm lấy tôi.”

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười, nhưng vẫn nói: “Quả thật đã bị em đoán trúng tim đen rồi.”

Giống như có một bàn tay túm lấy trái tim cô. Nó mắc kẹt lại nơi cổ họng, giờ sống giờ chết nhảy loạn cào cào, cô trừng mắt nhìn anh. Trong con người, gương mặt người đàn ông trở nên vô cùng rõ nét, nhất là nụ cười nơi khóe miệng, tuy khề khàng nhưng lại giống như chất chứa đầy sự dịu dàng.

Cô bỗng không rời mắt đi được nữa.

Lục Đông Thâm ban đầu chẳng qua cũng chỉ định chọc ghẹo cô. Nhưng khoảng cách gần gũi này lại khiến mùi hương của cô không ngừng chọc cho hơi thở của anh trở nên nặng nề. Anh sắp không kiểm soát được tình cảm của mình nữa. Anh cúi đầu, khuôn mặt tuần tú áp sát.

Một mùi hương mang đầy tính chiếm hữu.

Xuất phát từ nhiệt độ nơi bờ môi.

Giây phút hai đôi môi chạm vào nhau, Tường Ly lập tức hoàn hồn lại, đẩy ngay Lục Đông Thâm ra, đôi mắt xinh xắn tròn tròn: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, anh thật sự định trên ghẹo bốn tiểu thư à, anh...”

Một giây sau, cằm cô bị Lục Đông Thâm giữ chặt, ngay sau đó anh cướp lấy môi cô.

Giống như một sự trừng phạt.

Khóe môi đẩy lên con đau.

Tường Ly bỗng cảm thấy hai tai ửng hồng, nhưng kỳ lạ là cô vẫn có thể nghe thấy tiếng thở của anh cùng nhịp đập trái tim mình. Sau đó cô bỗng dưng nhớ lại một câu anh từng nói: Nếu còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, thì tôi sẽ...

Thế nên, anh sẽ làm vậy sao?

Trong phút chốc, cô lại có cảm giác anh nhẹ nhàng hơn lúc nãy.

Hoàn toàn trùng khớp với ký ức của lần say rượu.

Có một giây phút, trái tim Tường Ly như nổ tung.

Khóe môi trở nên hơi ngửa ngáy, giống như cảm giác chảy trôi vào đáy lòng mình, hơi lạ lẫn lại rất ngọt ngào.

Lát sau, Lục Đông Thâm thả cô ra, lấy ngón tay đang giữ cằm cô quẹt nhẹ qua khóe môi cô, cười khê: “Mắng một lần, hôn một lần.”

“Vậy nếu sau này tôi không mắng nữa thì sao?” Cô hỏi.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm hơn: “Vẫn cứ hôn.”

“Dựa vào đâu?”

Lục Đông Thâm khẽ véo mũi cô: “Hoàn toàn dựa vào cảm xúc.”

“Lục Đông Thâm, anh...” Tường Ly cảm thấy mình bị anh chơi rồi, đang định tiếp tục chửi thề thì bất thành linh im bật lại.

Lục Đông Thâm không chịu nổi dáng vẻ của cô nữa, lần này anh phá lên cười sáng khoái.

Sau khi tỉnh lại, cô quả nhiên đã quay về với trạng thái guom giáo sẵn sàng, khắp người như xù hết gai nhọn lên. Trông có vẻ như mọi việc đều dễ thương lượng, thật ra chỉ cần không để ý một chút là sẽ chạm phải chiếc vảy ngược của cô. Anh nhìn cô, luôn nhớ đến hôm cô say rượu, cô khóc như một đứa trẻ, khóc xong một nhồi rồi cũng ngủ hết như một đứa trẻ.

Cô vô tâm vô tính, làm khó cho dự vọng đã gần như sắp bộc phát của anh.

Về sau anh phải đi đội nước lạnh.

Trở về phòng, anh bỗng nhìn thấy một đồng thù lù dưới đất.

Tiến lên anh mới phát hiện là cô đã quần kín chắn rồi lăn xuống đất từ lúc nào. Anh quả thực ngỡ ngàng vô cùng. Theo như anh được biết, tất cả các con

cái trong nhà họ Lục từ khi được sinh ra lúc ngủ đều vô cùng nghiêm chỉnh, nào có lăn lộn tứ tung như cô chứ. Vả lại, một người trưởng thành bình thường khi ngủ cũng đâu có “hoang dã” vậy?

Chung quy cảm thấy gì thì cảm thấy, anh vẫn có lòng tốt bẽ cô quay trở lại giường.

Thế mà anh vừa định ra khỏi phòng ngủ, khi quay đầu lại nhìn đã thấy cô lăn xuống đất rồi. Vẫn cứ quần kín chắn quanh người, hết như con nhộng trong kén vậy.

Nhưng chính vào khoảnh khắc đó, anh bỗng cảm thấy việc trải thảm dưới sàn nhà vẫn thực sự cần thiết.

Sau một hồi vật lộn quay trở lại giường, anh quyết định không đi đâu nữa.

Tiền đã nằm xuống.

Để ngăn không cho cô tiếp tục lăn xuống đất, anh thậm chí còn nắm lấy một bàn tay của cô. Sau đó anh đã nghĩ liệu có loại dây nào có thể buộc quanh người cô không, như vậy buổi tối đi ngủ cô sẽ chịu nằm yên.

Đang nghĩ vậy, thì cô gái ở bên đã lăn về phía anh.

Quá nửa người gần như đè lên người anh.

Lục Đông Thâm không có thói quen cũng như kinh nghiệm ôm một cô gái nào đi ngủ. Đừng nói là từ khi anh hiểu chuyện, ngay lúc vừa mới sinh ra anh đã phải ngủ một mình rồi. Ngủ một mình suốt ba mươi tư năm nay. Tuy rằng vẫn có lúc anh cần nhu cầu sinh lý, nhưng xong việc anh đều đi ngay.

Anh có chứng mất ngủ nghiêm trọng, một khi có ai đó thực sự ngủ bên cạnh, anh không cần nghĩ cũng biết đó sẽ là một đêm trắng trọc đến mức nào.

Nhưng Tường Ly cứ thế chiếm cứ địa bàn của người khác.

Không hề khách khí, cũng không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Có một khoảnh khắc, cả người anh cứng đờ lại, bởi vì chưa từng có một cô gái nào “đổi xử” với cơ thể của anh như thế.

Lát sau, anh thấy cô ngoặt đầu xuống, có vẻ như nằm không được thoải mái, bèn hạ cánh tay ôm lấy cô.

Sau đó...

Tường Ly đã thật sự không khách khí nữa.

Tiền thả gối thẳng đầu lên cánh tay anh, nửa mặt vùi vào ngực anh, ôm chặt lấy anh như ôm một gấu bông, quắp chân mình vào chân anh.

Anh bỗng cảm nín, phì cười.

Trong lòng rất ngứa ngáy, tại hơi thở của cô phả ra.

Con ngựa ấy nhanh chóng khơi gợi lên sự tham lam khó khăn lắm anh mới đè xuống được. Anh muốn đẩy cô ra nhưng cô lại giữ anh chặt đến không tưởng.

Cả đêm không ngủ.

Không phải vì Lục Đông Thâm mất ngủ như mọi lần.

Mà vì trên cánh tay có một cô gái bé nhỏ đang nằm co tròn người như một con mèo khiến người ta yêu thương, anh sợ làm cô mất giấc ngủ, không nỡ nhúc nhích dù chỉ một chút. Nhưng trong một hoàn cảnh như thế, anh bỗng đứng lại buồn ngủ, hai mí mắt đánh nhau liên tục như bị cả một đám sương mù đè nặng xuống.

Nhưng anh vừa định nhắm mắt lại thì Tường Ly ở trong lòng anh lại ngo ngoáy.

Nếu không phải là đá thẳng vào người anh thì cũng là nằm xoay ngang người ra.

Tóm lại, suốt cả một đêm, cô cứ xoay đều, xoay đều. Lục Đông Thâm cũng đành xoay theo cô, sợ cô không cẩn thận lại ngã thẳng xuống nền đá hoa rồi tổn hại dung nhan.

Cho đến khi trời sáng, Lục Đông Thâm đếm được, Tường Ly tổng cộng đã bảy lần xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

~Hết chương 115~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Cuộc cạnh tranh giữa những kẻ có quyền [2068 chữ]

Em có thể trải qua sự sống chết của Tường Ly, lẽ nào không dám gánh vác những nặng nề của Hạ Trú?

Có một sự thay đổi nào đó đang xảy ra.

Tường Ly có thể cảm nhận thấy được.

Có lẽ bắt đầu từ buổi tối say rượu đó tại khách sạn, cũng có thể từ giây phút Lục Đông Thâm nắm tay cô chạy một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần, càng có thể là từ khoảnh khắc Lục Đông Thâm xuất hiện tại Thương Lăng.

Cô vẫn còn nhớ ánh nắng ngày hôm đó rất rực rỡ, từ xa Đàm Diệu Minh gọi tên của cô. Giây phút quay đầu lại, ngược mắt lên, Lục Đông Thâm đã đứng giữa khoảng nắng chói chang. Tuy từ xa không thể nhìn rõ tướng mạo của anh nhưng bóng hình cao lớn nhô trong bóng nắng ấy đủ để toát lên vẻ tuấn tú, phóng khoáng.

Có một điều cô vẫn luôn không chịu thừa nhận, đó là kỳ thực ngay từ ánh mắt đầu tiên chạm vào nhau, cô đã xuất hiện những linh cảm rằng mình không thể thoát được anh, giống như không thể thoát được bàn tay của số phận vậy.

Nhưng có những mối quan hệ cô đến nghĩ cũng không buồn nghĩ, chạm cũng chẳng chạm vào. Người đàn ông Lục Đông Thâm này cứ thế lao vào cuộc sống của cô. Cô không phải là một thiếu nữ ngây ngô khờ khạo, cũng chẳng phải một đứa trẻ cho kẹo là chấp nhận quên đi mọi chuyện. Cô có thể nhìn thấy những dã tâm của anh đằng sau nụ cười hiền hòa, cô cũng có thể đọc được những tuyệt tình, nhẫn tâm của anh ẩn chứa trong đôi mắt bình thản.

Cô quá sợ hãi những tháng ngày sóng gió bão bùng, còn Lục Đông Thâm lại chính là người đàn ông có thể làm dậy lên sóng to gió lớn.

Lục Đông Thâm không biết cô đang nghĩ gì, bèn giơ tay lên vuốt phẳng đôi mày hơi nhíu của cô: “Nói một chút chuyện nghiêm túc đi.”

Tường Ly thu lại dòng tâm trạng lan tràn của mình, gạt tay anh ra, cuộn người ngồi trong một góc sofa: “Chính anh này giờ không nghiêm túc thì có.”

Lục Đông Thâm không giận mà bật cười, ngồi xuống bên cạnh cô: “Thời gian một tuần để nghỉ ngơi, điều chỉnh lại tâm trạng có đủ không?”

Câu hỏi bất ngờ này khiến Tường Ly nhìn anh đầy khó hiểu.

Anh tốt bụng đưa ra lời giải thích: “Tôi Lục Môn nhậm chức.”

“Anh mời tôi thật sao?” Tường Ly ngạc nhiên.

Lục Đông Thâm có phần khó xử: “Trông tôi giống một người thích đùa lắm à?”

“Nhưng mà...”

“Em còn sự lựa chọn nào khác sao?” Lục Đông Thâm đưa tay lên xoa đầu cô.

Tường Ly giật lấy một cái gối, ôm vào lòng, nói chuyện nghiêm túc với anh: “Anh hiểu bao nhiêu về tôi?”

“Phạm là những người theo công việc liên quan đến mùi hương, đa số đều phải trải qua một thời gian dài bồi dưỡng và đào tạo. Nhưng nghe nói mấy năm về trước, trong giới văn thuật xuất hiện một nhà tạo hương thiên tài. Sinh ra cô ấy đã có một thánh giác nhạy bén, có thể ngửi thấy thứ mùi mà người khác không ngửi thấy được, thế nên ngay từ khi bước chân vào nghề đã trở thành một bậc thầy mùi hương hiếm có. Chỉ có điều, người này hành tung bí ẩn, lại không thích tham gia quá nhiều các hoạt động liên quan đến văn thuật. Ngoài vồn vện vài người trong giới ra, bên ngoài không có quá nhiều tin tức liên quan đến cô ấy. Nhưng cô ấy cũng đã giải quyết được vài trường hợp mà các nhà tạo hương khác phải bó tay.” Lục Đông Thâm dựa người vào sofa, giọng điệu từ tốn, giống như đang kể về một câu chuyện của người khác, nhưng ánh mắt lại rơi xuống khuôn mặt Tường Ly: “Đáng nhẽ sẽ có một tiền đồ rộng mở, nhưng ba năm trước, cô ấy mất tích một cách bí ẩn. Bây giờ, những người cùng thời với cô ấy là Vệ Bạc Tôn và Quý Phi, một người đã là Hội trưởng Hội văn thuật, một người là Hội phó; Người đầu tiên vào làm cho tập đoàn Trường Thịnh, người phía sau tới nhận chức tại Lục Môn. Cả hai đều có danh vọng và địa vị vô cùng cao quý, duy chỉ có cô gái sở hữu tài năng thiên bẩm kia là không rõ tung tích. Có người nói cô ấy đã giết người, phạm tội nên bị bỏ vào tù. Lại có người nói, thật ra từ ba năm trước, cô ấy đã chết rồi, tóm lại mỗi người thêu dệt một câu chuyện.”

Tường Ly mặt không cảm xúc: “Những gì anh nói với tôi, tôi không thấy hứng thú.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Chuyện về cô ấy em không thấy hứng thú, biết đâu lại hứng thú với cái tên của cô ấy. Cô ấy tên là Hạ Trú, một cái tên rất đặc biệt.”

“Cũng chỉ là một cái tên thôi mà.” Tường Ly cười khẩy: “Thế nên anh cho rằng cô ấy chính là tôi, định thay tên đổi họ luôn cho tôi hả?”

“Em cũng nói rồi đấy, chẳng qua chỉ là một cái tên thôi. Em có phải cô ấy hay không không quan trọng.” Lục Đông Thâm không hề vội vã: “Nhưng có một câu em đã nói đúng, tôi đích thực định thay tên đổi họ cho em, lấy thân phận của Hạ Trú làm lại từ đầu. Mục đích chính là triệt để cắt đứt mọi rắc rối tại Thương Lăng. Dầu sao thì, cứ mãi bị cảnh sát dòm ngó không phải là chuyện gì vui vẻ. Phải mất bao lâu mới có thể hoàn toàn xóa sạch được thể lực của Đàm Diệu Minh, không ai biết cả. Cái tên Tường Ly này đích thực không còn hợp với em nữa.”

Tường Ly khẽ nheo mắt: “Làm sao anh biết cái tên Hạ Trú kia không có phân tranh, không có rắc rối? Một người có thể biến mất một cách lỳ kỳ, chưa biết chừng trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì không thể nói với người khác.”

Câu trả lời của Lục Đông Thâm có vẻ thần nhiên nhưng thực chất lại mang hàm ý sâu xa: “Em có thể trải qua sự sống chết của Tường Ly, lẽ nào không dám gánh vác những nặng nề của Hạ Trú?”

Tường Ly hơi sững người.

“Quá khứ của một người không quan trọng, quan trọng là sau này.” Lục Đông Thâm thần nhiên bổ sung một câu.

Tường Ly trầm mặc.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Tuy cô không nói năng gì nhưng trong ánh mắt có sự dằn vặt, anh nhận ra được. Đối với cô mà nói, dù là cái tên nào cũng đều là một nỗi đau không thể chịu nổi trong cuộc đời. Anh nhớ lại Đàm Diệu Minh từng nhờ anh bảo vệ chu toàn cho cô. Anh nói với Đàm Diệu Minh: Nếu cô là Tường Ly thì định sẵn sẽ không thể chạy thoát được. Chỉ cần là những người và những chuyện có dính líu tới Đàm Diệu Minh, cả đời này cũng không thể tẩy trắng.

Đàm Diệu Minh suy tư một lúc lâu rồi nói: *Cô ấy có thể không là Tường Ly.*

Có những chuyện, có những lời chưa chắc phải nói ra quá rõ ràng. Có những sự thật sẽ tự động lộ rõ khi đứng trước những chuyện thị phi, sinh tử to lớn. Thủ đoạn xóa sạch tài liệu về một người của Đàm Diệu Minh triệt để đến mức nào anh đã được lĩnh giáo, nhưng một việc anh ấy đã quyết tâm làm tới cùng lại phải thổ lộ ra vào giây phút đó, khoảnh khắc đó, có thể thấy tình cảm sâu nặng Đàm Diệu Minh dành cho Tường Ly.

Lục Đông Thâm vắt chân phải lên trên chân trái: “Có Nhiều Tôn chèn ép, phạm vi lựa chọn ngành nghề của em sẽ bị hạn chế. Tuy rằng Thai Quốc Cường có hứng thú với em, nhưng con cái nhà họ Thai đều là những người đáng gờm, em tới đó làm chưa chắc đã như cá gặp nước. Huống hồ ở đó còn có một Vệ Bạc Tôn. Lục Môn tuy phức tạp nhưng em là người được tôi bảo vệ, sẽ không có nhiều kẻ dám chỉ tay năm ngón với em.”

“Nhưng trong tập đoàn của anh có một Quý Phi đấy.” Tường Ly nói.

Thai Quốc Cường đúng là thể hiện một sự hứng thú khá lớn đối với cô. Đương nhiên, sự hứng thú này không liên quan tới tình cảm nam nữ. Khoảng thời gian Đàm Diệu Minh gặp chuyện, ông ấy đã được Thai Tử Tân đưa đi khỏi Thương Lăng với lý do dưỡng bệnh. Thế nên nghe nói sau chuyện của Đàm Diệu Minh, Thai Quốc Cường đã hết lần này tới lần khác đưa ra lời mời dành cho cô. Ý tứ đại khái chính là hy vọng cô có thể tới Trường Thịnh làm việc, hoặc thậm chí là thuê cô làm điều dưỡng riêng của mình với mức lương ngất ngưởng. Đây vốn dĩ là một chuyện rất riêng tư, cô cũng không khoe khoang với ai, vậy mà Lục Đông Thâm lại có thể biết được chuyện này, đủ để thấy tai mắt của anh gần khắp bốn phương tám hướng.

“Em khác với Quý Phi.” Lục Đông Thâm cười khê: “Em là người của tôi.”

Tường Ly cũng cười, nhưng nụ cười hơi lạnh: “Trần Du cũng là người của anh.”

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Hình như em còn gì muốn nói.”

Tường Ly cũng không vòng vo tam quốc nữa: “Một nhà tạo hươu, nhất lại là nhân vật xuất chúng trong ngành, một trong những điều kiện quan trọng là vị trí không thấp hơn quản lý cấp cao. Một người làm việc riêng cho anh lại càng phải có tuyệt chiêu không thể lường được. Quý Phi không phải người của anh, thế nên anh gấp gáp cần có một thứ vũ khí sắc bén, có ích để bảo vệ cho mình. Vốn dĩ Trần Du cũng có thể, dù sao thì anh cũng đã cho cô ta ba năm cơ hội để không ngừng leo cao. Nhưng tư chất của cô ta chung quy vẫn có hạn. Chỉ bằng anh dùng luôn một người đã có sẵn, đây mới chính là nguyên nhân anh nghĩ đủ mọi cách để cứu tôi ra khỏi nguy khốn, phải không? Lục Môn đang đi vào giai đoạn tranh giành quyền lực. Tuy rằng tôi không thể giúp anh giết người một cách công khai nhưng ngầm ngầm trợ giúp cho anh thì vẫn có đủ khả năng. Lục Đông Thâm, anh cảm thấy tôi phân tích có hợp tình hợp lý không?”

~Hết chương 116~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng [2268 chữ]

Làm sao em biết ngoài việc bắt buộc phải có được quyền lực ra, tôi không hứng thú với con người chứ?

Giọng nói của Tường Ly từ tốn chậm rãi nhưng chữ nào chữ nấy đều thẳng thừng, dứt khoát như hạt đậu bắn ra vậy, cũng giống như tính cách của cô, ghét phải vòng vo tam quốc. Chuyện gì cũng mang theo thái độ thẳng thắn và quyết đoán.

Lục Đông Thâm cũng không bức tức, sắc mặt anh không có quá nhiều thay đổi, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, ôn hòa nhã nhặn. Đợi cô nói xong xuôi, anh mới phát biểu suy nghĩ.

“Em phân tích đúng là rất khá nhưng diễn đạt có vấn đề.” Anh hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, ung dung điềm đạm tiếp lời: “Một doanh nghiệp muốn trường tồn cùng thời gian thì việc thay máu, nạp thêm nguồn nhân lực tươi mới, trẻ trung là việc quan trọng hàng đầu. So với việc nói tôi chiêu binh mãi mã chi bằng hãy nói tôi đang chiêu hiền nạp sỹ. Em có tài năng mà Lục Môn cần, tôi lại có môi trường cho em thể hiện, sự hợp tác này vốn dĩ là ăn khớp với nhau. Nhưng có một điểm em nói đúng. Lục Môn đang trong thời kỳ cạnh tranh quyền lực trực diện, chiếc ghế đứng đầu sớm muộn cũng sẽ trở thành việc thịt mỡ để đám hậu bối của Lục Môn giành vào bát mình, tới lúc đó một trận mưa máu gió tanh là điều không thể tránh khỏi, việc tôi sớm làm vững chắc đôi cánh của mình cũng không có gì sai. Nhưng làm sao em biết ngoài việc bắt buộc phải có được quyền lực ra, tôi không hứng thú với con người chứ?”

Tường Ly bình tĩnh nhìn anh tuy rằng câu nói cuối cùng của Lục Đông Thâm giống như một cơn mưa rào tầm tã, nhưng đứng dưới cơn mưa ấy, cô vẫn đề nén tâm trạng nhộn nhạo của mình xuống, bình thản nói: “Biển thương trường thẳng trầm chìm nổi, thật là già, già là thật, đó đã là chuyện quá đổi bình thường rồi. Đứng trước lợi ích, nhân tính đã trở thành thứ rẻ mạt nhất, nói chi tới chuyện bán đứng tình cảm chứ?”

Lục Đông Thâm nghe ra được ý tứ đằng sau của cô, bật cười: “Bán đứng tình cảm? Tôi có cần phải làm thế không?”

Vậy Trần Du...

Tường Ly nuốt nửa lời buột miệng.

Khi ở Thương Lăng, anh bên vực Trần Du như thế nào, cô đã nhìn thấy hết, cả việc ánh mắt Trần Du khi nhìn anh nồng nàn tình cảm đến mức nào. Nếu đã không phải là bán đứng tình cảm, vậy tức là tình cảm thực sự? Trần Du đã là tình cảm thật sự của anh, còn tới chộc ghẹo cô làm gì chứ?

Thấy cô trầm mặc, Lục Đông Thâm ngược lại có phần hứng thú: “Hay ở trong mắt em, tôi chính là một kẻ theo đuổi lợi ích, bất chấp thủ đoạn?”

Chỉ ít ở trong mắt cô là vậy.

Hoặc trong mắt của những người khác cũng là như vậy.

Tất cả những việc làm của anh ở Thương Lăng đều có mục đích riêng, mỗi một bước đi đều được tính toán cẩn trọng, một chút cũng không lệch ra ngoài kế hoạch đã định. Loại người này giỏi nhất chính là toan tính lòng người, sắp đặt từng bước. Mọi người và mọi chuyện ở Thương Lăng có việc nào không rơi vào bàn tính của anh?

Nhưng cuối cùng, người đã khuấy đảo cho Thương Lăng trời long đất lở, tước đoạt quyền lực của người khác làm màu mỡ cho giang sơn của mình là trở thành người ngoài cuộc.

“Anh sinh ra ở nhà họ Lục, lớn lên trong nhà họ Lục, e là đã sớm quen với chuyện này rồi, cũng không cảm thấy quá lạ lẫm.”

Nghe xong câu này, trong lòng Lục Đông Thâm sáng như gương. Trong lòng cô vẫn còn chổng chát một nỗi oán hận, dẫu sao thì chính anh là người đã dỡ bỏ chiếc ô bảo vệ cho cô ở Thương Lăng. Nhưng cô cũng là một người thông minh, biết rõ sự bình yên của cái ô ấy sớm muộn cũng sẽ bị phá vỡ, cho dù không có Lục Đông Thâm anh thì vẫn còn có người khác. Thị trường lợi ích vốn dĩ là một chiến trường không súng đạn. Mỗi một người có thể trở về sau chiến trường ấy, có ai không giẫm chân lên những cái xác đầm đìa máu chứ?

Thế nên bản thân cô hiểu đạo lý này, vì vậy cô chỉ đơn thuần đang oán trách, chứ không giương súng giương kiếm ắt phải trả thù anh.

Sự oán trách của cô bỗng trở thành sự bướng bỉnh con nít, không nói đạo lý, nhưng về tình vẫn có thể thông cảm được.

“Trước sợ sói, sau sợ hổ không phải tác phong của em.” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen: “Nếu đã không có đường lùi vậy thì chi bằng cứ tiến thẳng về phía trước, muốn cùng nhau hợp tác cũng được hay lợi dụng lẫn nhau như trong suy nghĩ của em cũng chẳng sao. Nói một câu thực tế nhất đi, em cũng phải đi làm chứ?”

Cô đương nhiên cần công việc.

Hai căn tiệm ở Thương Lăng đã được cô sang tên, tiền của Đàm Diệu Minh cô cũng không định dùng, cũng phải có tính toán cho cuộc sống sau này.

Nói xong câu ấy, Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười: “Tất nhiên, nếu em không muốn làm việc cũng không sao.”

Câu nói này gần như hoàn toàn tương phản với câu nói bên trên, ngay cả thái độ cũng khác hẳn. Ngờ ngợ nhẹ nhàng, có phần trêu chọc, nhưng lại càng giống như mang một ý tứ sâu xa đằng sau.

Trái tim Tường Ly cũng rung rinh một chút theo nụ cười của anh, cô hắng giọng: “Tôi không hề nói tôi không muốn làm việc.”

Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô. Cô bị anh nhìn chăm chăm tới mức khắp người cảm thấy không tự nhiên, đành quay mặt đi chỗ khác. Một lúc sau, bỗng nghe thấy anh khẽ thở dài một tiếng: “Bé con, em phải nhớ kỹ, nếu đã không thể trốn tránh được số phận thì cứ để việc đến đâu, hay đến đó.”

Trong lòng Tưởng Ly xuất hiện một con rung chấn không hề nhỏ.

Bởi vì danh xưng “bé con” anh buột miệng nói một cách rất tự nhiên, cũng vì những lời chân thành nửa sau của anh.

Phải, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Nhưng người thật sự làm được điều này, e rằng phải là một người đã chịu đựng hàng ngàn nhát búa của số phận và hàng trăm lần tôi luyện của dòng đời.

Ba năm trước, cô thua thảm bại trong một trận quyết đấu với số phận, tất cả mọi kiêu hãnh và tự tin đều vụn vỡ trong trải nghiệm ấy. Cô vứt bỏ áo giáp, thể lương hết như chó nhà mất chủ. Nếu nói Thương Lăng cho cô ba năm bình yên chỉ bằng nói cô đã lánh xa thế gian này ba năm.

Cô né tránh tất cả những người và những việc liên quan đến chuyện ba năm trước, cố gắng sống thành một người khác. Những mỗi đêm nằm mơ, cô đều bàng hoàng thức tỉnh với dòng mồ hôi lạnh ướt sũng. Con ác mộng ba năm trước như hình như bóng, giống như một linh hồn cô độc không chủ cứ bám riết lấy cô, bóp nghẹt lấy cổ cô.

Cô đã thử rất nhiều cách, đi khắp các danh lam thắng cảnh nổi tiếng, đọc hết các sách dã sử về các điển tích liên quan đến mùi hương, thu thập rất nhiều nguyên liệu trước kia chưa từng gặp, chế ra không ít loại mùi quý hiếm, điều duy nhất không làm được chính là “việc đến đâu thì hay đến đó”.

Nhiều Tôn nói: Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.

Lục Đông Thâm nói: Nếu đã không trốn tránh được số phận thì chuyện tới đâu, hay tới đó.

Bây giờ ngẫm lại họ nói đều đúng cả, không trốn được, không cắt đứt được. Nếu số phận đã muốn cô quay lại, vậy thì cô đã quay về rồi đây.

Tập đoàn Skyline ngoài việc muốn phát triển tại các đô thị loại II có tiền đề rộng mở thì việc chiếm cứ địa bàn tại các đô thị loại I như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu cũng vô cùng quan trọng. Skyline Bắc Kinh càng là con dê đầu đàn của mấy thành phố khác.

Buổi họp giữa các quản lý cấp cao bị bao trùm trong một bầu không khí quái lạ, tuy rằng ngoài mặt vẫn sống yên bình lặng, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu quá rõ, buổi họp này thật ra đã dậy lên hàng ngàn lớp sóng ngầm.

Đầu kia của buổi họp trực tuyến là Hội đồng quản trị Lục Môn.

Lục Môn đi từ thành lập tới việc di dời ra nước ngoài rồi tới khi mở bán cổ phiếu trên sàn giao dịch, đến bây giờ, mỗi một thành viên trong Hội đồng quản trị đều là người có chức có quyền. Họ không phải hạng nhân tay, chỉ ngồi đợi chia lợi tức. Mỗi một người được gọi có mặt ở đây đều có thể được coi là một nhân vật có tiếng tăm trên thương trường, đầu óc của ai cũng rất nhanh nhạy, ánh mắt cũng cực độc.

Lục Chấn Dương với chức danh Chủ tịch đang ngồi nghiêm chỉnh ở chính giữa bàn họp, đầu mày đuôi mắt đều toát lên sự mòi mệ vô cùng, nhưng vẻ uy nghiêm của ông vẫn không hề thuyên giảm.

Hai bên trái phải của ông, các cổ đông đang ngồi lần lượt. Lục Chấn Danh không có mặt trong buổi họp này, thế nên ghế của ông ta được để trống. Việc này cũng không phải điều gì quá mới mẻ vì ông ta thường xuyên không dự các buổi họp.

Skyline Thương Lăng đã đánh một trận giòn giã. Nhưng hành động chống đối lại cơ quan chấp pháp của Lục Đông Thâm tại Thương Lăng cũng đã kinh động tới Hội đồng quản trị. Cuối cùng họ đưa ra quyết định, Lục Khởi Bạch sẽ có quyền quyết định các chính sách vận hành Skyline. Vào những thời điểm quan trọng gấp rút, anh ta có quyền báo cáo và xin chỉ thị trực tiếp từ Hội đồng quản trị.

Điều này không khác gì việc anh ta được cầm một thanh Thương phượng bảo kiếm hoặc một tấm lệnh bài Hoàng gia, không cần chuyển lời cũng có thể xông thẳng vào Hoàng cung vậy. Phạm vi quản lý của anh ta tuy khác biệt, nhưng về vị trí quyền lực hoàn toàn có thể chèn ép Dương Viễn, thậm chí có thể kim kẹp vị trí tổng giám đốc của Lục Đông Thâm.

Có thể thông báo và xin chỉ thị trực tiếp, không cần thông qua sự đồng ý của Lục Đông Thâm, nhất là về quyền tổ chức hoạt động, việc này không khác gì trói chặt tay chân của Lục Đông Thâm lại, hạn chế những quyết sách đao to búa lớn của anh.

Lục Đông Thâm không đưa ra ý kiến phản đối đối với quyết định của Hội đồng quản trị. Lục Khởi Bạch từ đầu tới cuối đều thể hiện thái độ phong độ tao nhã, nhẹ nhàng bình thản. Sau khi tan họp, anh ta nói với Lục Đông Thâm: “Anh họ, em vừa mới đến, còn chưa quen thuộc với tình hình trong nước, sau này mong được anh chiếu cố nhiều hơn.”

Lục Đông Thâm cũng nhẹ nhàng đáp: “Cùng giúp đỡ lẫn nhau.”

Dương Viễn đứng bên liếc nhìn Lục Đông Thâm, không nói câu nào.

Khi phòng họp chỉ còn lại một mình Lục Đông Thâm, bên kia cũng đi hết, chỉ còn mình Lục Chấn Dương, ông mới hỏi thẳng: “Nghe nói con làm việc đó chỉ để cứu một con bé ra khỏi Cự?”

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Vâng.”

“Bậy bạ!” Lục Chấn Dương nổi giận...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Ai muốn tôi chết? [2100 chữ]

Đừng để một đứa con gái làm xao động tâm tư của mình. Làm sao con dám chắc chắn cô ta không có âm mưu gì với con?

So với Lục Chấn Dương, Lục Đông Thâm rất bình tĩnh.

Đợi chỗ âm vọng của hai chữ “bậy bạ” biến mất khỏi không gian phòng họp, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Cô ấy là một người rất có năng lực.”

“Con muốn chiêu mộ người tài bố không phản đối nhưng nhất thiết phải mạo hiểm như đi trên lưỡi dao như vậy sao?” Lục Chấn Dương bày ra vẻ mặt cau có: “Hiện tại, Hội đồng quản trị cực kỳ không hài lòng với việc con hết lần này tới lần khác gây khó dễ cho các cơ quan chấp pháp trong nước. Con làm việc trước nay luôn vững vàng ôn hòa, sao lần này có thể đi quá giới hạn như vậy chứ? Con còn biết rõ bản thân đang làm cái gì hay không?”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Thưa bố, bố cứ yên tâm.”

Lục Chấn Dương tuy vẫn còn bất bình nhưng cũng đành nhin xuống. Ông thở chậm lại, lát sau nói tiếp: “Con cũng biết rõ tình hình phức tạp hiện giờ của Lục Môn. Tuy ngoài mặt các cổ đông trong Hội đồng quản trị không nói gì nhưng trên thực tế, họ đã chia ra làm vài phe cánh rồi. Đông Thâm à, con phải chú ý, tuyệt đối không được để điểm yếu của mình rơi vào tay người khác, con có hiểu bố đang nói gì không?”

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào Lục Chấn Dương: “Con hiểu ý của bố. Thương Lãng dù có tiền đồ phát triển đến đâu cũng vẫn không phải là các đô thị loại I. Nhất cử nhất động của con tại đó không thể dồn thổi tới tai Hội đồng quản trị nhanh đến vậy được. Thế nên, con sẽ để ý chuyện này.”

“Con đã có đối tượng nghi ngờ chưa?” Lục Chấn Dương hỏi.

Lục Đông Thâm có phần suy tư: “Có rất nhiều người có khả năng này. Những người ở bên cạnh con, những người trong khách sạn Skyline Thương Lãng, hoặc thể lực của Nhiều Tôn cũng có thể thâm nhập vào Lục Môn.”

Lục Chấn Dương nhướng mày: “Tự con phải biết chú ý. Còn nữa, đừng để một đứa con gái làm xao động tâm tư của mình. Làm sao con dám chắc chắn cô ta không có âm mưu gì với con?”

“Bố à, cô ấy không đâu.”

Lục Chấn Dương rõ ràng là không vui, nhưng cũng không nổi nóng mà chọn cách im lặng, không nói thêm gì nữa.

Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, cuộc họp trực tuyến giữa Lục Đông Thâm và Lục Chấn Dương đã kết thúc.

Anh châm một điếu thuốc.

Điếu thuốc đó đã cháy hết quá nửa trên ngón tay gầy của anh, ánh sáng màu cam nơi đầu điếu thuốc lập lòe ẩn hiện, hệt như ánh mắt của một thú trong bóng tối. Anh ngồi trên ghế sofa, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ phòng hội nghị. Trời vừa nhá nhem tối, đèn đường đã nhuộm sáng cả thành phố Bắc Kinh, phía xa xa kia là cả dãy đèn đuôi xe dài dằng dặc, che kín bầu trời sao trên đỉnh đầu.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì, ánh mắt cô chỉ nhìn tới được bề vai rộng dài đang chìm trong quầng sáng ấy của anh. Cô lên tiếng: “Lục tổng, bảng báo cáo dự kiến kỳ đầu tư của phía Hoàn Gia Media đã được Phòng tài vụ xét duyệt xong. Anh xem, buổi họp đánh giá đầu tư anh sẽ trực tiếp tham gia hay cử Phó tổng giám đốc Dương ạ?”

Hoàn Gia Media là một công ty truyền thông văn hóa được tập đoàn Skyline thu mua sau khi tiến vào thị trường Trung Quốc đại lục, cũng là công ty văn hóa có tiền đồ rộng mở nhất cả nước trong thời điểm hiện tại, sở hữu trong tay không ít các ngôi sao hạng A, một khi ưng ý dự án nào là chỉ có kiếm, không có đền.

Lục Đông Thâm trầm mặc.

Cảnh Ninh đứng ngoài cửa một lúc lâu, ngập ngừng lên tiếng: “Lục tổng?”

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới có phản ứng, dập tắt điếu thuốc lá trong tay vào gạt tàn: “Cảnh Ninh!”

Cảnh Ninh tiến lên: “Anh cứ dặn dò.”

Lục Đông Thâm vẫn còn đang bóp chặt đầu lọc thuốc lá. Anh vẫn về từng chút từng chút, giống như đang bóp chết tia hy vọng cuối cùng: “Cô cảm thấy, ai mong tôi chết nhất?”

Lời bố nói tuy không rõ ràng nhưng anh đã hiểu ra ý tứ. Có người đang theo dõi từng cử động của anh, nói một cách khác, bên cạnh anh có nội gián.

Cảnh Ninh sững người, những tưởng anh sẽ giao cho cô thêm công việc gì không ngờ lại nghe thấy một câu như vậy.

“Liệu người ấy có muốn không?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Đầu óc Cảnh Ninh trong vài giây sững người ngẩn ngui đã bắt đầu xoay chuyển với tốc độ cao. “Người ấy” mà anh nhắc đến là ai? Là nam hay nữ? Nếu là nam thì ám chỉ ai? Nếu là nữ lại hướng về người nào? Cuối cùng, cô trả lời: “Lục tổng suy nghĩ nhiều rồi.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nói: “Cô nghĩ tôi đang nói đến ai?”

Cảnh Ninh làm sao dám suy đoán tâm tư của Lục Đông Thâm, cô quyết định im lặng không lên tiếng.

Lục Đông Thâm tựa người vào sofa, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn xuống dòng xe cộ như mắc cửi dưới chân mình: “Cái chết của Đàm Diệu Minh, chung quy cô ấy vẫn sẽ tính một món nợ lên đầu tôi.”

Bấy giờ Cảnh Ninh mới hiểu rõ ngọn ngành: “Cho dù như vậy, cô Hạ cũng tuyệt đối không phải là người mong anh chết. Cô Hạ tuy tính tình ngang ngạnh, nhưng không phải là người tâm địa độc ác.”

Lục Đông Thâm gật đầu một cách hồ hững rồi ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mặt Cảnh Ninh: “Vậy cô thì sao?”

Cảnh Ninh giật mình, nói ngay: “Lục tổng, tôi càng không dám.”

Lục Đông Thâm khẽ rướn môi, thu lại ánh nhìn của mình, một lần nữa quay mặt ra ngoài cửa sổ. Cảnh Ninh đứng bên cạnh anh, trong ánh mắt thoáng qua một chút hoang mang. Thấy Lục Đông Thâm không nói nữa, cô cũng im lặng theo. Một lúc lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Buổi họp với Hoàn Gia thông báo cho Phó tổng giám đốc Lục tham gia.”

Cảnh Ninh hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời: “Vâng, tôi biết rồi ạ.”

Một tuần sau, Tưởng Ly chính thức nhậm chức.

Vì sự có đảm bảo của Lục Đông Thâm, quy trình nhậm chức của Tưởng Ly khá thuận lợi. Nhậm chức ở Lục Môn là chuyện lớn, hưởng hồ còn thoát một cái nhảy lên làm nhà tạo hương của Lục Môn. Bộ phận truyền thông của Lục Môn chẳng mấy chốc đã gọi từ nước ngoài tới, muốn tổ chức một buổi họp báo công bố chuyện có nhà tạo hương mới.

Cảnh Ninh hỏi ý kiến của Tưởng Ly xem cô có muốn xuất hiện trước mặt mọi người không. Tưởng Ly dăm chiêu rất lâu, rồi hỏi ngược lại Cảnh Ninh: “Lục Đông Thâm nói sao?”

Cảnh Ninh trả lời vô cùng tròn trịa: “Ý của Lục tổng là chỉ cần cô Hạ thoải mái là được.”

“Lục Đông Thâm đâu rồi?” Tưởng Ly lại hỏi.

Cảnh Ninh đáp: “Lục tổng hiện đang qua Ý công tác. Nhưng anh ấy có nói, cô chỉ cần quyết định, tất cả những việc còn lại cứ để anh ấy giải quyết là được.”

Trong lòng Tưởng Ly dâng lên chút ảm áp vô cớ. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi: “Vẫn không nên quá ảm ỉ.”

Văn phòng làm việc của cô nằm ngay bên dưới phòng làm việc của tổng giám đốc. Chỉ khác nhau tầng trên tầng dưới, còn diện tích không hề nhỏ, gần như chiếm cứ không gian nửa tầng lầu. Có đầy đủ khu tiếp khách, khu nghỉ ngơi, khu làm việc, thậm chí còn có cả phòng tập gym, tập thể thao... không thiếu thứ gì. Hỏi ra thì Cảnh Ninh cũng nói đây là ý của Lục tổng.

Sau khi làm xong thủ tục chuyển tới tổng bộ, trên bàn làm việc của Tưởng Ly lập tức bày đầy các loại tài liệu, còn có cả các nhân viên liên tục đi ra đi vào đưa chuyển tài liệu. Tưởng Ly phát đầu đau. Cô nói với Cảnh Ninh: “Cả một tập đoàn hoành tráng thế này, sao vẫn còn sử dụng tài liệu giấy vậy?”. Cảnh Ninh đáp ngắn gọn: “Đây đều là các tài liệu quan trọng, đọc xong rồi vẫn phải hoàn trả lại bộ phận lưu kho của tổng bộ. Các tài liệu trên máy tính thường không bảo mật được hoàn toàn.”

Tài liệu toàn bộ đều nói về các sản phẩm và thành quả nhiều năm gần đây mà các nhà tạo hương mang về cho Lục Môn, còn không ít bảng tổng kết các cách pha chế mùi hương, các ứng dụng mùi hương, đúng thật là tài liệu nội bộ.

Vì hiện tại, phạm vi quản lý trọng điểm của Lục Đông Thâm là thị trường Trung Quốc đại lục, quan trọng hơn hết chính là tập đoàn Skyline, thế nên, với tư cách là nhà tạo hương được đích thân Lục Đông Thâm mời về làm việc, công việc chính của Tưởng Ly cũng liên quan nhiều hơn tới Skyline, đồng thời bao quát cả công việc liên quan đến mùi hương của các công ty con khác.

Cô có quyền điều phối các nhân viên điều chế hương của tổng bộ nói chung và Skyline tại Trung Quốc nói riêng, cũng có quyền thành lập nên các tổ đội của riêng mình. Vì chuyện này, Cảnh Ninh đã ôm tới cho cô tư liệu của không ít nhân viên, để cô tiến hành điều phối trong danh sách hiện có. Nếu cô không hài lòng, họ có thể tuyển thêm người.

Cứ như vậy, những việc lật vặt cũng như lần mò làm quen với công việc ngôn của cô gần một tuần trôi.

Tuần này cô không hề thấy Lục Đông Thâm về công ty. Nghe thư ký nói, anh vẫn đang đi công tác.

Ngược lại, Trần Du xuất hiện.

Cô ta là nhà điều chế hương của Skyline. Xét về chức vụ, Tường Ly là lãnh đạo của cô ta. Khi Tường Ly còn chưa nhậm chức, cô ta chịu trách nhiệm từ trên xuống dưới trong Skyline, trong đó bao gồm việc kiểm soát, quản lý các loại nước hoa, sản phẩm dưỡng da thương hiệu H mà công ty vừa thu mua trong năm nay. Sau khi Tường Ly đến làm việc, trong vòng một tuần cô đã nhanh chóng tự xây dựng tổ đội cho mình, điều phối lại phạm vi công việc của các điều chế hương dưới quyền mình. Bây giờ, Trần Du chỉ còn phụ trách quản lý mùi hương cho dòng sản phẩm R mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cô đã nhầm lẫn một khái niệm [2031 chữ]

Có giỏi thì cô trôi chặt anh ấy ở bên cạnh đi, để anh ấy cam tâm tình nguyện liều mạng vì cô, phát điên vì cô đi.

Cô ta tới để đưa bảng báo cáo phân tích các sản phẩm mùi hương trong vòng một năm của thương hiệu H.

H là một thương hiệu đỉnh cao nhiều năm nay của Pháp, chủ yếu nêu bật lên tinh thần của ngành thủ công nghiệp, lấy khởi điểm từ các sản phẩm làm bằng da thuộc. Về sau, các sản phẩm dành cho nữ giới cũng đón đầu xu thế, theo kịp thời đại. Từ đó, túi xách của phái nữ trở thành đối tượng quảng bá quan trọng được thương hiệu này nhắm tới. Ngoài ra các loại nước hoa, các sản phẩm chăm sóc da dành cho nữ giới cũng vô cùng được chú trọng.

Sau khi vốn đầu tư toàn cầu sống dậy, thương hiệu này đã được Lục Môn mua lại, trở thành một trong những thương hiệu mũi nhọn thuộc quyền sở hữu của tập đoàn này.

Ở trong nước, thương hiệu H cũng được những người có tiền theo đuổi, thế nên việc đặt hàng sản xuất những sản phẩm nhắm vào thị trường Trung Quốc đại lục cũng là một công việc hết sức quan trọng.

Cô trợ lý nhỏ Tường Ly mới mời về, Julia, ra mở cửa cho Trần Du.

Sau khi bước vào, cảnh tượng đập vào mắt là Tường Ly đang nằm nghỉ trên ghế sofa, lấy một cuốn tài liệu che lên mặt, bàn tay được xăm hình con mắt đang buông thõng xuống ghế. Cả tập đoàn ai nấy đều áo vest quần Âu là lượt chỉnh tề, chỉ riêng mình cô là ăn mặc thoải mái. Đôi chân vẫn còn đi đôi bốt da trông rất hoang dã, ngang tàn đang vắt vào nhau, gác lên tay vịn sofa, thái độ tự nhiên, bất kham vô cùng.

Julia dè dặt tiến lên trước, sợ không cẩn thận sẽ làm Tường Ly giật mình. Cô ấy hơi ngồi thấp xuống bên cạnh Tường Ly, nói rất nhỏ nhẹ: “Giám đốc Hạ, cô có Trần tới ạ.”

Chức vụ của Trần Du ở Skyline hiện tại cũng tương đương với một quản lý bộ phận, nhưng vì thân phận nhà điều chế hương nên tất cả mọi người vẫn quen gọi cô ta là “cô Trần”.

Tường Ly chỉ “ừm” một tiếng, không có quá nhiều biểu cảm dư thừa.

Sau khi Julia đi ra ngoài, Trần Du mới nhìn xung quanh một lượt, cố gắng đè nén cảm giác chua chát đang dâng lên trong lòng, nói một câu: “Báo cáo phân tích hương nước hoa bản giới hạn khu vực châu Á tôi đang mang đến rồi đây.”

Tường Ly uể oải lên tiếng: “Đề lên mặt bàn là được rồi.”

Sau khi đặt tài liệu lên bàn xong xuôi, Trần Du không đi ra ngoài ngay mà trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Tôi đã nghe qua một vài chuyện liên quan tới Hạ Trú.”

Tường Ly không có động tĩnh gì.

Cô ta nhìn Tường Ly chằm chằm: “Con người đúng là rất có tài, được mệnh danh là bậc thầy mùi hương ngàn năm có một. Nghe nói không một mùi hương nào có thể thoát được khỏi cái mũi của cô ta. Chỉ tiếc là, đánh giá của người đời thì không hay cho lắm.”

Thấy Tường Ly vẫn không thể hiện thái độ gì, cô ta tiếp tục nói: “Quan hệ nam nữ bừa bãi, còn từng làm tình nhân của một đại gia bí ẩn. Thậm chí còn có lời đồn rằng, trên tay cô ta dính máu, đã giết chết bạn trai của mình.”

Giọng Tường Ly bật ra khỏi lớp tài liệu: “Cô định nói gì đây?”

Trần Du dựa vào bàn làm việc: “Tôi chỉ muốn nói, để cô sống dựa vào thân phận của một người phụ nữ như thế, thật đáng tiếc.”

Bấy giờ Tường Ly mới có phản ứng. Cô bỏ tập tài liệu xuống, ngồi dậy khỏi ghế. Cô không nhìn Trần Du mà tiện tay với lấy tờ khăn ướt trên mặt bàn uống nước lau sạch tay, cầm một quả táo lên, lấy con dao gọt hoa quả cẩn thận gọt sạch vỏ.

“Cô đã nhầm lẫn một khái niệm” Cô nói.

Trần Du nhìn cô không rời mắt.

“Tôi chỉ mượn tên của người ta, còn về việc Hạ Trú là một người phụ nữ như thế nào, đối với tôi mà nói, hoàn toàn không quan trọng.”

Trần Du hơi nhíu mày.

Rõ ràng Tường Ly không biết cách gọt vỏ táo. Vừa đặt một dao xuống đã xén mất quá nửa phần thịt bên trong. Cô suy nghĩ giây lát, quyết định bỏ cuộc, ngược mặt lên nhìn Trần Du: “Cũng giống như cô đổi một cái tên vậy, trên thực tế, cô vẫn cứ là cô.”

Sắc mặt của Trần Du không tốt cho lắm: “Dù cô có nghĩ gì về tôi, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở cô, Quý Phi không phải là một nhân vật đơn giản đâu.”

Tường Ly cười nhẹ, không nói gì nữa.

“Một ngọn núi không thể có hai hồ. Cô bước chân vào Lục Môn đồng nghĩa với việc cướp đi bát com của Quý Phi. Cô ta ở trong Lục Môn đã nhiều năm như vậy, các mối quan hệ cần có đã quá đầy đủ rồi, cô lấy gì ra để đấu lại cô ta chứ?” Trần Du nói.

“Đấu?” Tường Ly nhướn mày, tỏ ý buồn cười: “E rằng cô ta cũng không có tư cách để đấu với tôi đâu.”

Trần Du hơi nheo mắt lại: “Phó Hội trưởng Hội văn thuật mà cô lại bảo không có tư cách để đấu với cô ư? Trừ phi, cô chính là Hạ Trú.”

Tường Ly đùa nghịch con dao trong tay: “Thì bây giờ tôi chính là Hạ Trú.”

Trần Du sốt sáng: “Tôi nói, sao con người cô cố chấp quá vậy? Cô tưởng tôi chạy qua đây nói với cô những chuyện này là vì cái gì chứ? Vì đồ kỵ cô à? Hay là vì muốn hãm hại cô? Tuy rằng tôi không được vào Lục Môn nhưng tôi cũng biết nước trong đó sâu đến mức nào!”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Trần Nam Nam, sau ba năm, tôi phát hiện cô càng ngày càng lắm lời đấy.” Tường Ly cầm phập con dao xuống quả táo: “Nếu tôi đã dám bước chân vào Lục Môn tức là tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Phải, cô có lời nhắc nhở, tôi xin ghi nhận. Nhưng cô đến đây phần lớn là vì muốn xem xem Lục Đông Thâm coi trọng tôi đến mức nào chứ gì?”

Trần Du bị cô nói trúng tim đen, khuôn mặt hết đỏ bừng chuyển qua tái nhợt.

“Việc cô thích anh ấy cả công ty này ai ai cũng biết. Có giỏi thì cô trói chặt anh ấy ở bên cạnh đi, để anh ấy cam tâm tình nguyện liều mạng vì cô, phát điên vì cô đi. Loại đàn ông như Lục Đông Thâm, phụ nữ bên cạnh còn nhiều hơn cá diếc trôi sông, hay là cô định theo dõi từng người từng người một? Cô không thấy mệt hả?”

Trần Du mím chặt môi, khi lên tiếng đã không còn khách khí nữa: “Tôi không cần cô dạy bảo giả tạo.” Sau đó, cô ta gõ tay lên tập tài liệu: “Rốt cuộc cô có định đọc hay không? Đọc xong thì khăn trương ký tên lên, mọi người bên dưới đang đợi cô cả đấy!”

Tường Ly bật cười: “Tôi nói cho cô hay, tôi là lãnh đạo của cô, sếp mới hay thích ra oai, cô cũng nên làm quen với tác phong làm việc của tôi đi. Từ trên xuống dưới trong Skyline có biết bao nhiêu tài liệu đang đợi tôi đọc, có loại còn quan trọng hơn nhiều đồng tài liệu của cô đấy, vì cớ gì tôi phải đọc của cô trước? Hoặc cô ăn nói dễ nghe hơn chút đi, hối lộ tôi một chút đi, chưa biết chừng tôi sẽ bật đèn xanh cho cô.”

“Có ai làm việc như cô không?” Trần Du lần đầu tiên nghe thấy mấy lời kiểu này: “Đông Thâm giao công việc ở Skyline cho cô vì tin tưởng cô, cô qua mặt anh ấy như vậy hả?”

Tường Ly tựa người ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực: “Tôi làm việc thế nào cần phải báo cáo cho cô à?”

“Cô...” Trần Du tức chết, giậm chân bình bịch, gào lên một câu với Tường Ly: “Thích xem thì xem, không xem thì thôi, hối lộ cái mẹ gì...”

Tường Ly không nhịn được, cười thành tiếng, rồi hét to sau lưng cô ta: “Này này này, khỏi cần hình tượng luôn hả?”

Sau khi Trần Du đi khỏi, Tường Ly đứng dậy vươn vai vắn người, xoa dịu một chút cái lưng ê ẩm rồi cầm lấy chỗ tài liệu Trần Du để lại lên. Cô vừa lật ra thì chuông di động kêu vang.

Là Lục Đông Thâm

Nhìn thấy ba chữ ấy hiện lên trên màn hình, Tường Ly bỗng cảm thấy có một khoảnh khắc nào đó trái tim bỗng đập nhanh hơn.

Cô bắt máy.

Đầu kia vang lên chất giọng trầm thấp: “Đang làm gì vậy?”

Tường Ly nhìn giờ, thầm tính toán trong lòng một chút, đầu kia của anh có lẽ đang là buổi tối, nghe giọng anh có phần mệt mỏi, xem chừng vừa mới tiếp khách xong.

“Tôi đang xem chỗ công việc mà người yêu anh để lại.”

Hình như ở đầu kia, Lục Đông Thâm cất tiếng cười khó xử rồi nói: “Nghe Cảnh Ninh nói cả tuần nay em vẫn luôn ở trong phòng nghỉ?”

“Hết cách thôi, anh để lại nhiều việc quá mà.”

“Phân bổ thời gian làm việc và nghỉ ngơi hợp lý là hết sức quan trọng.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly “ừm” một tiếng.

Lục Đông Thâm nói tiếp: “Nghe nói, về việc hợp báo cá nhân, em từng muốn tham khảo ý kiến của tôi?”

Tường Ly nhất thời quần bách: “Cũng không được tính là tham khảo...”

Lục Đông Thâm cười: “Chỉ là muốn biết suy nghĩ của tôi thôi mà, có gì phải thấy xấu hổ chứ?”

“Tôi muốn biết suy nghĩ của anh bao giờ hả?” Tường Ly lập tức phủ nhận.

Đầu kia bật cười thành tiếng: “Được rồi, coi như tôi tự mình đa tình đi. Thứ Tư tuần sau tôi về nước.”

Một chút vui mừng chợt lóe lên trong lòng Tường Ly. Cô liếc nhanh qua chiếc lịch bàn. Hôm nay thứ Sáu, vẫn còn sáu ngày nữa. Nhưng ngoài miệng, cô vẫn không chịu xuống nước: “Về thì về đi, thông báo với tôi làm gì? Còn muốn nghe tôi báo cáo công việc với anh hả?”

“Chú ý này nghe ra cũng không tệ đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Đêm xuống vào hí lâu* [2155 chữ]

Cô đã si mê một người đàn ông vốn dĩ không nên si mê.

****Danh từ chỉ tòa kiến trúc sử dụng để công diễn hí khúc thời cũ.***

Đêm xuống, trời đổ mưa, rửa sạch mùi điu hiu trên các con đường dài hoặc ngõ nhỏ ở Bắc Kinh suốt cả mùa đông. Sau lập xuân, mưa đêm bớt đi cái khắc nghiệt đậm sâu vào da thịt, lại có thêm một chút dịu dàng. Dưới ánh đèn đường, xe cộ vẫn đang nườm nượp lại qua, quăng ra cả một dải đèn đuôi xe ngoằn ngoèo giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm miên man.

Tuy vậy, một dinh thự nằm ở phía Nam con đường Tây Hoàng Thành Căn lại rất yên ắng.

Tường phủ cao vút. Vị trí trên bức tường rắn chắc màu trắng xám gần cánh cửa lớn sơn son khảm sâu một tấm bia đá to bằng bàn tay. Cái tên trên tấm bia đá đã phai mờ loang lổ, chỉ loáng thoáng nhìn thấy chữ cuối cùng là chữ “Phủ”. Những cây dây leo thường xanh khô cong bò lan trên đầu tường. Qua cánh cửa sơn son đóng kín mít không thể nhìn thấy được kết cấu bên trong, nhưng từ đôi sư tử đá trước cửa, bậc cửa cao và lớp thiếp vàng trên cửa là có thể biết biệt phủ này đã từng huy hoàng đến mức nào.

Cảnh Ninh gấp ô lại, đứng trước cửa.

Một giọt nước mưa chảy từ trên mái hiên đá rồi nhỏ xuống đầu cô, rồi men theo da đầu trượt xuống.

Cô rùng mình một cái, lạnh quá.

Đẩy cánh cửa sơn son nặng nề ra, xuyên qua một hành lang gấp khúc vừa tối vừa dài. Lóp cửa này nối liền lóp cửa khác, sân vườn âm u, vọng vào tai là tiếng nước chảy rồi bắn ra khỏi dãy núi giả, còn cả tiếng tí tách của nước mưa rơi xuống mặt hồ nhân tạo, thi thoảng có tiếng bọt sủi tăm, là tiếng những con cá bơi vòng quanh đài sen nhà bọt. Đình viện vuông vức chiếm một diện tích không hề nhỏ, nếu không phải là một người quen thuộc với nơi này chắc hẳn sẽ lạc mất phương hướng.

Biệt viện vì thế cũng trở nên cô lập, cách xa thế sự hơn nhiều.

Đây là một tòa hí lâu.

Tọa hướng Nam, nhìn về hướng Bắc.

Trên cánh cửa lên xuống sân khấu vẫn treo bộ rèm cửa gấm thêu hoa. Nóc nhà, cột trụ, xà gỗ... tất cả đều được điêu khắc tỉ mỉ. Người tinh mắt chỉ cần nhìn qua đã biết đây là sản phẩm nghệ thuật từ bàn tay một nghệ nhân lão luyện. Màu xanh đậm tuy đã bạc đi nhưng nét khắc trên xà vẫn vô cùng rõ nét, dát vàng rải bạc, đủ thấy được niềm yêu thích của chủ nhân biệt phủ này đối với hí khúc.

Các đồ dùng sân khấu trong phòng đa số đều có giá trị sử dụng, nhưng tại đây phong thái huy hoàng, không thua kém gì hí lâu hoàng gia trong Tử Cấm thành.

Các vị trí xếp đặt dưới sân khấu không nhiều, vốn dĩ cũng chỉ đủ cho chủ nhân của biệt phủ sử dụng khi ngồi thưởng thức.

Trên sân khấu còn sáng đèn, không ai ca hát. Ánh sáng chiếu xuống cái bệ trống vắng, thoạt nhìn trông cũng khá rợn người.

Dưới sân khấu tối âm u.

Trên ghế chính có một người đàn ông đang ngồi, vóc người dài và thẳng, một tay gác lên tay vịn ghế. Ngón tay dài với những khớp xương mảnh, ngón trở đang gõ nhẹ nhàng từng nhịp, từng nhịp.

Tiếng nện gậy cao gót của Cảnh Ninh rất khẽ nhưng vẫn có những âm vọng vang lên đều đều.

Người đàn ông không quay đầu lại, động tác tay đang gõ theo nhịp cũng đồng thời dừng lại.

“Dinh thự này đúng là không tồi, chắc trách Lục Đông Thâm muốn giành bằng được.” Giọng người đó vang lên mỏng mà khẽ, rất thân nhiên.

Cảnh Ninh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh ta, dựng đứng chiếc ghế ở bên cạnh ghế. Nước mưa trên ô nhỏ xuống đất, chẳng mấy chốc đã thấm dầm một khoảng nhỏ dưới chân.

“Chúng ta không thể gặp nhau được nữa, đây là lần cuối cùng.” Giọng Cảnh Ninh hơi lạnh.

Người đàn ông mỉm cười nhìn cô: “Những thông tin em nên đưa đã đưa rồi. Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, bây giờ lại muốn rút lui sao?”

“Anh ấy đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi!” Tâm trạng của Cảnh Ninh có phần xúc động.

Người đàn ông phì cười: “Anh ta thì tin tưởng ai?”

Cảnh Ninh mím chặt môi.

“Phù thân vương này để hoang đã quá lâu, âm u lạnh lẽo vô cùng. Nhưng được cái lại nằm ở địa bàn tắc đất tắc vàng, Lục Đông Thâm nhắm chuẩn nơi này, khả năng của anh ta đúng là khiến người khác phải khâm phục.” Nói rồi người đàn ông lại chép miệng vài tiếng: “Chỉ tiếc cho sân khấu này, e rằng sẽ không giữ được nữa.”

Cảnh Ninh ngồi thẳng lưng: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Rất đơn giản, tôi muốn giá sàn của Lục Đông Thâm.”

Cảnh Ninh run người: “Cái gì?”. Cô nhìn về phía anh ta: “Anh cần khu đất này để làm gì?”

Người đàn ông nhìn lên sân khấu, bật cười: “Thứ tôi cần không phải là đất.”

Cả người Cảnh Ninh căng ra, cô nhìn chăm chăm một bên gương mặt người đàn ông. Lát sau, cô đứng phắt dậy: “Tôi thấy anh điên thật rồi!”. Dứt lời, cô định bỏ đi.

Cổ tay cô bị người đàn ông giữ rịt lại, ngay sau đó anh ta kéo thật mạnh, Cảnh Ninh ngã ngồi vào lòng anh ta. Cô hoảng loạn giãy giụa, nhưng trong lòng giằng co lại càng bị anh ta ôm chặt hơn. Cô sốt sáng quát lên: “Thả tôi ra!”

“Đã lên giường cả rồi, còn có gì phải ngượng chứ?” Người đàn ông cười khẽ.

Cảnh Ninh đột ngột ngừng người.

Thấy cô không giãy giụa nữa, người đàn ông gờ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, đầu ngón tay lướt qua đôi mày của cô, khi lên tiếng lần nữa, chất giọng đã trầm thấp, dịu dàng hơn nhiều: “Có nhớ tôi không?”

Hơi thở của Cảnh Ninh dồn dập. Cô cụp mắt xuống, rất lâu sau mới nói: “Tôi biết, anh không hề yêu tôi.”

Cầm cô bị người đàn ông nâng lên: “Vậy em yêu tôi sao?”

Cảnh Ninh nhìn thẳng vào đôi mắt tưởng như đang cười của anh ta, thẳng thừng ép chữ “yêu” ấy xuống: “Không yêu.”

Người đàn ông hơi mím môi lại, khuôn cằm cứng đờ giây lát, rồi nhanh chóng cười khê: “Thế nên, giữ lấy niềm vui trên giường cũng không tệ.”

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không gặp riêng anh thêm lần nào nữa!”

Người đàn ông kim hãm không cho cô trốn chạy, đôi mắt hơi nheo lại toát ra một sự quyến rũ nhưng cũng đủ uy hiếp: “Em tưởng em không gặp tôi nữa là thành trong sạch sao? Em đã bán đứng Lục Đông Thâm, đây là sự thật không thể chối cãi, không cần biết là một lần hay nhiều lần. Cảnh Ninh, tôi nói cho em biết, giá sản của Lục Đông Thâm tôi phải có bằng được, hơn nữa con số ấy, tôi mong sẽ được nghe từ chính miệng của em.” Nói tới đây, ngón tay gầy của anh ta chạm nhẹ lên môi cô: “Dầu sao thì, chúng ta cũng từng là vợ tạm chồng hờ, tới bây giờ tôi vẫn còn nhưng nhớ mùi vị của em.”

Sau khi người đàn ông đi khỏi, Cảnh Ninh mới ngả ra khỏi chiếc ghế, sững người một lúc rất lâu.

Khuôn mặt cô nhợt nhạt như tờ giấy trắng.

Trong đầu nổi trôi từng cảnh, từng cảnh.

Hơi thở dốc của người đàn ông đan cài cùng tiếng ngâm nga của người con gái, bỗng bành những con sóng tình khiến người ta phải nghẹt thở.

Cô đã si mê một người đàn ông vốn dĩ không nên si mê.

Biết rõ ràng anh là một con thú nguy hiểm, biết rõ ràng anh sẽ không bao giờ thật lòng thật dạ với cô, vậy mà cô vẫn đắm đầu vào. Bất luận muốn trốn thoát hay vùng vẫy cỡ nào, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, cô lại không kim được lòng mình muốn lại gần.

Là một cuộc phong tình đoạt mạng như cây hoa anh túc, nhưng lại nuốt hết mọi lý trí của cô.

Cảnh Ninh siết chặt chiếc ô trong tay, chỉ hận không thể lấy đầu nhọn của nó đâm thẳng vào tim.

Đau đớn, cũng còn hơn bị sự suy bại đạo đức không rõ ràng này lôi lôi kéo kéo.

Cô cảm thấy nghẹt thở, muốn nhanh chóng chạy trốn, bèn đứng dậy chạy ra khỏi cửa tòa hí lầu, nhưng bỗng dưng liếc thấy một cái bóng màu trắng. Cô đột ngột rùng mình, quay đầu lại, trên sân khấu vẫn không một bóng người.

Cảnh Ninh nín thở, cứ có cảm giác sau lưng có một đôi mắt đang theo dõi mình sát sao.

Lông măng trên người dựng đứng cả lên.

Vừa ra tới cửa, cô bỗng nghe thấy một tiếng thở dài vang lên trong không khí.

Trầm buồn, là giọng phụ nữ.

Ngay sau đó, lại nhẹ nhàng văng vắt như tiếng ai hát hí khúc, lúc có lúc không, lấp đầy không gian của hí lầu, lại cũng giống như vọng ra từ phía sau sân khấu vậy.

Cảnh Ninh nuốt nước bọt, vô thức tự nhắc nhở bản thân phải rời khỏi đây thật nhanh, nhưng đôi chân cô lại không chịu kiểm soát, cứ thế đi về phía sân khấu.

Cụ thể tiếng kia đang hát cái gì, Cảnh Ninh nghe không hiểu, chỉ cảm thấy bi thương, thảm thiết vô cùng.

Vào giây phút cô bước chân lên sân khấu, tất cả nguồn sáng lập tức tắt phụt.

Cả người Cảnh Ninh run lên!

Tiếng hát hí khúc vẫn chưa dừng, giống như một bàn tay đang vẫy gọi cô vậy.

Cô đứng một lúc trên sân khấu, sau khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, cô liêu lĩnh bước từng bước về phía sau sân khấu.

Hậu đài là nơi trước kia dành để các đào kép nghỉ ngơi và thay trang phục, bây giờ đã sớm hoang lạnh, thậm chí còn hơi ẩm mốc.

Tiếng ca u buồn, vọng ra ngoài qua cánh cửa khép hờ.

Ngón tay Cảnh Ninh vừa chạm vào tay nắm cửa thì tiếng hát cũng ngưng bật.

Giây phút này, cô bỗng trở nên nhút nhát.

Hai chân nhận lệnh từ não bộ, muốn lập tức rời đi nhưng vừa quay người, một cơn gió âm u chẳng biết từ đâu thổi tới, mở tung cánh cửa khép hờ đằng

sau lưng cô ra. Một tiếng “kèo kẹt” vang lên, cực kỳ nhức tai giữa một không gian im ắng như thế này.

Sống lưng Cảnh Ninh cứng đờ. Cô không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể liếc nhìn thấy cái bóng màu trắng đỏ, cách mình như xa như gần.

Cô từ từ quay đầu, nghe được cả tiếng xương cổ kêu lên răng rắc.

Ánh trắng chiếu rọi vào trong căn phòng đằng sau lưng cô.

Cảnh Ninh bất ngờ tròn trừng hai mắt, muốn hét lên nhưng cổ họng đã sớm bị tắc nghẹn. . .

~Hết chương 120~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chẳng qua chỉ là một ảo vọng hảo huyền [2071 chữ]

Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả?

Chóp mắt đã tới thứ Hai.

Ở một thành phố bận rộn, vội vã như Bắc Kinh, thời gian trở nên rất đáng quý, như vàng như bạc. Đã lâu lắm rồi Tưởng Ly chưa sống những ngày tháng như thế này. Nhớ lại lúc ở Thương Lãng, cô sống thoải mái, tự do tự tại, vớ được một buổi chiều nắng đẹp là có thể đánh một giấc tới tận khi hoàng hôn buông xuống, khỏi bếp vẩn vít. Ở Thương Lãng, thời gian đã đánh mất đi khái niệm. Người Thương Lãng cứ sống ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác như vậy nhưng không hề cảm thấy khô khan. Còn ở Bắc Kinh, sống lặp lại mọi ngày chính là đang lãng phí cuộc đời, cho dù từng giây từng phút dùng vào việc lặp lại.

Tưởng Ly không trải qua ngày cuối tuần.

Cô ôm theo một chồng tài liệu dày cộp chạy tới Thư viện Quốc gia ở lý đó hai ngày.

Khi cô đi làm trở lại, tình hình các công ty trực thuộc Lục Môn tại địa phận Trung Quốc đại lục về cơ bản cô đã nắm được kha khá, cũng hiểu rõ hơn một chút về nghiệp vụ của Quý Phi tại nước ngoài. Nhưng đầu sao cũng “cách sông cách núi”, phần công việc chịu trách nhiệm cũng khác nhau, thế nên tính đến thời điểm này cô vẫn chưa có sự tiếp xúc nào với Quý Phi trong công việc.

Tổ nhóm mùi hương cuối cùng được lập nên từ mười thành viên khác nhau. Ngoại trừ Trần Du ra, chín người khác đều là các nhà điều chế hương, các nhà phân tích hương đến từ khắp các nơi trên thế giới, làm việc ở khắp các thương hiệu tên tuổi khác nhau. Tất cả do Tưởng Ly thống nhất đào tạo, quản lý và điều phối công việc.

Tưởng Ly lập ra kế hoạch bồi dưỡng theo thói quen cá nhân của mình. Sau khi làm xong kế hoạch thì ngoài cửa sổ, đường phố cũng đã lên đèn.

Cô vron vai, vắn vẹo người, rồi tiện tay gửi mail bản kế hoạch tới cho Phòng Đào tạo và Phòng Truyền thông, đồng thời CC cho Dương Viễn. Cuối cùng, ngâm nghĩ một chút, trong danh sách những người được CC cô lại thêm vào cái tên của Lục Đông Thâm, đồng thời đổi tên của anh lên đầu tiên theo thứ tự chức vụ từ cao xuống thấp.

Làm xong những việc ấy, các công việc trừ bị trước coi như đã tạm xong. Tưởng Ly bỗng dưng cảm thấy cả người như bị rút hết xương khớp vậy, một chút sức lực cũng không ép ra được.

Cô còn chưa uể oải được quá năm phút, chuông di động đã vang lên.

Là Lục Đông Thâm

Tuy rằng anh đang ở nước ngoài nhưng khoảng thời gian này lại gọi điện khá thường xuyên, gần như ngày nào cũng phải gọi một cuộc.

Ban đầu, Tưởng Ly nghĩ rằng anh muốn dẫn dò công việc gì đó. Nhưng trong điện thoại, anh lại chỉ hỏi những câu băng quơ như kiểu: Đang làm gì, có ăn cơm đúng giờ không. . .? Nghe kiểu gì cũng không giống lời một cấp trên nên nói với một cấp dưới. Thế rồi cô nghĩ người này rốt cuộc có ý đồ gì, hỏi han ăn cần với cô phải chăng là đang theo dõi sát sao xem cô có mang trong lòng tâm trạng có thù tất báo không?

Rồi sau đó nữa, cô không còn suy nghĩ quá nhiều. Anh gọi tới thì cô nhận máy, anh hỏi gì thì cô đáp nấy. Thái độ đang yên đang lành lại tỏ ra ân cần này đàn ông trong thiên hạ ai có thể làm được chứ kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm thì tuyệt đối không thể. Thế nên khi còn chưa thăm dò được mục đích của anh, cô sẽ yên lặng quan sát mọi chuyện.

Tưởng Ly không ngồi dậy, chỉ tiện tay với lấy chiếc di động áp vào tai, nói không ra hơi: “Àlô. . .”

Đầu kia hình như phì cười vì cô: “Làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Tường Ly chống người lên, rồi lại như sắp ngã ra sau lưng ghế: “Anh đã đọc bản kế hoạch tôi gửi chưa?”

“Ừm.”

Tường Ly ngó giờ: “Đọc xong rồi hả?”

“Ừm.”

Tường Ly lập tức ngồi thẳng dậy: “Anh không thể ức hiếp người ta như vậy được? Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả? Cả cuối tuần tôi vui mặt trong Thư viện quốc gia đấy, còn lạnh tưởng chết đến nơi.”

“Có bị cảm cúm không?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly nghẹn lời: “Thái độ của anh khiến tôi hoang mang sợ hãi đấy.”

“Sao lại nói vậy?”

“Anh định cho tôi ăn quả táo ngọt trước rồi sao đó ăn mẳm chứ gì?” Tường Ly day day huyết thái dương, hỏi.

Lục Đông Thâm ở đầu kia lên tiếng: “Vi sao lại phải mẳm em?”

“Thông thường, một bản kế hoạch có thể khiến người ta đọc mười dòng một chắc chắn tồn tại vấn đề.” Tường Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm bật cười: “Trong chuyện công việc, tôi chưa bao giờ qua quýt cả. Bản kế hoạch của em tôi đã đọc từng câu từng chữ, rất khá.”

Tường Ly suýt nữa cắn đứt lưỡi. Đọc từng câu từng chữ ấy hả? Bản kế hoạch của cô mà in ra đóng thành quyển cũng dày cộp ấy chứ, sao anh có thể đọc từng câu từng chữ trong khoảng thời gian ngắn như vậy chứ? Nhưng dù sao ông chủ cũng đã có lời ngợi khen, cô cũng không bắn khoăn nhiều nữa.

“Gọi điện tôi là để hỏi em thích quà gì.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Quà?”

“Ở bên Ý có không ít những cửa hàng làm đồ trang sức thủ công. Tôi cũng mới nghe thư ký nói thôi. Nếu em thích, để tôi tranh thủ thời gian chọn cho em.”

Tường Ly há hốc miệng. Đang nói chuyện bản kế hoạch cơ mà?

“Bản kế hoạch của tôi chắc chắn là không còn vấn đề gì nữa chứ?” Cô không yên tâm chút nào.

“Phải.”

“Thế còn mục xin kinh phí cũng không có vấn đề, phải không?”

“Ban này tôi đã chuyển tiếp mail cho Phòng tài vụ rồi, em có thể tới ký tên lấy tiền bất cứ lúc nào.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly hồ nghi: “Thế nên, anh chỉ đơn thuần muốn tặng quà tôi thôi à?”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tôi đi công tác xa, muốn tặng em một món quà, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ồ.” Vậy thì cô yên tâm rồi. Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Thật ra tôi không có quá nhiều kinh nghiệm với chuyện nhận quà đâu.”

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy rồi, Tường Ly ngồi nghĩ rất lâu vẫn không hiểu vì sao anh bỗng dừng lại tặng quà cho cô.

Cho dù tặng, cũng nên tặng Trần Du mới phải chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi thẳng tới cho Phòng tài vụ. Bộ phận thường xuyên tăng ca nhất trong công ty chính là phòng Tài vụ, thế nên Tường Ly không sợ không tìm được giám đốc. Vừa nghe xong chuyện Tường Ly hỏi về kinh phí đào tạo, giám đốc đã cười xòa: “Vâng, không sai, tôi đã nhận được mail thông báo từ phía tổng giám đốc rồi ạ.”

Ngắt máy xong, Tường Ly bỗng dưng cảm thấy mình có hơi “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”. Nhưng suy nghĩ này vừa dấy lên cô lập tức ấn xuống. Mấy thủ đoạn Lục Đông Thâm làm trên thương trường có thể coi là hành động quân tử ư? Thế nên cũng đừng trách cô vì sao cứ luôn luôn đề phòng anh. Có ai không biết tay Lục Đông Thâm đó đi bước nào là nguy hiểm bước ấy? Cô không muốn rơi vào cái bẫy của anh rồi gây chân gây tay gì gì đó đâu.

Khi Tường Ly về tới nhà đã gần chín giờ tối, giờ này vẫn còn khá sớm.

Vừa vào cửa, cô liền nhận được điện thoại của Tường Tiểu Thiên, tiếng “Tường gia” của thằng bé khiến cô ngây người như đã lâu lắm rồi mới nghe lại. “Sau này gọi chị là Tường Ly đi, hoặc Hạ Trú cũng được.”

Trở về Bắc Kinh, cô gần như đã cắt đứt liên lạc với toàn bộ Thương Lãng, chỉ để lại số điện thoại cho mình Tường Tiểu Thiên. Tại cô chung quy vẫn không từ bỏ được khoảng thời gian ở Thương Lãng, thế nên mới muốn biết được những năm tháng sau này ở Thương Lãng có màu sắc gì qua lời kể của Tường Tiểu Thiên.

Sau khi Phù Dung rời khỏi Hoàng Thiên thì không còn tin tức gì nữa, các cô gái khác cũng mỗi người mỗi ngả. May mắn là không ai làm khó Tường Tiểu Thiên. Thằng bé kinh doanh hai cửa hàng của cô rất phát khá.

Tường Tiểu Thiên nói: “Chị một ngày là Tường gia, cả đời vẫn là Tường gia của em.”

Tường Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống: “Thằng nhóc này, miệng càng ngày càng ngọt sớt.”

“Mấy hôm trước nghe nói có một cô gái đứng trước bức tranh Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lãng rất lâu. Bọn em còn tưởng là Tường gia quay về chứ...” Nói tới đây, Tường Tiểu Thiên chợt nghẹn lời: “Gia à, chị bảo, chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa ư? Có lúc em cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ vậy. Nếu tỉnh mộng mà phát hiện mọi thứ vẫn nguyên vẹn như xưa thì tốt biết bao...”

Trái tim Tường Ly dĩ nhiên cũng tắc nghẹn lại. Nếu có thể trở về như trước... cô cũng cảm thấy rất tốt, nhưng trên đời này có một thứ gọi là “thời gian”. Khi nó tới là lúc nó nhắc nhở bạn “nếu như” chẳng qua chỉ là một ảo vọng hảo huyền.

“Có người hứng thú với Giang sơn đồ ư?” Cô vẫn ép ra được một chút lý trí.

Tường Tiểu Thiên nói: “Có lẽ là một vị khách nào đó am hiểu hội họa chăng?”

Tường Ly hơi nhíu mày. Tường Tiểu Thiên chỉ nói một câu vu vơ, sao cô cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn nhỉ?

~Hết chương 121~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Anh ấy hiểu tôi [2135 chữ]

Có phải Tà Thờ đã quay về rồi không? Lúc đó... tất cả mọi chuyện xảy ra lúc đó thật ra đều là giả?

Vừa ngắt điện thoại thì chuông cửa vang lên.

Tường Ly nhìn qua mắt thần trên cánh cửa, là một bảo vệ của tiểu khu, khuôn mặt khá quen thuộc, đã làm ở đây nhiều năm rồi.

Cô mở cửa ra, anh bảo vệ rất nhiệt tình, đưa chiếc hộp trong tay cho cô: “Chào chị, mấy hôm nay chị không về nhà, món đồ này vẫn để suốt trong phòng quản lý. Thấy chị về nên tôi mang qua đưa cho chị luôn.”

Là một chiếc hộp màu đen, to khoảng bằng bàn tay, không đặt trong một chiếc phong bì chuyển phát nhanh nào hết, bên ngoài quấn một lớp băng dính trong suốt. “Công ty chuyển phát nhanh gửi tới sao?”

Anh bảo vệ lắc đầu: “Hình như có người đặt nó trước cửa phòng quản lý, bên dưới có để một tờ giấy, viết rõ địa chỉ nhà chị.”

Sau khi người bảo vệ đi khỏi, Tường Ly mới lắc lắc chiếc hộp. Nó rất nhẹ, không có âm thanh nào phát ra.

Cô gỡ lớp băng dính bên ngoài ra, từ từ mở hộp.

Thứ đồ bên trong bất ngờ làm đau nhức đôi mắt của Tường Ly. Trái tim cô bỗng như bị rung lắc rất mạnh, ngay sau đó rơi vào trạng thái nghệt thờ.

Cô cầm món đồ đựng bên trong lên, một lúc lâu sau mới thở hắt ra được.

Ngồi thêm một lúc nữa cô mới hoàn hồn trở lại, cầm điện thoại gọi cho một người.

Đầu kia chuông đổ vài tiếng mới có người bắt máy.

Âm thanh rất ồn ào hỗn tạp, có lẽ đang ở trong một buổi tiếp khách.

Sau khi gọi xong, Tường Ly chợt nghẹn lời, rất lâu sau không lên tiếng. Đầu kia “alô” mấy câu, thấy không có người nói, chỉ nghe thấy hơi thở và sự im lặng. Lát sau, đầu kia có động tĩnh, có lẽ là đối phương đã rời khỏi vị trí lúc này.

“Hạ Hạ?”

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập.

Đầu kia lại có phản hồi vui mừng: “Cuối cùng em cũng chịu gọi điện cho anh rồi à?”

“Nhiều Tôn.” Môi lưỡi của Tường Ly như run lên bần bật: “Anh quá đáng lắm rồi!”

“Đầu tiên, thứ đồ này không phải do anh gửi.” Nhiều Tôn cầm món đồ trong hộp lên: “Thứ hai, em nghĩ kỹ xem gần đây có tiếp xúc với ai hay chuyện gì trước kia không?”

Sau khi nhận được điện thoại của Tường Ly, anh không suy nghĩ nhiều, lập tức bỏ lại buổi tiếp khách, vội vã tới đây ngay.

Khi tới nơi, Tường Ly đang đứng dưới tòa nhà. Từ xa cái bóng nhỏ nhắn của cô đã hiện ra. Nếu không nhờ có đèn đường, cô sẽ bị vùi lấp giữa bóng tối đen đặc. Nhưng khuôn mặt trắng nhợt của cô ẩn giữa bóng đêm lại giống như màu trắng thanh điệu. Cô không báo anh lên nhà mà bước lên xe của anh. Nhiều Tôn cho xe đi tới một chỗ để nói chuyện mới phát hiện này giờ cô vẫn đang run rẩy.

Anh muốn nắm lấy tay cô nhưng cô hất tay anh ra.

Nỗi sợ hãi Tường Ly đè xuống cuối cùng bộc phát thành sự điên rồ. Cô quay ngoắt sang, nhìn anh chằm chằm, không còn vẻ sợ hãi dè dặt thường ngày: “Không phải anh thì còn ai vào đây? Xét về khía cạnh những người có liên quan tới quá khứ, cũng chỉ có mình anh mới biết nơi ở của tôi!”

“Em bình tĩnh lại đi!” Nhiều Tôn giữ chặt hai bả vai cô: “Anh có cần phải làm như vậy không? Để được gì? Chỉ để hù dọa được em thôi à?”

Cả người Tường Ly vẫn đang run lên cầm cập. Ở khoảng cách này, Nhiều Tôn thậm chí còn nghe được tiếng hai hàm răng của cô va vào nhau lập cập. Anh khẽ thở dài: “Em có thể chắc chắn món đồ trong hộp là của Tả Thời sao?”

Trong chiếc hộp là một chiếc khăn tay vuông màu đen tuyền, ở góc phải bên dưới chiếc khăn thêu một khuôn mặt tuồng hí khúc rất nhỏ.

Chỉ một chiếc khăn như vậy thôi lại có thể khiến tâm trạng của Tường Ly hoàn toàn thay đổi.

Cô nắm chặt chiếc khăn vào trong lòng bàn tay, gật đầu. Chỉ cần là đồ của Tả Thời, cô sẽ không bao giờ nhớ nhầm.

Nhiều Tôn nghi vấn: “Tả Thời đâu có thói quen dùng khăn tay. Hơn nữa, cứ cho là anh ấy từng dùng khăn tay đi thì làm sao chứng minh được chiếc này là của anh ấy?”

Phải mất một lúc Tường Ly mới hết run rẩy: “Chiếc khăn tay này do tôi tặng Tả Thời trước khi anh ấy gặp chuyện. Đó là một lần chúng tôi tới Mai Phú ăn cơm rồi mua về. Loại khăn tay thêu hình mặt tuồng này không chỗ nào có. Còn đó là khăn tay thêu Mai Phú bán riêng để kỷ niệm hoạt động của Mai Lan Phương*, bản mua được chỉ có mình tôi và Tả Thời.”

****Một nghệ sỹ kinh kịch có những thành tích lớn trong lịch sử hiện đại Trung Quốc.***

Nhiều Tôn bây giờ mới hiểu.

Tường Ly bỗng dưng rùng mình rồi nắm chặt lấy cổ tay Nhiều Tôn: “Có phải Tả Thời đã quay về rồi không? Lúc đó... tất cả mọi chuyện xảy ra lúc đó thật ra đều là giả?”

Nhiều Tôn đã từng nhìn thấy dáng vẻ hoang mang bất an của cô, cũng giống như tối nay vậy, trái tim anh đau thắt lại, không kim được, kéo cô vào lòng mình: “Giao khăn tay lại cho anh, anh sẽ điều tra chuyện này cho em.”

Ngữ khí dịu dàng của người đàn ông vẫn không thể vỗ về trái tim đang hoang mang không biết đặt nơi nào của cô, ngược lại càng khiến cảm xúc của cô thêm xáo động. Cô liếc mắt đầy Nhiều Tôn: “Vi sao chứ? Vi sao lúc đó anh phải ép tôi như vậy? Tôi đã trốn ba năm rồi, vi sao anh còn xuất hiện? Nhiều Tôn, anh là ma hả? Thế nên mới bám riết không buông? Vi sao người năm xưa chết không phải là anh?”

Nhiều Tôn để mặc cô như phát điên, cũng để mặc cô lồi lõm kéo kéo chiếc sơ mi của mình đến nhàu nhĩ. Chỉ có điều, nghe xong câu cuối cùng, sắc mặt anh lập tức thay đổi, lạnh lẽo và không vui. Anh lập tức nắm lấy càm cô: “Em hận anh đến thế phải không? Vậy năm xưa em có biết anh hận em và Tả Thời đến mức nào không? Anh đối với em như thế nào em còn không rõ sao? Nhưng từ khi Tả Thời xuất hiện là em lập tức thay đổi! Hạ Hạ, em thuộc về anh, dựa vào đâu Tả Thời đòi giật mất em?”

Một giọt nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt Tường Ly, sống chết không chịu rơi xuống. Cô nhìn anh chăm chăm, nói rành mạch: “Nhiều Tôn, tôi chưa bao giờ thuộc về anh cả!”

Bàn tay đang nắm cầm cô của Nhiều Tôn chợt khựng lại. Rất lâu sau, anh thả cô ra, dựa cả người ra sau ghế, đập mạnh lên vô lăng: “Phải! Mẹ kiếp, chỉ tại anh tự mình đa tình!” Sau đó, anh quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt âm u như sương mù: “Anh vẫn luôn rất muốn biết, Tả Thôi rốt cuộc có điểm nào tốt đẹp? Vì có gì em chọn anh ta mà không chọn anh?”

Có một vài người định sẵn sẽ trở thành ánh dương cho một vài người khác. Sự tốt đẹp của họ giống như ánh nắng mùa đông ấm áp xua đi giá lạnh, không chói chang, không nhức nhối, vừa ấm áp vừa hiền hòa. Tả Thôi chính là một tia nắng như thế. Thế nên, Nhiều Tôn vĩnh viễn cũng không hiểu được Tả Thôi đã đóng một vai trò quan trọng đến thế nào trong những ngày tháng trôi dạt vô định của cô.

Còn Nhiều Tôn là ánh nắng gắt, sự ngang tàn trên người anh sẽ thiêu đốt người ta cho tới khi tan thành tro bụi.

Cô ngồi trên ghế lái phụ, dùng chút hơi tàn còn sót lại trả lời câu hỏi ấy: “Anh ấy hiểu tôi.”

Chỉ có bốn chữ.

Nhưng bốn chữ ấy còn có sức mạnh khủng khiếp hơn cả câu “Tôi yêu anh ấy”. Sắc mặt Nhiều Tôn lạnh như băng. Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Hay cho câu anh ta hiểu em.”

Tường Ly giờ tay lên mở cửa xe.

Cổ tay cô bị Nhiều Tôn giữ lại.

Khi lên tiếng lần nữa, anh đã kiềm chế được cảm xúc của mình: “Chuyện này cứ giao lại cho anh điều tra đi. Em không cần phải quan tâm gì cả. Có lẽ...” Anh nuốt xuống nửa câu sau. Không có lẽ gì hết, càng không có chuyện ai đó đùa dai ác ý. Về điểm này cô hiểu rất rõ, nếu không đã chẳng đánh mất lý trí đến vậy.

Tuy rằng sắc mặt Tường Ly rất tệ nhưng sau một hồi điên cuồng gào thét để trút hết, nỗi sợ hãi trong lòng cũng đã tan đi. Cô rút tay về và nói: “Nếu đối phương nhắm vào tôi, tôi có trốn cũng chẳng trốn được. Nhiều Tôn, chuyện này tôi không cần anh nhúng tay vào!”

Sau khi cửa xe đóng lại, trong khoang xe vẫn còn nguyên mùi hương của cô.

Nhìn bóng cô từ từ chìm khuất trong bóng tối qua cửa xe, Nhiều Tôn có mấy lần kích động muốn lao xuống xe đuổi theo. Nhưng đuổi được rồi thì sao chứ? Anh nhìn xuống tay mình. Ai cũng nói Tôn thiếu này chẳng có thứ gì không có được, chỉ cần anh muốn là sẽ có người ngoan ngoãn dâng nó lên tận tay.

Trong tay anh sở hữu quá nhiều quyền lực và sức mạnh, nhưng lại không thể dùng bàn tay này để bắt cô phải cam tâm tình nguyện đi theo mình.

Ba năm trước...

Anh cũng cầm hận ba năm trước!

Nhiều Tôn quay đầu nhìn màn đêm mù mịt, bóng cô đã khuất dạng từ lâu.

Nhưng trong đầu vẫn còn văng vẳng tiếng gào khóc cầu xin của cô ngày nào: Cầu xin anh... Nhiều Tôn, tôi cầu xin anh đừng ép tôi.

Nhiều Tôn đột ngột nhắm mắt lại, gân xanh trên trán nổi lên.

Phải, chỉ có Tả Thôi mới hiểu cô.

Nhưng, nếu lúc đó đổi lại là Tả Thôi thì sao? Anh tin rằng Tả Thôi cũng sẽ đưa ra một sự lựa chọn giống anh.

Bởi vì, cô là người con gái họ đều yêu sâu sắc...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Có từng gặp chuyện tà ma không? [2144 chữ]

Trước kia... khi cô còn ở Thương Lăng, có từng gặp chuyện ma quỷ gì không?

Cát vàng bay ngợp trời, một cột lốc xoáy từ xa tiến lại gần chẳng mấy chốc đã làm bật tung chiếc lều bạt quân dụng đang dựng trên sa mạc. Vườn quốc

gia Yardang với các tầng phong thực nhiều năm đổ lại từ xa đến gần đều giống như những con quái thú khổng lồ đang im lặng nhìn mọi việc trước mắt, lặng lẽ chờ đợi các sinh mệnh sắp bị chôn vùi giữa sa mạc mệnh mỏng vô tận này.

Ngay sau đó là một tia sáng nhức mắt, sau đó ánh sáng mới trở nên hiền dịu hơn. Là một buổi chiều ngát hương hoa, người đàn ông đang làm việc trong phòng kính.

Ánh sáng rơi xuống chiếc áo blouse trắng đến sáng rực của anh, khuôn mặt anh vừa dịu dàng vừa nghiêm túc, dù chỉ đứng từ xa nhìn cũng đẹp như một bức tranh.

Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía này.

Bờ môi mỉm cười.

Nụ cười đó giống như ánh nắng ấm áp ngày đông, giống như xuân tình đầu cành, tĩnh mịch, ôn hòa.

Chớp mắt khung cảnh lại chuyển sang đáy hồ tăm tối.

Một chùm sáng như xuyên thẳng qua mặt nước rồi lại bị bóng đêm ép quay ngược trở lại, chỉ còn rải rác được chút ánh sáng yếu ớt trôi nổi giữa đầm sâu.

Những cái xác trôi dạt bất định.

Những khuôn mặt nhợt nhạt tuyệt vọng.

Xa xa, thi thể đã bị sứa nắm xác bao kín đang toát ra mùi của năm tháng đột ngột mở mắt.

Máu chảy ròng ròng.

Tuôn ra từ hốc mắt trống rỗng và khô miệng.

Thi thể đó dường như rất đau khổ, cánh tay bị sứa nắm xác bao phủ vươn ra phía trước, dường như muốn bắt lấy thứ gì nhưng cuối cùng vẫn phí công vô ích.

Cái miệng của thi thể đang mấp máy...

Khẩu hình miệng đó hóa ra là: *Cứu tôi!*

Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Trước mắt dường như vẫn là hồ nước với cát đen di động, lạnh lẽo, ngoằn ngoèo.

Có người đứng bên cạnh gọi cô: “Giám đốc Hạ?”

Tường Ly mơ hồ không biết người thấy cái gì, trong đầu vẫn là hình ảnh thi thể trôi đi giữa làn nước lạnh ngắt, khí lạnh từ bốn phương tám hướng len lỏi vào cơ thể, theo lỗ chân lông lùa vào trái tim, khiến cả con tim cũng lạnh như bị đóng băng.

Cánh tay của cô bị ai đó khẽ đẩy: “Cô vẫn ổn chứ?”

Bấy giờ Tường Ly mới quay trở về thực tại, lạnh lẽo rút đi như thủy triều xuống, nhưng trán cô ướt sũng, đưa tay lên vuốt thì toàn mồ hôi lạnh.

Cô không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Cảnh Ninh đứng nhìn cô qua bàn làm việc, ánh mắt quan tâm.

“Không sao, tôi chỉ nằm mơ thôi.” Tường Ly có cảm giác mình vừa sống lại vậy, hít sâu vài hơi, bấy giờ đè nén được cảm giác hoang mang bất an trong mơ xuống.

Cảnh Ninh không tiện hỏi quá sâu về giấc mơ của cô, bèn nói thẳng chuyện mà Tường Ly đã dặn dò mình: “Bên kia Skyline Thương Lãng đã kiểm tra CCTV, có không ít người từng dừng chân trước bức Giang sơn đồ. Nếu phải kiểm tra kỹ từng người một thì phía đó cần được sự đồng ý của cấp trên cao hơn.”

“Cần chữ ký của Lục Đông Thâm ư?” Tường Ly hỏi.

Cảnh Ninh ngắt nghỉ: “Về nguyên tắc là như vậy nhưng Lục tổng trước mắt không có mặt tại đây, cô cũng có thể tìm phó tổng giám đốc Dương nhờ phê chuẩn, chỉ có điều...”

Tường Ly thấy cô ấy ngập ngừng, bèn hỏi: “Có điều sao?”

Cảnh Ninh cười: “Cũng không có gì. Tôi nghĩ hay là chúng ta cứ đợi tổng giám đốc về nước rồi tính tiếp? Cũng sắp rồi mà.”

Tường Ly đêm chiều giây lát rồi nói: “Không sao đâu, tôi sẽ tìm trực tiếp Phó tổng Dương.”

Tuy rằng khoảng thời gian gần đây thái độ của Lục Đông Thâm đối với cô rất ôn hòa nhã nhặn nhưng không có nghĩa là anh sẽ đồng ý cho cô tiếp tục nhúng tay vào chuyện Thương Lăng. Chưa biết chừng, đến lúc anh thật sự trở về, cô muốn điều tra sẽ càng khó khăn hơn. Tuy rằng Tường Tiểu Thiên chỉ nói một câu bằng quơ nhưng lại đúng là câu nói đó. Cô biết rõ trong Giang sơn đồ cát giấu thứ gì, sợ nhất là có kẻ nhanh chân giật trước.

Cộng thêm việc còn có người gửi cho cô chiếc khăn tay màu đen đỏ nữa.

Bây giờ cô chỉ còn cách “tiền trăm hậu tấu” mà thôi.

Thấy Cảnh Ninh hồ nghi, cô lại bổ sung thêm một câu: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, bảo anh ấy ủy quyền cho phó tổng giám đốc Dương, vậy chắc là được rồi chứ?”

Cảnh Ninh gật đầu, không nói gì thêm.

Ra tới cửa, bước chân của cô ấy chợt khựng lại, Tường Ly thấy vậy hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Cảnh Ninh ngập ngừng định nói lại thôi.

Tường Ly cảm thấy rất kỳ lạ. Tuy rằng quen Cảnh Ninh chưa lâu nhưng qua khoảng thời gian gần đây tiếp xúc, cô cũng có thể nhìn ra khả năng làm việc gọn ghẽ, dứt khoát của Cảnh Ninh, kiểu bỗng nhiên lại áp ứng do dự này rất hiếm gặp. Cảnh Ninh một tay đặt lên tay nắm cửa, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Trước kia... khi cô còn ở Thương Lăng, có từng gặp chuyện ma quỷ gì không?”

Cô ấy ngập ngừng, một là vì không muốn làm trái lời Lục Đông Thâm đề cập tới chuyện Thương Lăng, hai là cô ấy cảm thấy chuyện này có lẽ do mình nghĩ nhiều.

Sân khấu hoang lạnh đó, điệu khúc u buồn đó, tuy rằng cô ấy nghe không hiểu nhưng cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Hôm đó cô ấy đuổi theo tới phía sau sân khấu, không tìm ra được người hát khúc nhạc, ngược lại kinh hoàng phát hiện trên cao treo một bộ trang phục sân khấu. Gió lùa vào qua cánh cửa sổ mở hé. Bộ quần áo đó cứ bay là lướt, giống như tư thế đung đưa của một cô gái.

Lúc đó cô ấy sợ hết hồn, quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng chạy ra tới cửa phụ, lý trí lại quay về.

Cô ấy quyết định trở lại chỗ cũ xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Nhưng bộ trang phục đã biến đâu mất, chỗ lúc trước treo bộ đồ lúc này trống vắng trơ trọi, thậm chí là cửa sổ phòng ngủ cũng đóng chặt, không thấy có một ngọn gió nào lướt qua. Cô kiểm tra tỉ mỉ tình trạng của bậc cửa, bên trên là một lớp bụi dày đặc. Nếu có người mở cửa thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết nhưng bên trên không hề có gì.

Cảnh tượng ngày hôm đó giống như chiếc gai cứ mắc ngang cổ họng cô ấy, không nhả ra được, không nuốt xuống được, mỗi lần nhớ về là mở hôi lạnh lại tủa ra.

Tường Ly bất ngờ khi cô ấy hỏi vậy, hơi sững người một chút rồi nói: “Lúc ở Thương Lăng, tôi chữa bệnh bằng mùi hương. Vì họ không hiểu những kiến thức trong ngành này nên gọi tôi là phù thủy. Còn về chuyện tà ma cô nói, tôi chưa từng gặp.”

Cảnh Ninh cũng cảm thấy mình hỏi câu này có hơi nực cười. Cô ấy vội nói không còn chuyện gì nữa, chỉ hỏi đại vậy thôi.

Tường Ly nhìn thấy nét do dự trên khuôn mặt cô ấy bèn nói: “Cảnh Ninh, cô gặp bất kỳ vấn đề gì cũng có thể tới tìm tôi.”

...

Phòng làm việc của Dương Viễn nằm cùng tầng với Lục Đông Thâm.

Lúc Tường Ly tới tìm, anh ấy đang họp, cùng với Lục Khởi Bạch một trước một sau bước ra khỏi phòng hội nghị. Tường Ly cực kỳ ít tiếp xúc với Lục Khởi Bạch. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong lòng cảm thán: Con cái nhà họ Lục đúng là ai nấy đều đỉnh đặc, đường hoàng, là rồng phượng giữa loài người. Lục Khởi Bạch biết cô, chỉ khẽ cúi đầu mỉm cười coi như đã chào hỏi, cô cũng đáp lại theo phép lịch sự.

Khi Lục Khởi Bạch đi ngang qua cô, cô ngửi thấy một mùi hương như xa như gần còn vương lại trong không khí. Cô khẽ nhủ mảy, mùi hương này sao lại hơi quen nhỉ?

Dương Viễn không quá thân thiện với cô.

Chỉ ít thì luôn bày ra vẻ mặt thiết diện vô tư, công tư phân minh.

Sau khi cô nói rõ ý của mình, Dương Viễn chỉ hờ hững đáp một câu: “Mọi chuyện đợi Lục tổng quay về rồi tính đi.”

Tường Ly sợ nhất là như vậy. Cô đứng thẳng lưng trước mặt anh ấy: “Đây chính là ý của Lục Đông Thâm. Vì sự thể cấp bách, chỉ cần phó tổng giám đốc Dương gọi một cuộc điện thoại cho phía Thương Lãng là được rồi, còn việc ký tên gì đó sau này sẽ bù lại.”

Dương Viễn không hề suy nghĩ: “Vậy thì cũng có thể nhờ Lục tổng gọi điện tới cho Thương Lãng mà.”

“Bây giờ ở chỗ Lục Đông Thâm đang là đêm khuya, giờ này còn bắt anh ấy làm việc sao?”

Dương Viễn từ tốn đáp: “Đằng nào thì cậu ấy cũng có bao giờ ngủ đâu.”

Trái tim Tường Ly đập thịch một tiếng. Không ngủ ư? Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Được thôi, vậy anh gọi điện cho anh ấy đi. Trước đó khi tôi gọi cho anh ấy, anh ấy đã nói là giao cho anh toàn quyền xử lý. Nếu anh không tin tưởng tôi thì cứ gọi điện qua xác thực đi, gọi ngay bây giờ.” Dứt lời, cô ném đi động lên mặt bàn anh ấy.

Dương Viễn sững người, có lẽ vì không ngờ Tường Ly lại dứt khoát như vậy. Lát sau anh ấy lên tiếng: “Thật sự là Lục tổng đã đồng ý ư?”

Tường Ly hất cằm về phía chiếc di động: “Anh có thể hỏi anh ấy.”

Dương Viễn nhìn chằm chằm cô một lúc: “Được, tôi ký tên.” Cuộc điện thoại này anh ấy không thể gọi được. Dù cô có nói dối hay không thì cô cũng là nhà tạo hương Lục Đông Thâm mời về. Thật sự gọi một cuộc điện thoại chỉ để chứng thực cô có được trao quyền hay không, thì sau này trong công ty họ còn gặp nhau thường xuyên làm sao được?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Tôi chỉ muốn sống [2040 chữ]

Vì chuyện của cô, Lục Đông Thâm đã bị Hội đồng quản trị tước mất thực quyền. Nếu như cô vẫn còn lương tâm thì đừng làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly cũng yên tâm

Cô biết rằng chút thủ đoạn này của mình chẳng thể lừa gạt được Dương Viễn. Chỉ có điều, cô là người Lục Đông Thâm mời về. Một khi đã lên tiếng thì anh ấy sẽ không tiện làm cô mất thể diện. Ở trong thế giới của người trưởng thành, có lúc thể diện còn quan trọng hơn cả thật giả.

Đầu tiên, Dương Viễn gọi điện tới đầu Thương Lãng, sau đó lại làm một loạt các quy trình xác nhận, ký tên, chuyển fax. Sau khi đã làm xong tất cả mọi việc, anh ấy nói: *Nhanh nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ.*

Tường Ly tỏ ý có thể đợi. Cô cảm ơn, đang định quay người rời khỏi đó thì Dương Viễn gọi giật cô lại. Nhưng danh xưng mà anh ấy gọi lại là “Tường Ly”.

Tường Ly có một khoảnh khắc ngơ ngẩn. Chẳng qua cũng chỉ mới có một vài ngày ngắn ngủi, sao cô lại có cảm giác đã lâu lắm rồi không có ai gọi cô như vậy nữa?

Dương Viễn nhìn cô, nói thẳng: “Rất cuộc cô có mục đích gì?”

Câu nói này khiến khóe miệng Tường Ly cứng lại một chút, nhưng cô hoàn toàn không ngạc nhiên. Tạm thời chưa tính đến việc sau cùng có Nhiều Tôn nhúng tay vào, chỉ xét riêng cuộc đấu từ ngoài sáng vào trong tối giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, phạm là những người có chút đầu óc đều sẽ nghi ngờ cô đồng ý tới Lục Môn nhậm chức là có ý đồ khác. Nhớ lại lúc trước tin đồn về cầu Cửu Tử và có ma trong bức Giang sơn đồ đều do một tay cô gây ra, khuấy đảo cho Skyline đêm đêm mất ngủ. Trong mắt những người như Dương Viễn, có lẽ họ đã sớm coi cô trở thành đồng phạm với Đàm Diệu Minh. Bây giờ Đàm Diệu Minh không còn nữa, thế lực cũng sụp đổ, thì một kẻ đồng phạm như cô sao có thể an phận thủ thường, quay đầu là bờ?

“Được sống.” Cô nói.

Dương Viễn nhiu mày tỏ vẻ không hiểu: “Gì cơ?”

“Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là được sống.” Tường Ly nhìn vào mắt anh ấy, nói từng câu từng chữ.

Dương Viễn sững người. Anh ấy từng nghĩ đến tất cả các đáp án mà cô có thể trả lời, đủ các phương diện, đủ các khía cạnh, chỉ không ngờ đáp án của cô lại là hai chữ ấy.

“Rất kỳ lạ sao?” Tường Ly mỉm cười nhẹ nhàng: “Chuyện khó khăn nhất trên đời này không phải là làm sao để trở nên giàu có, quyền thế mà là làm sao

để được sống. Phó tổng Dương, bất luận anh có tin hay không, để có thể được sống bình yên, đây chính là mục đích của tôi khi quay trở về.”

Cô từng nếm trải dư vị đứng ở nơi cao nhất rồi rơi thẳng xuống vực sâu, cũng từng bị thù hận che chặt hai mắt, càng từng điên cuồng và rò dại trong sự tự trách bản thân. Cô như một con thú bị giam hãm, người không ra người, ma chẳng ra ma, một cuộc sống như thế còn chẳng bằng chết đi. Thương Lăng là một nơi thần kỳ. Một nơi mà phong cảnh và con người đều rộng mở bao la. Nơi ấy đã dạy cô làm sao để sống, dạy cô hiểu đời người ngắn ngủi, mọi vinh hoa phú quý trên đời chẳng qua cũng chỉ như trăng trong gương, hoa dưới nước. Đây là những gì cô hiểu được sau khi đã trải qua đau khổ, đánh mất khả năng sinh tồn rồi lại có được khả năng sinh tồn.

Ngoài chuyện sống chết ra, trên đời này không còn chuyện gì khác lớn lao hơn.

Thế nên, những tháng ngày có gạo có rượu, đây chính là được sống, không cầu mong quá vui quá buồn, chỉ cầu mong được ung dung tự tại.

Bởi vì đã đánh mất nên mới biết trân trọng.

Dương Viễn nhìn cô, rất muốn tìm ra một chút giả tạo nào đó từ ánh mắt hoặc câu từ của cô, dù sao thì “sống” là một định nghĩa quá nặng nề, không nên bật ra một cách dễ dàng như vậy từ một cô gái trẻ như cô. Nhưng không hiểu sao, anh ấy lại tin tưởng vào thành ý của cô một cách vô thức. Có lẽ vì đã bị chấn động bởi hai chữ “được sống” từ lời cô nói.

“Cô hình dung bản thân là ‘trở về’.” Dương Viễn rút một điều thuốc từ trong bao thuốc lá ra, không châm lên, chỉ đùa nghịch trên ngón tay: “Có nghĩa là, cô hoàn toàn không phủ nhận thân phận của mình, nếu đã vậy, việc cô muốn để tôi yên tâm về cô lại càng không thể nào.”

Tường Ly hít sâu một hơi, lồng ngực rất bí bách.

“Bất luận cô là Tường Ly hay là Hạ Trú, cô vẫn là cô. Ba năm trước và ba năm sau cô đều có mục đích không đơn thuần.” Dương Viễn ngậm điều thuốc vào miệng, châm lửa lên, rít một hơi, rồi nhìn cô qua làn khói dày đặc: “Nhưng Lục Đông Thâm đã đưa cô trở về rồi, tôi cũng tôn trọng suy nghĩ của cậu ấy. Hôm nay tôi chỉ nhắc nhở cô một câu thôi.”

“Phó tổng Dương cứ nói.”

Dương Viễn kẹp điều thuốc: “Vi chuyện của cô, Lục Đông Thâm đã bị Hội đồng quản trị tước mất thực quyền. Nếu như cô vẫn còn lương tâm thì đừng làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy.”

Tường Ly sững sờ trong lòng. Bị tước mất thực quyền?

“Tôi và Lục Đông Thâm là bạn học nhiều năm, cũng coi như là người hiểu cậu ấy nhất. Bên ngoài kia người ta hiểu lầm cậu ấy rất sâu sắc, cộng thêm việc cậu ấy là con trưởng của Lục Môn, thêm năm dặm muối đa phần đều vì ghen ăn tức ở. Kỳ thực, cậu ấy là một người rất trọng tình trọng nghĩa.”

Tường Ly siết chặt ngón tay rồi lại buông tay: “Phó tổng Dương, trên đời này thứ khó trả nhất chính là tình nghĩa. Tôi không muốn nợ bất kỳ ai tình và nghĩa. Thế nên chuyện anh lo lắng sẽ không xảy ra đâu. Lục Đông Thâm lẫn lộn trong thương trường bao nhiêu năm như vậy, tôi tự nhận mình không đủ bản lĩnh để có thể lừa gạt được anh ấy.”

“Mong là như vậy.” Dương Viễn nhả ra một làn khói, rồi tự nhủ thêm một câu trong lòng: *Chỉ cần, cậu ấy đừng chịu thất bại trước ái mỹ nhân là được.*

Sau khi ra khỏi văn phòng của Dương Viễn, Tường Ly mới phát hiện lòng bàn tay của mình đỏ đầy mồ hôi.

Trái tim cô vẫn đang nhức nhối dữ dội, vì tình cảnh hiện tại của Lục Đông Thâm, cũng vì thái độ của Dương Viễn. Cô vốn dĩ không phải là một người quá quan tâm tới suy nghĩ của người khác, nhưng lại rất ghét bị người khác hiểu lầm mình, nhất là những người ở bên cạnh Lục Đông Thâm. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào, thì cô vẫn hiểu rõ lòng mình, cô muốn có được sự khẳng định và công nhận từ những người ở bên cạnh anh.

Cô chỉ có sở trường với lĩnh vực của riêng mình, còn những mảnh khoe lọc lừa trên thương trường thì hoàn toàn không biết. Thế nên việc Lục Đông Thâm hiện giờ khó khăn nhường nào trong công ty cô không thể nào hiểu. Nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi của nguy hiểm từ câu nói của Dương Viễn. Cô bỗng dưng hơi sợ hãi, chỉ sợ Lục Đông Thâm sẽ trở thành một Đàm Diệu Minh tiếp theo.

Xuyên qua hành lang dài dằng dặc, ở chếch đối diện chính là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tường Ly loáng thoáng nhìn thấy một cái bóng đi từ đó ra. Vì Tường Ly hiện đang đứng trong góc khuất của bức tường nên đối phương hoàn toàn không nhìn thấy cô, cứ thế đi thẳng qua hành lang rồi rẽ vào một thang máy ở tận cùng. Sau khi chắc chắn đối phương đã đi khỏi, Tường Ly mới đi vào chỗ thư ký tổng giám đốc.

Cảnh Ninh không có ở đây, có lẽ lại đang bận việc khác.

Cô thư ký đang sắp xếp tài liệu, mỗi một mẫu giấy nhớ đều được dán rất tỉ mỉ, trên ngực là một bảng tên xinh xắn: Dora. Nhìn thấy Tường Ly, cô ấy cất giọng rất ngọt: “Chào giám đốc Hạ!”

Khắp công ty từ trên xuống dưới đều biết cô là chuyện bình thường, cô không quen hết được mọi người cũng là hết sức bình thường. Cô gật đầu hỏi: “Người vừa từ văn phòng tổng giám đốc đi ra là Trần Du?”

Dora gật đầu: “Cô Trần ngày nào cũng tới văn phòng tổng giám đốc một lượt.”

“Để làm gì?” Tường Ly không hiểu.

Dora cười: “Tổng giám đốc có bệnh sạch sẽ, cô Trần sợ nhân viên vệ sinh quét dọn phòng hay để lại các loại mùi nước lau rửa nên đến để dọn sạch mùi hương trong phòng một lần nữa ạ.”

“Cô ta có thể thoải mái ra vào?”

“Vâng, vì cô ấy là nhà điều chế hương của tập đoàn, đây cũng là công việc mà cô ấy chịu trách nhiệm ạ.”

Tường Ly đắm chiều giây lát, định đi nhưng cứ cảm thấy bất an trong lòng, cô cũng không lý giải được sự lo lắng này xuất phát từ đâu. Cô nói: “Tôi có thể vào trong xem không?”

Dora nghe xong có phần khó xử: “Cô Trần được phép tự do ra vào văn phòng của tổng giám đốc là vì ban đầu tổng giám đốc đã phê chuẩn. Bây giờ tổng giám đốc không có ở đây, lại chưa có chỉ thị rõ ràng...”

Tường Ly gõ hai tiếng lên mặt bàn: “Dora, bây giờ tôi là lãnh đạo của Trần Du. Tôi tới kiểm tra công việc của cô ta xem làm có ổn hay không lẽ nào lại không đúng? Tôi cứ vào trước, lát nữa cô có thể gọi điện thoại báo cáo với Lục tổng.”

Dora nghe thấy cô nói vậy thì cũng yên tâm, bèn vội vàng mở cửa cho cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Tính cần thiết của việc trải thảm [2200 chữ]

Sau một vòng quan sát, Tường Ly đúc kết một cách đơn giản nhất về các loại bệnh của Lục Đông Thâm: Bệnh sạch sẽ, chứng ám ảnh cưỡng chế, và bệnh mất ngủ nghiêm trọng.

Đây là lần đầu tiên Tường Ly bước vào phòng làm việc của Lục Đông Thâm.

Cũng không thể trách cô mãi đến giờ mới tới. Ngay ngày đầu tiên cô đến nhậm chức, Lục Đông Thâm bay ra nước ngoài công tác, cô cũng không cần thiết phải lãng vãng tới đây.

Một khung cửa sổ sát sàn hình cung cực lớn, gần như có thể giấu quá nửa thành phố Bắc Kinh bận rộn này xuống dưới chân. Dù là sân vận động Tổ Chim hay Trung tâm bơi lội quốc gia, lúc này đều giống như những món đồ trang trí làm bằng gỗ. View đẹp không tưởng, thích hợp nhất là vào một buổi chiều lười biếng nào đó, ngồi ưỡn ẹo, thoải mái trên sofa, nhấp nháp một tách cà phê rồi ngắm nhìn phong cảnh ở phía xa. Hoặc có thể khi đêm xuống cũng tốt, khi dòng xe cộ như nước chảy, đèn đường vạch thành những vạch dài trên phố, mượn một chút cảnh đêm mê người của Bắc Kinh để thỏa mãn phần nào cảm giác chiến thắng khi được đứng ở một cao hơn hẳn mọi người.

Nhưng chắc là Lục Đông Thâm không có tâm trạng để ngắm cảnh đâu.

Trước cửa sổ trống trải hoang vắng, không thiết kế sofa và ghế ngồi, càng không có cái gọi là quầy bar.

Trong phòng làm việc rất sạch sẽ, sạch tới mức khiến người khác nhìn qua là biết nơi đây chỉ dành để giải quyết công việc. Tường Ly nhìn một lúc lâu mới chợt nhận ra có chỗ nào không đúng. Chỗ này giống hệt như phòng nghỉ của anh trong khách sạn Skyline Thương Lãng, không trải thảm, chỉ có một lớp đá cẩm thạch màu đen lạnh lùng, cứng rắn. Nhưng lớp đá lại sạch bóng một cách khác thường, cô còn có thể nhân cơ hội này ngắm nghía vóc dáng yêu kiều của mình dưới sàn một chút. Không thấy có những đồ dùng hay đồ trang trí không liên quan tới công việc. Nói một cách khác, một chút mùi vị cuộc sống cũng không có. Trên bàn làm việc đặt chiếc bút ký tên ngay ngắn. Phía sau bàn làm việc cả giá sách được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Đa số đều là các loại sách và tài liệu có liên quan đến kinh doanh, đầu tư, đủ các loại ngôn ngữ.

Tường Ly nhìn tỉ mỉ, giá sách được phân loại quy chỉnh đến chết người, còn lại vài hàng dành để những tập tài liệu dày cộp, tuy kín mít nhưng vẫn lần lượt, thứ tự theo thời gian.

Kết cấu bên trong thì khá tương đồng với phòng làm việc của cô. Khu làm việc là lớn nhất, sau đó đến phòng họp, phòng tập gym, nhỏ nhất phải kể đến phòng ngủ. Cửa phòng ngủ không khóa. Nhìn tình hình, chắc là Trần Du cũng vừa bước chân vào đây. Chỗ này bằng đúng diện tích một căn phòng bình thường, phòng thay đồ và phòng ngủ không được ngăn cách. Điều này quả thật khiến Tường Ly có chút bất ngờ đến hoang mang. Phòng ngủ của cô cũng phải to bằng hai lần phòng ngủ của anh rồi.

Nhưng nếu tính toán chi li thì chỗ làm việc của anh cũng phải to gấp đôi của cô.

Xem ra lời của Dương Viễn không phải giỡn chơi. Con người Lục Đông Thâm không yêu cầu nơi ngủ nghỉ nghiêm khắc bằng nơi làm việc. Anh không có

thời gian để ngủ hay là không ngủ được?

Cô mở tủ quần áo ra.

Có không ít áo sơ mi, màu sắc được xếp một hàng từ nhạt tới đậm. Sau đó là đến áo vest, áo dạ, quần Âu... Một loạt chỉ toàn đồ công sở. Cô kéo một chiếc áo sơ mi qua hít ngửi, ngẫm nghĩ rồi lại hít ngửi các bộ quần áo khác. Đều có chung một loại mùi, cực nhạt, rất dễ chịu.

Trên giường là bộ ga giường và gối màu trắng tinh theo kiểu khách sạn. Cô ngửi thử, có mùi của nắng.

Bồn tắm trong phòng tắm khá lớn.

Tường Ly xả nước rồi hứng một vốc vào lòng bàn tay, đưa lên mũi ngửi. Ánh mắt cô dừng lại trên các sản phẩm vệ sinh cá nhân. Chúng đều không phải loại thường xuyên sử dụng được Lục Đông Thâm mang đến mà là các loại dùng một lần, đều xuất phát từ khách sạn Skyline. Lúc ở Thương Lăng, Tường Ly từng dùng rồi, thế nên cô cũng nhanh chóng quay đi. Nhưng ngẫm nghĩ một chút, cô lần lượt tháo mác của sữa tắm, kem đánh răng, sản phẩm vệ sinh cá nhân xuống, lần lượt ngửi thử, khuôn mặt cô phản cảm chiều.

Phòng ngủ là nơi riêng tư nhất, sau khi xác nhận một lượt, Tường Ly cũng lùi ra ngoài.

Sau một vòng quan sát, Tường Ly đúc kết một cách đơn giản nhất về các loại bệnh của Lục Đông Thâm: Bệnh sạch sẽ, chứng ám ảnh cưỡng chế, và bệnh mất ngủ nghiêm trọng.

Phòng làm việc không thấy có một hạt bụi, một chuyện khá đáng sợ.

Dù là trên quần áo hay trên giường đều có mùi cỏ huân y, dương cam cúc rất thoáng qua, nhưng đã bị mùi gỗ che lấp mất.

Tường Ly lấy ngón tay quẹt qua những chỗ như mặt bàn, tay vịn sofa... rồi đưa ngón tay lên ngửi. Vẫn là mùi cỏ huân y và dương cam cúc, nhưng đã nhạt hơn nữa rồi, vẫn cứ bị mùi gỗ phân giải. Tường Ly ngửi thử phần tựa sau lưng ghế sofa, ngoài mùi da vốn có của ghế thì chỉ có mùi gỗ. Mùi gỗ không khó phân tích, có bá trắc, đồ từng và trúc bách lá dài hợp thành.

Từ đây, Tường Ly đã có phán đoán đại khái.

Có lẽ lúc trước nhân viên đã dùng nước rửa có mùi cỏ huân y và dương cam cúc để vệ sinh phòng. Sau đó Trần Du lại dùng loại nước rửa đã được pha chế sẵn để làm nhạt đi mùi cỏ huân y và dương cam cúc.

Mùi gỗ có tính chất duy trì dài lâu, có tác dụng rất lớn trong việc làm nhạt hương đầu. Đây cũng là nguyên nhân trong rất nhiều loại nước hoa, gỗ được sử dụng làm hương cuối.

Cỏ huân y và dương cam cúc đều có tác dụng an thần. Nhưng rõ ràng là Lục Đông Thâm không thích hai loại hương hoa này lắm. Thế nên Trần Du ngoài việc lưu giữ công năng làm sạch của nước rửa vẫn phải dùng mùi gỗ để làm nhạt mùi hoa.

Cành lá bá trắc có thể cho vào thuốc, hạt có thể dưỡng tâm, tách thành phần aken trong hạt ra có thể lấy được mùi hương thuần khiết, lại càng có tác dụng an thần. Đồ từng có thành phần chủ yếu là Myrcene (C10H16), Farnesene, Caryophyllene, chiết xuất lấy mùi hương cũng sẽ có tác dụng giảm đau nhức và cơ cứng xương khớp. Còn trúc bách lá dài vị đắng, tính trung hòa, mùi vị thanh nhã, dùng chung với hai loại mùi trên có tác dụng giải độc cho khứu giác lại không lẫn át các mùi khác.

Dù là cỏ huân y, dương cam cúc trong nước vệ sinh hay mùi gỗ mà sau đó Trần Du sử dụng thì tác dụng của chúng đều thể hiện chất lượng giấc ngủ của Lục Đông Thâm rất yếu.

Nhưng điều khiến Tường Ly khó hiểu là, nếu Lục Đông Thâm đã không thích cỏ huân y và cam cúc thì sao không loại bỏ hai mùi này trong nước vệ sinh chứ? Muốn cải thiện giấc ngủ cho Lục Đông Thâm, sao không đổi hết thành mùi gỗ?

Tường Ly lại khoanh hai tay trước ngực đứng giữa phòng làm việc, ánh mắt quan sát từng phần trong căn phòng. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên bao thuốc lá đặt trên bàn làm việc, bên cạnh máy điện thoại bàn. Cô tiến lên mở bao thuốc ra, bên trong để mười hai điếu thuốc lá thơm. Cô rút ra một điếu, ngửi thử. Không xa lạ, Lục Đông Thâm từng hút loại này lúc ở trong quán bar tại khách sạn Skyline Thương Lăng. Cô châm lên, mùi hương đặc chế bên trong từ từ tỏa ra, đây là mùi tối hôm đó cô ngửi thấy.

Mùi hương như những sợi tơ mảnh len lỏi vào trong khoang mũi của Tường Ly, trong không khí vẫn còn văng vất một ít mùi cỏ huân y và dương cam cúc không đáng kể. Bỗng nhiên, Tường Ly đập tắt điếu thuốc còn quá nửa vào trong gạt tàn, rồi xông vào phòng nghỉ, tiến thẳng vào phòng tắm cầm chai sữa tắm đổ lên, ngửi lại lần nữa, sau đó ngửi tới sữa rửa mặt...

Trong phút chốc, sắc mặt cô đã thay đổi...

Thứ Tư, thời gian ăn trưa vừa kết thúc, Tường Ly đã nhận được điện thoại của Phòng hành chính, thông báo cô tới phòng hội nghị dự buổi họp.

Tường Ly thoải mái lười biếng đã quen, bất thành linh nhận được thông báo họp vẫn chưa quen lắm. Phòng hành chính nói, các nhân viên cấp trung và cấp cao của tập đoàn đều phải tới dự. Kế hoạch ngủ trưa của Tường Ly tan thành bong bóng. Cô đành mang theo cái đầu nặng nề choáng váng đi về

phía thang máy, lên phòng họp.

Vừa đi vào phòng họp, cô đã phát hiện mình là người tới muộn nhất.

Ngày chính giữa bàn hội nghị, Lục Đông Thâm đang ngồi nghiêm chỉnh.

Sau khi bắt gặp hình bóng anh, trái tim cô bỗng vô thức như bị va đập một cái. Tường Ly nhất thời đứng đờ ra giữa cửa phòng, quên cả việc đi vào.

Vẫn là Lục Đông Thâm nhìn thấy cô, không nhìn nổi cười với dáng vẻ của cô. Anh ra hiệu về phía chỗ ngồi trống duy nhất còn lại: “Ngồi đi.”

Trần Du cũng có mặt. Cô ta đón lấy tách trà được thư ký bê đến đặt ra trước mặt Lục Đông Thâm. Cô ta chỉ ngược lên nhìn nhanh Tường Ly một chút, không có bất kỳ thái độ gì. Tường Ly đi về phía chỗ ngồi của mình dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh. Khi đi ngang qua người Trần Du, mùi trà thoang thoảng cũng len lỏi vào mũi cô.

Cô dừng bước.

Rồi quay ngược trở lại.

Dưới ánh nhìn không rời của Lục Đông Thâm, Tường Ly đưa tập tài liệu đang ôm trong lòng cho anh: “Đây là hình vẽ phân tích mùi hương cho sản phẩm thương hiệu H.”

Lục Đông Thâm gợn tay đón lấy, Tường Ly cũng lập tức buông tay.

Giữa việc đón và việc nhận bị hẫng một nhịp. Kẹp tài liệu rơi xuống. Tách trà trên mặt bàn bị một góc của kẹp tài liệu đập vào, rơi xuống đất. Phòng họp này cũng không trải thảm, tiếng ly vỡ giòn tan vang dội, nhất thời khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Trần Du kêu lên thất thanh.

Lục Đông Thâm liếc nhìn gấu quần bị nước trà bắn lên rồi ngược lên nhìn Tường Ly, nói một câu có vẻ khó xử: “Xem ra, tôi thật sự phải xem xét một chút đến tính cần thiết của việc trải thảm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Tranh quyền [2102 chữ]

Chỉ cần em đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi...

Tường Ly cười có phần ngượng ngập.

Cũng không phải vì Lục Đông Thâm vừa về cô đã hất đầy trà lên gấu quần anh. Lời anh nói người ngoài nghe có thể không thấy vấn đề gì, nhưng lại khiến cô nhớ lại buổi sáng cô tỉnh dậy trong vòng tay anh. Anh đã trêu đùa cô rằng: Với tư cách là ông chủ của khách sạn Skyline, tôi thành thật xin lỗi vì đã khiến em phải ở trong một căn phòng không trải thảm lót.

Trần Du ở bên cạnh dĩ nhiên không vui vẻ gì, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài quá lộ liễu, chỉ khẽ nói một câu: “Anh vẫn nên về phòng nghỉ thay quần đi.”

Lục Đông Thâm quả thực cũng không có thói quen ngồi họp với một chiếc quần ướt rượt. Chưa kể đến việc từ trước tới nay anh vẫn luôn là một người chú trọng diện mạo, ngoại hình thì riêng căn bệnh sạch sẽ của anh cũng đã đủ khiến anh không thể ngồi trên ghế thêm một giây nào nữa. Anh xin lỗi mọi người rồi tạm thời rời khỏi phòng họp.

Cô thư ký nhanh chóng dọn dẹp đồng đồ vỡ. Lúc cô ấy chuẩn bị đi khỏi, Tường Ly bèn dặn dò một câu: “Chuẩn bị cho tổng giám đốc Lục một cốc nước trắng là được rồi.”

Dương Viễn duy trì buổi họp, tạm thời thay mặt Lục Đông Thâm tiếp tục nghe báo cáo.

Lục Khởi Bạch vẫn thận trọng, trầm mặc như mọi khi, chỉ thi thoảng đề xuất ý kiến nhưng ý kiến nào cũng nhắm trúng điểm quan trọng.

Trần Du ngồi ngay bên cạnh Tường Ly. Khi giám đốc bộ phận thị trường đang báo cáo một loạt các số liệu hạng mục thì Trần Du hạ thấp giọng hỏi Tường Ly: “Cô làm vậy là có ý gì?”

“Có ý gì là sao?”

Trần Du nói tiếp: “Trượt tay đánh đổ tách trà nhìn thế nào cũng không giống tác phong làm việc của cô thì phải?”

“Thực sự là trượt tay.” Tường Ly vờ cười ngoài mặt: “Ngoài ra, phong cách làm việc của tôi là gì đến chính tôi còn không rõ nữa là.”

Trần Du bị nghẹn lời, mãi không nói thêm được câu nào.

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã quay trở lại phòng họp, sơ mi quần Âu vẫn là lượt không chút cầu thả. Cô thư ký cũng khá nghe lời, quả thật đã rót cho anh một cốc nước trắng. Lục Đông Thâm nhìn cốc nước, không nói thêm gì, ánh mắt chỉ liếc qua gương mặt Tường Ly một chút sau đó tiếp tục ngồi họp.

Căn phòng họp từ khi bắt đầu có khí xuất hiện của anh, bầu không khí ngập tràn cảm giác căng thẳng. Đây là lần đầu tiên Tường Ly nhìn thấy dáng vẻ của anh trong lúc ngồi họp, nên rất bất ngờ về những suy nghĩ tỉ mỉ chặt chẽ của anh. Sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Skyline là vô cùng phức tạp. Ngoài các khách sạn, các trung tâm thương mại và siêu thị lớn ra còn có các công ty con, thương hiệu con trải khắp nơi như hoa nở. Mỗi một ngành hàng đều phải báo cáo, chỉ nghe thôi đã thấy đau đầu rồi, chí ít thì Tường Ly cho là như vậy.

Thế là, trong lúc chống cằm ngồi nhìn mặt Lục Đông Thâm, tâm hồn của cô bắt đầu bay xa.

Lúc này trong phòng họp chứa đựng vô vàn những loại mùi cơ thể khác nhau. Người khác có thể không ngửi thấy nhưng không thể thoát khỏi cái mùi của Tường Ly. Lục Đông Thâm không chỉ thay quần mà còn thay luôn cả áo sơ mi, vô cùng phù hợp với căn bệnh ám ảnh cưỡng chế của anh. Mùi gỗ sạch sẽ, chính là thứ mùi cô từng ngửi thấy trong phòng làm việc của anh.

Trái tim cô thất lại, đầu óc như trở thành một chiếc sàng, lần lượt sàng lọc, kiểm tra tỉ mỉ hết lần này đến lần khác. Nhưng càng sàng lọc, càng xác định cô lại càng thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh. Trên đời này e rằng không còn thứ gì đáng sợ hơn mùi hương nữa. Trong âm thầm, lặng lẽ, nó có thể chữa bệnh cho một người cũng có thể giết chết một người.

Vừa là lương y, vừa là một sát thủ vô hình.

Khái niệm về mùi hương của đại đa số mọi người chỉ hạn hẹp ở việc nó thơm hay không thơm. Bởi vì trong mắt mọi người, mùi hương phần nhiều giống một sản phẩm pha chế cho cuộc sống hơn. Còn Tường Ly ngày ngày tiếp xúc với mùi hương, lại vừa hay biết được ý nghĩa tồn tại của nó, thế nên giây phút này đây cô mới lạnh sống lưng rần rần.

Có người có thể dùng mùi hương trị bệnh, thì ắt có người có thể dùng nó để giết người khác.

Là ai đây?

Trần Du sao?

Hay là...

Đang mãi nghĩ thì nghe thấy có người gọi.

Tường Ly đột ngột hoàn hồn trở lại. Người vừa gọi cô là Dương Viễn. Anh ấy đang chau mày nhìn cô. Tất cả những người có mặt tại đây đều đang hướng ánh mắt về phía cô, bao gồm cả Lục Đông Thâm. Có lẽ vì thấy này giờ cô cứ nhìn anh chằm chằm đến ngây người, nên ánh mắt anh nhìn cô cũng mang theo nụ cười, giống có vẻ rất hứng thú.

So với Dương Viễn, Lục Đông Thâm khá kiên nhẫn. Anh thay Dương Viễn lặp lại câu hỏi ban nãy một lần nữa: “Về việc xây dựng mùi hương trong không gian cửa hàng đại lý của thương hiệu H, em còn gì muốn bổ sung thêm không?”

Thật ra nửa sau của buổi họp, Tường Ly hoàn toàn rơi vào trạng thái du đãng, hoàn toàn không biết họ đang bàn luận chuyện gì. Nhưng Lục Đông Thâm rất nhanh nhạy. Khi hỏi lại, anh cũng nói rõ ràng từ đầu đến đuôi của vấn đề, giúp cô không đến mức ù ù cạc cạc. Nhưng cũng đồng nghĩa với việc Lục Đông Thâm đã nhìn thấy hết trạng thái “tâm hồn treo ngược cành cây” của cô.

Thể hiện sự yếu thế trước mặt người khác không phải là việc Tường Ly có thể làm ra được. Mặt cô không đỏ sẫm, tim không đập nhanh, “thuận nước đẩy thuyền” trả lời: “Tôi cần đến tận nơi, sau đó căn cứ theo tính cách khách hàng mục tiêu của mà thương hiệu H hướng đến để đưa ra một phương án cụ thể.”

“Phải khẩn trương đưa ra phương án.” Lục Đông Thâm dặn dò một câu.

“Không thành vấn đề.” Nói tới đây, Tường Ly hơi khựng lại.

Lục Đông Thâm nhận ra ngay: “Còn vấn đề gì sao?”

Tường Ly suy nghĩ giây lát nhưng cũng không nghĩ ra một cái gì phù hợp, thế là nói thẳng: “Tôi cần điều chỉnh lại hoàn toàn phương pháp pha chế của mọi sản phẩm vệ sinh cá nhân hàng ngày trong tất cả các khách sạn và trung tâm thương mại trực thuộc Skyline.” Tập đoàn Skyline có nhà cung cấp của riêng mình. Mọi sản phẩm vệ sinh cá nhân mà Skyline sử dụng cũng đều tới từ nhà cung cấp của tập đoàn. Đây là chuyện Tường Ly đã biết từ sau khi xảy ra chuyện Thái Quốc Cường hôn mê bất tỉnh ở Thương Lãng. Phương pháp pha chế của các sản phẩm đó đều phải vượt qua được lượt kiểm tra khắt khe của tổng bộ mới được phép đưa vào sử dụng.

Yêu cầu cô đưa ra không được coi là quá đáng. Dẫu sao thì hiện tại cô cũng là người có toàn quyền phụ trách công việc mở rộng và kiểm tra mùi hương của tất cả các sản phẩm tại thị trường Trung Quốc đại lục. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, yêu cầu của cô không khác nào phải xóa bỏ toàn bộ các phương pháp pha chế trước đó. Nói một cách khác, cô muốn xóa bỏ thành quả nghiên cứu và phương án Quý Phi xây dựng nhiều năm qua.

Thế nên, cô vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt trong buổi họp đã hồ nghi, nhất là Trần Du.

Trần Khởi Bạch cũng không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu ấy, hơi nghiêng người nhìn cô, trong ánh mắt toát lên phần nào ý tứ sâu xa.

Lục Đông Thâm cũng nhìn cô đắm chiêu suy nghĩ.

Dương Viễn thì lên tiếng: “Lý do là gì?”

Tường Ly chậm rãi, từ tốn đáp lại: “Tôi không thích mùi của các sản phẩm đó.”

Lý do này đưa ra khiến tất cả mọi người nhủ mảy. Dương Viễn lại càng không vui hơn. Rõ ràng, nếu chỉ đơn thuần vì lý do này thôi, thì cô đang coi chuyện này như trò con nít. Anh ấy đang định nổi đóa thì Lục Đông Thâm xen ngang: “Lượng công việc sẽ không ít đâu.”

“Không có bản lĩnh làm sao dám làm việc lớn.” Tường Ly thân nhiên buông một câu: “Phạm vi công việc của Quý Phi tôi sẽ không đụng vào. Nhưng phần công việc nằm trong quyền hạn của tôi vẫn phiền Quý Phi nhường lại cho tôi.” Cô biết, câu nói này sẽ khiến tất cả mọi người ở đây không thoải mái, vì nghe kiểu gì cũng giống như cô đang giành quyền với Quý Phi vậy.

Quả không sai, cả phòng bắt đầu vang lên những tiếng xì xào râm ran. Dương Viễn yêu cầu mọi người trật tự, quay đầu lại nói với Lục Đông Thâm: “Nếu chỉ vì sở thích cá nhân, tôi đề nghị không nên đụng vào, sẽ gây ra những phiền hà không cần thiết.” Đây được coi là câu nói nghiêm nghị nhất từ đầu buổi họp tới giờ của Dương Viễn rồi.

Một là chỉ trích Tường Ly mang tình cảm vào công việc, hai là ám chỉ bên phía tổng bộ, Quý Phi sẽ có ý kiến. Những phiền hà không cần thiết mà anh ấy nói chẳng qua là màn tranh giành đầu đá giữa những người phụ nữ mà thôi.

Tường Ly đâu có ngốc, dĩ nhiên cô nghe ra hết. Cô khoanh hai tay dựa người ra sau ghế, yên lặng chờ đợi quyết định của Lục Đông Thâm. Bây giờ ý kiến của ai cũng không quan trọng, quan trọng là Lục Đông Thâm có đồng ý để cục diện bình lặng trước mặt này bị phá vỡ hay không.

Lục Đông Thâm với tư cách là người chịu trách nhiệm cho Skyline, đồng thời lại đang bị Hội đồng quản trị kiểm soát gắt gao, chỉ cần đi sai một bước cũng sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Thế nên đề nghị của Dương Viễn cũng không phải là không có lý. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn nhìn sang Tường Ly, bình tĩnh hỏi cô: “Em suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Lượng thông tin trong câu nói ngắn ấy lại không hề ít. Tường Ly âm thầm hít sâu một hơi, gật đầu: “Phải.”

“Được.” Lục Đông Thâm khẽ gật đầu: “Chỉ cần em đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi.”

~Hết chương 126~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Con đường dẫn tới tâm trạng thoải mái là gì? [2022 chữ]

Tâm trạng cũng có thể ảnh hưởng tới mùi hương của cơ thể. Tâm trạng vui vẻ thì người thơm tho, tâm trạng u uất thì người thối hoắc.

Một buổi họp mà hào tổn cả tâm lý lẫn sức lực.

Tường Ly phải ngồi lì trong phòng vệ sinh chừng hơn hai mươi phút cuối cùng mới thấy dễ chịu hơn. Khi đứng dậy, cô chợt cảm nhận được mình đã ngồi lâu tới nỗi tê bì hai chân.

Không cần biết những người có mặt trong cuộc họp đã sốc đến mức nào, chỉ ít thì cô đã nhận được sự ủng hộ từ phía Lục Đông Thâm. Nói thật lòng, cô cũng hơi bất ngờ, bởi vì Lục Đông Thâm hoàn toàn không hỏi tận gốc rễ vấn đề. Còn về việc phần sau cuộc họp tiếp tục bàn luận về vấn đề gì thì cô không để tâm nữa, hình như là phòng Truyền thông có nhắc đến tên của một ngôi sao nào đó.

Cô đang định đẩy cửa đi ra ngoài thì nghe thấy có tiếng người vang lên ở phía bồn rửa tay.

“Nghe nói hôm nay trong buổi họp, tổng giám đốc đã bật đèn xanh cho Hạ Trú.”

“Nghe mấy người ở phòng thư ký kể lại, Trần Du đi từ phòng tổng giám đốc ra mà hai mắt đỏ sọng, xem ra chuyện bật đèn xanh kia là có thật đấy. Cái cô Hạ Trú đó cũng lợi hại thật, vừa mới tới công ty mà đã khiến tổng giám đốc si mê đến mất cả lý trí rồi. Tôi còn tưởng Trần Du là bạn gái của tổng giám đốc chứ. Không biết là tổng giám đốc thay lòng đổi dạ hay một chân đạp hai thuyền đây?”

“Ai mà biết được. Tóm lại là Trần Du coi như đã bị Hạ Trú huých xuống dưới rồi, còn có thể trực diện giành quyền với Quý Phi nữa.”

Sau đó, có một giọng nói thứ ba xen vào: “Tôi nghe hơi nôi chỗ được một số chuyện đấy.”

“Chuyện gì vậy? Nói ra nghe coi.”

“Ai cũng bảo Hạ Trú bây giờ không phải Hạ Trú thật đâu, mà là Tường Ly của Thương Lăng. Nghe nói một dân anh chị ở Thương Lăng vì cô ta còn hy sinh cả tính mạng, bây giờ lại tới lượt tổng giám đốc nhà chúng ta rồi. Cô ta dụ dỗ đàn ông đúng là có bài bản thật. Mấy người bảo có khi nào cô ta thật sự biết tà thuật gì đó không?”

“Hình như tôi cũng có thoáng thoáng nghe được mấy lời đồn đại kiểu này. Nhưng cô nói ‘Hạ Trú bây giờ không phải Hạ Trú thật’ là nghĩa làm sao?”

“Mấy cô vào nghề muộn, lại không am hiểu nhiều về lĩnh vực mùi hương nên không biết đấy thôi. Trước kia thật sự có một người tên là Hạ Trú, cũng thuộc tầng lớp đàn chị trong giới văn thuật. Nhưng người đó rất thần bí, hiếm khi lộ mặt bao giờ, về sau thì bỗng dưng mất tích một cách bí ẩn. Ý ban nãy của tôi là, tổng giám đốc Lục của chúng ta đã để Tường Ly vào nhậm chức với danh nghĩa là Hạ Trú.”

Có người đưa ra chất vấn: “Biết đâu cô ta thật sự là Hạ Trú thì sao?”

Một khoảng im lặng rất dài. Có lẽ vì câu nói của người đó khá bạo dạn, là chuyện mà cả hai người kia đều chưa từng nghĩ đến.

Lúc này Tường Ly đường hoàng đẩy cửa bước ra, đi tới trước bồn rửa tay, đưa tay ra trước. Dòng nước cảm ứng được tự động ào ào chảy. Cô tiện thể đánh mắt nhìn vào gương. Nếu cô nhớ không nhầm, trong số ba người này có hai người làm ở phòng Hành chính, một người làm ở phòng Truyền thông. Ba cô gái đều không ngờ lại chạm mặt Tường Ly ở đây, nhất thời rất ngượng ngập.

Vẫn là cô gái ở phòng Truyền thông nhanh nhẹn hơn cả, khăn trang điểm lấy lại được bình tĩnh, chào hỏi Tường Ly qua gương, sau đó vừa lau tay vừa ra vẻ oán trách hai người còn lại: “Hai người sượng quá rồi, tan làm là được về nhà ngay, lát nữa tôi còn phải đi hầu hạ tổ tông.”

Tường Ly nhận ra giọng cô ta, đó chính là người đề cập tới chuyện cô là Tường Ly.

Hai người kia cũng được thể thuận nước đẩy thuyền, hỏi cô ta xem đã xảy ra chuyện gì. Cô gái ở phòng Truyền thông nói: “Thương Xuyên đó, người ‘tốt tính’ có tiếng trong giới. Hôm nay trong đoàn kịch có một người mới đến làm hồng cây trám cài trên bộ tóc của Thanh Y, làm cho anh ta nổi trận lôi đình, nghi diễn cả một buổi chiều, bây giờ tôi phải qua đó làm công tác tư tưởng.”

Bên này Tường Ly đã rửa tay xong, bấy giờ mới chợt nhớ ra trong buổi họp ban nãy có nhắc đến chuyện Hoàn Gia Media đang đầu tư quay một bộ phim, nam chính mời tới chính là Thương Xuyên, một ngôi sao hiện đang có quyền thế rất mạnh. Nghe nói để mời được anh ta, Hoàn Gia đã phải tốn không ít sức lực, chẳng trách mà vừa xảy ra chuyện, phòng Truyền thông đã đau đầu vô cùng.

Ba cô gái chẳng qua cũng chỉ muốn tìm một chủ đề rút lui cho tiện. Nhưng họ đang định bỏ đi thì bị Tường Ly gọi giật lại, họ âm thầm kêu khổ trong lòng. Tường Ly nhàn nhã dựa vào bồn rửa tay, nói với cô gái ban nãy chất vấn Lục Đông Thâm một chân đạp hai thuyền: “Bình thường cô thích ăn mít phải không?”

Cô gái ngây người, sau đó gật đầu.

“Mít là loại hoa quả tính nóng. Cơ thể cô đã nóng sẵn rồi, đây chính là lý do mặt cô rất dễ mọc mụn ản.”

Cô gái kêu lên một tiếng rồi soi lại mặt mình trong gương: “Thật sao? Vậy sau này tôi tuyệt đối không ăn nữa!”

Tường Ly lại quay sang phía cô gái nói mình có thể chính là Hạ Trú: “Cô rất dễ đi ngoài đúng không? Dạ dày còn hay đau nữa?”

Cô gái liên tục gật đầu, lên tiếng cầu cứu: “Giám đốc Hạ, dạ dày của tôi đúng là rất yếu.”

“Bình thường rảnh rỗi thì chăm ăn thêm sung ngọt, kết hợp đốt thêm tinh dầu hoa quỳnh là có thể cải thiện hơn.”

“Vậy tôi thì sao? Tôi có vấn đề gì không, giám đốc Hạ?” Cô gái phòng Truyền thông cuống quýt hỏi.

Tường Ly nhìn thẳng vào mặt cô ấy: “Cô há?” Cô điều chỉnh lại tư thế đứng của mình rồi bật cười: “Cô không cần tinh dầu, ra hàng thuốc Nam mua một ít lá hoa phấn về nhà ngâm nước uống là được.”

“Có tác dụng làm đẹp ạ?” Cô gái lại hỏi.

“Cũng có thể coi là như vậy, hoạt huyết dưỡng độc, còn nếu cứ quyết dùng lên mặt thì có thể phơi khô nhụy hoa phấn, nghiền nát thành bột rồi sử dụng. Nhưng tôi bảo cô dùng lá hoa phấn ngâm nước là để trị bệnh trĩ của cô. Đây mới là căn bệnh cần kíp nhất.” Nói xong, Tường Ly vo tròn tờ giấy trong thành lại, ném chính xác vào trong thùng rác rồi quay người bỏ đi.

Cô gái phòng Truyền thông mặt đỏ tung bùng.

Trở về phòng làm việc, tâm trạng Tường Ly bí bách không tưởng. Mấy lời khác của ba cô gái kia cô không quan tâm, duy chỉ có câu nói nhắc đến Đàm Diệu Minh. Cô không muốn nợ ân tình của người khác, nhưng phần ân tình của Đàm Diệu Minh cô muốn trả cũng trả không nổi nữa. Cô vờ lấy đi động, ngẫm nghĩ một chút rồi đăng một dòng trạng thái lên vòng tròn bạn bè*: *Tâm trạng cũng có thể ảnh hưởng tới mùi hương của cơ thể. Tâm trạng vui vẻ thì người thơm tho, tâm trạng u uất thì người thối hoắc. Con đường để dẫn đến một tâm trạng thoải mái là gì đây? Ắn! Thông qua thực phẩm để bù đắp cho vị giác, chỉ ít có thể làm phong phú thêm mùi hương trên cơ thể.*

**Một ứng dụng riêng của Wechat, tương tự như Zalo của Việt Nam. Người dùng có thể up ảnh, up status, và chỉ có bạn bè mới có thể đọc được status (ngoại trừ trường hợp bị cho vào danh sách đen). Ngoài ra mọi comment giữa hai người cùng chỉ có hai người đọc được.*

Chẳng bao lâu sau đã có tới hơn năm trăm người like.

Đây là số đi động mới của cô, càng giống như một số điện thoại dùng riêng để làm việc. Bởi vì ngay ngày đầu tiên nick wechat của cô đã bị đám nhân viên trong công ty mang đi truyền bá khắp nơi, thế nên đa phần bạn bè đều là đồng nghiệp. Đang định bỏ đi động xuống thì màn hình nhảy ra một dòng thông báo có người thích trạng thái của bạn. Cô liếc nhìn, hóa ra là Lục Đông Thâm ân like cho cô.

Cô trượt tay quăng đi động ra.

Sao anh lại nhân rồi tới mức ngồi lướt vòng tròn bạn bè chứ?

Gần đến sáu giờ, ý chí chiến đấu trong Tường Ly mới được thổi bùng lên lần nữa.

Cái tốt của những người độc thân chính là không cần vội về nhà, công sở lúc nào cũng là bến đỗ bình yên và là nơi tốt nhất để che giấu sự lẻ loi trợ trợ sau một ngày làm việc

Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, có người đi vào.

Cô nghĩ là Julia nên nói luôn, không buồn ngắt đầu: “Tối nay tôi tăng ca, cô cứ về trước đi.”

Đầu bỗng dưng bị ai xoa một cái, giống như vuốt ve thú cưng vậy, kèm theo đó là một tiếng cười khe khẽ vang lên.

Tường Ly giật mình ngắt đầu.

Hóa ra là Lục Đông Thâm.

Ánh mắt cô hơi lệch đi, bèn liếc thấy cái bóng hoảng hốt nhào nhào bỏ chạy của Julia, giống như cô ấy vừa nhìn thấy một cảnh tượng không nên nhìn thấy vậy.

“Sao anh lại đến đây?” Một lúc lâu sau cô mới hỏi, rồi lại nhìn đồng hồ. Sáu giờ đúng, chẳng phải anh là kẻ cuồng công việc có tiếng sao?

Lục Đông Thâm hồ hững dựa vào bàn làm việc của cô, đánh mắt nhìn màn hình máy tính, tệp văn bản trên đó vẫn đang trống trơn, chỉ có duy nhất biểu tượng con trỏ đang nhấp nháy không ngừng. Anh nói với vẻ hững hờ: “Với hiệu suất này, kể cả tối nay có tăng ca cũng phí công vô ích.”

Tường Ly liếc nhìn anh: “Tôi tự có phương thức làm việc của mình.”

Lục Đông Thâm phì cười, giờ tay ra gấp máy tính của cô xuống: “Đi thôi.”

“Đi đâu chứ?”

“Chẳng phải em đang khó chịu trong người à?” Lục Đông Thâm khoác áo dạ lên người cô: “Tôi đưa em đi ăn món ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Giao tôi cho em [2182 chữ]

Em phải hiểu rằng, dù là ở trong Lục Môn hay trên thương trường, những người muốn lãng lãng lấy mạng tôi nhiều vô số kể...

Nơi thường thức bữa tối không nằm trên một tòa nhà cao tầng sang trọng nào mà ẩn khuất trong một con hẻm tại khu thành cũ.

Hai cánh cửa son son rộng lớn như ngăn cách cả thời tiết. Ngoài cửa vẫn còn là đêm xuân se lạnh, trong đình viện đã chỉ còn những làn gió ấm áp phả vào mặt. Ở Bắc Kinh có quá nhiều những món ăn ngon ẩn mình trong những con ngõ sâu hun hút, nhưng những người mắt công tìm đến đây chắc chắn là

người có lòng.

Cảnh đêm hôm nay rất đẹp, qua lớp kính trong suốt trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy ánh trăng sáng vàng vạc, bên cạnh là cây cối um tùm, chim hót riu ràn. Điều này khiến Tường Ly ít nhiều phải nhìn Lục Đông Thâm bằng con mắt khác. Cô đã từng nghĩ một người có yêu cầu khắt khe với thời gian như anh, khả năng lớn nhất là sẽ yêu cầu thư ký đặt chỗ tại một nhà hàng Tây với không gian yên tĩnh và chất lượng tuyệt hảo.

Cả nhà hàng hôm nay chỉ có đúng một bàn khách là họ. Quản gia của nhà hàng cùng tám người phục vụ chỉ tập trung “chăm sóc” cho hai người họ. Cũng không biết là vì anh đã bao cả quán từ trước hay nơi này vốn dĩ có sự hạn chế đối với số lượng khách hàng. Các món ăn ngược lại đã được sắp xếp sẵn từ trước, không cần gọi món, chỉ cần đợi cho họ từ từ bê từ khai vị tới món chính lên bàn.

Tường Ly nhận được một món quà không tệ chút nào.

Sở dĩ phải nói là không tệ, nguyên do là vì vừa nhìn lần đầu tiên cô đã cảm thấy ưng mắt, không lờ lợet, khoa trương.

Một sợi dây chuyền, mặt là một viên ngọc thạch, hình dáng trông rất giống móc bình an. Trông thì có vẻ đơn giản, thậm chí có thể nói là gần như không thiết kế nhưng thoát nhìn là biết viên ngọc thạch kia đã có một thâm niên nhất định, mịn màng tới mức cho dù là một người ngoài ngành như cô cũng có thể nhìn ra chất liệu cực tốt của nó. Có những thứ rực rỡ nhưng chưa được qua đẽo gọt, lại có những thứ giản dị nhưng ai ngắm kỹ cũng thấy ưng, sợi dây chuyền ngọc thạch này chính là thứ phía sau. Nhất là ở chính giữa mặt ngọc lại có những đường vân màu đỏ. Đường vân đó vừa nhìn đã biết là trời sinh, vậy mà nó lại ngoằn ngoèo thành hình một bông hoa ngọc lan, quả thực hiếm có khó tìm.

Lục Đông Thâm đích thân đeo lên cho cô.

Người mang gương tới là một cô phục vụ. Ánh mắt cô ấy nhìn cô ít nhiều có thêm không ít ngưỡng mộ, nhưng khi đánh mắt về phía Lục Đông Thâm thì khuôn mặt lại đỏ bừng. Tường Ly ngắm mình trong gương, bỗng có một ảo giác rằng mặt mình cũng đỏ hồng lên.

Động tác của Lục Đông Thâm không hề thuần thực, thậm chí có thể nói là khá vụng về, khó khăn lắm mới cài được móc khóa. Rồi anh nghiêng mặt sang hỏi cô: “Có thích không?”

Trong gương, ngón tay gầy của anh đặt trên cổ cô, đầu ngón tay ấm nóng, khiến cô bỗng cảm thấy như bị thiêu đốt vậy. Ngọc thạch quả thực rất đẹp. Nhưng ánh mắt cô lại không thể rời được khỏi ngón tay anh. Tay anh rất lớn, càng làm tôn lên cần cổ thon gọn của cô. Tường Ly thầm nghĩ: Nếu hai bàn tay anh thu hướng về trung tâm rồi bóp lại, phải chăng sẽ lập tức nghe được tiếng xương cổ gãy răng rắc?

Cô gật đầu, cảm ơn sau đó hỏi một vấn đề khá quan tâm: “Có phải đắt lắm không?”

Lục Đông Thâm thấy cô thích thì yên tâm rồi, trở về chỗ của mình, cầm dao đĩa lên, từ tốn nói: “Không đắt đâu.”

Tường Ly đẩy chiếc gương qua một bên, một tay vân vê mặt ngọc rồi ngắm nhìn anh qua quảng sáng giao hòa giữa ánh trăng và ánh đèn dưới sàn nhà, hồ nghi nói: “Vàng bạc có giá, ngọc thì không.”

“Thế nên một thứ vô giá tức là giá tiền không thể xác định được, có thể rất đắt, cũng có thể rất rẻ, chỉ cần quan tâm tới sở thích.”

“Đây không giống một thứ bước ra từ một cửa hàng đồ thủ công.” Cô từng tới Ý vài lần. Dù là trên con phố Roma huyền ảo hay làn nước kênh đào xanh ngắt ở Venezia thì những món đồ trong các cửa hàng thủ công cũng đều có chung một vài đặc điểm, hầu như đều lấy thủ công làm tiêu chí hàng đầu.

Lục Đông Thâm bật cười, trao đổi đĩa ăn của hai người một cách tự nhiên: “Chỉ là một món đồ nhỏ mua từ một cửa hàng đồ cổ thôi. Được rồi, đừng có băn khoăn nữa, còn không ăn các món nguội hết cả rồi.”

Tường Ly cúi đầu xuống nhìn. Trong chiếc đĩa trước mặt cô là những món bít tết vừa phải ban nãy đã được anh cắt sẵn, trong lòng chợt dấy lên một niềm xúc động. Cô cũng không tiếp tục gạn hỏi về chuyện sợi dây chuyền nữa, không muốn thể hiện mình là một người vô vị.

Các món ăn ở đây được bày rất tinh tế, sự sáng tạo ở từng món quả thật đều khiến vị giác được đã đời.

Lục Đông Thâm ăn không nhiều, đa phần là ngồi nhìn cô ăn. Cô cũng chẳng cảm thấy có gì ái ngại hay ngượng ngùng như đa phần các cô gái khác. Cuối cùng khi ăn tới điểm tâm tráng miệng, cô vẫn không nhịn được, phải hỏi: “Ngoài nói mấy chuyện băng quơ ra, chúng ta có thể nói chuyện khác nữa được không?”

Suốt cả bữa cơm, họ gần như không nói gì về công việc, đều chỉ trò chuyện về những chủ đề đầu đầu. Nhưng thật kỳ lạ, Lục Đông Thâm không hỏi quá khứ cũng không bàn chuyện tương lai với cô, vậy mà cuộc đối thoại vẫn không rơi vào nhàm chán.

“Tâm sự băng quơ mới là con đường giúp cho các cặp nam nữ trau dồi sự thấu hiểu về nhau, cũng là một trong những biểu hiện cần thiết của một cuộc hẹn hò.” Lục Đông Thâm tổng kết một câu.

“Hẹn hò?” Tường Ly giật mình. Đang được tính là hẹn hò sao? Cô đặt đĩa xuống, cầm giấy ăn lên lau miệng: “Có phải hẹn hò hay không ta tạm gác qua một bên. Lục Đông Thâm, anh không muốn hỏi tôi nguyên nhân thật sự là gì sao?”

“Nguyên nhân thật sự gì chứ?”

Tường Ly nói thẳng: “Chuyện thay đổi công thức pha chế.”

Vì còn lái xe nên Lục Đông Thâm không uống rượu. Anh cầm cốc lên nhấp một ngụm nước lọc, cười khê: “Bất luận lý do có là gì, tôi vẫn tin rằng em đã suy nghĩ rất cẩn trọng và thấu đáo rồi.”

Tường Ly không ngờ anh lại nói vậy, nên hơi sững người. Bởi vì trong tâm tưởng của cô, với sự nhanh nhạy của mình, anh tuyệt đối sẽ nhìn ra lúc đó cô cố tình làm đổ tách trà, nếu không lúc cô thư ký bê cốc nước lọc lên, anh đã chẳng liếc cô bằng một ánh mắt đầy ý tứ như thế.

“Bây giờ em định nói sao?” Lục Đông Thâm khê hỏi.

Tường Ly hơi đắm chiêu: “Có một vài việc tôi vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn. Thế nên, tôi không biết nên giải thích với anh thế nào.”

“Khi nào em muốn nói có thể tới tìm tôi, lúc nào cũng được.”

Tường Ly ngược mắt nhìn anh: “Lục Đông Thâm, thật ra anh hiểu nỗi lo của tôi, đúng không?”

Nụ cười nơi khóe môi Lục Đông Thâm thu bớt lại một chút. Anh kéo tay cô qua, đùa nghịch trên lòng bàn tay mình, ánh mắt hơi tối đi. Trước mắt cô, anh rất ít khi thể hiện nét mặt nghiêm nghị, cho dù vào lúc cô ép anh uống ly rượu trong lễ tế đông, anh cũng chỉ mỉm cười hỏi cô một câu “Em hài lòng chưa?”. Thế nên cô nhất thời quên cả rút tay lại.

Anh nói: “Bé con, em phải hiểu rằng, dù là ở trong Lục Môn hay trên thương trường, những người muốn lạng lè lấy mạng tôi nhiều vô số kể.”

Tường Ly choáng váng, ngón tay cũng run lên.

Lục Đông Thâm không nhịn được cười vì đáng vẻ của cô. Anh kéo tay cô, đặt lên môi mình: “Làm em sợ rồi à?”

Hơi thở nóng rẫy từ bờ môi người đang ông phả vào ngón tay cô, nhưng trái tim cô thì lại lạnh ngắt. Cô nhìn anh, bỗng dưng thấy xót xa. Anh đúng là đã biết trước, nhưng một chuyện nặng nề như thế anh lại nói rất bình thản, nhẹ nhàng. Anh thật sự không sợ chết ư? Có lẽ chỉ khi đã chứng kiến cái bi thương, lạnh lẽo của nhân tính, anh mới bình thản được như vậy dù biết có người muốn hãm hại mình.

Cô bất chợt nhớ tới lời Trần Du từng nói. Cô ta nói: Lần đầu tiên khi gặp Lục Đông Thâm, người anh đầy máu. . .

“Tôi hơi sợ hãi, mùi hương là thứ một khi đã bị gắn cái mác gian ác khó lường vào cũng sẽ trở nên đáng sợ và phức tạp như nhân tính vậy.” Tường Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô.

Bấy giờ Tường Ly mới chợt nhận ra tư thế của hai người lúc này thật mờ ám. Cô rút mạnh tay về: “Anh nhìn gì chứ?” Cung phản xạ của cô từ lúc nào lại dài như vậy chứ?

Lục Đông Thâm đan hai cánh tay vào nhau, khuỷu tay chống lên mặt bàn: “Tôi thì lại có chút vui mừng.”

Vui mừng thì vui mừng, lại còn “có chút vui mừng”? Tường Ly ngập ngừng: “Câu này nghĩa là sao?”

“Hai chữ ‘lo lắng’ được sử dụng rất tuyệt, chứng tỏ em bắt đầu quan tâm tới tôi rồi.” Lục Đông Thâm rướn môi.

Tường Ly bàng hoàng tinh ngộ. Dám chắc đằng sau vẻ ngoài đứng đắn kia là một bụng đùa cợt. Cô vo tròn tờ giấy ăn lại rồi ném về phía anh: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đây. Anh thì hay rồi, hoàn toàn không coi lời tôi ra gì cả!”

Lục Đông Thâm phá lên cười sảng khoái. Anh đón lấy tờ giấy ăn, lát sau đặt nó sang bên rồi nói tiếp: “Tôi đúng là có chứng mất ngủ, rất nghiêm trọng. Những căn bệnh này đã có từ rất lâu trước đây rồi.” Năm đó Nam Thâm bị bắt cóc, cả nhà họ Lục từ trên xuống dưới ai ai cũng hoang mang. Anh cũng lo lắng không yên hết đêm này tới đêm khác. Cuối cùng Nam Thâm cũng trở về, còn anh thì lại mất ngủ.

Tường Ly nghe xong sững sờ, chứ không phải sau này mới bị ảnh hưởng sao? Một cơn gió lạnh nào đó hình như lại ập tới.

“Nếu thật sự là thế thì ý đồ của đối phương lại càng đáng sợ hơn.” Cô nói.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lần này thì hoàn toàn nghiêm túc: “Thế nên, tôi giao chính mình cho em, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Mồm mép quá rất dễ chịu thiệt thòi [2163 chữ]

Theo như tôi được biết, cô gái lên núi cùng anh tên là Tường Ly cơ mà? Tôi là Hạ Trú, tổng giám đốc Lục quên rồi sao? Tường Ly mới là người nợ anh, anh đi tìm Tường Ly mà đòi, ha.

Tường Ly ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của hoa sơn chi.

Trong nhà hàng đâu có hoa sơn chi.

Phàm là những nhà hàng nghiên cứu tỉ mỉ một chút về mùi hương đều sẽ chú trọng tới hương thơm trong không gian nhà hàng, sẽ không để các mùi hương tạp nham trộn lẫn làm ảnh hưởng tới mùi của thức ăn. Thế nên dù là hương hoa, đều phải là các loại hoa có mùi thanh nhã. Những loại hoa có mùi ngọt ngào nồng nàn như sơn chi, cho dù là một nhà hàng non nước hữu tình nằm sâu trong ngõ hẻm Bắc Kinh cũng quả quyết không có.

Vậy mà lời nói của Lục Đông Thâm bỗng khiến cô cảm thấy ngọt ngào như mùi một đóa sơn chi trắng vậy, len lỏi vào trong đôi tai, rồi lại như thấm đượm từng dòng mật ngọt vào miệng. Thật ra nếu suy nghĩ kỹ thì câu nói này của anh quá ngắn gọn dễ hiểu. Nhưng trái tim cô đã đánh mất chừng mực, đập loạn không ngừng, đứng giữa lý trí và mờ ám.

Cô cụp mắt xuống không nhìn anh, cắn đầu ống hút, cố tình vòng vèo: “Nếu tôi đã đồng ý làm việc cho Lục Môn thì nhân tiện lo thêm việc của anh cũng không phải là không thể. Nếu không hôm nay tôi đã chẳng đề nghị thay đổi công thức pha chế, còn đắc tội cả với Quý Phi. Anh yên tâm, những chuyện liên quan đến công việc tôi sẽ không lười biếng, sơ suất đâu.”

Lục Đông Thâm nhìn thấy hết những suy nghĩ quỷ quái trong lòng cô. Anh hiểu rõ cô giả vờ ngốc được đến lúc nào sẽ vẫn quyết giả vờ. Nghĩ lại những người trước kia ở xung quanh cô đều hòa theo ý cô, chỉ cần có thể không vạch trần suy nghĩ thật sự của cô là sẽ không vạch trần. Thế nên, cách tốt nhất để đối mặt với cô chính là trực diện, thẳng thắn. Nói thật lòng, anh vẫn thật sự thích ngắm cái dáng vẻ của cô khi đánh đá với người khác.

Thế là anh dựa người ra sau ghế, háng giọng: “Ý của tôi là, từ nay về sau mọi sinh hoạt cuộc sống của tôi em đều phải lo.”

Tường Ly nuốt chút nữa thì cắn đứt lưỡi. Lần này cô không cần phải che giấu cảm xúc của mình nữa, buông một câu với ánh mắt bức dọc: “Không lo.” Cô đâu có ngốc. Tuy rằng câu nói đó của anh khiến trái tim cô rung rinh nhưng cô cũng phát giác ra được một lời mời gọi ở tầng ý nghĩa sâu xa hơn. Cô vòng vo tam quốc chính là muốn nói với anh thật ra mọi việc đều nằm trong phạm vi công việc của cô. Người đàn ông này cố tình không nghe ra phải không? Đổi lại là người khác cũng nên nghe được ý tứ bên trong của cô mà không cần vắn vãi nữa mới phải.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, ngón tay cọ cọ lên mép cốc, nhìn cô khẽ thờ dài: “Làm người không thể lấy oán báo ơn được.”

“Tôi lấy oán báo ơn khi nào chứ?” Nghe xong câu này, Tường Ly cảm thấy tuyệt thán sáu đã rơi rụng là tả* rồi. Cô lấy oán báo ơn ư? Mùi hương là lĩnh vực sở trường của cô, nhưng mấy chuyện dò đoán lòng người, lừa gạt lẫn nhau thì đâu phải sở trường của cô. Hôm nay vì chuyện của anh, cô sắp ép cho óc bay hết ra ngoài rồi, biết không?

****Ý chỉ một người bị hàm oan, giữa mùa hè trời cũng phải đổ tuyết.***

Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Có rất nhiều chuyện tôi sẽ không tính rành mạch một là một, hai là hai với em nữa. Chúng ta chỉ nói về chuyện trên núi Kỳ Thần thôi. Nếu không có tôi, chẳng biết em đã chết bao nhiêu lần rồi, đúng không? Thế nên thôi, tính qua tính lại tôi cũng không tính nhiều coi như em nợ tôi ba lần đi. Ban này là yêu cầu đầu tiên tôi đưa ra. Nếu em chấp nhận thì coi như trả được một khoản nợ.”

Đầu óc Tường Ly xoay chuyển rất nhanh. Cô cười hờ hờ: “Theo như tôi được biết, cô gái lên núi cùng anh tên là Tường Ly cơ mà? Tôi là Hạ Trú, tổng giám đốc Lục quên rồi sao? Tường Ly mới là người nợ anh, anh đi tìm Tường Ly mà đòi, ha.”

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng xoay cốc nước trong tay, không giận mà bật cười: “Thông minh đấy, biết dùng lời của tôi để chặn họng tôi.”

Tường Ly càng cười khoái trá hơn, hàm răng trắng đều tăm tắp lộ ra ngoài. Lục Đông Thâm chỉ ngồi ngắm cô cười như thế, không nói một lời. Lúc cô cười mím thì đủ thấy sự dịu dàng ngây thơ của một người con gái. Lúc cô cười lớn lại mang một phong cách băng băng, tuấn tú và đầy quyến rũ. Anh thích nhìn cô cười băng băng thế này, sáng khoái và không che giấu tâm sự. Cũng giống như khi ở Thương Lăng, tuy rằng cô đứng ở một thế đối lập với anh nhưng cũng thường xuyên được nhìn thấy dáng vẻ của cô khi cười một cách phóng khoáng, nồng cuồng, không ai bì nổi.

Mím cười đẹp thì đẹp đấy nhưng anh càng muốn cô ngang bướng mọi lúc mọi nơi hơn.

Tường Ly ngồi ở đối diện không hề biết rằng nụ cười vừa rồi của mình đã khiến Lục Đông Thâm nảy sinh nhiều suy nghĩ như vậy. Cô cầm cốc nước lên, chạm cốc với anh: “Quá khen rồi.”

Một bữa cơm mà ngon hơn ba tiếng đồng hồ.

Tường Ly vẫn luôn nghĩ rằng mình và người đàn ông đã khuấy đảo cho Thương Lăng nháo nhào rồi thừa cơ chuộc lợi này chẳng có quá nhiều chủ đề để nói. Nhưng sau một bữa cơm, cô đã biết được cách sắp xếp thời gian biểu ngày thường của anh, biết được anh thích ăn món gì, không thích ăn món gì, biết được một vài sở thích khác của anh.

Điều càng khiến cô bất ngờ hơn là hóa ra anh thích đi du lịch.

Khác với những doanh nhân mà cô từng gặp. Anh đích thực là kẻ cuồng công việc nhưng cũng si mê non nước hữu tình. Anh giống cô thích đi tới những nơi không người, càng là nơi nguy hiểm lại càng khao khát, tò mò. Nói theo lời của anh thì: Chỉ khi ta trải nghiệm được toàn bộ những rộng lớn mênh mông của trời đất, khi đối mặt với cuộc cạnh tranh nhân tính mới cảm không thấy quá bi thương và lạnh lẽo.

Cô nhớ lại anh từng nói anh đã ăn thịt sói, lại nhớ tới sự nhanh nhẹn khéo léo của anh lúc trèo cây. Thật ra ngay từ lúc ở trên núi Kỳ Thần, cô đã biết anh là một cao thủ dã ngoại rồi.

“Thế nên anh mới tàn nhẫn như vậy, đúng không?” Cô nói một câu, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc.

Ánh mắt Lục Đông Thâm vẫn đọng đầy nụ cười từ đầu tới cuối. Câu trả lời anh dành cho cô là: Đối với em, tôi không thể nhẫn tâm nổi.

Anh là một người rất giỏi kiểm soát chủ đề câu chuyện, thế nên sau khi ăn xong, nhìn đồng hồ Tường Ly đã phải giật mình. Hình như đã lâu lắm rồi cô không ăn bữa cơm nào kéo dài tới hơn ba tiếng đồng hồ. Cô nghĩ chắc Lục Đông Thâm cũng như vậy. Trong ba tiếng ấy, số lần chuông di động của anh vang lên tiếng đối nhiều. Những việc có thể giải quyết nhanh gọn chóng vánh ngay tại bàn ăn, anh đã xử lý luôn, vô cùng quả quyết.

Cứ như vậy, Lục Đông Thâm đưa thẳng cô về tới tận cửa nhà.

Sau khi mở cửa xong, Tường Ly đứng dựa người bên cạnh cửa, uể oải nói: “Cảm ơn bữa cơm tối nay của anh, hôm khác tôi sẽ làm chủ mời lại anh.”

Lục Đông Thâm cũng không vội đi ngay. Một tay anh chống lên cạnh cửa, đứng cách cô rất gần. Ngọn đèn hành lang làm cái bóng của anh hắt xuống, trùm lên người cô. Anh cúi đầu nhìn cô cười khê: “Hôm khác là hôm nào?”

Một câu hỏi khiến Tường Ly sửng sờ.

Chỉ là một câu khách sáo thôi mà, anh tưởng thật chắc.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm phá lên cười giòn tan, khuôn mặt càng tuấn tú thêm vài phần: “Nếu thật lòng muốn mời thì đừng chọn ngày nữa, hôm nay cũng được mà.”

“Hôm nay? Anh định làm gì?” Tường Ly cảnh giác chặn lòng ngực của anh lại.

Lục Đông Thâm giơ tay lên, ngón tay gầy gò nhẹ nhẹ lên mặt ngọc của sợi dây chuyền đang đưa trên cổ cô: “Khát nước, muốn vào nhà xin một cốc nước.” Dứt lời, anh cứ thế thẳng thừng xông vào.

Coi đây như chỗ không người.

Tường Ly giận thì giận thật nhưng nghĩ bụng một là người đến nhà cũng là cấp trên cao nhất của mình, hai là các cụ có câu rất phải: Không ai ra tay đánh người đang cười. Thế nên cô cũng nhin, rót một cốc nước rồi đi vào phòng khách. Cô nhìn thấy Lục Đông Thâm đang thảnh thơi ngồi trên ghế sofa, nghĩ bụng: Người này biến khách thành chủ thật đấy à.

Cô tiến lên đưa cốc nước cho anh: “Tặng quà cho người ta rồi còn đòi hỏi một chút lợi lộc. Lục Đông Thâm, anh bảo, đây có phải là hành vi lưu manh một cách công khai không?”

Khi đón lấy cốc nước, Lục Đông Thâm lại nhân tiện hơi dùng sức một chút. Tường Ly không ngờ anh làm như vậy, cả người lão đảo. Cánh tay dài của anh vòng qua ôm chặt lấy eo cô, ly nước được anh đề lên mặt bàn, ngay sau đó anh đề cô xuống dưới.

Tới khi Tường Ly tỉnh lại thì hai người đã nằm trên sofa trong một tư thế vô cùng mờ ám hơi thở đan cài cùng hơi thở.

Ánh sáng trên đỉnh đầu mờ tối không rõ ràng, người đàn ông trên đầu áp mặt xuống rất sát. Qua lớp vải, cô cũng có thể cảm nhận được lòng ngực rắn chắc to lớn của anh. Cô nghe thấy anh cười khê: “Đây mới gọi là hành vi lưu manh này.”

Hơi thở của anh nóng rẫy.

Tường Ly cũng không phân biệt được đó là hơi thở của mình hay là hơi thở của anh. Chỉ là cô đã bị đánh không chút phòng bị bởi hành động đột ngột này, sau đó mới bắt đầu giãy giụa. Nhưng Lục Đông Thâm rõ ràng không định buông cô ra. Bàn tay anh đưa lên giữ chặt lấy mặt cô. Khuôn mặt anh càng ghé sát cô hơn, đến mức đầu mũi của cả hai như chạm vào nhau.

“Nếu ba món nợ của Tường Ly tôi không đòi được nữa thì nói về chuyện của Hạ Trú đi.”

Tường Ly hơi sửng người.

Lục Đông Thâm rất hài lòng với phản ứng của cô. Ngón tay anh men theo gò má đi xuống bờ môi cô: “Mấy cô bé mồm mép lợi hại đều rất dễ chịu thiệt. Ngay từ giây phút cứu em khỏi Cục cảnh sát, không ít người đã biết Hạ Trú là người con gái của tôi rồi. Thế nên, cho dù tôi giờ trò lưu manh với người con gái của mình cũng không quá đáng, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 130: Nhìn thấy chưa chắc là sự thật [2113 chữ]

Em muốn phân biệt thật hay giả, không thể dựa vào đôi tay hay đôi mắt, phải dựa vào chính trái tim của mình...

Trái tim như bị một bàn tay móc ra vậy, chệch nơi cổ họng rồi nhảy nhót loạn xạ. Tường Ly bất ngờ như ngừng thở, sau đó nhịp thở trở nên gấp gáp.

Anh đề quá sát, trong hơi thở của cô toàn là mùi hương của anh, ngay cả môi lưỡi cũng sinh ra ảo giác, tựa hồ thấm đẫm dư vị của anh vậy. Bởi vì cách nhau quá gần nên giọng nói của anh rơi xuống cũng cực kỳ trầm, hết như một chiếc móc câu, móc trái tim kẹt giữa cổ họng của cô lên rồi cứ thế đung đưa nó.

Nhưng, thứ giống móc câu nhất là đôi mắt của anh.

Giữa quảng sáng mờ mịt, dường như cô lại nhìn thấy chính mình, bóng cô phản chiếu trong con ngươi sâu thẳm của anh. Có những ký ức từng chút từng chút thấm ra khỏi khe hẹp. Đêm say rượu đó, cô đã nhìn thấy mình trong đôi mắt anh. Sau đó, cô nhớ lại nụ hôn nồng ấm men rượu đó, còn cả lần anh nửa đùa nửa thật nói với cô: Mất một lần hôn một lần.

Cô nhất thời không rời mắt đi đâu được, tuy rằng, ánh mắt anh nóng rực đến kinh người.

Dáng mũi anh gợi cảm, đủ khiến phái nữ cam tâm tình nguyện đắm chìm vào một chuyện tình quên đi bản thân. Rõ ràng là một người đàn ông nguy hiểm, rõ ràng là một người đàn ông không thể chạm vào. Nhưng sự phong tình trong ánh mắt anh, mùi hương trên cơ thể anh đều trở thành một chất động dụ hoặc, khiến cô quên đi hết thảy, nhấp nháp một chút, chấp nhận mất mạng cũng phải ôm giấc mộng say sưa này mà chết.

Một chút lý trí còn sót lại không ngừng níu kéo, Tường Ly lên tiếng, hơi thở gấp gáp tưởng chết: “Anh đừng làm bừa.”

Giống như những sợi tơ mảnh quấn lấy sự dịu dàng của người đàn ông.

Lục Đông Thâm vốn dĩ chỉ định trêu chọc cô một chút, nhưng càng lại gần càng khó kiểm soát bản thân. Khuôn mặt cô ngây thơ, dịu dàng, ánh mắt như chứa những vì sao, trên người lại có mùi hương, thanh thanh thoang thoang. Chính là mùi hương đêm đó có thể ru anh vào giấc ngủ, nhưng đêm nay mùi hương này lại trở thành bùa mê. Nói thật lòng, anh chưa từng trải qua chuyện này. Ở Lục Môn, sự giáo dục anh nhận được từ nhỏ tới lớn chính là phải bình tĩnh, vững chãi, lịch thiệp, chu đáo, ân cần. Là con trưởng, anh có quá nhiều gánh nặng đè lên vai, không có thời gian để bình thản nhắm nháp một đoạn tình cảm nam nữ như mọi người bình thường.

Anh vẫn có những lúc cần quan hệ tình dục. Trong thế giới của người trưởng thành, anh có thể giữ cho tâm hồn thanh tịnh, tiến lùi nhẹ nhàng, không chút vương bận. Nguyên nhân là vì anh thích giao thiệp với những người “hiểu ý” hơn. Cái gọi là hiểu ý ở đây, chính là sau chuyện quan hệ hoàn toàn vạch rõ ranh giới, không níu kéo, không dây dưa. Tình dục là tình dục, không liên quan chút nào tới tình yêu.

Thế nên, anh chưa bao giờ ngắm một cô gái tí mĩ đến thế dưới bầu trời đêm mơ màng này. Trái tim anh chưa từng hoảng hốt như thế, tư duy trong đầu chưa khi nào hỗn loạn đến vậy. Biết rõ hành động này là cợt nhả, là vô lễ nhưng lại không kìm được muốn trêu chọc cô, rồi lại không kìm lòng được muốn hôn cô. Anh biết rõ bờ môi của cô mềm mại đến mức nào, ấm áp đến mức nào. Trong lòng gào thét anh nuốt chửng cô vào bụng đi, thế là anh đã làm theo những suy nghĩ trong lòng mình.

“Làm bừa?” Lục Đông Thâm nói nhỏ: “Là thế này sao?” Dứt lời, anh cúi đầu hôn xuống môi cô.

Lần này không liên quan đến hơi men.

Cũng không liên quan đến việc trừng phạt cô nói sai.

Chỉ đơn thuần vì cảnh đêm nay quá đẹp, chỉ đơn giản là sự hấp dẫn thuần túy nhất giữa nam và nữ.

Xuất phát từ suy nghĩ tận đáy sâu lòng mình.

Tường Ly cũng vòng tay níu lấy cổ anh.

Có một thứ tình cảm bộc phát.

Đối với Tường Ly mà nói, thứ tình cảm chung quy vẫn bị cô ấn chặt trong lòng này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô cũng từng trải qua một phần tình cảm như thế này, đến từ Tả Thời. Anh ấy đã từ từ tan vào trong cuộc sống của cô, trở thành suối nguồn cho cô sinh tồn. Tình cảm ấy giống lúc này biết bao, nhưng lại có chút không giống. Lục Đông Thâm là đường hoàng, ngang nhiên xông vào thế giới của cô, không cho cô cơ hội để thờ, nhưng lại hoàn toàn tự nhiên như một lẽ đương nhiên.

Như lửa hừng hực, thiêu cháy tất cả.

Loại tình cảm này đến bất ngờ khiến Tường Ly vừa thấy lạ lẫm vừa sợ hãi.

Thế nên khi từng ngón tay gầy của Lục Đông Thâm thiêu đốt sống lưng cô, khi cô cảm nhận được rõ ràng cơ thể của người đàn ông đã có biến đổi, cô đột ngột đẩy anh ra.

Kết thúc một lần tình cảm hoang đường, bừa bãi.

Trong giây lát, cả hai kỳ thực đều có phần ngượng ngập.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lòng ngực rần rần vẫn còn đập phồng lên xuống. Cô nhích người ra phía sau, cách anh một khoảng bằng chỗ của một người, rồi hắng giọng: “À... Thôi được rồi. Chẳng phải là tôi nợ anh ba khoản sao? Trả cho anh là được chứ gì. Nhưng tôi phải nói trước, anh không được viện cớ được nước lấn tới, đề xuất những yêu cầu không hợp lý. Tôi chịu trách nhiệm đối với môi trường nơi anh làm việc và sinh hoạt chứ không phải bảo mẫu của anh.”

Cô co ro ngồi trên sofa, thu lu lại một góc rất nhỏ, nói năng lại logic tới chặt chẽ. Điều này khiến Lục Đông Thâm ít nhiều có cảm giác thất bại, anh nhận ra được cô có ý trốn tránh anh. Anh đề nén dục vọng như đang phi nước đại trong người xuống, nhìn cô một lúc lâu rồi nói: “Được.”

“Trước khi chịu trách nhiệm cho anh, anh phải nói rõ cho tôi biết một chuyện.” Tường Ly gấp hai chân lên, hai tay vòng qua đầu gối: “Rốt cuộc có bao nhiêu em gái tốt của anh được phép tự do ra vào phòng làm việc của anh vậy?”

Lục Đông Thâm sững người: “Em gái tốt?”

Tường Ly lờm ngớt: “Ý của tôi là, ngoại trừ cô người yêu Trần Du của anh ra, còn ai được bước qua cửa phòng làm việc của anh như bước qua cửa thành nữa?”

“Cảnh Ninh và thư ký trợ lý.” Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, uể oải dựa vào sofa, cánh tay gác lên lưng ghế: “Ngoài những người đó ra, bất kỳ ai đi vào cũng cần thông báo.”

Tường Ly vừa nghe anh nói xong, một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong lòng. Cô nhìn cánh tay đó của anh kiểu gì cũng thấy ngứa mắt. Cô gợn tay lên bấu anh một cái. Lục Đông Thâm làm sao ngờ được cô bỗng nhiên lại tấn công cơ thể như vậy. Anh đau đốn, cánh tay bật ra: “Tô tông, tôi lại đắc tội gì với em rồi?”

“Từ nay về sau, anh đã để tôi chịu trách nhiệm rồi, quyền lợi được tự do ra vào phòng anh của Trần Du phải bị thu lại.” Nói tới đây, Tường Ly lại giải thích một câu: “Những người khác tôi quản không nổi, dù sao thì Trần Du cũng là nhà điều chế hương.”

Lục Đông Thâm cười khanh khách: “Được.”

Tường Ly cảm thấy anh quá dễ thương lượng, không nhịn được hỏi: “Tôi hạn chế quyền của người tình Trần Du nhà anh, anh không trả thù tôi sau lưng đấy chứ?”

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc rồi ngoắc ngoắc ngón tay: “Em qua đây.”

“Có gì thì nói luôn.” Tường Ly nghẹn lời nuốt nửa câu sau xuống*.

**Câu nói đầy đủ trong tiếng Trung là: Có gì thì nói luôn, có rắm thì đánh luôn.*

“Ban nãy em bấu tôi đau quá, xoa cho tôi đi.”

Xoa cụ nhà anh ấy... Trong lòng Tường Ly như có ngàn vạn con tuần mã chạy qua, rồi lại sợ buông câu này ra sẽ bị anh ghi thù. Cô mím môi: “Lục Đông Thâm, hai chúng ta không thể nói chuyện nghiêm túc một chút ư? Nếu thật sự anh không kiểm được lời nào từ tế để nói thì tôi tiễn khách đó. Đã mấy giờ rồi? Anh mắc chứng mất ngủ nhưng tôi thì không đâu.”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Được rồi.”

Mắt cô sáng lên, vậy là anh quyết định ra về rồi sao.

Ngay sau đó, anh chuyển chủ đề: “Vậy chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc một chút.”

Tường Ly hận ghiền rằng ghiền lợi, có ai nói chuyện ngắt nghỉ dài hơi như anh không?

“Đầu tiên, tôi không phải là người tâm địa hẹp hòi, thù nhỏ cũng báo. Nếu người khác có đắc tội với tôi, tôi sẽ thẳng thừng chặn đường sống trước mặt đối phương, chứ giờ trò sau lưng người ta tôi không làm được.” Dưới màn đêm, Lục Đông Thâm gọi cảm một cách lười biếng. Nhưng câu này anh nói ra ngắn gọn dứt khoát, khiến người ta phải lạnh sống lưng. “Thứ hai, ai nói với em Trần Du là người yêu của tôi?”

Đầu óc Tường Ly ngây ra trong giây lát nhưng cô cũng tiếp lời rất nhanh: “Từ trên xuống dưới trong tập đoàn có ai không biết chuyện này? Hơn nữa mắt tôi sáng lắm đây.” Không phải quan hệ tình yêu, liệu ở Thương Lăng anh có bảo vệ Trần Du như vậy không?

“Nào, để tôi ngắm thử mắt em nào.” Lục Đông Thâm lại nổi tính nghịch ngợm. Một chiếc sofa có to cách mấy cũng to được đến đâu? Anh vươn cánh tay dài, kéo cô lại. Cô muốn giãy giụa, anh liền đưa tay giữ chặt khuôn mặt cô, cười nói: “Còn ngo ngoạy là tôi hôn em đó.”

Tường Ly lập tức ngồi yên.

Anh hài lòng mỉm cười. Lát sau, ngón tay anh cọ lên xương máy của cô. Lần này, ngữ khí hoàn toàn nghiêm túc: “Có những lúc nghe vào tai cũng có thể

là giả, mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật. Em muốn phân biệt thật hay giả, không thể dựa vào đôi tay hay đôi mắt, phải dựa vào chính trái tim của mình...”

~ Hết chương 130 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Tôi tin em [4314 chữ]

Thế nên tôi mới càng cần em. Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ đẩy em vào hố lửa. Bé con, tôi sẽ bảo vệ em.

Giống như một lời bóng gió nhưng Tường Ly bỗng cảm thấy anh đã giải thích mối quan hệ với Trần Du. Trong chuyện này vẫn còn điều gì đó cô chưa biết, đúng không? Chợt nghĩ tới chuyện nghe mọi người đồn thổi trong nhà vệ sinh liên quan đến việc Trần Du đổ mắt chạy ra khỏi phòng làm việc của Lục Đông Thâm, trong lòng cô chợt nảy sinh chút hờn hờ nhỏ. Cô không thừa nhận nhưng nó vẫn tồn tại.

“Tai nghe thấy có thể làm giả, mắt nhìn thấy cũng có thể là sự thực đã bị che đậy nhưng những gì khứu giác người thấy thường sẽ luôn là chân tướng. Từ trước tới nay, thứ tôi tin tưởng nhất chỉ có chiếc mũi của mình. Trên đời này có quá nhiều thứ có thể làm giả, duy có mùi hương là chân thực nhất.”
Tường Ly nhẹ nhàng đẩy anh ra, lần này anh buông tay.

“Trong các phụ gia tạo mùi cho nước tẩy rửa, sự kết hợp giữa cam túc và cô huân y đích thực có thể khiến người ta an thần. Anh không thích mùi hương của những loại hoa này, Trần Du đã sử dụng loại nước khử mùi hương gỗ với các thành phần chủ yếu là trắc bách, đỗ tùng, trúc bách lá dài. Loại nước khử mùi cô ta sử dụng cũng không có vấn đề gì. Mùi hương của ba loại thực vật này đúng là cũng có thể làm cho thần kinh được thả lỏng, đầu óc thanh thoi. Nhưng ngoài ba loại thành phần hương gỗ kể trên ra, thì trong nước khử mùi còn có mùi của một loại cây tên Cường tâm thảo. Cường tâm thảo là một loại cỏ không rễ mọc ở nơi ẩm ướt nhất giữa các khe núi đá, giống như loài Chi dứa râu*, cho dù không tiếp xúc với thổ nhưỡng vẫn có thể tồn tại giữa không khí. Rất hiếm có người sử dụng tới Cường tâm thảo, bởi vì số lượng ít, lại khó hái lượm. Bản thân Cường tâm thảo mùi rất thanh, nhưng lại có tác dụng phân giải mùi hương cực mạnh. Khi sử dụng nó trong nước khử mùi sẽ nhanh chóng can dự vào tác dụng của cô huân y và cam túc trong nước tẩy rửa, đồng thời cũng làm yếu đi ba loại mùi gỗ trong nước khử mùi. Nói một cách khác, loại nước khử mùi và nước tẩy rửa hiện tại đang sử dụng không có quá nhiều công dụng trong việc an thần cũng như thúc đẩy giấc ngủ cho anh.”

**Vi vậy tên tiếng Anh của loài cây này là Air plants.*

Nếu đã thật lòng muốn lo những chuyện của anh, cô cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên nói rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện. Cho dù có một số vấn đề vẫn chỉ nằm trong suy đoán của cô.

Lục Đông Thâm có phần dăm chiêu: “Nhưng điều em nghi ngờ không chỉ có thế, phải không?”

“Phải. Nếu chỉ là sự tương khắc giữa các mùi hương trong nước tẩy rửa và nước khử mùi thì đều không đủ gây ra ảnh hưởng gì cho anh. Nhưng, thuốc lá của anh có vấn đề.” Tường Ly kéo một chiếc gối, ôm vào lòng, rồi dựa ra sau ghế sofa, một tay chống lên má, khuỷu tay đặt lên gối.

“Thuốc lá?” Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày. Anh nhớ lại hộp thuốc lá đặt làm trên mặt bàn: “Em từng nghĩ loại thuốc lá đó rồi.”

“Ừm, có thể là một người nào đó quá khao khát có được anh thế nên khi đặt thuốc lá cho anh đã gia tăng thêm Hoàng lan có tác dụng kích tình. Nhưng lượng rất ít, chỉ có một ít, chỉ đủ để khiến anh vui vẻ thoải mái. Một người tâm tính kiên định sẽ không bị ảnh hưởng. Còn cả mùi nhục đầu khấu, cũng được coi là một loại mùi khá mờ ám. Ngoài ra còn có mùi hồ tiêu được chiết tách, khiến cho cả điều thuốc khi châm lên mùi hương sẽ ngọt và nồng.”
Tường Ly phì cười: “Đương nhiên, trọng điểm tôi muốn nói không phải việc đối phương muốn thông qua mùi thuốc lá để khiến cuộc sống của anh thêm chút tình thú. Điều tôi muốn nói là hồ tiêu trong thuốc lá.”

Lúc trước khi hút loại thuốc lá đó, Lục Đông Thâm cảm thấy mùi hương ngào ngạt thorn phức, đồng thời cũng lại có một chút mạnh mẽ, cường tráng, thuần khiết hơn thuốc lá thông thường khi được đốt lên một chút. Nhưng về sau anh chỉ hút thuốc lá bình thường, đã lâu lắm rồi không động vào hộp thuốc lá đó nữa. Sao lại có cả hồ tiêu chứ?

“Tôi tưởng món ấy chỉ dùng làm gia vị.”

“Tác dụng của hồ tiêu rất lớn, không hoàn toàn chỉ dùng làm gia vị.” Tường Ly chống cằm cũng đã mệt, cô thẳng thừng dựa đầu lên lưng ghế sofa: “Vào thời Trung thế kỷ, hồ tiêu được mệnh danh là vàng đen, ban đầu được sử dụng để trị liệu Cái chết đen*, sau này mới được sử dụng rộng rãi trong nấu ăn. Nhưng trên thực tế, cho đến tận bây giờ, hồ tiêu cũng là loại thuốc giám sung huyết tốt nhất, rất hữu hiệu trong việc trị liệu các căn bệnh đường hô hấp, nhất là hen suyễn. Nguồn gốc loại hồ tiêu trong thuốc lá của anh nếu tôi không phân tích nhầm thì xuất phát từ phía Nam Ấn Độ, mùi vị thuần cay. Tác dụng của nó khi sử dụng trong thuốc lá: Một là có thể làm dịu bớt hậu quả của khói thuốc lá đối với hệ hô hấp sau khi hít khói vào phổi, hai là khi hòa trộn cùng Hoàng lan và Nhục đầu khấu mùi hương lại càng rắn rỏi, rất phù hợp, càng phù hợp với nam giới hơn. Loại thuốc lá đặc biệt ấy vốn không có gì phải chú ý, cùng lắm chỉ thể hiện dã tâm của người chế tạo ra nó mà thôi. Nhưng khi hồ tiêu chiết xuất cháy lên tỏa ra mùi hương mà gặp mùi Cường tâm thảo thì tính chất sẽ thay đổi.”

****Cải Chết Đen là tên gọi của một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ XIV mà đỉnh điểm là ở châu Âu từ năm 1348 đến năm 1350. Cải Chết Đen được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính nạn dịch này đã giết chết từ 30 tới 60% dân số của châu Âu và giảm dân số toàn cầu từ khoảng 450 triệu người xuống còn từ 350 đến 375 triệu người vào năm 1400.***

Tường Ly nói tới đây thì hơi rướn người về phía trước, nhìn Lục Đông Thâm rồi nói rành mạch từng từ từng chữ: “Hai mùi hương này kết hợp lại sẽ hình thành nên một loại chất là Lycorin (C16H17NO4), có thành phần độc hại. Không chỉ khiến thần kinh của người hít phải bị suy yếu mà còn khiến các chức năng trong cơ thể suy kiệt dần rồi tử vong.”

Lục Đông Thâm sững người.

“Có một loại thuốc Nam tên là Sâm cau, không biết anh có biết nó không. Cổ nhân thường nói dùng Sâm cau lâu ngày sẽ trường sinh, thật ra hoàn toàn không chính xác. Dùng một ít Sâm cau quả thực có thể gia tăng tính huyết, tăng cường dương khí cho cơ thể, nhưng dùng quá liều hoặc dùng lâu năm sẽ trúng độc mà chết. Nguyên nhân là vì trong Sâm cau có thành phần Lycorin, tích lũy quá nhiều trong cơ thể sẽ dẫn tới tử vong. Chỉ cần anh hút loại thuốc lá đặc biệt đó trong phòng làm việc, sẽ cùng với mùi hương còn sót lại trong không khí, hình thành nên Lycorin. Thành phần này sẽ kết đọng lại trong cơ thể anh. Cho dù sau này anh không hút thuốc nữa...”

Lục Đông Thâm thấy cô ngập ngừng, ngữ khí trở nên nghiêm túc: “Nói tiếp đi.”

“Trong sữa tắm và xà phòng trong phòng tắm cũng có mùi cỏ huân y. Một ít cỏ huân y sẽ có tác dụng tốt cho giấc ngủ, nhưng mùi hương quá nồng ngược lại sẽ càng khiến người ta mất ngủ. Cộng với việc bên trong lại có thêm thành phần tinh dầu Long quỳ. Xét từ một góc độ nào đó, Long quỳ có tác dụng giống như hồ tiêu, đều có thể tăng thêm tính mạnh mẽ trong mùi hương, nhưng lại vượt trên hồ tiêu trong tác dụng kích thích sự hưng phấn thần kinh. Thế nên, thuốc lá anh có thể không hút, nhưng kiểu gì vẫn sẽ dùng sữa tắm và xà phòng. Một khi anh sử dụng, mùi hương của Long quỳ sẽ thay thế cho hồ tiêu, vẫn cứ hình thành Lycorin. Ban đầu, tôi nghĩ ngờ có người cố tình khiến thần kinh của anh suy nhược dẫn đến mất ngủ triền miên. Nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ không đơn giản như vậy. Nếu anh đã mất ngủ từ rất lâu trước đó rồi thì mục đích của đối phương chính là lấy mạng anh.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi từ từ tới trước cửa sổ, trầm mặc một lúc lâu. Anh lần tìm ra một điều thuốc, ngậm lên miệng, đang định châm lên thì anh lại bỏ điều thuốc ra, quay đầu ra hiệu với Tường Ly: “Có ngại không?”

Tường Ly lắc đầu.

Lục Đông Thâm quay lại mở một khe hẹp bên cửa sổ ra. Khi anh châm thuốc, anh hơi nghiêng đầu một chút. Khói thuốc chậm rãi lan tỏa. Anh nheo mắt lại, rồi im lặng ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài.

Gió đêm len lỏi vào trong từ khe hẹp ấy, làm nhiễu loạn hình dáng của khói thuốc.

Dưới bóng trăng, bóng lưng anh thẳng tắp. Tường Ly không nhìn được biểu cảm của anh, cũng không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng cứ nhìn tấm lưng của anh như vậy, chẳng hiểu sao trái tim cô lại bất ngờ xao xuyến.

Là sự cô đơn.

Từ bà vai rộng dài ấy, từ cái bóng hắt xuống của anh, và từ sự im lặng dài đằng đằng...

“Không có ai chú ý quá nhiều đến sự ảnh hưởng của mùi hương. Nhưng trên thực tế, phòng làm việc của anh chính là nơi mùi hương tương sinh tương khắc một cách điển hình. Nước tẩy rửa, nước khử mùi, thuốc lá, sữa tắm, xà phòng... tất cả những loại này xem đại bất kỳ một loại nào cũng đều không có vấn đề. Nhưng một khi mùi hương phát tác sẽ có điểm trí mạng. Cường tâm thảo trong nước khử mùi và hồ tiêu trong thuốc lá hoặc Long quỳ trong sữa tắm xung đột nhau và đều tạo thành Lycorin. Lycorin lại kích thích vào mùi huân y trong nước tẩy rửa và sữa tắm.” Tường Ly cầm một quả quýt lên, vừa bóc vỏ vừa đi tới bên cạnh anh.

“Mùi hương đan vào nhau thành từng móc xích một. Một sự sắp xếp tinh vi như vậy chỉ có thể là do người làm. Một tâm tư tí mĩ như vậy, cho dù vấn đề của những mùi này thật sự bị điều tra ra thì cũng lắm cũng chỉ tra ra nó gây bệnh mất ngủ. Dù thật sự nhắm vào mạng người như lời tôi nói thì kẻ đứng đằng sau cũng dễ dàng thoát tội. Bởi vì tất cả thành phần trong các sản phẩm này đều không độc hại. Các cơ quan kiểm tra khi kiểm tra đều tập trung chủ yếu vào các thành phần thực sự, chưa chắc đã điều tra ra được sự tương khắc của mùi hương.” Dứt lời, cô đẩy một lớp vỏ quýt ra trước mặt cho anh làm gạt tàn.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi quay lại nhìn cô.

Trong quảng sáng âm u, cô nhỏ bé vô cùng, nhưng những lời cô nói lại khiến người ta lạnh sống lưng. Ở trong phòng họp, cô chỉ lấy một cái cơ sứt sẹo để phân bác Dương Viễn. Người không hiểu cô dĩ nhiên sẽ cho là cô ngang ngược, không nói lý lẽ. Nhưng anh hiểu cô, khi đối mặt với các vấn đề chuyên ngành cô không bao giờ là người qua quýt lầy lẽ. Thế nên cô không nói, ắt phải có lý do của riêng mình.

Bây giờ anh đã hiểu điều cô lo lắng.

Mùi hương tương sinh tương khắc quả thật rất phức tạp, ngay cả các cơ quan giám định cũng chưa chắc đều có thể tra ra được. Tới lúc đó, e là sẽ chuốc họa vào người. Dùng tường thường ngày cô tùy tiện thoải mái. Sau việc ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm biết rõ thực chất tư duy của cô rất sắc bén, luận về toan tính hay gan dạ đều không thua kém nam giới. Thế nên, những gì có thể hiểu được cô đã hiểu cả.

“Tôi không biết trước kia anh đã từng trải qua chuyện gì, nhưng mùi hương tương khắc có thể giết người trong vô hình, còn tàn độc hơn cả việc giết bằng

dao súng trực diện.” Tường Ly khẽ nói.

Ánh mắt Lục Đông Thâm rơi xuống điều thuốc kẹp giữa ngón tay: “Mùi hương tương khác, giết người trong vô hình, tôi từng được lĩnh giáo.”

Tường Ly run lên.

“Thế nên tôi mới càng cần em.” Lục Đông Thâm giơ tay lên xoa đầu cô. Anh không cười, nét mặt cũng hoàn toàn nghiêm túc: “Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ đẩy em vào hố lửa. Bé con, tôi sẽ bảo vệ em”

Tường Ly bỗng dung cảm thấy ngột thở. Cô bỗng sợ anh nói như vậy. Đàm Diệu Minh cũng đã từng nói đúng một câu như thế.

“Tôi sẽ tự bảo vệ chính mình.”

Lục Đông Thâm cười, đập tắt quả nửa điều thuốc hút dở vào trong miếng vỏ quýt: “Bảo vệ làm sao đây? Dựa vào một con dao Phần Lan ư? Lục Môn thâm sâu, không đơn giản như vậy đâu. Sửa công thức pha chế trông có vẻ chỉ là chuyện nhỏ nhưng những sợi dây lợi ích động chạm đến là tầng tầng lớp lớp. Thế nên ở trong buổi họp tôi mới hỏi em rằng em đã suy nghĩ kỹ chưa.”

“Tôi chưa bao giờ cho rằng đây là một chuyện dễ dàng.” Tường Ly ngược mắt nhìn anh. Thứ cô động vào đầu chỉ là quyền lợi của riêng Quý Phi? Chưa kể đến việc Quý Phi có bao nhiêu mối quan hệ thân thiết trong Lục Môn, ngay một Hội văn thuật đằng sau lưng cô ta thôi nếu muốn nghiền nát Tường Ly cũng là chuyện dễ như trò bàn tay.

Đôi mắt Lục Đông Thâm đen sẫm lại: “Thế nên, chỉ cần em muốn làm thì cứ làm, tôi sẽ cố gắng hết sức để dọn đường cho em. Một khi mùi hương cũng trở thành công cụ để người ta lợi dụng thì người chịu ảnh hưởng sao có thể là một mình tôi?”

Tường Ly hiểu rồi.

Cô vô thức nhớ tới Thai Quốc Cường.

Trái tim cô nặng trĩu, bị đè rất chặt, không biết phải cất phần nặng nề này vào đâu.

“Tôi sẽ khẩn trương đưa ra phương án pha chế. Chỉ có điều dầu sao phòng thực nghiệm cũng có hạn, về mặt thời gian sẽ hơi khó khăn. Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là loại bỏ Lycorin. Anh mất ngủ dai dẳng, tôi sẽ nghĩ ra một phương pháp khác. Khoảng thời gian này anh đừng uống trà, nhất là loại của cô người yêu...” Nói tới đây, Tường Ly ngừng lại, sửa chữa: “Nhất là trà Trần Du chuẩn bị cho anh. Trà vốn đã là loại nước khiến người không dễ ngủ rồi, hơn nữa trong cơ thể anh lại đang có Lycorin tích tụ, sẽ càng ảnh hưởng nặng nề tới chất Theophylline có trong trà.”

Lục Đông Thâm dựa vào cửa sổ: “Được, cà phê đen có được uống không?”

Tường Ly cũng bắt chước điệu bộ của anh, dựa vào bên kia, hai tay khoanh trước ngực: “Lục đại thúc à, với sức chiến đấu như của chú đây còn cần cà phê đen để chống buồn ngủ hay sao? Lại còn đòi uống cà phê đen, không uống là anh đã hưng phấn khỏi ngủ rồi.”

Lục Đông Thâm cười, giơ tay bầu má cô: “Em gọi tôi là gì hả?”

Cảm thấy nụ cười của anh có phần xấu xa, cô đẩy anh ra sau: “Ý của tôi là, trong khoảng thời gian này anh tốt nhất nên uống nước lọc hoặc nước chanh tươi.” Nghĩ một chút, cô lại nói: “Mà thôi, bỏ đi, anh uống cái gì để tôi pha chế luôn cho nhanh. Đây Lục Đông Thâm, tôi phát hiện con người anh lắm chuyện thật đấy, cao quý như vàng ngọc luôn. Bình thường anh dùng cái gì sao cứ phải tỉ mỉ vậy? Lại còn phải đặt làm riêng. Anh tự nhìn đi, xảy ra chuyện rồi đấy, thấy chưa?”

Lục Đông Thâm cố nín cười: “Cũng đâu phải tôi không dùng loại đặc biệt là không được. Uống trà nhạt ăn cơm hẩm tôi cũng ăn được mà.”

“Anh ấy hả?” Tường Ly phì cười: “Chắc gì anh từng vào mấy quán ruồi muỗi.”

Lục Đông Thâm hơi nhướn mày: “Quán ruồi muỗi? Quán ăn phải ruồi muỗi? Sao bây giờ vẫn còn người chịu ngồi ăn ruồi muỗi vậy?” Anh chỉ mới nghe qua một số vùng miền có sở thích ăn côn trùng thôi.

Tường Ly nghe xong hơi sững người giây lát sau đó phì cười thành tiếng. Lục Đông Thâm thấy cô cười, dĩ nhiên trong lòng cũng vui vẻ hơn: “Nói rõ ràng ra đã rồi cười nào.”

Tường Ly lúc này đã bị anh chọc đến phát điên. Anh đúng là người lớn lên ở nước ngoài, có tính thông Hán ngữ đến đâu cũng không thể bằng người bản địa được: “Đúng đúng đúng, chính là quán mà vào ngồi ăn ruồi nhặng đó.”

Lục Đông Thâm nghe xong là biết không như lời cô nói, nhưng cũng rất hưởng thụ khoảng thời gian được trò chuyện cùng cô: “Được thôi, có em bảo đảm, có gì không dám ăn chứ.”

Tường Ly mím môi, giơ tay chọc chọc lên ngực anh. Ngực anh rất rắn chắc, cũng rất vững chãi, thế nên sau một hồi chọc đau ngón tay, cô thu tay về: “Về thuốc lá, nếu thích hút loại riêng biệt thì anh phải đợi một chút.”

“Cũng chưa chắc cứ phải hút loại đặc biệt, loại bây giờ tôi hút cũng không tệ.” Lục Đông Thâm giải thích một câu.

Tường Ly hơi nghiêng đầu rút bao thuốc lá anh đặt bên cạnh ra. Không tốt được sao. Loại đắt nhất của Hoàng Hạc Lâu, giá cũng “đẹp”.

“Điểm có lợi của thuốc lá đặt làm chính là hạn chế lượng nicotin. Để tôi pha chế cho anh. Nhưng trước hết anh phải nói cho tôi biết anh thích mùi gì đã.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Mùi hương trên người em.” Còn cả mùi hương trong phòng cô nữa, giống hệt với mùi hương trên người cô, luôn khiến anh có thể bình tĩnh lại.

Tường Ly nghe xong câu ấy là trở nên ngang bướng ngay: “Loại đó ngàn vàng khó kiếm đấy.”

“Không khó kiếm.” Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô: “Giữ em lại bên cạnh tôi là được rồi.”

Một câu nói khiến nhịp tim Tường Ly đập rất nhanh: “Vậy tôi phải yêu cầu tăng lương đó.”

Lục Đông Thâm cười khẽ từ đầu tới cuối: “Được.”

Khi tiễn anh ra khỏi cửa, chẳng hiểu sao Tường Ly lại có lòng riêng. Thật ra, cô vẫn muốn biết nhiều hơn một chút.

“Này...” Buột miệng sau, cô lập tức hối hận.

Lục Đông Thâm dừng bước, đứng trước cửa ra vào, nhìn cô qua chút ánh sáng yếu ớt.

Cô liếm liếm môi. Đẳng nào cũng đã gọi giật anh lại rồi, vậy thì đường hoàng mà hỏi đi.

“Anh có tin tưởng Trần Du không?” Có thể để cô ta tự do ra vào phòng làm việc của anh, chắc là anh rất tin nhiệm cô ta chẳng? Đây là phân tích của cô, nhưng cô vẫn muốn nghe chính anh nói.

Nhưng Lục Đông Thâm lại trả lời rất dứt khoát: “Không tin.”

Tường Ly sững người, ngược mắt nhìn anh, một lát sau mới hỏi: “Vậy tức là anh thích cô ta, thế nên bao dung hết thảy?”

Cô ta xinh đẹp, đàn ông ai chẳng thích phụ nữ đẹp.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười: “Không, cô ta không phải mẫu người mà tôi thích.”

“Vậy anh thích mẫu người nào?” Cô chỉ hỏi đại một câu, sau đó cảm thấy mình hơi thần kinh.

Ánh mắt Lục Đông Thâm kiên định nhìn thẳng vào mặt cô: “Em nói xem?”

Trái tim Tường Ly nhất thời hoảng loạn. Có một dự cảm đang xoay vần trong lòng nhưng cô chần chừ không dám lấy ra kiểm tra. Cô ngược lên nhưng lại va phải ánh mắt anh, bèn vội vàng né tránh. “Anh thích mẫu người nào lắm sao tôi biết được, bên cạnh anh lắm ong bướm như vậy kia mà.”

Lục Đông Thâm nghe xong, chỉ biết cười khó xử, nhưng cũng không giải thích thêm gì.

“Vậy anh có tin tôi không?” Đây là một câu hỏi nghiêm túc. Anh giao toàn bộ tính mạng và sức khỏe của mình vào tay cô. Lẽ nào anh không sợ có một ngày cô sẽ trở mặt thành thù?

“Tôi tin em.” Từng đường nét trên khuôn mặt Lục Đông Thâm đều toát lên sự chân thật. Anh giờ tay vẫn vờ cầm cô: “Hơn nữa...”

Anh cúi đầu, phủ môi mình lên môi cô.

Câu nói sau đó toàn bộ đều bị chìm khuất sau nụ hôn ấy...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chính thức tuyên chiến [2144 chữ]

Không sao cả, em chỉ cần đồng ý để kiểm tra.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Những chuyện sau đó còn có tôi cơ mà.

Bắc Kinh là nơi hoa nở đón xuân sớm nhất. Vừa ấm lên một chút sau mùa đông giá rét mà đã vàng rực cả một khoảng trời. Nhưng phong cảnh đó cũng chỉ tồn tại được vài ngày. Từ đình hương cũng vội vã đuổi theo nhịp bước đón xuân. Ánh nắng mùa xuân ấm áp, khắp các đường lớn ngõ nhỏ đều thấm đẫm hương thơm thanh ngọt của từ đình hương.

Sắc mặt Nhiều Tôn không dễ coi lắm. Anh đọc xong tập tài liệu trong tay đến trang cuối cùng, đầu mày khỏe mắt đã lạnh như sương. Cao Toàn vẫn đợi suốt ở bên cạnh. Đợi Nhiều Tôn xem xong, cậu ta nói: “Bây giờ chỉ có thể điều tra được tung đây thôi, tiếp tục điều tra thêm e là không khác gì mò kim đáy biển.”

Anh đang điều tra vụ chiếc khăn tay màu đen.

Không thuận lợi chút nào.

Trích xuất camera giám sát thì đúng là rất dễ dàng tìm được người chuyển gói hàng tới, nhưng đối phương chẳng qua cũng chỉ làm theo lệnh người khác, nói là đã nhận một khoản tiền lớn để giao hàng. Lăn theo camera tìm kiếm tiếp thì rất mất công mất sức. Họ lần lượt kiểm tra khắp phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng chỉ xác định được một bóng hình rất mờ hồ.

Không nhìn ra được là nam hay nữ, CCTV cũng không quay được toàn bộ, chỉ như một bóng ma vậy. Nhiều Tôn không tin rằng trên đời này có ma, lệnh Cao Toàn tiếp tục điều tra. Cao Toàn lại cùng các cơ quan liên quan nỗ lực thêm vài ngày, cuối cùng tuyên bố thất bại. Quá mờ ảo, muốn tiến hành làm các kỹ thuật chỉnh sửa đều khó khăn.

Nói tới đây, Cao Toàn suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Tôn thiếu, nếu không tra ra được kẻ này, em thấy chi bằng anh cứ sắp xếp một vài người cho Hạ tiểu thư, cho dù chỉ trông chừng nơi ở của cô ấy thôi thì cũng có thể bảo vệ an toàn cho cô ấy.” Cậu ta đã đưa ra một phương án trừ bị thứ hai. Nhiều Tôn tính cách ngang bướng, làm việc trước nay cũng tùy tâm tùy hứng. Cậu ta chỉ sợ Nhiều Tôn lại lên con thịnh nộ thì đúng là phải đi mò kim đáy bể. Vậy thì sẽ đẩy đưa nhiều hơn đến các cơ quan chấp pháp, đây chẳng phải là khiến cho người ta chửi bới sao?

Nhiều Tôn nắm chặt tập tài liệu trong tay, lát sau mới ngẩng đầu lên: “Cứ khoảng năm, sáu người qua âm thầm theo dõi.”

Cao Toàn đang định thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Nhiều Tôn lại nói: “Mà thôi, cô ấy không thích đâu.” Tuy rằng việc làm này là muốn tốt cho cô nhưng chưa chắc cô đã chịu nể tình. Nếu cô biết được hằng ngày ra vào vào luôn có người túc trực, chắc chắn sẽ nổi điên. Đến nước này, việc anh có thể làm chỉ là đợi chờ mà thôi.

Cao Toàn nhìn thấy biểu cảm bứt rứt nhưng lại không đành lòng của anh.

“Gần đây Lục Đông Thâm có động thái khá lớn nhì?” Nhiều Tôn lấy ra một điều xì gà.

Cao Toàn thấy anh đã đổi chủ đề, cũng biết lần này anh thỏa hiệp với Hạ tiểu thư rồi, bèn nói: “Vâng. Tuy rằng Lục Đông Thâm chỉ vừa tiếp quản Skyline chưa lâu, nhưng việc quản lý, vận hành các khách sạn trực thuộc không hề gặp vấn đề. Các trung tâm thương mại trước đó không lâu lại được hai thương hiệu sản phẩm hàng cao cấp hàng đầu thế giới ký hợp đồng đại lý. Nghe nói còn do đích thân Lục Đông Thâm thương lượng và ký hợp đồng dài hạn, chỉ ít thì trong vòng năm năm tới họ sẽ giặt được không ít hạn ngạch của các trung tâm thương mại hàng đầu. Ngoài ra, hội quán dành riêng cho khách hàng VIP của Skyline sắp được khởi công. Lục Đông Thâm đã nhắm vào phủ Thân Vương. Thương hiệu H đã thâm nhập vào thị trường Trung Quốc đại lục, đồng thời còn khai thác các sản phẩm mới có tính chất cạnh tranh. Các cửa hàng thương hiệu và các cửa hàng đại lý dường như cũng đang rầm rộ chuẩn bị. À, đúng rồi, Thương Xuyên đã ký hợp đồng với Hoàn Gia Media.”

Nhiều Tôn hơi nhướng mày: “Chẳng phải cậu ta đang quay bộ phim của Hoàn Gia sao?”

Cao Toàn tiếp lời: “Nghe nói lần này Thương Xuyên đã ký hợp đồng lâu dài với Hoàn Gia. Vài bộ phim sắp tới đều sẽ hợp tác cùng Hoàn Gia. Với tình hình này, Thương Xuyên có lẽ đang nhắm vào vị trí gương mặt đại diện cho dòng sản phẩm H. Xem ra Skyline đã đưa ra một điều kiện hậu hĩnh cho anh ta.”

Nhiều Tôn rơi vào trầm tư.

Cao Toàn lại nói: “Khoảng thời gian trước, từ Trường Thịnh đồn ra một số thông tin. Thái Tử Tân lần lượt gặp mặt với Giám đốc của bốn ngân hàng lớn, lại đích thân bay sang Hoa Kỳ, xem ra chuyện vốn vay đã chắc được đến tám, chín phần. Điều thú vị là, Skyline vừa đàm phán xong dự án “Giang Nam xuân” ở Hàng Châu, ở bên kia, Thái Tử Tân lại bắt đầu giành quyền khai thác Trường hồ gần đây của Giang Nam xuân. Về phía Bắc Kinh, Lục Đông Thâm có ý thu mua lại Đại Hằng, mục đích chính là giành được quyền khai thác khu đất trung tâm thương mại của Đại Hằng. Có người đang âm thầm đấu với Lục Đông Thâm trong bóng tối, chắc chắn không tránh khỏi có liên quan đến Thái Tử Tân. Cô gái đó trên thương trường cũng lắm mưu mô thủ đoạn vô cùng.”

Nhiều Tôn châm điều xì gà lên, rồi nhả ra một làn khói mù mịt, lát sau mới nói: “Skyline có cả một Lục Môn chống lưng, tài nguyên quốc tế dĩ nhiên không thể thiếu. Thế nên cạnh tranh tài nguyên quốc tế, Skyline chắc chắn sẽ vượt lên đầu tiên. Lục Đông Thâm vẫn còn khá lạ lẫm đối với ngân hàng trong nước, nhưng muốn giành tài nguyên quốc tế lại dễ như trở bàn tay. Tuy vậy tài nguyên trong nước là thế mạnh của chúng ta. Cũng trùng hợp thật, dự án mà Skyline và Trường Thịnh nhắm vào, anh cũng có hứng thú. Cao Toàn, cậu hẹn tổng thư ký Lưu và bộ trưởng Cao của bộ Kế hoạch đầu tư. Cứ nói là Tôn thiếu gần đây rảnh rồi, muốn hẹn hò một bữa tụ tập.”

Tường Ly dồn hết tâm sức vào việc khai phá một công thức mới và pha chế mùi hương. Ngoài việc này ra, cô còn bác bỏ phương án điều chỉnh hương nước hoa bản giới hạn của thương hiệu H tại thị trường Trung Quốc đại lục.

Việc này khiến Trần Du rất khó chịu. Cô ta truy hỏi nguyên nhân. Tường Ly không giải thích quá nhiều, thẳng thừng đưa cho cô danh sách một loạt các nhóm khách hàng của thương hiệu H, yêu cầu cô ta làm dịch vụ hậu mãi với từng nhóm một.

Đây vốn dĩ là công việc của bộ phận thị trường nhưng lại bị đẩy cho Trần Du. Trần Du vốn đã bất mãn chuyện Tường Ly tước quyền của mình, thế nên nhất thời nổi đóa. Tường Ly gửi một email trong nội bộ tập đoàn, ngoài việc phân rõ phạm vi quyền và nghĩa vụ của các nhà điều chế hương trong nhóm của cô ra cũng nói thẳng: *Nếu có bất kỳ sự bất mãn nào về phân công công việc, có thể nộp đơn xin nghỉ việc cho bộ phận Nhân sự bất kỳ lúc nào.*

Ý tứ rất rõ ràng: Đây chính là công việc, không có chỗ để cò kè mặc cả. Nếu không ưng ý thì khỏi làm nữa.

Tất cả các sản phẩm vệ sinh hằng ngày, bao gồm cả thuốc lá đặt riêng trong phòng nghỉ của Lục Đông Thâm đều được Tường Ly dọn sạch sẽ, yêu cầu nhân viên vệ sinh trước khi chưa có công thức pha chế cụ thể thì chỉ được phép lau rửa bằng nước bình thường.

Đồng thời cô cũng xin được chia khóa nhà của Lục Đông Thâm. Nhưng phần vì anh cũng không hay về nhà nên Tường Ly cũng chưa vội tới kiểm tra một lượt.

Bên kia tổng bộ có phản hồi là chuyện cô và Lục Đông Thâm đã sớm dự liệu được. Tuy rằng Tường Ly chỉ động tới công thức của Trung Quốc đại lục nhưng thái độ phía tổng bộ cũng rất cương quyết. Phản cương quyết này tới từ ai, Tường Ly không cần nghĩ cũng biết.

Cả Dương Viễn cũng biết trước sẽ có chuyện này xảy ra. Anh ấy gọi điện thẳng cho Tường Ly, không vòng vo mào đầu, nói thẳng: Ý kiến mà tổng bộ đưa ra là: Động vào công thức cũng được thôi, nhưng phải được thông qua việc kiểm tra của cơ quan kiểm tra chứng minh công thức cũ có vấn đề mới được.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tường Ly gọi điện cho Cảnh Ninh. Cô muốn hỏi ý kiến của Lục Đông Thâm. Cảnh Ninh trả lời rằng tổng giám đốc ra ngoài họp, vẫn chưa về công ty, đề nghị cô gọi thẳng cho anh.

Tường Ly nghe xong câu này cảm thấy rất kỳ lạ. Theo đúng quy trình làm việc của công ty, cô không nên gọi thẳng cho Lục Đông Thâm mới phải. Cảnh Ninh mỉm cười thông báo: “Đây là ý của tổng giám đốc, sau này dù chuyện công hay chuyện tư đều không cần thông qua thư ký truyền đạt, gọi thẳng cho anh ấy là được.”

Đặt điện thoại xuống, mặt cô hơi nóng. Tuy rằng cô bận rộn công việc nhưng nụ hôn tối hôm đó của anh vẫn thi thoảng nhảy ra ngoài. Mỗi quan hệ này dường như đang cách một lớp giấy mỏng. Lục Đông Thâm có ý chọc rách, còn cô cố tình né tránh.

Cô gọi điện thoại qua, đầu kia rất im ắng, quả thật là đang họp. lát sau, cô nghe thấy Lục Đông Thâm xin ngừng một chút rồi hỏi cô có chuyện gì. Cô nói với anh quyết định mà tổng bộ vừa thông báo. Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Em có muốn chấp nhận việc kiểm tra không?”

“Chắc là phải làm thôi...”

“Em đang lo lắng điều gì?” Giọng Lục Đông Thâm qua sóng điện thoại cứ trầm trầm, rất êm tai.

Tường Ly thở dài: “Quyết định này chắc chắn là do Quý Phi làm. Cô ta tự tin như thế, e là sự tình không hề đơn giản.”

“Không sao cả, em chỉ cần đồng ý để kiểm tra.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Những chuyện sau đó còn có tôi cơ mà.”

Đặt di động xuống rồi, trái tim Tường Ly vẫn đập thình thịch, thình thịch, bên tai còn văng vẳng câu nói đó của Lục Đông Thâm: Còn có tôi cơ mà...

Cô trả lời lại tổng bộ, lúc ký tên ở cuối cùng, cô suy nghĩ rất lâu rồi đánh vào hai chữ “Hạ Trú”.

Đây là lần đầu tiên cô phản hồi lại tổng bộ.

Hạ Trú.

Cô chính thức dùng danh nghĩa của Hạ Trú để tuyên chiến với Quý Phi.

~Hết chương 132~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Thời gian lập wechat [2085 chữ]

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, đã lên cả bản tin rồi, còn gọi là không đất hả?

Lúc gần tới trưa, chuông di động của Tường Ly vang lên.

Là một số điện thoại từ nước ngoài.

Số điện thoại không nằm trong danh bạ của Tường Ly, hoàn toàn xa lạ.

Tường Ly cầm di động lên tay, nhìn chăm chăm vào con số đang nhấp nháy, âm thầm có một dự cảm nẩy sinh.

Cô bắt máy.

Đối phương không nói gì, cô không giục giã, cũng không lên tiếng.

Trong điện thoại chỉ có sự trầm mặc như đang trời chập cả hai phía. Chỉ còn những tiếng thở khê khàng, giống như sự độ sức trong thỉnh lặng, lại giống như một cuộc dẫn vật âu trĩ.

Tường Ly ngồi thẳng người, đến nỗi sống lưng cũng hơi đau nhức. Dự cảm xoay tròn trong lòng càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Tuy rằng đối phương kiên quyết không lên tiếng nhưng cô cảm giác được, đây là một người mình thân thuộc.

Cứ như vậy, cuộc đối đầu trong màn im lặng chết chóc kéo dài hơn một phút. Cuối cùng đối phương cũng lên tiếng, giọng nói rất nhỏ: “Hạ Trú?”

Đập vào tai là một âm thanh không thể quen hơn, làm đau đôi tai cô. Như gần lại có vẻ như bị ngăn cách bởi trăm núi ngàn sông. Tường Ly cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn lại. Những chuyện đã qua, những tình cảm đã cũ đều trở thành gông cùm đè thẳng vào người khiến cô không sao thở nổi.

Rất lâu sau cô mới bật ra một âm thanh: “Phải.”

Hơi thở của người ở đầu kia hơi gấp lên một chút, nhưng người ấy không nói thêm gì nữa.

Bên này, Tường Ly đã kìm chế lại cảm xúc, khi lên tiếng, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: “Quý Phi, món nợ giữa hai chúng ta cần được tính toán rồi.”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tường Ly một tay đè chặt di động, một tay đặt lên giữ lấy lồng ngực. Giống như có một lưỡi dao sắc lẹm cửa qua vậy, khi máu đã ngừng chảy mới là khi cơn đau xé da thịt xông lên.

Trong đầu cô vang lên những tiếng cười đùa giỡn chơi ngày nào.

“Thời cổ có ba huynh đệ kết nghĩa vườn đào, nay có chúng ta bốn anh em kết nghĩa dưới thung lũng...”

“Tiểu Hạ, Tiểu Hạ, mình nhận được tháng lương đầu tiên trong cuộc đời rồi. Đi nào, mình mời cậu ăn món đào mật nhập khẩu cậu thích nhất.”

“Phi Phi, cậu cố tình làm mình thêm chết phải không? Mình dị ứng với lông đào mà.”

“Yên tâm đi, mình tuyệt đối sẽ rửa thật sạch đào cho cậu, một cọng lông cũng không còn...”

“Thế còn nghe được.”

“Mình tốt quá chứ hả?”

“Cậu là tốt nhất luôn.”

...

Tường Ly cố gắng hít sâu thở đều, như vậy mới có thể đè nén được nỗi buồn đang dâng lên làm đỏ rục đôi mắt. Khi ngược lên nhìn, đã sớm cuộn chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay...

Bởi vì buổi chiều còn phải quay về phòng thực nghiệm kiểm tra sản phẩm mẫu đã được nâng cấp và mở cuộc họp thảo luận về việc xây dựng mùi đặc trưng cho không gian cửa hàng đại lý của thương hiệu H đồng thời xây dựng lại mùi hương cho sản phẩm nước hoa chính của hãng, nên buổi trưa Tường Ly không ra ngoài ăn mà chọn luôn căng tin của công ty.

Tầng hầm B1, B2 của tòa nhà là căng tin của công ty. Một diện tích tròn hai tầng, được mở thông từ tầng trên xuống tầng dưới, hai bên có cầu thang dẫn lên theo hình xoắn. Ngon đèn thủy tinh rủ xuống ở chính giữa. Thứ khiến người ta thấy lung linh nhất là một màn hình khổng lồ cao gần 6 mét xuyên qua hai tầng lầu. Trừ khi cả tòa nhà vẫn phòng đều tan ca, còn không nó sẽ được bật suốt cả ngày. Có lúc nó sẽ phát phim điện ảnh, có lúc là clip ca nhạc, lại có lúc sẽ đăng các thông tin mới nhất về các công ty con dưới quyền quản lý của Skyline.

Tường Ly gọi vài món ăn đơn giản. Sau khi ngồi xuống, cô ngẫm nghĩ rồi cầm di động lên, chụp lại bàn ăn của mình và đăng trạng thái lên vòng tròn bạn bè: *Tự xưng là một căng tin có đầy đủ các món ăn ngon nhất của châu Á thế mà lẽ giầy đi khắp một vòng vẫn không tìm được rượu. Nằm dưới chân Thiên tử mà một chai bia Yến Kinh cũng không có. Rate 1 sao.*

Sau đó cô tiện tay sang “tường nhà” Lục Đồng Thâm xem sao. Anh đúng là lười kinh điển, gần như không đăng bài viết. Tường Ly kéo thẳng một mạch xuống cuối cùng. Anh tổng cộng chỉ đăng đúng ba bài, lại còn toàn là chia sẻ các bài báo liên quan đến ngành của mình.

Cô nhìn thời gian đăng bài viết đầu tiên, không xa xôi lắm.

Thời gian anh lập nick wechat...

Tường Ly ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra, chính là ngày cô vừa tới công ty và thông tin về nick wechat của cô đã bay khắp nơi.

Trong lòng dấy lên một sự khác lạ.

Cô tìm đến bài đăng mới nhất, bình luận một câu: *Thứ mọi người muốn xem là tình trạng cá nhân của anh gần đây, chứ ai thích đọc mấy bài viết cổ vũ ý chí cho ngành nghề thế này?*

Vừa gửi xong, thì bỗng có một đám đồng nghiệp nữ ủa tới bàn cô, ngồi vây xung quanh cô, riu rít ồn ào. Tường Ly nhìn kỹ lại: Có người của phòng Hành chính, có người của phòng Nhân sự, có người của phòng Truyền thông, tất cả đều hội tụ đầy đủ.

Từ sau buổi nói xấu sau lưng lần trước của họ trong nhà vệ sinh, địa vị của cô trong mắt các đồng nghiệp nữ trở nên vô cùng quan trọng. Nhất là sau khi cô gái hay mọc mụn trên mặt và dạ dày yếu kia có chuyển biến tốt, danh xưng “thần y” của cô đã lan truyền khắp nơi.

Cho dù trước mắt cô vẫn còn khá nhiều tin đồn không hay.

Ví dụ như lần này cô cử Trần Du đi điều tra khách hàng rồi lại gửi một email thông báo toàn công ty, đã có người xì xầm bàn tán rằng cô lấy danh nghĩa việc công để đối phó với bạn gái cũ của tổng giám đốc Lục.

Có lẽ trong mắt rất nhiều người ở công ty, Lục Đông Thâm nghiễm nhiên đã thay lòng. Còn cô chính là kẻ thứ ba xen vào giữa chuyện tình cảm của anh và Trần Du.

Nhưng việc này không làm ảnh hưởng tới sự gắn gũi của họ đối với cô. Ví như bây giờ đây, tất cả đều bày tỏ những vấn đề của cơ thể với cô. Chẳng qua là làm sao để xinh hơn, làm sao để da trắng hơn, làm sao để có thân hình chữ S...

Còn người Tường Ly có một tật xấu cực lớn.

Cô không hề kiên nhẫn với phái nam nhưng lại hết sức kiên nhẫn với phái nữ, vượt qua đàn ông rất nhiều. Nhất là khi đối diện với một đám các cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Thế nên, khi cô gái xinh nhất phòng Hành chính tỏ vẻ hỏi cô xem làm thế nào để làn da của mình căng mọng hơn thì Tường Ly đã mỉm cười, véo cằm cô ấy và nói: Da cô đẹp lắm rồi mà, còn cần căng hả?

Làm cho cô gái đỏ mặt, nũng nịu nói: Thì người ta cũng muốn được như giám đốc Hạ mà. Chị xem da dẻ chị mềm mại cứ như đậu phụ non ấy.

Các cô gái khác cũng đồng thanh hòa theo, rồi lại càng dính sát vào người cô.

Bàn của cô chính là bàn ồn ào nhất.

Trần Du vừa đi xuống ăn cơm liền nhìn thấy cảnh này, nghiêng răng quay ngoắt đầu ngồi sang chỗ khác, không tiến lên.

Sau khi giải quyết xong khúc mắc của các cô gái, Tường Ly hỏi thêm về chuyện của Thương Xuyên. Cô gái phòng Truyền thông nói: “Chuyện của Thương Xuyên do bên Đóa Á phụ trách, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Nhưng nghe Đóa Á nói từ ngày Thương Xuyên nhận bộ phim này thì tính tình trở nên rất kỳ cục. Hôm qua lại nổi đóa lên với mấy người bên phía chúng ta.”

Đóa Á chính là cô gái từng bị cô kín đáo mắng trong nhà vệ sinh.

Tường Ly rơi vào đắm chiêu.

Đang mải nghĩ thì nghe thấy tiếng ai hú lên ngay gần đó. Tường Ly quay mặt qua nhìn theo, phát hiện trên màn hình cực lớn kia đang phát một tin tức khiến mọi người chú ý.

Thật ra là một bản tin buổi trưa. Ý tứ đại khái là: Sợi huyết ngọc được một nhà sư từ người Ý cất giữ hơn hai trăm năm nay gần đây đã được một người nào đó đấu giá thành công với con số ngất ngưởng. Rồi họ còn giới thiệu rằng nhìn từ cách gia công điêu khắc thì sợi huyết ngọc này thuộc về Hoàng thất Trung Quốc, có lẽ là một tác phẩm từ đời nhà Tống.

Sau đó trên màn hình lại chiếu hình ảnh của sợi huyết ngọc kia: Hình dáng bên ngoài giống một viên ngọc, trong ngọc lại có những đường vân như máu. Đường vân đó được hình thành một cách tự nhiên, lại còn theo đúng hình một bông hoa lan.

Khi nhắc đến nhà đấu giá nọ thì cuối cùng họ chỉ nói đó là một thương nhân bí ẩn.

Tường Ly ngồi im cắn đũa, nửa cọng rau vẫn đang đung đưa bên khóe miệng. Cô nhìn trân trân vào màn hình, càng nhìn càng cảm thấy sợi dây chuyện đó sao mà quen quá.

Cho tới khi có người chỉ tay lên cổ cô, hồ nghi nói: “Giám đốc Hạ, sợi dây chuyện mà chị đeo... là sợi trên màn hình vừa nói sao?”

Tường Ly đột ngột tỉnh ra. Động tác đầu tiên chính là đưa tay lên che chặt lấy sợi dây chuyền, sau đó trong đầu cô vụt qua câu nói của Lục Đông Thâm *Không đất*.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, đã lên cả bản tin rồi, còn gọi là không đất hả?

Cô ngược lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của Trần Du.

Cô ta cũng vừa xem xong tin tức kia, hơn nữa vì chuyện điều tra khách hàng, cô và cô ta còn từng mặt đối mặt đối chọi nhau. Thế nên, sợi dây chuyền trên cổ cô đương nhiên đã khắc sâu trong trí óc của Trần Du.

Trần Du nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt vừa có bàng hoàng vừa có phẫn nộ. Tường Ly thì cảm thấy, sự phẫn nộ chiếm phần nhiều hơn cả...

~Hết chương 133~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Uống trà hay ăn đòn? [3037 chữ]

Sau này nếu định đăng cho tôi xem thì có thể @ nick của tôi. Nếu không thì hậu cung của tôi có ba ngàn giai nhân mỹ lệ, tôi rất khó có thể cưng chiều tất cả như nhau.

Buổi chiều, liên tục bận rộn tới tận ba giờ, Tường Ly còn không có thời gian kịp uống hộp nước. Diện tích phòng thực nghiệm có hạn, thiết bị cũng có hạn, rất nhiều kết quả cần phải chờ đợi, hoàn toàn làm thuyên giảm nghiêm trọng hiệu suất làm việc.

Bên phía tổng bộ cũng khá dứt khoát. Nhắm vào việc trong email cô nhắc đến chuyện công thức pha chế cũ có Cường tâm thảo, họ cũng bắt đầu tiến hành kiểm tra. Khi đề cập tới chuyện thay đổi công thức pha chế dành cho các sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày của các khách sạn trực thuộc Skyline, Tường Ly trình bày không quá phức tạp, nhưng càng không dùng lý do cô vớt cho Dương Viễn để qua mặt tổng bộ. Nhắc đến Cường tâm thảo, một lá đề tiện giám sát công việc của cơ quan kiểm tra; hai là cho dù người ngoài ngành không nắm rõ, thì người trong ngành cũng hiểu ra ý của cô.

Thế nên Quý Phi mới điên cuồng tiến hành phản kích. Sau khi nhận được email thông báo của cô, cô ta cũng đưa ra phản biện, rằng khi lên công thức pha chế, cô ta đã tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc ngành, không sợ bị kiểm tra.

Ở bên kia, thế trận âm ỉ náo loạn đến mức nào, Tường Ly không quan tâm. Ngược lại, có không ít đồng nghiệp nhắn tin wechat, hỏi cô chuyện Cường tâm thảo là thế nào, ai nấy đều thể hiện thái độ tò mò vô cùng.

Cô giả chết không trả lời. Phổ cập kiến thức chuyên ngành ư? Đừng đùa nữa. Việc mọi người muốn hóng hớt hơn cả là cô sẽ trở mặt đầu lại Quý Phi như thế nào. Đây là một căn bệnh chung của những con người sống ở thành phố thời hiện đại. Có ai quan tâm tới chân tướng sự thật là gì? Mấy thông tin lá cải phía sau mới đáng để người ta theo dõi.

Thế rồi, cô mới chợt nhớ lại dòng trạng thái mình đăng trưa nay lúc ở trong căng tin.

Không ít người giờ ngón cái, ấn like cho cô, cũng không ít người để lại bình luận muốn mời cô đi uống rượu. Còn lần này, Lục Đông Thâm không like cho cô. Anh thẳng thừng bình luận: *Rượu uống ở chỗ khác, nếu giày đi mòn rồi tôi sẽ mua cho em đôi khác.*

Tường Ly nhìn chằm chằm dòng bình luận của anh, giống như khẩu khí thường ngày nhưng tuyệt đối không được tí mĩ đọc và ngẫm nghĩ. Vì một khi đi sâu nghiên cứu sẽ có thể nghiền ngẫm ra vài phần mờ ám

Sau đó cô nghĩ, liệu có bao nhiêu người có thể đọc được dòng bình luận này*?

**Chức năng của wechat là chức năng bảo mật. Chỉ khi bạn là bạn bè của cả người đăng và người bình luận, bạn mới đọc được bình luận.*

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại sang trường nhà Lục Đông Thâm xem sao. Không ngờ anh vừa mới đăng một dòng trạng thái mới, không còn là kiểu chia sẻ các bài báo nữa mà là một bức ảnh của anh.

Xem ra là ảnh chụp buổi họp ngày hôm nay. Anh mặc áo vest quần Âu, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị. Chỉ là một góc nghiêng nhưng cũng đủ để toát lên sức quyến rũ của một người đàn ông khi nghiêm túc làm việc.

Ở dưới phần bình luận, anh còn tự để lại một câu: *Cuộc sống thường nhật như thế này có thích xem không?*

Tường Ly sửng sốt nhìn trân trân bài viết của anh. Thế này là... đáp ứng yêu cầu của cô sao?

Cô không nhịn được, bỗng mừng thầm.

Nghĩ tới chuyện một con người như anh lại đăng bài viết, thật ra cũng hài hước lắm. Cô và anh có lẽ là không có nhiều bạn chung, bởi vì cô không đọc được bình luận của ai khác, chỉ có mình Dương Viễn để lại một câu: *Cuộc sống thường ngày của cậu ngoài hợp hành ra thì là đi công tác, ai muốn xem chứ? Ngoài ra, bức ảnh này vừa nhìn là biết bị chụp trộm rồi.*

Tường Ly sống chết khinh thường thái độ lạnh nhạt xa cách của Dương Viễn đối với mình thời gian qua. Cô tiện tay trả lời bình luận của anh: *Ảnh này là để cho tôi coi hả? Sau này nếu định đăng cho tôi xem thì có thể @ nick của tôi. Nếu không thì hậu cung của tôi có ba ngàn giai nhân mỹ lệ, tôi rất khó có thể cưng chiều tất cả như nhau.*

Đặng xong dòng trạng thái này, cô lập tức rút về phòng nhà mình, ngón tay lướt nhanh xuống, đọc các bài viết mới để giải trí. Ai ngờ, cô nhìn thấy một dòng trạng thái của cô trợ lý phòng thư ký: *Đa tạ tổng giám đốc tha mạng. Nhưng em vẫn phải nói một câu, góc nghiêng của tổng giám đốc đẹp chết người!*

Bên dưới là cả dòng bình luận, các cô gái ai nấy đều bùng nổ.

Lúc lướt vòng tròn bạn bè, Tường Ly đang ngồi uống nước. Thế là, cô lập tức giơ cao cốc nước lên không trung, nhìn chăm chăm dòng trạng thái đó một lúc lâu. Sau khi đặt cốc nước xuống, cô cuống cuống quay lại tìm bài viết của Lục Đông Thâm, muốn xóa bình luận của mình đi.

Nhưng đã muộn.

Lục Đông Thâm trả lời gần như trong tích tắc: *Được, tôi biết rồi.*

Ngay sau đó là một dòng bình luận của cô trợ lý thư ký kia: *Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ giữ bí mật.*

Tường Ly bỗng cảm thấy sấm chớp đầy đầu.

Cô đã tổng kết được đại khái đầu đuôi câu chuyện rồi. Cô trợ lý thư ký trước nay vẫn chịu trách nhiệm ghi chép nội dung cuộc họp. Có lẽ sau khi cô bé này chụp trộm ảnh anh đã bị Lục Đông Thâm phát hiện ra. Sau đó anh giả vờ lấy danh nghĩa việc công để tịch thu bức ảnh này, sau đó đăng lên vòng tròn bạn bè?

Nhưng theo cách nói của cô bé kia, có lẽ việc chụp trộm đã không chỉ là lần một, lần hai nữa. Vậy thì những bức ảnh khác bình thường sau khi bị phát hiện đều được Lục Đông Thâm xử lý lạnh lùng. Lần này, có lẽ cô gái ấy nhìn thấy anh đăng ảnh lên mạng, trái tim hoang mang bấy lâu cuối cùng cũng yên tâm, nếu không đã chẳng nói câu “đa tạ tha mạng”.

Tường Ly cảm thấy mình đứng là loại ngứa tay, sao không lướt vòng tròn bạn bè của mình trước rồi hẵng đi bình luận chứ? Bạn bè chung không cần nhiều, có một cô trợ lý đó là quá đủ rồi. Rõ ràng mọi người đều đã nhìn ra vấn đề.

Chắc là Lục Đông Thâm cũng vì muốn xin ảnh nên mới kết bạn với người ta chứ gì.

Tường Ly cảm thấy đầu óc sắp nổ tung tới nơi. Anh bị ngờ ngẩn hả? Bảo cô bé ấy gửi ảnh cho Cảnh Ninh rồi để Cảnh Ninh gửi cho anh là xong rồi.

Đội đã...

Vì sao cô phải sốt sắng bức bối chứ?

Lục Đông Thâm vẫn đang bình chân như vại, sao cô phải bày ra cái vẻ như bị bắt gian vậy? Vốn dĩ cô và anh cũng đâu có chuyện gì mờ ám, đúng không?

Có người gõ cửa.

Tường Ly run tay đánh rơi chiếc di động xuống mặt bàn.

Là Julia. Cô ấy gõ cửa vào thông báo với cô lịch trình tới thăm đoàn làm phim đã xong xuôi cả rồi. Mười phút nữa tài xế sẽ có mặt để đón. Sau khi nói xong các công việc chính, Julia vốn dĩ đã gần ra khỏi cửa bỗng dừng quay lại, thò đầu vào hỏi chuyện lá cải.

“Giám đốc Hạ, sợi dây chui đeo trên cổ có phải là sợi Huyết ngọc mà tổng giám đốc đầu giá cao mang về từ Italia không?”

“Phù sinh” là một bộ phim truyền hình đã có tuổi, vào những năm 80 đã nổi tiếng khắp Nam Bắc.

Bộ phim kể về bối cảnh Trung Quốc cuối thời Thanh đầu thời dân quốc, một câu chuyện tình yêu giữa một anh chàng ham mê hí kịch Duật Sinh và nữ nhi phủ Thân vương Phù Dao. Nhưng việc bộ phim này có thể được coi là kinh điển, quan trọng hơn là phản ánh được sự phát triển của hí kịch thời điểm đó cùng với những bi hoan ly hợp giữa những con người theo nghiệp sân khấu, có thể ví như một bộ sử thi thời đại của hí kịch.

Một tác phẩm kinh điển được làm lại, khiến rất nhiều công ty điện ảnh đều rục rịch. Cuối cùng Hoàn Gia giành được quyền làm phim với giá bản quyền rất cao, hơn nữa còn tiến hành dựng lại từng cảnh phim theo đúng nguyên tác trong căn dinh thự phủ Thân Vương đã được nhắc đến. Chỉ riêng việc dựng bối cảnh cũng đã đủ thấy sự tâm huyết.

Thương Xuyên vào vai Duật Sinh, một người ham mê hí kịch.

Khi Tường Ly đến đoàn làm phim thì đúng lúc tới một cảnh của Thương Xuyên. Duật Sinh trong phim vào vai một Chính đán*. Sân khấu ở trên cao, Thương Xuyên vào vai Duật Sinh đang nhẹ nhàng tung vạt áo, ca lên một chất giọng luyến láy, dịu dàng, tư thế vô cùng là lướt.

**Tên gọi cũ của vai Thanh y trong hí kịch của Trung Quốc.*

Có nhân viên đoàn phim đứng bên cạnh nói: “Đoạn phim này của Thương Xuyên không cần tìm diễn viên lồng tiếng nữa, cậu ấy hát đã quá hay rồi.”

Điệu khúc trong trẻo vang vọng khắp sân khấu.

Tường Ly nghe rất tỉ mỉ, Thương Xuyên đang hát đoạn của Truong Sinh trong vở kịch “Hong nương”.

Đoạn phim này chỉ cần quay một đúp, đủ thấy khả năng diễn xuất và khả năng ca hát của Thương Xuyên tốt đến mức nào.

Việc thay trang phục giữa giờ được thực hiện trong một phòng nghỉ dựng lên tạm thời. Việc trang điểm cho diễn viên kịch mất thời gian bao nhiêu thì việc tẩy trang cũng mất thời gian bấy nhiêu. Khi Tường Ly đi tới trước cửa, Thương Xuyên ở trong gương đã rửa mặt tới lần thứ ba rồi, thay lên người một bộ áo dài màu xanh kiểu thời đầu dân quốc. Gương mặt sáng sủa, tuấn tú, phi phàm, có lẽ đang chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Cô đang ngẫm nghĩ xem có nên vào hay không thì nghe thấy một tiếng quát từ bên trong vọng ra: “Thứ gì mà lại khó uống thế này? Mang ngay đi cho tôi, nhìn là thấy chướng mắt.”

Sau đó là tiếng ly vỡ tan.

Chẳng bao lâu sau, có một cô gái từ bên trong đi ra. Tường Ly nhìn kỹ lại, cô gái đó chính là Đóa Á. Cô ấy cúi gầm xuống, đôi mắt đỏ sọng, đầu ngón tay còn rớm máu. Có lẽ là vì ban nãy đã nhặt mảnh vỡ.

Sau khi nhìn thấy Tường Ly, cô ấy sững sốt rồi nghẹn ngào chào cô một tiếng: “Chào giám đốc Hạ.”

Tường Ly thấy cô ấy nước mắt như mưa cũng không đành lòng tính toán món nợ trong nhà vệ sinh nữa. Cô hát cảm về phía bên trong: “Thường xuyên như vậy sao?”

Đóa Á gật đầu, còn có chút bức bối: “Tôi là người của công ty bên A, chứ có phải trợ lý của anh ta đâu. Anh ta có quyền gì to tiếng quát nạt tôi chứ?”

Tường Ly suy nghĩ giây lát: “Cô đợi tôi một chút.”

Đóa Á không hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi Tường Ly quay trở lại, trong tay đã có thêm một tách trà. Cô đưa cả tách trà và khay cho Đóa Á: “Mang vào cho cậu ta uống.”

“Vẫn mang trà?” Đóa Á liên tục lắc đầu: “Tôi không vào đó ăn mắng nữa đâu. Diễn viên nổi tiếng thì ghê gớm chắc, tôi không hầu hạ nữa là được chứ gì?”

“Còn trẻ tuổi, mới bị mắng có vài câu mà đã không chịu được rồi sao? Vậy thì sau này còn nhiều chuyện ầm ỹ hơn nữa đang đợi cô đấy. Hay cô vẫn định phui tay không làm?” Nói rồi, Tường Ly vỗ vai cô ấy: “Vào trong đi, tôi đảm bảo lần này cậu ta không mắng nổi nữa đâu.”

Đóa Á nghi hoặc, nhưng thấy cô chắc chắn vô cùng, cộng thêm địa vị lại cao hơn mình nên cũng chỉ còn cách nghe theo lệnh, bê trà vào trong.

Bên này, Thương Xuyên đã chuẩn bị ra diễn rồi. Nhưng trợ lý đạo diễn đã mấy lần thúc giục, anh ta vẫn ngồi yên trước gương, dáng vẻ xem ra rất bức dọc. Nữ chính là cô diễn viên vừa lên hàng Hoa đán. Tuy rằng rất nổi tiếng nhưng ở đây Thương Xuyên vẫn là lớn nhất, thế nên dù sốt ruột cũng không dám lên tiếng.

Trong lúc bầu không khí đang nóng, Đóa Á bước vào.

Thương Xuyên nhìn thấy cô ấy lại bê trà thì đột nhiên nhú mày: “Tôi đã nói là sẽ không uống trà do đoàn phim chuẩn bị rồi, cô nghe không hiểu hả?”

Đóa Á dứt khoát đặt ngay trước xuống mặt anh ta: “Đây là ý của giám đốc Hạ bên chúng tôi.”

“Giám đốc Hạ? Giám đốc Hạ nào chứ?” Thương Xuyên cao giọng, gần như muốn đập bàn đứng lên.

Trợ lý đạo diễn lập tức đi tới, ra hiệu bằng ánh mắt với Đóa Á, tỏ ý bảo cô ấy mang trà ra ngoài. Đóa Á đau đầu, không mang đi sẽ bị ăn mắng mà mang ra lại không biết ăn nói sao với giám đốc Hạ.

Đang đứng lúc cô ấy không biết làm sao thì Tường Ly đẩy cửa đi vào, nói một câu: “Có hai sự lựa chọn, hoặc là uống hớp trà để bình tĩnh lại, khăn trang quay xong và đóng máy. Hoặc là ra ngoài kia đánh một trận đã đời với tôi, đánh đến khi nào cậu hết nóng tính thì thôi.”

Người trong phòng nghỉ không ít. Nghe xong câu này, ai nấy đều giật mình, tất cả đồng loạt quay về phía Tường Ly.

Thương Xuyên cũng nhìn theo và chột sững người.

Trợ lý của Thương Xuyên phản ứng nhanh nhất, nhú mày quát: “Cô là ai hả? Sao dám ăn nói với anh Xuyên như vậy chứ?”

Tường Ly hoàn toàn không coi người trợ lý ra gì. Cô đi tới trước mặt Thương Xuyên, khoanh hai tay trước ngực, hỏi: “Câu chọn đi, uống trà hay ăn đòn?”

Đóa Á thấy khí thế này, bỗng chốc cảm thấy sùng bái Tường Ly chưa từng thấy, cảm nhận được một vẻ đẹp trai khủng khiếp từ cô. Cô ấy lập tức trốn ra sau lưng Tường Ly, hăng giọng nói với Thương Xuyên: “Vị này chính là giám đốc Hạ mới tới tập đoàn của chúng tôi.”

Thương Xuyên ra sức mím chặt môi, nhìn chằm chằm Tường Ly một hồi lâu, sau đó bê tách trà lên, mở nắp trước cái nhìn bàng hoàng của mọi người. Hương trà thanh nhã tỏa lan trong không khí.

Anh ta ngừng lại một chút, sau đó uống cạn tách trà.

Sau khi anh ta đặt tách trà xuống, Tường Ly cầm lấy bộ đàm, quả quyết và dứt khoát thông báo: “Đạo diễn, năm phút nữa Thương Xuyên sẽ bắt đầu quay.”

Đạo diễn ở đầu kia cũng ngậy ra, một lúc lâu sau mới đáp: “Được.”

Tường Ly quay lại nhìn Thương Xuyên và hỏi: “Bây giờ còn có vấn đề gì không?”

Thương Xuyên lắc đầu.

Tường Ly ném chiếc bộ đàm vào trong tay anh ta rồi quay người rời khỏi phòng nghỉ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thứ đáng sợ không phải là ma quỷ [2314 chữ]

Bé con à, em phải hiểu, trên đời này đáng sợ nhất không phải ma quỷ mà là lòng người.

Đoạn phim tình cảm có lâm ly bi đát như mong muốn của đạo diễn hay không, Tường Ly không mấy quan tâm.

Nhân lúc mọi người đều đang bận rộn, cô đi tham quan một vòng các khung cảnh được đoàn phim dựng lên. Cảnh quay ngày hôm nay tập trung chủ yếu vào phủ Thân vương, thế nên đại bộ phận mọi người đều có mặt ở đây.

Cả một phủ Thân vương rộng lớn như vậy, các hành lang dài quanh co gấp khúc, núi đá lồm chồm, suối chảy róc rách, cá bơi đập diu. Xa xa kia, bên dưới mái hiên là cả một khoảng đèn lồng đỏ rực. Nếu không nói trước đây là một tòa phủ được dựng lên, Tường Ly sẽ hoàn toàn coi nó trở thành vương phủ thực sự.

Cảnh quay trên sân khấu kịch đã xong xuôi. Bây giờ mọi người đang quay cảnh riêng giữa Duệ Sinh và Phủ Dao trong vườn hoa. Thế nên sân khấu ban nãy còn náo nhiệt, lúc này hoàn toàn lạnh lẽo, vắng vẻ.

Lớp rèm lụa trước cửa bước lên sân khấu nhẹ nhàng đung đưa. Theo thiết kế thường thấy của các kịch lâu, xuyên qua rèm lụa, bước xuống bậc thềm là sẽ tới phòng nghỉ, là nơi thay đồ, trang điểm, nghỉ ngơi của các nghệ nhân.

Tường Ly dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, nhìn mãi nhìn mãi, tựa hồ nhìn thấy trên đó có thêm cái bóng loắt choắt của ba đứa trẻ đang đùa nghịch, nô giỡn, dường như cả sân khấu cũng không chứa hết được niềm vui của chúng. Chẳng mấy chốc, có một bàn tay vén rèm lên: “Còn lên sân khấu làm âm ỉ lên thì tối nay phạt mấy đứa trồng cây chuối.”

Ba đứa trẻ tuy đã nghiêm chỉnh hơn, nhưng vẫn cứ hí ha hí hửng. Người đó bèn lắc lắc đầu với chúng, trong nụ cười có chút nuông chiều.

Giống như một bức ảnh đã cũ, bốn góc đều ủa vàng, bóng người trong ảnh dường như cũng trở nên loang lổ, nhưng khuôn mặt phía sau rèm thì vẫn sắc nét, rõ ràng. Khuôn mặt ấy khi dạy dỗ nghiêm nghị bao nhiêu thì thường ngày lại thân thiện, ôn hòa bấy nhiêu.

Lòng ngực Tường Ly nhói đau, có một khoảnh khắc, cô tưởng như không thở nổi.

Bức ảnh cũ trong đầu chung quy vẫn bị một mối lửa bén vào góc, ngọn lửa liếm dần, liếm dần. Quá khứ, những gì sâu đậm, những gì vui vẻ, tất cả bị thiêu rụi giữa ngọn lửa bốc tận trời cao ấy.

“Sân khấu này được dựng lại theo tỷ lệ của sân khấu trong phủ Thân vương, nghe nói là giống y như đúc.” Sau lưng vang lên giọng Đóa Á.

Cô ấy có vẻ như đang chủ động thân thiết với Tường Ly. Dù thế nào, Tường Ly ban này cũng được coi là đã giải vây cho cô ấy. Cô ấy cảm kích trong lòng nhưng đồng thời cũng tồn tại nghi hoặc. Thương Xuyên là một người kiêu ngạo dường nào, một người VIP như anh ta, e rằng không ai dám nói chuyện.

Nhưng Tường Ly lại đơn thương độc mã, ngữ khí không hề khách sáo chút nào. Điều càng khiến người ta sùng sốt là Thương Xuyên không hề tức giận, lại ngoan ngoãn nghe lời?

Cảnh tượng vừa rồi chắc đã khiến tất cả mọi người thẳng thốt.

Tường Ly không quay đầu nhìn cô ấy, vẫn mãi miết nhìn sân khấu, khi lên tiếng có phần nào do dự: “Phủ Thân vương mà cô nói là ý chỉ chỗ ở Tây Hoàng Thành Căn sao?”

“Đúng vậy.” Đóa Á luôn theo sát bộ phim này, thế nên nắm vô cùng rõ về nội dung của phim: “Phủ đệ trong phim chính là phủ Thân vương ở Tây Hoàng Thành Căn. Nghe nói lúc đầu, khi sáng tác kịch bản này, biên kịch đã tốn không ít công sức, hình như là cải biên dựa trên những câu chuyện có thật trong phủ Thân vương đấy.”

Tường Ly hoàn toàn đồng tình. Đừng nói là một căn phủ Thân vương, cho dù tìm kiếm một căn nhà dân bình thường đã có niên đại thì ở đó vẫn tích tụ vô số những câu chuyện đủ để làm phim.

Đóa Á kể hăng say, lại tiếp tục: “Thật ra, tôi cảm thấy, lúc trước khi sáng tác kịch bản ‘Phù Sinh’ này, biên kịch chỉ đơn thuần muốn viết một câu chuyện tình yêu đẹp mà thôi lương. Chỉ có điều sau khi quay xong lại thể hiện được quá nhiều điều cho hậu thế, các loại tư tưởng đều được nâng tầm, giống như Hồng lâu mộng vậy.”

Tường Ly không lên tiếng.

Thấy vậy, Đóa Á có phần ngượng ngập. Cô ấy chưa thân với Tường Ly, thế nên cũng không nắm rõ sở thích và cá tính của cô. Ngẫm nghĩ một chút, cô ấy nói: “Thật ra, trong phủ Thân vương lưu truyền một phiên bản câu chuyện khác nữa.”

“Nói thử xem” Tường Ly lên sân khấu từ một bên cánh gà, ngắm nhìn bức tranh điêu khắc trên trụ cột. Tuy rằng chỉ khắc tạm thời nhưng cũng phải kinh ngạc khen ngợi vẻ đẹp của nó.

Đóa Á cũng đi lên theo cô: “Nghe nói năm đó, một tiểu thiếp mà thân vương sủng ái nhất đã mê một con hát, thường xuyên đi nghe anh ấy hát kịch. Lâu dần, con hát cũng một lòng chung thủy với tiểu thiếp. Hai người âm thầm hứa hẹn, còn hẹn ước đời này kiếp này không chia lìa. Kết quả, chuyện này bị quản gia trong phủ phát hiện ra, mách cho thân vương. Thân vương phẫn nộ, sai người đánh gãy hai chân của con hát và giam lỏng tiểu thiếp lại. Con hát tuy đã tàn phế nhưng tình yêu dành cho tiểu thiếp vẫn không thuyên giảm. Đêm nào anh ấy cũng leo lên kịch lầu của đệ phủ, hát kịch cho tiểu thiếp nghe qua một bức tường cao chót vót. Cứ như vậy, hai người họ một người ở trong, một người ở ngoài đã dùng tiếng hát để thổ lộ nỗi đau trong lòng.”

Tường Ly vén rèm, nhẹ nhàng đáp: “Chuyện này có vẻ khá giống câu chuyện của ‘Phù Sinh’, chỉ có điều trong ‘Phù Sinh’, Duệ Sinh yêu tiểu thư của phủ Thân vương.” Lúc trước khi Bộ phim “Phù Sinh” nổi tiếng khắp trong Nam ngoài Bắc, cô vẫn còn nằm trong nôi. Sau khi nghe tin Thương Xuyên nhận bộ phim này, cô mới nhân lúc rảnh rỗi xem qua một lượt. Đối với cô mà nói, cô không dành quá nhiều cảm xúc.

“Đúng vậy, lời đồn đại về phủ Thân vương chung một mạch với câu chuyện Phù Sinh. Nhưng đây mới chỉ là phần đầu của lời đồn.” Đóa Á tỏ ra bí hiểm: “Còn cả một đoạn sau nữa. Vị thân vương đó cuối cùng biết được con hát và tiểu thiếp vẫn lén lút gặp gỡ, quyết tâm tàn nhẫn dứt tình, giết chết con hát. Sau khi biết được tin ấy, tiểu thiếp phát điên, chẳng bao lâu sau đã có một lời đồn ra ngoài rằng tiểu thiếp đã thất cổ tự tử trên cây xà trong kịch lầu. Một người chết trong vương phủ thâm sâu, một người chết bên ngoài tường bao cao vút, hai bên xa cách, vĩnh viễn chẳng thể gặp nhau. Kể từ ngày đó, ai ai cũng đồn thổi câu chuyện trong vương phủ có ma. Có người thường xuyên nghe thấy tiếng hát kinh kịch vọng ra từ trong kịch lầu của phủ đệ. Mọi người đều nói đó là hồn ma của tiểu thiếp chưa thể siêu thoát. Cô ấy đang tìm linh hồn của con hát bằng chính những khúc kinh kịch khi xưa của hai người. Mãi sau này, phủ Thân vương không còn nữa, nhưng lời đồn thì vẫn còn đến tận bây giờ.”

Nửa sau của lời đồn ngược lại khiến Tường Ly chú ý. Cô quay người lại nhìn Đóa Á, nghi hoặc: “Ý của cô là, tòa vương phủ ở Tây Hoàng Thành Căn có ma?”

“Đúng vậy, tòa phủ Thân vương đó cùng với Căn nhà số 81 kinh thành nổi tiếng ngang nhau, đều là những căn nhà ma của Bắc Kinh.” Đóa Á nói.

Tường Ly chìm vào trầm tư.

Sao cô lại loáng thoáng nghe nói Skyline có ý thu mua căn nhà đó chứ? Mảnh đất đó tác đất tác vàng, tuy rằng cô không rõ ý đồ của Lục Đông Thâm, nhưng nếu mua được dĩ nhiên là tốt. Nhưng sao bỗng dưng lại thành nhà ma rồi?

Bởi vì địa điểm quay phim nằm ở Hoài Nhu, cách xa trung tâm thành phố, còn khá xa nơi ở của Tường Ly, thế nên buổi tối cô ở lại cùng đoàn phim. Phòng Truyền thông sắp xếp một phòng ngủ cho cô.

Thương Xuyên quay phim cả ngày, đến hơn chín giờ tối vẫn chưa nghỉ.

Hoài Nhu nhiều non nước, nhiệt độ ban ngày cũng thấp hơn trong thành phố vài độ, đến tối lại càng lạnh lẽo hơn. Đã lâu lắm rồi Tường Ly mới lại làm quen với không khí Bắc Kinh đầu xuân. Cô mở điều hòa ấm, pha một tách trà nóng.

Làm xong những việc ấy, cô nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm.

Ở đầu kia, nghe giọng anh có vẻ mệt mỏi, nhưng chất giọng trầm ấm vẫn cực kỳ dễ nghe: “Sao em lại vào ở cùng đoàn làm phim?”

Gió ấm thổi vào mặt, Tường Ly nằm ườn trên sofa, uể oải đáp: “Tôi đi theo thần tượng.”

Đầu kia bật cười: “Đi theo thần tượng? Hay là đến để hăm dọa thần tượng hả?”

Tường Ly bĩu môi, người đàn ông này đúng là có “Thuận phong nhĩ”, “Thiên lý nhãn”, một chút chuyện còn con cũng có thể lọt tới tai anh.

“Anh gọi điện đến không phải để củng cố ngôi sao mới ký hợp đồng với mình đấy chứ?” Cô hỏi.

“Đúng là có người dễ cung, thế nên mới phải cất công gọi điện thoại tới.” Anh đáp: “Hoài Nhu không giống khu trung tâm, đừng đi lại lung tung. Hôm nay muộn quá rồi, em nghỉ ngơi đi, mai tôi tới đón em.”

Đầu óc Tường Ly xoay tròn mấy con đường, sau đó cô nói: “Không cần đâu, tôi bảo phòng Truyền thông chuẩn bị xe là được rồi.”

“Người của phòng Truyền thông theo dõi tiến độ bộ phim là đủ rồi lại còn phải lo cho em nữa à? Đừng tạo thêm phiền phức cho họ nữa.”

Tường Ly nhất thời không tìm được lý do thích hợp để lấy cớ. Thấy anh chuẩn bị ngắt máy, cô vội lên tiếng: “Áy, Lục Đông Thâm...”

“Ừ?”

“À... Liên quan tới phủ Thân vương ở Tây Hoàng Thành Căn, Skyline có phải có ý muốn xen vào không?” Cô hỏi.

Lục Đông Thâm không giấu cô: “Đúng vậy, hơn nữa còn chắc chắn.”

Tường Ly sửng người, nói ngay: “Tôi có nghe nói một số tin đồn liên quan đến phủ đệ đó.” Sau đó cô tường thuật lại cho anh nghe câu chuyện mà Đóa Á kể.

Đợi cô nói hết chuyện, Lục Đông Thâm mới phát biểu ý kiến: “Bé con à, em phải hiểu, trên đời này đáng sợ nhất không phải ma quỷ mà là lòng người.”

~Hết chương 135~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Quá khứ như lá rụng hoa rơi [2348 chữ]

Ở trong mắt tôi, có lúc tình bạn giữa đàn ông còn xúc động lòng người hơn cả tình yêu nam nữ.

Lòng người khó đoán, hiểm ác hơn ma quỷ, cô từng được lĩnh giáo. Suốt ba năm ở Thương Lăng, ngày tháng tuy trôi qua vụn vặt nhưng lại khiến cô tìm về được sự ấm áp của nhân tính.

Người Thương Lăng không đến mức giàu có, dư dả nhưng chỉ số hạnh phúc rất cao. Họ hài lòng với cuộc sống đủ ăn đủ mặc. Cho dù là các nhà làm ăn buôn bán có quan hệ cạnh tranh trong cổ trấn, một khi cửa hàng đã đóng cửa là họ lại có thể tụ tập thoải mái uống cùng nhau một vò rượu lúa mỳ. Hoặc vào những buổi chiều nhàn tản, pha một bình Phổ Nhĩ, nhiệt tình mời khắp xóm giềng.

Tại cô đã sống quá bình yên ở đất Thương Lăng, đến nỗi sau khi trở về Bắc Kinh nhất thời bỗng không quen với cuộc sống đầy mưu mô, toan tính. Đến nỗi, chỉ một câu nói của Lục Đông Thâm cuối cùng đã khiến cô nhớ lại, cô cũng đã từng như cá gặp nước giữa những ngày tháng đối gạt lẫn nhau này.

Khi Thương Xuyên gõ cửa phòng cô đã là hơn mười giờ.

Ngoài trời, cơn mưa đêm bắt đầu rơi.

Có lẽ vì luôn được trợ lý che ô cho, cậu không ướt một chút nào, nhưng khắp người lại bao bọc một làn khí lạnh giữa nơi rừng núi này.

Cậu dặn dò trợ lý mấy câu rồi bảo người đó đi trước. Người trợ lý ngập ngừng nhìn Tường Ly một lúc mới rời đi, ánh mắt đó hoàn toàn giống như sợ cô sẽ ăn thịt Thương Xuyên vậy.

Tường Ly dựa vào khung cửa, khoanh tay nhìn cậu ấy. Thương Xuyên đã tẩy trang sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú tựa như trăng trong núi, hoa dưới nước, từng đường nét đều rất sáng, thân hình cao lớn. Cho dù không cười thì đầu mày cuối mắt cũng khiến người ta si mê.

Thông thường làm nam diễn viên sợ nhất là quá đẹp trai, vì khán giả khi xem phim rất dễ thoát ra khỏi vai diễn. Một gương mặt quá ưa nhìn cũng làm hạn chế con đường phát triển sự nghiệp, thế nên thường thì những người thuộc diện đẹp trai đều phát triển theo con đường “minh tinh lưu lượng”*. Nhưng Thương Xuyên thì khác, cậu có một gương mặt minh tinh nhưng chung quy vẫn đi theo con đường thực lực.

**Những ngôi sao dùng khả năng thu hút lượt tiếp cận của mình để phát triển sự nghiệp.*

Mấy năm nay, cậu thử thách qua không ít vai diễn, đẹp có, xấu có, mập có, gầy có, chính diện có, phản diện có, đơn thuần có, phức tạp có... Cậu không phải là một người quá quan tâm tới tướng mạo của mình, cậu chỉ quan tâm tới vai diễn.

Giống như vai Luật Sinh lần này cũng là một thử thách không nhỏ. Sự quy củ và vẻ đẹp của nhân vật kịch Thanh y đều phải được thể hiện hoàn toàn, triệt để. Mà trong số các nam diễn viên trẻ hạng A hiện tại, ngoài Thương Xuyên ra, không mấy người có thể làm được.

“Phù Sinh” sở dĩ được chú ý như vậy, không những vì sự kinh điển của họ, phần nhiều là vì vai diễn Luật Sinh mà Thương Xuyên nhận được quá nhiều người mong chờ. Lúc đó khi ảnh phim được công bố, Thương Xuyên mặc lên người bộ Thanh y, đôi mắt đẹp đảo đảo, khiến khán giả gào thét rằng người có thể phản xuyên* vào vai một nhân vật kinh kịch sâu sắc đến thế, ngoài Trương Quốc Vinh đã qua đời ra chỉ còn Thương Xuyên mà thôi.

**Phản xuyên: Diễn viên phản xuyên chỉ những diễn viên vào vai một nhân vật khác với giới tính ngoài đời của mình.*

Thương Xuyên nhìn cô chăm chăm, không nói không cười.

Tường Ly cũng không lên tiếng.

Lát sau, Thương Xuyên mới nói: “Không định mời tôi vào trong sao?”

Tường Ly ra hiệu cho cậu nhìn thời gian: “Cậu không sợ những lời đồn đại, nhưng tôi sợ.”

Thương Xuyên nhìn cô chăm chăm: “Sợ? Trên đời này vẫn còn có chuyện khiến cậu sợ cơ à? Nếu cậu sợ, cậu đã chẳng quay về.” Dứt lời, cậu đi thẳng vào phòng.

Ngoài cửa sổ, mưa đêm vẫn vũ. Mưa ở núi thường là như vậy, nhất là mưa ở phương Bắc. Một khi có mưa sẽ ào ào như trút nước, hoặc liên miên không dứt. Không giống như mưa ở Thương Lăng, mưa mưa tạnh tạnh.

Thế nên con mưa cũng phần nào giống tính cách của người dân vùng ấy. Người phương Nam ôn hòa nhã nhặn, người phương Bắc phóng khoáng, rõ ràng.

Thương Xuyên là người phương Bắc, thế nên làm việc hay ăn nói cũng thoải mái, không cả nể. Tường Ly bẻ tách trà đã pha sẵn từ lâu lên. Tuy rằng trở về Bắc Kinh nhưng cô vẫn giữ thói quen nấu trà như khi ở Thương Lăng. Cho dù ở trong khách sạn không có dụng cụ pha trà, cô vẫn dùng nước nóng làm chín trà.

Thương Xuyên nhìn chăm chăm tách trà trong vắt trước mắt, giống hệt như tách trà cô đưa ban sáng. Cậu không uống, chỉ dùng tay xoay nhẹ tách trà. Hương trà từ từ lan tỏa. Cậu khẽ nói: “Tía tô đất và nữ lang, lần gần nhất được uống đã cách đây ba năm rồi.”

Tường Ly ngồi xuống đối diện cậu, cũng tự rót cho mình một tách: “Vai diễn Luật Sinh đi sâu vào lòng người. Bản kinh điển vẫn còn bay ra trước mắt. Cậu sốt sáng, thậm chí phát rồ cũng là chuyện bình thường. Máy ngày nay uống nước cứ cho thêm nữ lang vào, có thể giải tỏa nỗi bất an, lo lắng trong lòng.”

Thương Xuyên uống cạn tách trà, rồi đặt chiếc tách xuống, hỏi cô từng từ từng chữ: “Vì sao cậu lại quay về?”

“Vì sao tôi không thể quay về?” Tường Ly thần nhiên hỏi ngược lại.

Thương Xuyên nhú mày.

“Thật ra cậu không cần lo lắng. Vai diễn Luật Sinh nếu cả cậu cũng không thể hiện được thì hiện tại không còn ai diễn hay được nữa.” Tường Ly thêm trà cho Thương Xuyên: “Năm xưa lúc chúng ta xem ‘Bá vương biệt cơ’ cậu từng nói, nếu lúc đó cậu có thể vào vai Trình Diệp Y, thì chết cũng cam lòng. Luật Sinh há chẳng phải chính là một Trình Diệp Y thứ hai chứ? Hơn nữa cậu còn hơn Trương Quốc Vinh ở chỗ, có căn bản diễn hí khúc.”

Thương Xuyên âm thầm uống trà, một lúc lâu sau mới nói: “Sở dĩ tôi nhận bộ ‘Phù Sinh’ này không phải vì Luật Sinh quá giống Trình Diệp Y, mà vì Đinh Lương.”

Đinh Lương?

Tường Ly sửng người.

Thương Xuyên nhấp một ngụm trà, hương nữ lang và tía tô đất hòa trộn vào nhau, quần bên nơi đầu lưỡi, giống như một vết thương nào đó đang bị lôi kéo, bị gầy vò.

“Trong bộ phim này không chỉ có tình yêu mà còn có tình bạn. Tình yêu của Luật Sinh và Phù Dao dĩ nhiên rất cảm động lòng người, nhưng tình bạn của Luật Sinh và Đình Lương cũng khiến người ta cảm thán không thôi. Hai người họ học nghệ cùng nhau từ nhỏ, đã trải qua thời thơ ấu nghịch ngợm, đi qua thời kỳ loạn lạc. Mỗi lần Luật Sinh gặp nạn, Đình Lương đều ra tay tương trợ. Nhưng điều khiến Luật Sinh nuối tiếc là, chiến tranh nổ ra, Đình Lương mất tích. Trước khi chết, Luật Sinh cũng không được gặp Đình Lương lần cuối. Ở trong mắt tôi, có lúc tình bạn giữa đàn ông còn xúc động lòng người hơn cả tình yêu nam nữ.”

Sự kinh ngạc ban nãy của Tường Ly đã chìm xuống đáy rồi, thay bằng vẻ bình thản như mọi khi. Cô nói: “Cuộc đời như vở kịch, vở kịch như đời người, e rằng những người làm diễn viên như cậu càng thấu hiểu hơn.”

Thương Xuyên khẽ thở dài: “Phải đấy, cũng chẳng hiểu làm sao, thời gian gần đây tôi thường xuyên nằm mơ. Giấc mơ giống như những chuyện đã từng xảy ra, cũng giống như những chuyện xảy ra trong phim. Nhưng mơ thấy nhiều nhất chính là cảnh ba chúng ta nô đùa cùng nhau trên sân khấu, và từng cảnh từng cảnh khi sư phụ dạy chúng ta hát hí khúc nữa.” Cậu ngược mắt lên nhìn cô: “Trước kia cậu còn hay cùng chúng tôi tới Lê Viên chơi đùa, xướng âm, luyện giọng. Bây giờ thì sao?”

Tường Ly vẫn về tách trà, bỗng chốc cảm thấy nó nặng tựa ngàn cân, cô dứt khoát không uống nữa: “Đã lâu lắm không hát rồi.”

Thương Xuyên tựa người ra sau, nhìn cô: “Đúng vậy, thời gian thấm thoát trôi, người đi, trà nguội. Chỉ có điều, tôi vẫn còn nhớ như in câu nói của sư phụ. Người nói, trong ba người, cậu là người có năng khiếu nhất.”

Trái tim Tường Ly chợt lỡ nhịp.

Cô có những quá khứ không dám nhìn lại, nhưng nếu cứ vứt hết đi thì trong đó vẫn lại có những hồi ức tươi đẹp còn sót.

Thương Xuyên, chính là một đóa hoa dịu dàng bung nở trong quãng ký ức đau khổ thấm thương của cô, cho dù từ lúc mới sinh ra cô đã được định sẵn mạng thân phận của một đứa trẻ mồ côi.

Từ nhỏ cô đã sống trong Viện phúc lợi. Từ khi hiểu chuyện, người thân nhất của cô chính là Viện trưởng và đám bạn cùng Viện.

Nhưng mấy đứa trẻ khác đều sống khá ích kỷ, thế nên người có thể chơi rất thân với cô chỉ có Thương Xuyên.

Lúc đó cậu tên là Thương Xuyên, bây giờ dù đã nổi tiếng vẫn không đổi tên, mặc kệ việc đám nhà báo tung tin rằng rộ chuyện cậu đã từng sống trong Viện phúc lợi và được nhận nuôi sau đó.

Trong Viện phúc lợi, không có đứa trẻ nào không muốn được nhận nuôi. Chỉ có Thương Xuyên là nắm tay cô và nói: “Tôi không muốn được nhận nuôi, nếu bị nhận nuôi sau này tôi sẽ không được gặp cậu nữa.”

Thương Xuyên nhỏ hơn cô mấy tháng. Đương nhiên, cả cô và Thương Xuyên đều giống nhau, không ai biết ngày sinh tháng đẻ chính xác của họ. Ngay bản thân họ cũng không biết, thế nên cái gọi là sinh nhật và năm sinh đều do Viện phúc lợi tính toán đại khái.

Lúc đó cô cũng không muốn bị nhận nuôi, nhưng ý trời là vậy, cô được cha mẹ nuôi hiện giờ đón đi trước Thương Xuyên.

Bố mẹ nuôi coi cô như con đẻ. Cô xin họ được đưa về Viện phúc lợi để thăm Thương Xuyên, họ cũng chiều cô.

Hôm đó, cô gặp được gia đình nhận nuôi Thương Xuyên trong Viện phúc lợi.

Một đại sư kinh kịch đức cao vọng trọng, cũng là một nhà từ thiện nổi tiếng. Ông ấy nhận nuôi Thương Xuyên đồng thời hỏi đứa con đi cùng mình: “Con có thích em trai này không?”

Đứa trẻ đi cùng ông ấy ăn mặc cao quý, nét mặt cũng tuấn tú, quý phái. Cậu bé ấy nắm lấy tay Thương Xuyên và nói: “Sau này em chính là em trai của anh. Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Đứa trẻ đó, chính là Tà Thời.

~Hết chương 136~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Đợi tôi [2540 chữ]

Thứ thay đổi chỉ có thời gian thôi.

Tà Thời sinh ra trong một gia đình nhiều đời theo nghiệp hí kịch, bố anh – Tà Quốc Đảng được mệnh danh là nghệ nhân hí kịch. Các đời chú bác, tiền bối trong nhà họ Tà cũng đều nhiều đời vào cung diễn kịch cho Hoàng thất, được Hoàng gia khâm điểm, nếu đặt vào thời đại ngày nay thì có thể nói là đại sư thuộc hàng quốc gia.

Nhưng mọi vinh hoa của nhà họ Tà đều dừng lại ở Tà Thời, vì anh hoàn toàn không thích hí kịch, cũng không thích hát hí khúc. Vì chuyện này, những đứa trẻ mà Tà Quốc Đảng nhận nuôi cũng phần nhiều là muốn bồi dưỡng cho thế hệ sau.

Thế nên ngày hôm đó Tà Quốc Đảng đã nhìn thấy Thương Xuyên, cũng đồng thời nhìn thấy Tường Ly đứng dịp tới thăm Thương Xuyên. Lúc đó, Tà Quốc Đảng bảo Tường Ly nói vài câu để nghe thử giọng. Cô không hiểu gì, bèn làm theo. Tà Quốc Đảng cảm thán: *Đứa trẻ này có căn có cốt theo nghiệp hí kịch đấy, một mầm giống tuyệt vời.*

Cô không hiểu vì sao Tà Quốc Đảng có thể nhìn ra được điều đó, tóm lại, bố mẹ nuôi của cô thấy có một nghệ nhân hí kịch tiếng tăm lấy lòng nhận xét về con mình như vậy dĩ nhiên là rất vui, còn tha thiết mong Tà Quốc Đảng sẽ nhận cô làm học trò.

Khoảng thời gian vui vẻ nhất thời thơ ấu e rằng chính là những năm tháng cô sống trong kịch lâu, hát ca diễn múa. Cô học không tập trung chút nào, nhưng Tà Quốc Đảng lại dạy dỗ rất hết lòng. Tuy rằng Thương Xuyên được Tà Quốc Đảng nhận làm con nuôi, nhưng cũng phải gọi Tà Quốc Đảng một tiếng “sư phụ” theo đúng quy tắc của ngành nghề.

Thật ra lúc đó cô hoàn toàn không hiểu sự nặng nề và trang nghiêm của hí kịch, suy nghĩ duy nhất muốn học hí kịch là để có thể thường xuyên gặp Thương Xuyên. Và một người nữa cũng không nghiêm túc như cô là Tà Thời. Anh có một khứu giác nhạy bén. Trùng hợp thay, cô cũng vậy. Dần dần, hai người họ đều có hứng thú hơn với cô cây hoa lá. Vì chuyện này, cô bị Tà Quốc Đảng phạt không ít lần. Ở trong mắt ông, hí kịch là trời, còn tất cả những việc khác đều là bậy bạ.

Cứ như vậy, cô học hí kịch tới khoảng năm mười lăm tuổi rồi cùng bố mẹ nuôi chuyển đến Bắc Kinh. Vài năm sau, họ lại gặp gỡ nhau giữa thành phố Bắc Kinh rộng lớn này.

Năm họ gặp lại, cô đã đi sâu vào lĩnh vực phân tích mùi hương. Tà Thời cũng nghiên cứu chung một chuyên ngành với cô. Còn Thương Xuyên, tuy đã luyện được một giọng hát tuyệt vời nhưng chung quy vẫn không theo ngành hí kịch mà một lòng muốn làm diễn viên.

Vì chuyện này vào một ngày nào đó, ba người họ đều phải quỳ rạp trước mặt Tà Quốc Đảng chịu hình phạt. Cuối cùng, Tà Quốc Đảng vẫn không đành lòng trách mắng họ một câu, chỉ nói: “Luyện công học kịch, thứ luyện được là đức tính, thứ học được là làm người. Mấy đứa đã trưởng thành rồi, có thể kiên trì bền bỉ, nghiêm khắc với chính mình trong lĩnh vực mà mình thích thì cũng không uổng công ta dạy mấy đứa.”

Năm đó, Thương Xuyên đã bộc lộ tài năng của mình trong Học viện điện ảnh. Cô 20 tuổi, Tà Thời 22 tuổi. Tuy rằng cả cô và Tà Thời đều còn theo học nhưng đã đạt được một thành tựu nhỏ trong lĩnh vực mùi hương.

Cho tới, ba năm trước.

Thương Xuyên nhẹ nhàng xoay tách trà, môi lưỡi ngập tràn mùi vị của cây nữ lang. Cậu nói: “Tôi thường hay nghĩ nếu không có cậu thì nhất định không có Thương Xuyên của ngày hôm nay. Bộ phim năm đó đối với tôi quan trọng tới cùng. Nếu không nhờ có một tách nữ lang khi ấy thì tôi nghĩ mình chắc chắn sẽ làm hỏng sự nghiệp của mình.”

Tường Ly rót thêm trà cho cậu: “Năm đó cậu rất căng thẳng, cây nữ lang có tác dụng tuyệt vời nhất chính là giữ bình tĩnh, an thần, lại hợp với thể chất cơ thể cậu, thế nên cũng có thể coi là bốc thuốc đúng bệnh. Mấy năm nay cậu thuận buồm xuôi gió, những người trong giới đều biết cậu ôn hòa, điềm đạm, bây giờ bỗng dưng lại xuất hiện tật cũ, có thể nhận ra cậu rất thận trọng đối với bộ phim này.”

Thương Xuyên từ từ thưởng thức trà như đang đắm chiêu suy nghĩ gì. Rất lâu sau mới lên tiếng, có phần ngập ngừng: “Thật ra mấy ngày nay một là tinh thần của tôi luôn bị vai diễn trong phim ảnh hưởng, hai là cảm thấy...”

Tường Ly cầm tách trà, nhướn mắt nhìn cậu.

Cậu ngẩng lên nhìn thẳng vào cô, không tiếp tục câu nói ban nãy mà hỏi: “Cậu có biết Tà Thời đi đâu về đâu không?”

Ngón tay Tường Ly hơi dùng sức một chút: “Không biết.”

Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm, lát sau mới nói: “Kể từ khi cậu và Tà Thời đều dính dáng tới cái người tên là Nhiều Tồn đó, cả hai đều thay đổi rồi.”

“Thương Xuyên, thứ thay đổi chỉ có thời gian thôi.” Tường Ly khẽ lên tiếng.

“Vậy cậu nói cho tôi biết đi, ba năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thương Xuyên nhíu mày. Ba năm trước, cô và Tà Thời đồng thời mất tám mất tích. Về sau, qua nhiều nguồn tin, cậu mới biết cô đã tới Thương Lăng. Nhưng tin tức về Tà Thời thì từ đầu tới cuối đều không có. Bây giờ cô đã quay trở về, nhưng Tà Thời vẫn bất vô âm tín.

Tường Ly nhìn xuống tách trà, khuôn mặt cô cũng bình lặng như mặt nước trà vậy. Thương Xuyên đợi rất lâu không thấy cô trả lời, bèn ngồi thẳng dậy: “Tôi nghe nói được một số chuyện.”

Bây giờ Tường Ly mới uống cạn trà trong tách, nói: “Một vài chuyện liên quan đến tôi, cậu nghe được cũng rất bình thường.”

“Bao gồm cả việc cậu đã giết Tả Thời rồi vào tù? Lẽ nào tất cả những chuyện này cũng là sự thật?” Thương Xuyên hỏi.

Tường Ly ra sức mim môi: “Không, tôi không giết Tả Thời, hơn nữa, tôi cũng chưa từng ngồi tù!”

“Cậu không giết Tả Thời, nhưng đến nay Tả Thời vẫn không một chút tung tích.” Thương Xuyên nhìn cô chăm chăm: “Chúng ta lớn lên cùng nhau, tuy rằng về sau có xa cách vài năm nhưng tôi tin là tôi vẫn khá hiểu cậu. Cậu trốn tránh ở Thương Lăng ba năm, bây giờ nếu đã dám quay về thì nhất định là về đây vì chuyện của Tả Thời. Lẽ nào Tả Thời bị người khác hại chết?”

Ngừng một chút, Thương Xuyên bổ sung thêm: “Hoặc là Nhiều Tôn cũng không tránh khỏi can dự!”

Hơi thở của Tường Ly như bị một lưỡi cưa xén qua, mỗi nhát cưa đều lại sống mũi đau đớn. Cô lắc đầu: “Cũng không liên quan đến Nhiều Tôn.” Cô ngẩng lên nhìn Thương Xuyên: “Hơn nữa tôi quay về, chỉ vì muốn quay về thôi.”

Thương Xuyên nhìn cô về hồ nghi.

“Tôi về đây là muốn giải quyết một số chuyện, nhưng không phải như cậu nghĩ.”

Thương Xuyên khẽ nheo mắt lại: “Ý của cậu là Tả Thời chỉ mất tích?”

Tường Ly cắn môi: “Phải.”

Thương Xuyên không nói nữa, dựa vào lưng ghế sofa, tay vẫn xoay nhẹ nhàng tách trà. Tường Ly chỉ cần hơi ngược mắt lên là có thể nhìn thấy động tác xoay trà ấy, đó là cử động Tả Thời quen dùng khi uống trà.

Rất lâu sau, Thương Xuyên mới lên tiếng, thanh âm rất trầm: “Những cô nhi giống như chúng ta, cho dù cố gắng cả đời thật ra thì vẫn cô độc. Trên đời này tôi không có người thân nào cả, ngoài sư phụ ra thì chỉ còn cậu và Tả Thời. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, Tả Thời cũng vậy. Ở trong mắt tôi, hai người còn quan trọng hơn cả tính mạng của tôi nữa. Thế nên, nếu cậu có gì giấu giếm không nói với tôi thì tôi còn khó chịu hơn là bị giết chết.”

Tường Ly nhìn Thương Xuyên về đau lòng: “Có những chuyện không nói, không vì lý do gì khác, chỉ là không biết phải mở lời thế nào mà thôi. Thương Xuyên, tôi không muốn nhắc lại chuyện của ba năm trước. Mà tôi nghĩ... Nếu đôi lại là Tả Thời, anh ấy cũng chọn cách không nhắc đến giống tôi.”

Thương Xuyên từ từ uống hết tách trà: “Cậu có những chuyện cậu không biết nên nói thế nào, ví dụ như Tả Thời, ví dụ như những lời đồn đại về cậu. Tôi cũng có những chuyện tôi không biết nên nói thế nào, ví dụ như câu nói còn dang dở của tôi ban nãy.”

“Cũng liên quan đến Tả Thời?” Tường Ly nhảy cảm hỏi.

Thương Xuyên gật đầu, đặt tách trà xuống: “Thật ra... tôi vẫn luôn có một dự cảm” Cậu như nhìn mảy nhìn cô: “Tôi cảm thấy, Tả Thời đã chết rồi.”

Trái tim Tường Ly chợt nghẹn lại.

*“Anh hùng thất bại, ngược lại bị tiểu nhân ức hiếp, căm hận người nghĩa hiệp, đổ kị kẻ hiền tài, hạn trong ba ngày, lập xong danh trạng, mong được chấp nhận...”**

****Một đoạn hí kịch đã được dịch nghĩa.***

“Không, đừng ép tôi! Cầu xin anh...”

“Anh là đồ điên! Anh sẽ gặp báo ứng đấy!”

“Liệu có gặp báo ứng hay không thì không biết, tôi chỉ biết, từ nay về sau sẽ không còn ai tin lời cô nói nữa...”

*“Hạ Hạ...”**

****Toàn bộ xưng hô trong đoạn thoại in nghiêng chưa rõ giới tính, chưa rõ tuổi tác, chỉ tạm đặt.***

Tường Ly choàng tỉnh giấc, câu cuối cùng vọng lại bên tai là danh xưng mà Tả Thời hay dùng để gọi cô. Trán lấm tấm mồ hôi, lạnh lẽo, cho dù trong phòng gió điều hòa đang thổi vù vù, cô vẫn cảm thấy buốt giá.

Cái lạnh lẽo tận đáy lòng làm sao điều hòa có thể sưởi ấm được? Hướng hồ đây còn là tiết trời đầu xuân mới ấm và còn giữ khá nhiều lạnh?

Tường Ly vui mặt vào lòng bàn tay, tất cả quá khứ đều hóa thành ác mộng, giống ma oan hồn đòi mạng đang bám riết lấy cô.

Oan hồn...

Cô bất thành linh nhớ lại câu nói cuối cùng của Thương Xuyên: Tội đó, hình như tôi đã nhìn thấy Tả Thời hát kịch trên sân khấu. Câu hát *“Căm hận người nghĩa hiệp, đổ kị kẻ hiền tài, hạn trong ba ngày, lập xong danh trạng, mong được chấp nhận...”* vẫn cứ trúc trắc khó nghe như ngày nào.

Từng sợi dây thần kinh của Tường Ly giật lên đau nhức, giống như có ai cầm dao khoắc nặng lên trong đầu vậy. Phải, trong mơ cô cũng mơ thấy cảnh anh hát khúc đó.

Bàn tay cô đang run rẩy, khí lạnh giống như bàn tay bóp chặt cổ cô, khiến cô không sao hít thở nổi, tưởng ngạt thở. Một sự tuyệt vọng và sợ hãi chưa từng có quán chặt lấy cô, khiến cô không thể ở đây thêm một giây một phút nào nữa.

Cô lần sờ tìm ra di động, khi ấn nút gọi tay vẫn còn run. Sau khi thực hiện cuộc gọi, cô bỗng dưng không biết phải mở lời thế nào. Ngay cả việc vì sao gọi cho anh cô cũng không rõ, chỉ cảm thấy, vào lúc này dường như chỉ có anh mới có thể mang tới cho cô ấm áp.

Thanh âm ấy rất khê, rất dịu dàng. Thấy cô gọi mà không nói gì, anh hỏi: “Sao vậy?”

Tường Ly dựa vào đầu giường, từng lớp khí ấm áp như đê thẳng xuống người, nhưng cô vẫn không sao cảm thấy hết lạnh. Cô khô họng lên tiếng: “Anh vẫn chưa ngủ sao?”

“Ừm.”

Cô nhìn giờ, hai giờ sáng.

“Lục Đông Thâm” Cô ra sức nắm chặt di động: “Tôi muốn về nhà.”

“Bây giờ ư?”

“Phải, bây giờ.” Nói xong, cả người cô co quắp lại, con rét run trong lòng đủ khiến răng môi của cô va vào nhau lập cập.

“Được, đợi tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Anh không chấp nhận được Tả Thời [2050 chữ]

Anh không cho phép cô lùi bước trước tình cảm của mình nữa, mà chủ động tấn công

Sau khi đặt di động xuống, Tường Ly lập tức thấy hối hận. Cô cảm thấy bản thân đã làm một chuyện hết sức bồng bột. Giờ này rồi, lại còn ở nơi đây, không khác gì mang lại thêm phiền phức cho người ta, cô thậm chí còn không hỏi một câu “Liệu có tiện hay không”.

Nhưng chính vì có cảm giác anh sẽ đến, nên dường như cuộc điện thoại này khiến cô tìm được cảm giác nương tựa, giống như một con thuyền mất hoàn toàn phương hướng trên mặt biển, trong lúc đang hoang mang, bất an thì nhìn thấy một tia sáng vậy.

Cô co quắp hai chân lại, dùng chân quán chặt vào người. Cô cứ thế dựa vào giường, từ từ tìm kiếm lại chút ấm áp, nhưng đầu óc vẫn còn mơ màng, văng vất.

Trong mộng lung, dường như cô nghe được một số âm thanh.

Mờ mờ ảo ảo giống như có ai đang luyện giọng, i i a a. Thanh âm đó lúc có lúc không, xa xôi mờ mờ, giống như gần ngay bên tai, lại giống như xa tận phòng bên. Nhưng cô nhớ rất rõ rằng lúc sắp xếp phòng, Đóa Á đã nói căn phòng cô đang ở nằm ở tận trong cùng, mà phòng bên cạnh chỉ là một kho đạo cụ, không có ai ở.

Hình như lại có tiếng ai gõ cửa, từng tiếng, từng tiếng. Cô muốn ra mở cửa xem rốt cuộc đó là ai nhưng cả người gần như không thể cựa quậy được, giống như bị bóng đè.

Trong mơ hồ, hình như cô lại đi ra cửa, nhìn ra bên ngoài qua mắt thần trên cánh cửa. Ngoài hành lang vắng vẻ, hù quanh không một bóng người, chỉ có một tia sáng rất nhức mắt. Nhưng chẳng mấy chốc, trong quang sáng ấy xuất hiện thêm một cái bóng.

Cô sát lại gần hơn nữa.

Cái bóng kia từ từ dịch chuyển vào trong tầm mắt cô.

Là một người mặc đồ hí kịch, đầu cúi gằm, loẹt quẹt bước chân ra trước cửa phòng. Cô nhìn qua mắt thần, nỗi sợ hãi như một con rết trườn bò trong trái tim. Cô muốn trở lại giường, nhưng vẫn chẳng thể nhúc nhích được, cứ thế nhìn người ấy từ từ ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt không còn được tô vẽ, nhưng ngũ quan lại mờ tịt không rõ ràng, chỉ còn độc hai hốc mắt trống rỗng, từ trong đó máu đỏ đang ròng rọc

chảy xuống.

Một thanh âm điên cuồng bật ra khỏi miệng người đó: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Tường Ly giật mình mở mắt.

Trước mắt đích thực có khuôn mặt của người đàn ông, nhưng không hề đáng sợ. Ngược lại tuần tú, sáng sủa. Anh đưa tay, từng ngón tay gầy chạm nhẹ lên mặt cô: “Bé con?”

Cổ tay áo sơ mi vuông vắn của anh có chút giá lạnh của mưa đêm, nhưng vẫn chẳng ảnh hưởng chút nào đến hơi ấm trên ngón tay anh. Chút ấm áp đó thành dòng chảy, cố gắng xua tan đi sự lạnh lẽo đang quán chặt lấy trái tim cô.

Tường Ly mơ hồ khó hiểu một lúc lâu. Ban nãy cô đã ngủ thiếp đi sao? Còn anh, chỉ vì một cuộc điện thoại của cô mà đã đến đây?

Cô vô tình liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường. 2 giờ 50 phút. Từ trung tâm ra đến đây, anh mất chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Cô sững sờ nhìn anh.

Bất chấp mưa gió, đi với tốc độ của sấm chớp ư? Nếu không sao bả vai của anh lại hơi ướt? Còn cả chân mày khỏe mắt của anh nữa, cô cũng có thể bắt được một phần vội vã, bụi bặm từ chúng.

Lục Đông Thâm quay đầu yêu cầu người nhân viên khách sạn mở cửa cho mình lúc này đi ra. Đợi người đó đi khỏi, thấy cô vẫn đang ngơ ngẩn ngẩn, anh không nhịn được cười: “Sao vậy? Quên mất tôi là ai rồi à?”

Một giây sau, Tường Ly chủ động ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực anh.

Lục Đông Thâm sững người.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng cô thì thầm: “Lục Đông Thâm, anh ôm chặt tôi đi.”

Sau vài giây bàng hoàng, Lục Đông Thâm ôm chặt cô gái trong vòng tay hơn nữa. Cảm nhận được cô đang run rẩy, một tay anh vòng qua người cô, một tay vỗ về lưng cô, giống như an ủi một con mèo. Anh rì rì bên tai cô: “Dù có gặp chuyện gì cũng không cần sợ hãi.”

Ở trong lòng anh, cô dần dần thả lỏng người hơn, giống như một con nhím đầy gai nhọn cuối cùng cũng thu hết mọi sự cảnh giác của mình lại.

Lục Đông Thâm cảm thấy lòng mình ấm áp, là sự sôi sục của cảm xúc, là sự cuộn sóng trong nội tâm.

Suốt dọc đường đi, câu nói của cô cứ văng vẳng bên tai anh: *Lục Đông Thâm, tôi muốn về nhà.* Giọng nói nhỏ bé mà bất lực. Anh nghe mà xót xa, bởi vì cho dù không nhìn tận mắt, anh cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của cô ở đầu bên kia điện thoại.

Không giống với sự bi thương khi đối mặt với cái chết của Đàm Diệu Minh, cũng không giống sự sợ hãi khi gặp một Nhiêu Tôn dồn ép. Cô tro tro, cũng giao cảm xúc yếu đuối nhất của mình cho anh.

Thế nên, một cô như vậy lại khiến anh vừa mừng rỡ vừa lo lắng. Mừng rỡ vì cô đã dần dần mở lòng, sát lại gần anh hơn. Lo lắng vì tình hình của cô ở phía đó.

Từ trung tâm thành phố ra tới quận Hoài Nhu, gần như anh đi với tốc độ tối đa, chẳng biết đã vượt bao nhiêu lần đèn đỏ. Giữa rừng núi, mưa đêm lát phát, căn gác nước rung lắc điên cuồng. Vào một ngày thời tiết khó chịu như thế này mà trái tim anh lại nóng hừng hực.

Anh chỉ hận không thể mọc một đôi cánh để lập tức bay đến trước mặt cô, nói với cô: Đừng sợ, tôi đến rồi đây.

Bây giờ, cô đang ở trong lòng anh, ôm chặt lấy anh như một đứa trẻ. Giữa căn phòng không quá sáng sủa khuôn mặt cô dịu dàng mà tiêu tụy, nhưng lại chủ động sát gần.

Anh biết rõ, vào giờ phút này đây, anh vượt đường xá xa xôi đến đây, trong lòng cô chỉ có cảm động. Là cảm xúc bình thường giữa người và người, nhưng điều anh cần lại không phải là sự cảm động ấy.

Cô cứ thế dựa vào đầu giường, cho dù nằm mơ đôi mày cũng nhíu chặt, một giấc mơ vật vã. Sau khi lệnh cho người nhân viên mở cửa phòng, cảnh tượng anh nhìn thấy là như vậy.

Cô trần trọc trong mơ, miệng lẩm bẩm: Tà Thời.

Tà Thời.

Trong giấc mơ của cô chỉ có một mình Tà Thời.

Bản thân anh rất kiêu ngạo, cũng không mong muốn những chuyện như thế này xảy ra. Anh ngồi ở đầu giường, nhìn khuôn mặt cô, anh nghĩ: Chuyện tình cảm giữa nam và nữ thật là kỳ cục, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, anh bỗng dưng rất đề ý đến sự tồn tại của Tà Thời.

Có lẽ từ lúc Đàm Diệu Minh giao cô cho anh; Cũng có thể từ lúc cô chạy đuổi theo con chuột xạ hương như một đứa trẻ sau đó gào lên thật to: Lục gian thương, anh đừng có nhúc nhích, tuyệt đối không được nhúc nhích; Hoặc có thể là ngày từ lần đầu tiên gặp mặt cô, trên con đường đá xanh nơi thành cổ, giữa cả một đám người, cô nghe thấy tiếng Đàm Diệu Minh gọi và quay đầu nhìn về phía anh.

Sau này, chẳng biết đã qua bao nhiêu đêm mất ngủ, anh luôn nhớ tới buổi chiều hôm ấy. Ánh nắng rất chói chang, cô như được bao trùm trong quang sáng rực rỡ. Xung quanh toàn là những con người ăn mặc kỳ lạ. Duy chỉ có mình cô nổi bật, giống như một thủ lĩnh tinh thần cho họ, thoải mái, tự tại. Tuy rằng chỉ là một cái nhìn từ rất xa nhưng lại khắc sâu.

Thế nên, có lẽ từ ánh mắt đầu tiên ấy, anh đã nhìn thấy cô và lưu giữ bóng hình cô trong tim.

Chính vì như vậy, anh không chấp nhận được Tả Thời.

Ở trong lòng cô, cho dù Tả Thời là một cảnh đẹp say lòng người thì anh cũng phải tự tay xóa bỏ suy nghĩ này từng chút từng chút một. Anh có thể không quan tâm tới quá khứ của cô nhưng như vậy không có nghĩa là anh dung túng cho việc cô giữ mãi bóng hình Tả Thời trong lòng.

Tâm trạng của Tường Ly cuối cùng đã bình tĩnh lại được. Nhưng trong lòng cô bỗng dậy sóng. Cô chui ra khỏi lòng anh, ngồi co người một bên, nhất thời không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Anh cất công tới đây, cố gắng hết mình. Một người đàn ông như thế cứ xuất hiện trước mặt cô theo cách thức đó. Ngoài sự cảm động ra, trong cô còn có sự hoang mang. Không phải là sợ hãi, chỉ đơn thuần cảm thấy một dự cảm đang lan dần trong lòng. Dường như từ buổi tối hôm nay, giữa anh và cô sẽ có thứ gì đó lặng thầm thay đổi.

“Tôi... không nghĩ là anh có thể đến.” Rất lâu sau, cô mới bật ra được một câu. Cô cảm thấy mình rất ích kỷ.

Lục Đông Thâm cười khê: “Không, thật ra em có thể nghĩ được rằng tôi nhất định sẽ đến.” Anh không cho phép cô lùi bước trước tình cảm của mình nữa, mà chủ động tấn công: “Em biết rất rõ, chỉ cần một cuộc điện thoại của em là tôi sẽ tới ngay, dù muộn đến đâu, dù bận cách mấy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Quá phá gia chi tử [3060 chữ]

Tường Ly im bất.

Anh đã nói trúng tim đen. Thật ra khoảnh khắc cô với lấy di động gọi vào số của anh, cô đã biết rõ, bất luận cô đang ở đâu, anh nhất định cũng sẽ tới tìm cô.

Lát sau cô lên tiếng: “Thậm chí anh còn không hỏi tôi có chuyện gì sao?”

Lục Đông Thâm ngồi đó nhìn cô: “Nếu tôi hỏi, em sẽ nói sao?”

Tường Ly trầm mặc. Thật ra cô muốn nói nhưng có những lời không biết nên nói thế nào. Quan trọng hơn là, cô phát hiện mình đang sợ hãi một số chuyện. Ví dụ như, nếu cô nói thật cho anh biết vài chuyện, nghe rồi, anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì?

Thấy cô im lặng, Lục Đông Thâm không giận mà bật cười, giọng vẫn về cầm cô: “Trên đời này không còn chuyện gì quan trọng hơn an nguy của em nữa. Em không sao là được rồi, còn về những chuyện khác hay những lời khác, nếu em không muốn kể, tôi cũng không ép em.”

Tường Ly ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Tuy anh mỉm cười nhưng trong ánh mắt luôn chứa một thứ gọi là “chân thành”, khiến cô tin rằng mọi lời anh nói đều xuất phát từ nội tâm.

Nhớ lại trong lễ tế đông của Thương Lăng, cô đưa ly rượu tới bên môi anh. Anh là người đã từng theo cô lên núi Kỳ Thần, không lẽ nào không ngửi được mùi hương của Quý bát tự. Rõ ràng anh biết cô định làm gì nhưng vẫn không khiến cô khó xử. Anh uống cạn ly rượu đó và hỏi cô đã hài lòng chưa.

Cô không nói thì anh sẽ không hỏi. Phần tình cảm sâu đậm tình nghĩa này, cô tự vấn lương tâm mình, liệu có thể gánh đỡ nổi không?

Nói xong câu ấy, Lục Đông Thâm bất ngờ đổ người về phía trước, nụ cười trong ánh mắt nhuốm một vẻ xấu xa. Anh từ tốn bổ sung thêm một câu: “Tôi chỉ biết rằng cô gái của tôi bây giờ đang cần tôi, vậy là đủ.”

“Ai là cô gái của anh!” Vành tai Tường Ly nóng rực lên, cô nhét gối ôm vào trong lòng anh rồi bước xuống giường.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không đáp lại.

Bộ phận Truyền thông sắp xếp cho Tường Ly một phòng khách sạn. Cô không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ mang các sản phẩm vệ sinh cá nhân và quần áo để thay giặt, thế nên cũng chỉ cần một chiếc vali xách tay nhỏ.

Lúc Lục Đông Thâm bước vào phòng liền nhìn thấy cô quăng đồ đạc khắp mọi nơi và đang ngồi xổm dưới đất hí hục thu dọn. Thật sự không chịu nổi nữa, anh bèn tiến tới kéo cô dậy: “Mấy đồ thay giặt gói gọn lại rồi đưa cho tôi, còn vali cứ để tôi dọn.”

“Thế thì ngại lắm”

“Em mà còn có lúc biết ngại hả? Mau lên, đừng làm lỡ dở thời gian.” Nói rồi, Lục Đông Thâm với lấy một bộ quần áo cô thay ra, đang ném trên sofa.

Tường Ly mím môi, quay đầu đi vào phòng vệ sinh.

Khi quay lại, cô quả thực phải sửng sốt cảm thán. Bên trong vali, đồ đạc được xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi một thứ đồ đều được để vào từng góc theo chủng loại, thoạt nhìn sẽ có cảm giác quy chỉnh như bên trong có từng ngăn vậy. Khi cô đến đây, vali đầy ắp phải có nhồi nhét, sau khi được anh sắp xếp xong lại thấy còn thừa cả đồng hồ.

Cô bước lên, nhìn chỗ quần áo được anh xếp phẳng phiu, vuông vức như từng miếng đậu phụ, nuốt nước bọt: “Lục Đông Thâm, anh từng làm quân nhân hả? Chăn gối ở nhà anh có phải sáng nào cũng được gấp thành hình này không?”

Lục Đông Thâm nhìn cô thờ dãi, chân thành nói một câu: “Em là con gái, có phải vào lúc cần thiết cũng nên có chút khái niệm về phân hóa cấp bậc, chủng loại không?”

Tường Ly không xấu hổ, cũng không bức tức, cô ném túi đồ trang điểm vào vị trí còn trống: “Một cô gái có điệu dáng thực nữ cách mấy cũng không chịu nổi bệnh sạch sẽ và chứng OCD của anh.”

Lục Đông Thâm xoay lại chiếc túi trang điểm, có vẻ không biết nói gì hơn.

Xe chạy thẳng một mạch.

Bắc Kinh sau nửa đêm và trước khi bình minh đến hoàn toàn không tăm tối. Ra khỏi Hoàn Nhu, rẽ vào trung tâm thành phố, cho dù là một con phố se lạnh cũng tỏa ra sự huyền ảo và bận rộn của ban ngày.

Trong ô tô, điều hòa được bật chế độ ấm, trên người cô vẫn khoác chiếc áo dạ của Lục Đông Thâm. Cô vẫn cảm thấy choáng váng và nặng đầu nên dựa vào cửa sổ, mặc cho ngoài kia, những hạt mưa vẫn đang điên cuồng tấp vào.

Tới lúc cô không còn nghe thấy tiếng mưa rơi nữa, xe cũng đã dừng lại, mở mắt ra nhìn cô mới phát hiện đây là một garage, diện tích không thể coi là quá nhỏ, vài chiếc xe khác đang dựng một cách chỉnh tề, đều là các loại xe sang giá không hề rẻ. Có thể nhận ra, đây là một garage riêng.

Tuyệt đối không phải địa bàn của cô.

Cô bừng tỉnh: “Đây không phải nhà tôi.”

“Ừm, nhà tôi mà.” Nói rồi, Lục Đông Thâm tắt máy.

Tường Ly sửng người: “Nhà anh?” Anh đưa cô về nhà anh? Vào giờ này? “Lục Đông Thâm, xét về mặt hành trình, anh đưa tôi về nhà tôi gần hơn chứ?”

Lục Đông Thâm bước xuống xe rồi vòng sang bên cạnh mở cửa ghế lái phụ, gác một tay lên cánh cửa, bật cười: “Chẳng phải em tò mò về cái chốn trong nhà tôi sao?” Nói rồi, anh kéo cô đi ra ngoài.

Cô bị anh kéo thẳng vào trong thang máy, gần như là kháng nghị: “Tôi có chìa khóa nhà anh mà, muốn tới lúc nào mà chẳng được, hà tất phải gấp rút lúc này...”

Kết quả chính là, cô vẫn phải mang cái đầu nặng trĩu bước vào cửa nhà anh.

Khu Chateau, Bắc Kinh.

Chiếm cứ vị trí “mắt rồng” của thành phố, là một “Thủy tinh cung” thực sự.

Lúc trước khi giao chìa khóa cho cô, Cảnh Ninh đã nói: Là khu Chateau của Bắc Kinh. Tôi đã gọi điện thoại báo cho bên đó rồi, cô có thể đến bất cứ lúc nào.

Cô rút cổ, rất lâu sau mới lên tiếng: Chỗ đó mà bỏ không, không thường xuyên về nhà ngủ, đúng là phá gia chi tử!

Bây giờ, cô đang đứng ngay trong căn nhà của tên phá gia chi tử này. Đập vào mắt hầu như là màu xám đậm và màu cà phê, đồ gỗ và đồ inox hòa trộn một cách hài hòa, mặt sàn có sự kết hợp giữa các chất liệu đá granit, da thuộc và thảm.

Diện tích căn nhà đủ lớn, nhưng không có hương vị của gia đình.

Không có những đồ trang trí phức tạp, dưới sàn là lớp đá lạnh lẽo, sạch kinh khủng khiếp. Cô chỉ sợ giẫm chân lên một cái là lưu lại dấu vết.

Giữa các căn phòng chỉ có một mùi hương tinh khiết, không phải là mùi của phòng ngủ. Nếu ngửi kỹ, chỉ là thứ mùi bình thường của nước diệt khuẩn sau khi bốc hơi.

Từ đó có thể suy đoán, người dọn dẹp nơi này cho anh chỉ là một nhân viên vệ sinh theo giờ bình thường, chẳng liên quan gì đến Trần Du hay chỗ công thức kia.

Tường Ly cũng ít nhiều yên tâm hơn.

Sở dĩ từ sau khi có được chìa khóa, cô chưa vội tới nhà anh kiểm tra một lượt bởi vì thứ nhất, hầu như anh chỉ ở lý trong phòng nghỉ tại công ty, thứ hai cô mơ hồ có linh cảm rằng anh không cho Trần Du nhúng tay vào việc quản lý mùi hương tại nhà mình.

Còn về lý do đằng sau chuyện này thì cô không thể nào biết được.

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm mê hoặc lòng người, tầm nhìn rộng của khung cửa sổ sát sàn cực kỳ tuyệt vời, giống như thu gọn cả bầu trời vào trong tầm mắt vậy.

Trên lớp kính thủy tinh đung đưa bóng dáng cao lớn của người đàn ông, càng lúc càng gần hơn. Cho tới khi, anh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô chỉ cảm thấy đầu óc rung rinh và trái tim bất đầu đập loạn nhịp.

“Tắm nước nóng một chút rồi ra uống thuốc, nhiệt độ cơ thể em hơi cao, đừng để bị cảm.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm ấm, bờ môi mỏng cọ nhẹ vào tai cô.

Từ góc độ của cô nhìn qua cửa sổ, càng giống như tai áp má kề. Thế mà cô lại thích như vậy. Qua cửa sổ nhìn ra trời đêm, lồng ngực của anh rộng lớn mà dịu dàng, như mặt biển bao la, biết rõ là nguy hiểm, cô vẫn không nhịn được, chìm đắm vào nó.

“Để tôi bật nước cho em”

“Ày, Lục Đông Thâm...” Cô quay người lại nắm lấy cổ tay áo anh, nhưng rất lâu không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình hỗn loạn như có thiên binh vạn mã lướt qua.

Lục Đông Thâm nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi. Khi ngược mắt lên, cô tựa hồ nhìn thấy một đốm lửa ở nơi đáy mắt anh, nó làm mắt anh rực sáng. Cô biết, chung quy nó cũng sẽ bùng lên hùng hực và nuốt chửng lấy cô.

Rất lâu không thấy cô nói gì, anh bèn mỉm cười, giờ tay xoa đầu cô.

Cô được sắp xếp tắm ở tầng trên.

Lục Đông Thâm sử dụng phòng tắm tầng dưới. Sau khi tắm xong, anh đứng lặng trước gương. Giọt nước từ đuôi tóc chảy xuống xương quai xanh, men theo cơ ngực cuộn cuộn từ từ chảy tiếp. Anh cời chiếc khăn tắm quấn trên hông ra, sau khi nhìn thấy lọ nước hoa nam giới đặt trên kệ gương, anh chợt do dự.

Anh cầm lên ngửi thử, đây là một loại nước hoa trước kia từng được thương hiệu H tung ra tại thị trường Âu Mỹ, mùi rất thuần khiết, và rất được yêu thích. Thế nhưng anh không bao giờ có thói quen xịt nước hoa, thế nên vẫn cứ để ở đó.

Bây giờ...

Anh nhớ tới cô gái đang đứng trong địa bàn của mình ngay lúc này, lồng ngực cuộn trào, sôi sục. Căn nhà này, anh chưa từng chủ động đưa một cô gái nào đến. Nhưng cho dù là vậy, anh cũng cảm thấy nếu cô đã về nhà cùng anh thì có lẽ nên biết sẽ có chuyện gì xảy ra chứ?

Anh cân nhắc mãi lọ nước hoa trong tay. Lục Đông Thâm bỗng dưng có chút căng thẳng, ngọn lửa trong người bùng lên dữ dội, đốt cho cổ họng anh hơi khô rát.

Cuối cùng anh đặt lọ nước hoa xuống, nghĩ bụng: Thứ mùi mà mình còn không thích lắm chắc là cô ấy cũng không thích đâu.

Nhưng ngay sau đó anh lại bật cười.

Thiết nghĩ, Lục Đông Thâm anh tuy không phải kẻ lãng nhăng nhưng cũng không đến nỗi cấm dục. Chuyện nam nữ vui vẻ là quá đỗi bình thường. Anh cũng đâu phải một chàng trai ngây thơ mới lần đầu, thế mà sao tới nay lại lo được lo mất như một gã trai chưa có chút kinh nghiệm nào vậy, thậm chí còn có phản bối rối, luống cuống nữa?

Giống như, mọi sự “đĩ nhiên” hay “đương nhiên” khi làm việc này trước kia đều tan thành mây khói.

Sau khi từ phòng tắm bước ra, Tường Ly lập tức nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Ngay sau đó mặt nóng rực lên.

Anh chỉ quần độc một chiếc khăn tắm. Ánh đèn êm dịu giống như một dòng chảy màu vàng ấm áp chạy dọc từng múi cơ bắp của anh. Cô từng nhìn thấy anh mặc đồ vest cũng từng thấy anh mặc đồ dã ngoại. Tuy có lớp quần áo bên ngoài nhưng cô cũng biết dáng người anh rất đẹp. Tuy vậy đập vào mắt một cách trực diện như ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Lồng ngực như đá tảng lại có xương hõm vai rất sâu, cơ bắp rắn chắc, nhìn xuống dưới một chút còn có đường nhân ngư thấp thoáng.

Anh giống với một người thường xuyên đi đường trường, rèn luyện cho mình một cơ thể tráng kiện khỏe mạnh, hơn là những người đàn ông bụng phệ hay ngồi bàn giấy.

Cô cảm giác con nóng trong hốc mắt tràn xuống miệng, có một ngọn lửa đang bùng cháy. Tựa hồ như ngọn lửa trong mắt anh đã tràn vào cổ họng cô khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn không tưởng.

Lục Đông Thâm chuẩn bị cho cô nước ấm và thuốc cầm.

Nhân lúc uống thuốc, cô liếc mắt nhìn phòng ngủ, hình như đó là... phòng ngủ của chủ.

Uống xong, cô cảm thấy cổ họng mình vẫn khô rát. Cô uống thêm nửa cốc nữa, sau đó hỏi anh: “Tôi nay tôi ngủ phòng nào vậy?”

“Em muốn ngủ phòng nào?” Lục Đông Thâm cười.

Anh đứng quá sát cô. Cô hơi nóng, bèn lùi về sau nửa bước rồi cười khê: “Tùy anh, dù sao thì phòng nào của nhà anh phong cách trang trí chẳng giống nhau, vô cùng lạnh lùng và đơn điệu, đến chỗ nào cũng lạnh như băng ấy.”

Cô lùi anh sẽ tiến.

Cho tới khi anh dồn cô dựa sát vào tường.

Lục Đông Thâm cười thầm: “Làm sao để định nghĩa một phong cách thiết kế không phải là chuyên ngành của tôi. Nhưng tôi cũng lò mò cảm thấy cách định nghĩa của em không hợp với tôi lắm. Nhất là ba chữ ‘tĩnh lạnh nhạt’*.”

****Lục Đông Thâm cố tình hiểu sai ý của Trương Ly. “Tĩnh lạnh nhạt” còn có thể hiểu là chuyện tình dục nhòa, lạnh lẽo.***

Anh như một con báo, vừa nho nhã lại rất có sức tấn công.

Xung quanh Trương Ly như bị thiêu đốt bởi những lời nói không thể trần trụi hơn của anh. Cô đẩy anh nhưng lồng ngực anh như làm cô bồng. “Anh đừng có sát lại gần tôi như thế, nóng quá.”

Không đẩy nổi.

Lục Đông Thâm ngược lại càng tiến gần, cười khê: “Không phải em chê lạnh ư?”

“Tôi...”

Những lời còn lại bị nụ hôn bất ngờ của anh xen ngang.

Lồng ngực Trương Ly tắc nghẽn. Cô giơ tay chặn ngực của anh lại. Nhưng anh giữ chặt cổ tay cô, áp lên tường, khiến cô không thể nhúc nhích.

Hôn, từ sự mon man ban đầu chuyển thành mãnh liệt nồng nàn.

Ngọn lửa rơi vào mắt của cả hai lúc này cháy hừng hực...

~Hết chương 140~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Chúng ta đến với nhau đi [4018 chữ]

Trên đời này dù có hàng ngàn, hàng vạn cô gái tốt đi nữa cũng không tốt bằng cô gái mà tôi yêu.

Ngọn lửa thiêu đốt như cắn da cắn thịt.

Tường Ly cảm thấy mình giống như một người đứng bên bờ vực, còn Lục Đông Thâm chính là cây cà độc dược mọc ngay bên trên vách núi dựng đứng, vươn dài ra chiếc sừng có thể chạm tới trái tim con người rồi mê hoặc cô. Hơi thở quyến rũ ấy nhưng tầng tầng lớp lớp vây giáp bao bọc và quấn chặt lấy cô. Biết rõ rằng chiếc sừng ấy có độc, cô vẫn không kiềm chế được lòng mình, đắm chìm vào đó.

Là một sự dẫn dụ nguy hiểm trí mạng.

Tiến thêm một bước sẽ rơi thẳng xuống vực sâu, thịt nát xương tan.

Đại não không ngừng nhấp nháy một chiếc đèn cảnh báo màu đỏ, tiếng sau gấp gấp hơn tiếng trước. Nhưng trái tim lại giống như bị ngâm trong biển cả bao la, không thể bơi đi được, chỉ có thể để mặc cho sóng lớn ập tới.

Môi lưỡi đan cài.

Lớp râu mới mọc dưới cằm của người đàn ông lần qua lần lại làm cô hơi ngứa ngáy và đau đớn. Hơi thở của anh trở thành một chiếc lưới khổng lồ, điên cuồng quấn lấy hơi thở cô. Bên tai cô là nhịp thở càng lúc càng nặng nề và nóng bỏng của anh. Lưỡi của cô giống như một con lạc đà lạc đường, mặc cho anh dẫn dắt suốt.

Lòng ngực cũng đã bén lửa.

Là ngọn lửa do anh châm lên, dùng bờ môi của anh, những ngón tay gầy của anh và hơi thở của anh.

Cho đến khi.

Cô cảm nhận được cúc áo nơi lồng ngực mình bung ra.

“Lục Đông Thâm” Lời cảnh cáo cuối cùng cũng giúp cô ý thức được sự nguy hiểm của việc cứ tiếp tục. Cô chặn anh lại, bỗng phát hiện lồng ngực anh rất nóng.

Anh hơi ngược mắt lên nhìn cô.

Trong ánh mắt là cả một biển lửa, hùng hực bốc cao, gần như nuốt chửng cả bầu trời.

Tường Ly giật thót người vì một Lục Đông Thâm như vậy.

Lục Đông Thâm không nói gì, lại tiếp tục áp sát khuôn mặt cô.

“Lục Đông Thâm, chúng ta không thể.” Tường Ly giữ chặt bả vai anh, chỉ cảm nhận được ngọn lửa tận sâu trong lòng anh thông qua lỗ chân lông thiêu đốt từng đầu ngón tay của cô, khơi gợi sự cuộn sôi trong huyết mạch của cô.

“Vì sao không thể?” Thanh âm rơi xuống khuôn mặt của cô của Lục Đông Thâm trầm thấp và gợi cảm.

Trái tim của Tường Ly cũng đập loạn nhịp vì câu nói này của anh, hô hấp từ đầu tới cuối không cùng một đường thẳng: “Chúng ta làm vậy... rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?” Lục Đông Thâm khẽ cười, ngón tay nóng rực áp lên má cô: “Em là bạn gái của tôi, nửa đêm nửa hôm ở chung một nhà, cùi khô bén lửa là chuyện rất bình thường mà?”

Ngay lập tức, Tường Ly đã có cảm giác trái tim vọt lên tận cổ họng, trợn trừng hai mắt: “Ai là bạn gái của anh? Lục Đông Thâm, anh ít nhiều cũng đã ngoài ba mươi rồi, sao toàn thích bốc phét thế?”

Lục Đông Thâm nghe xong buông tay, không còn đáng vẻ như cung đã vào nỏ, một tay vẫn chống lên tường, cúi đầu nhìn cô: “Sao tôi lại bốc phét được? Kể từ ngày em theo tôi về Bắc Kinh, em đã là bạn gái của tôi rồi.”

Tường Ly sừng sốt nhìn anh: “Lục Đông Thâm, anh chưa yêu bao giờ phải không? Việc tôi là bạn gái của anh sao tôi lại là người cuối cùng biết chuyện vậy? Yêu đương không phải như vậy đâu.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm có phần ngưng ngáp, nhưng chẳng mấy chốc anh đã điềm nhiên nói một câu: “Tôi hẹn em ăn cơm, đưa đón em đi làm, về nhà, khi đi công tác luôn luôn thông báo tình hình cho em, quan tâm tới cuộc sống và cảm xúc của em, tin tưởng em, bao dung cho em... Tất cả những điều này lẽ nào còn không đủ chứng tỏ chúng ta đang yêu nhau?”

Tường Ly nghẹn lời.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm càng thêm tự tin. Anh đứng thẳng người dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới, tiếp tục “giáo dục”: “Và lại, thái độ của tôi đối với em lần trước còn không rõ ràng sao? Em là một cô gái rất thông minh, không nghe ra được ý tứ trong lời tôi nói ư? Hay em vẫn đứng đây giả vờ ngốc nghếch với tôi?”

Tường Ly nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, lập tức hiểu ra “lần trước” mà anh nói, chính là câu anh nói được một nửa thì dừng lại hôn cô. Anh nói anh

tin tưởng cô, hơn nữa...

Nụ hôn đó thật ra cô đã nghĩ đến, chỉ có điều, không dám suy nghĩ sâu thêm.

“Em tự nói xem, khoảng thời gian này tôi đối xử với em có tốt hay không?” Lục Đông Thâm nhìn cô và nói: “Những việc mà một người bạn trai nên làm tôi đều làm rồi phải không?”

Tường Ly há hốc miệng, rất lâu sau mới nói được một câu: “Chưa tặng hoa...”

Lục Đông Thâm sững người, sau đó mỉm cười: “Em thích kiểu đó hả? Được, tôi nhớ rồi.”

“Không không không, Lục Đông Thâm, anh hiểu nhầm rồi.” Tường Ly vội nói: “Anh đừng nói gì vội, để tôi sắp xếp lại mọi chuyện, đang hơi loạn.”

“Để tôi sắp xếp giúp em.” Nói rồi, Lục Đông Thâm lại định hôn cô.

Tường Ly lập tức né tránh: “Quan hệ giữa hai chúng ta không phải chỉ cần một câu nói của anh là xác định chứ?”

“Vậy em muốn thế nào?” Lục Đông Thâm phì cười: “Muốn tôi tỏ tình trước mặt tất cả mọi người?”

“Ý tôi là, chuyện tình yêu cũng giống như chuyện hôn nhân, đều không phải trò đùa.” Tường Ly nhấn mạnh.

Nghe xong, Lục Đông Thâm không còn dồn ép từng bước nữa. Anh quay người, ngồi lên giường, nhìn cô, trong ánh mắt ít nhiều xen lẫn sự nghiêm nghị: “Hạ Trú, tôi chưa bao giờ chơi trò chơi tình cảm, không giỏi càng khinh mấy kiểu chơi đùa đó. Tôi thích em, nói một cách khác là tôi đã nhìn trúng em rồi. Thế nên, tôi muốn em trở thành bạn gái của tôi có gì không đúng chứ?”

Tường Ly đứng đờ ra đó như một khúc gỗ, nội tâm bị chấn động như vỡ tan thành từng mảnh. Vì những lời thẳng thắn và mạnh mẽ của anh. Trong đầu cô lúc này chỉ còn lại câu nói ấy: Tôi thích em... Tôi đã nhìn trúng em rồi. Sau đó, phải một lúc lâu sau, cô mới bừng tỉnh và nhận ra Hạ Trú mà anh nói là mình.

“Em qua đây.” Anh ra lệnh.

Tường Ly đứng im không nhúc nhích.

“Còn không qua là tôi cưỡng bức em đó.” Lục Đông Thâm chậm rãi nói: “Bây giờ em đang ở trong nhà tôi, một khi hệ thống chống trộm được mở lên, em có mọc cánh cũng không chạy được.”

Người đàn ông bình thường nghiêm túc mà bây giờ lại mang một thái độ băng nháng, một nét phong tình rất khác biệt.

Tường Ly trở nên thông minh: “Anh có tin tôi có thể đánh cho anh nằm liệt giường ba ngày không?”

“Không tin.” Lục Đông Thâm cười, rồi ngoắc ngoắc tay về phía cô: “Hay là chúng ta thử đi, xem ai khiến ai không xuống được giường?”

Tường Ly nghiêng răng, trong lòng hậm hực bật ra hai chữ: Luru mạnh!

“Còn không qua đây? Muốn thử thật sao?”

Tường Ly lê lét như người sắp chết tiến lên. Anh vươn tay kéo cô vào lòng mình. Cô gào ầm lên: “Đừng có mà động chân động tay, anh có thể ngồi nói chuyện nghiêm túc không?”

“Đây chỉ là sự tiếp xúc cơ thể một cách bình thường.” Lục Đông Thâm uốn nắn lại thái độ của cô, cánh tay vòng qua eo cô: “Nếu em cảm thấy đây là trò con nít, vậy thì những lời tiếp theo đây tôi sẽ nói với một thái độ hoàn toàn nghiêm túc. Tôi biết, cách làm của tôi quá trực tiếp, quá thẳng thừng, bởi vì tôi hiểu rất rõ ràng tình cảm của mình. Bé con, tôi làm việc gì cũng thích đi theo kế hoạch, thế nên vốn dĩ định cho em thêm một ít thời gian để em hiểu tôi hơn một chút, tới lúc đó đề cập tới chuyện kết hôn cũng chưa muộn. Nhưng nếu em muốn sau khi kết hôn từ từ tìm hiểu tôi cũng được thôi. Tôi cảm thấy, cách thức chung sống của chúng ta có thể linh động hơn một chút. Ai bảo cứ nhất định phải yêu rồi mới cưới? Đảo ngược lại cũng được mà.”

Tường Ly sững sốt nhìn anh, rất lâu sau mới thở hắt ra: “Lục Đông Thâm, ban nãy chẳng phải anh bảo sẽ nói chuyện nghiêm túc cơ mà?”

“Những lời tôi vừa nói hết sức nghiêm túc, không hề đùa giỡn em.” Lục Đông Thâm cười.

Tường Ly lại rối loạn rồi. Chẳng phải ban nãy đang sắp xếp lại chuyện yêu đương ư, sao dùng một cái đã đề cập tới chuyện kết hôn rồi? Cô muốn đứng dậy nhưng bị Lục Đông Thâm ôm chặt không buông, nên quyết định không giãy giụa nữa.

“Chúng ta... vẫn nên nói chuyện yêu đương trước đã.”

“Được.”

“Thời gian quen biết của chúng ta chưa hề dài.” Tường Ly bật ra một lý do rất mạnh mẽ.

“Nhưng lại trải qua không ít chuyện.” Lục Đông Thâm tiếp nối vững vàng.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Chúng ta là hai người của hai thế giới.”

“Nhưng trên đời chỉ có một Trái Đất.”

Tường Ly hơi sững người, nuốt nước bọt: “Tôi cảm thấy, giữa hai chúng ta còn có quá nhiều chuyện chưa rõ ràng, chưa thấu hiểu.”

“Chúng ta có thời gian.”

“Tôi... không tốt đẹp như trong tưởng tượng của anh đâu.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi thích là được.”

“Nhưng mà, còn có rất nhiều cô gái đáng để anh yêu thích.”

Lục Đông Thâm nói từng câu từng chữ: “Trên đời này dù có hàng ngàn, hàng vạn cô gái tốt đi nữa cũng không tốt bằng cô gái mà tôi yêu.”

“Sao anh cứng đầu* quá vậy?”

****Tường Ly sử dụng từ hiếm nên Đông Thâm không hiểu.***

Lục Đông Thâm nghĩ mãi vẫn không hiểu ý của cô.

Cô chống tay lên trán, đổi một cách nói khác: “Sao anh ương bướng quá vậy?”

“Bởi vì đây là những gì em nợ tôi, em phải trả chứ?”

Tường Ly bàng hoàng.

“Lúc trước em nợ tôi ba lần, tôi tập đoàn làm việc trả một lần. Bây giờ nếu em đồng ý làm bạn gái của tôi, coi như trả lần thứ hai.”

“Lục Đông Thâm, ai lại tính như anh chứ?”

“Nợ tiền thì trả bằng tiền, nợ ân tình thì trả bằng tình cảm. Huống hồ lần nào tôi cũng toàn cứu mạng em.” Lục Đông Thâm lại tiếp tục dồn ép: “Một giọt ân nghĩa phải trả bằng cả thùng báo đáp. Tôi muốn em lấy thân báo đáp đầu có quá đáng, phải không?”

Tường Ly cắn chặt môi dưới, rất lâu sau không nói được gì.

Ngược lại là Lục Đông Thâm lên tiếng: “Em không thích tôi? Tôi không tin em không có một chút cảm giác nào với tôi.”

“Tôi...” Cô cảm thấy lồng ngực ngứa ngáy từng cơn. Cô cụp mắt xuống, lát sau trả lời: “Chúng quy vẫn không quên được một người.”

“Tà Thờ?”

Bà vai cô cứng đờ: “Phải.”

Lục Đông Thâm khẽ mỉm môi, khi lên tiếng đã nhẹ nhàng như gió thoảng: “Thế nên, tôi càng không cho em quá nhiều thời gian.”

Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh, tỏ vẻ không hiểu.

“Không quên được người cũ là vì người mới chưa đủ tốt, hoặc là em vẫn chưa gặp được người tốt hơn.” Lục Đông Thâm vuốt má cô: “Tôi không muốn làm thế thân của ai, cũng không muốn cho em thời gian để thương cảm, buồn đau. Làm bạn gái của tôi, giao toàn bộ quãng đời còn lại của em cho tôi.”

Anh nói quá rõ ràng, thế nên đã ép cô tới tận cùng. Nếu không thẳng thắn đến vậy, cô vẫn còn có thể tiếp tục ôm hồ đồ mà sống.

“Vì sao anh cứ phải...” Cô sắp không thở nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm ngắm nhìn gương mặt cô: “Thái độ của tôi đối với tình yêu rất đơn giản, không thích sẽ không cho cơ hội, thích rồi sẽ không nhường bộ lùi bước. Còn em thì sao? Con người ta luôn phải không ngừng tiến về phía trước, không thể cứ mãi mãi chìm đắm trong quá khứ. Còn nữa, thật ra khi em ngập ngừng vô số lần, đây há chẳng phải là một sự phản bội lại Tà Thờ? Em những tưởng em mãi mãi không quên được cậu ta, kỳ thực...” Tay anh đặt lên ngực cô: “Em đã đặt tôi vào đây rồi.”

Một đêm quần quai trong giấc mơ.

Một chốc là gương mặt Tà Thờ, một chốc lại trở thành Lục Đông Thâm. Cả trời sương mù, mờ mờ ảo ảo. Khi sương mù tan đi xuất hiện hình ảnh của

Nhiều Tôn. Anh ấy nói với cô: Anh chỉ muốn tốt cho em.

Trong mơ, cô hoảng sợ không ngừng chạy trốn. Nhiều Tôn ở phía sau không ngừng đuổi theo.

Cho tới khi cô được một vòng ôm ấm áp giữ chặt, nói với cô: Đừng sợ, anh đây. Bây giờ cô mới chìm hẳn vào giấc ngủ sâu.

Khi cô giật mình tỉnh giấc, chợt phát hiện mình đang nằm trong lòng Lục Đồng Thâm.

Hai người cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, cũng giống như buổi sáng nào đó cô ngủ dậy trong vòng tay anh vậy. Chỉ khác là hôm đó anh mở mắt rất nhanh, còn bây giờ anh vẫn ngủ.

Hình như anh ngủ rất say, nhưng cô chỉ cần hơi ngoẹo một chút là vòng tay anh lại siết chặt.

Cô lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, co người hít hà mùi hương của anh.

Khi cô tỉnh lại lần thứ hai, trời đã bừng sáng.

Sương mù âm u của ngày đông lùi xa. Mùa xuân của Bắc Kinh được coi là mùa thắm đẫm lòng người nhất trong năm. Cho dù cách cả một lớp cửa sổ, dường như cũng có thể ngửi thấy mùi hương trên nhánh cây đầu xuân.

Lục Đồng Thâm đang nhận điện thoại, có lẽ là công việc. Từ trong phòng ngủ đi ra, Tường Ly loáng thoáng nghe thấy anh đang nói đến chuyện mảnh đất phủ Thân vương.

Trong quảng sáng, cô nhìn thấy anh đứng trước cửa sổ.

Anh để trần nửa người trên, từng đường nét trên cơ bắp và ánh sáng va chạm vào nhau vô cùng hưng hăng. Anh mặc một chiếc quần ngủ màu xám nhạt, trông cũng rất lười biếng và thoải mái. Anh châm một điếu thuốc, sau khi thấy cô đi ra thì lập tức dập tắt. Cuộc điện thoại vẫn đang tiếp tục, chỉ có điều anh nhìn cô chăm chú.

Tường Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, bèn loảng quảng đi vào bếp.

Sạch sẽ tới nỗi cô không dám nhìn thẳng, thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Trên bàn ăn có bữa sáng, xem ra là anh mới làm.

Trứng ốp la, giăm bông, sandwich và cả salad, ngoài ra còn có thêm một phần mỳ, một cốc sữa tươi và một cốc trà xanh.

Ngoài sữa tươi và trà xanh thì diện mạo của các món ăn khác đều không đẹp, nhất là món trứng ốp la, thoát nhìn cứ như bị bôi mực.

Cô nếm thử, không có vị gì. Cô vừa chạm nhẹ vào lớp màng bên ngoài thì quả trứng đã vỡ ra, lòng đỏ bên trong chảy tràn ra ngoài.

Cô lại nếm tới món salad, suýt nữa thì nhổ ra ngoài.

Mặn chết!

Một tờ khăn giấy được kịp thời đưa qua, ngay sau đó là giọng nói có phần gượng gạo của người đàn ông: “Thật ngại quá, tôi không biết nấu ăn cho lắm, bình thường bữa sáng toàn ăn ở công ty.”

Tường Ly đón lấy tờ giấy lau miệng, rồi đánh giá một câu: “Đúng là không ngon.”

Lục Đồng Thâm chống hông nhìn bữa sáng rồi thở dài: “Thật ra... vẫn tạm chứ nhỉ?”

“Anh nếm thử chưa?”

Lục Đồng Thâm giải thích: “Còn chưa kịp nếm thì đã có điện thoại tới rồi.”

Tường Ly chỉ cười không nói.

Lục Đồng Thâm cũng hiểu là cô không ăn nổi nữa bèn ngẫm nghĩ: “Hay là thế này đi, tôi nhớ còn một gói bánh vòng ngũ cốc. Để tôi đổi cho em một bữa sáng dinh dưỡng bảo vệ môi trường nhé, bánh ngũ cốc chấm sữa, thế nào?” Nói rồi, anh bắt đầu lục tủ.

Tường Ly ngồi đó nhìn anh vất vả, nhìn mãi nhìn mãi, trong lòng bỗng dấy lên một cảm xúc khác thường, vừa như ngọt ngào lại vừa như chua xót. Cô nghĩ, một công tử nhà giàu như anh, e rằng đây là lần đầu tiên luống cuống chân tay như vậy.

“Này, Lục Đồng Thâm.”

“Ừ?” Anh đáp lại một tiếng, cuối cùng cũng tìm ra được một gói ngũ cốc, còn chưa bóc. Anh liếc nhìn hạn sử dụng, vẫn ăn được.

“Anh tự nấu bữa sáng mà không ăn thử một chút sao? Có lỗi với khoảng thời gian anh bỏ ra quá?”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn bàn ăn: “Mấy món này đã bị em chê rồi, thôi, tôi không ăn đâu.”

Tường Ly đẩy món salad tới trước mặt anh: “Nếu tôi bảo anh ăn thì sao?”

Lục Đông Thâm nhìn cô, mỉm cười rồi đặt túi bánh ngũ cốc lên bàn, giờ chân móc một chiếc ghế qua, ngồi xuống: “Được, tôi ăn.”

Thế là cô chống cằm, ngồi nhìn anh ăn một miếng, lập tức nhủ mày, không nhịn được cười.

Thấy cô cười, anh cũng cười theo.

Khi bát salad đã nhìn thấy đáy, tâm tư của Tường Ly cũng trở nên sáng tỏ theo. Hạnh phúc tuy thoáng qua và nhạt nhòa nhưng vẫn thật sự tồn tại. Nó giống như một dòng chảy chậm rãi bình yên bỗng dưng bị đá phá tan, ngọt ngào mà cảm động.

Cô lên tiếng: “Lục Đông Thâm, chúng ta yêu nhau đi.”

Lục Đông Thâm đang cầm thìa chợt khựng lại.

“Anh nói đúng, con người ta phải không ngừng tiến về phía trước. Quan trọng nhất là...” Cô nhìn anh: “Em đích thực thích anh. Dù né tránh thế nào, thật ra em vẫn cứ thích anh. Em không biết chuyện tình cảm của chúng ta có thể đi tới bước nào nhưng chỉ ít vào lúc này, chúng ta đều yêu nhau, vậy thì đến với nhau đi.”

Trong đôi mắt Lục Đông Thâm như có lớp sóng cuộn trào, dữ dội ồn ào rồi từ từ bình lặng trở lại. Anh đứng dậy đi tới trước mặt cô, đỡ người xuống, nắm lấy cảm cô: “Kể từ ngày hôm nay, trong lòng em chỉ được phép có anh.”

Dứt lời, anh hôn lên môi cô.

Một giây sau, anh bị cô đẩy ra. Cô kháng nghị: “Mặn!”

~Hết chương 140~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Không muốn để em xuất hiện công khai [4665 chữ]

Lục Đông Thâm là người bình thường không nóng giận, còn một khi nóng giận thì cả Lục Môn cũng phải run.

Chớp mắt đã tới thứ Hai, tiết trời nóng hơn rất nhiều. Hoa đón xuân hầu khắp thủ đô đều đã tàn, bật ra những chồi non xanh mướt, hoa anh đào bắt đầu xuất hiện khắp nơi.

Công thức pha chế cần sửa đổi của tập đoàn Skyline đã bước vào trình tự thẩm tra chính thức, đồng thời lúc này, Tường Ly cũng đã giao nộp phương thức pha chế mới cho tổng bộ. Phương thức pha chế mới chủ yếu tập trung vào việc nâng cao các sản phẩm chăm sóc cơ thể như sữa tắm, dầu gội đầu, xà phòng, các sản phẩm chăm sóc da...; đồng thời tiến hành nghiên cứu, khai thác công thức mới trên danh nghĩa bộ phận điều chế hương của thương hiệu H.

Trong công thức mới, Tường Ly chủ yếu sử dụng thành phần cây thân thảo, hương gỗ để giảm bớt mùi ngọt ngào của hương hoa. Khái niệm đưa ra tuy rằng có sự khác biệt nhất định với định nghĩa “thư giãn, nhẹ nhàng” trước đó, nhưng vì nâng cao giá trị của thương hiệu H, thế nên càng trở nên cao cấp.

Bên phía Lục Đông Thâm, Tường Ly có sự sắp xếp đặc biệt.

Trước khi công thức pha chế mới được thông qua, Tường Ly đã đưa thông báo xuống. Tất cả những nơi chỉ cần có sự xuất hiện của Lục Đông Thâm, ví dụ như phòng làm việc, phòng hội nghị, phòng nghỉ... khi tiến hành dọn dẹp chỉ được lựa chọn những loại nước khử trùng nhạt và dễ bay mùi.

Sau khi sản phẩm thuốc lá mẫu được đặt làm riêng cho Lục Đông Thâm được hoàn thiện, Tường Ly phải tiến hành kiểm tra trước. Tỷ lệ tương đồng với các loại thuốc lá ngoài thị trường, nhưng khi cầm lên tay sẽ có cảm giác nặng hơn một chút. Tổng thể có màu xám bạc, riêng đầu lọc có phần màu xám đậm, chất lượng cực tốt.

Khi cô đến văn phòng của tổng giám đốc, đúng lúc Cảnh Ninh từ trong đó đi ra, báo với cô rằng tổng giám đốc hiện đang tiếp khách ở bên trong. Tường Ly vẫn còn một đồng việc cần phải làm nên không tiếp tục đợi ở bên ngoài nữa, chỉ gửi lại sản phẩm thuốc lá mẫu ở chỗ Cảnh Ninh.

Trên đường cô trở về văn phòng mình, trùng hợp lại gặp Lục Khởi Bạch và một vài quản lý cấp cao của công ty từ trong thang máy đi ra. Gặp gỡ nhau,

Tường Ly chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Từ trước đến nay, cô và Lục Khởi Bạch đều không tiếp xúc với nhau quá nhiều, cộng thêm việc bình thường anh ta cũng ít khi xuất hiện ở công ty.

Nhưng thi thoảng cô cũng nghe nói tay Lục Khởi Bạch này cũng có nhiều thủ đoạn giành giật thương trường. Trước mắt, anh ta đang phụ trách theo dõi tiến độ hạng mục Giang Nam Xuân của tập đoàn Skyline. Giang Nam Xuân là dự án trọng điểm cuối năm nay, về cấp độ sao có thể sánh ngang với khách sạn Skyline, được coi là hệ thống khách sạn kiến trúc nhà vườn có cấp độ sao cao nhất.

Trên trời có sông Ngân Hà, dưới đất có Giang Nam Xuân, chắc là cũng có ý định chèn ép các khách sạn nhà vườn hiện đang đứng đầu trên thị trường. Tường Ly cảm thấy Giang Nam Xuân khá thích hợp với Lục Khởi Bạch, cái tên của nó rất phù hợp với thần thái của anh ta.

Nhưng khí thế mạnh mẽ sau khi tiếp nhận dự án đó đã khiến người ta phải có cái nhìn khác về anh ta. Chưa nói đến việc anh ta có thể thần tốc tạo quan hệ với chính quyền địa phương phía Hàng Châu, chỉ riêng mấy quản lý thị trường cấp cao đi sau lưng anh ta, đủ để thấy anh ta rất giỏi lung lạc lòng người.

Ngược lại, chính Lục Khởi Bạch chủ động chào hỏi cô, hoàn toàn không kèn kieu ra dáng một Phó tổng giám đốc, khi cười lên ánh mắt có nét giống với Lục Đông Thâm, nhưng lại dịu dàng, ôn hòa hơn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm khi cười tuy bề ngoài trông có vẻ hòa nhã, kỳ thực đằng sau sự nhẹ nhàng ấy ẩn chứa một sự nghiêm khắc.

Lục Khởi Bạch chỉ hỏi thăm cô một số cách để chăm sóc sức khỏe hằng ngày. Anh ta nói vẫn chưa quen lắm với khí hậu Bắc Kinh, nhất là từ sau mùa xuân đến giờ, cổ họng cứ căng ra. Tường Ly nói khí hậu Bắc Kinh vốn dĩ thiên khô. Lát nữa cô sẽ thêm một ít tinh dầu vào trong máy phun sương để giúp anh ta cảm thấy thoải mái, dịu nhẹ hơn, đồng thời pha một ít trà nhuận giọng cho anh ta.

Lục Khởi Bạch vô cùng cảm kích: “Đây vốn là công việc cô có thể sai mấy người dưới làm. Để cô phải đích thân giải quyết, thật ngại quá.”

Tường Ly bình tĩnh đáp: “Phó tổng giám đốc Lục, tôi tới đây để phục vụ cho công ty và mọi người.”

Lục Khởi Bạch gật đầu.

Cô đang định đi, Lục Khởi Bạch bỗng nhiên lên tiếng: “Nghe nói giám đốc Hạ vẫn đang điều tra chuyện của khách sạn Skyline Thương Lãng?”

Tường Ly hơi sững người, chuyện này vốn dĩ không nhiều người biết mới phải chứ?

Lục Khởi Bạch cười: “Không phải tôi cố tình thăm dò đâu. Chỉ là sáng sớm nay ở phía đầu Skyline Thương Lãng nộp bản đề nghị vận chuyển Giang sơn đồ tới Bắc Kinh. Phó tổng giám đốc Dương phụ trách Skyline Thương Lãng mở cuộc họp xin chuyển tới chỗ tôi. Lúc đó tôi mới biết thì ra giám đốc Hạ từng kiểm tra qua CCTV của khách sạn.”

“Giang sơn đồ làm sao?” Trái tim của Tường Ly đập lỡ một nhịp.

Lục Khởi Bạch nhìn cô: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ cô vẫn phải đi hỏi phó tổng giám đốc Dương.”

Phía Dương Viễn thì một mực trốn tránh cô.

Chỉ ít, bản thân cô có cảm giác như vậy.

Kể từ sau ngày anh ấy nói với cô rằng việc kiểm tra CCTV cần chút thời gian, mỗi lần cô tới tìm, thư ký đều thông báo anh ấy không đi họp thì cũng đi ra ngoài.

Cho đến tận bây giờ, người đứng trước bức Giang sơn đồ kia là vương hay tròn cô vẫn chưa nắm được. Về sau cô lại gọi điện tới hỏi Tường Tiểu Thiên. Tường Tiểu Thiên nói: “Gia à, em cũng chưa được nhìn thấy tận mắt. Chỉ là nghe mọi người đồn người ấy giống chị lắm.”

Khi cô kiên quyết xông vào văn phòng của Dương Viễn, cô thư ký phía sau gần như bật khóc tới nơi. Cô ấy nói: “Giám đốc Hạ, phó tổng giám đốc Dương thật sự không có trong phòng mà.”

Anh ấy đích thực không có mặt. Cô lục tung cả phòng nghỉ cũng không tìm thấy bóng dáng anh ấy đâu. Tường Ly nhìn chằm chằm cô thư ký: “Hôm nay tôi mà không tìm được anh ta thì tôi quyết không đi đâu. Tôi mà dừng mọi việc lại, thì từ các điều chế hương của thương hiệu H cho đến các nhân viên kiểm vật liệu ở cấp thấp nhất cũng sẽ bị đình trệ công việc. Cô tự xem xét đi.”

Cô thư ký làm mặt khó xử, trái cũng sai mà phải cũng sai. Đang trong lúc bối rối, cô ấy nhìn thấy Dương Viễn đang lang thang ở ngoài đi vào, bèn gọi anh ấy một tiếng.

Dương Viễn vừa thấy Tường Ly đứng ở đó, lập tức quay người bỏ đi.

Tường Ly chửi thầm trong bụng: Hay lắm Dương Viễn, thế này rõ ràng là trốn mình mà? Ngay sau đó, cô đuổi theo ngay.

Đuổi tới tận cửa nhà vệ sinh.

Dương Viễn chui tọt vào trong.

Tường Ly mím môi đứng trước cửa. Vài cô gái đi qua đi lại thấy cô đứng trước cửa nhà vệ sinh nam thì tỏ ra rất kỳ lạ, nhưng vẫn lịch sự chào hỏi cô.

một tiếng.

Chẳng mấy chốc, có một đồng nghiệp nam từ trong đi ra, không ngờ lại bắt gặp khuôn mặt của một cô gái, anh ta giật nảy mình, rồi chào một tiếng “giám đốc Hạ” theo phản xạ. Tưởng Ly hít cầm vào bên trong: “Còn ai trong đó không?”

“Phó... Phó tổng giám đốc Dương đang ở bên trong ạ.”

“Chỉ còn anh ta thôi phải không?”

“Dạ? À... vâng, chỉ còn anh ấy thôi.”

Tưởng Ly chẳng nói chẳng rằng, lập tức giơ chân đá cửa nhà vệ sinh ra.

Bên trong, Dương Viễn vừa kéo khóa quần xuống, nghe thấy một tiếng động rất lớn như thể bèn kinh hoàng thất sắc, cuống cuống kéo khóa lên.

Tưởng Ly không bối rối, không luống cuống, từ từ tiến lên.

Dương Viễn tức điên: “Tưởng Ly, cô bị bệnh à?”

“Áp úng rồi sao, phó tổng giám đốc Dương.” Tưởng Ly nói: “Quả nhiên là đang trốn tôi. Anh trốn đi, để tôi xem anh trốn được đi đâu.”

“Đây là nhà vệ sinh nam!”

Tưởng Ly cười gian xảo, sát lại gần anh ấy: “Tôi mặc kệ là nhà vệ sinh nam hay vệ sinh nữ. Ai dám trốn Tưởng Ly này, thì lên trời xuống đất tôi cũng phải bắt lại bằng được.”

Dương Viễn nghẹn lời.

“Anh cũng đã từng đến Thương Lăng, ít nhiều hiểu về tôi đúng không?” Tưởng Ly đứng thẳng người dậy, vịn cổ tay: “Nhớ năm xưa có người trốn nợ của Đàm gia không dám ra mặt, cuối cùng cũng trốn vào trong nhà vệ sinh nam, tôi đã ấn đầu hắn xuống bồn cầu, cho hắn uống no nước một ngày trời. Thích trốn vào nhà vệ sinh quá mà? Đối phó với loại người ấy, tôi có nhiều cách lắm.”

Dương Viễn hoảng hốt, giơ tay chỉ vào cô: “Cô... Cô... Tôi cảnh cáo cô, đừng có làm bừa, xã hội văn minh phải sử dụng cách văn minh.”

“Tôi văn minh lắm rồi đấy phó tổng giám đốc Dương ạ. Bằng không, tôi đã nhét thẳng đầu anh vào bồn đi tiểu của nam rồi.” Tưởng Ly nở nụ cười xấu xa, rồi chỉ vào quần anh ấy: “Hôm nay, cùng lắm tôi chỉ khiến anh muốn giải quyết cũng không giải quyết nổi thôi.”

Dương Viễn tức đến nỗi cơ mặt run lên.

Tưởng Ly thấy vậy, giơ tay túm lấy cà vạt của anh ấy, nổi nóng: “Đừng tưởng anh là phó tổng giám đốc thì tôi không dám đánh anh. Tôi đã ở bên cạnh Đàm Diệu Minh ba năm. Thủ đoạn mà anh ấy biết tôi cũng biết, thủ đoạn anh ấy không biết tôi vẫn biết. Anh tưởng người ta gọi tôi Tưởng gia chỉ là gọi chơi thôi hả?”

Dương Viễn từng được lĩnh giáo sự tàn nhẫn của cô, biết cô gái này một khi trở mặt thì hoàn toàn không nể tình chút nào, nên đành tỏ ra yếu thế: “Tưởng đại ca, không phải tôi trốn cô, mà vì tôi thật sự không lấy được hình ảnh của CCTV.”

“Không lấy được cái rắm! Tôi đã nghe ngóng rồi, phía Thương Lăng nói hình ảnh CCTV đã tới Bắc Kinh, hơn nữa Giang sơn đồ cũng có vấn đề, đúng không?” Tưởng Ly quát.

Dương Viễn ai oán: “CCTV nào có tới tay tôi, đã bị Lục Đông Thâm lấy đi từ trước rồi. Còn việc về Giang sơn đồ mà cô nói, tình hình cụ thể tôi đoán cũng chỉ có Lục Đông Thâm mới biết.”

Tưởng Ly giật mình, thất thanh: “Làm sao Lục Đông Thâm lại biết chuyện này?”

“Cô tưởng cậu ấy ngồi trên vị trí đó là bị mù hả? Có chuyện gì cậu ấy không biết chứ? Chỉ là không nói thôi.” Dương Viễn mới đó đã tìm được cớ, ra sức giật lại cà vạt khỏi tay cô: “Thế nên mấy hôm nay tôi vẫn không biết phải nói với cô chuyện này thế nào. Lục Đông Thâm biết cả rồi, cô nghĩ mà xem, việc cậu ấy phản đối nhất chính là cô lại nhúng tay vào chuyện ở Thương Lăng.”

Tưởng Ly cảm thấy không an tâm

Lúc trước khi cô quyết định kiểm tra CCTV, Cảnh Ninh cũng đã ngăn cản rồi. Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, việc này phạm phải đại kỵ của Lục Đông Thâm. Trước kia anh tổn không ít tâm sức mới kéo được cô ra khỏi Thương Lăng, còn bây giờ việc Lục Khởi Bạch có thể chen ép Dương Viễn, thậm chí dồn ép thành tích kinh doanh của Lục Đông Thâm cũng là “nhờ” cô. Thế nên cô thà tìm một người vô cùng bất mãn về cô như Dương Viễn cũng không muốn làm kinh động Lục Đông Thâm.

Bây giờ, hình ảnh của CCTV lại bị Lục Đông Thâm lặng lẽ thu về. Xem ra, anh đã sớm biết chuyện cô muốn điều tra.

Nhưng bao nhiêu ngày rồi anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, tâm tư của người đàn ông này không phải thâm sâu một cách bình thường đâu.

Dương Viễn thấy cô ngây người bèn bổ sung thêm một câu: “Bây giờ Lục Đông Thâm kiên quyết không nhắc tới chuyện này, thì cô cứ coi như không biết đi. Có chuyện gì to tát đâu cơ chứ, ai đó đứng ngắm Giang sơn đồ thì đã làm sao?”

“Anh thì hiểu cái quái gì!” Tưởng Ly vô cùng bức bối.

Dương Viễn nổi nóng: “Cô không biết điều hả? Cô và Lục Đông Thâm mới quen nhau được bao lâu, cô hiểu cậu ấy bao nhiêu? Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi. Lục Đông Thâm là người bình thường không nóng giận, còn một khi nóng giận thì cả Lục Môn cũng phải run. Cô lại thích đổ thêm dầu vào lửa chứ gì?”

“Cần anh lo à?” Tưởng Ly cãi lại một câu, nhìn anh ấy là thấy khó chịu trong lòng: “Anh nói xem, anh ít nhiều cũng là Phó tổng giám đốc của tập đoàn, anh làm ăn kiểu gì đấy? Skyline Thương Lãng không phải do anh phụ trách sao?”

“Thôi đi! Tôi còn đâu lại được cái bấp chân to tướng của Lục Đông Thâm à?” Dương Viễn tức giận quát ầm ầm.

Tưởng Ly lập tức kéo quần anh ấy xuống: “Anh đứng là vô dụng, đứng đó tiểu tiện đi!” Dứt lời, cô quay đầu đi thẳng.

Dương Viễn nhìn chằm chằm xuống quần, nào sắp bị Tưởng Ly chọc tức đến bắn ra ngoài rồi. Anh ấy hướng ra ngoài, gào to: “Cô có còn là con gái nữa không!”

“Là con gái cũng không phải người con gái của anh!” Từ xa vọng lại tiếng Tưởng Ly...

Gần tới trưa, Cảnh Ninh gọi điện thoại tới nói là tổng giám đốc sắp tiếp khách xong rồi.

Tưởng Ly bấm thời gian đi lên tầng, vừa kịp.

Cô vừa đi tới trước cửa phòng tổng giám đốc thì cánh cửa cũng bật mở.

Sau khi nhìn thấy người từ trong bước ra, Tưởng Ly ngẩn người, không ngờ được đó là Thái Quốc Cường.

Trông ông ấy có vẻ nhiều tinh thần hơn so với hồi ở Thương Lãng, không còn thảm hại như trước, sắc mặt sáng sủa. Ông ấy cũng đã nhìn thấy Tưởng Ly, đầu tiên là giật mình, sau đó cười nói: “Pháp sư, đã lâu không gặp.”

Tưởng Ly cố gắng đè nén cơn giận ở chỗ Dương Viễn ban nãy xuống, nở một nụ cười.

Lục Đông Thâm đích thân tiễn khách, thấy cảnh này bèn cười nói: “Bác Thái, cứ gọi cô ấy là Hạ Trú đi, bây giờ cô ấy đã nhậm chức tại tập đoàn Skyline rồi.”

“Tôi nghe nói rồi.” Thái Quốc Cường khẽ thở dài: “Thật là đáng tiếc.” Sau đó ông ấy quay đầu nói với Lục Đông Thâm: “Cậu cũng biết bác Thái này tiếc nhân tài thế nào rồi đấy. Những nhân tài như pháp sư đây, cậu Lục liệu có thể nhường không?”

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm rất nhạt: “Bác Thái nói đùa rồi.”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã cắt đứt suy nghĩ của Thái Quốc Cường.

Sau khi ông ấy đi khỏi, Tưởng Ly theo Lục Đông Thâm vào trong phòng làm việc. Cảnh Ninh đưa sản phẩm thuốc lá mẫu ấy cho anh rồi đi ra.

Lục Đông Thâm không ngồi xuống ghế mà đứng dựa vào bàn làm việc, vốc người cao ráo. Anh nói lỏng cả vạt, cầm sản phẩm mẫu lên xem thử, nhưng không hút ngay mà để sang một bên. Anh giờ tay về phía cô: “Qua đây.”

Tưởng Ly thấy anh nửa cười nửa không, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc anh có định tính sổ với mình chuyện của CCTV không. Nhưng chớp mắt cô lại thấy không giống lắm. Bao nhiêu ngày nay anh không nói gì rồi, hôm nay càng không vô duyên vô cớ nhắc đến.

Nói thật, cô vẫn mong anh chủ động nhắc đến.

Cô đi tới trước mặt anh, anh nhẹ nhàng kéo tay cô lại, nhìn cô, vừa như quan sát, vừa như ngắm nghía. Nhìn đến nỗi Tưởng Ly nổi da gà: “Có chuyện gì thế?”

Lục Đông Thâm hơi siết lấy tay cô: “Không có gì, tối nay em có tặng ca không?”

Tưởng Ly ngắm nghía: “Chiều nay em sẽ qua nhà anh một chuyến để sắp xếp những thứ giúp anh an thần, chắc là đi đi về về cũng mất cả buổi chiều nên không tặng ca nữa.”

“Vậy thì ở lại nhà anh đợi anh đi.”

Tưởng Ly không hiểu.

Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng: “Tối nay có buổi tiệc, em tham gia với anh, sau khi tan làm anh về đón em.”

“Hà?”

Lục Đông Thâm hơi dùng sức, khóa chặt cô trong vòng tay. Anh cúi xuống, vùi mặt cổ cô, lẩm bẩm: “Thật sự không muốn để em xuất hiện công khai đâu.”

“Em cũng không thích mấy chỗ ấy.” Tưởng Ly chân thành nói.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô: “Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.”

“Vậy vì sao phải có lần đầu tiên?”

Lục Đông Thâm gợn tay cọ cọ lên má cô: “Đây cũng là một cách để tuyên bố quan hệ giữa hai chúng ta.”

Trái tim Tưởng Ly bỗng dung đập thình thịch một cách vô dụng: “Chuyện tình công sở đâu thể công khai? Yêu lén lút tốt biết bao.”

Lục Đông Thâm bật cười: “Nói vớ vẩn.”

“Cuối cùng anh cũng cười rồi.” Tưởng Ly lẩm bẩm một câu. Trong lòng cô đang sôi sục chuyện khác chứ không phải vụ bữa tiệc. CCTV của Skyline Thương Lãng cô nhất định phải xem, vấn đề là nói chuyện với anh kiểu gì.

Lục Đông Thâm xoa đầu cô, rồi tiện tay với lấy sản phẩm thuốc lá mẫu, rút ra một điếu: “Đẹp đấy.”

Tưởng Ly thấy vậy, cảm thấy càng không có cơ hội để nói nữa, đành tiếp tục giữ trong lòng.

“Khi hút sẽ càng thích hơn, anh thử đi.”

Lục Đông Thâm ngậm điếu thuốc lên miệng, chưa hút ngay mà nhìn cô cười, tỏ ý muốn cô châm cho anh. Tưởng Ly từng mắt lờm anh nhưng vẫn cảm bật lửa lên.

Điếu thuốc được châm lửa, khói rất mạnh, mùi hương rất dịu nhẹ.

Tưởng Ly hỏi anh cảm giác thế nào. Anh nhả ra một làn khói rồi nói: “Hàm lượng nicotin rất ít nhưng khi hít vẫn khá thoải mái thần kinh.”

“Mùi vị thì sao?”

“Rất tuyệt.”

Tưởng Ly mỉm cười: “Bên trong đều là hương hoa đấy, thứ anh ghét nhất.”

Lục Đông Thâm sững người: “Anh không ngửi ra.” Anh cũng không hẳn là rất ghét mùi hoa, chỉ không chịu được những thứ mùi quá thơm, mấy mùi hoa trên thị trường đều vừa thơm vừa nồng.

Tưởng Ly đứng bẻ ngón tay nói với anh: “Chủ yếu có hoa sen, hoa bia và hoa tím thơm. À, hoa tím thơm là tên danh pháp, có một tên gọi khác mà nói ra anh sẽ biết ngay. Từ la lan.”

Lục Đông Thâm ngập ngừng: “Trong này có cả Từ la lan?” Mùi của Từ la lan rất thơm, bình thường anh không chịu nổi.

“Em phân giải Ionone trong Từ la lan và một vài thành phần mùi thơm khác, để mùi của nó trở nên thanh hơn. Hoa sen mùi đã vốn dĩ thanh rồi, em phân giải caryophyllene trong hoa sen và Myrcene trong hoa bia, sau đó tổ chức lại. Như vậy hương liệu chủ yếu để làm ra thuốc lá sẽ có mùi thanh hơn, mùi hương lưu lại trong miệng cũng trở nên mềm mại, tao nhã.” Cô sát lại gần anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Thế nên, anh thích không?”

“Anh rất thích.” Lục Đông Thâm trả lời.

“Hoa sen, hoa bia và Từ la lan vốn dĩ đã có tác dụng ru ngủ rồi. Em đã lấy những thành phần có tác dụng chữa bệnh chủ yếu. Buổi tối nếu anh không ngủ được, hút một điếu thuốc sẽ thấy dễ chịu hơn.”

“Được.”

“Nếu anh đã thích thì em sẽ bảo bên người bắt đầu sản xuất.”

“Được.”

Tưởng Ly cầm lấy bao thuốc lá trên mặt bàn anh: “Sau này không được hút mấy loại thuốc lá bán ngoài thị trường nữa, quá nhiều nicotin.”

“Bao em đưa cho anh chỉ là sản phẩm mẫu, còn một thời gian nữa mới có sản phẩm chính thức, anh biết hút bằng gì?” Lục Đông Thâm phì cười.

Tường Ly nhanh tay, bẻ hết thuốc lá trong bao rồi ném vào thùng rác, sau đó vo viên vỏ bao nhét vào tay Lục Đông Thâm: “Nhịn đi, không hút gì hết!”

Dứt lời, cô định đi.

Lục Đông Thâm vươn tay kéo cô vào lòng, cười khê: “Hay là em đừng đi nữa.”

“Thế là ý gì?”

Anh cúi đầu, áp môi lên má cô: “Dọn qua ở cùng anh đi.”

Tường Ly đẩy anh ra: “Anh đừng có mơ!”

“Ôm em là hết mất ngủ.”

“Quả nhiên là lưu manh trình độ có văn hóa, viện cớ cũng thẳng cấp lên một bậc.”

Lục Đông Thâm bật cười.

Cô đứng cách xa anh một khoảng, trước khi ra khỏi cửa, cô cảnh cáo anh: “Đừng có mà lén lút hút thuốc sau lưng em, em ngửi ra được đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Anh ấy quay về rồi, đúng không? [2847 chữ]

Bên dưới bộ vest đứng đắn là một trái tim thiếu nữ. Say mê tàn văn đến mức này là để làm gì đây?

Khi Tường Ly đi ra ngoài, liếc thấy có một vệ sỹ đứng chấp tay sau lưng. Thấy cô đi ra, người ấy tiến lên làm động tác “mời” hướng về phía một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Cô ngừng lại một chút rồi bước lên xe.

Là Thai Quốc Cường, từ lúc ra khỏi Skyline, ông ấy vẫn chưa rời đi.

Còn Tường Ly, cũng ít nhiều đoán ra nguyên nhân mà Thai Quốc Cường chờ đợi mình này giờ.

Cô ngồi sánh ngang với Thai Quốc Cường ở ghế sau. Người tài xế xuống xe, đứng bên vệ đường hút thuốc, trò chuyện với người vệ sỹ. Cách âm trong xe rất tốt, hoàn toàn chặn đứng những âm thanh ồn ào, hỗn tạp bên ngoài.

“Chắc chủ tịch Thai không ở lại đây vì chuyện muốn mời tôi về làm đầu nhĩ.”

Thai Quốc Cường mỉm cười: “Pháp sư rất thông minh.” Rồi ông ấy nhìn đồng hồ: “Đã tới giờ ăn trưa rồi, không biết pháp sư có thể nể mặt dùng bữa cùng tôi không?”

“Thai Quốc Cường,” Tường Ly gọi thẳng tên của ông ấy ra: “Com thì tôi sẽ không ăn đâu. Có chuyện gì ông cứ nói thẳng đi, tôi nghĩ thời gian của ông cũng rất quý báu.”

Thai Quốc Cường đã hiểu tính cách lãnh đạm, không lạnh không nhạt của Tường Ly, nếu không đã sớm ngưng ngậm và phần nộ từ lâu rồi. Ông ấy thờ dãi: “Nếu đã vậy, vậy thì tôi sẽ đi thẳng vào chuyện chính. Lúc trước khi ở bệnh viện Thương Lãng, cô cho tôi một miếng hương cổ. Bây giờ pháp sư có thể nói cho tôi biết, ai là người muốn lấy mạng tôi rồi chứ?”

Tường Ly không bắt ngờ, cũng không hoảng hốt.

Lúc đó ở trong bệnh viện, Thai Quốc Cường mơ mơ hồ hồ nên khi nhận lấy loại hương cổ kia dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ gì nhiều. Nhưng thời gian trôi đi, một người nhanh nhạy như ông ấy chắc chắn có thể suy luận ra lý do vì sao cô làm vậy.

“Có phải muốn lấy mạng ông hay không tôi chưa dám đưa ra kết luận. Nhưng việc ông đang sống trong một môi trường có mùi hương gây ảnh hưởng tới sức khỏe là sự thật.”

Thai Quốc Cường hơi nheo mắt lại: “Vậy thì có khác gì giết người đâu.”

Tường Ly nói: “Từ thần sắc và mùi hương cơ thể của ông, loại hương cổ của tôi đã giúp ông phục hồi được rất nhiều, thế nên ông không phải lo tới tính

mạng của mình.”

“Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua chuyện này.” Sắc mặt Thai Quốc Cường trầm và lạnh hắt đi, ông ấy quay đầu nhìn cô chăm chú: “Thực ra pháp sư vẫn chưa nói rõ ràng mọi chuyện. Tôi hỏi thêm một câu nữa, người hại tôi có phải Lục Đông Thâm không?”

Câu hỏi này ngược lại khiến Tường Ly bất ngờ, cô nhìn ông ấy: “Sao ông lại nghĩ như vậy?”

“Tôi mà chết, người được lợi là Lục Đông Thâm.”

Tường Ly không vui, nói chuyện cũng không khách khí nữa: “Thai Quốc Cường, độc tố tích tụ trong cơ thể ông không phải là chuyện ngày một ngày hai. Theo tôi được biết, khoảng thời gian ông tới Thương Lãng ông cũng mới về nước đúng không? Lục Đông Thâm hại ông bằng cách nào được? Anh ấy là Phật bà Quan Âm nghìn mắt nghìn tay à, có thể vờn ra dài như vậy hay sao?”

“Ý của cô là người ấy ở ngay bên cạnh tôi?” Thai Quốc Cường cũng không ngu ngốc.

Tường Ly chẳng hơi đâu nhiều lời với ông ta: “Đứng dưới lợi ích, nhân tính hoàn toàn sụp đổ, tôi nghĩ chủ tịch Thai cũng đâu kỳ lạ gì chuyện này? Ai muốn hại ông, lại còn có thể thông qua mùi hương khiến độc tố từ từ thấm vào cơ thể ông, cuối cùng khiến ông chết mà thần không biết, quỷ không hay... Tất cả những việc này đều không phải chuyện tôi cần điều tra. Tôi đã cứu ông thoát khỏi chuyện sinh tử. Còn việc điều tra ra ai là hung thủ, đây hoàn toàn không phải chuyện tôi sẽ làm.”

Thấy cô định xuống xe, Thai Quốc Cường sốt sắng giữ rịt cổ tay cô lại: “Áy, pháp sư...”

Tường Ly liếc nhìn bàn tay của ông ấy, khi ngược lên lần nữa ánh mắt đã hơi lạnh đi.

“À...” Thái Quốc Cường buông tay, có phần ngượng ngập: “Hôm nay nếu cô không có thời gian thì tôi cũng không miễn cưỡng. Cô xem, hôm nay hoặc ngày mai, hoặc hôm nào cô rảnh, chúng ta...”

“Thai Quốc Cường, ông thích tôi đúng không?” Tường Ly hỏi thẳng.

Thai Quốc Cường sững người. Ông ấy đúng là có chút suy nghĩ về cô, cũng có vài ý định khác nhưng không ngờ cô lại thẳng thừng đến thế.

Thấy vậy, Tường Ly nói: “Thứ nhất, tôi đã vào làm cho Skyline, thế nên sẽ không tới Trường Thịnh nữa; Thứ hai, tôi không có hứng thú với chuyện làm tình nhân hoặc tiểu tam, hơn nữa cũng không chuyên nghiệp trong khoản này cho lắm; Thứ ba, tôi không thích ông.”

Mấy chuyện thích hay không thích này đối với ai mà nói cũng là một dự cảm.

Giống như ban nãy khi ở văn phòng, Lục Đông Thâm không mấy nói cười, chắc là anh cũng đã đoán được vài điều từ những lời nói của Thai Quốc Cường. Lục Đông Thâm là một người như thế nào? Cho dù người khác chỉ nói một phần ba, anh cũng đoán được toàn bộ ý tứ, sao không nhìn thấu được tâm tư của Thai Quốc Cường chứ?

Thế nên, cô chắc chắn phải tỏ rõ thái độ.

Lý do cô đưa ra cho mình chính là: Làm bạn gái của người ta rồi chỉ ít phải có phẩm hạnh.

Sắc mặt Thai Quốc Cường hết đỏ bừng chuyển sang trắng bệch. Ông ấy háng giọng, có vẻ như muốn giải thích điều gì đó để vớt vát lại chút thể diện cho bản thân nhưng Tường Ly không cho ông ấy cơ hội, thẳng thừng đẩy cửa đi xuống.

Ở một góc phố gần đó.

Một chiếc máy quay đã yên lặng quan sát tất cả mọi việc, sau khi nhìn thấy Tường Ly bước xuống khỏi xe của Thai Quốc Cường, cửa trập được ấn xuống.

Cảnh Ninh vẫn luôn có chìa khóa dự phòng của nhà Lục Đông Thâm. Với tư cách là trợ lý hành chính đặc biệt của anh, cô ấy cũng phụ trách từ việc lớn tới việc nhỏ. Bình thường cô ấy sẽ dặn dò các nhân viên vệ sinh theo giờ tới dọn dẹp. Một khi họ thấy thiếu cái gì cũng đều tìm cô ấy giải quyết.

Thế nên khi Cảnh Ninh giao lại trọng trách này cho Tường Ly hết như trút một tảng đá nặng. Cô ấy chân thành nói: “Mặc dù tổng giám đốc không hay về nhà lắm, nhưng tôi vẫn hết sức cẩn trọng, chỉ sợ trong nhà có chỗ nào bẩn. Cô biết đấy, anh ấy...”

Sau đó, cô ấy nhìn cô và nói một câu đầy sâu xa: “Ngôi nhà đó... quá quanh quẽ.”

Là quanh quẽ.

Ngay từ lần đầu tiên bước vào đó cô đã có cảm giác này, cho dù có Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh. Chiều hôm nay, khi Tường Ly bước vào đây lần thứ hai, cô vẫn có cảm giác ấy.

Chính đốn, ngăn nắp như một sản phẩm kiến trúc, không có mùi vị của gia đình, hết như phòng làm việc của Lục Đông Thâm vậy.

Tường Ly thay giày rồi đi vào nhà.

Cô luôn cảm thấy sự lạnh lẽo của nơi này vẫn bắt nguồn từ mặt sàn đá lạnh trải khắp nhà.

Cô không thích sử dụng các loại đá lạnh để trang điểm cho mặt sàn. Cô thích sàn gỗ, nhất là loại sàn màu gỗ nguyên bản. Cho dù khi thời gian qua đi, khi giẫm lên sẽ có tiếng cọt kẹt thì đó cũng là một tiết tấu đời thường và bình dị.

Quản lý khu nhà gọi điện đến hỏi xác nhận có phải cô đặt hàng không. Tường Ly nói phải. Chẳng bao lâu sau, có một cậu thanh niên vác một chiếc thùng to, thở hồng hộc đi từ thang máy ra, hỏi Tường Ly: “Của chồng chị đặt phải không ạ? Mời chị ký nhận.”

Một câu hỏi khiến Tường Ly tâm trạng rối bời, cô ậm ừ rồi ký tên.

Mở bư kiệ n ra, là một lò hương mạ vàng cao khoảng một mét rưỡi, thiết kế theo phong cách cổ, bốn góc có khắc các con thú biểu tượng cho điềm lành thời xưa. Đây là món đồ cô đặt cách đây mấy hôm, lúc đó đã tiện tay ký tên Lục Đông Thâm. Cậu shipper này bất thình lình nói một tiếng “chồng chị”, cô bất giác cảm thấy trái tim mình rung rinh.

Lò hương được dùng riêng để đốt hương đàn.

Vào thời nay khi tinh dầu và nến thơm đều trở nên thịnh hành, Tường Ly vẫn thích dùng hương đàn. Trung Quốc là quốc gia ưa dùng mùi hương suốt bao đời nay, lịch sử của các mùi hương cũng kéo dài ngàn năm. Người thời cổ ưa dùng hương đàn, bởi vì mùi hương được nén lại dày dặn, kéo dài lâu.

Đây là ưu điểm mà tinh dầu và nến thơm không thể so sánh được.

Nhưng bây giờ, số lượng các nhà điều chế biết điều chế hương đàn mỗi ngày một ít đi, nói chi tới các nhà tạo hương. Tường Ly là một người trong số ít ỏi ấy, cộng thêm việc ba năm nay cô lại đi sâu vào nghiên cứu nên hương đàn làm ra còn có đặc sắc của riêng mình.

Giống như hương đàn dùng trong lễ tế đông, tuy nhỏ nhưng thơm lâu, việc này yêu cầu từ khâu lấy nguyên liệu đã phải rất cầu kỳ và chuyên nghiệp.

Đây chính là một đặc điểm của những hương đàn do Tường Ly làm ra. Hương đàn của cô có thể chỉ nhỏ bằng hạt gạo tẻ nhưng có thể dung nạp hàng trăm thành phần nguyên liệu.

Lục Đông Thâm mất ngủ trường kỳ, ngoài việc cần giữ cho môi trường yên tĩnh ra còn phải điều chỉnh lại toàn bộ sức khỏe.

Từ ngũ vị tử bắc, cô lấy ra Beta – Myrcene, chiết xuất ancol và ankin từ đồ tùng cùng các thành phần có tính chất an thần, lành tính khác; loại bỏ các thành phần mùi hương trong Nerolidol; chọn dùng Uronic axit trong hoa Ô đầu của châu Âu; mầm cây Nigella sativa ở Địa Trung Hải; mầm hoa sen có thể trị liệu hội hộp thấp thòm; lấy các hạt giống có mùi long diên, mùi xạ hương trong đậu bắp; thu thập loài hoa Valeriana jatamansi và cam tùng ở các vùng núi sâu ở Vân Nam, Tây Tạng, sau đó tiếp tục chưng cất phơi khô sẽ có công hiệu tạo cảm giác dễ chịu, thoải mái.

Tất cả các thành phần trên đây được tổ chức lại, chưng cất dịch, cuối cùng định hình bằng trầm hương chìm nước sẽ trở thành hương đàn mà Tường Ly sử dụng để chữa bệnh mất ngủ cho Lục Đông Thâm.

Hương đàn được bỏ vào lò, sau khi hun nóng, mùi hương tản ra, vừa lưu giữ dài lâu vừa thanh nhẹ êm dịu. Hương hoa bị mùi gỗ và mùi long diên thay thế; đồng thời cũng lại làm dịu đi tính khô nóng của long diên.

Vì suy nghĩ tới chuyện diện tích phòng quá lớn, thế nên Tường Ly cái thiết kế một cái lò hương cao như vậy.

Cô kéo lò hương tới vị trí thông gió.

Tường Ly nhìn cả một vết dài ngoằn ngoèo do chân lò tạo ra dưới sàn, vò đầu bứt tai, lấy giẻ lau đi lau lại vẫn không ích gì, cuối cùng cô mặc kệ.

Đợi cho mùi hương từ từ cháy, cô nằm bò ra sô pha, hết hơi.

Phải rất lâu sau cô mới lấy lại sức, nhìn xuống vệt dài lưu lại dưới sàn, nghĩ bụng lại phải hy sinh một ít tiền rồi. Cô đứng dậy đi lòng vòng quanh nhà, thử xem xét kết quả lan tỏa của mùi hương.

Tới phòng sách, sau khi gạt bỏ mấy cuốn sách thể loại kinh doanh, tài chính, có vài cuốn tiểu thuyết tình yêu thu hút sự chú ý của cô.

Sau khi nhìn một lúc, cô phá lên cười, hóa ra lại có cả thể loại tản văn dạy bí kíp yêu đương.

Lục Đông Thâm xem mấy thứ này há?

Sau khi cười chán, cô không kìm được lòng mình, xếp tất cả sách lại thành một chồng, chụp một bức ảnh rồi ngửa tay đăng lên vòng tròn bạn bè.

Ảnh cô chụp rất vừa phải, chỉ nhìn thấy sách, không thấy khung cảnh xung quanh, thế nên sẽ không ai đoán được là chụp ở đâu. Câu caption* mà cô đăng cũng nhắm trúng trọng điểm: *Bên dưới bộ vest đứng đắn là một trái tim thiếu nữ. Say mê tản văn đến mức này là để làm gì đây?*

**Chú thích, thuyết minh. Từ hay sử dụng trên mạng xã hội.*

Khi chuẩn bị đi, cô lướt qua vòng tròn bạn bè.

Có không ít các câu bình luận tạp nham.

Cô đang định thoát thì một dòng bình luận nhảy ra. Tường Ly nhìn kỹ lại thì là Lục Đồng Thâm. Anh viết: *Để theo đuổi em.*

Trái tim lại trở nên rộn ràng, tai cũng nóng bừng bừng, đồng thời cô nghĩ, không biết anh đã hủy kết bạn cái cô thư ký kia chưa, còn cả Cảnh Ninh, Dương Viễn nữa chứ...

Lòng cô hoang mang hoảng loạn.

Sau đó, cô trả lời bằng một câu chẳng liên quan gì: *A... sàn nhà anh chắc là phải lát lại rồi.*

Cô đang định bỏ đi động vào túi xách thì chuông đổ.

Tường Ly giật nảy mình, suy nghĩ đầu tiên của cô là Lục Đồng Thâm gọi đến. Cô rút ra nhìn, rồi chột sững người.

Cô nhận máy, đầu kia vang lên những tiếng tiếng thờ nặng nề.

Rất lâu sau mới có tiếng nói vọng ra: “Hạ Hạ, là Tà Thời... quay trở về đúng không?”

~Hết chương 142~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Trên sân khấu [2469 chữ]

Cả đời này, em không bao giờ có thể từ chối tôi. Thế nên dù tôi có làm gì, dù là rơi xuống địa ngục, em cũng đã định sẵn sẽ phải đi cùng tôi.

Ráng chiều nhuộm đỏ quá nửa bầu trời, những tầng mây hình vẩy cá triển miên không dứt, khảm vào sắc trời ma mị. Rồi hoàng hôn cũng nhanh chóng lặn xuống, xa tít tắp nơi đường chân trời đã xuất hiện bóng đêm.

Bên dưới mọi nguồn sáng ấy là cuộc sống bận rộn của con người để chuẩn bị đón giờ tan tầm cao điểm.

Khi Cảnh Ninh đẩy cửa bước vào, bóng hình người đàn ông đứng trước khung cửa sổ sát sàn được ánh hoàng hôn kéo ra thật dài, hắt xuống mặt đất, tối tăm, áp lực, giống như một bàn tay đặt sẵn lên cổ, chỉ chờ thời cơ hành động.

Có lẽ vì nhiệt độ trong phòng quá thấp, Cảnh Ninh cảm thấy lạnh lạnh, nhất là khi nhìn thấy cái bóng đỏ xuống của người đàn ông kia, con lạnh ấy giống như một con bọ đào một lỗ trong trái tim rồi men theo mạch máu bò ra ngoài.

Cô ném kẹp tài liệu trong tay lên mặt bàn, cất giọng lạnh lùng: “Những gì anh cần đều ở đây cả.”

Người đàn ông cầm lấy tập tài liệu, lật xem vài trang rồi cười khẩy: “Gã Lục Đồng Thâm này vì muốn giành được khu đất phủ Thân vương cũng bỏ nhiều công sức thật, hy sinh không ít tài nguyên của Lục Môn để tạo quan hệ với chính quyền. Xem ở đây, nếu chỉ độ về mặt tài nguyên, Thái Quốc Cường chưa chắc đã là đối thủ của Lục Đồng Thâm.”

Cảnh Ninh ngẩng lên nhìn anh ta. Anh ta đứng ngược chiều sáng, khuôn mặt tuấn tú chìm trong sắc đỏ rực rỡ, đôi mắt khuôn mày rơi vào bóng đen, càng tôn lên con người cực kỳ u tối của anh ta.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô hỏi.

Người đàn ông không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào cô mấy giây rồi giờ tay chạm lên má cô. Cảnh Ninh hơi nhú mày, nghiêng đầu sang bên cạnh, bàn tay anh ta lướt qua khuôn mặt cô, hững hờ giữa không trung. Ánh mắt anh ta tối đi vài phần, nhưng anh ta không rút tay về mà thẳng thừng nắm chặt lấy cằm cô, ngay sau đó áp mặt xuống.

Môi lưỡi như nghiền nát lẫn nhau.

Từ sự phản kháng ban đầu, Cảnh Ninh chuyển sang ngoan ngoãn.

Khi người ta đàn ông rút về, đôi mắt của cô hơi ửng đỏ nhưng cuối cùng vẫn dè nén xuống. Ngón tay anh ta đặt lên đôi môi cô: “Cả đời này, em không bao giờ có thể từ chối tôi. Thế nên dù tôi có làm gì, dù là rơi xuống địa ngục, em cũng đã định sẵn sẽ phải đi cùng tôi.”

Bàn tay Cảnh Ninh run rẩy.

Anh ta bèn kéo tay cô đặt lên môi mình: “Em không từ chối được tôi đâu, dù là nghiệt ngã hay định mệnh, thế nên, hãy chấp nhận số phận đi.”

Cảnh Ninh rút tay về: “Lần trước tôi đã nói rồi, đây là lần cuối cùng tôi làm việc cho anh.”

“Có những con đường một khi đã bước vào thì sẽ không thể quay đầu được nữa.” Anh ta cười: “Em cho rằng Lục Đông Thâm còn tin tưởng em được bao lâu? Tới lúc đó, đường lùi của em chỉ còn tôi thôi.”

“Chỉ cần lần này tôi dừng lại...” Khi nói câu này, giọng Cảnh Ninh cũng trở nên bay bổng

Người đàn ông cười, như một sự chế giễu.

“Thật ra em cũng hiểu rõ mà, việc lần này chính là một kíp nổ, không phải em nói muốn dừng lại là có thể dừng lại đâu.” Anh ta sát lại gần cô, nhẹ nhàng cạo môi lên mái tóc cô: “Con người của Lục Đông Thâm bản tính đa nghi, cực kỳ giáo hoạt. Sớm muộn gì hắn cũng biết em đã từng bán đứng hắn. Thế nên, thứ chúng ta đang tranh thủ là thời gian. Trước khi hắn phát giác ra mọi chuyện, phải lặng lẽ giết chết hắn, để hắn trở tay không kịp.”

“Tôi không muốn can dự vào chuyện của hai người.” Nỗi bất an trong lòng Cảnh Ninh cuộn lại từng cơn rồi lan rộng. Cô đẩy anh ta ra, không muốn tiếp tục bị mê hoặc nữa: “Thế nên, sau này đừng có dồn ép tôi nữa!”

Cổ tay cô bị người đàn ông giữ chặt, ngữ khí nghiêm nghị tưởng như có thể giết người: “Em là người của tôi, thế nên, tốt nhất đừng quên thân phận của mình.”

Hơi thở của Cảnh Ninh trở nên gấp gáp, cô hất tay anh ta ra, cuống cuồng bỏ chạy.

Khi Tưởng Ly tới phủ Thân vương, chút đỏ cuối cùng nơi đường chân trời đã bị bóng tối chôn vùi, sự giao tranh và thay thế nhau giữa hai màu đen đỏ giống như một chiến trường tàn sát đầm máu vậy.

Một trạch viện đã để hoang gần một thế kỷ, khi đẩy cánh cửa lớn với những vệt sơn đỏ đã loang lổ ra, một cơn gió lạnh lẽo, âm u từ trong căn nhà đã già cỗi thổi ra, thổi vào người nhưng lạnh tận cốt tủy.

Nếu không phải vì nhận được điện thoại của Thương Xuyên, có lẽ cả đời này Tưởng Ly cũng sẽ không tới nơi đây. Tuy rằng cô lớn lên ở mảnh đất Bắc Kinh và cũng tuy rằng sân khấu kịch trong phủ Thân vương ở kinh thành có một tiếng tăm không nhỏ.

Thương Xuyên ngồi ngay dưới sân khấu.

Chiếc ghế tuy đã cũ nhưng từ loại gỗ mun đã nhiều năm tuổi cùng những hoa văn điêu khắc trên lưng ghế vẫn có thể nhận ra sự tỉ mỉ của chủ nhân nơi đây.

Đêm tối đã bò lên tận nóc nhà, trên sân khấu chỉ treo một ngọn đèn, tỏa ra thứ ánh sáng xanh xanh u ám, hắt cả một khoảng bóng đen xuống sàn. Cô chỉ có thể nhìn thấy những đường nét trên bóng của Thương Xuyên, thoạt nhìn không khác gì hồn ma.

Chỉ có điều, cô không ngờ là Nhiều Tôn cũng có mặt ở đây.

Anh dứt tay vào túi quần, đứng ngay bên cạnh sân khấu, đang nhìn lên trên quan sát. Nghe thấy động tĩnh, anh quay người lại, chút ánh sáng mơ hồ bắt định trên sân khấu rơi xuống khuôn mặt anh, không còn vẻ bất cần thường ngày, biểu cảm vô cùng nghiêm nghị.

Thương Xuyên quay đầu nhìn Tưởng Ly, đứng bật dậy.

Cô âm thầm hít một hơi sâu rồi tiến tới.

“Tôi đã nhìn thấy Tà Thờ rồi!” Thương Xuyên lặp lại một lần nữa ý tứ trong cuộc điện thoại lúc trước, chỉ có điều, lần này thái độ rất rõ ràng.

“Không thể nào.” Tưởng Ly đáp lại một câu theo phản xạ: “Anh ấy...”

“Hạ Hạ.” Nhiều Tôn tiến lên, lảng lảng ngắt lời cô: “Thương Xuyên quay được một đoạn băng, em xem đi.”

Tưởng Ly giật mình, đoạn băng?

Thương Xuyên gạt đầu, rút di động rồi tìm ra đoạn băng, đưa cho cô. Lúc đón lấy, cô có phản ngáp ngừng, ngẩng đầu lên nhìn Nhiều Tôn. Trong bóng tối, Nhiều Tôn khẽ gạt đầu với cô.

Tưởng Ly kiểm chế hơi thở gấp gáp, nhận lấy di động.

Một đoạn clip chưa tới nửa phút, khá ngắn. Cô mở lên, trước mắt là một màu đen xì xì, trong mơ hồ lại nhìn thấy những đường nét của sân khấu, chính là

sân khấu trước mắt đây.

Sau đó ông kính lướt qua sân khấu, quay về phía cột trụ bên cạnh, ngay sau đó nghe thấy một âm thanh sừng sốt. Ông kính lướt vội rồi cố định vào sân khấu, lúc này xuất hiện một cái bóng!

Là một cái bóng mặc trang phục hí kịch, lướt ngang qua sân khấu, sau đó, clip dừng lại.

Tường Ly sững sờ.

Thương Xuyên giờ tay ra, lùi lại đoạn clip, dừng ở lúc có cái bóng trên sân khấu. Tuy rằng rất mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn ra được cách hóa trang của cái bóng ấy. Mũ đen thêu kim tuyến, gương mặt khốc, trên trán thấp thoáng nhìn thấy một chữ “Thọ”.

Tường Ly há hốc miệng, tay buông thõng.

Nhiều Tôn vững vàng đón lấy di động, trả lại cho Thương Xuyên. Sắc mặt Thương Xuyên có chút thất thần. Cậu ấy nhìn Tường Ly, trong ánh mắt là sự sốt sắng và mong đợi: “Đây là cảnh trợ lý của tôi quay được, tuy rằng là ban đêm, nhưng có thể nhìn rõ vai diễn trên sân khấu. Hình ảnh Hạng Vũ trong ‘Bá vương biệt Cơ’, vai diễn mà trước đây Tà Thời thuộc nhất.”

Hôm qua kết thúc cảnh quay sớm, cậu ấy bèn cùng trợ lý tới phủ Thân vương, muốn tìm kiếm một chút cảm giác ở nơi nguyên gốc của kịch bản. Từ ngoại ô đi vào thành phố rồi lại tới khu phủ viện hoang vắng này, khi ấy trời đã tối, người trợ lý cũng chỉ quay lung tung để ghi lại cho cậu ấy, không ngờ lại quay được cái bóng trên sân khấu.

Người trợ lý cứ lăm băm suốt là có ma, đồng thời về nhà đổ bệnh ngay hôm đó. Cậu ấy thì không thể nào hiểu được, nên tối nay quyết định trở lại đây, kiểm tra đi kiểm tra lại đoạn băng, luôn cảm thấy dù xét về chiều cao hay vóc dáng, cái bóng kia cũng cực kỳ giống Tà Thời.

“Nếu đó là Tà Thời, không thể nào lại không xuất hiện, cậu ấy giả ma giả quỷ làm gì chứ?” Nhiều Tôn khẽ nói một câu. Thấy sắc mặt Tường Ly hơi nhợt nhạt, anh bèn vòng tay qua ôm lấy eo cô, âm thầm cho cô thêm sức mạnh.

Thương Xuyên nghe xong câu ấy, tâm trạng trở nên kích động: “Nếu không phải là Tà Thời thì còn có thể là ai? Tôi và anh ấy lớn lên cùng nhau từ nhỏ, không thể nào nhìn nhầm bóng dáng của anh ấy.” Ngay sau đó, cậu ấy quay sang Tường Ly: “Cậu và anh ấy cũng rất thân thiết, cậu nói đi, có phải anh ấy không?”

Lòng ngực Tường Ly phập phồng lên xuống, cô mệt mỏi lắc đầu: “Tôi không biết...”

“Cậu không biết?” Thương Xuyên nhăn mặt, hết nhìn cô lại quay sang nhìn Nhiều Tôn, cảm hận: “Hai người đồng loạt nói không biết? Nhưng lại kiên quyết không nhắc lại chuyện năm xưa. Được lắm, Nhiều Tôn, vậy tôi hỏi anh, Tà Thời đã đi đâu rồi?”

Nhiều Tôn nhìn thẳng vào khuôn mặt phẫn uất của Thương Xuyên: “Cậu ấy mất tích rồi.”

Thương Xuyên nắm chặt di động, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Mất tích? Với thể lực của Thái tử gia kinh thành đây, muốn tìm một người khó lắm sao? Nếu trong clip kia không phải Tà Thời thì đó chính là hồn ma của Tà Thời!”

“Cậu nói vớ vẩn gì vậy?!” Nhiều Tôn nhún mày.

Anh cũng nhận được điện thoại của Thương Xuyên. Vốn dĩ tối nay có một buổi tiệc phải tham gia, thế nên dĩ nhiên sẽ ăn mặc chỉnh trang hơn mọi ngày. Anh vừa nhún mày là trông đã nghiêm nghị hơn nhiều. “Cậu cũng là người của công chúng, còn đi tin mấy chuyện này?”

Thương Xuyên mím chặt môi, rất lâu sau mới lạnh lùng hỏi: “Hai người có hy vọng Tà Thời quay trở về không?”

Ai ai cũng sợ Nhiều Tôn, nhưng Thương Xuyên thì không. Một là sức ảnh hưởng của Thương Xuyên ngoài xã hội khá lớn, hai là giao tình của họ trước kia không tệ, cũng là thông qua Tà Thời. Sau khi gặp gỡ Hạ Trú, Tà Thời cũng đồng thời quen biết với Nhiều Tôn.

Nhiều Tôn tuy xuất thân phú quý, cư xử cũng kiêu căng tùy hứng, nhưng đối mặt với Hạ Trú và Tà Thời lại trân trọng một cách hiếm có, không hề ra vẻ kẻ cả. Vì vậy đã từng có một thời gian ở trong mắt Thương Xuyên, Nhiều Tôn cũng gần gũi như Tà Thời vậy.

Nhưng, cũng chỉ là một thời gian.

Cùng với việc Tà Thời mất tích, Hạ Trú trốn tránh mọi chuyện, tình bạn giữa họ cũng đã tan tành...

~Hết chương 143~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tôn thiếu đang khen em [3018 chữ]

Có lúc lựa chọn chết đi là vì họ muốn bảo vệ những người còn sống.

Gió xuân vẫn vậy, chỉ là vật đổi sao dời.

Khi ấy, cũng là khoảng đầu xuân như thế này, ngay cả ánh nắng chiều cũng rất giống nhau.

Sau vườn nhà thầy trồng một cây lê già to bằng vòng ôm của hai người, nghe nói nó đã có tuổi đời hơn bảy trăm năm rồi. Vào mùa có mướt xanh, chim bay dập dềnh, một cây lê lại trắng xóa như tuyết. Chỉ cần một cơn gió thổi qua là tuyết rụng đầy mặt sân.

Cô vốn là người lười biếng, những lúc rảnh rỗi thích nhất là nằm bò trên chiếc bàn trúc nghe thầy hát “Lê hoa tụng”, điệu khúc miên man vang vọng, xa xôi như tiếng hát tận phương trời. Lại hít hà thấy đầu đầy mùi trà đỏ thanh mát, ngọt ngào. Thi thoảng có bông hoa lê rơi xuống nước trà, khiến cho hương trà lại tinh khiết thêm phần nào.

Chỉ có điều, mỗi lần để cô nghe xong, thầy lại chọc vào đầu cô và nói: *Con ấy à, nếu biết học hành nghiêm túc, còn hát hay hơn cả thầy đấy.*

Cô bèn cười hi hi đáp: *Thầy mãi mãi là thầy, học trò không thể bằng thầy được.*

Thầy bị cô chọc tức đến đỏ khóc đỏ cười, bèn tặng cho cô một: Mồm mép lém lỉnh.

Cây hoa lê ấy ở ngay bên cạnh sân khấu.

Là một sân khấu đơn giản được dựng lên ở vườn sau, bình thường làm nơi luyện giọng cho ba người họ. Sau khi thầy ca xong sẽ tự tay cầm roi, nghiêm khắc chỉ dạy họ lên sân khấu luyện hát. Thương Xuyên là người tích cực nhất. Cô và Tả Thời thì thường xuyên phải ép, nhất là cô. Nhưng bất luận cô nghịch ngợm thế nào thì cây roi trên tay sư phụ cũng chưa một lần vụt vào người cô.

Ngược lại, Tả Thời đã chịu giúp cô không ít đòn roi.

Ban đầu Tả Thời kháng nghị, thầy liền nói: *Xét về giới tính, con là đàn ông, phải chịu là lẽ đương nhiên; Xét về thứ bậc, con làm anh, lại càng phải gánh đỡ.* Thế nên cứ mỗi lần cô mắc lỗi, Tả Thời lại cười ha ha nói với thầy: *Đánh con, đánh con đi.*

Bài ca duy nhất mà Tả Thời hát khá suôn sẻ chính là “Bá vương biệt Cơ”. Nguyên do là vì, cô hát vai Ngu Cơ cực kỳ hay. Đã từng có mấy lần, Tả Thời hỏi cô: *Em thích hát phần của Ngu Cơ như vậy là vì thích nhân vật này sao?* Cô đáp rằng Ngu Cơ là nhân vật mà cô ghét nhất, phí hoài một diện mạo xinh đẹp trời ban, nhưng trong lòng lại chứa một trái tim khờ khạo. “Số trời sắp định”, tức là vẫn chưa định mà. Yêu một người đàn ông như Hạng Vũ, cũng có nghĩa là “muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó”. Nếu đổi lại là cô, cô sẽ nói với Hạng Vũ rằng “được sống luôn tốt hơn phải chết”, vừa có tuổi trẻ lại từng trải hàng trăm trận chiến, kiểu gì cũng sẽ có ngày vươn mình đứng dậy.

Tả Thời bèn cầm bút kẻ lông mày lên vẽ cho cô và nói: *Có lúc lựa chọn chết đi là vì họ muốn bảo vệ những người còn sống.* Sau đó anh ấy lại hỏi cô: *Nếu một ngày anh chết rồi thì sao? Em sẽ thế nào?*

Cô đã suy nghĩ rất lâu về câu hỏi này, cuối cùng trả lời anh: *Em sẽ tiếp tục sống thay anh.*

Tả Thời dường như rất mãn nguyện về câu trả lời của cô, bèn cười nói: *Vậy là tốt.*

Sau này, cô và Tả Thời cùng làm việc với nhau. Cô kiêu căng ngạo mạn, anh dịu dàng hòa nhã. Cô vẫn luôn nghĩ, nếu thật sự có một người gây ra chuyện vậy thì người đó chỉ có thể là cô. Nhưng có một ngày Tả Thời nói với cô: *Anh đang làm một việc rất nguy hiểm. Hạ Hạ, nếu một ngày anh không còn nữa, em phải nhớ kỹ lời em từng nói.*

Cho đến tận bây giờ, cuối cùng Tưởng Ly mới thừa nhận, không phải bản thân cô khinh thường Ngu Cơ mà vì cô không dám đối mặt với việc mình không có dũng khí lấy cái chết để tỏ ý chí như nàng ấy. Tả Thời đã nhìn thấy chuyện sống chết, hiểu rõ bản chất của sự sống và ý nghĩa của cái chết. Còn cô thì lại ôm khư khư một triết lý nghe có vẻ nghị lực “thà được sống còn hơn” để bo bo giữ mình, sống tạm qua ngày.

Đến tận lúc ngồi vào trong xe, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu chất vấn của Thương Xuyên.

Hy vọng chứ.

Dĩ nhiên là cô hy vọng Tả Thời có thể quay về.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, cô tình nguyện thay thế cho Tả Thời.

Áy náy giống như một khối u vẫn luôn tồn tại trong cơ thể cô hơn ba năm qua, trừ phi cắt thịt lọc xương, nếu không cả đời này nó vẫn sẽ đi theo cô, giày vò cô.

Nhiều Tôn đỗ xe bên vệ đường, tắt máy, quay đầu nhìn cô.

Cô vẫn còn mơ màng màng, ngây ngốc như người đang sống trong mộng, nhìn ra ánh đèn đường dài dằng dặc ngoài cửa xe, chẳng khác gì nhìn thấy

những ngọn đuốc lập lòe rực sáng nơi địa ngục.

Nhiều Tôn xoay người cô lại, sắc mặt nặng nề: “Hạ Hạ, em như vậy không ổn đâu.”

Rất lâu sau Tường Ly mới nghe rõ anh ấy đang nói gì, ánh mắt nhìn thẳng vào người đối diện rồi hỏi một câu khác: “Anh bảo, đó có phải Tả Thời không?”

“Hoang đường.” Nhiều Tôn nhủ mày.

“Hoang đường...” Sắc mặt Tường Ly nhợt nhạt, cô gạt tay anh ấy ra, cả người như bị rút hết xương cốt: “Phải, tất cả đều quá hoang đường. Thế nên, ngược lại em hy vọng anh ấy có thể quay về!”

“Em tỉnh táo lại đi!” Nhiều Tôn không vui: “Ba năm rồi, Hạ Hạ, đã ba năm rồi. Em còn muốn giày vò bản thân tới khi nào nữa?”

“Lẽ nào anh có thể thấy thanh thân trong lòng?” Tường Ly bất giác cao giọng.

“Có thể.” Nhiều Tôn hoàn toàn không do dự chút nào, nhìn cô chằm chằm “Chỉ cần là chuyện tốt cho em, cho dù táng tận lương tâm, anh cũng cảm thấy thanh thân!”

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập, cô gào lên: “Nhiều Tôn, anh chính là một kẻ điên!”

Nhiều Tôn nổi điên, giữ chặt lấy cổ tay cô: “Vậy em bảo anh lúc đó phải làm thế nào? Giương mắt nhìn em chết hay sao? Nếu em đã sống được rồi thì hãy lý trí lên một chút cho anh! Em hãy nhớ lấy, Tả Thời mất tích rồi, tất cả đều đã qua rồi!”

“Đừng nói nữa, câm miệng!” Tường Ly hất tay anh ấy ra, bịt chặt hai tai, cả người co ro lại run rẩy. Cô không thể chịu nổi nhất chính là câu nói của Nhiều Tôn “vì muốn tốt cho em”.

Nhiều Tôn là một người như vậy. Chỉ cần cô rần với anh ấy, anh ấy sẽ nổi nóng, phẫn nộ, tính khí còn bốc đồng hơn cả cô. Nhưng chỉ cần cô mềm xuống, ngọn lửa giận dữ trong lòng anh ấy cũng tan biến hết, giống như bây giờ vậy. Tường Ly như bị ai nhổ hết toàn bộ gai nhọn trên người, máu từ mỗi mắt gai rã rích chảy xuống. Anh ấy không đành lòng, bèn kéo cô lại, ôm vào lòng, ngữ khí dịu dàng: “Được được được, anh sẽ không nói gì nữa cả. Tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh điều tra, em đừng suy nghĩ gì nữa.”

Nhưng chung quy nội tâm Tường Ly vẫn rối như tơ vò. Cô đẩy anh ấy ra, giờ tay định mở cửa.

“Em lại định làm gì? Em không thể ngồi yên một lúc hay sao?” Nhiều Tôn lại nổi giận, kéo giật cánh tay cô lại.

Tường Ly liều mạng rút về: “Em về nhà!” Cô muốn trở về xem lại chiếc khăn tay màu đen đó liệu có vô duyên vô cớ xuất hiện trở lại không. Hôm đó, cô đã vứt nó đi rồi.

Nhiều Tôn nghe xong bèn ấn chặt cô xuống ghế, thắt dây an toàn rồi hần học nói: “Anh đưa em về! Với dáng vẻ này của em làm gì có tài xế nào dám chở?”

“Em không cần anh chở!”

“Không cần anh chở, anh sẽ đâm cả người cả xe vào cây luôn đấy. Em có tin không?” Nhiều Tôn nghiêm giọng quát: “Em hiểu anh nhất mà, chuyện này anh nói được là làm được!”

Tường Ly cãi không lại anh ấy. Bây giờ cô không còn chút sức lực nào nữa, làm gì còn hơi đâu tranh cãi với Nhiều Tôn? Nhiều Tôn cũng không để cô thể hiện thái độ, nhấn ga cho xe vọt đi.

Những tia sáng ngoài cửa xe vùn vụt lướt qua, hất xuống tấm kính thủy tinh những điểm sáng ngưng tụ lại. Rồi chúng từ từ nổi vào nhau thành một đường, giống như mũi khâu, từng mũi từng mũi đâm vào mắt.

Cô không nên lúng túng như vậy.

Nhưng một câu nói của Thương Xuyên đã đâm trúng nỗi đau của cô.

Cô thậm chí bắt đầu tin vào lời của Thương Xuyên, tin rằng Tả Thời đã quay trở về.

Xe lao đi vùn vút.

Không một ai lên tiếng.

Ba năm trở thành một đỉnh núi băng. Họ của ba năm trước có chuyện gì cũng nói với nhau, họ của ba năm sau lại làm tổn thương lẫn nhau.

Tường Ly mơ hồ cảm thấy chuyện này chung quy sẽ có một kết thúc và ngời nỏ dẫn tới trận chiến “thấu hiểu” này nhất định là Thương Xuyên.

Chiếc xe đi lên đường Đông Tứ Hoàn.

Xe đang định rẽ ngay trước tiểu khu thì đột ngột phanh lại.

Tường Ly bất ngờ thức tỉnh lại từ cơn hoang mang bất an. Ngay trước mũi xe là một khoảng sáng nhức mắt. Ánh sáng ấy hắt lên khuôn mặt Nhiều Tôn, càng tôn lên sự âm u lạnh lẽo trên sắc mặt anh ấy.

Cô ngược mắt lên nhìn, ánh sáng quá chói làm cô không mở mắt ra được không nhìn rõ tình hình phía trước.

Nhiều Tôn ấn còi rất không khách khí, tiếng còi xe gần như rạch thẳng một đường về phía trước. Người trước mặt dường như vẫn không suy suyển. Anh ấy hơi nheo mắt lại, cũng bật đèn chiếu xa giống như đối phương. Bốn tia sáng đan cài vào nhau, bỗng chốc làm xung quanh sáng trắng như ban ngày.

Sau khi nhìn rõ người phía trước, sắc mặt anh ấy trầm hẳn, rồi bước xuống xe. Cùng lúc này, Tường Ly mượn cả một khoảng sáng trắng để nhìn rõ mọi chuyện, sau khi phản ứng lại cô cũng vội vàng mở cửa xuống xe.

Là Lục Đông Thâm.

Chiếc xe của anh ngang nhiên đỗ ở đó.

Anh đứng dựa người vào xe, trên người là bộ vest màu xám đậm không thể quy cách hơn, một chiếc sơ mi đen và một chiếc cà vạt xanh với hoa văn chìm, cả người trông vừa đứng đắn lại vừa nghiêm nghị. Nhưng tư thế của anh có vẻ nhàn nhã, một tay dứt túi quần, một tay kẹp điều thuốc. Sau khi thấy Tường Ly bước xuống từ xe của Nhiều Tôn, anh nhả ra một làn khói, đồng thời đưa bàn tay đang cầm thuốc lên nói lòng cà vạt.

Ánh sáng bất thường phía trước tiểu khu đã thu hút sự chú ý của bảo vệ. Họ bước ra, nhìn trái ngó phải thấy toàn là xe sang, chủ nhân của những chiếc xe này đều không phải thành phần dễ đụng vào nên nhất thời cũng không biết nên giải tán bằng cách nào.

Cung phản xạ của Tường Ly cuối cùng đã trở lại bình thường, nhìn giờ mới bàng hoàng phát hiện ra đã quá giờ của buổi tiệc rồi. Cô nhất thời sầu não, cô nên gọi một cuộc điện thoại thông báo cho Lục Đông Thâm mới phải.

Cô tiến lên, nét mặt áy náy: “Anh đợi lâu lắm rồi sao?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm vờn vàng rơi xuống khuôn mặt cô: “Cũng bình thường.”

Tường Ly quan sát sắc mặt anh, dường như không thấy sự giận dữ nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Nhiều Tôn từ từ tiến lên trước: “Lâu lắm rồi mới lại gặp mặt tổng giám đốc Lục.”

“Tôn thiếu chóng quên quá, không lâu trước đây chúng ta còn gặp nhau trong Hội nghị đầu tư.” Lục Đông Thâm từ tốn trả lời.

Khóe miệng Nhiều Tôn giật giật: “Phải, xét về sự tận tâm cho công việc tôi không được bằng tổng giám đốc Lục. Tôi tự do tự tại đã quen, mấy chuyện suy nghĩ trong đầu cũng toàn là yêu đương nam nữ.”

Nghe xong Lục Đông Thâm cười nhưng lại quay đầu về phía Tường Ly: “Xem ra tối nay em đã làm lỡ dở chuyện tình cảm của Tôn thiếu rồi. Nghe nói tối nay có không ít tiểu thư danh giá xuất hiện.”

Tường Ly quả thật mệt mỏi, trong đầu chỉ nghĩ làm sao có thể lập tức về nhà nghỉ ngơi. Cô nghe thấy hai người đàn ông này anh một câu, tôi một câu, trong tối ngoài sáng còn giấu không ít dao thì lại càng đau đầu hơn. Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Nhiều Tôn cười khế: “Tổng giám đốc Lục chưa nghe câu ‘Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước’* sao? Xét về tài sắc, e rằng toàn bộ các tiểu thư danh giá ở đó cũng không bằng được một Hạ Trú.”

**Ý chỉ dù thiên hạ có nhiều thứ tốt đẹp, nhưng đã là thứ mình thích thì luôn tốt đẹp nhất.*

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm thêm, bàn tay kẹp điều thuốc của anh tiện thể khoác qua eo Tường Ly, hơi dùng sức kéo cô vào lòng, khẽ cười: “Tôn thiếu đang khen em đấy.”

Tường Ly nhân tiện đánh mắt liếc nhìn. Đầu lọc của điều thuốc trên tay anh lờ mờ phát sáng, cánh tay cô chỉ cần nhúc nhích một chút là có thể bị nó làm bỏng. Cô ngược mắt lên nói: “Em mệt rồi.”

“Được, về nhà thôi.” Lục Đông Thâm ung dung ngược nhìn Nhiều Tôn: “Thật ngại quá, hôm nay muộn quá rồi, hôm khác mời Tôn thiếu.”

“Mời lại thì khỏi cần đi, bởi vì chưa biết chừng tôi còn phải bày một bàn tiệc để đền tội với tổng giám đốc Lục.”

“Ồ? Câu này nghe có vẻ thú vị đấy.”

Nhiều Tôn bật cười: “Dự án phủ Thân vương, tổng giám đốc Lục cho rằng sẽ thuộc về ai?”

“Thì ra Tôn thiếu cũng có hứng thú.” Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn rất nhẹ nhàng.

Nhiều Tôn hơi ngược mắt lên: “Tuy rằng tôi không cho rằng tranh giành một dự án khiến người ta phấn khích hơn là có được một người con gái. Nhưng vì đối phương là tổng giám đốc Lục, thế nên tôi rất muốn thử một lần xem sao.”

Nụ cười bên môi Lục Đông Thâm rất nhạt nhòa: “Có thể tiếp chiêu của Tôn thiếu thì vô cùng vinh hạnh.”

~Hết chương 144~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Anh nói ai không an phận thủ thường? [2091 chữ]

Bây giờ em là của anh, quên Tà Thờ đi và đừng gặp Nhiều Tôn nữa, an phận thủ thường một chút có khó đến vậy không?

Sau khi đưa Tường Ly về nhà, Lục Đông Thâm không vội rời đi ngay.

Anh ngồi xuống sofa, lại châm lên một điếu thuốc. Là hộp thuốc lá mẫu được đặt làm mà ban ngày cô để lại trong văn phòng của anh, anh quả thật không còn hút loại thuốc lá chứa quá nhiều nicotin trên thị trường nữa. Sau khi được phân giải và tổ hợp lại, các thành phần trong thuốc lá đã có mùi hương khác, trong sự thanh nhả lại điểm xuyết một chút mùi cỏ và da thuộc, làm tăng thêm sự quyến rũ và hấp dẫn của người đàn ông.

Trên mặt bàn đặt một hộp quà màu xám bạc, Lục Đông Thâm mang vào từ lúc mở cửa và để ở đó. Nhưng sau khi ngồi xuống, anh không mở ra, cũng không bảo Tường Ly mở ra.

Không cần đoán cũng biết, bên trong có lẽ là chiếc váy lễ phục dùng để tham dự buổi tiệc tối nay.

Tường Ly cũng không hy vọng anh đi về ngay. Nếu không vì cuộc điện thoại của Thương Xuyên, bây giờ có lẽ cô đang khoác tay anh tham dự buổi tiệc. Giây phút này, không khác gì cô đã cho anh leo cây.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, đẩy chiếc gạt tàn cách đây vài ngày ra trước mặt anh rồi khẽ hỏi: “Buổi tiệc đó quan trọng lắm phải không?”

Lục Đông Thâm đưa tay gạt tàn thuốc, ngữ khí nhạt nhòa: “Em không đi thì nó không còn quan trọng.”

“Em xin lỗi, em không nghĩ là lại có việc đột xuất.” Tường Ly thật lòng cảm thấy có lỗi, bởi vì xét từ một góc độ nào đó, bữa tiệc tối nay được coi như buổi hẹn hò chính thức lần đầu tiên sau khi cô và anh xác nhận quan hệ.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, nhìn cô qua tầng khói trắng mỏng: “Không sao.” Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Kể cho anh nghe đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tường Ly há hốc miệng ra rồi lại ngậm vào, bao nhiêu lời nói cứ mắc lại cổ họng không sao bật ra được. Cô muốn kể cho anh sự thật, nói rằng cô vì chuyện của Tà Thờ. Nhưng cho dù là kẻ ngốc cũng biết, những lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Cô từng nói với anh mình không buông bỏ được một người, cho dù ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói ra nhưng không có nghĩa là anh có thể chấp nhận. Thế nên, cứ động một tý cô lại lấy cái tên Tà Thờ ra để chọc tức anh rõ ràng là đang khiêu khích giới hạn của anh.

Trước khi xác định quan hệ đã không thể nói thật toàn bộ mọi chuyện thì sau khi xác định quan hệ cũng chỉ còn cách nuốt hết vào lòng. Thật ra cô hiểu, cô đã bắt đầu lo được lo mất, sợ rằng “theo tình tình phớt” mất rồi.

Cuối cùng, cô nói: “Thật ra cũng không có gì, là một hiểu lầm.”

Lục Đông Thâm cười nhưng trong đôi mắt dường như không có chút nhiệt độ nào. Anh thu tay về: “Thế ư? Chỉ là hiểu lầm thì tốt.”

Tường Ly nhìn anh, có một sự kích động muốn được lại gần ôm lấy anh. Nhưng sự kích động ấy giống như bị nguồn sức mạnh nào đó chèn ép. Có lẽ là vì bên ngoài trông anh có vẻ bình thản, thực chất cô luôn nảy sinh một nỗi hoang mang.

Xung quanh anh toát ra một khí thế mạnh mẽ, áp lực, uy nghiêm, khiến người ta muốn lại gần nhưng lại không dám xác xược.

Ngược lại, Lục Đông Thâm giơ tay về phía cô: “Qua đây.”

Tường Ly ghé sát tới bên cạnh anh. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô theo đà gối đầu lên chân anh rồi nghiêng người nằm xuống. Đôi chân dưới chiếc quần Âu vô cùng rắn rỏi, giống như mỗi một đường nét, mỗi một múi cơ đều ẩn chứa sức mạnh, khiến Tường Ly cảm thấy hoàn toàn yên lòng.

Anh dập tắt điếu thuốc, vuốt tay lên vai cô: “Mệt không?”

Mệt.

Thái độ quá mức kiên quyết của Thương Xuyên khiến cô hoang mang, còn cả bóng hình trong đoạn băng nữa, thật ra là giống hệt Tà Thời.

Không, không chỉ là giống.

Đọc đường khi Nhiều Tôn đưa cô về, cô đã xem đi xem lại đoạn băng kia. Nhân vật Hạng Vũ trên hình khi vung binh khí, cánh tay hơi giơ cao lên.

Đây là thói quen quen thuộc của Tà Thời.

Khi xưa, chẳng biết đã bao nhiêu lần thầy chỉnh sửa cho anh ấy động tác này, nhưng Tà Thời hình như toàn quên. Cũng có thể anh ấy thực sự không có năng khiếu về ca kịch, thế nên thói quen này vẫn luôn được lưu giữ.

Cũng chính động tác này đã khiến Tường Ly nghi ngờ. Nếu có người bắt chước, làm sao có thể bắt chước được cả một động tác nhỏ xíu, tinh vi như vậy. Nếu là Tà Thời thì... làm sao có thể?

Như có hàng ngàn con ngựa đang băng băng lao qua đầu, nhưng cô đã không còn bằng hoàng trợ trợ như lúc ở trên xe. Tường Ly nói: “Dựa vào anh như thế này là không một nữa.”

Người đàn ông trên đỉnh đầu trăm mặc, nhưng tay anh vẫn vỗ về cô từng chút từng chút, mùi hương tỏa ra từ cổ tay áo của anh chính là mùi thuốc lá cô làm. Cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng dường như cũng dần dần bình tĩnh lại, mí mắt hơi trĩu nặng, có phần buồn ngủ.

Nhưng cô vẫn gượng mở mắt, hơi nghiêng đầu nhìn anh. Cô không cảm nhận được cảm xúc của anh, là vui hay giận. Cảm giác này giống như lần đầu tiên gặp anh ở Thương Lăng vậy, sâu không lường được.

“Sao thế?” Lục Đông Thâm lên tiếng, ngữ khí tuy trầm nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười.

Thấy anh cười, Tường Ly ngồi dậy, xoay mặt về phía anh, muốn cụp mắt xuống nhưng lại lên tiếng: “Thật ra... có chuyện này em muốn bàn bạc với anh.”

“Em nói đi.”

“À... Liên quan tới CCTV trong khách sạn Skyline Thương Lăng...”

“Đang ở chỗ anh.” Lục Đông Thâm cất giọng khê khàng.

Tường Ly ngược nhìn anh, không ngờ anh lại thẳng thừng thừa nhận như vậy.

“Vậy anh có thể...”

“Không được.”

Tường Ly sững người.

Lục Đông Thâm tựa người ra sau ghế, nụ cười duy nhất dường như đã tan biến: “Thường ngày anh có thể cho phép em ương bướng, nhưng em lợi dụng danh nghĩa của anh để điều tra về quá khứ là không được.”

“Em bắt đắc dĩ mới phải mượn danh nghĩa của anh. Về điểm này em rất xin lỗi. Nhưng mà chuyện này đối với em rất quan trọng.”

Lục Đông Thâm bình tĩnh nhìn cô: “Rất quan trọng?” Anh giơ tay giữ lấy cằm cô: “Để anh nói cho em biết chuyện gì mới là rất quan trọng, quên đi quá khứ và cố gắng yêu anh, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Tường Ly không né tránh tay của anh, nhưng sự cưỡng ép ấy khiến cô không thoải mái: “Em biết, vì muốn em bình an rời khỏi được Thương Lăng, anh đã hy sinh rất nhiều. Nhưng quá khứ của một người sao có thể nói quên là quên được? Và lại, em có linh cảm, người đứng trước bức Giang sơn đồ đó tuyệt đối không đơn giản. Bây giờ Giang sơn đồ vẫn còn nguyên chứ?”

“Người đó đúng là không đơn giản, Giang sơn đồ cũng đích thực xảy ra vấn đề. Chuyện này anh đang điều tra, em không cần xen vào.”

“Em có thể giúp anh, em...”

“Không cần.” Lục Đông Thâm nghiêm giọng.

Tường Ly sốt sắng: “Lục Đông Thâm, em bắt buộc phải xem Giang sơn đồ mới được.”

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm, hơi nheo mắt lại, lát sau hỏi: “Giang sơn đồ có liên quan đến Tà Thời không?”

Hơi thở của Tường Ly khựng lại, một lúc sau cô đáp: “Có liên quan.” Rồi cô nhìn về phía anh, trịnh trọng nói: “Nhưng, có những chuyện em cũng muốn điều tra rõ ràng.”

“Thế nên, em đã đi gặp Nhiều Tôn?” Không một chút ám áp nào hiện lên trong ánh mắt Lục Đông Thâm.

“Em không hề.” Tường Ly chỉ cảm thấy ảm ức, trong lòng lại sẵn con tức: “Lục Đông Thâm, hôm nay chưa nói lời nào đã lỡ hẹn là lỗi của em, nhưng anh cũng không thể vì thấy anh ấy đưa em về nhà mà nghi ngờ em chứ?”

Bàn tay Lục Đông Thâm vòng ra sau gáy cô, anh hơi dùng sức kéo cô về phía trước, gần như cọ sống mũi mình lên mũi cô: “Trước kia em yêu Tả Thời cũng được, Nhiều Tồn cũng được, quá khứ đã là quá khứ, anh hoàn toàn không truy cứu nữa. Anh nói rồi, anh không quan tâm quá khứ của em ra sao, anh chỉ quan tâm tới tương lai của em. Bây giờ em là của anh, quên Tả Thời đi và đừng gặp Nhiều Tồn nữa, an phận thủ thường một chút có khó đến vậy không?”

Nghe xong câu này, Tường Ly nổi giận, dùng sức giằng ra khỏi tay anh: “Lục Đông Thâm, anh nói ai không an phận thủ thường? Tả Thời, Nhiều Tồn, anh còn thiếu một Đàm Diệu Minh nữa. Sao anh không thẳng thừng mắng em là loại đàn bà lăng lơ dâm đẳng, ai cũng yêu được đi?”

~Hết chương 145~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Tiếng thì thầm lúc nửa đêm [2202 chữ]

Nhớ kỹ, đôi diện với người con gái mình thích, đàn ông ai cũng vậy thôi.

Tường Ly là một con ngựa hoang, phóng khoáng ngổ ngược, đồng thời cô lại giống như một đứa trẻ, thẳng thắn nhiệt thành. Chỉ ít thì, ở trong lòng Lục Đông Thâm, cô là một người như thế. Ngổ ngược thì định sẵn sẽ chán ghét sự ràng buộc, thẳng thắn sẽ định sẵn có gì nói nấy. Anh thích cá tính của cô, nhưng đồng thời cũng lại hy vọng mình có thể khuất phục được một người con gái như vậy.

Trước đó, Lục Đông Thâm chưa từng tiếp xúc với một cô gái nào như cô, đa phần đều ngoan ngoãn, vâng lời, đứng bên cạnh anh còn không dám thờ ơ. Cũng có người cá tính mạnh, ví dụ như Thái Tử Tân, nhưng hoàn cảnh xuất thân đã quyết định việc cô ấy nói năng hay cư xử đều phải cân nhắc trước sau, kiểm soát cảm xúc là thứ phải học ngay từ nhỏ, dĩ nhiên sẽ không nói chuyện và hành động dữ dội như Tường Ly.

Anh chấp nhận vì cô gây dựng một thảo nguyên, với tay hái sao trên trời, để mặc cho cô vui đùa, ngang ngược. Nhưng điều kiện tiên quyết là sự dịu dàng của cô, tình yêu của cô chỉ có thể dành cho anh.

Một đóa hồng có đẹp hay hoang dã đến đâu cũng vẫn có gai, còn thứ anh cần là một bông hồng vừa kiêu diễm vừa hoang dại lại không có gai. Anh từ ngắt những chiếc gai trên bông hoa ấy xuống. Còn cô, cũng phải cam tâm tình nguyện để anh làm vậy. Thế nên anh không mong cô có thể trở nên dịu dàng như nước trong giấy lát, nhưng tuyệt đối cũng không phải trạng thái giương cung bạt kiếm như lúc này.

Lục Đông Thâm nhú mày.

Tuy rằng không giận dữ, không phẫn nộ nhưng sắc mặt anh bình tĩnh tới đáng sợ, khi nụ cười không còn đọng đầy trong ánh mắt thì nơi đó sẽ trở thành một vùng biển sâu không lường được. Anh lên tiếng: “Ai cũng có thể yêu phải không?”

Chưa đợi cho Tường Ly kịp có phản ứng gì, anh đã giơ tay ra giữ lấy gáy cô, ngay sau đó đè cô xuống dưới người mình, áp môi xuống. Quá bất ngờ, môi cô như bị anh nghiền đau đớn. Cô định giơ tay ngăn cản nhưng anh đã rút tay về để ghì chặt hai cổ tay cô.

Tường Ly đầu phải là người giơ tay chịu trách nhiệm? Sau vài lần dùng sức nhưng vẫn phí công vô ích, cô lại càng gãy giữa kịch liệt hơn.

Cô càng như vậy, môi của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề.

Anh kéo bung cúc áo của cô.

Cô cảm nhận được sức mạnh của anh, cũng nghe thấy tiếng cúc bật ra, văng xuống sàn nhà. Tim cô như ngừng đập, cả người cứng đờ ra.

Lục Đông Thâm vui mặt vào cổ cô.

Cho đến khi cô cảm nhận được cơn đau nơi lồng ngực, cơ thể dường như mới có phản ứng lại. Độ sức, cô không bằng anh, không thoát ra được, cô chỉ có thể đá kích bằng miệng: “Lục Đông Thâm, anh làm vậy có khác gì những người đàn ông mà anh nhận định không?”

Lục Đông Thâm dừng lại, nhưng vẫn đè chặt lên người cô. Anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt vừa như mây mù vừa như trắng đen. Sau một màn giằng co vừa rồi, anh đã vững vàng nắm giữ quyền chủ động, áo sơ mi có phần nhàu nhĩ nhưng hơi thở không hề hỗn loạn. Khiến Tường Ly hiểu rằng, mấy chuyện cường ép này thực ra anh khinh thường.

Cô nhìn anh chằm chằm, bả vai hờ ra trở nên hơi lạnh.

Anh cũng nhìn cô không chớp mắt, một lúc lâu sau, ngón tay anh chạm lên gò má cô, anh nói từng câu từng chữ: “Nhớ kỹ, đối diện với người con gái mình thích, đàn ông ai cũng vậy thôi.”

Tường Ly ngẩn người.

Nhưng Lục Đông Thâm cũng đã đứng dậy, không làm khó cô nữa. Tường Ly cũng bò dậy khỏi sofa, kéo kín áo lại. Cúc áo đã đứt quá nửa, cô chỉ còn cách dùng tay túm chặt cổ áo lại.

Lòng ngực vẫn còn đau rát, nhịp thở chung quy không thể ổn định được.

“Anh chưa bao giờ ép buộc em cả.”

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô: “Thế nên, em cảm thấy không việc gì phải sợ, đúng không? Hạ Trú, em thật sự nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ cưỡng ép em?”

Giữa hai người nhanh chóng dựng lên một bức tường chắn, không nhìn thấy được, không sờ vào được, nhưng nó thật sự tồn tại, che chặt cả hai.

Im lặng trở thành kẻ thù lớn nhất.

Tường Ly không biết phải trả lời như thế nào. Trong suy nghĩ của cô, việc giải quyết những mâu thuẫn kiểu này còn gian khó hơn việc cô trực diện đối mặt với mưa máu gió tanh. Cô bước xuống từ sofa, đi ra mở rộng cửa: “Lục Đông Thâm, em buồn ngủ rồi.”

Lục Đông Thâm trầm mặc một lúc lâu, sau đó với lấy áo khoác rời đi.

Từ lúc anh vào nhà cho đến giờ, anh chưa quát, chưa gào một câu, thậm chí từ biểu cảm bình thản của anh cũng không nhận ra anh đang giận dữ. Cho dù anh rời đi, giây phút cánh cửa đóng lại cũng không phát ra một âm thanh long trời lở đất nào.

Nhưng Tường Ly lại cảm thấy lạnh lẽo.

Sự lạnh lẽo này xuất phát từ Lục Đông Thâm.

Xuất phát từ hành động giằng xé ban nãy của anh khi đè lên người cô, xuất phát từ sự im lặng của anh, xuất phát từ thái độ bình thản quá mức so với mọi ngày của anh. Nó khiến cô cảm thấy, thật ra sự lạnh lùng này còn đáng sợ hơn cả một cơn giận bùng nổ.

Tường Ly không quay lại phòng khách, cô ngồi ngay ở cửa ra vào. Ngọn đèn trong phòng khách không chiếu được dài đến thế, thế nên cả người cô bị bóng tối trùm kín, chút bóng nhạt nhòa cũng bị nó nuốt mất.

Trong một chuyện tình cảm, những cuộc cãi vã kiểu này khiến Tường Ly cảm thấy bối rối và hoang mang. Cô tức, cô giận, giống như có một thứ cảm xúc nào đó không thể bộc phát ra được, cứ chặn lại làm lòng ngực khó chịu, là buồn bã, là đau lòng, là bi thương, là hoảng sợ, là nỗi đau xa lạ mà cô không thể dọn dẹp.

Gò má hơi lạnh.

Cô giờ tay lên, phát hiện ra nước mắt đã chảy xuống...

Nửa đêm xuất hiện tiếng thì thầm

Chỉ ít thì âm thanh ấy là không bình thường.

Khi Tường Ly choàng tỉnh giấc, ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, không thấy một chút ánh sáng nào, giống như ánh trăng hay ánh sao đều đã rơi vào một cái lỗ cực lớn và cô cũng bị giam hãm trong đó không sao thoát ra được.

Không sao thở nổi, lại cảm thấy xung quanh quần bên một bầu không khí quỷ quái.

Thế là, cô đã nghe thấy âm thanh ấy.

I i a a, như từng sợi kẹo đường bị kéo tới một phía chân trời nào xa lắm.

Tiếng hát kịch, một âm thanh quen thuộc nhưng cô nhất thời lại không nhớ ra đó là giọng của ai.

Tường Ly lần sờ công tắc ở đầu giường, bật đèn nhưng đèn không sáng.

Không có điện, cả căn phòng giống như một nhà giam tối tăm.

Cô tập quen với bóng tối, bước xuống giường, lần tìm về phía có tiếng hát, hình như ở phòng khách dưới nhà. Ngay đầu phòng là cầu thang, cô bước xuống từng bậc. Dưới tầng có chút ánh sáng lấp lánh, giống như một đám đom đóm đang bay lượn.

Mượn chút đốm sáng nhỏ nhoi ấy, Tường Ly nhìn thấy có hai người đang di chuyển. Họ mặc trang phục hí kịch, cô gái yêu kiều, người đàn ông cao ráo. Vạt áo nhẹ nhàng tung lên như khói sóng cuộn trào. Cô gái cất giọng thể lương: “Khuyên quân vương ngâm rượu nghe Cơ ca, giải nổi sầu bằng điệu múa thướt tha...”

Vừa hát cô gái vừa quay mặt lại.

Tường Ly đứng trên cầu thang sau khi nhìn kỹ lại thì sợ run lên. Cô thảng thốt, chân mềm nhũn ra, suýt nữa lặn xuống cầu thang.

Cô gái đang hát hóa ra chính là mình.

Chẳng trách giọng hát này nghe quen đến thế, thì ra nửa đêm cô lại nghe thấy giọng của chính mình!

Người đàn ông cũng quay người lại, khuôn mặt thoáng hiện lên qua quảng sáng mập mờ, từng đường nét đều là đáng sợ cô từng gặp.

Là Tà Thời.

Tường Ly bỗng cảm thấy cổ như bị ai bóp chặt, tuyệt nhiên không thở nổi. Cô trợn trừng hai mắt, cả người cứng đờ.

Tà Thời đã về mặt, đang bẻ giọng ra hát, nhưng mắt vẫn nhìn cô trân trân: “Chúng ta ở trong mộ, Hạ Hạ, ngôi mộ của chúng ta do chính tay em xây. Đừng sợ, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em...”

Dứt lời, anh ấy bỗng tới bên cạnh cô, giơ tay về phía cô: “Anh ở ngay bên cạnh em”

Đầu tóc Tường Ly dựng đứng lên. Cô hoảng hốt bỏ chạy. Nhưng Tà Thời vẫn đuổi theo như hình với bóng, vẫn luôn ở ngay bên cạnh cô. Điệu khúc kia vẫn ám ảnh không rời: Bao năm tình nghĩa ân ái, chớp mắt đã phải cùng người chia xa...

Cô gái vẫn bi thiết đáp lại: Đại vương hùng hồn khúc bi ca khiến người rơi lệ. Đợi thiếp phi ca múa một hồi rồi nói xem làm sao giải khúc sầu?

Tường Ly hoảng sợ kêu to: Lục Đông Thâm...

Khi cô kêu đến mức giật mình thức giấc, ngồi kia trời đã sáng trắng.

Trước khi ngủ, cô không kéo rèm cửa, phóng tầm mắt nhìn qua là một ngày nắng gắt. Cô ngăn người nhìn ánh nắng hắt vào sàn nhà, rất lâu sau mới cảm thấy mình đã sống lại rồi, chỉ có điều cổ họng khô đặc.

Tường Ly vui mặt vào trong chăn.

Mộ.

Không sai, tuy cô sống dưới ánh mặt trời nhưng trái tim lại chôn trong hầm mộ.

Người có thể đưa cô thoát ra khỏi ngôi mộ ấy, tối qua đã bị cô chọc tức bỏ đi rồi. Thế nên, trái tim của cô bị Tà Thời truy sát, nỗi sợ trong mơ há không phải là bóng ma trong lòng cô?

Cô mượn ánh nắng để nhìn lại tay mình, lạnh lẽo.

Di động trên đầu giường đồ chuông đã trở thành phao cứu sinh kéo Tường Ly ra khỏi thế giới âm u giá lạnh, cô khao khát đó là giọng của Lục Đông Thâm.

Nhưng lại là Dương Viễn, anh ấy uể oải lên tiếng: “Hạ Trú, hình ảnh CCTV trong khách sạn Skyline Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã cho phép cô xem rồi. Ngoài ra, Giang sơn đồ cũng đã được vận chuyển tới công ty, Lục Đông Thâm đã chuyển lời, cho phép cô kiểm tra, cô mau tới đây đi.”

~Hết chương 146~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót [2089 chữ]

Chuyện nhỏ thôi mà, đừng làm phiền anh ấy.

Khi tới công ty, Tường Ly nhạy cảm phát giác ra bầu không khí trên dưới trong công ty đều có phần là lạ, thậm chí các cô gái ở quầy lễ tân đều cúi gằm

mặt, không dám thờ mặt.

Bắt gặp Cảnh Ninh từ phòng Hành chính đi ra, cô bèn chào hỏi cô ấy. Tường Ly cảm nhận được rõ ràng vẻ nặng nề trên sắc mặt Cảnh Ninh, bèn kéo cô ấy sang một bên hỏi đôi ba câu.

“Việc phát triển tại thị trường Trung Quốc đại lục áp lực không nhỏ. Sau khi tiếp quản, đầu tiên tổng giám đốc phải ‘bôi trơn’ các mối quan hệ với các cơ quan chính quyền. Mảnh đất phủ Thân vương là phương thức bắc cầu tốt nhất. Nhưng vấn đề là phía trước có sói, phía sau có hổ. Thái Quốc Cường có nguồn vốn nước ngoài rót vào, dĩ nhiên sẽ tranh đấu tới cùng với Skyline. Bây giờ lại có thêm một Nhiều Tôn. Một thái tử gia ở kinh thành muốn chen chân vào một dự án của nhà nước là chuyện quá đổi đơn giản rồi.” Cảnh Ninh nói rõ ràng: “Nếu không giành được mảnh đất đó, tương lai sau này của Skyline tại Bắc Kinh sẽ không thuận lợi cho lắm. Nhưng dù giành được về thì áp lực đè lên vai tổng giám đốc cũng sẽ không nhỏ.”

Tường Ly không hiểu.

Bên cạnh có một vài đồng nghiệp ở các phòng khác đi ngang qua, lên tiếng chào hỏi hai người họ. Cảnh Ninh gật gù coi như đáp lại. Đợi họ rời đi hẳn, cô ấy mới hạ thấp giọng, nói với Tường Ly: “Phủ thân vương là một căn nhà ma nổi tiếng, vốn dĩ đã rất hoang lạnh. Đương nhiên mấy lời đồn ma quỷ này có thể không tin, nhưng kết cục của việc có quá nhiều những tin thất thiệt là không dễ giải quyết. E rằng sẽ trở thành một củ khoai lang nóng làm bỏng tay, tới lúc đó tổng giám đốc làm sao giải thích với Lục Môn?”

“Thế nên bây giờ trong tập đoàn, mọi người đều hoang mang?”

“Mọi người hoang mang cũng không hoàn toàn vì việc này.” Cảnh Ninh nói: “Sáng sớm nay tổng giám đốc đã cho một người phụ trách bộ phận thị trường nghỉ việc, là một cán bộ lâu năm trong công ty, nói cho nghỉ là nghỉ luôn, cũng không nề tình chút nào, đồng thời họp nhất phòng Marketing và phòng Kinh doanh lại, thế nên toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều thấp thỏm lo âu, không ai dám làm sai chuyện gì.”

Tường Ly ít nhiều cũng có ấn tượng về nhân viên đó, số nhân viên thuộc quản lý của bộ phận thị trường không nhiều lắm: “Vì sao lại cho nghỉ?”

Cảnh Ninh ngừng một lát rồi nói: “Vị qua lại có hơi thân thiết với người bên tập đoàn Hoa Lực.”

Trái tim Tường Ly cũng như dựng đứng lên.

“Thời kỳ nhạy cảm, Nhiều Tôn lại khí thế bừng bừng, lúc này người đó thân thiết với người của Hoa Lực đích thực sẽ khiến người ta nghi ngờ. Nói một cách khác, bây giờ ai dính líu gì tới Hoa Lực cũng sẽ đều gặp họa.” Nói tới đây, Cảnh Ninh lại bổ sung thêm một câu: “Tổng giám đốc làm việc trước nay luôn là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”

Tường Ly nghe xong, cả người run lên hết đợt này tới đợt khác. Cô chợt nhớ lại lời anh nói đêm qua, rồi bỗng nhiên ý thức được, có lẽ so với Tả Thời, cái tên Nhiều Tôn càng khiến Lục Đông Thâm khó chịu hơn.

“Anh ấy đâu rồi?”

“Họp với người trên thành phố.”

...

Dương Viễn đích thân mở cửa cho cô.

Khi cánh cửa mở ra, Tường Ly vẫn đang giơ một tay lên làm động tác gõ cửa, cả người như đang du dương vào một không gian nào khác biệt. Dương Viễn đứng tựa bên cạnh cửa, để mặc cho Tường Ly coi mình như cánh cửa mà gõ gõ. Cuối cùng không nhìn nổi nữa, anh lấy ngón cái dè lên móng tay của ngón giữa, hà hơi một tiếng rồi hướng về trán cô búng cái ‘tách’.

Tường Ly đau đóm kêu gào, ngay sau đó lập tức tỉnh lại, lạnh lùng trừng mắt với anh: “Anh muốn chết phải không? Đứng đực ở đây như thần giữ cửa làm gì vậy?” Rồi cô đẩy anh ra, xông thẳng vào phòng: “Đoạn băng đâu? Giang sơn đồ đâu?”

Dương Viễn đứng đằng sau tỏ thái độ không vui: “Này, cô đi vào phòng làm việc của tôi như công phá cổng thành quá vậy?”

Đoạn băng đó không quá dài.

Có lẽ chỉ là một đoạn cắt nhỏ từ một đoạn băng dài hơn, khoảng hai phút.

Một người con gái.

Không quay được mặt của cô ta, chỉ có bóng lưng.

Mặc một chiếc áo dài màu trắng, mái tóc dài vắt sang một bên, thoải mái, lười biếng, từ xa trông giống hệt như một cao nhân đã rũ bỏ hồng trần.

Tường Ly nhìn chằm chằm người con gái trong hình, sắc mặt nặng nề. Ngược lại, Dương Viễn thể hiện thái độ khá tò mò, dán sát khuôn mặt tuần tú của anh lên màn hình máy tính. Nhìn một lúc lâu, anh lại ngược lên ngó Tường Ly: “Giống cô quá nhỉ nhưng cô không thể xuất hiện ở Thương Lãng được.”

Thế nên mới có vấn đề.

Đối phương cố tình ăn mặc giống hệt cô là có mục đích gì?

Giang sơn đồ được sắp xếp để trong kho của công ty.

Dọc đường, Dương Viễn kể lại sơ bộ cho cô nghe đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra cách đây không lâu, đường ống nước tại quán bar của khách sạn Skyline Thương Lăng bị vỡ, gây họa cho Giang sơn đồ. Ban quản lý khách sạn lo sợ bức tranh bị thiệt hại đã tìm một họa sỹ chuyên nghiệp tới, tiến hành sửa chữa phục hồi. Nhưng sau khi kết thúc quá trình phục hồi, họ cũng không dám đảm bảo Giang sơn đồ lúc này đã hoàn hảo không còn tý vết. Thế nên họ đã gửi tranh tới tổng bộ của Skyline, một là có thể bố trí lại, hai là cần có sự kiểm tra kỹ lưỡng.

Đội Dương Viễn giải thích tường tận mọi việc xong, Tưởng Ly cũng kiểm tra Giang sơn đồ một lượt rồi cất giọng lạnh lẽo: “Còn tìm lại được người họa sỹ ấy không?”

Dương Viễn nói: “Việc này phải yêu cầu phía Skyline Thương Lăng kiểm tra.”

Giang sơn đồ được dựng ở góc tường, Tưởng Ly ngồi sụp xuống kiểm tra cẩn thận, cho tới khi tay cô chạm vào một trong số các góc của bức tranh, chợt nhẹ một cái, rồi ngửi thử ngón tay mình, cô mới lại lên tiếng: “Không cần kiểm tra nữa.” Cô đứng dậy giắt lấy một tờ giấy lau sạch tay rồi giận dữ buông một câu: “Cho dù điều tra cũng không ra được, đám người ở Skyline Thương Lăng đúng là đồ bỏ đi!”

Nghe xong, Dương Viễn bàng hoàng: “Giang sơn đồ bị người ta động tay động chân ư?”

“Bên trong Giang sơn đồ không phải là nguyên liệu bình thường, càng là loại nguyên liệu về kiểu này càng đòi hỏi sự tỉ mỉ. Một danh họa lưu truyền đời đời mà màu vẽ vẫn còn nguyên vẹn, không suy suyển qua thời gian là vì thứ nguyên liệu hiếm gặp của nó.” Tưởng Ly nhìn chăm chăm bức Giang sơn đồ và nói: “Các nguyên liệu này đều xuất phát từ các loại khoáng vật trong núi sâu. Có những loại khoáng vật ngày nay đã không còn tìm lại được nữa. Thế nên Giang sơn đồ mới quý giá đến mức đó. Tay họa sỹ kia đã ăn trộm một trong số các nguyên liệu, sau đó lại phủ lên một lớp nguyên liệu tầm thường nhất trên thị trường.”

“Sao có thể khẳng định là trộm chứ? Phía Thương Lăng nói lúc đó Giang sơn đồ đã bị dính nước, thế nên việc nguyên liệu bị tổn thất cũng là bình thường mà, phải không?” Dương Viễn bình tĩnh phân tích.

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh, nhìn đến nỗi Dương Viễn nổi da gà.

Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Loại nguyên liệu bị thiếu hụt ấy không sợ nước.”

Dương Viễn giật mình, rất lâu sau mới hỏi: “Đối phương cần lấy nguyên liệu làm gì chứ?”

Tưởng Ly trầm mặc.

“Chuyện này e là Lục Đông Thâm vẫn chưa biết.” Dương Viễn đắm chiêu suy nghĩ.

Tưởng Ly phản ứng lại, nói ngay: “Tạm thời đừng nói với anh ấy.”

Dương Viễn nhìn cô, ánh mắt hơi nghi hoặc.

“Một là bây giờ anh ấy phân thân không xuể. Hai là đây chẳng qua chỉ là một bức tranh, đừng nói là nguyên liệu tổn thất, cho dù bị mất, bị hủy hoại anh ấy cũng chưa chắc đã để tâm. Chuyện nhỏ thôi mà, đừng làm phiền anh ấy.” Tưởng Ly nói thoáng nhẹ như mây.

Dương Viễn đứng dựa vào bàn, khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: “Cô coi tôi là đứa trẻ ba tuổi để đùa bỡn phải không? Cô lo lắng cho Giang sơn đồ đến mức này, bên trong chắc chắn có vấn đề.”

“Có chuyện gì cũng chẳng liên quan đến anh, sao anh nhiều chuyện thế hả?” Tưởng Ly cãi lại: “Chuyện này tôi sẽ tìm một thời gian thích hợp để nói với Lục Đông Thâm.”

Dương Viễn không tức giận vì bị cô cãi. Anh là một người băng nhắng đã thành thói quen, thế nên cũng chẳng hơi đâu so đo tính toán với Tưởng Ly. Tuy rằng trước đó, hai người họ không vui vẻ gì cho cam “Chuyện tôi hóng hót không chỉ có Giang sơn đồ đâu.”

Tưởng Ly che một lớp khăn trắng lên bức tranh: “Xem ra phó tổng giám đốc Dương cũng thật hao tâm tổn sức.”

“Hao tâm tổn sức thì không dám nhận. Tôi chỉ cực kỳ tò mò cô đã thuyết phục Lục Đông Thâm để cô nhúng tay vào chuyện của Thương Lăng bằng cách nào vậy?” Dương Viễn uể oải đứng dựa vào bàn: “Nể tình bạn bè, tôi nhắc cô một câu, sáng nay trong buổi họp, sắc mặt của tên đó không dễ coi lắm đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Thế nào gọi là phải lòng tôi rồi? [2076 chữ]

Không phải anh tha thứ cho cô, mà anh đã từ bỏ, thế nên anh không quan tâm cô điều tra cái gì nữa.

Khi nói tới đây, Dương Viễn hơi ngừng lại một chút, rồi nhìn cô chăm chú, cố làm ra vẻ ngạc nhiên: “Kỳ lạ thật đấy, sắc mặt cô hôm nay hình như cũng không được khá lắm thì phải.”

Không cần anh ấy nhiều lời, Tưởng Ly cũng biết sắc mặt mình tệ đến mức nào. Qua những giấc mơ lộn xộn, sau khi tỉnh dậy, cô nhìn chăm chăm chiếc gạt tàn trên bàn uống nước một lúc rất lâu. Trong gạt tàn vẫn còn tàn thuốc, là do anh hút xong để lại.

Anh đã đi như thế.

Không nói thêm dù chỉ một câu, từ đó đến bây giờ cũng không có lấy một cuộc điện thoại.

Anh nói anh chỉ yêu cầu cô cố gắng yêu anh.

Yêu một người cần có “vốn”. Chuyện ba năm trước đã rút cạn kiệt toàn bộ vốn liếng của cô, những gì không thể thẳng thắn nói ra chính là “số vốn” cô đã hết sạch. Nút thắt trong lòng cô đâu phải chỉ của một mình cô? Một khi cô thật sự kể hết toàn bộ mọi chuyện cho Lục Đông Thâm thì cuối cùng nút thắt đó sẽ là của hai người.

Cô không phải là người lương thiện, nhưng vì thích anh, ham muốn được có anh nên cô đã giấu đi tất cả những điều kinh khủng của mình, cải trang thành đánh vẻ thích hợp nhất với anh. Chuyện tình yêu này giống như một ly rượu độc. Cô si mê chìm đắm vào nó, nhưng trong lòng hiểu rõ, rồi sẽ có một ngày mọi lớp vỏ bọc bên ngoài sẽ bị xé rách. Tới lúc đó, liệu anh còn có thể chấp nhận một kẻ xấu xa, đáng khinh như cô không?

Quá dè dặt thận trọng, đây là điều trước nay cô chưa từng làm.

Đánh răng rửa mặt xong, cô đứng trước gương trong phòng tắm.

Xương quai xanh đỏ rực một mảng, rõ nét nhất phải nói là dấu hôn trên ngực trái, giống hệt như một đóa hoa đỏ tươi trên nền ngọc trắng muốt. Lúc đó khi ngâm lấy đầu ngực cô, anh khá dùng sức, khiến cô cảm nhận được đau đớn trong con thỏa mãn.

Nỗi đau ấy khảm vào lồng ngực, ngay vị trí của trái tim.

Chung quy anh vẫn không làm khó cô phần nào, để cô được xem đoạn băng ghi hình và Giang sơn đồ, có phải có nghĩa là anh đã nhường cô một bước không?

“Trước kia anh nói Lục Đông Thâm không dễ nổi nóng, nhưng một khi nổi giận là rất đáng sợ, đúng không?” Tưởng Ly khoanh hai tay trước ngực. Thật ra vị trí vết đỏ trên ngực rất thấp, người ngoài không thể nhìn thấy được, nhưng cô luôn cảm thấy đôi mắt ấy của Dương Viễn giống như một chiếc móc câu, luôn phát hiện ra được điều gì đó. “Lúc nổi nóng trông anh ấy như thế nào?”

Dương Viễn liếc nhìn cô: “Không quát tháo, không kêu gào, không đập đồ, không chửi bậy, chỉ hành động thôi.”

Tưởng Ly giật mình: “Giống như việc đuổi nhân viên sáng nay?”

“Cô cũng nghe nói rồi hả?” Dương Viễn cười: “Đối phương tiếp xúc với phía Nhiều Tôn ngay trong thời điểm này đích thực đã giẫm chân lên vạch giới hạn của Lục Đông Thâm. Đương nhiên vẫn còn những nguyên nhân khác. Người đó trong bảng báo cáo của mình đã giờ trò, bị Lục Đông Thâm phát hiện ra, đây mới là điểm mấu chốt. Cậu ấy là người làm ăn, làm gì cũng xếp lợi ích lên hàng đầu. Đối phương đụng chạm vào lợi ích của cậu ấy, dĩ nhiên cậu ấy sẽ ra tay. Không chỉ đơn giản là đuổi việc đâu, cậu ấy sẽ khiến cho người đó vĩnh viễn không sống nổi trong giới kinh doanh nữa.”

Nghe anh ấy nói xong câu đó, Tưởng Ly bắt đầu cảm thấy an tâm hơn một chút. Tối qua Lục Đông Thâm không nói không rằng, theo miêu tả của Dương Viễn về hậu quả nổi giận có thù tất báo của anh, chắc là hôm nay cô không thể nào được xem đoạn băng và Giang sơn đồ.

Vậy phải chăng có thể chứng tỏ, thật ra anh không giận cô?

“Những lời đồn đại về phủ Thân vương cực kỳ không tốt, Skyline có cần phải tranh đấu tới cùng với Hoa Lục và Trường Thịnh không?”

Dương Viễn nhìn cô chăm chú, cười mà như không cười. Tưởng Ly cảm thấy phiền nhất là dáng vẻ nửa chính nửa tà này của anh ấy. Tuy rằng anh ấy cũng khá đẹp trai đấy, nhưng thi thoảng cô lại muốn văng một cú đấm lên khuôn mặt kia. “Có gì thì nói luôn đi!”

Dương Viễn nhe răng cười: “Trong vườn hoa có hàng ngàn hàng vạn bông hoa khác quỳ rũ, yêu kiều, sao Lục Đông Thâm lại phải lòng cô được nhỉ?”

Ngoài miệng, dĩ nhiên Tưởng Ly quyết không thừa nhận: “Thế nào gọi là phải lòng tôi?”

“Hai người tán tỉnh ve vãn nhau trong vòng tròn bạn bè, cô tưởng tôi mù à?” Dương Viễn đổi tư thế, chuyển sang dựa nghiêng người: “Đây có lẽ là lần

yêu đương nghiêm túc đầu tiên của Lục Đông Thâm, lần đầu tiên chủ động theo đuổi một cô gái, thế nên cái vòng tròn bé tí đó không đủ để cậu ấy thỏa mãn đâu, cậu ấy chỉ hận không thể công bố cho toàn dân thiên hạ biết. Trước đây làm gì có chuyện ấy? Toàn là phía nữ chủ động sát lại, kính nể. Người ở bên cạnh cậu ấy lâu nhất hình như là Trần Du thì phải, cũng chưa thấy cậu ấy tổn tâm tổn sức như thế bao giờ.”

Tâm trạng của Tưởng Ly như sóng dậy.

“Về lý mà nói, mấy chuyện này tôi chẳng hơi đâu nói với cô, cũng không nên kể với cô, cô có bối cảnh phức tạp, hành xử và nói năng thì thô lỗ bạo lực. Nhưng hết cách thôi, cô là người phụ nữ của Lục Đông Thâm, tôi ít ra cũng nên có chút biểu hiện ‘yêu ai yêu cả đường đi’, phải không?” Anh ấy hắng giọng, sau khi nói một loạt những lời phi phạm thì quay trở lại chuyện chính: “Phủ thân vương nằm ở khu đất hoàng kim trong thành phố Bắc Kinh, nhưng lại chịu lời đồn có ma, kinh tế của cả một khu vực xung quanh đó đều không thể vực lên được. Mấy chuyện đồn đại này không phải cứ kiện tụng ra tòa là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng cũng không thể để mặc cho nó phát triển được. Thế nên Chính phủ quyết định gây dựng khu đất ấy, lấy phủ Thân vương làm trung tâm, xây lên các con đường du lịch thương mại khắp bốn phía xung quanh, triệt để làm sống dậy khu đất chết đó. Nếu không phải là một dự án của Chính phủ, sẽ chẳng ai nhận lấy phủ Thân vương vô tích sự đó làm gì. Nhưng nay đã có Chính phủ trợ giúp, làm chỗ dựa, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác biệt. Skyline là tiền tiêu quan trọng của Lục Môn tại Trung Quốc, giành được dự án khu đất phủ Thân vương cũng đồng nghĩa với việc Lục Môn đã trực tiếp móc nối được với Chính phủ, điều này là rất quan trọng đối với tương lai phát triển của Skyline.”

Thì ra là vậy.

Sau khi nghe chuyện có ma trong phủ Thân vương, cô đã lên mạng tra cứu, quả thật tin đồn này lưu truyền đã lâu, nhưng mà...

“Mảnh đất đó kéo dài tới bây giờ mới được khai thác, có lẽ không đơn thuần chỉ vì chuyện ma quỷ phải không?”

Dương Viễn gật đầu: “Trong việc này đích thực có không ít chuyện phiền phức, thế nên đã đồng loạt quy về vấn đề ma quỷ. Nhưng dù thế nào, bây giờ có Chính phủ dẫn dắt thì có nghĩa rằng Chính phủ đã hạ quyết tâm động vào khu đất đó rồi.”

Cuối cùng Tưởng Ly cũng hiểu lý do vì sao Hoa Lục và Trường Thịnh cản chận không tha dự án này. Nếu chỉ là một phủ Thân vương, cũng chẳng cần tranh đến mức một mất một còn như thế. Nhưng giá trị của cả một con đường thương mại thì lại là chuyện khác. Quan trọng hơn, đây còn là dự án móc nối trực tiếp với Chính phủ.

Trước khi ra khỏi cửa, Tưởng Ly hỏi Dương Viễn: “Trước kia Lục Đông Thâm chưa từng yêu ai thật sao?”

Dương Viễn phá lên cười: “Một người đàn ông vì muốn theo đuổi phụ nữ mà vác về cả tá sách triết lý tình yêu như thế, cô nghĩ cậu ấy có giống một người từng yêu rồi không?” Dứt lời, anh ấy lại dấn dò thêm một câu: “Cô nghe thì biết vậy thôi, tay Lục Đông Thâm đó da mặt mỏng lắm, tính khí lại còn gia trưởng, cô đừng có mang câu này đi hỏi cậu ấy.”

Bây giờ Tưởng Ly mới chợt nhớ lại cuộc đối thoại lần đó. Khi ấy cô hỏi anh đã có kinh nghiệm yêu đương gì chưa, trông anh cũng khá ngượng ngập.

“Này...” Dương Viễn bỗng gọi giật cô lại: “Ồ trên thương trường, Lục Đông Thâm từ lâu đã luyện được thái độ nhẹ như gió thoảng, bình tĩnh trước mọi cám dỗ rồi. Tất cả mọi người chỉ cần động chạm tới cậu ấy ba phần là cậu ấy sẽ trả đủ bảy phần. Nhưng trong tình yêu, lúc cậu ấy giận hờn liệu có giống trạng thái bình thường hay không thì tôi không thể nói chính xác được, bởi vì tôi thực sự chưa thấy cậu ấy giận một cô gái bao giờ.”

Nghe xong câu nói này, chút an tâm khó khăn lắm mới nảy sinh trong lòng Tưởng Ly lại tan tành thành mây khói.

Dọc đường trở về phòng làm việc, trái tim Tưởng Ly cứ thấp thỏm bất an. Qua lời nói của Dương Viễn, bây giờ cô lại nghĩ, có lẽ mình đoán sai rồi. Không phải anh tha thứ cho cô, mà anh đã từ bỏ, thế nên anh không quan tâm cô điều tra cái gì nữa. Thích tra gì thì tra, anh mặc kệ.

Suy đoán này bất ngờ khiến cô không sao thở nổi, và bỗng xuất hiện một tia lo sợ.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, nhưng lại không biết gọi rồi thì nên nói gì. Xin lỗi ư? Nhưng cô lại cảm thấy mình làm vậy có hơi khúm núm. Cảm ơn ư? Vấn đề là, Lục Đông Thâm có nể tình không?

Trên cửa thang máy in khuôn mặt nhợt nhạt của cô, giống như một đóa hoa sen trắng khảm lên nền kim loại.

Rất nhanh, cửa thang máy bật mở.

Tưởng Ly vừa ngước mắt lên, chợt sững người...

~Hết chương 148~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Nhất định phải đợi anh [2011 chữ]

Hạ Hạ, sau này em thích làm gì thì cứ làm đi, mọi chuyện của em đều không liên quan gì tới anh nữa.

Trong tháng máy có khoảng bốn, năm người.

Lục Đông Thâm vừa như mặt trăng giữa những ngôi sao sáng, vừa như hạc giữa bầy gà, tuần tú, thẳng tắp. Anh vẫn mặc nguyên một bộ vest, vô cùng nghiêm túc, nhất là chiếc cà vạt được thắt không một chút sai sót, không còn nhàu nhĩ, rối loạn như đêm qua nữa.

Anh không nói gì, ánh mắt hướng thẳng về phía cô, khuôn mặt như một mặt hồ phẳng lặng, không dấy lên một gợn sóng nào. Ngược lại, giám đốc phòng Kinh doanh đứng bên cạnh thì chào hỏi cô rất nhiệt tình.

Tường Ly bị ánh mắt của Lục Đông Thâm dồn ép, tưởng chừng như lún đi còn một mẫu. Trái tim hỗn loạn, cô lên tiếng: “Tôi ần nhảm, ần nhảm rồi, tôi định đi lên cơ, mọi người xuống trước đi ạ.”

Gót chân đang chuẩn bị chuồn lẹ thì Lục Đông Thâm giữ tay giữ thang máy lại, khẽ quát: “Vào đi.”

Da đầu Tường Ly căng ra, huyết thái dương cũng giật lên từng con đầu đón.

Cô cảm thấy nếu đúng như những gì cô suy đoán, cách tốt nhất bây giờ chính là né tránh không gặp mặt Lục Đông Thâm, cho dù dùng điện thoại trao đổi cũng tốt hơn là gặp mặt trực tiếp. Cô sợ nhất anh sẽ nói câu: *Hạ Hạ, sau này em thích làm gì thì cứ làm đi, mọi chuyện của em đều không liên quan gì tới anh nữa.*

Con người ta thật là kỳ lạ.

Dù là ba năm trước hay ba năm sống ở Thương Lăng, cô vẫn ghét nhất là bị người ta gò ép. Tả Thời không bao giờ can dự vào những quyết định của cô. Nhiều Tôn quyền thế là vậy nhưng lần nào cũng chịu lép vế. Cả Đàm Diệu Minh cũng dung túng cô hết mức.

Chỉ có mình Lục Đông Thâm, vừa nuông chiều cô lại đồng thời trói buộc cô.

Cô bỗng quen với sự can dự của anh trong mọi việc.

Lục Đông Thâm vẫn đang ấn thang máy, không có bất kỳ hành động nào khác, vững vàng đứng đó, ánh mắt bình tĩnh, hơi lạnh. Bên cạnh toàn là các cán bộ cấp cao của công ty, tất cả đều đang mắt tròn mắt dẹt chứng kiến cảnh tượng này. Tường Ly không còn cách nào khác, đành bấm bụng bước vào thang máy.

Vừa bước vào thì cánh cửa thang máy cũng khép lại ngay tức khắc.

Bên cạnh và đằng sau lưng Lục Đông Thâm đều đã có người. Tường Ly không còn chỗ nào khác, đành phải đứng trước mặt anh. Diện tích trong thang máy có to cách mấy cũng to được đến đâu? Cộng thêm việc vóc dáng Lục Đông Thâm thuộc hàng cao to, tuy rằng cô quay lưng về phía anh nhưng thật ra vẫn dựa rất sát, hoàn toàn cảm nhận được rõ nét hơi thở của anh phả xuống.

Nặng nề, ấm nóng.

Làm nóng rẫy gáy cô rồi lại theo đường của từng lỗ chân lông, len lỏi vào trong thiêu đốt huyết mạch cô.

Cô nhớ lại cảnh tượng anh đè lên người mình tối qua.

Khuôn mặt anh vùi sâu vào mái tóc, hõm cổ và áp lên má cô, bờ môi nóng rực cứ thế men dần xuống. Anh thờ dốc những tiếng trầm thấp, hơi thở nặng nhọc ấy dường như vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Trong vô thức, Tường Ly cảm thấy trái tim mình rung rinh nhẹ, giống như giây phút tối qua khi anh ngậm chặt lấy ngực cô.

Nó cứ thế làm bỏng cả trái tim cô.

Ngực trái hình như lại nhói đau rồi, hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

Người đàn ông này đúng là một loại kịch độc trí mạng, cũng là liều thuốc giúp người ta hồi sinh.

Cho dù anh không làm gì cả, chỉ đứng ở đó cũng đủ khiến người ta rung động không thôi.

Khiến cô nhớ tới con rắn trong Vườn địa đàng, là nguồn gốc tai họa, là đáy vực sâu thăm mê hoặc chứng sinh.

“Tim anh có việc gì sao?” Bất thành linh, Lục Đông Thâm lên tiếng sau lưng cô.

“Hà?” Tường Ly quay đầu lại nhìn anh, thấy anh vẫn đang im lặng chờ câu trả lời từ cô. Lúc này cô chợt hiểu ra, ban nãy cô nói mình định đi lên... Ở trên đầu Dương Viễn làm gì còn ai nữa? Chỉ còn phòng làm việc của tổng giám đốc thôi. Lời đã nói ra như bát nước đổ đi, dù có sàu nào thì cũng không thể cứu vãn được gì nữa, cô đành húng gió tiến lên: “Cũng không phải, không còn chuyện gì nữa.”

Lục Đông Thâm trầm mặc nhìn cô, đôi mắt mơ hồ như đựng sương, không thể nhìn thấu tâm tư bên trong.

Cô quay đầu lại, chấp nhận làm một con đà điểu. Lát sau, cô lại không kìm được lòng mình lên lên liếc nhìn lên cửa thang máy. Bóng người đàn ông in lên lớp kim loại vẫn đang nhìn cô chăm chăm.

Cô vội vàng quay mặt đi, trái tim đập thình thịch.

Thang máy từ từ đi xuống.

Tường Ly cảm thấy mồ hôi lạnh nơi sống lưng cũng đang chảy từ từ. Cô cụp mắt nhưng vẫn cảm nhận được Lục Đông Thâm đang nhìn mình. Có lẽ là ảo giác của mình, cô chỉ còn biết tự an ủi bản thân như vậy, nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô lại nghe thấy Lục Đông Thâm nói một câu: “Tối nay anh có buổi tiếp khách với người của thành phố, tan làm em tự ăn cơm đi, không cần đợi anh.”

Cả người Tường Ly căng ra, trong đầu như có ngàn vạn quả bom ầm ầm vừa nổ tung. Sau đó cô nhảy bèn nghe thấy tiếng xuyết xoa vang lên từ phía.

Cô thầm nghĩ trong lòng: Lục Đông Thâm, anh làm vậy là đâm đầu vào chỗ chết à?

Cô vẫn luôn cho rằng Lục Đông Thâm có thể bất chấp như vậy trong vòng tròn bạn bè chẳng qua là vì anh cậy mình không có nhiều bạn, nhưng bây giờ...

Cô đang mãi nghĩ thì cánh cửa thang máy bật mở, đã xuống tới tầng một.

Bấy giờ Tường Ly mới bàng hoàng, sao cô không ấn tầng của mình mà lại đi theo xuống tầng một thế này?

Ngoài cửa thang máy cũng có một vài người đứng, hầu hết đều là nhân viên của Skyline, nhưng Lục Đông Thâm thì vẫn bất động. Anh không nhúc nhích, những người ở phía sau cũng không dám đi ra. Người bên ngoài nhìn thấy tổng giám đốc đứng bên trong lại càng không tiện chen vào.

Nhất thời, thang máy cứ bị mắc lại tại đó.

Xung quanh bắt đầu có người rì rào to nhỏ.

Cuối cùng, vẫn đến lượt Giám đốc phòng Kinh doanh nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Tổng giám đốc Lục, tới rồi ạ.”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô, hơi mím môi lại, không nói thêm gì nữa, đi ngang qua bên cạnh cô, chỉ để lại một mùi da thuộc trộn lẫn hương gỗ cực nhạt.

Những người bên trong thang máy lục tục bước ra, cả cô cũng thần thờ đi ra trong lúc mãi nhìn theo bóng Lục Đông Thâm. Sau khi cửa thang máy đóng lại sau lưng, chẳng hiểu sao trong lòng chợt dấy lên một cảm xúc khác lạ, thứ cảm xúc ấy gọi là dửng dưng.

“Áy!” Cô buột miệng kêu lên.

Rõ ràng là một tiếng kêu rất nhỏ, chỉ ít thì bản thân cô cảm thấy vậy. Giữa một đại sảnh công ty người qua người lại tấp nập, bất kỳ một tiếng giày cao gót nào ngang qua cũng có thể chìm chết âm thanh của cô. Thế nhưng, Lục Đông Thâm đã nghe thấy.

Anh dừng bước, quay người nhìn về phía cô.

Tường Ly rào bước tiến lên, khẩu trương lên tiếng trước khi ngừng thở.

“À... đoạn băng đó em đã xem rồi, cả Giang sơn đồ em cũng đã kiểm tra, cảm ơn anh.” Cô đứng trước mặt anh, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Ừm.” Trên đầu vang lên một tiếng rất lạnh nhạt.

Tường Ly ngước mắt lên, thấy ánh mắt anh quả nhiên lạnh lùng y như tiếng nói. Cô bầm bực hỏi: “Anh vẫn còn giận à?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm lại hững hờ buông ra một chữ, nhưng có vẻ dịu dàng hơn tiếng ban nãy một chút.

“Vậy tức là tôi qua chúng ta đã cãi nhau?”

“Ừm.”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Thế thì anh đừng giận nữa.”

“Vì sao chứ?” Cái miệng vàng ngọc của Lục Đông Thâm nói thêm được vài tiếng.

Tường Ly ngó nhìn đám người đằng sau đang đứng đợi anh, hít sâu một hơi rồi ghé sát lại: “Anh cúi thấp đầu xuống một tý, cao quá đi.”

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ giật giật. Anh không nói gì nhưng vẫn cúi đầu.

Cô áp miệng vào tai anh, thì thầm: “Sau anh em tuyệt đối sẽ không chủ động gặp gỡ Nhiều Tôn đâu, em đảm bảo với anh đấy.”

Lục Đông Thâm nghe xong, đã hơi rướn môi lên. Anh ngừng đầu, ngửi khí cũng ôn hòa hơn nhiều: “Được rồi.”

“Vậy anh đi công việc đi.” Sự áp lực trong lòng Tường Ly phút chốc tan biến, khóe miệng không giấu nổi nụ cười.

“Đội đã.” Lục Đông Thâm gọi giật cô lại.

Tường Ly xoay người.

Lục Đông Thâm tiến thêm hai bước, đứng lại trước mặt cô: “Tối nay anh sẽ cố gắng kết thúc sớm, dù có muộn đến mấy, em cũng phải đợi anh cùng ăn cơm.”

Tường Ly ngạc nhiên: “Ban nãy anh còn nói không cần đợi anh mà.”

“Ban nãy là ban nãy, bây giờ anh đổi ý rồi.” Lục Đông Thâm giờ tay véo má cô, ánh mắt đông đầy nụ cười: “Nhất định phải đợi anh đấy.”

~Hết chương 149~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Lục Đông Thâm là kiếp nạn của phụ nữ [2296 chữ]

Nếu thật sự có một ngày như thế, liệu cô có còn thoải mái, bất cần như hôm nay không?

Khi Trần Du chủ động hẹn gặp nói chuyện, Tường Ly vừa hay mới từ phòng thực nghiệm mùi hương đi ra, vừa tháo khẩu trang. Trần Du đã tiến lên từ phía sau, gọi giật cô lại.

“Về công thức pha chế nước hoa của thương hiệu H, cô có ý gì?”

“Ý gì là ý gì?” Tường Ly không nhìn thẳng vào cô ta. Cô tháo chiếc khẩu trang y tế dùng một lần ra ném vào thùng rác, rửa tay sau đó đi vào phòng thay đồ.

Sau khi rửa tay xong, Trần Du cũng bám sát theo cô, cùng Tường Ly cởi chiếc áo blouse trắng ra, treo lên móc. Cô ta nhìn cô chằm chằm và nói: “Công thức đó trước nay vẫn do tôi phụ trách, bây giờ cô thu hồi lại là có ý gì?”

Tường Ly đóng cửa tủ lại: “Ý tứ rất đơn giản, kể từ ngày hôm nay, tự tôi sẽ pha chế công thức cho loại nước hoa này.”

“Cô quá đáng rồi đấy? Công thức này đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết và công sức của tôi, cô bảo lấy đi là lấy đi?” Trần Du tỏ thái độ không vui.

“Từng trang từng trang ghi chép khi xưa của tôi lẽ nào không phải là tâm huyết của tôi ư? Chẳng phải cô vẫn cứ nói lấy đi là lấy luôn đấy sao?” Tường Ly không hề khách khí.

Trần Du nghẹn lời vì câu nói này. Lát sau cô lên tiếng: “Thế nên, cô thuận tiện chỉ muốn đả kích và báo thù thôi chứ gì? Cô để cho tôi mệt đến bờ hơi tai, sau đó cô lại tới tiếp quản. Tường Ly, cô chèn ép công việc của tôi thú vị lắm sao? Bây giờ chúng ta đang làm lỡ dở thời gian khai thác và phát triển dòng nước hoa của thương hiệu H. Cô có ý kiến với cá nhân tôi cũng được thôi, nhưng đừng công tư bất phân.”

“Cô cũng không ngốc lắm nhỉ, cũng biết là tôi muốn trả thù cô cơ đấy. Thế nên sau này tốt nhất đứng trước mặt tôi, cô biết điều một chút. Nếu không tính những chuyện khác, chỉ riêng trong công việc thôi, tôi đã có thể đè chết cô rồi. Còn nữa...” Tường Ly nhắc nhở cô ta một câu: “Tốt nhất cô hãy giống như mọi người gọi tôi một tiếng giám đốc Hạ, nếu thật sự không gọi thành tiếng được thì cứ gọi tôi là Hạ Trú đi. Cái tên Tường Ly này bị người ngoài nghe được cũng không quan trọng lắm, nhưng để lọt vào tai Lục Đông Thâm sẽ là tôi kỵ đấy.”

Trần Du cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, gào lên một tiếng sau lưng cô: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Gần đến giờ tan làm đúng là có thể rút ra được một ít thời gian rảnh.

Tường Ly vẫn còn duy trì thói quen uống trà như lúc ở Thương Lăng, dù trời lạnh hay trời nóng cô đều uống trà đun, vì trà đã đun nóng, thứ uống vào người là tinh túy, còn trà pha thì chỉ uống được vị trà mà thôi.

Đây là điều Đàm Diệu Minh từng nói với cô, đồng thời còn dạy cô mỗi loại trà sẽ nên đun với một mức nhiệt khác nhau và đun trong khoảng thời gian

bao lâu thì sẽ có được cái tinh túy của trà.

Đàm Diệu Minh có sự nghiên cứu, tìm tòi về trà, trong phòng sách của anh ấy có đủ các loại trà quý hiếm. Cô uống trà không kỹ tính như Đàm Diệu Minh, loại cô hay uống nhất là hồng trà. Đây cũng là loại trà hay gặp nhất ở đất Thương Lăng, hương vị của bản địa. Thế nên, cho dù bây giờ đã trở về Bắc Kinh, cô vẫn quen uống hồng trà.

Hồng trà không cần đun quá lâu, đun quá lâu sẽ làm nhạt đi một số vị chất. Tường Ly đổ thìa trà đã đun xong vào một chiếc bát đã được lọc qua, sau đó lần lượt rót cho mỗi người một cốc, bấy giờ mới từ tốn lên tiếng: “Cô tìm tôi nói chuyện, không đơn thuần chỉ vì công việc đúng không? Quan trọng hơn cả là vì Lục Đông Thâm. Nếu đã vậy, trước hết tôi sẽ nói với cô vài câu đơn giản liên quan đến công việc, sau đó sẽ nói tiếp với cô chuyện chính.”

Trần Du không động vào tách trà trước mặt, chỉ nhìn cô chăm chăm: “Được, chuyện công việc, tôi hy vọng được nghe một lời thật lòng.”

“Cô cũng rất thông minh.” Tường Ly ngược mắt nhìn cô ta, bưng tách trà lên nhấp một ngụm rồi đặt xuống: “Ban nãy chẳng qua cũng chỉ là những lời nói đùa cho vui thôi. Thực tế là với tư cách người đầu tiên khai thác đồng sản phẩm nước hoa cho thương hiệu H, tư cách của cô là không đủ. Đã có các nhà điều chế hương hàng đầu của Lục Môn tập trung lại đưa ra nghị ngại, nói rằng trong số những người làm cho thương hiệu H, có rất nhiều người có tư cách hơn cô.”

Trần Du nghe xong, sắc mặt trắng nhợt.

“Với tư cách là người chịu trách nhiệm công việc mùi hương của khu vực Trung Quốc đại lục, chỉ có tôi tiếp nhận mới đẹp yên được những nghi ngờ.” Tường Ly nhẹ nhàng xoay tách trà: “Vậy thì có một vấn đề đặt ra, loại nước hoa lần này của thương hiệu H nhắm vào thị trường Trung Quốc đại lục, sau này cũng chỉ tung ra quanh khu vực châu Á, làm sao lại khiến các nhà điều chế hương khác của Lục Môn phẫn nộ chứ? Trần Du, cô cũng là một người thông minh, không khó nghĩ chứ?”

Trần Du mím chặt môi, một lúc sau cầm tách trà lên uống rồi mới nói: “Có kẻ mượn tay những nhà điều chế hương ở tổng bộ để chia rẽ quan hệ giữa hai chúng ta.”

Tường Ly gật đầu: “Tôi được Lục Đông Thâm tuyển vào đây. Nếu không có tôi, người một bước lên mây sẽ là cô. Các nhà điều chế hương cấp cao liên minh lại viết đơn, là người phụ trách tôi chắc chắn phải can dự vào. Hậu quả của việc can dự chính là hủy bỏ tư cách người khai thác và phát triển của cô, mà người có thể khiến quần chúng im lặng cũng chỉ có thể là tôi. Nói như vậy thì, coi như thù cũ nợ mới cô đều tính cả lên đầu tôi. Đương nhiên, tôi tin rằng đối phương dùng chiêu này chỉ có mục đích thăm dò, sau này chưa biết chừng còn điều gì khác đang đợi tôi.”

“Rốt cuộc cô có ân oán gì với Quý Phi?” Trần Du hỏi thẳng.

“Tôi phát hiện cô đúng là không hề khờ khạo chút nào đâu, cũng biết kẻ giờ trò là Quý Phi. Đã xinh đẹp lại thông minh lanh lợi, xem ra cũng không phải là một cô nàng bình hoa.” Tường Ly uống nốt chút trà cuối cùng, rồi cầm thìa lên: “Ăn thì không dám nói, tôi và cô ta, e là chỉ còn oán thôi.”

Trần Du không hiểu.

“Nói thật là cô rất có thiên phú, lần thứ hai cải tiến công thức nước hoa hầu như không có vấn đề gì, xét về góc độ kết cấu và chủ đề xây dựng mùi hương đều khá ổn, nhưng vẫn thiếu một mùi. Tôi tiếp quản cũng tốt, chỉ cần bổ sung nốt mùi đó là không còn vấn đề gì nữa.” Nói tới đây, Tường Ly nhìn cô ta: “Tôi biết, cô rất muốn thông qua lần khai thác và phát triển dòng nước hoa lần này để lên lời vào Lục Môn, để được ngồi ngang hàng với các điều chế hương trên tổng bộ, chắc là Lục Đông Thâm cũng có ý này. Tiếc là lòng người còn đen và bản hơn đám này. Thế nên, cô đợi thêm đi, có cơ hội thích hợp tôi sẽ cho cô.”

Bàn tay đang cầm tách trà của Trần Du khựng lại: “Cô thật sự không tính toán những chuyện tôi làm trước kia nữa ư? Dẫu sao thì, tôi cũng đã cướp một số hào quang của cô.”

“Hào quang?” Tường Ly cười khẩy, uể oải dựa người ra sau lưng ghế: “Cô có biết trong cuộc đời này tôi ghét nhất là giành giật đồ với người khác không? Bởi vì tôi cảm thấy, thứ có thể giật về đều là rác rưởi.”

Ánh mắt Trần Du hơi sững sờ, lát sau cô ta lên tiếng: “Vậy hà tất cô phải giành Lục Đông Thâm với tôi?”

Tường Ly cười khê: “Lục Đông Thâm từng thuộc về cô sao?”

“Chỉ ít thì khi cô chưa xuất hiện, tôi đã ở bên cạnh anh ấy.” Trần Du bất mãn với thái độ thản nhiên như không của Tường Ly, bổ sung thêm một câu: “Không tranh không giành là vì cô đang có. Nếu một ngày kia có những người con gái khác giật mất Lục Đông Thâm thì sao? Tôi không tin cô vẫn có thể phong độ, điềm tĩnh như thế này.”

“Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm e là biết rất rõ bản thân mình muốn gì. Nếu người như anh ấy đã không đặt tâm tư vào cô, thì giành về còn có ích gì sao?” Tường Ly thờ dãi: “Nếu một ngày anh ấy thật sự yêu người khác thì tôi sẽ để anh ấy đi. Chuyện tình cảm này tốt nhất là cả hai bên tình nguyện, một bên đã không còn lòng, bên còn lại có cổ nịt kéo cũng vô dụng.”

“Tường Ly.” Trần Du nhìn cô chăm chăm, nói rành mạch: “Lục Đông Thâm chính là một lọ thuốc độc trí mạng, giống như anh tức được chiết xuất với nồng độ cao vậy. Cô càng ở lâu bên cạnh anh ấy sẽ càng trúng độc nặng. Tới lúc đó cô vẫn còn nghĩ tới chuyện dứt khoát rõ ràng? E là cô cũng sẽ giống như tôi thôi, ngày đêm chịu đủ mọi đau đớn gặm nhấm xương tủy!”

Sự tùy hứng của Tường Ly chẳng hiểu sao lại đóng băng vào. Ánh mắt Trần Du kiên định như vậy, tới mức khiến cô bắt đầu nghi ngờ bản thân mình.

Nếu thật sự có một ngày như thế, liệu cô có còn thoải mái, bất cần như hôm nay không?

Thật ra cho dù cô không thích Trần Du đến mức nào thì cũng buộc phải thừa nhận những lời cô ta nói. Lục Đông Thâm đích thực là một sự dụ hoặc như hút lấy tâm hồn. Cô cứ chốc chốc lại nhớ tới hình bóng của anh, sau đó trái tim đẩy lên một niềm hạnh phúc.

Anh, thật ra đã âm thầm kiểm soát mọi buồn, vui, mừng, giận của cô rồi.

“Trần Du, hình như cô nghĩ hơi nhiều thì phải.” Cuối cùng, Tường Ly nói một câu.

Trần Du không giận mà bật cười: “Nghĩ nhiều ư? Lục Đông Thâm chính là kiếp nạn của phụ nữ. Gặp phải người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào cũng tự mình đa tình đây? Rồi cô cũng vậy thôi.” Cô ta tự thêm trà cho mình, ngữ khí cũng dần ôn hòa hơn. Ở Skyline này đã ba năm, cho dù là một cô nhóc thôn dã đến đâu cũng sẽ học được cách kiềm chế cảm xúc của mình.

Sau khi nhấp một ngụm trà, cô ta nhìn lên Tường Ly: “Một tình nhân cũ của anh ấy, đã bị anh ấy mang đi tặng người khác. Nhưng dù như vậy, người tình nhân đó đến bây giờ vẫn nhưng nhớ anh ấy không thể quên...”

~Hết chương 150~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Em vừa gọi ai là “tình yêu ời” [5486 chữ]

Anh ta càng sợ cái gì cậu càng phải cho anh ta nhìn thật nhiều vào, lâu dần sẽ thành quen

Bàn tay Tường Ly buông thõng, tách trà suýt chút nữa đã trượt khỏi ngón tay cô, cũng may cô lại vững vàng đỡ được, nên mới không để lộ ra ngoài tâm trạng đang mất cân bằng của mình.

“Xem ra cũng đâu phải một người quá quan trọng.” Cô nhẹ nhàng bình thản nói một câu.

Nhưng kỳ thực cõi lòng cô đang cuộn trào dữ dội.

Từ lâu, qua những câu bóng gió úp mở của Dương Viễn, cô đã ngầm ra được một vài điều. Bên cạnh Lục Đông Thâm chưa bao giờ thiếu những cô gái thướt tha yêu kiều, vậy thì chắc chắn anh phải là người “bước ra từ vườn hoa”. Lý lẽ này đã quá rõ ràng, tạm thời chưa nói đến địa vị và thân phận của anh, chỉ xét riêng về độ tuổi của anh cũng không thể nào còn là một người đàn ông ngây thơ chuyện quan hệ nam nữ.

Nhưng đến lúc thực sự nghe thấy câu nói này, trái tim cô vẫn cực kỳ không thoải mái.

Thái độ của Trần Du vẫn rất từ tốn: “Cũng không thể dùng quan trọng hay không quan trọng làm tiêu chuẩn tìm tình nhân của Lục Đông Thâm. Tình nhân mà, nói trắng ra là ai có nhu cầu của người ấy. Lục Đông Thâm không như những người đàn ông khác thích trái ôm phải ấp. Tình nhân của anh ấy là cố định, tới khi nào chán mới đổi. Cô gái đó đã đi theo anh ấy một thời gian khá dài, là một cô gái rất xinh đẹp, vừa tốt nghiệp đại học đã đi theo anh ấy. Lục Đông Thâm cũng không bạc đãi cô ấy, muốn có gì, muốn làm gì cũng chỉ cần nói một câu. Về sau, cô gái ấy bị một cậu chủ con nhà quan nhìn trúng. Lúc đó Lục Đông Thâm và người kia đang có một dự án hợp tác vận chuyển nước ngoài, không nói một lời đã lập tức tặng cô ấy đi.”

Cô ta nhấp một ngụm trà, lẳng lặng liếc nhìn quan sát Tường Ly rồi nói tiếp: “Ở bên cạnh Lục Đông Thâm sợ nhất chính là bản thân rung động. Cô gái ấy đã rung động, thế nên ngay tối hôm đó khi phải đi cùng cậu chủ con quan kia đã đòi sống đòi chết, cắt tay tự sát đến nỗi nhập viện. Lục Đông Thâm cũng nhần tâm, từ đầu tới cuối không qua nhìn lấy một lần. Nếu không sao người ta nói phụ nữ lòng dạ sâu như biển cũng do đàn ông ép mà ra. Cô gái đó sau khi đi một vòng qua Quý môn quan đã suy nghĩ thông suốt. Cậu chủ kia có trâu cũng làm sao so được với ông già nhà cậu ta? Thế nên cô ấy đã sử dụng tất cả các loại mánh khéo để quyến rũ bỏ của cậu ta, làm tình nhân của bố trước. Hai năm trước, cuối cùng cô ấy cũng đã dứt được người vợ của ông ta, trở thành chính thất. Cuộc sống yên ổn rồi vậy mà tình yêu và thù hận dành cho Lục Đông Thâm trước đó vẫn không kiềm chế được, vẫn không ít lần ngầm ngầm hoặc công khai quyến rũ Lục Đông Thâm. Nhưng cô ấy quên rằng, Lục Đông Thâm là một người mắc bệnh sạch sẽ, thứ mà người khác đã chạm vào, anh ấy chưa bao giờ cần.”

Tường Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống, đặt tách trà lên mặt bàn: “Cô đang muốn thể hiện cho tôi thấy sự khác biệt của cô trong lòng Lục Đông Thâm? Nhưng thực tế là, trong công ty từ trên xuống dưới chẳng qua vẫn chỉ coi cô như tình nhân của anh ấy. Mà định nghĩa về tình nhân, ban này có cũng nói rồi đấy thôi.”

Trần Du không hề tức giận: “Lục Đông Thâm chưa bao giờ chạm vào tôi.”

Câu nói này ngược lại khiến Tường Ly sững người.

Một là khắp công ty từ trên xuống dưới có ai không biết Trần Du do Lục Đông Thâm một tay đề bạt, quan hệ giữa hai người họ đã được đồn thổi âm ỉ từ lâu nên việc Lục Đông Thâm bảo vệ cô gái xinh đẹp này, động lòng và “động thân” cũng rất bình thường; Hai là, với khí thế hùng dũng của Trần Du,

cho dù Lục Đông Thâm chưa từng chạm vào cô ta, cô ta cũng nên bề ngoặt sự thật này để khiến cô rối loạn một phen mới phải chứ, sao lại nói toạc móng heo ra?

“Tôi biết Lục Đông Thâm đã động lòng với cô, ngay từ lúc ở Thương Lăng tôi đã biết.” Sắc mặt Trần Du lạnh ngắt: “Một người đàn ông rung động với một người phụ nữ, mọi lời nói và hành động đều sẽ mất kiểm soát, sao người bên cạnh có thể không nhìn ra chứ? Tuy rằng Lục Đông Thâm chưa từng chạm vào tôi, nhưng, tôi là người phụ nữ đầu tiên khiến anh ấy phải trở mặt với Lục Môn. Tường Ly, cô có hiểu ý tôi muốn nói gì không?”

Tường Ly từng điều tra chuyện giữa Trần Du và Lục Đông Thâm, tuy rằng không âm ỉ tới mức ai ai cũng biết, nhưng men theo nguồn tin phía Thái Tử Tân rồi tiếp tục tìm hiểu cũng có thể biết được câu chuyện đại khái.

Còn về mục đích của việc điều tra này, Tường Ly tự nói với mình rằng cô nhàn rồi không có việc gì làm, kỳ thực bây giờ nghĩ lại, thật ra cô rất dễ tâm

Chuyện liên hôn giữa hai gia đình Thái Lục vốn dĩ đã quá rõ ràng và hợp lẽ. Nhưng vì bị Lục Môn ra tay can dự thậm chí bắt cóc Trần Du, thế nên trong một phút phẫn nộ, Lục Đông Thâm đã trở mặt hủy bỏ hôn ước trước mặt tất cả mọi người, đồng thời khiến Trần Du từng bước lên cao. Những ai biết rõ sự tình đều hiểu rằng vì một Trần Du, nhà họ Thái đã mất hết thể diện trước mặt Lục Môn và cũng vì thế bị thiệt một khoản làm ăn không hề nhỏ.

Và những người biết sự tình cũng biết rằng tận đáy lòng Lục Đông Thâm cưng chiều một cô gái. Cô gái đó chính là Trần Du. Vì cô ta, Lục Đông Thâm có thể nhẫn nhịn nhường bước cho Lục Môn. Và cũng vì cô ta, Lục Đông Thâm cũng có thể trở mặt với Lục Môn.

Có một đạo Tường Ly cho rằng, hai con người tình cảm sâu sắc như vậy chắc hẳn sẽ nhắm tới chuyện kết hôn. Lúc đó, nhìn thấy họ ở bên nhau, thật ra cô có phần ghen tỵ. Cho tới khi Lục Đông Thâm chủ động theo đuổi, cô mới hiểu ra, ân tình, có lúc còn quan trọng hơn cả tình yêu.

Thế nên, cô hiểu ý của Trần Du.

Lục Đông Thâm có thể nhẫn tâm với bất kỳ cô tình nhân nào, duy chỉ có cô ta là được đối xử đặc biệt. Cứ cho là cô ta không thể làm vợ Lục Đông Thâm, cho dù cô ta không phải là một tình nhân có quan hệ thể xác với anh thì cô ta vẫn cứ độc nhất vô nhị.

Đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến Trần Du dám tuyên chiến cùng cô.

Trần Du chậm rãi uống một hớp trà: “Đúng là tôi không chiếm được toàn bộ tâm tư của Lục Đông Thâm, nhưng chỉ cần chiếm một chút cũng đủ rồi. Tường Ly, thứ bố tôi cứu là mạng sống của Lục Đông Thâm. Vị trí này, cô không bao giờ có thể thay thế được. Lục Đông Thâm là một người xem trọng lợi ích, có thể dùng tình nhân để trao đổi lợi ích. Một thứ hảo huyền hư vô như tình yêu, cô cho rằng anh ấy có thể kiên trì bao lâu? Ai cũng nói Lục Đông Thâm không thích sắc, càng không ham sắc. Nhưng điều tôi nghĩ lại là, anh ấy và cô gái kia ngày đêm quấn quýt, đâu phải dạng vợ tạm chồng hờ, nói gì thì nói cũng sẽ nảy sinh chút tình cảm. Nhưng Lục Đông Thâm nói cho người khác là cho người khác. Sự nhẫn tâm này của anh ấy có thể dùng với tình nhân, có thể dùng với vợ tương lai, nhưng sẽ không bao giờ dùng với người có ơn với mình.”

Tường Ly nhìn nước trà đang sôi sùng sục bên giã lửa xuống, mặt nước sôi trào bình lặng lại hơn một chút. Sao cô không hiểu ưu thế của Trần Du. Một người phụ nữ trông có vẻ trầm mặc, thực chất đã lẳng lặng nắm được điểm yếu của Lục Đông Thâm rồi. Điều cô sợ là, kỳ thực chính Lục Đông Thâm cũng kiêng nể chuyện ân tình ấy.

Nhưng nhận thua ngoài mặt thì không phải là Tường Ly. Muốn cô tỏ ra thần nhiên như không, chỉ ít ở trước mặt Trần Du, là điều hoàn toàn có thể.

“Cô biết Đàm Diệu Minh chứ?”

Trần Du khẽ nhướn mày: “Đương nhiên”. Chỉ là cô ta không rõ vì sao Tường Ly đột ngột nhắc tới người ấy.

Tường Ly múc trà, tiếp tục đổ vào tách: “Ai ai cũng biết tôi là người phụ nữ bên cạnh Đàm Diệu Minh. Ba năm qua thứ khác tôi có thể không nắm được nhưng lại có thể nắm rất chặt trái tim của Đàm Diệu Minh. Đàm Diệu Minh đối xử với tôi có thể nói là ‘nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa’. Ngay cả khi chuẩn bị nhắm mắt lia đời, điều anh ấy nghĩ tới vẫn là làm sao để trải đường cho tôi.” Nói tới đây, Tường Ly đặt chiếc muôi sang một bên, ngược lên nhìn Trần Du: “Đàm Diệu Minh là một người uống máu sống qua ngày vậy mà tôi vẫn có thể mê hoặc anh ấy đến điên đảo thần hồn, huống hồ là Lục Đông Thâm?”

Trần Du hơi nheo mắt lại: “Lục Đông Thâm và anh ta không giống nhau.”

“Sao lại không giống? Đàn ông một khi động lòng ai cũng như ai.” Tường Ly làm như bị cô ta chọc cười, cả người uể oải dựa vào ghế, mặc cho hương trà đã rót ra bay lơ lửng: “Tôi xảy ra chuyện, Lục Đông Thâm lấy danh nghĩa ra để bảo vệ cho tôi. Chuyện công thức, Lục Đông Thâm bất chấp tin tưởng tôi. Cô vừa nói, thứ người khác từng chạm vào Lục Đông Thâm sẽ không chạm vào. Tôi đã từng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, nhưng Lục Đông Thâm vẫn rung động với tôi. Trần Du, cô bảo tôi có bản lĩnh xóa sạch chút ân nghĩa của cô trong lòng anh ấy hay không đây?”

Trần Du hoàn toàn á khẩu sau câu nói của cô, rất lâu sau mới lại lên tiếng: “Chuyện công thức, cô tưởng Lục Đông Thâm tin là tôi động tay động chân à?”

“Cô không có năng khiếu, càng chẳng có bản lĩnh. Biết dùng mùi hương ám thầm hại người sao có thể là một nhà điều chế hương nhỏ bé như cô?” Tường Ly nói không hề khách khí: “Chuyện này chưa xong đâu, dù là hữu ý hay vô tình, không những tôi, tôi nghĩ chính Lục Đông Thâm cũng sẽ điều tra tường tận.”

Trần Du cắn chặt môi: “Đừng có trách tôi không nhắc cô trước. Lục Môn là một địa ngục, sẽ lột trần từng lớp từng lớp da của cô ra đấy. Tới lúc đó, cô muốn buông tay đã quá khó rồi.”

“Chuyện hôm nay sao biết ngày mai, mà tôi lại là người chuyện đến đâu thì hay đến đó.”

Phủ Thân vương đã hoang lạnh gần trăm năm nay hôm nay bỗng bừng náo nhiệt. Trước cửa có mấy chiếc xe đang đỗ, lại có bảy tám vệ sỹ đứng túc trực bên ngoài. Thi thoảng có người qua đường nhìn thấy cảnh này đều thẳng thốt quá mà vòng ra xa.

Chính quyền thành phố có lòng động vào mảnh đất này, dồn hết tâm sức để vực kinh tế của khu đất này lên, vì vậy đã cử người tới khảo sát, đi cùng còn có Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường coi đây là một lần gặp mặt chính thức, đưa cả phu nhân Hà Tư Nghi của mình theo. Kể ra người phụ nữ tên Hà Tư Nghi này cũng được coi là một người có lai lịch và gia thế không tầm thường. Xưa kia, bố của bà ta có một thế lực rất lớn trong giới xã hội đen Hồng Kông, đủ sức một tay che trời. Sau khi từ Hồng Kông trở về, tuy gia đình nhà vợ bắt đầu suy vong nhưng tình cảm của Thai Quốc Cường và Hà Tư Nghi vẫn khăng khít như ngày đầu.

Thần thái toát ra từ người Hà Tư Nghi cũng không có sự mặc cảm thân thế, ngược lại hoàn toàn ra dáng một quý phu nhân đài các nhã nhặn. Lần này Thai Quốc Cường đặc biệt đưa bà ta đi cùng là vì nghe nói bố của Tổng thư ký Từ cũng có mặt. Thế nên, ngoài việc có thể tạo cho chính quyền thành phố một ấn tượng về gia đình kiểu mẫu, vợ chồng hòa hợp, còn có thể lôi kéo quan hệ, tạo tình cảm thân thiết với phu nhân của Tổng thư ký Từ.

Tổng thư ký Từ của thành phố chân thành vỗ vai Lục Đông Thâm: “Lần nào gặp cậu cũng chỉ dẫn theo trợ lý, đến lúc nên có bạn gái rồi đấy.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Bạn gái cháu hay xấu hổ, lại nhát gan, đưa tới đây sẽ khiến thư ký Từ chê cười.”

Thư ký Từ bèn phá lên cười, rồi chỉ tay vào anh: “Cậu ấy à, hóa ra là ‘Kim ốc tàng kiều’*.”

**Ý chỉ đã âm thầm có tình nhân, có bạn gái...*

Nói quả không sai, Hà Tư Nghi và phu nhân của thư ký Từ vừa gặp đã như quen biết từ lâu, nói chuyện hết sức ăn ý.

Về sau, lúc họ khoác tay nhau đi vào nhà vệ sinh, Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường bèn cùng thư ký Từ đi ra sảnh trước. Thư ký Từ sắc mặt nặng nề: “Muốn làm sống dậy cả một con đường thương mại, thì thực lực của công ty chắc chắn phải rất hùng hậu. Thế nên, dù trong hai người ai giành được dự án này đều không được phép lấy danh nghĩa Chính phủ để cải tạo mang tính phá hoại. Đây là một con đường cổ đã có văn hóa hàng mấy trăm năm. Phải tiến hành những khai thác và phát triển hữu ích dựa trên nền tảng tôn trọng truyền thống. Nhất thiết trong khoảng thời gian quy định phải nộp được báo cáo tiến độ khai thác phát triển theo từng giai đoạn. Nếu chúng ta đã muốn chạm vào mảnh đất này, thì phải có trách nhiệm với kinh tế và người dân nơi đây.”

Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường dĩ nhiên đều chấp thuận. Nhất là Thai Quốc Cường, ông ta tỏ thái độ chắc như đinh đóng cột. Suốt quá trình hôm nay, ông ta trò chuyện trao đổi với thư ký Từ khá thuận lợi, cộng thêm tuổi tác của hai người lại tương đương nên càng có nhiều chủ đề để nói.

Phu nhân của thư ký Từ đi ra trước. Bà ấy là người thân thiện, dáng người hơi phát tướng nhưng da dẻ vẫn giữ gìn rất tốt, ánh mắt bờ môi đều toát lên thái độ yêu quý Lục Đông Thâm. Thấy bà người họ đã có phần rành rang nói chuyện phiếm, bà ấy bèn bóng gió hỏi Lục Đông Thâm xem đã có bạn gái chưa.

Thư ký Từ sao không hiểu ý tứ vợ mình, ông ấy bèn cười phá lên: “Bà muốn làm mỗi sao, muộn mất rồi. Tổng giám đốc Lục đã có bạn gái rồi.”

Từ phu nhân “ai ya” một tiếng, ra chiều tiếc nuối lắm: “Một cậu thanh niên vừa điển trai vừa trẻ trung có tài như vậy đáng nhẽ không được để lọt mắt mới phải.”

Lục Đông Thâm cười khê: “Từ phu nhân quá khen rồi. Cháu chẳng qua chỉ là một người làm ăn khắp người toàn mùi tiền, nếu thật sự bước chân vào mảnh ruộng của giới quan chức thì sẽ làm thối um cả lên mất.”

Hai người họ phì cười, cuối cùng thư ký Từ bỗng nhiên nhớ ra: “Cô con gái út của Chủ tịch Thai hình như tuổi tác cũng phù hợp với tổng giám đốc Lục đấy, không biết hai nhà có...”

Dẫu sao cũng là người ngoài giới, không hề biết chuyện năm xưa.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói gì. Thai Quốc Cường cũng cười trừ nhưng có phần ngượng ngập. Ông ta đang định trả lời thì thấy Hà Tư Nghi từ bên trong chạy ra, hình tượng tao nhã lịch thiệp trước đó đã biến đi đâu mất, lúc này bà ta giống hệt một mụ điên đi khắp nơi gào la ầm ỹ.

Bà ta hoang mang thẳng thốt, trong ánh mắt chỉ toàn là nỗi sợ hãi. Bà ta túm chặt lấy Thai Quốc Cường rồi chỉ về phía nhà vệ sinh: “Ma! Có ma đấy!”

“Bà nói linh tinh gì vậy?” Thai Quốc Cường lạnh lùng nhún mày quát, nhưng chớp mắt nhớ ra ở đây còn có người ngoài, ông ta lại dịu giọng, giữ chặt lấy Hà Tư Nghi: “Nhất định là vì tối qua bà ngủ không ngon giấc. Đừng có tưởng tượng lung tung nữa.”

Thế nhưng Hà Tư Nghi đã bị dọa không hề nhẹ, thế nên hoàn toàn không quan tâm tới suy nghĩ của Thai Quốc Cường. Bà ta vẫn gào thét như điên: “Tôi không nhìn nhầm đâu, là một nữ quỷ... Cô ta, cô ta ban nãy đứng trên sân khấu hát hí kịch, khuôn mặt trắng nhợt!”

Nhà vệ sinh gần chỗ này nhất nằm ở ngay cửa đi lên sân khấu. Từ đó đi ra có thể nhìn thẳng lên sân khấu.

Sắc mặt Thai Quốc Cường cực kỳ tệ hại.

Lời đồn đại về ma quỷ ở nơi này đã bay đi khắp bốn phương tám hướng. Tuy rằng đích thực đã ảnh hưởng tới việc vận hành quản lý khu vực, nhưng với tư cách là người của Chính quyền thành phố, thư ký Từ chắc chắn không muốn nghe nhưng lời đồn xằng bậy như thế. Huống hồ lại vào một ngày mầu chột như hôm nay.

Từ phu nhân thấy vậy bèn tiến tới nắm lấy tay Hà Tư Nghi, an ủi: “Chắc là chị nghe nhiều lời đồn về nơi này quá. Thật ra đều chỉ là tin đồn tầm bậy, không cần tin tưởng. Trên đời này làm gì có ma quỷ chứ, đừng tự mình hù mình.”

Hà Tư Nghi trở ngược tay nắm lấy tay Từ phu nhân: “Chị không tin tôi sao? Mọi người đều không tin tôi sao? Ban nãy tôi đã thật sự nhìn thấy. Áo trắng phát phơ, khuôn mặt vẽ theo kiểu hí kịch, còn không có chân nữa...”

Thai Quốc Cường không nhịn được nữa, bèn kéo Hà Tư Nghi lại, hạ giọng: “Đủ rồi đấy.”

“Tôi nhìn thấy thật mà!” Hà Tư Nghi hoảng sợ vô cùng.

Sắc mặt thư ký Từ dĩ nhiên đã dần dần trở nên khó coi, ông ấy ho khê một tiếng: “Tôi thấy, hay là chúng ta qua đó xem sao. Chắc chắn là có kẻ tới phủ Thân vương làm loạn rồi.”

Thế diện của Thai Quốc Cường quả thực đã mất sạch.

Thư ký Từ nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Tổng giám đốc Lục thấy sao?”

“Sao dám phiền thư ký Từ chứ?” Lục Đông Thâm mỉm cười, quay đầu ra hiệu bằng ánh mắt cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh hiểu ngay, lệnh vài tay vệ sỹ qua đó kiểm tra.

Thư ký Từ nhìn Lục Đông Thâm với thái độ rất hài lòng.

Cứ như vậy, mấy người vệ sỹ đã lục tung phủ Thân vương lên mấy lượt vẫn không thấy bóng dáng một người nào khác, nói chi tới người phụ nữ đứng trên sân khấu hát hí kịch.

Tình thần của Hà Tư Nghi hoàn toàn không ổn. Không còn cách nào khác, Thai Quốc Cường buộc phải đưa bà ta về trước.

Lục Đông Thâm đích thân tiễn thư ký Từ trở về xe. Trước khi cửa xe đóng lại, thư ký Từ nhìn Lục Đông Thâm, có vẻ còn nhiều lời ý tứ sâu xa: “Trông cậu còn trẻ mà làm việc rất bình tĩnh, vững vàng. Bây giờ Hoa Lục đang có rất nhiều lời đồn đại không hay. Phu nhân nhà họ Thai lại ăn nói điên cuồng. Tổng giám đốc Lục à, trong khoảng thời gian chờ đợi này, Skyline tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đấy.”

“Chú yên tâm, Skyline sẽ không khiến chú thất vọng đâu ạ.” Lục Đông Thâm chống tay lên cửa xe, sắc mặt bình thản: “Địa chỉ của nhà hàng cháu đã gửi cho tài xế, lát nữa chú cứ đi theo sau xe của cháu là được. Đầu bếp tối nay là người rất sành sỏi các món ăn gốc Thượng Hải.” Dứt lời, anh hơi cúi đầu nhìn Từ phu nhân: “Món giò nhất của người đó là Yêm Đốc Tiên*, đã chuẩn bị cho phu nhân rồi ạ.”

****Một món ăn theo kiểu canh nấu măng tươi.***

Từ phu nhân cười nói: “Cậu thật là có lòng.”

Sau khi đóng cửa xe lại, Lục Đông Thâm dặn dò tài xế thêm vài câu rồi mới trở về xe của mình.

Cửa xe khép lại, chiếc xe từ từ tiến về phía trước. Xe của thư ký Từ bám sát theo sau, sau nữa là một loạt các xe của đội vệ sỹ.

Cảnh Ninh ngồi bên cạnh Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm im lặng rất lâu rồi bất thành linh hỏi Cảnh Ninh: “Chuyện Thai phu nhân gặp ma, cô nghĩ sao?”

Cảnh Ninh ngồi cứng người: “Chắc là bà ấy mất hoa nhìn nhầm chứ trên đời làm sao có ma được ạ? Nhưng lần này ngược lại đã khiến ấn tượng của họ trước mắt chính quyền thành phố giảm đi đáng kể.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm ngữ khí nhạt nhòa, dựa vào ghế xe, từ từ lên tiếng: “Người nói vô tâm, người nghe có ý. Cảnh Ninh, sắc mặt của cô tệ lắm.”

Cảnh Ninh run người, vội đáp: “Tổng giám đốc, chỉ tại tôi không được nghỉ ngơi đầy đủ.”

Lục Đông Thâm không nói thêm gì nữa.

Ngược lại cơn lạnh nơi đáy lòng Cảnh Ninh càng lúc càng nặng nề. Cô cũng đã từng nghe thấy có tiếng người hát trong phủ Thân vương, nhưng chuyện này tuyệt đối không được kể cho Lục Đông Thâm...

Khi hoàng hôn đã đè nặng xuống bầu trời cũng là lúc Tường Ly xách túi lớn túi nhỏ đi vào nhà.

Trong phòng là một mùi hương thanh mát, do chính tay cô pha chế.

Lò hương đó vẫn đang tỏa hương đều đặn, giống như những sợi tóc mềm mại, mỏng manh của người con gái.

Lúc Tường Ly vào cửa cũng là lúc trời đã lên đèn. Qua khung cửa sổ sát sàn, cô có thể nhìn thấy cảnh tượng đèn đuốc rực rỡ trong khu nhà. Không còn xe cộ nườm nượp, không còn những tiếng ồn ào huyền ảo. Rõ ràng đang đứng giữa chốn phồn hoa vậy mà lại có thể sống những giây phút yên tĩnh như đi ẩn cư vậy.

Đầu tiên cô làm đầy tủ lạnh trước.

Hoa quả, rau xanh, các loại thức ăn có thể hấp chín, sữa tươi, thậm chí còn có bia. Tất cả các món được phân loại lần lượt và xếp gọn gàng. Cuối cùng, cô lại kiểm tra thêm lần nữa, đặt ngay ngắn những thứ chưa ngay ngắn, rồi xếp lại những thứ chưa xếp theo thứ tự lớn nhỏ dần đều.

Cuối cùng cô rút ra kết luận, quả thật một chiếc tủ lạnh trống rỗng vẫn là thích hợp nhất với người mắc chứng OCD.

Phòng bếp sạch tới muốn chửi bậy.

Tường Ly thậm chí còn giờ tay quẹt thử qua máy hút khói. Ông trời ơi, một chút xíu dầu mỡ cũng không có. Thậm chí còn nghe được cả tiếng kìn kít khi cọ qua vì quá sạch. Lần trước Lục Đông Thâm đã từng nấu nướng, có cần phải lau tới mức không để lại dấu vết thế này không?

Các dụng cụ nấu nướng đều đầy đủ.

Trong tủ bày toàn thể các loại đồ sứ trắng, không có hoa văn hay màu sắc gì khác, còn khô khan hơn nhiều mấy kiểu bát đĩa trong khách sạn Skyline.

Đũa, thìa, đĩa... đều được đặt trong một chiếc khăn trải bàn trắng phau, xếp đều tăm tắp, không một cái nào lòi lên trên. Tường Ly cẩn thận lấy máy đánh trứng ra, nhưng cuối cùng vẫn chạm vào dụng cụ mở rượu bên cạnh, làm nghiêng nó. Cô căng thẳng, rút một ngón tay ra, ấy nó về vị trí ban đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại cứ cảm thấy đây không phải là một cách bền vững. Cô bèn rút đi động, gọi thẳng cho Tổ Diệp.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, miệng đã tóp tép nhai gì đó. Với tình hình này, khả năng cô ấy đang ăn tối. Tường Ly đi thẳng vào chuyện chính: “Có những cách nào trị bệnh cho người mắc hội chứng ám ảnh cưỡng chế?”

“Cậu mới mắc bệnh hả?”

“Không phải mình.”

“Lục Đông Thâm?”

“Ừm.” Tường Ly đáp lại một tiếng: “Mà sao cậu biết?”

“Những người có thể khiến cậu để ý và quan tâm đâu có nhiều.” Tổ Diệp cười.

Tường Ly cầm một quả trứng gà lên, đập vào thành bát sứ: “Cậu có tin một ngày nào đó hứng thú dâng cao mình sẽ tới phòng tâm lý của cậu tán vãi cô không?”

“Già, cậu tuyệt đối đừng đến, nếu không thì máy cô nướng trong phòng tâm lý của mình sẽ ngơ ngẩn ngẩn cả ngày mất.” Tổ Diệp lập tức xin hàng: “Trị liệu tràn ngập thôi, cách thức đơn giản và trực tiếp.”

“Nói tiếng người.”

Tổ Diệp phì cười: “Nói một cách đơn giản là anh ta càng sợ cái gì cậu càng phải cho anh ta nhìn thật nhiều vào, lâu dần sẽ thành quen.”

Tường Ly nhướn mày: “Đơn giản vậy thôi á?”

“Bệnh tâm lý thôi mà, đâu có phải bệnh sinh lý.”

“Được rồi, cúp máy nhé.”

“Này, dùng xong là phủ luôn đây à...”

Tường Ly thẳng thừng ngắt máy.

Trị liệu tràn ngập... Cô tung khăn trải bàn lên, bao nhiêu thìa đĩa bên trong rơi đầy ra ngoài.

Đang trong lúc chơi đùa cao hứng thì chuông di động kêu vang. Tường Ly nhìn xuống là Tổ Diệp, không buồn nhìn màn hình, cứ thế nhận máy: “Tình

yêu à...”

Đầu kia khựng lại.

Bấy giờ Tường Ly mới phát giác là điều không ổn. Cô nhìn lại số gọi đến, suýt nữa thì cắn đứt lưỡi: “Lục... Lục Đông Thâm?”

“Em vừa gọi ai là tình yêu đấy?” Lục Đông Thâm lên tiếng ở đầu kia.

Thái độ của Tường Ly chuyển đổi rất nhanh: “Anh đó.”

“Hử?” Đầu kia cười khê: “Nói dối tron tru quá nhĩ.”

“Không tin thì thôi, tình hình của anh thế nào?” Tường Ly nghe bầu không khí trong điện thoại, có vẻ như đang trên bàn tiệc.

Lục Đông Thâm không trả lời, anh hỏi ngược lại: “Em đang ở đâu? Bảo em đợi anh cơ mà?”

Tường Ly uể oải dựa vào bộ bếp: “Ở nhà anh đây, khi nào anh mới về chứ?”

Đầu kia hơi sững lại: “Nhà anh?”

“Ừm, em đã nấu nướng xong đợi anh về. Anh Lục à, chưa có lệnh của anh, em không dám ăn cơm đâu.”

Lục Đông Thâm phì cười vì cô: “Anh sẽ khản trương. Một tiếng nhé. Em đói thì có thể ăn trước. Nhưng ăn xong không được đi đâu đấy, ở nhà đợi anh quay về.”

~Hết chương 151~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Anh muốn nắm giữ trái tim em thì sao? [2154 chữ]

Anh Lục à, anh đang định đi đâu đó?

Tập đoàn Hoa Lục đã xuất hiện tin đồn không hay.

Đại khái là đạo đức nghề nghiệp xuất hiện vấn đề, ngầm ám chỉ người phụ trách tập đoàn này đã có hành vi mua chuộc gián điệp thương mại. Tin đồn này tuy không trở thành một tin tức chính thống được đăng tải lên truyền hình nhưng đã đủ làm nóng mạng xã hội.

Tốc độ lan truyền các tin tức online rất khủng khiếp, còn có một dạo tin này được lên cả top search. Tuy rằng chẳng mấy chốc đã được người ta gỡ xuống nhưng vẫn có những lời ra tiếng vào của dư luận.

Đối với chuyện này, Nhiều Tôn không ra mặt thanh minh, còn bộ phận quan hệ, truyền thông của tập đoàn cũng nhất loạt khẳng định đây chỉ là tin tức thất thiệt.

Tường Ly đọc được tin tức này trong lúc lướt Weibo sau khi đã làm xong món ăn cuối cùng, thầm sững sốt trong lòng. Những ID VIP chia sẻ bài viết đó đều đã bị hạn chế. Tuy rằng cô chỉ đọc được một số bài viết lẻ tẻ, lác đác, nhưng trong giây lát cũng đã đoán ra được phần nào tình cảnh hiện tại của Hoa Lục.

Lục Đông Thâm vô cùng kiên quyết đuổi việc một người phụ trách có tiếp tục với Hoa Lục. Tạm thời chưa nói đến việc đối phương có thật sự bị tình nghi đã tiết lộ bí mật thương mại ra ngoài hay không, chỉ riêng lúc này đưa ra hành động đuổi việc cũng đã quá đủ để mọi người bên ngoài suy đoán, ngó vực. Càng chưa nói tới việc Lục Đông Thâm đã đi một bước cò rất hiểm, dồn đối phương vào đường cùng.

Ngang nhiên và cứng rắn như thế, dĩ nhiên sẽ chia mâu thuẫn về phía Hoa Lục, cũng khiến ánh nhìn của mọi người bên ngoài tập trung chủ yếu vào Hoa Lục. Sao có thể trùng hợp đến vậy? Bấy giờ lại đúng là thời điểm cạnh tranh nhà thầu cho dự án phủ Thân vương. Thế nên việc những lời đồn này dấy lên khắp nơi cũng có thể nhìn ra được phần nào vấn đề.

Tường Ly cảm thấy thấp thỏm bất an.

Lục Đông Thâm làm việc kín kẽ tỉ mỉ, ở trên thương trường anh như một con hổ luôn bày mưu tính kế chắc chắn, lúc nào cũng chờ thời cơ tốt để hành động, âm mưu từng bước một.

Nhưng cô cũng rất hiểu Nhiều Tôn. Hôm nay phải chịu thiệt thòi như vậy, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho xong chuyện. Nếu Lục Đông Thâm đã

định sẵn là một con hổ thì Nhiều Tôn chính là một con sói. Trên thị trường Trung Quốc, Lục Đông Thâm đơn thương độc mã, còn phía sau Nhiều Tôn lại là cả một nguồn tài nguyên có sự hậu thuẫn của chính trị.

Con đường tương lai cho dù không còn tập đoàn Trường Thịnh thì Nhiều Tôn cũng sẽ là kẻ địch mạnh nhất của Lục Đông Thâm.

Tường Ly xem quá chuyên tâm, đến nỗi Lục Đông Thâm quay về từ lúc nào cô cũng không hay biết.

Cho tới khi, anh từ sau lưng nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô: “Em đang xem gì đấy?”

Tường Ly giật nảy mình, tay run lên, di động suýt chút nữa thì trượt khỏi tay. Cô vội vàng nhét nó vào trong túi quần rồi nghiêng mặt sang nhìn anh: “Có gì đâu, em lướt web xem linh tinh ấy mà. Anh uống rượu đấy à?”

“Ít nhiều vẫn phải uống một chút, người của chính quyền thành phố không thể tiếp đãi qua loa được.” Lục Đông Thâm buông cô ra, vòng ra sofa, ngồi xuống ghế. Anh nói lỏng cả vạt, sau đó giờ tay kéo cô ngồi vào lòng mình. Người con gái trong vòng tay vô cùng mềm mại, tựa hồ mỗi lỗ chân lông đều đang toát ra một mùi hương thanh nhã. Anh thích không chịu nổi.

Cảm giác này thật tuyệt.

Tuyệt đến mức kỳ diệu.

Lục Đông Thâm chưa bao giờ có được một cảm giác tương tự như thế: Người ngồi trong bàn tiệc nhưng trái tim đã sớm lao băng băng về nhà.

Căn nhà trước mắt đây trong cái nhìn của anh xưa nay luôn chỉ là một ngôi nhà thuần túy, chưa bao giờ có cảm giác của gia đình. Thế mà chính vào tối nay, khi cô thông báo qua điện thoại với anh cô đang ở nhà anh, anh tiếp khách đã có phần đứng ngồi không yên. Suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là: Phải khẩn trương trở về nhà.

Anh đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi đợi anh trở về, nhưng chưa từng nghĩ khung cảnh lại ấm áp nhường ấy.

Ánh đèn vàng dịu, không nhức mắt. Cả một căn phòng giống như được phủ lên một lớp voan mỏng. Còn cô ngồi giữa bầu trời voăn giăng mắc ấy, sống lưng vừa quyến rũ vừa ấm áp, xung quanh thoang thoảng mùi hương của thức ăn, chính là một bầu không khí khói bếp rất đời thường.

Dương Viễn từng nói với anh: Nhà cậu quá thiếu mùi khói bếp.

Nhưng kể từ ngày anh hiểu chuyện, Lục Môn nơi anh sống đã như vậy rồi. Cũng có mùi hương của thức ăn nhưng đều do đầu bếp trong nhà làm ra. Đầu bếp tới từ khắp các quốc gia trên thế giới, làm hài lòng được dạ dày của con cháu nhà họ Lục, nhưng lại không giúp được họ hiểu thế nào là mùi khói bếp.

Lục Đông Thâm cho rằng mình đã quen với một cuộc sống bếp núc lạnh lẽo như thế. Vậy mà tối nay, khi ôm cô vào lòng, anh mới hiểu ra. Mùi khói bếp giống như một thứ thuốc độc, một khi đã dính phải sẽ không bao giờ rời xa được nữa.

Loại thuốc độc ấy, chính cô cho anh uống.

Tường Ly cũng ngửi thấy mùi rượu ngấm vào chiếc áo sơ mi của anh. Không quá nồng nặc, chỉ thoảng qua nhẹ nhàng. Có lẽ anh đã uống loại rượu Mao Đài, hơn nữa, đúng như anh nói, chưa uống quá nhiều.

Cô ngồi dựa vào lòng anh, yên lặng đùa nghịch chiếc cà vạt của anh, rồi lên tiếng hỏi: “Xem ra người của chính quyền thành phố đã bị anh nắm giữ rồi? Trường Thịnh và Hoa Lục đều bị anh đá khỏi cuộc chơi rồi phải không?”

Cầm cô bị anh nâng lên. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, vừa như chăm chú quan sát lại như đang nghiền ngẫm điều gì. Nhịp tim của Tường Ly đập nhanh hơn hẳn. Đúng là cô muốn biết trong cuộc đấu này với Nhiều Tôn, phần trăm chiến thắng của anh có lớn không. Nhưng cô lại không muốn nhắc đến cái tên đó trước mặt anh.

Anh quan sát kỹ đến mức khiến cô có phần căng thẳng, giống như một chút tâm tư trong lòng cô thật ra cũng đã bị anh nhìn thấu hết.

Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười, buông cầm cô ra, xoa gáy cô rồi hỏi một câu khác không liên quan: “Em ăn cơm chưa?”

Tường Ly thấy anh né tránh không trả lời thì cũng không gạn hỏi nữa: “Em chưa. Cơm nước đã xong xuôi hết rồi, chỉ đợi anh về cùng ăn nữa thôi. Nhưng mà chắc là anh đã ăn no trên bàn tiệc rồi phải không?”

“Em đích thân xuống bếp sao?” Lục Đông Thâm ít nhiều có phần ngạc nhiên. Anh những tưởng với tính khí lười biếng của cô thì tám chín phần cô sẽ mua đồ đã nấu sẵn ở ngoài về ăn.

Nét mặt và ngữ khí có phần không tin tưởng này của anh đã ít nhiều đã kích Tường Ly: “Em không thể vào bếp hay sao? Đợi anh chắc? Mấy món anh nấu ra làm gì có món nào nuốt được.” Cô giờ ngón tay chọc chọc lên ngực anh: “Trương Ái Linh có một câu nói rất hay, muốn nắm giữ trái tim người đàn ông phải thông qua dạ dày. Thế nên tối nay em đã thể hiện một chút tài nấu nướng.”

“Em không cần thông qua dạ dày cũng có thể nắm giữ trái tim của anh.” Cơ thể Lục Đông Thâm hơi dè xuống. Cô bật cười rụt về phía sau, anh bèn được đà tiếp tục lần tới. Nét mặt anh rạng rỡ, nở một nụ cười xấu xa: “Thế nếu anh muốn nắm giữ trái tim em thì sao? Trùng hợp quá, anh cũng từng

nghe đoạn văn này, nhất là nửa câu sau.”

Bình thường Tường Ly không đọc Trương Ái Linh, cuốn duy nhất cô đọc chính là “Sắc giới”, thế nên dĩ nhiên cô biết nửa câu sau là gì. Trái tim đột ngột nảy lên dữ dội.

Đúng như anh nói, cô không cần thông qua dạ dày cũng có thể nắm bắt trái tim của anh. Còn anh, cho dù không cần làm thêm chuyện gì với cô, trái tim của cô cũng đã bắt đầu lạc lối, hoảng loạn. Giống như lúc này đây, ở khoảng cách này, mùi hương trên người anh cứ quần lấy hơi thở của cô, đan cài một cách trí mạng.

Cô vô thức lại nhớ đến nhiệt độ anh lưu lại trên ngực mình.

Ánh mắt cô chỉ có thể nhìn tới chiếc cà vạt đã được nối lỏng trên cổ anh.

Thật ra Tường Ly cảm thấy bản thân mình cũng rất háo sắc. Mỗi lần ở bên cạnh anh, ánh mắt cô lại thi thoảng liếc nhìn cơ thể anh. Cô thích lồng ngực rắn rỏi trắng kiện của anh, cho dù mặc sơ mi cũng có thể nổi bật những đường nét cơ bắp nuột nà mạnh mẽ.

Từng nút, từng nút cúc áo thật là hại người, che giấu đi sự mê hoặc từ những múi cơ của anh, khiến anh trở thành một người đàn ông vừa “cắm dục” lại vừa đầy quyến rũ.

Phần cuối của dây cúc áo bị thắt lưng che khuất. Chiếc thắt lưng da màu đen và ghim cài tối màu. Một chiếc thắt lưng không thể đơn giản hơn. Đêm đó, hình như cô đã bị nó cọ vào người đau đớn, nhưng bản thân cô lại cảm thấy thứ thực sự cọ vào cô là một thứ khác.

Cô cho rằng “vốn” của anh rất đầy đủ.

Nhưng, còn có những cô gái khác từng được hưởng thụ nguồn vốn dồi dào của anh, nghĩ như vậy, Tường Ly ngậm chưa ngậm xốt nói: “Anh thông qua nửa câu sau của Trương Ái Linh nắm giữ số lượng trái tim các cô gái còn ít sao?”

Lục Đông Thâm sững người.

Tường Ly xoay người đứng dậy khỏi ghế, giắt lấy đầu cà vạt của anh: “Rốt cuộc anh có định ăn không? Không ăn em đồ đi đấy!”

Lục Đông Thâm đứng dậy, để mặc cho cô kéo cà vạt dắt mình đi: “Ăn, dĩ nhiên là ăn rồi. Em vất vả nấu nướng như vậy, anh...”

Trong lúc nói dở, anh cũng đã bước chân vào trong phòng ăn, ngay sau đó, nửa câu sau của anh lập tức nghẹn lại, cả người đứng đờ ra tại chỗ.

Tường Ly buông cà vạt của anh ra, khua chân múa tay hướng về phía cả một bàn đầy thức ăn: “Xin mời, anh Lục.”

Phòng ăn ở kế bên phòng bếp, được thiết kế theo hình thức không cửa, thế nên trong kia hiện trạng ra sao Lục Đông Thâm đều đã nhìn thấy hết. Anh đứng đực ra đó phải đến mấy giây, rồi lập tức xoay chân định bỏ đi.

Một giây sau, Tường Ly nhanh nhẹn nắm bắt được ý đồ định chạy trốn của anh, cười quỷ quyệt: “Anh Lục à, anh đang định đi đâu đó?”

~Hết chương 152~

***Ai biết nửa câu sau của Trương Ái Linh thì trả lời hộ những bạn không biết hộ mình nhé =>))))))))))**

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Em đúng là tổ tông của anh đấy [3680 chữ]

Anh giai, em xin anh, tối nay anh tha cho em đi, em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.

Lục Đông Thâm cảm thấy mình như đang có mặt ở một chiến trường đã hạ cờ dẹp trống, xác phơi đầy đồng, tiếng than thấu trời.

Phóng tầm mắt nhìn qua, xoong chảo bát đĩa trên bệ bếp bay mỗi nơi một chiếc, phần cộng rau già được nhặt ra vẫn còn vớt nguyên đó, muối dầu giấm tòi đủ các loại chai lọ đang chất đống trên mặt bệ, có lọ nắp còn mở nguyên, có lọ thì đầy hồ hững. Trong chạn bếp lại càng bát nháo hơn. Vốn dĩ anh đã sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự lớn nhỏ, bây giờ đây thì đông một chiếc, tây một chiếc, xếp bừa xếp phừa.

Đây chỉ là những gì tạm nhìn thấy từ góc độ anh đang đứng. Nếu thực sự đặt chân vào bếp, chẳng biết sẽ còn hỗn loạn đến mức nào.

Lục Đông Thâm lại xuất hiện sự kích động như muốn phát rồ, giống như có vô số con côn trùng đang mặc sức bò lổm ngổm trên lưng anh, sau đó len lỏi vào từng lỗ chân lông của anh.

Căn bệnh ám ảnh cường chế khiến anh chỉ hận không thể lập tức ra tay thu dọn tàn cuộc này. Căn bệnh sạch sẽ lại ép buộc anh chỉ muốn co cẳng bỏ chạy ngay tức khắc. Tường Ly chặn vững vàng trước mặt anh, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhả dựa vào một bên, trong nụ cười lộ rõ một sự xấu xa.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm lên tiếng: “Hay là... chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Tường Ly sao chịu nghe theo anh. Cô nghênh ngang bước vào trong phòng ăn, ngồi phịch xuống ghế: “Sao lại phải ra ngoài ăn chứ? Em đã nấu nướng xong hết cả rồi. Lục Đông Thâm, em xuống bếp không hề dễ dàng đâu, anh đừng vô lương tâm như thế.”

Nếu chưa nhìn thấy đồng hồ lớn lúc này ở trong bếp, nghe xong câu nói của cô anh chắc chắn sẽ cảm động vô cùng. Nhưng bây giờ, vào giây phút này đây trong lòng anh chỉ hiện lên một điều: *Làm gì có con gái nhà ai nấu xong một bữa cơm mà phòng bếp không khác gì bị vũ khí hạt nhân tàn phá như vậy chứ?*

“Thế này đi, em cứ ăn, anh dọn dẹp qua nhà bếp một chút.” Nói rồi, Lục Đông Thâm xắn tay áo lên. Anh cảm thấy nếu đã không còn cơ hội chạy trốn thì chỉ còn cách ra tay dọn dẹp chiến trường thôi.

Anh đang định mang theo tâm trạng như đi vào nghĩa trang để tiến vào bếp thì nghe thấy Tường Ly chậm rãi lên tiếng: “Anh vội gì chứ? Lát nữa ăn cơm xong anh thu dọn cả thế. Đành nào em cũng chỉ lo việc nấu nướng thôi, không lo việc rửa bát đâu. Em nấu cơm, anh dọn dẹp, thấy không, một sự phối hợp vô cùng hợp lý.”

Vừa nghe xong câu này đầu Lục Đông Thâm tưởng chừng như nổ tung. Bảo anh ngồi ăn cơm trước một đồng hồ loạn như thế kia chỉ bằng giết chết anh đi cho rồi. Nhưng anh lại không đành lòng phản bác “lòng tốt” của cô, đành nói: “Anh đi rửa tay cái đã.”

Anh rửa tay mà mắt gần năm phút đồng hồ.

Từ xa, anh nghe thấy Tường Ly hét lên: “Lục Đông Thâm, anh rửa tay hay tắm cả người luôn vậy? Ăn bữa cơm thôi, có cần trang trọng vậy không?”

Lục Đông Thâm đã rửa tay sạch sẽ từ lâu, chỉ có điều anh đang cố trốn được lúc nào hay lúc ấy. Nghe xong tiếng hét lâu cá của Tường Ly, anh không còn cách nào khác, đành bấm bụng đi ra.

“Hiếm có dịp em nấu một bữa cơm, để tỏ lòng cảm kích, cho dù không tắm rửa anh cũng phải thay quần áo.” Lục Đông Thâm vẫn đang mặc nguyên bộ quần áo công sở từ lúc về đến giờ, cuối cùng anh cũng tìm được một lý do không thể thích hợp hơn.

Tường Ly một tay xoay đĩa, một tay chống cằm, cả người hơi nghiêng đi, ngược lại đã tăng thêm một vẻ nịnh nọt so với thường ngày: “Anh yêu à...”

Âm thanh ấy quyến rũ tới nỗi có thể hút hồn người khác, nghe xong mà trái tim Lục Đông Thâm cũng đập dồn, phoi phới, vô cùng ngứa ngáy. Anh cũng ngần ngại vì vẻ phong tình trong ánh mắt cô.

“Em đếm ngược đấy nhé. Nếu trong vòng năm phút anh yêu không ngồi xuống đối diện với em, thì cả căn phòng này cũng sẽ gặp họa đấy nhé.” Cô là lướt mê hoặc, nhưng ý tứ qua lời nói thì không tốt đẹp chút nào: “Anh yêu cũng biết mức độ tàn bạo em dành cho phòng ốc rồi chứ?”

Da đầu Lục Đông Thâm căng lên rần rần, cổ họng anh khô khốc, rất lâu sau anh mới nói: “Anh biết mà, yên tâm, anh tuyệt đối không để em đợi lâu đâu.”

Năm phút có thể dài bao nhiêu?

300 giây.

Có người nói, năm phút rất ngắn ngủi, ngắn tới mức chỉ chớp mắt đã kết thúc. Lại cũng có người nói năm phút là rất dài, dài tới mức đủ để thay đổi cuộc đời một con người và làm chuyển biến của cả một thế giới.

Lục Đông Thâm cảm thấy mấy người nói năm phút dài miên man toàn là nói khoác, chỉ ít thì khi anh trốn tiệt trong phòng thay đồ năm phút, trời chưa già, đất cũng chưa cần cỗi, “bãi lửa nướng dâu” vẫn chưa thay đổi.

Nhưng anh biết, nếu còn không xuất hiện trước mặt cô, cuộc đời của anh sẽ long trời lở đất.

Các món ăn trên bàn thoạt nhìn đều có đầy đủ hương thơm, mùi vị và màu sắc.

Lục Đông Thâm thừa nhận mình rất kén ăn, món gì cho vào miệng cũng bần khoản chán. Nhưng anh cũng lại cảm thấy, chưa nói đến hương vị khi ăn vào miệng, chỉ riêng diện mạo của các món ăn này thôi cũng đã đạt tiêu chuẩn của một nhà hàng cao cấp ba sao. Đương nhiên, với điều kiện tăng lơ đồng hoang tàn đổ nát mà chỉ liếc mắt cũng thấy ở phía xa.

Tường Ly nhìn giờ: “Anh Lục thật là đúng hẹn.” Anh đúng là đã đợi tới giây cuối cùng mới ngồi xuống ghế.

Lục Đông Thâm cố gắng ép ra một nụ cười: “Quá khen.”

Các món ăn rất vừa miệng, nhất là món gà hầm thuốc bắc ăn rất đã miệng. Ít thịt nhiều rau, có cả thịt bò vàng Cao Sơn lẫn nhiều loại nấm hảo hạng. Lục Đông Thâm bất ngờ khi cô tìm được nhiều nguyên liệu như thế. Tường Ly thì khinh bỉ nhìn anh và nói: “Cậu chủ Lục vĩ đại ít vào siêu thị lắm phải không?”

Bây giờ mấy siêu thị lớn cái gì mà chẳng mua được?”

Lục Đông Thâm lấy tay xoa xoa mũi. Không phải anh “tí” vào mà là hầu như không vào bao giờ. Anh đã quên mất lần cuối cùng mình đi vào đó là từ khi nào rồi, chỉ nhớ là hình như lúc ấy vẫn còn ở bên Mỹ.

Tường Ly phê bình: “Chỉ tiếc rằng đây không phải thức ăn tươi sống nhất.” Chỗ này mà là Thương Lăng thì thịt bò vàng tươi non tha hồ bắt, mấy loại nấm hay bán trong siêu thị trên thành phố cũng bắt gặp dễ dàng.

Nhớ lại hồi ở Thương Lăng, cô thích nhất là nướng một ít thịt bò khô, hoặc là đích thân tới Xiangri La kiếm thịt bò Tây Tạng về ăn lẩu hoặc phơi khô. Tới ngày trời lạnh, cô và đám Tường Tiểu Thiên sẽ ngồi co ro trên ghế, vừa ăn thịt bò vừa uống rượu lúa mì, bên cạnh là lò lửa lúc nào cũng rực hồng.

Lục Đông Thâm thấy cô nói một nửa giữ lại một nửa cũng ít nhiều đoán ra cô đang nghĩ gì. Anh hỏi: “Em biết nấu món Tây không?”

Tường Ly quay trở lại hiện thực: “Anh ăn món Tây mãi chưa chán à?”

“Ăn quen rồi.”

Tường Ly hỏi: “Em nấu ăn không ngon sao?”

“Không, ngon lắm.” Lục Đông Thâm nói: “Chỉ có điều anh không quen ăn các món vùng miền Nam cho lắm, hoặc em cũng có thể thử nấu các món ở các vùng khác.”

Nói tới đây, anh chợt nhớ tới phòng bếp bèn đổi giọng: “Nhưng mà nấu nướng ở nhà một lần cũng rất phiền phức, ra ngoài ăn vừa tiết kiệm thời gian, vừa đỡ tốn công.”

Không phải anh không thích những món này do cô nấu, chỉ là không muốn cô quá hoài niệm Thương Lăng.

Thương Lăng đối với cô mà nói là một bầu trời ấm áp, đối với anh mà nói lại như chiếc gai mắc ở cổ họng. Cô càng nhưng nhớ, anh càng bất an.

Có lẽ vì anh quá tham lam, muốn cô thuộc về mình hoàn toàn, triệt để, không cho phép cô nhớ lại quãng thời gian quá khứ ấy nữa, một quá khứ mà người đàn ông khác từng dành cho cô.

Cô nên là Hạ Trú của anh, không nên là Tường Ly của Đàm Diệu Minh.

Sự chú ý của Tường Ly lại bị hăm ý phía sau câu nói cuối cùng của cô dịch chuyển, cô lại cười xảo quyệt: “Vậy sao được? Ăn ở nhà mới có không khí gia đình, nhà anh cứ như cái khách sạn ấy, không ổn.”

“Anh vốn dĩ cũng không hay về đây ngủ mà.” Lục Đông Thâm nói một câu.

Tường Ly phì cười, đặt đĩa xuống: “Phải rồi, anh toàn ngủ trên giường mấy cô gái khác mà.”

Lục Đông Thâm đang uống canh, sực nữa thì bị sặc, ngược lên nhìn cô.

Tường Ly có phần sầu nào.

Thật ra cô không muốn nhắc mãi chuyện này, làm như mình nhỏ mọn lắm vậy, hoặc là bên kia Trần Du vừa tới nói một tràng thì bên này cô đã tìm Lục Đông Thâm tính sổ, vậy chẳng phải rõ ràng để Trần Du đắc ý sao? Nhưng mà, anh lúc này đang ngồi đối diện cô. Anh sau khi đã thay bộ quần áo ngủ lại càng thoải mái, tuấn tú, đẹp như tranh. Thế là cô lại vô thức suy nghĩ, đã có bao nhiêu cô gái được bỏ lên cơ thể trắng kiện này của anh, rên rĩ hòa hợp.

“Đừng có suy nghĩ lung tung.” Lục Đông Thâm gấp thức ăn cho cô, ngừng khi dụ dằng.

Tường Ly không muốn tính nợ cũ với anh, hơn nữa cũng không biết phải tính từ lúc nào. Ngẫm nghĩ một lúc, cô vẫn cứ băn khoăn chuyện của Trần Du trước.

“Em nghĩ lung tung sao? Vậy còn Trần Du?”

Lục Đông Thâm thăm thò phào nhẹ nhõm: “Anh và cô ấy chẳng có gì cả.”

Điểm này thì Tường Ly biết, nhưng ngoài miệng vẫn không tha cho anh: “Không có gì mà khắp công ty từ trên xuống dưới lại biết cô ta là tình nhân của anh?”

Chủ đề về Trần Du trước kia họ đã từng nói, nhưng Lục Đông Thâm cũng không giận việc cô lôi lại chuyện cũ. Anh đặt đĩa xuống, khẽ thở dài: “Cô ấy không phải tình nhân của anh, nhưng miệng mọc trên mặt người khác, anh lo sao được. Nhà họ Trần có ơn với anh. Năm xưa ông Trần trước khi mất không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho con gái của ông ấy, anh đã hứa với ông Trần. Bé con à, ơn cứu mạng, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa anh cũng phải báo.”

“Rốt cuộc năm đó anh đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Đông Thâm nói qua quýt: “Cuộc tranh giành lợi ích.”

Tường Ly nghi hoặc.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô, bật cười: “Lợi ích liên quan tới nhân tính, còn giết người nhanh hơn cả dao hay súng nữa.”

Câu này thì Tường Ly tin.

Ăn cơm xong, Tường Ly nói: “Lục Đông Thâm, anh xem, ở trong một hoàn cảnh bừa bãi như vậy mà anh vẫn nuốt được cơm, chứng tỏ bệnh sạch sẽ và OCD của anh có thể chữa khỏi.”

Khi cô nói câu này, Lục Đông Thâm đang vui đầu lau dọn hiện trường, nghe xong anh đáp: “Dao đã kè cổ rồi, buộc phải tuân lệnh thôi.”

Trên bữa cơm tối nay, ngoài khuôn mặt tươi cười hiền hòa của cô ra, bên cạnh tay cô còn có con dao Phần Lan kia. Mỗi lần anh cựa quậy ra chiều khó chịu, cô lại vuốt ve cán dao, dáng vẻ giống hệt như có thể vung dao qua ngay vậy.

Tường Ly cười ngặt nghẽo: “Kẻ thức thời đúng là trang tuấn kiệt.”

Lục Đông Thâm rất nhanh chân nhanh tay, nguyên do là vì dọn dẹp sạch sẽ được phút nào, thì mắt anh sẽ được nghỉ ngơi sớm phút ấy.

Thấy anh thu dọn xong phòng bếp đi ra, Tường Ly vỗ tay: “Giỏi lắm, thành công mỹ mãn, sau này hãy tăng cường rèn luyện.”

Thấy cô xách túi, Lục Đông Thâm tiến lên: “Em đi đâu vậy?”

“Về nhà thôi.” Tường Ly chỉ tay lên đồng hồ: “Nhưng mà anh phải đưa em về, muộn quá rồi.”

“Anh cho em đi chưa hả?” Lục Đông Thâm cười.

Tường Ly cũng cười rất “thân thiện”, kéo tuột anh ra phía cửa ra vào: “Em cũng không muốn về đâu, nhưng em nghĩ là anh đang có một chuyện quan trọng hơn cần giải quyết. Không tin anh nhìn đi.”

Lục Đông Thâm nhìn về phía ngón tay cô chỉ, lập tức bàng hoàng.

Ban nãy vì vừa vào cửa đã nhìn thấy bóng dáng Tường Ly, anh hoàn toàn không chú ý thì ra trên nền nhà còn có một vết xước, dưới ánh đèn trông nó càng nhức mắt.

“Cái lò hương gây ra đây, thật không ngờ nó còn cứng hơn đá cẩm thạch.” Tường Ly vô tâm vô tính giải thích một câu.

Một giây sau, cô liền bị anh ấn lên bức tường ngay cạnh cửa. Eo cô bị anh ghim chặt, lực rất mạnh. Anh cúi đầu nhìn cô: “Em cố tình hành hạ anh, đúng không?”

Tầm mắt của Tường Ly liếc tới vết xước kia, quả thực thâm không sao kể xiết: “Chắc là không lau sạch được đâu. Hay là anh suy nghĩ tới việc làm lại sàn đi? Chắc là cũng mất của anh cả một đêm rồi.”

“Anh đang nói em đó.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Khi nào thì sẵn sàng để cho anh, hm?”

Tường Ly sững người.

Môi anh ghé sát lại, hơi thở nặng nề: “Tối nay đừng đi nữa.”

Tinh thần Tường Ly như chao đảo. Cô hiểu ý anh, mặt bỗng chốc đỏ bừng, rồi lập tức đẩy anh ra: “Anh nghĩ cái gì vậy? Đừng có giờ trò lưu manh!”

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Em ép anh thật sự phải dùng biện pháp mạnh với em đấy à?” Đây quả thực là lần đầu tiên anh nhấn nại như vậy, thật là kỳ quái.

Tường Ly giờ hai tay ra, làm tư thế sẵn sàng đánh nhau: “Đã không nói chuyện được trong hòa bình thì chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực.”

Lục Đông Thâm phì cười vì dáng vẻ của cô: “Vớ thể võ mèo cào của em?”

“Mèo cào? Lúc ở Thương...” Tường Ly đang nói dở thì khựng lại, chuyển lời: “Mấy người đàn ông lực lưỡng cũng không phải đối thủ của em đâu. Đầu phải anh chưa từng chứng kiến sự lợi hại của em. Nếu không phục, hôm nào ra võ quán ta làm ván.”

“Lên thẳng giường đo sức là xong.” Nói rồi, Lục Đông Thâm lại túm lấy cô.

Cô lấy tay ra chặn nhưng không lại được với anh, cô sốt sắng: “Em hét ầm lên là có kẻ quấy rối bây giờ.”

“Em hét đi, anh xem ai quan tâm.” Lục Đông Thâm vươn cánh tay dài kéo cô vào lòng mình.

Tường Ly xoay người, muốn trốn nhưng bất thành. Cô thẳng thừng ngồi bệt xuống đất. Lục Đông Thâm giữ chặt hai cổ tay cô, lời xềnh xệch cô đi xa vài mét vào trong nhà. Tường Ly liên tục cầu xin: “Anh giai, anh giai... Chúng ta đổi hôm khác, hôm khác nhé.”

Lục Đông Thâm thật sự dở khóc dở cười vì điệu bộ của cô. Anh chẳng qua chỉ muốn có được cô thôi, sao lại giống như buôn bán thiếu nữ nhà lành vậy?

Anh ngồi sụp xuống, vịn về cầm cô, không nhìn được cười: “Hôm khác hả?”

“Hôm khác, hôm khác.”

“Hôm nào đây?”

Tường Ly nuốt nước bọt: “Chuyển... Chuyển sang một hôm thiên thời, địa lợi, nhân hòa.”

“Anh cảm thấy hôm nay rất hợp.” Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: “Tục ngữ có câu rất hay: Chọn ngày không bằng gặp ngày.”

“Tối nay em không được.” Tường Ly buột miệng.

“Em vội gì sao?” Lục Đông Thâm vịn về cầm cô.

Tường Ly đành viện cớ: “Cái ấy của em đến rồi.”

Lục Đông Thâm ngẩn người, rất lâu sau mới hiểu ra “cái ấy” mà cô nói là cái gì. Anh bật cười: “Được rồi, nào, qua đây anh đích thân kiểm tra cho em”

Tường Ly làm mặt méo ôm chặt lấy chân anh: “Anh giai, em xin anh, tối nay anh tha cho em đi, em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.”

Bao nhiêu nhiệt tình của Lục Đông Thâm trở nên tro bụi không biết để đâu sau tiếng van vài, nài nỉ của cô. Sống đến từng này tuổi rồi, đây quả thực là lần đầu tiên anh gặp khó khăn vì cái chuyện ấy, còn ép cho cô một cái gần như bật khóc.

Anh ôm cô vào lòng, vừa tức cười vừa tức giận: “Em đúng là tổ tông của anh đấy.”

“Vậy anh có thể đưa tổ tông về nhà không?”

Lục Đông Thâm hơi kéo cô ra, rồi véo má cô: “Em nhớ kỹ cho anh, đây là lần cuối cùng anh tha cho em đấy.”

~Hết chương 153~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Mũi có thể sai lầm [2287 chữ]

Anh phải tin tưởng em, công thức thật sự có vấn đề.

Khi Thương Xuyên kết thúc lịch quay phim cũng đúng lúc người trợ lý đi tới, thì thầm bên tai anh, nói rằng bên ngoài có người tìm.

Hôm nay là phân đoạn chính của anh, đã quá nửa đêm, giờ này không thể còn ai tới thăm phim trường, hơn nữa hôm nay đoàn làm phim cũng không sắp xếp cho thăm trường quay. Thương Xuyên ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: Người nào vậy?

Người trợ lý nói, cũng chỉ là có người khác truyền lời lại, bảo rằng ông chủ của họ vẫn đang đợi Thương Xuyên xong việc.

Quả thật chỉ là một người khác đưa lời. Người ấy mặc áo vest đen được cắt may rất tỉ mỉ, nhưng eo bàn tay sần sùi hằn, trông có vẻ giống một vệ sỹ. Gặp được Thương Xuyên, người này tỏ ra vô cùng cung kính, nhưng anh ta không để trợ lý theo cùng. Anh ta đi trước dẫn đường, dẫn Thương Xuyên ra khỏi phạm vi trường quay, đi về phía một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Anh lên xe rồi thấy trên xe không có tài xế, cả người vệ sỹ cũng canh chừng ở bên ngoài.

Người đàn ông đối diện đang ngồi ngay ngắn.

Đây vốn dĩ là khu vực ngoại thành. Về đêm, đèn đường cũng không rực rỡ được bằng khu trung tâm thành phố. Thế nên cả một khoảng bóng tối bao trùm lên khuôn mặt người đàn ông.

Thương Xuyên quan sát anh ta qua tia sáng hơi yếu ớt, cứ cảm thấy người này có phần quen mắt. Rất lâu sau anh mới nhớ ra, ngập ngừng lên tiếng: “Anh là... Thái Nghiệp Dương?”

Thai Nghiệp Dương hơi ngẩng đầu lên: “Phải.”

Thương Xuyên nhìn anh ta, có phần khó hiểu. Phó tổng giám đốc tập đoàn Trường Thịnh, thường xuyên xuất hiện qua các bài phỏng vấn trên báo chí. Họ cũng đã từng có vài lần gặp mặt ở một vài dịp nào đó. Nhưng hai người tuyệt đối không thân thiết đến mức độ có chuyện ngồi nói với nhau.

“Anh tới tìm tôi là...”

Thai Nghiệp Dương vất chân trái lên chân phải, một tay cầm ly rượu vang, một tay đặt lên cửa sổ xe, thái độ vô cùng nhàn tản: “Tôi tới là muốn bán cho cậu một on huê, không biết cậu có thể nhận được không.”

Thương Xuyên chưa hiểu anh ta có ý đồ gì bên trong, đành hòa theo ý của đối phương: “Tôi xin rửa tai lắng nghe.”

Thai Nghiệp Dương nhấp một ngụm rượu: “Chẳng phải cậu vẫn đang tìm kiếm tung tích của Tả Thời sao?”

“Anh biết Tả Thời đang ở đâu ư?” Thương Xuyên bỗng chốc trở nên kích động, nhưng cũng phản ứng lại ngay tức khắc, nhìn chằm chằm Thai Nghiệp Dương với thái độ cảnh giác: “Làm sao anh biết được Tả Thời?”

Thai Nghiệp Dương nở nụ cười thâm trầm: “Nếu tôi đã muốn bán on huê cho cậu thì có một số chuyện và một số người phải nghe ngóng cho rõ ràng trước đã.”

Tuy rằng Thương Xuyên cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng đành lú tới Tả Thời, bao giờ anh cũng sốt sắng, bèn gan hỏi Thai Nghiệp Dương. Thai Nghiệp Dương nhẹ nhàng đưa ly rượu vang, màu rượu đỏ sẫm sánh chạm vào thành ly, một vài giọt rượu đọng lại trên thành ly, đỏ rực như màu máu.

Anh ta nói: “Có lẽ, cậu nghe xong câu chuyện mà tôi kể sẽ biết ngay tung tích của Tả Thời, đồng thời sẽ cân nhắc lại xem có nên tiếp tục hợp tác cùng Skyline hay không.”

Thương Xuyên nhú mày.

Ngày mà tổng bộ đưa ra kết quả cuối cùng cho việc điều tra thành phần công thức cũ, trời nổi gió lớn.

Bông liễu trắng triển miên bất tận bay ngang qua khung cửa sổ.

Khi bông liễu bay đầy trời cũng có nghĩa là mùa xuân của Bắc Kinh sắp kết thúc, bước vào mùa nóng nực oi ả với tiếng ve râm ran suốt ngày.

Năm Tường Ly theo bố mẹ tới Bắc Kinh định cư cũng đúng vào mùa này. Bông liễu còn nhiều hơn bây giờ, theo từng cơn gió trải xuống mặt đất, hết tầng này tới tầng khác.

Cô cảm thấy nó giống như tuyết.

Lúc đó Bắc Kinh cũng có tuyết rơi. Tuyết vừa rơi là các con ngõ đã râm ran, náo nhiệt hẳn lên. Luôn có tiếng nói cười đùa và bóng dáng lũ trẻ. Ngay sau đó đã xuất hiện những người tuyết được đắp rất to. Chúng còn móc trộm một ít than tổ ong trong nhà để chấm thành hai mắt cho người tuyết.

Bây giờ Bắc Kinh đã hiếm có tuyết hơn, chỉ còn biết dựa vào dương liễu để nhớ nhung.

Cô rời khỏi Bắc Kinh ba năm, nhưng lại gặp được tuyết ở Thương Lãng.

Tường Ly thường hay ngắm dương liễu bay tới gần người, sau đó thì nhớ lại trận tuyết rơi cuối cùng vào ngày tết đông của Thương Lãng.

Khi cô nhận được điện thoại là mười giờ sáng.

Khi cô tới kịp phòng hội nghị thì đã có người ngồi trong, ngồi ở vị trí chính giữa là Lục Đông Thâm. Người ngồi bên cạnh anh phía tay trái là Lục Khởi Bạch và Dương Viễn, ngay kế bên Dương Viễn còn có một nam một nữ. Vị trí ngay bên tai phải anh được để trống, sau đó là tới Cảnh Ninh.

Không có thư ký làm nhiệm vụ ghi chép nội dung buổi họp.

Chẳng hiểu sao Tường Ly lại thấy tim mình đập lờ nhịp, đây là một buổi họp nội bộ.

Thấy cô tới, Lục Đông Thâm ra hiệu về phía chỗ ngồi trống bên cạnh anh: “Ngồi đi.”

Tất cả mọi người đều đang đợi cô, hoặc, đang cần cô đưa ra một lời giải thích.

Sau khi cô ngồi yên vị, Lục Khởi Bạch bèn lên tiếng giới thiệu qua: “Hai vị này là người chịu trách nhiệm tại bộ phận Kiểm tra giám sát của tổng bộ, Denny và kiểm nghiệm viên Karen.”

Khi đang giới thiệu ngược lại tới Tường Ly thì Denny lên tiếng ngắt ngang: “Tôi đã biết cô, Hạ Trú, hoặc có lẽ cả Lục Môn hiện giờ đều biết cô đang

tuyên chiến với Quý Phi.”

Dennt trông có vẻ đã trên dưới bốn mươi, cầm được cạo râu sạch sẽ, ăn mặc tuy công sở nhưng trong đôi mắt màu xanh sẫm đó lại toát ra một vẻ bất kham, trên ngón đeo nhẫn của bàn tay trái đặt trên bàn làm việc đã đeo một chiếc nhẫn cưới.

Cho dù cách xa khoảng vài người, Tường Ly cũng ngửi thấy được mùi nước hoa nam giới trên người anh ta. Những người đàn ông ngoại quốc thường có mùi cơ thể rất nặng, đa phần thích dùng các loại nước hoa nồng hơn bình thường để che giấu. Nhưng Denny này thì khác, mùi cơ thể trên người anh ta khá sạch sẽ và sáng khoái, nhưng anh ta vẫn thích xịt nước hoa, chứng tỏ anh ta là một người khá huênh hoang.

Tường Ly đáp trả: “Tôi không thêm tuyên chiến với ai.”

Nghe xong, Denny hơi nhướng mày.

Lúc này Lục Đông Thâm lên tiếng: “Hai vị nói về tình hình hiện tại đi.”

Gần ngay bên cạnh anh, giọng anh trở nên vô cùng rõ ràng. Thật ra tiếng Trung của Lục Đông Thâm không tệ, thậm chí có thể nói là vô cùng lưu loát, dù là khẩu ngữ cũng nói rất nhanh, các loại điển tích điển cố, thành ngữ tục ngữ anh cũng hiểu rõ, chỉ thi thoảng anh sẽ nói không chuẩn xác lắm các thanh điệu, dù sao thì anh cũng là người học tiếng Anh từ nhỏ.

Bây giờ nghe anh nói tiếng Anh liền cảm thấy ngôn ngữ này mới chính là tiếng mẹ đẻ của anh. Đây là sự thật không thể nào thay đổi, cho dù tiếng Trung anh nói có lưu loát cỡ mấy cũng không so bì được.

Denny đánh mắt nhìn Karen.

Đầu tiên, Karen lần lượt phát cho mỗi người một bản báo cáo hóa nghiệm, sau khi ngồi xuống, cô ta nhìn Tường Ly và nói thẳng: “Qua quá trình hóa nghiệm của chúng, trong công thức này không hề phát hiện ra thành phần Cường tâm thảo như cô đã đề cập, hơn nữa Quý Phi cũng không thừa nhận việc thêm vào trong công thức Cường tâm thảo.”

Karen là một cô gái mềm mại lạnh lợi, ngữ khí sắc bén, mặt không cười đùa quá trớn, khá trẻ trung nhưng bề ngoài trông cũng rất bảo thủ. Chiếc váy công sở dài tới đầu gối, độ dài này đã thuộc loại hiếm gặp trong các công ty nước ngoài rồi.”

Cô ta chưa kết hôn, ngón đeo nhẫn vẫn còn trống trơn.

Khi lật giờ báo cáo hóa nghiệm, Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày. Tường Ly còn không buồn xem qua báo cáo. Cô gấp tài liệu lại, hơi ngả người về phía sau: “Không thể nào, trong công thức có thành phần Cường tâm thảo là sự thật.”

“Ý cô là bộ phận kiểm nghiệm của chúng tôi có vấn đề?” Karen nói với ngữ khí không vui, nhìn Tường Ly chăm chăm: “Với tư cách là thành viên của bộ phận kiểm nghiệm tại tổng bộ, nghiêm túc và cẩn trọng là thái độ nhất quán của chúng tôi.”

Tường Ly phì cười: “Việc này không liên quan đến chuyện cẩn trọng và nghiêm túc, liên quan đến việc mấy người có khả năng hay không.”

Denny nghe xong có phần hứng thú: “Xin hỏi cô Hạ Trú, cô đã thông qua cách thức nào để tìm ra thành phần Cường tâm thảo?”

Tường Ly từ tốn đáp: “Mùi.”

“Mùi?” Denny bật cười: “Lẽ nào mùi còn chuẩn xác hơn cả máy móc? Hạ Trú, cô đùa hơi quá rồi đấy.”

Tường Ly không vui: “Tôi chưa bao giờ lấy công việc ra đùa giỡn.”

Karen lên tiếng: “Kết quả kiểm tra trước mắt chính là như vậy. Trong công thức chỉ tồn tại trúc bách, đỗ tùng và thành phần trúc bách lá dài. Không phát hiện ra Cường tâm thảo, thế nên cũng hoàn toàn không xuất hiện thành phần độc tố Lycorin.”

Tường Ly vốn dĩ đã cảm thấy hai người này có ý bao che cho tổng bộ, nghe xong câu này lại càng không vui. Cô đang định lên tiếng tranh cãi thì Lục Đông Thâm vươn tay ra, vỗ nhẹ nhàng hai cái lên mu bàn tay cô, tỏ ý bảo cô cứ bình tĩnh.

Anh quay đầu nhìn Karen và hỏi: “Quy trình kiểm nghiệm liên quan đến công thức này đã làm mấy lần? Giữa chừng có ai xen vào hoặc thay đổi nhân viên kiểm nghiệm không?”

Karen vô cùng thẳng thắn: “Chuyện này từ đầu tới cuối đều do tôi chịu trách nhiệm. Vì tính nghiêm trọng của sự việc thế nên toàn bộ quá trình đều được cách ly với bên ngoài, không có ai xen ngang, tôi cũng không chuyển giao cho một ai khác. Trước sau tôi đã thực hiện ba lần, ra cùng một kết quả.”

Denny nhìn về phía Lục Đông Thâm và nói: “Marcus, sự uy tín và chuyên nghiệp của phòng Kiểm nghiệm tại tổng bộ có lẽ cậu hiểu rất rõ, mũi của con người có thể sai chứ máy móc thì không thể sai được.”

Tường Ly nghe xong trái tim như nhảy dựng lên. Cô vô thức xoay ngược tay nắm lấy tay Lục Đông Thâm: “Anh phải tin tưởng em, công thức thật sự có vấn đề.”

~Hết chương 154~

Chương 155: Cô ấy sai có tôi gánh vác [2487 chữ]

Nếu công thức cũ đã không có vấn đề gì, vậy thì cứ tiếp tục cho sử dụng đi.

Cường tâm thảo không hề đáng sợ, thứ đáng sợ là Lycorin được tạo thành sau khi các thành phần kết hợp với nhau. Công thức của cả khu vực Trung Quốc đại lục là thống nhất. Tuy rằng trong công thức của các khu vực khác cũng có Cường tâm thảo, nhưng tổ hợp mùi hương không phức tạp như trong phòng làm việc của Lục Đông Thâm. Sở dĩ bị Tường Ly tra ra có Lycorin hoàn toàn là vì trước đó loại thuốc lá anh hút có phản ứng với Cường tâm thảo.

Chính những chi tiết nhỏ nhặt không đáng nói này mới khiến Tường Ly toát mồ hôi lạnh. Từ lâu cô đã cảm thấy chuyện này hoàn toàn nhắm vào Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm để mặc cô nắm lấy tay mình, cũng lơ đãng tất cả những ánh mắt có phần khác lạ của những con người đang ngồi trong phòng. Anh nhìn sang Karen và hỏi: “Đã lấy mấy mẫu ở khu vực Trung Quốc đại lục mang qua?”

“Bởi vì chuyện này có liên quan tới anh, thế nên phải là những công thức có mặt tại các khách sạn của Skyline chúng tôi đều đã trích xuất mẫu. Marcus, đây là một việc làm rất tốn thời và công sức.” Karen nói chuyện vô cùng thẳng thắn và gãy gọn, ánh mắt hướng thẳng về phía Tường Ly: “Tôi biết, các nhà tạo hương luôn có những chiếc mũi cực thính, nhất là cô Hạ đây. Trước kia tôi cũng đã nghe ít nhiều về tài năng của cô Hạ. Nhưng có lẽ cô chưa hiểu hết về mức độ uy tín của phòng kiểm nghiệm Lục Môn chúng tôi trên phạm vi toàn thế giới. Lục Môn sở hữu những nhà điều chế hương hàng đầu, và rất nhiều phòng thực nghiệm mùi hương của nhiều sản phẩm xa xỉ dưới quyền Lục Môn đều phải được phòng kiểm nghiệm của chúng tôi xét duyệt mới được. Tất cả các loại máy móc chúng tôi sử dụng trong kiểm tra kiểm nghiệm cũng đều là các loại máy đắt tiền, được dày công nghiên cứu nhiều năm trời. Còn theo tôi được biết, cách đây không lâu cô Hạ từng bị cảm cúm.”

Cảm cúm là điều tối kỵ nhất đối với một người phân tích mùi hương, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới việc phán đoán mùi hương. Tường Ly không ngờ đối phương lại nắm tỉ mỉ mọi chuyện như vậy trong quá trình điều tra, ngay cả tình hình của bản thân cũng bị liệt vào danh sách âm thầm kiểm tra.

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Lục Đông Thâm nói: “Cô ấy bị cảm cúm sau khi đưa ra kiến nghị sửa chữa và xây dựng lại công thức, hơn nữa còn không quá nghiêm trọng.”

Đây cũng chính là những gì Tường Ly muốn nói. Hôm đó cô gần như bị lạnh cóng người lúc ở trong đoàn phim. Sau khi Lục Đông Thâm tới đón và đưa cô về thành phố, ngày hôm sau cô đích thực cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng cũng chỉ là hơi nặng đầu và choáng váng một chút, còn lâu mới nặng tới mức độ phải uống thuốc hay đi tiêm. Hơn nữa, là một người làm lĩnh vực liên quan đến mùi hương, sao cô không nắm rõ quy tắc ngành chứ. Đừng nói là chỉ cảm sơ sọ, cho dù bị cảm nặng cũng không được tùy tiện sử dụng thuốc Tây.

Lần đó cũng coi như cô may mắn, chỉ uống một chút nước nóng là đã ổn hơn.

Có lẽ Karen không ngờ Lục Đông Thâm lại thẳng thắn đỡ lại như thế nên cô ta hơi sững người lại giây lát. Lục Khởi Bạch này giờ vẫn giữ thái độ im lặng lúc này lên tiếng: “Hiện tại công thức đang tồn tại những quan điểm bất đồng. Lấy an toàn làm trên hết, dự án Giang Nam xuân của chúng tôi sẽ không sử dụng các công thức có trong khách sạn Skyline.”

Karen ít nhiều có phần không vui, Denny thì bật cười: “Ý của anh là sẽ nhập khẩu các sản phẩm từ bên ngoài?”

Lục Khởi Bạch ung dung điềm đạm, nhìn thẳng vào khuôn mặt Tường Ly: “Tôi tin rằng giám đốc Hạ đây đã có cho mình một phương án pha chế tốt nhất.”

Tiếc là Denny hoàn toàn không cho Tường Ly một cơ hội để lên tiếng. Anh ta phản bác lại lời nói của Lục Khởi Bạch: “Việc này e là không được. Vì không kiểm tra ra được bất kỳ vấn đề nào từ công thức cũ, thế nên yêu cầu của tổng bộ là tiếp tục sử dụng nó. Nếu công thức mới muốn được sử dụng thì chỉ ít phải thông qua quy trình xét duyệt nghiệm thu trên nửa năm của tổng bộ chứ không thể trực tiếp đem ra sử dụng.”

Lục Khởi Bạch khẽ mỉm cười: “Trong chuyện này có lẽ đã xảy ra nhầm lẫn gì đó. Tôi đã tự mình chứng kiến năng lực của giám đốc Hạ. Thế nên, tôi không tin cô ấy có thể sai lầm.”

Câu nói này thật là thẳng thắn.

Dương Viễn ngồi bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, như đang đắm chiêu lãm. Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại, giữ im lặng. Ngược lại Tường Ly ít nhiều có phần sững sốt, không ngờ là Lục Khởi Bạch lại lên tiếng nói đỡ cho mình.

Denny nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của Lục Khởi Bạch. Anh ta thu lại vẻ băng nháng của mình, nghiêm mặt: “Kể từ ngày trung tâm kiểm nghiệm của chúng tôi được thành lập, chúng tôi đã tiếp nhận tổng cộng trên 136.500 công thức khác nhau, tỷ lệ kiểm nghiệm sai là 0%. Uy tín không phải là thứ

chúng tôi tự bịa ra hoặc tự nhận vào người, đó là thành tích chúng tôi gây dựng từng chút một từ mồ hôi công sức và thái độ làm việc chuyên nghiệp.”

Karen cũng hòa theo: “Không sai, việc của chúng tôi là kiểm nghiệm, chúng tôi không lo các việc khác. Nếu giám đốc Hạ có ý đồ gì khác, tôi nghĩ cô cũng tốt nhất không nên giờ trò trong công thức, dù sao thì việc kiểm nghiệm công thức cũng không phải là trò đùa con nít.”

“Cô nói vậy là có ý gì?” Tường Ly không nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy, con người như bùng cháy dữ dội.

Karen không ngờ được Tường Ly lại đập bàn đứng lên, cô ta đã giật nảy mình vì thái độ hằm hằm hung dữ của cô, rất lâu không bật ra được câu nào.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô: “Em cứ ngồi xuống đi đã.”

“Lục Đông Thâm” Tường Ly hạ giọng xuống rất thấp.

“Ngồi xuống” Lục Đông Thâm uy nghiêm lặp lại một lần nữa.

Tường Ly kiềm chế ngọn lửa giận trong lòng xuống, đành ngồi lại xuống ghế.

Tất cả mọi người đều đang hướng ánh mắt về phía Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhìn sang Denny: “Nếu công thức cũ đã không có vấn đề gì, vậy thì cứ tiếp tục cho sử dụng đi.”

Tường Ly quay ngoắt đầu sang, bàng hoàng nhìn anh.

Lục Đông Thâm không nhìn cô mà chuyển sang nhìn Lục Khởi Bạch: “Tất cả các sản phẩm sử dụng hằng ngày của Giang Nam xuân cũng phải áp dụng cùng một công thức thống nhất với Skyline.”

“Được.” Lục Khởi Bạch lên tiếng.

Tường Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cô nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, nghiến răng: “Anh không tin em ư?”

Lục Đông Thâm đẩy tập tài liệu ra trước mặt cô: “Các con số ở trên này không thể làm giả được.”

Bờ môi của Tường Ly mím lại càng lúc càng chặt hơn, bên trong đôi đồng tử như đang chứa hai quả bom nguyên tử, lúc nào cũng chỉ chờ phát nổ. Dương Viễn ngồi đối diện cô, nhìn thấy rất rõ ràng, vội vàng ra mặt hòa hoãn bầu không khí: “Tôi thấy hay là thế này đi, chuyện này chúng ta sẽ tiếp theo bàn bạc thêm, xem có thể...”

“Không cần đâu, công thức sẽ được đưa vào sử dụng bình thường, nếu không sẽ ảnh hưởng tới việc phối hợp vận hành của các bộ phận khác.” Lục Đông Thâm ngắt ngang lời nói của Dương Viễn, thái độ cứng rắn vô cùng.

Câu nói này của anh đã trở thành lý do cuối cùng khiến Tường Ly sụp đổ. Cô vốn dĩ nghĩ rằng anh chắc chắn sẽ đứng về phía cô, bây giờ sau tình huống này đủ để chứng tỏ anh hoàn toàn không tin tưởng suy đoán của cô.

Giống như bị cả đám người tát thẳng vào mặt, Tường Ly cảm thấy xấu hổ và khó nhẫn nhịn, trái tim lại đau đớn vô cùng. Người đàn ông luôn miệng nói rằng sẽ bảo vệ cô bây giờ lại không nể tình, thị phi bất phân. Các hành xử kiên quyết của anh giống như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô vậy.

Mọi cảm xúc trong cô không thể kìm nén được nữa. Cô đứng bật dậy, ném tập tài liệu trong tay lên cao: “Quảng mẹ nó cái công thức chó má của các người đi!” Dứt lời, cô đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người đều sững sốt.

Đặc biệt là Dương Viễn. Anh áy giờ tay lên lau trán, mồ hôi lạnh túa ra ầm ầm.

Chỉ có Lục Đông Thâm, dường như đã sớm dự liệu được Tường Ly sẽ thể hiện thái độ này. Mặt anh vẫn không hề đổi sắc, từng đường nét trên khuôn mặt cũng không hiện lên chút ầm áp nào. Anh nhìn về phía Denny: “Liên quan đến chuyện công thức cũ, tôi sẽ đích thân báo cáo với tổng bộ.”

Denny hơi nhướng mày: “Chuyện này nên để giám đốc Hạ thực hiện thì phải? Dẫu sao thì cô ta cũng nên chịu trách nhiệm với sự việc lần này.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm nhìn anh ta trở nên nghiêm hẳn: “Hạ Trú là người của tôi, anh muốn bắt cô ấy chịu trách nhiệm chuyện gì? Cho dù cô ấy làm sai, cũng là tôi chịu trách nhiệm, anh còn gì không yên tâm đây?”

Denny nghẹn lời, rất lâu sau mới nói: “Có anh chịu trách nhiệm, đương nhiên rất yên tâm.”

Tường Ly gọi một suất đủ món.

Cách tập đoàn Skyline một con đường, trong một quán ăn nhỏ góc Đông Bắc với diện tích chỉ khoảng sáu, bảy chục mét vuông. Ông chủ là người Trùng Khánh, nấu những món ăn rất ngon. Giá thức ăn ở đây lại khá rẻ, thích hợp với mức sống cơ bản của mọi người trong khu vực này, thế nên cứ tối buổi

trưa là quán đông khách khủng khiếp.

Lúc trước Tường Ly từng được Julia gọi ý tới đây ăn một lần, hôm nay cô vác theo cả một bụng tức kéo Julia cùng đi ăn. May mắn thay họ tìm được một bàn trống. Các bàn khác cũng lắm chỉ gọi món theo đĩa. Tường Ly đầy rẫy phần nộ không biết trút đi nơi nào, lúc gọi món cô đã nhét cả cuốn thực đơn vào trong lòng bà chủ quán: “Cho một suất đầy đủ các món.”

Bà chủ quán sừng sờ: “Tất cả... các món trong thực đơn sao?”

Tường Ly đập bàn: “Đúng vậy!”

Kết quả, ông chủ đã thật sự làm đầy đủ các món có trong thực đơn, riêng bàn thôi đã phải ghép thêm cho cô bốn cái, chen ép tới độ các khách hàng khác lên tiếng oán trách. Nhưng đa phần họ tò mò về việc cô gái bé nhỏ này đã chịu đã kích gì hơn.

Julia nhìn chằm chằm cả bàn thức ăn, đầu đầu chết đi được. Cô ấy thì thầm với Tường Ly: “Giám đốc Hạ, nhiều món thế này chúng ta cũng ăn không hết đâu...”

Tường Ly nắm chặt đôi đũa: “Không ăn hết thì gọi về tặng cho mấy người đồng nát sắt vụn ngoài kia!”

Julia cũng không hiểu cô đang bị làm sao, lòng vô cùng hoang mang. Cô ấy đã ăn uống trong nhà ăn công ty rồi, làm gì còn dạ dày ăn thêm cả đồng thức ăn như thế này nữa. Nhưng cô ấy cũng không dám không nghe theo lời Tường Ly. Đang trong lúc bút rút thì chuông di động vang lên, Julia vội vàng bắt máy rồi ngay sau đó đứng thẳng dậy: “Đúng đúng đúng, à dạ, vâng, tôi sẽ ra cửa đón.”

Ngắt máy rồi, không đợi Tường Ly hỏi thêm một câu, Julia đã chạy bay biến như một làn khói.

Tường Ly cũng không còn tâm tư quan tâm xem Julia vừa nhận điện thoại của ai. Cô bẻ đôi đũa gõ dùng một lần ra, cọ cọ hai cây đũa vào với nhau để gạt bỏ hết xơ đĩa, rồi cắm cúi ngồi ăn.

Ăn được vài miếng, cô bỗng cảm giác ánh sáng phía đối diện bị che khuất.

Cô ngược lên nhìn, hóa ra là Lục Đông Thâm tới, vừa ung dung tự tại ngồi xuống đối diện cô...

~Hết chương 155~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Phiên chết cô ấy [2440 chữ]

Với tính cách của Hạ Trú, chỉ có chiêu này là đối phó được với cô ấy, làm cô ấy phiên muốn chết.

Julia đã biến đi đâu mất dạng.

Sau khi bán đứng hành tung của cô, Julia đã thành công trốn thoát.

Việc Lục Đông Thâm xuất hiện ở những nơi như thế này là rất không phù hợp. Anh vẫn mặc nguyên bộ áo vest quần Âu như lúc ngồi họp, ngay cả chiếc cà vạt trên cổ anh cũng thẳng thớm không chút lệch lạc. Hình tượng này khi ngồi trên chiếc ghế nhựa trông kiểu gì cũng thấy kỳ kỳ.

Có vài vị khách ở bàn kế bên đều nhìn cả sang phía này rồi thì thầm to nhỏ. Trong đó có ba bàn gồm ba cô gái, mắt cứ nhìn chòng chọc vào Lục Đông Thâm, gần như không thể kéo về được nữa.

Tường Ly chỉ miệt mài vui đầu ăn uống, không thêm đề tâm tới anh.

Lục Đông Thâm quét mắt một lượt nhìn cả chiếc bàn lớn được ghép lại từ bốn chiếc bàn nhỏ. Quá nửa các món ăn trên mặt bàn vẫn còn đồ au. Đừng nói là ăn vào miệng, chỉ nhìn bằng mắt thôi anh cũng cảm thấy đau dạ dày.

Thế rồi anh lại lẳng lặng quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh. Một nơi chật hẹp, chỉ hơi hơi cao cánh tay lên một chút cũng có thể chạm phải người khác. Dưới chân được lát gạch đất nung, toàn bộ sàn nhà đều đã mờ tịt không còn nhìn rõ hình thù hoa văn do bị người ta đi qua đi lại quá lâu rồi. Vết xước, lồi lõm mấp mô, trông không hề sạch sẽ chút nào.

Bàn ghế đều là loại rẻ tiền, mặt bàn cũng đầy dầu mỡ, ở một góc bàn xếp cả đồng lọ gia vị và giấm ớt, thương hiệu bên trên cũng đã bị làm mờ bởi những vệt dầu tích tụ lâu ngày. Chiếc túi trong suốt được xé rách một góc, bên trong đựng những tờ giấy ăn thô ráp, xấu xí. Các đôi đũa dùng một lần thì được xếp tăn mạt trong chiếc hộp đựng đũa bằng nhựa màu xanh lá cây đã ố vàng.

Lục Đông Thâm ngồi đó rất gượng gạo, gần như không dám nhúc nhích. Anh cứ có cảm giác chỉ cần hơi nhúc nhích cơ thể thôi cũng có thể dính phải dầu mỡ hay vụn thức ăn rơi vãi.

“Đừng ăn mấy món này nữa, anh đã đặt nhà hàng cho bữa trưa nay rồi.”

“Không đi.” Tường Ly không buồn ngẩng đầu lên.

Lục Đông Thâm đau đầu. Anh đánh mắt nhìn nhanh người chủ quán đang đứng gần đó rồi hạ thấp giọng nói: “Mấy hàng quán kiểu này không sạch sẽ.”

“Em cảm thấy rất tốt mà.” Tường Ly bực dọc, cầm thẳng một chiếc đũa lên một miếng thịt bò nấu cay. Dáng vẻ ấy không thua kém gì việc cô đâm con dao Phần Lan kia lên người anh. “Em có bắt anh ăn đâu!”

Lục Đông Thâm dờ khóc dờ cười vì cô, nghĩ bụng ngồi trong hoàn cảnh này, anh cũng chẳng nuốt nổi. “Em là con gái, ăn nhiều như vậy có hết được không?”

Tường Ly chẳng thèm đoái hoài tới anh.

Nói thật, Lục Đông Thâm không có kinh nghiệm dỗ dành con gái. Lĩnh vực này đối với anh mà nói hoàn toàn là điểm mù. Bình thường thì thoảng anh cũng nghe được Dương Viễn tán tỉnh ngọt ngào với đám con gái. Nay dỗ cô này, mai gạt cô kia, anh nghe xong cũng thấy mệt thay Dương Viễn.

Dương Viễn là người đã bước qua vườn hoa, lá dính đầy lên người rồi, chỉ hận không thể quét thêm một lớp mặt ong dầy cộm nữa lên thôi.

Trước khi ra khỏi cửa, Dương Viễn đã chân thành, thấm thía đá cho anh bốn chữ: Bám riết không tha.

Anh ấy nói với anh: Với tính cách của Hạ Trú, chỉ có chiêu này là đối phó được với cô ấy, làm cô ấy phiền muốn chết.

Tuy rằng Lục Đông Thâm chưa có kinh nghiệm, nhưng cũng cảm thấy chiêu này khá mạo hiểm. Cuối cùng, anh hỏi Dương Viễn: Trong số mấy cô gái cậu từng hẹn hò có người nào có tính cách như Hạ Trú không?

Dương Viễn vô cùng thành thật đáp: Chưa hề, những cô bạn gái tôi từng hẹn hò không ai dám bõm cọt với tôi như vậy.

Lục Đông Thâm dâng lên một nỗi kích động muốn tát chết cậu ta, cuối cùng cũng chân thành nói một câu: Cậu hẹn hò mấy năm nay coi như phí công vô ích.

Lý luận suông.

Lục Đông Thâm cảm thấy thật ra cậu nói “Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý” là hoàn toàn chính xác. Tính Hạ Trú hoang dã, dễ kích động, trước mặt tất cả mọi người còn dám đập bàn với anh mà lại định quấy rầy bám riết lấy cô? Mấy người thiếu kiên nhẫn ghét nhất là bị làm phiền, cô không dám cho một nhát dao coi như đã nhận từ lâu rồi.

Cách tốt nhất để chung sống với cô là tính toán từng bước, gặp chiêu nào giải quyết chiêu ấy.

Ông chủ mang món chính lên cuối cùng, bánh bao chay nóng hôi hổi, khói nghi ngút, vừa mới ra lò. Sau khi đặt chiếc đĩa xuống, ông chủ quán cười hà hà nhìn Lục Đông Thâm và hỏi: “Cậu có cần lấy thêm một bộ bát đũa không?”

Lục Đông Thâm vội khéo léo chối từ, anh chỉ nhìn độc cả bàn thức ăn này thôi đã đủ no rồi. Bà chủ quán là người có kinh nghiệm, mắt cực tinh tường. Bà ấy tiến lên kéo ông chủ quán đi, rồi hạ giọng thì thầm: “Hai cô cậu ấy đang ghen đối nhau. Cậu kia vừa nhìn đã biết là rất giàu có, chắc là không ưng ý quán này của chúng ta đâu, anh đừng có nhiều chuyện.”

Tường Ly bên này ăn uống rất đã đời, nhưng đa phần cô cũng chỉ lựa những món cay vừa phải để ăn chứ quá cay cô vẫn không chịu nổi. Riêng bánh bao chay là cô đã gặm được quá nửa. Lục Đông Thâm thấy vậy cũng biết cô chắc chắn không định đổi nhà hàng nữa rồi. Thấy cô gặm bánh bao chay sung sướng, anh cũng không lo cô đói bụng nữa.

Thấy cô gơ tay lên gấp một miếng ech xào cay, Lục Đông Thâm khẽ thở dài một tiếng: “Em ăn thêm món chính đi, nhà này nấu cho nhiều dầu mỡ quá, hơn nữa anh thấy nguyên liệu ở đây có vẻ cũng không tươi ngon lắm.”

Tường Ly bên này gờ đũa lên, tuy rằng đã hạ giọng xuống thấp nhưng thái độ vô cùng tệ: “Sao anh lo nhiều quá vậy? Quán ruồi muỗi là như vậy đó, anh thấy không quen có thể đi!”

Lục Đông Thâm cảm thấy cô cũng hiểu chuyện, không khiến anh bẽ bàng ở những nơi như thế này. Còn về thái độ của cô trong phòng họp, anh có thể bao dung.

Nghĩ vậy, anh bèn gơ tay cầm một đôi đũa lên, từ tốn bẻ đôi ra, rồi bất ngờ nói một câu: “Bé con, em đã bao giờ được thấy cảnh nghe âm thanh đoán vị trí đập ruồi chưa?”

Tường Ly đang xé bánh bao, nghe xong sững người. Người này sao lại bất thành linh nói ra một câu như vậy, anh rốt cuộc có ý đồ gì?

Lục Đông Thâm thấy mình đã thu hút được sự chú ý của cô bèn mỉm cười. Anh vươn tay gơ cao đôi đũa rồi đập vào không trung, ánh mắt của Tường

Ly như dừng hình trước động tác giờ đũa của anh.

Anh thu tay về.

Tường Ly bắt ngờ tròn tròn mắt, kêu lên thất thanh: “Đập được thật này!”

Quả thật đúng là có một con ruồi bị Lục Đông Thâm văng văng kẹp vào trong đũa. Anh từ tốn, bình tĩnh buông đũa, con ruồi đã nằm thẳng cẳng đó cũng rơi xuống mặt bàn. Anh nói: “Xem ra cách giải thích của anh không hề sai, quán ruồi muỗi quả nhiên có ruồi muỗi.”

“Làm sao anh kẹp được vậy?” Tường Ly đã sớm bỏ hết mọi chuyện phần nộ ra sau gáy, hoàn toàn sống dậy sự nhiệt huyết của mình.

Lục Đông Thâm rút một tờ khăn giấy ra đẩy lên con ruồi: “Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, nghe âm thanh đoán vị trí và đập.”

“Anh bốc phét!” Tường Ly không muốn thừa nhận người ngồi trước mặt mình là một cao thủ tuyệt thế. Mấy chuyện nghe âm thanh đoán vị trí này cô thừa nhận là có tồn tại, nhưng kiểu nghe âm thanh đoán vị trí và đập ruồi chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết và phim ảnh, làm gì có ngoài đời thật.

Lục Đông Thâm vênh mặt chỉ chỉ vào “ngôi mộ ruồi” mới đập.

“Thế anh đập thêm con nữa cho em xem nào.” Tường Ly đưa ra đề nghị.

Lục Đông Thâm uể oải nói: “Chuyện này tốn công tốn sức lắm, một ngày chỉ có thể làm một lần.”

Anh nghĩ bụng: Đập nữa hả? Ban nãy đập được ruồi chính anh cũng sừng sốt. Anh vốn dĩ chỉ định trêu cô cho vui, không ngờ con ruồi này thật sự không có mắt, đi chui vào đôi đũa của anh.

Tường Ly bĩu môi: “Mèo mù vớ cá rán!” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô ít nhiều cũng cảm thấy kỳ quái. Tỷ lệ đập vu vơ cũng trùng quá nhỏ đi? Cộng thêm việc một người như Lục Đông Thâm thường ngày trông cũng không giống như đang đùa cợt. Nghĩ vậy, cô lại hỏi: “Anh biết nghe âm thanh đoán vị trí thật sao?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm bình tĩnh trả lời.

Tường Ly bán tín bán nghi: “Chém, anh cứ chém đi!”

Lục Đông Thâm cười khê.

“Anh không ăn sao?” Tường Ly nghĩ bữa trưa anh cũng chưa ăn, bèn tò mò hỏi một câu.

Lục Đông Thâm lắc đầu nguây nguây

“Có cần phải thế không? Hoàn cảnh đúng là hơi kém nhưng mấy món nhà này nấu mùi vị cũng khá lắm.” Tường Ly nửa nghiêm túc nửa khích bác: “Anh nói xem, bản thân anh cũng từng đi vào rừng rồi. Nếu phải vào đó ăn uống, điều kiện còn tệ hơn cả đây mà!”

“Khác nhau chứ.” Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô nhìn xuống con ruồi được đập giấy ăn: “Chỗ này dù gì cũng không phải rừng rậm, hơn nữa, bảo anh ngồi ăn trước mặt một con ruồi như thế này, anh nuốt không trôi.”

Thật ra sau màn đập ruồi của Lục Đông Thâm, Tường Ly cũng không ăn nổi nữa. Việc mấy hàng quán kiểu này có ruồi là chuyện bình thường, nhưng lại bị anh đập trúng một con, không khác gì có người bắt một con ruồi bỏ vào bát của cô vậy.

Khả năng phá hoại quá mạnh mẽ.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm thanh toán.

Vẫn còn nguyên cả một bàn thức ăn.

Ông chủ hỏi họ có định gói mang về không, Lục Đông Thâm vừa nhìn là thấy đau đầu, nhiều thức ăn như vậy cho dù gói hết cũng chẳng mang về nổi.

Tường Ly dứt khoát nói với ông chủ: “Gần đây có rất nhiều chó mèo hoang phải không. Ông gói lại giúp tôi, tôi xách qua đó.”

Đúng là gần đây có một điểm cho thức ăn cho chó hoang, mèo hoang, ông chủ bèn vội vàng gói thức ăn lại.

“Lục Đông Thâm, anh muốn em ngồi đợi đúng không?” Tường Ly hỏi.

Trực giác nói cho Lục Đông Thâm biết chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Nhưng cũng không thể co cẳng bỏ chạy, anh bèn hắng giọng: “Em nói đi.”

“Lát nữa đích thân anh mang đi cho chúng ăn.”

Da đầu của Lục Đông Thâm như sắp nổ tung, cả người không khác gì bị sét đánh trúng. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Hay là đổi một cách khác để em

người giận đi?”

“Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ. Mấy món này em không thể mang tới khu dân tự nạn rồi, thế nên chỉ có thể tiếp tục phần nào cho những sinh mệnh lang thang bé nhỏ này thôi. Anh tưởng em đang phạt anh hay sao, cậu chủ Lục?” Tường Ly phì cười: “Anh tự chọn đi, hoặc là quay đầu bỏ đi, từ này chúng ta ai đi đường người ấy, hoặc là ngoan ngoãn cùng em đi cho chó mèo ăn.”

Lục Đông Thâm âm thầm hít một hơi: “Anh đi theo em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Đối xử với chó còn tốt hơn [2103 chữ]

Anh có duyên với động vật đấy.

Thực tế là Lục Đông Thâm suy nghĩ có hơi ngây thơ. Anh vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ có hai ba chú chó con, đặt những hộp cơm đã được gói cẩn thận xuống đất rồi để mặc cho tụi chó con thoải mái phung phí là được. Nhưng tới nơi rồi mới biết, hiện thực luôn tàn nhẫn hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Có một địa điểm cho ăn cố định, nằm trong một lối đi rộng rãi, thoáng đãng ở giữa hai tòa nhà, chiều rộng đủ chỗ cho năm đến sáu người đi sánh vai nhau. Lối đi này hướng mặt ra đường lớn, nhưng được dùng hàng rào sắt ngăn cách. Có một cửa ra vào, mấy chú chó to nhỏ đều có thể len lỏi vào trong. Người muốn len vào trong thì sẽ rất tốn công tốn sức. Đây có lẽ là một cách để ngăn chặn nạn ngược đãi chó xảy ra.

Các loại cơm, thức ăn hay hạt giống cho các chú chó lang thang này ăn đều phải được để vào một vị trí đã chỉ định, không được vứt bừa bãi.

Khi Lục Đông Thâm cùng với Tường Ly vòng từ một ngách khác đi vào trong lối đi, bên trong chỉ có một chú chó con to bằng một nửa con chó trưởng thành đang nằm ngủ. Nghe thấy động tĩnh, nó đứng bật dậy. Thấy có người mang thức ăn tới, nó phấn khích ngoáy tít khiến cái đuôi gần như cuộn lại như động cơ chân vịt.

Lục Đông Thâm giúp Tường Ly lấy thức ăn ra. Anh vừa ngồi xổm xuống thì thấy chú chó đó lao về phía bên này. Anh quát to: “Đứng lại!”

Chú chó con có lẽ đã run sợ trước khí thế của anh. Nó đột ngột đứng sững lại ở vị trí cách anh khoảng nửa mét, ngồi sụp xuống đất, nhìn anh chằm chằm.

Tường Ly rút ra một chiếc hộp rỗng và nói: “Anh không thể có chút tinh thần đoàn kết bác ái à? Thái độ gì vậy?”

Bây giờ Lục Đông Thâm nào dám chọc ghẹo cô, anh để mặc cho cô phê bình. Thấy cô lần lượt gấp hết ới cay trong các món ăn ra ngoài, bỏ vào một chiếc hộp rỗng, anh bèn hỏi cô đang làm gì.

“Tuy rằng chúng chỉ là những động vật nhỏ sống lang thang, rất bần bĩ nhưng để chúng ăn nhiều ới cay cũng không tốt.”

Lục Đông Thâm tiện tay cầm lấy đôi đũa trong tay cô: “Để anh làm cho.”

Tường Ly được nhàn nhã, bèn ngồi đó vẩy vẩy tay với chú chó con: “Qua đây nào.”

Chú chó con vẫn cứ nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, hai chân trước cào cào xuống đất định xông lên nhưng rồi vẫn lùi về sau. Tường Ly bật cười ha ha vì đáng vẻ khôi hài của nó. Cô vẩy tay liên hồi: “Không sao đâu, mặc kệ anh ấy, chạy vào lòng chị này.”

Chú chó vẫn rất thông minh, không hề bị mắc lừa. Lục Đông Thâm bèn giơ tay ra kéo mặt cô lại, cúi đầu cắn một cái lên môi cô, sau đó nói với vẻ hơi hậm hực: “Đối xử với chó còn tốt hơn với anh hả.”

Tường Ly đẩy vài lần mới đánh bật được anh ra. Cô dứ dứ nắm đấm về phía anh: “Em còn chưa tha thứ cho anh đâu đấy, đừng có lợi dụng giờ trò.”

Người đẹp ở ngay bên cạnh, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn được, cả một bụng búng búng lừa xấu xa của Lục Đông Thâm không thể xả ra ngoài được. Anh nhìn sang chú chó con đang ngoáy anh với tư thế ít nhiều có vẻ hí hửng trên nỗi đau khô của người khác. Anh bèn quát nó: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Chú chó con bèn ni non một tiếng.

Tường Ly chậm rãi nói: “Anh tuyệt đối đừng có mà đắc tội với nó. Về lý mà nói khu vực này cũng đâu có nhỏ, đúng không, nhưng sao lại chỉ có một mình nó ở đây?”

Lục Đông Thâm nghe xong câu ấy, thầm sùng sốt trong lòng, dĩ nhiên anh sẽ không cho rằng mọi chuyện đơn giản là vì nó đã dựa vào việc đánh nhau để tranh giành địa bàn. Tường Ly có lòng tốt nói với anh: “Loại chó này gọi là chó giữ cửa. Dù là đám chó lang thang thì cũng có nguyên tắc và quy định của chó lang thang. Chúng giữ một con ở nhà, còn các con khác đồng loạt ra ngoài kiếm thức ăn và vui chơi. Nhưng trong nhà một khi có bất kỳ tình hình gì

xảy ra, con chó giữ cửa này sẽ lập tức đi triệu tập tất cả đồng bọn của mình về.”

Lục Đông Thâm lại nhìn chằm chằm con chó kia, lần này là với thái độ cảnh giác.

Chú chó đó giờ đã nhìn Lục Đông Thâm với vẻ nhàn nhai. Có lẽ sau khi được Tường Ly giới thiệu một lượt về “địa vị” của mình, nó trở nên dương dương tự đắc, rướn cao cái cổ lên, ánh mắt hướng về phía anh còn có vẻ rất ngạo nghễ.

Ban đầu Lục Đông Thâm còn cảm thấy vẫn ổn vì chỉ nhìn thấy một con chó lang thang. Sau khi nghe xong lời giải thích của Tường Ly, anh hoàn toàn cảm thấy bất an. Anh đứng thẳng lên nhìn con chó đó, tự nhủ thầm trong lòng: Đừng có chạy... Tuyệt đối đừng đi báo tin...

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên thì anh đã nhìn thấy chú chó đó quay ngoắt người, ngông nghênh chạy đi. Anh chỉ cảm thấy xung quanh như trời long đất lở.

“Quanh khu này có bao nhiêu con chó lang thang?”

Tường Ly dọn dẹp sạch sẽ chỗ ớt cay, đẩy nắp, cầm lên tay sau đó đứng thẳng dậy: “Ai mà biết được chứ. Có thể nửa ngày sau nó vẫn chưa gọi được con nào về. Mà cũng có thể một lúc nó có thể gọi về vài con.”

Gọi về vài con... Thôi cũng tạm.

Suy nghĩ của anh vừa dứt thì bỗng nghe thấy một loạt tiếng chó sủa vang vọng từ xa tới gần. Trái tim Lục Đông Thâm như run lên. Anh ngược mắt nhìn về phía ô cửa nằm trên hàng rào sắt. Có vài bóng hình cường tráng đang sột soạt chui qua, chạy về phía này.

Nhưng mấy con chó này chỉ là đội quân tiên phong. Chẳng bao lâu sau, cả một đàn chó đã bám ngay theo sau, phấn khích kêu ran, mừng rỡ co cẳng chạy về phía này.

Lục Đông Thâm sửng sốt, liên tục lùi về phía sau, tới một ranh giới an toàn hơn. Thế nhưng anh vẫn bị vài con chó to gan quây lấy. Anh đứng im bất động giữa đàn chó, không dám nhúc nhích một phân.

Tường Ly cố phải nhin cười.

Một người mắc bệnh sạch sẽ như anh, e rằng chịu không nổi nhất chính là có cả đám động vật đầy lông bám riết lấy mình không buông. Nghĩ tới chuyện thường ngày trên thương trường anh uy phong như sư tử, lạnh lùng tàn nhẫn như sói, bây giờ lại bối rối không biết phải làm sao với một đám chó lang thang, nhìn cảnh này thật sự rất hài hước.

Khó khăn lắm anh mới thoát ra được khỏi đám chó đó. Con chó ban nãy chạy đi báo tin gần như đã tiến họ tới tận bên ngoài hàng rào sắt, dáng vẻ dường như rất quyền uy, bệ vệ, nhưng ở trong mắt Lục Đông Thâm, nó hoàn toàn không thân thiện.

Đôi giày da bóng loáng, sạch sẽ của anh lúc này đã xuất hiện mấy vết cào của chó, chiếc quần Âu thì càng khỏi cần nhìn. Tường Ly thì cả người sạch sẽ, vẻ vang đứng ngay dưới một cây dương liễu đang kỳ rụng bông, trông vô cùng tự nhiên, phóng khoáng. Cùng là cho chó ăn mà cô thì tự to tự tại, còn anh suýt nữa làm thức ăn cho chúng.

“Anh có duyên với động vật đấy.” Tường Ly cười không lương thiện chút nào.

Lục Đông Thâm làm sao không nghe ra lời châm chọc đằng sau câu nói của cô. Khuôn mặt trắng sáng của cô được bông dương liễu tôn lên trông thật là đẹp, nhưng ý tứ đằng sau đôi mắt ấy cũng thật là xấu xa. Cô cứ đứng đó, nở một nụ cười nửa thiện nửa tà, kiêu diễm tận cốt tủy và cũng xấu xa tận mạng.

Anh mua một chai nước khoáng, rửa sạch mặt giấy rồi vẩy vẩy vài giọt lên quần để gạt bỏ bụi bẩn, sau đó mỉm cười nhìn cô: “Bây giờ đã hết giận chưa?”

“Ở đâu ra chuyện dễ dàng như vậy hả ông chủ Lục. Em dồn vào đó toàn bộ nhiệt tình của mình, cuối cùng bị anh ngang nhiên và mặt trước mặt bao người. Món nợ này chỉ cần cho vài con chó ăn là có thể thanh toán sạch sẽ hay sao?” Tường Ly từ tốn nói rồi giờ tay lên gầy gầy móc tay: “Con người em cực kỳ ghi thù, nhất là khi bị người ta vả mặt.”

Lục Đông Thâm giờ tay ra, giữ chặt cầm cô rồi xoay mặt cô sang trái, sang phải.

“Anh làm gì vậy?” Cô gạt tay anh ra.

“Ngắm khuôn mặt em.” Lục Đông Thâm nhướn mày: “Bên trái hay bên phải cũng rất đẹp, có bên nào sung đâu?”

Tường Ly hần học liếc xéo anh một cái. Dáng vẻ đó khiến anh lo lắng không biết con người của cô có vắng ra ngoài hay không. Thấy cô quay người định bỏ đi, anh rào bước tới trước chặn cô lại: “Được rồi, đừng giận nữa, anh đưa em tới chỗ này.”

“Không đi, anh cũng đâu phải loại người tử tế gì, lỡ bị anh tìm một chỗ không người nào đó cưỡng trước giết sau thì phải làm sao?”

“Cô bé còn nhỏ, đừng nhìn vấn đề tình trường quá vậy.” Lục Đông Thâm khoác tay lên vai cô: “Tuy rằng, anh đích thực muốn cưỡng bức em đấy.”

Thuận Nghĩa, một vùng ngoại ô khá gần với trung tâm thành phố. Xuyên qua cả rừng các tòa nhà cao chọc trời, Tường Ly cảm thấy nơi này thay đổi quá nhiều.

Lục Đông Thâm quả thật đã đưa cô tới một nơi không có người, nhưng chẳng liên quan gì đến việc anh nói muốn cưỡng bức cô cả.

Phía xa xa là ngọn núi xanh mượt như vườn tận trời cao. Xuyên qua con ngõ dài, tận cùng là một cánh cửa gỗ và một bức tường gạch trắng xám. Nhưng lại gần rồi mới biết trên cánh cửa gỗ đó là hệ thống chống trộm hiện đại nhất bây giờ. Đình viện rất rộng lớn, có những hàng cây um tùm rậm rạp, cũng có những cây anh đào trắng cao vút. Hoa đào đã tàn lụi, bắt đầu mọc ra những mầm lá non. Còn có cây hòe cổ, đứng xa xa ăn khớp với anh đào. Như vậy đến mùa xuân sẽ có hoa anh đào rơi rụng, sang mùa thu lại có lá vàng trải đầy mặt đất.

Đây giống như một căn nhà cổ đã có tuổi đời trăm năm từ cuối đời nhà Thanh, nhưng một mặt ô cửa sổ sát sàn bằng kính trong suốt rất lớn lại khiến nơi đây toát lên một vẻ hiện đại. Tổng cộng có ba sân bốn phòng, kết cấu vô cùng tỉ mỉ.

Tường Ly đắm mình trong căn nhà này. Điều đập vào mắt cô đầu tiên là cả một phòng khách rộng lớn. Thứ nổi bật nhất chính là chiếc lò sưởi nằm sâu trong vách tường phía Tây, nó giống hệt dáng vẻ khi ở Thương Lăng. Bên cạnh lò sưởi còn có sofa và bàn trà, một chiếc lư hương nam vàng cao khoảng nửa người bình thường cũng được đeo gọt rất cầu kỳ.

Nơi này rất thích hợp ở vào mùa đông, khi ngoài cửa sổ là tuyết trắng trời, còn trong nhà là lò sưởi ấm áp烘烘 lửa cả đêm...

~Hết chương 157~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Anh đối với em còn chưa đủ tốt sao?

Anh là người đàn ông của em, em lo cho anh không được à?

“Thế này là ý gì?” Cô không hiểu rõ lắm mục đích của anh.

Lục Đông Thâm không trả lời, chỉ nắm tay cô đi tới Tây viện.

So với các đình viện trước, trong này lại càng kín đáo và ảm đạm hơn.

Điều khiến Tường Ly kinh ngạc nhất là bên trong căn nhà hoàn toàn được xây dựng như một phòng thực nghiệm. Cô đánh mắt nhìn một loạt các máy móc, đều là các loại tiên tiến nhất trên thế giới tính đến thời điểm hiện tại.

“Việc này...”

Lục Đông Thâm vẫn chỉ cười không nói, rồi lại kéo cô ra vườn sau.

Diện tích của vườn sau gần như mênh mông ngút tầm mắt, bởi vì nó giống hệt một khu rừng nhỏ. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, thì những hoa cỏ và thảm thực vật trước mắt không phải là các loài thực vật sinh trưởng tự nhiên, mà giống như mới được di chuyển và trồng lại vào đây, chiếm trọn toàn bộ cảnh quan.

Nơi khuất ánh sáng của vườn phơi đầy các loại cỏ cây, còn có loại treo ngược xuống dưới mái hiên. Góc tường có những giá cây cao khoảng hơn ba mét, được đúc bằng sắt vô cùng chắc chắn. Trong các ô nhỏ được chia ra toàn bộ là các loại bình, chai lọ thủ công, độ lớn nhỏ không đồng nhất.

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập, trong ánh mắt ngập tràn sự kích động.

Quen thuộc mà lại có phần xa lạ.

“Anh bảo bọn họ vận chuyển những thứ này từ Thương Lăng tới đây. Em xem còn thiếu sót thứ gì không?” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tường Ly quan sát cẩn thận, vừa xem vừa lần sờ, rồi lẩm bẩm: “Không thiếu thứ gì, còn to lớn hơn cả trước kia nữa.”

Ở Thương Lăng, cô có một nơi ẩn cư của mình.

Không những trồng một lượng lớn các hương liệu quý hiếm, hơn nữa còn cất trữ không ít các loại hương liệu cô thu thập được từ khắp nơi. Có thành phẩm, có bán thành phẩm. Tất cả đều được phơi khô và cất kỹ. Lúc đó vì ra đi quá vội vàng, cô còn không kịp trở về đó một chuyến. Mà cho dù trở về được, cũng có rất nhiều thứ cô cảm không đặt.

Không ngờ, Lục Đông Thâm lại giúp cô thu thập tất cả về đây, hơn nữa các loại hoa cỏ và thực vật trồng ở vườn sau cũng đều là những loại cô trồng ở

căn nhà tại Thương Lăng, thậm chí còn nhiều loại hơn cả lúc trước.

“Phòng thực nghiệm kia là?”

“Em vẫn luôn than phiền rằng phòng thực nghiệm của Skyline quá nhỏ, thiết bị lại không tiên tiến. Bây giờ phòng thực nghiệm ở đây đã được coi là lớn nhất khu vực Trung Quốc đại lục rồi, thiết bị hoàn toàn có thể sánh ngang với tổng bộ Lục Môn. Thiết bị chuyên nghiệp đã được đầu tư, lại có những nền tảng thực nghiệm chuyên nghiệp, vậy thì nếu có công thức nào xảy ra vấn đề, chúng ta cũng hoàn toàn có thể giải quyết ngay tại lãnh thổ Trung Quốc, có đủ lý do để phản bác lại truyền thống thích xía mũi chen chân vào việc điều chế và nghiên cứu của tổng bộ.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly rất bất ngờ vì những gì anh nói, sau đó trong đầu cô lúc này chỉ còn lại toàn là kích động. Cô tới trước mặt anh: “Thế nên, ý của anh là, từ nay về sau em có thể sử dụng nơi này?”

“Nó vốn dành cho em mà.” Lục Đông Thâm cười: “Nơi này về sau chính là phòng thực nghiệm dành cho em cùng đội ngũ của mình.”

“Lục Đông Thâm, chuyện này quá đường đột!” Cô gần như bất ngờ hét toáng lên, trước đó hoàn toàn không có một dấu hiệu nào gợi mở.

Lục Đông Thâm vén tóc của cô ra sau vành tai: “Trái tim em luôn nhưng nhớ Thương Lăng, ngoài phần ân tình không thể trả hết kia ra, có lẽ chỉ còn phòng thực nghiệm này, dấu sao thì ở đó vẫn còn tâm huyết em chắt chiu bao năm.” Nói tới đây, anh hơi cúi mặt xuống: “Bây giờ, anh đã cho em một phòng thực nghiệm rộng lớn hơn, em muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Bé con, có thể thu trái tim của em từ Thương Lăng trở về đây không?”

Tường Ly thật sự vừa bất ngờ lại vừa mừng rỡ. Nhưng nghe xong câu nói vừa rồi của anh, cô lại không nhận được, phản bác: “Anh cho em phòng thực nghiệm chính là để em thu lại trái tim mình à?”

“Đương nhiên.” Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Dấu sao thì anh cũng không hy vọng trái tim em cứ nhớ mãi một Đàm Diệu Minh. Bảo em buông tay làm tất cả những điều mình muốn làm là anh muốn nói với em rằng: Những gì Đàm Diệu Minh có thể cho em, anh cũng có thể; Những gì Đàm Diệu Minh không thể cho em, anh vẫn có thể.”

Ánh mắt Tường Ly hơi tối đi: “Đàm gia đã qua đời rồi, anh hà tất phải như vậy chứ. Và lại...” Cô không nói được tiếp.

Đã có mấy lần cô cũng từng tự hỏi mình. Đàm Diệu Minh ở trong lòng cô chung quy được coi là gì? Rốt cuộc cô đã bao giờ yêu Đàm Diệu Minh hay chưa?

Đàm Diệu Minh đủ tốt, cô cũng thích anh ấy.

Nhưng tình cảm yêu mến này lại có một cảm giác khác với tình yêu dành cho Lục Đông Thâm.

Đàm Diệu Minh đối với cô là ơn, là kính, là lòng trung thành mà cho dù phải bỏ mạng cô cũng không bao giờ hối hận. Lục Đông Thâm đã nói đúng một câu: Ân nghĩa lớn như trời biển. Đàm Diệu Minh đối với cô mà nói chính là một người cao lớn như trời biển.

Thật ra những điều cô định nói với Lục Đông Thâm là đây.

Nhưng giữa nam và nữ vẫn tồn tại những sự khác biệt. Lục Đông Thâm có thể rành mạch rõ ràng giải thích mối quan hệ giữa anh và Trần Du. Còn cô khi nói ra một Đàm Diệu Minh, dù chỉ là ân nghĩa vẫn trở thành một khúc mắc trong lòng Lục Đông Thâm. Anh là người đàn ông có tính chiếm hữu quá mãnh liệt, không cho phép trong lòng có chỗ cho bất kỳ một người nào, kể cả chỉ là ân nghĩa.

Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng mình, tựa cằm lên đầu cô, dường như anh cũng có thể đoán ra những lời ngập ngừng cô đã nuốt xuống phía sau: “Phụ nữ và đàn ông không giống nhau. Có những lúc ân tình lắng đọng, lâu dần họ sẽ ngộ nhận đó là tình yêu. Thế nên, anh mặc cho em điên cuồng, náo loạn tùy thích, chỉ yêu cầu một điểm, trong lòng em không được phép nghĩ đến người đàn ông nào khác, ai cũng không được.”

Tường Ly ngược lên nhìn anh: “Anh không để em nhớ tới người đàn ông nào khác, vậy thì cũng phải đối xử tốt với em mới được.”

“Anh đối xử với em còn chưa đủ tốt sao?” Lục Đông Thâm bật cười.

Tường Ly mím môi. Cũng phải, anh đối xử với cô quá tốt rồi.

“Thật ra, anh luôn tin tưởng em, đúng không?” Lát sau cô hỏi. Nếu không tin tưởng, sao có thể tặng cho cô cả một phòng thực nghiệm chứ?

“Anh chưa bao giờ nghi ngờ em.” Lục Đông Thâm nói.

“Nhưng anh vẫn cho tiếp tục đưa vào sử dụng công thức kia.”

Lục Đông Thâm thờ dãi: “Anh hỏi em nhé, công thức đó ngoài việc gây ảnh hưởng với riêng anh ra, có làm tổn thương tới bất kỳ người nào khác không?”

Tường Ly ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Mùi hương giữa các loại công thức cần phù hợp với nhau. Trọng điểm nằm ở việc trên loại thuốc lá ngày xưa nh hút, mùi hương của thuốc lá cùng mùi hương trong phòng làm việc khi kết hợp lại sẽ sản sinh là độc tố mang tính kết tủa lâu dài.

“Thế nên, nó hoàn toàn có thể được sử dụng.” Lục Đông Thâm nói lý lẽ với cô.

“Nhưng anh phải làm sao?” Tường Ly sốt ruột: “Tuy rằng anh đã ngừng hút loại thuốc lá đó, nhưng ai biết được sau này trong công thức lại thêm vào thành phần gì? Em không tin đám người bên đó.”

Nghe xong câu ấy, Lục Đông Thâm cười rất vui vẻ: “Em phải lo lắng cho anh đến mức nào hả?”

“Anh là người đàn ông của em, em lo cho anh không được à?” Tường Ly hờn dỗi.

Lục Đông Thâm tươi cười ôm chặt lấy cô. Cụm từ “người đàn ông của em” này khiến tâm trạng anh tốt kỳ lạ. “Anh sẽ xin phép của tổng bộ, sau này mọi công thức có liên quan đến mùi hương mà anh sử dụng đều do em thực hiện.”

“Liệu có được không? Người của tổng bộ đã phản bác lại yêu cầu của Lục Khởi Bạch rồi.”

“Nếu yêu cầu thay đổi công thức dựa trên nền tảng nghi ngờ công thức cũ thì dĩ nhiên là không được. Nhưng anh có thể căn cứ vào sở thích cá nhân mà.” Lục Đông Thâm nói: “Anh không thích mùi đó, muốn đổi một mùi mới phải được chứ. Lý do này nghe ra mới càng hợp lý.”

Tường Ly nhìn anh chăm chú rồi không nhịn được cười.

Quả nhiên là gian thương, mấy quỷ kế này anh cũng nghĩ ra được.

Thấy cô cười, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng yên tâm hơn. Anh bấu má cô: “Bây giờ khu vực Trung Quốc đại lục vẫn đang dựa dẫm vào tổng bộ, thế nên có những lúc không thể quá cứng rắn với mấy người bên đó. Chuyện công thức ảnh hưởng rất lớn, Quý Phi ở trong tổng bộ lại có một chút thế lực và quan hệ. Chưa nói đến việc trong phòng thực nghiệm của tổng bộ có người của cô ta gài vào, chỉ tính riêng chuyện này thôi, nếu tổng bộ thật sự truy cứu tận gốc, thì em sẽ còn phải chịu thiệt thòi.”

“Nhưng công thức đó thật sự có vấn đề, chuyện này không thể cứ cho qua như vậy được?”

“Đương nhiên không thể cho qua, đây cũng chính là một lý do khác nữa khi anh tặng em phòng thực nghiệm.” Lục Đông Thâm thành thật giải thích: “Phòng thực nghiệm của tổng bộ dĩ nhiên có được sự uy tín của riêng nó, anh không mấy nghi ngờ bọn họ giờ trò trong quá trình kiểm nghiệm, chỉ sợ rằng họ thật sự không thể kiểm tra ra được thành phần mà em nghi ngờ. Thế nên anh mới đề công thức được tiếp tục đưa vào sử dụng. Một là sẽ không ảnh hưởng tới anh và những người khác. Hai là chúng ta vẫn có thể tiếp tục lấy mẫu về kiểm tra, một công đôi việc. Trong buổi họp, em ngang nhiên trở mặt với anh sẽ khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh không tin tưởng em. Thế nên càng tiện cho em sau này lấy mẫu kiểm tra lâu dài.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Mùi hương hại người chẳng thể đề phòng [2277 chữ]

Nếu không thường xuyên ở bên cạnh nhau, đầu gối tay kẻ, phóng đảng lẫn lộn thì sao có thể như vậy chứ?

Tường Ly quả thực như nở hoa trong lòng.

Sở dĩ cô phui tay áo bỏ đi trong phòng hội nghị, một mặt là vì người của tổng bộ quá dồn ép người khác, và mặt khác là vì việc Lục Đông Thâm đồng ý tiếp tục đưa vào sử dụng công thức cũ.

Dọc đường rời khỏi công ty, cô rất tức giận. Không chỉ đơn thuần vì sự không tin tưởng của anh, mà phần nhiều là vì lo lắng. Thông qua chuyện lần này, cô cũng có thể cảm nhận được những áp lực và uy quyền từ tổng bộ đè nặng xuống. Muốn dựa vào một công thức để làm giảm quyền hành của Quý Phi tại tổng bộ là việc gần như không thể, trừ phi có được một bằng chứng trực tiếp nhất.

Nhưng phải tìm bằng chứng bằng cách nào đây?

Nếu vấn đề của công thức hoàn toàn chỉ là trùng hợp, thì chuyện này sẽ vĩnh viễn trở thành một bí ẩn. Nhưng nếu đây là hành vi cố tình của một kẻ nào đó, thì lần này nếu cô không xen vào được, cô sẽ càng làm gia tăng sự hộc hách, ngạo nghễ của hắn, sau này chắc chắn hắn chỉ càng được đà lấn tới.

Sử dụng mùi hương để hại người, cô biết phòng thế nào?

Một khi cô không có quyền can thiệp thì sẽ không thể phòng ngừa được.

Một Lục Môn không chỉ là của riêng gia đình Lục Đông Thâm. Khi vào đây nhậm chức cô đã tìm hiểu qua. Lục Môn là tập đoàn của cả dòng tộc Lục thị hợp thành, cấu thành nhân sự hết sức phức tạp, các ngành nghề phân chia cũng nhiều như mạch máu trong cơ thể người vậy, động vào một chỗ là dính lúu tới toàn bộ cơ thể. Các ngành nghề đan cài vào nhau, móc nối với nhau rất khó gỡ.

Ngoài vị trí Chủ tịch ra còn có sáu cổ đông lớn, ai nấy đều là các nhân vật tiền bối trong dòng họ Lục, đã tốn bao công sức gây dựng nên cả giang sơn

này, có thể nói là thể lực mạnh mà quyền phát ngôn cũng nặng. Lục Đông Thâm là người phát triển nhanh nhất trong số lớp con cháu, đồng thời cũng là người chịu cản trở lớn nhất. Muốn thật sự ngồi vào vị trí Chủ tịch đầu phải là chuyện dễ dàng.

Việc anh phải cân nhắc, phải đắn đo là điều cô có thể hiểu được, chỉ sợ rằng “đạn sáng dễ trốn, tên ngầm khó phòng”*.

****Một viên đạn được bắn công khai còn dễ tránh hơn một mũi tên được bắn ngầm ngầm.***

Bây giờ, Lục Đông Thâm lại nói mọi chuyện ra một cách rõ ràng như vậy, nói cả những ý đồ giấu kín đằng sau. Anh không những tin tưởng cô, còn cho cô điều kiện để tin tưởng anh.

Cô nên nghĩ tới việc tổng bộ sẽ không bỏ qua chuyện này. Lãng phí biết bao nhiêu nhân lực và vật lực trong khoảng thời gian dài, công thức lại vẫn duy trì không thay đổi, chắc chắn sẽ phải tìm kẻ chịu trách nhiệm chuyện này ra gánh bom. Nhưng rõ ràng là quả bom của cô đã được Lục Đông Thâm gánh giúp.

Lục Đông Thâm thấy được nét mừng rỡ trên khuôn mặt cô liền hỏi: “Bây giờ có còn giận anh không?”

Tường Ly vươn dài cánh tay, chủ động vòng qua cổ anh, dính chặt vào anh như người không xương vậy: “Cũng chưa hẳn là đã nguôi hoàn toàn.”

Trên người cô vừa có mùi thơm vừa có mùi quyến rũ, giống hệt như đôi mày và ánh mắt của cô vậy. Lục Đông Thâm si mê nhất là ánh mắt và đôi mày của cô. Đôi mày ẩn giấu sự khí khái anh tuấn, nhưng ánh mắt lại rất yêu kiều, cuốn hút khiến người ta không thể rời bỏ. Anh vòng tay qua ôm chặt eo cô, vô thức nhớ lại cô từng nói mình là một kẻ lười biếng. Ở trong mắt anh, cô là một người yêu mị, từ ánh mắt tràn vào tận cốt tủy, mạch máu rồi in dấu lên mùi hương trên cơ thể, thông qua một vòng eo thon gọn để truyền tới lòng bàn tay anh.

Anh nói: “Nếu đây cũng là một cách thức giận dỗi của Hạ cô nương thì anh xin nhận, giận suốt ngày thế này cũng chẳng sao.”

Tường Ly ngược lên nhìn vào mắt anh. Khi anh mỉm cười trông rất dịu dàng, dịu dàng tới mức cả hình ảnh cô in trong đôi đồng tử của anh cũng trở nên mềm mại. Cô không nhịn được cười, bèn ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lòng anh: “Thật ra tính tình của em khó ưa lắm, nhưng thật là kỳ lạ, anh luôn có cách khiến em không thể nổi nóng được.”

Lục Đông Thâm nghe mà lòng ngọt hần đi. Anh cúi đầu cọ cọ lên má cô: “Em cũng có cách của mình để có thể dẫn dắt cảm xúc của anh bất kỳ lúc nào.”

Tường Ly siết chặt lấy anh: “Lục Đông Thâm, anh thật tốt.” Cảm giác này cũng thật tuyệt vời, là một sự tuyệt vời chưa bao giờ có. Cô ôm anh, mà tựa như được ôm cả thế giới vào lòng mình vậy, quá chân thật.

“Tôi giờ mới biết là anh tốt hả?” Lục Đông Thâm bật cười, hỏi.

“Biết từ lâu rồi.” Tường Ly không né tránh suy nghĩ trong lòng mình: “Chỉ là em không dám nghĩ sâu thêm.”

“Sợ gì chứ?”

“Sợ trúng độc, sợ đánh mất. Anh đối xử với em càng tốt, em sẽ càng suy nghĩ, nếu như có một ngày chúng ta chia tay nhau, phải chăng em sẽ vô phương cứu chữa?”

Lục Đông Thâm giơ tay búng một cái lên trán cô, đau tới nỗi cô lờm anh chăm chăm. Anh nói: “Cả ngày từ sáng tới tối trong đầu em toàn nghĩ những chuyện đầu đầu vậy? Sao ở bên cạnh anh mà cứ nghĩ tới chuyện một ngày nào đó sẽ chia tay?”

“Em đang nói một chuyện rất thực tế mà! Ai có thể bảo đảm chúng ta có thể đi cùng nhau suốt đời suốt kiếp, tới khi trời già nua, đất cần cỗi chứ?”
Tường Ly nói.

Lục Đông Thâm véo mũi cô: “Em không rời xa anh được đâu.”

“Dựa vào đâu?” Tường Ly nhướn mày cười.

“Vì sức hấp dẫn của con người anh.”

Tường Ly thờ dãi vì sự tin quá mãnh liệt của anh: “Nếu một ngày sức hấp dẫn này không còn linh nghiệm nữa thì sao?”

Lục Đông Thâm suy nghĩ một lúc vô cùng nghiêm túc, rồi lại chân thành nói với cô: “Vậy thì chỉ còn khả năng giường chiếu thôi.”

Tường Ly sững người, cứ ngỡ rằng với khuôn mặt nghiêm túc đó, anh phải nói ra được một lời có trọng lượng, kết quả lại là câu này. Quá đột ngột lại quá câu dẫn khiến tai cô nóng rực lên. Cô nhe răng với anh: “Anh lúc ào cũng chỉ nghĩ tới chuyện giờ trò lưu manh với em thì phải?”

Cô được anh ôm trở lại vào lòng, anh bật cười: “Đúng thế thật.”

“Bề ngoài thì tỏ ra đứng đắn, bên trong phong lưu sa đọa.” Cô nói: “Khiến em bỗng dưng nhớ tới Denny.”

Lục Đông Thâm cúi đầu xuống nhìn cô.

“Em không thích hai người họ chút nào.” Tường Ly thành thật nói.

“Trong buổi họp họ ngang nhiên đắc tội với em, em không thích được cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Không liên quan đến việc đắc tội em.” Tường Ly bĩu môi: “Lục Môn của anh cũng loạn quá đấy. Denny và Karen có gian tình, tối nay chưa biết chừng lại có một màn mây mưa vùn vù ấy chứ. Lần này tới Trung Quốc công tác quả thật là một lý do chính đáng để đôi gian phu dâm phụ ấy cấu kết. Đã là một người có vợ rồi, không biết sĩ diện hay sao?”

Lục Đông Thâm kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

“Em ngửi được mùi của Karen trên người của Denny.” Nói tới đây, trong đầu Tường Ly vụt qua một tia sáng, giống như cô gần nghĩ ra được một chuyện gì đó vậy. Nhưng trong chớp mắt cô đã quên mất, không nắm bắt kịp: “Nếu không thường xuyên ở bên cạnh nhau, đầu gối tay kề, phóng đảng lãn lộn thì sao có thể như vậy chứ?”

Lục Đông Thâm khẽ thở dài: “Đó là chuyện riêng của họ.”

Tường Ly hừ một tiếng: “Chỉ là em không ưa thôi.” Rồi cô ngược lên nhìn anh: “Ngược lại Lục Khởi Bạch hôm nay khiến em khá bất ngờ. Anh ta không hề thân thiết với em, tự dưng lại lên tiếng nói đỡ khiến em cảm thấy không an tâm.”

“Không an tâm là đúng rồi, trên đời chẳng có ai vô duyên vô cớ giúp đỡ em đâu, kể cả khi em xinh đẹp như hoa.” Lục Đông Thâm cười khẽ.

Nhưng trong lòng anh thì sáng như gương. Những câu nói của Lục Khởi Bạch trong phòng họp bề ngoài là giúp đỡ, thực chất là chà đạp. Ở trong tình huống đó, thậm chí trong tình hình vẩn đục đông thuyên mà cậu ta vẫn có ý thiên vị Hạ Trú, điều này chứng tỏ cậu ta đang cố tình kích động gây mâu thuẫn.

Cậu em họ này của anh không hòa nhã, từ tế như vẽ bề ngoài đâu.

Nói một cách khác, con cái Lục Môn chẳng phải loại từ tế gì, dòng máu chảy trong người đều tàn nhẫn hơn người thường một bậc. Tường Ly liếc xéo anh.

Lục Đông Thâm hiểu rõ hàm nghĩa ánh mắt này của cô: “Không sai, nếu không phải vì đã dể ý em, em tưởng anh rảnh rỗi đi giúp đỡ em à?”

“Nghe anh nói như vậy, sao em cứ có cảm giác ngay từ đầu anh đã đầy rẫy mưu đồ thế nhỉ?”

Lục Đông Thâm cười xấu xa: “Thì rõ, anh nhưng nhớ em có phải chuyện ngày một ngày hai nữa đâu.”

“Đường đường là tổng giám đốc của Skyline, có cần nghĩ sao nói vậy như thế không?” Tường Ly nghe mà trái tim cứ đập thình thịch, thình thịch.

“Vậy thì anh sẽ nói với em một chuyện còn bày bạ hơn.” Lục Đông Thâm vòng tay ra sau lưng ôm chặt cô: “Em nhìn chỗ này đi, ngoài phòng thực nghiệm mùi hương và phòng tiếp khách ra, còn có một phòng ngủ cực rộng nữa. Anh suy nghĩ chu toàn không?”

“Ừm, chu toàn đấy.” Tường Ly gật gù: “Nếu thật sự phải làm thực nghiệm mùi hương ở đây thì cũng có nghĩa là phải ở lại rồi?”

“Chu toàn mà anh nói là tiện cho hai chúng ta.” Lục Đông Thâm cười gian xảo: “Nói theo cách của em sẽ là đầu gối tay ấp, lãn lộn phóng túng.”

Vành tai lại nóng rực lên, Tường Ly quát to: “Lục Đông Thâm, anh có tin em cho anh ném mùi uy lực Giáng long thập bát chưởng của em không?”

Lục Đông Thâm càng nghĩ càng muốn trêu cô, anh đang tươi cười định phản bác thì chuông di động kêu lên.

Giờ này còn gọi điện thì tám chín phần là chuyện công việc.

Quả không sai, khi nhận điện thoại, sắc mặt Lục Đông Thâm hơi trầm xuống. Đối diện phương nói xong, anh mới lên tiếng: “Tôi biết rồi.”

Tường Ly có một dự cảm chẳng lành. Sau khi anh cất di động đi, cô vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Lục Đông Thâm cũng không định giấu cô: “Là Thương Xuyên, tối một cảnh quay quan trọng nhất thì bây giờ lại đang âm ỉ đòi hủy hợp đồng.”

~Hết chương 159~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Qua đây kiếm bữa cơm [2029 chữ]

Anh thích ăn đồ em nấu.

Việc bộ phim “Phù Sinh” khởi quay đã nhận được sự quan tâm của đông đảo khán giả, cũng lại vì có sự góp mặt của Thương Xuyên nên nó đã trở thành một trong những bộ phim truyền hình dài tập được kỳ vọng nhất. Vì vậy, công ty Hoàn Gia Media đã đầu tư vào đây một khoản lớn tiền của và nhân lực.

Vậy nên việc Thương Xuyên muốn hủy hợp đồng đã trở thành trận phong ba, hoàn toàn đẩy Hoàn Gia vào tầm ngắm của khán giả. Chuyện này vừa nảy sinh đã bùng nổ, sau đó được đồn ầm ĩ khắp nơi.

Nói về lý do của việc hủy hợp đồng, rất nhiều phương tiện truyền thông đưa ra lý do rằng trong quá trình quay phim “Phù Sinh, Thương Xuyên đã nhiều lần gặp phải những trải nghiệm không vui vẻ, đồng thời cho rằng Hoàn Gia đã vi phạm nghiêm trọng các điều khoản của hợp đồng.

Cụ thể và chi tiết về việc họ vi phạm thế nào và vi phạm khoản gì thì chưa được liệt kê tỉ mỉ. Những người ầm ĩ gào thét nhất phải kể đến các fan của Thương Xuyên, có thể nói là đồng loạt gây đánh đập khiển trách Hoàn Gia Media ức hiếp người quá đáng. Bởi vì các fan cho rằng Thương Xuyên xưa nay vẫn là một người tính tình ôn hòa, nhã nhặn, không dính vào các chuyện thị phi, xây dựng hình tượng một diễn viên thực lực. Nếu không vì đối phương thái quá gây khó dễ, Thương Xuyên nhà họ đã chẳng đi tới bước đường hủy hợp đồng.

Tổng giám đốc của Hoàn Gia đích thân vội vã tới Skyline. Rõ ràng chuyện Thương Xuyên gây rối đã khiến áp lực dồn lên Hoàn Gia tăng đột biến. Ngay cả một người đã nhiều năm sống trong showbiz như vị tổng giám đốc này cũng không lường trước được tính nghiêm trọng của vấn đề, để giờ đây phải tới cầu xin sự trợ giúp.

Phạm vi công việc của Tưởng Ly không có sự giao thoa nào với Hoàn Gia, thế nên cô không quyền tham dự buổi họp. Sau khi trở về nhà, việc đầu tiên cô làm là lên mạng tra cứu một lượt nguyên nhân cũng như hậu quả của việc hủy hợp đồng lần này. Cô không phát hiện được tình hình tiến triển mới nhất nhưng giữa cuộc chiến “nước bọt” của cộng đồng mạng, lại có mấy dòng bình luận đã khiến Tưởng Ly thấy kỳ lạ. Nó có liên quan tới bộ phim “Phù Sinh”. Có người nói bộ phim này thật ra rất kỳ quái, năm xưa khi lần đầu tiên bộ phim được khởi quay, nam chính hình như cũng đã trở mặt, tỏ thái độ bất mãn với phía nhà sản xuất.

Phải nói rằng bộ phim “Phù Sinh” quả thật là một truyền kỳ, nó chính là một tác phẩm đã sống trong lòng công chúng của cả một thế hệ.

Chuyện này vẫn phải kể từ bộ tiểu thuyết nguyên tác “Phù Sinh”.

Năm xưa, bộ tiểu thuyết này có thể nói là nổi tiếng từ Bắc chí Nam. Tác giả của nó cũng dựa vào bộ tiểu thuyết này để nhảy vọt lên, thành công tạo dựng được một sự nghiệp sáng tác huy hoàng cho riêng mình. Cho tới bây giờ, nó vẫn đang được tái bản nhiều lần với nhiều phiên bản khác nhau. Tiểu thuyết nổi tiếng là thế, vậy nên năm xưa bộ phim truyền hình chuyển thể cũng nóng rần rần.

Nhưng sự nổi tiếng của một bộ phim truyền hình chung quy vẫn khác tiểu thuyết.

Rõ ràng là tuổi thọ của một bộ tiểu thuyết luôn lâu dài hơn, còn bộ phim truyền hình năm đó thì cũng chỉ có thể xây dựng tượng đài trong lòng người hâm mộ thời bấy giờ mà thôi.

Thường thì trước khi các bộ phim hot được làm bản mới, các phiên bản cũ đều được hâm nóng trở lại. Nhưng bản cũ của “Phù sinh” quả thật đã quá lâu rồi. Thời đại ấy mạng xã hội hoàn toàn chưa phát triển, muốn lưu giữ các thông tin truyền hình phim ảnh một cách hoàn chỉnh gần như là không thể. Thế nên những thứ mọi người tìm kiếm được trên mạng chỉ là vài phiên đoạn chấp ghép.

Tưởng Ly cũng từng tìm kiếm, thông qua rất nhiều các nguồn khác nhau, nhưng các thông tin cô có được nhiều nhất hầu như cũng chỉ xoay quanh diễn viên.

Nam diễn viên chính của phiên bản năm xưa tên Ngô Trung, một nghệ sỹ có tiền đồ nhất thời bấy giờ. Nói theo cách của bây giờ thì đó chính là một “tiểu thịt tươi” làm rung động biết bao trái tim thiếu nữ và phụ nữ. Anh ấy đóng không nhiều phim, nhưng bộ phim nào cũng nhận được rất nhiều lời khen, nhất là cho vai diễn của anh ấy trong “Phù Sinh”. Chỉ tiếc là anh ấy bạc mệnh, đây cũng là nguyên nhân tới nay các thông tin về anh ấy trên mạng càng ngày càng hiếm hoi chẳng.

Năm xưa nữ chính của “Phù Sinh” là một diễn viên trẻ, hình như cũng đã giải nghệ ngay sau khi đóng xong “Phù Sinh”, nên các thông tin về cô ấy trên mạng lại càng ít đến đáng thương.

Thế nên, về thông tin trên mạng nói năm xưa trong quá trình quay phim, nam chính cũng từng phát sinh mâu thuẫn với đoàn phim, Tưởng Ly tra rất lâu mà vẫn không tìm ra.

Nhưng chỉ là cô vẫn âm thầm cảm thấy có điều gì không ổn.

Rõ ràng chỉ là quan điểm của thiếu số, cô lại cảm thấy trong mơ hồ có một sự liên hệ nào đó.

Con gái nghĩ mọi chuyện, có lúc dựa vào trực giác.

Tưởng Ly tin tưởng vào trực giác của mình.

Mấy năm nay tuy rằng cô ở Thương Lăng, nhưng cũng coi như là một người đã đi khắp trong Nam ngoài Bắc, xuyên qua nơi hoang vu, thâm nhập nơi mêm mông, từng đắm mình xuống biển sâu, từng thám hiểm nơi sa mạc. Những nơi ấy thường không một bóng người, thế nên những trải nghiệm tàn

khó nhất cô gặp phải thường là thử thách của tự nhiên. Vài lần đối mặt với sinh tử, thứ cô dựa vào đều là trực giác.

Lúc trời nhá nhem tối, Tường Ly gọi điện tới cho Thương Xuyên, nhưng được thông báo là tắt máy. Cô cũng không liên lạc được với người quản lý, lại biết tin từ sáng sớm nay Thương Xuyên đã rời khỏi đoàn làm phim. Suy đi tính lại cô bèn tới thẳng chỗ ở của Thương Xuyên.

Cô gõ cửa rất lâu nhưng không có ai.

Cuối cùng, cô gửi cho một tin nhắn thoại cho cậu ta, rồi để phòng vắng nhất, cô lại viết thêm một tờ giấy kẹp vào khe cửa nhà, bảo cậu ta đọc xong nhất định phải liên lạc với cô ngay.

Sau khi khổ sở làm xong từng ấy việc và trở về nhà, cũng đã hơn tám giờ.

Tường Ly vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên. Cô không biết giờ này Lục Đông Thâm đã họp xong chưa. Sợ làm phiền tới anh, cô bèn gọi vào di động của Dương Viễn.

Ngược lại, đối phương bắt máy rất nhanh. Xung quanh hơi ồn ào, có tiếng người đang nói chuyện, thò thẻ dịu dàng.

“Anh đi công tác đấy à?”

Dương Viễn hình như vừa rời ra xa khỏi bàn tiệc: “Đúng thế, hôm nay là ngày khai trương Giang Nam Xuân, tôi và Lục Khởi Bạch đã cùng tới Tô Châu, có chuyện gì vậy?”

Tường Ly nói về chuyện Thương Xuyên đòi hủy hợp đồng và hỏi xem anh ấy có biết nội tình gì không.

Dương Viễn nghe xong liền ai oán: “Chuyện này cô hỏi thẳng Lục Đông Thâm là được mà? Em gái à, bây giờ anh đây đang ở xa, với không tới.”

“Nói phí lời gì vậy? Chẳng phải vì tôi sợ quấy rầy tới công việc của anh ấy sao? Và lại anh đường đường là Phó tổng, tập đoàn xảy ra chuyện anh cứ thân nhiên như không là sao?”

Dương Viễn thờ dãi: “Tập đoàn từ trên xuống dưới còn biết bao nhiêu là việc, chút chuyện của Thương Xuyên thì có đáng là gì? Có Lục Đông Thâm đích thân giải quyết còn xảy ra vấn đề gì được? Còn nữa, tôi bắt buộc phải sửa lại lỗi logic của cô. Tôi là Phó tổng giám đốc, chứ không phải là trợ lý. Lục Đông Thâm quyết định chuyện gì làm sao tôi biết ngay trong vòng một nốt nhạc chứ?”

“Thế thì cần anh có ích gì?” Tường Ly nghiêng rằng.

Ở đầu kia, Dương Viễn khúc khích: “Thế này đi, cô cho tôi chút lợi lộc, hồi lộ tôi một ít, từ nay về sau tôi sẽ giúp cô trông chừng mọi nhất cử nhất động của Lục Đông Thâm.”

Tường Ly cười khẩy, chẳng nói chẳng rằng lập tức ngắt máy.

Cô đang định gọi điện cho Cảnh Ninh thì chuông cửa vang lên.

Cô mở cửa ra, là Lục Đông Thâm.

Có lẽ anh họp xong đã tới thẳng đây, cà vạt còn chưa kịp tháo. Tường Ly không ngờ giờ này mà anh vẫn đến, vội vàng lấy dép lê cho anh thay.

Thay xong giày, Lục Đông Thâm đi vào trong nhà, nói với cô: “Lát nữa anh vẫn phải quay lại công ty.”

“Hả?” Tường Ly sững người: “Vậy anh còn tới đây một chuyến làm gì?”

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Xin bữa cơm.”

Tường Ly cố tình làm ra vẻ kinh ngạc: “Tổng giám đốc Lục, theo em được biết, các đầu bếp trong khách sạn Skyline đều được mời từ nước ngoài về với mức lương không hề thấp thì phải? Cùng lắm thì ở trên tầng của trụ sở Skyline vẫn có nhà hàng mà?”

“Anh thích ăn đồ em nấu.” Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, nói lỏng cà vạt, dang rộng hai cánh tay, gác lên hai bên ghế, giống như một con chim ưng đang trải rộng cánh. Những múi cơ bắp của anh cuộn trào, nổi bật trên lớp sơ mi.

Tường Ly mím môi cười, hỏi anh: “Thế anh muốn ăn gì nào?”

“Em làm món gì anh ăn món đấy.” Lục Đông Thâm cười nói.

“Vậy thì sẽ khiến anh hối hận vì đi chuyến này rồi, trong nhà em giờ chỉ còn dưa mặn và wotou*.” Nói rồi, Tường Ly thoát một cái đã chạy vào trong bếp.

***Một dạng như bánh bao chiên dạng nón nhồi nhân bên trong, làm bằng bột ngô.**

Trước sau chưa đầy hai mươi phút, Tường Ly đã lại từ trong bếp đi ra.

Lục Đông Thâm đã nằm trên sofa rồi, nhắm nghiền mắt, hơi thở nhịp nhàng.

Tường Ly khẽ khàng bước tới bên cạnh anh, ngồi xuống tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt anh.

Vậy là đã ngủ rồi ư?

Nhìn những đường nét trên mặt anh trông có vẻ mọi mệt, nếu anh ngủ được cũng coi như là chuyện tốt.

Cô chống tay lên mặt, đóng tai lắng nghe, hơi thở cũng không nặng nề lắm, chắc là anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi chẳng?

Khuôn mặt anh thật là ưa nhìn.

Đôi mi của anh thật là dài.

Bỗng nhiên cô ngửa tay, muốn bứt ra vài sợi để so với lông mi của mình. Cô phát rồ, chuẩn bị chạm vào khuôn mặt điển trai của anh thì anh bỗng nhiên mở mắt, nhìn thấy đôi tay đang lơ lửng trên không trung ngay trước mặt mình, anh cười hỏi: “Cô nương có ý gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Em cũng đừng trách anh [2016 chữ]

Có ngon hay không phải xem khẩu vị của riêng em, thử một lần chẳng phải là biết ngay sao?

Tường Ly bị bắt tại trận nhưng vẫn không hề xấu hổ hay tức giận, tay cô đổi hướng túm chặt lấy chiếc cà vạt hơi lỏng của anh: “Em đang định gọi thánh tăng dậy ăn cơm đây.”

Lục Đông Thâm theo đà sức tay cô ngồi bật dậy, giờ tay túm lại cà vạt rồi kéo cô vào lòng mình: “Là định gọi thánh tăng dậy ăn cơm hay định ăn thịt thánh tăng hả?”

“Thịt của thánh tăng có ngon không?”

Lục Đông Thâm cười khê: “Có ngon hay không phải xem khẩu vị của riêng em, thử một lần chẳng phải là biết ngay sao?”

Tường Ly sát lại gần anh, cọ cọ mũi mình lên người anh: “Anh mà là thánh tăng cái nỗi gì, rõ ràng là tên gian thương khoác áo cà sa, trên người từ trên xuống dưới toàn mùi chi phiếu.”

Lục Đông Thâm phá lên cười sáng khoái.

Hai món mặn, một món canh, đơn giản mà tinh tế.

Cải ngọt xào nhạt, thịt gà mềm xào lăn, canh măng, ngoài ra kèm thêm một bát cơm.

“Trong tủ lạnh còn lại những món này, coi như anh may mắn đấy, nếu không sẽ thật sự chỉ được ăn uống vớ vẩn thôi.” Tường Ly ngồi đối diện với anh, rót một cốc sữa rồi cùng anh ăn cơm.

Bữa trưa Lục Đông Thâm cảm thấy không ngon miệng, về tới công ty lại bận tới mắt tới tận khuya, đến bây giờ anh quả thực cũng đói rồi. Anh ăn say sưa ngon miệng. Nhưng cho dù có đói đến mấy, anh cũng không nhồm nhoàm như hổ vồ. Tường Ly quan sát anh mà lòng thầm cảm thán. Người này từ nhỏ sống trong Lục Môn, phải được nhận một sự giáo dục nghiêm khắc tới mức nào mới có rèn luyện được một tính cách bình tĩnh và chín chắn như vậy?

“Lát nữa anh về công ty lại phải họp tiếp sao?” Tường Ly chống tay lên cằm hỏi.

Lục Đông Thâm uống một ngụm canh: “Không cần họp nữa, đêm nay phòng Quan hệ ngoại giao sẽ tăng ca xuyên đêm để khởi động phương án đối phó gấp. Anh sẽ đích thân về công ty theo dõi.”

Tường Ly sững sốt: “Vi chuyện của Thương Xuyên sao?”

“Đúng vậy.”

Cảm giác hoang mang xoay tròn trong lòng từ lúc này giờ lại dâng lên. Tường Ly đắm chìm, đường đường là một tổng giám đốc lại phải đích thân theo dõi phương án giải quyết cấp bách, có thể thấy được tính nghiêm trọng của sự việc này.

“Rốt cuộc cậu ta hủy hợp đồng vì lý do gì?”

Lục Đông Thâm giải thích ngắn gọn: “Cậu ta cho rằng trong thời gian thực hiện hợp đồng, phía đối tác, cũng có nghĩa là công ty Hoàn Gia Media có hành vi lừa dối.”

“Hành vi lừa dối gì?” Tường Ly sững người.

Lục Đông Thâm cười: “Đây chẳng qua chỉ là một cái cớ mà các nghệ sỹ vẫn quen lờ ra thôi.”

“Hình như em nghe nói hợp đồng ban đầu Thương Xuyên ký với Hoàn Gia là hợp đồng dài hạn đúng không?”

“Phải.” Lục Đông Thâm gấp thức ăn: “Thế nên lúc đó Hoàn Gia mới đầu tư cả một lượng lớn tiền bạc và nhân lực.”

Tường Ly đắm chiêu suy nghĩ rồi lại hỏi: “Chẳng phải cậu ta còn là hình tượng đại diện cho Skyline hay sao? Làm thế này thì...”

“Mục đích thật sự của cậu ta chính là muốn hủy bỏ việc hợp tác với Skyline.” Lục Đông Thâm nói trịnh trọng.

Tường Ly không hiểu: “Trước mắt Thương Xuyên đúng là nghệ sỹ hạng A, nhưng việc hợp tác với tập đoàn Skyline cũng là việc rất nhiều ngôi sao hạng A muốn giành được mà, phải không? Thương Xuyên này rốt cuộc đang giờ trò gì chứ?”

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: “Phải chăng vì có sự tham gia của bên thứ ba, thế nên cậu ta mới không biết sợ.”

Đây có vẻ là một lý do bình thường nhất. Nhưng Tường Ly cảm thấy Thương Xuyên không giống một người như vậy, thấy lợi ích quên tình nghĩa tuyệt đối không phải tác phong của cậu ta. Lý do có hành vi lừa dối buông ra đích thực khiến người ta không tin tưởng, nguyên nhân thật sự lại không điều tra ra, không hiểu là do Lục Đông Thâm không nói hay vì anh cũng không biết thật.

Thấy cô nhú mày rất chặt, Lục Đông Thâm bật cười: “Chuyện này thì em không cần phải bận tâm, công ty sẽ giải quyết.” Anh ăn xong miếng cơm cuối cùng, đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

Thấy anh đi vào bếp, Tường Ly cũng lao đảo đi vào theo: “Công ty định giải quyết thế nào?”

Lục Đông Thâm không dùng máy rửa bát, có lẽ là vì rửa có một bộ bát đĩa quá mất công nên anh rửa luôn bằng nước thường. Thấy Tường Ly thò tay về phía trước, anh nói một câu: “Em đừng đụng tay vào nước nữa, ôm anh là được rồi.”

Tường Ly vòng tay từ phía sau ôm lấy anh.

“Thái độ của công ty rất rõ ràng, nếu đã không thể thương lượng thì sẽ trực tiếp căn cứ vào hợp đồng. Theo hợp đồng thì bất luận là Hoàn Gia hay Skyline đều không vi phạm, thế nên việc Thương Xuyên muốn hủy hợp đồng là không thể.” Lục Đông Thâm nói lại chuyện của Thương Xuyên.

“Nếu cậu ta vẫn khăng khăng muốn hủy hợp đồng và đình công thì sao?”

Lục Đông Thâm mới đó đã rửa bát sạch sẽ rồi vẩy nước: “Rất đơn giản, vậy thì gặp nhau ở tòa án. Một khi đã đi đúng theo trình tự pháp luật, khả năng chiến thắng của Thương Xuyên là bằng không. Skyline sẽ bắt cậu ta chịu một khoản bồi thường hủy hợp đồng không hề nhỏ.”

Nghĩ cũng đủ biết, một khi Thương Xuyên hủy hợp đồng thì tức là thắng thừng trở mặt với hai công ty lớn. Cậu ta bị điên rồi sao?

“Không còn cách giải quyết nào khác ư?”

Lục Đông Thâm bỏ bát đã được rửa sạch sẽ vào trong tủ. Sau khi rửa tay xong, anh quay lại vòng tay qua người cô: “Có chứ, bảo cậu ta nghiêm túc ngoan ngoãn quay về đóng phim, đừng giờ trò gì nữa, thì Skyline sẽ không truy cứu việc làm lần này của cậu ta nữa, bằng không...”

Tường Ly giật mình ngược nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhàn nhã dựa vào đó, ngón tay cái cọ nhẹ lên eo cô: “Có lẽ Hoàn Gia không xử lý được cậu ta nhưng Skyline thì có thể.”

“Có cản trở mặt dữ dội như vậy không?” Tường Ly dè dặt hỏi.

Lục Đông Thâm cười khê: “Mảnh đất khu phủ Thân vương đã sắp có kết quả đấu thầu rồi. Lúc này Thương Xuyên lại gây rối, thử cậu ta phá không phải chỉ là bát com của Hoàn Gia. Bây giờ đúng là Thương Xuyên rất cao giá, nghệ sỹ hạng A, nhưng nói chẳng ra cũng chỉ là một kép hát. Anh muốn bóp chết cậu ta chẳng khác gì bóp chết một con kiến.” Anh giờ tay lên xoa đầu cô: “Bé con, anh biết em và Thương Xuyên có giao tình, nếu có ngày cậu ta thật sự ép anh phải ra tay thì em cũng đừng trách anh.”

Tâm trạng của Tường Ly rối bời, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh tìm ra Thương Xuyên để hỏi cho ra nhẽ. Rõ ràng là trong chuyện này Lục Đông Thâm không có quá nhiều nhẫn nại. Một khi Thương Xuyên chạm tới giới hạn và mức độ dung thứ của Lục Đông Thâm, thì anh tuyệt đối sẽ nói được làm được, hoàn toàn không nể tình cô và Thương Xuyên có quan hệ thân thiết mà rộng lượng khoan hồng.

Phải làm sao đây?

Chuông điện thoại vang lên, là của Lục Đông Thâm. Có lẽ là điện thoại của công ty, anh nói được vài câu thì đi ngay.

Tường Ly kéo cánh tay anh lại: “À... em cùng anh đi tới công ty nhé.”

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Em đi thì làm được gì?”

Tường Ly á khẩu, rất lâu sau mới nói: “Thì em có thể tăng ca cùng anh. Anh làm việc, em ngồi nhìn.”

“Cảm giác nghe cũng hay đấy nhỉ.”

“Đương nhiên rồi.” Tường Ly kéo anh ra ngoài: “Anh vất vả cần cù, lại có người đẹp như em bầu bạn, quá tốt.”

Lục Đông Thâm ấn cô lên ghế sofa: “Em đang giúp anh hay định hại anh đấy?”

“Anh là bạn trai của em, em có hại ai cũng không thể hại anh được.”

Lục Đông Thâm véo mũi cô: “Còn có người đẹp làm bạn nữa. Em cứ đi qua đi lại trước mặt anh như vậy, muốn anh tập trung làm việc bằng cách nào đây?”

Tường Ly lập tức hiểu ý của anh, kêu lên: “Anh không thể thanh tâm quả dục một chút sao?”

“Có thể, thế nên em phải ở lại nhà.”

Tường Ly bĩu môi: “Được thôi, được thôi, vậy em tiễn anh ra cửa là được chứ gì?”

Lục Đông Thâm đứng thẳng dậy, nhìn xuống cô ngồi dưới ghế: “Hiếm có thật, sao hôm nay lại dính anh như vậy?”

Tường Ly đứng dậy ôm chặt lấy cổ anh, tỏ vẻ phong tình: “Không nỡ để anh đi mà, thế nên muốn tiễn đưa ngàn dặm.”

~Hết chương 161~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Anh ta có tin em không? [2107 chữ]

Chúng ta quen nhau bao lâu, còn em và anh ta quen nhau bao lâu? Em hiểu anh ta à? Em rút ruột rút gan cho anh ta, anh ta có tin em không?

Xe của Lục Đông Thâm đỗ bên ngoài khu nhà, không có tài xế đi theo mà anh tự mình lái. Tường Ly khoác tay tiễn anh một mạch ra đến tận ngoài khu nhà. Lục Đông Thâm lên xe rồi, lại hạ cửa kính xuống vẫy tay gọi cô. Cô tiến lên hỏi anh còn chuyện gì? Anh nói: Cúi đầu xuống.

Tường Ly không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn làm theo.

Lục Đông Thâm vươn cánh tay ra, vòng qua cổ cô, rồi hôn nhẹ lên môi cô một cái, sau đó nói: “Tối nay nghỉ ngơi sớm đi, đừng lo lắng nhiều cũng đừng suy nghĩ lung tung, biết không?”

“Biết rồi, anh lãng nhăng quá.” Tường Ly đẩy anh một cái: “Chú ý lái xe an toàn.”

Đợi cho bóng chiếc xe khuất dạng trong màn đêm, Tường Ly mới quay ngược lại, trở về tiểu khu.

Lúc cô đi ngang qua phòng bảo vệ, có một nhân viên bảo vệ chủ động thò đầu ra chào hỏi cô. Cô cảm thấy ánh mắt người đó nhìn cô rất kỳ lạ. Xuyên qua bóng cây um tùm rậm rạp, Tường Ly cứ nghĩ mãi về ánh mắt đó. Có lẽ đó là một nhân viên bảo vệ đã làm việc trong tiểu khu này đã nhiều năm, từng nhìn thấy Nhiều Tôn thường xuyên đưa cô về nhà. Bây giờ người đàn ông đứng bên cạnh cô lại trở thành Lục Đông Thâm, có lẽ người đó cảm thấy tác phong sinh hoạt của cô rất có vấn đề.

Trong lúc vẫn lơ đãng suy nghĩ, cô đã đi tới con đường đá nhỏ. Phía trước là cả một bụi cây đinh hương, còn có cả hoa đinh hương nở về đêm, gió đêm thổi qua lại ngào ngạt hương thơm. Tối trước cửa tòa nhà, bóng trắng mới lại hiện lên trên đỉnh đầu. Tường Ly chỉ kịp nhìn thấy có một cái bóng thoáng lướt qua. Cô chưa kịp định thần lại thì cánh tay đã bị ai đó giật mạnh, ngay sau đó cô bị một nguồn sức mạnh ấn thẳng lên tường.

Tường Ly giờ tay ra giãy giụa theo bản năng, nhưng đối phương dùng rất nhiều sức. Cô ngược mắt lên nhìn và chột sững người.

Hóa ra là Nhiều Tồn.

Cô hoảng hốt, giơ chân lên đá. Nhiều Tồn phản ứng nhanh nhạy, né người kịp thời khỏi đòn công kích của cô, liên tục lùi ra sau mấy bước. Sau khi đứng vững lại, anh ta nhìn cô chằm chằm, rồi cười rất xấu xa: “Em đủ độc ác ấy. Đá hồng của quý của anh, em có tin cả đời này anh sẽ bám riết lấy em không?”

Cả sống lưng Tường Ly dựa sát vào tường. Khoảng cách giữa hai người tạm gọi là an toàn, nhưng cô vẫn nhìn anh ta chằm chằm đầy cảnh giác, bấm chặt môi.

“Em có cần phải phòng anh đến vậy không?”

Nói rồi, Nhiều Tồn định tiến lên.

“Đừng có lại đây, nếu không tôi không khách khí với anh đâu!” Tường Ly lạnh lùng quát.

Nhiều Tồn cũng nhìn ra được sự bài xích và phòng bị từ trong ánh mắt cô. Anh ta dừng bước, cất nụ cười đi: “Hạ Hạ, nếu anh muốn khiến em khó xử thì ngay lúc này khi em khoắc tay Lục Đông Thâm đi ra ngoài, anh đã chặn em lại rồi.”

Trái tim Tường Ly lạnh ngắt. Cô hơi nheo mắt lại, không ngờ được anh ta lại phục ở đây lâu như vậy. Cô quát: “Nhiều Tồn, anh không thể buông tha cho tôi à? Anh cứ bám riết lấy tôi như âm hồn vậy để làm gì chứ?”

“Anh nhớ em, muốn tới thăm em không được hay sao?” Nhiều Tồn thể hiện thái độ băng băng.

“Giao tình giữa tôi và anh đã sớm đứt từ lâu rồi!”

Trong đại sảnh, ánh đèn sáng rực rỡ. Nhiều Tồn vóc dáng cao lớn, đã hoàn toàn chặn đứng một số nguồn sáng hắt về phía này. Thế nên đôi mắt anh ta như bao bọc lấy bóng tối, hoặc có lẽ là bóng tối đã xâm nhập vào đó, tóm lại anh ta hoàn toàn không cười cợt nữa. Anh ta nhìn cô chăm chú một lúc rất lâu rồi bất thình lình hỏi: “Anh ta đã chạm vào em rồi?”

Có một giây phút Tường Ly hơi ngẩn người, nhưng cô cũng lập tức thể hiện vẻ lạnh lùng và cảnh giác của mình như trước: “Phải.”

Sắc mặt Nhiều Tồn âm u hơn không ít. Anh ta tiến lên trước vài bước. Tường Ly nhanh nhẹn né tránh, trong khoảnh khắc đã né được bàn tay thò ra phía trước của anh ta. Cô định tẩu thoát thật nhanh nhưng rõ ràng là lần này Nhiều Tồn sẽ không để cô được như ý nguyện. Đầu tiên anh ta chặn đứng đường chạy trốn của cô, sau đó vươn tay ra tóm, một lần nữa ấn chặt cô lên tường. Cô dùng sức, anh ta cũng dùng sức, ghì chặt hai cổ tay của cô, làm cô đau đớn.

Màn co kéo qua lại ấy đã khiến cổ áo cô bung ra. Nhìn từ góc độ của Nhiều Tồn, dấu vết lưu lại trên ngực cô vừa hay lọt vào mắt anh ta.

Qua nhiều ngày, dấu vết ấy đã rất nhạt rồi, nhưng vì Tường Ly có làn da trắng trẻo nên một dấu vết dù có nhạt cũng vẫn nổi bật lên rõ ràng. Thế là Nhiều Tồn lập tức mặt lạnh như sương, nhìn cô trân trân, răng nghiến vào nhau ken két. Anh ta không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu được thông tin đằng sau dấu vết trên ngực cô. Ánh mắt anh ta như bốc cháy: “Dựa vào đâu? Anh ta có tư cách gì?”

Tường Ly đứng thẳng người, không giãy giụa được thì dứt khoát không cựa quậy nữa. Ba năm nay, mọi nỗi sợ hãi cô dành cho Nhiều Tồn đều đã biến chất sau từng lần gặp lại khi quay trở về Bắc Kinh lần này. Cô trốn anh ta, né anh ta, nếu có thể chỉ mong sống chết không quan hệ. Nhưng bây giờ đã không trốn tránh được thì chỉ còn cách ngẩng đầu đối mặt. Cô nói: “Dựa vào việc anh ấy là người đàn ông tôi thích.”

“Người đàn ông em thích?” Nhiều Tồn cười khêu: “Vậy thì em còn là người con gái anh thích nữa đấy!” Dứt lời, anh ta lấy cơ thể làm lá chắn, đè hẳn lên người cô, áp mặt xuống.

Giữa hơi thở dốc, Tường Ly chỉ cảm nhận được nơi lồng ngực đau đớn đến bỏng rát. Cô sốt sắng, dùng lực bả vai huyếch anh ta như phát điên, có ý muốn đẩy anh ta bay ra. Cô càng phản kháng, anh ta lại càng cắn chặt. Cô thở gấp, quát dữ: “Nhiều Tồn, anh là đồ khốn kiếp!”

“Anh là đồ khốn kiếp!” Nhiều Tồn buông ra, tựa lên trán cô, giận điên người: “Đáng nhẽ anh phải khốn kiếp với em hơn chút nữa!”

Tay Tường Ly đang rảnh, cô định giơ lên tát cho anh ta một bạt tai. Nhưng cô vừa có ý đó, Nhiều Tồn đã giữ chặt lấy cổ tay cô, nghiến răng nghiến lợi: “Còn định đánh anh?”

Cô nhìn anh ta trân trân, nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Buông tay!”

Nhiều Tồn không chịu nổi ánh mắt này của cô, nó lạnh như băng. Dưới lớp băng đó là sự kháng cự và sợ hãi ngập tràn dành cho anh ta. Ngày đó của ba năm trước, lần đầu tiên cô thể hiện ánh mắt này với anh ta, và thế là cô đã rời đi ba năm.

Anh ta buông tay.

Tường Ly có được tự do, trốn thoát khỏi phạm vi của anh ta, thậm chí còn không buồn nói thêm nhiều lời với anh ta, thẳng thừng quay người rời đi.

“Anh sẽ không để Lục Đông Thâm được như ý nguyện đâu.” Nhiều Tồn quát to sau lưng cô.

Bước chân của Tường Ly khựng lại. Cô quay đầu lờm anh ta: “Chuyện của Thương Xuyên do anh gây ra có đúng không?”

“Chuyện hủy hợp đồng ư?” Nhiều Tôn cười khẩy: “Mấy trò mèo đó Nhiều Tôn này không thèm làm.”

“Còn chuyện gì Nhiều Tôn không dám làm ư?”

Khóe miệng Nhiều Tôn cứng đờ lại: “Tùy em, muốn nghĩ sao thì nghĩ. Lục Đông Thâm dám chơi anh thì hoặc là anh không phản kích, đã phản kích thì chắc chắn sẽ đẩy anh ta vào chỗ chết.”

Tường Ly quay người lại, ánh mắt lạnh giá: “Nếu anh dám ra tay hại chết anh ấy, tôi cũng dám ra tay hại chết anh.”

“Em sẽ ra tay hại chết anh thế nào?” Nhiều Tôn dút hai tay vào túi quần, đứng sững ở đó, cao lớn bức người.

Sắc mặt Tường Ly lạnh lùng: “Ba năm nay tôi ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, thứ gì không học được, nhưng chút bản lĩnh khiến người ta nhìn thấy máu thì vẫn có thừa. Anh là Thái tử gia ở kinh thành, còn tôi bây giờ chẳng là gì cả. Có một câu rất hay, người chân đất chẳng sợ người đi giày, đừng có ép tôi phải dùng dao với anh.”

Trong ánh mắt Nhiều Tôn ánh lên một tia đau đớn, cực thoáng qua, chẳng mấy chốc đã hóa thành chế giễu: “Em đúng thật là hết lòng hết dạ vì Lục Đông Thâm đấy. Em được lắm, Hạ Trú. Chúng ta quen nhau bao lâu, còn em và anh ta quen nhau bao lâu? Em hiểu anh ta à? Em rút ruột rút gan cho anh ta, anh ta có tin em không?”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Tường Ly cảnh giác.

Nhiều Tôn mím môi nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng, nhưng đã đè nén cảm xúc lúc trước xuống: “Anh tôi tìm em là muốn bảo em có thời gian thì về thăm bố mẹ anh.”

“Cô chú có chuyện gì sao?” Tường Ly sững người.

“Không có chuyện gì, chỉ là họ rất nhớ em. Nghe nói em quay về vẫn luôn muốn gặp em.”

Tường Ly buông bỏ cảnh giác, cúi gằm mặt xuống, thể hiện vẻ lạc lõng.

Nhiều Tôn thờ dãi: “Cho dù em hận anh, oán anh, bố mẹ anh đối xử với em cũng không tệ phải không. Về thăm họ đi, cùng lắm thì anh không xuất hiện là được chứ gì?”

Cổ họng Tường Ly căng ra chua xót, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tôi sẽ tranh thủ về thăm.” Dứt lời, cô quay người đi vào trong thang máy.

Nhiều Tôn đứng nguyên ở chỗ cũ, rất lâu sau vẫn chưa rời đi.

~Hết chương 162~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Anh có lấy em không? [3386 chữ]

Tường Ly nghĩ thật ra mình rất muốn biết câu trả lời của anh.

Ngày hôm sau, Hoàn Gia Media đứng ra thanh minh tin đồn rằng trong việc hợp tác với nghệ sỹ Thương Xuyên có chuyện gian dối. Trong lời thanh minh này, Hoàn Gia chỉ trích Thương Xuyên dựng chuyện vô cớ, phủ nhận việc trong quá trình hợp tác có tồn tại bất kỳ hành vi lừa dối và gian trá nào, đồng thời bày tỏ hành động của Thương Xuyên không những vi phạm tinh thần của giao hết mà còn làm tổn hại nghiêm trọng tới hình tượng của công ty. Họ tuyên bố việc Thương Xuyên đòi hủy hợp đồng là vô hiệu, một khi cố chấp đơn phương chấm dứt hợp đồng không những sẽ bị kiện ra tòa mà còn phải đối mặt với một khoản phí bồi thường khổng lồ.

Từ lời thanh minh ấy, không khó nhận ra thái độ cứng rắn của Hoàn Gia Media. Nếu tiếp tục hợp tác thì họ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nếu kiên quyết hủy hợp đồng thì họ sẽ thắng thưởng giải quyết bằng con đường pháp luật.

Bài thanh minh này được đăng lên bằng ID weibo chính thức của công ty, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã lên top search, trở thành một chủ đề được rất nhiều người quan tâm. Có người còn tung tin rằng một khi Thương Xuyên thua kiện, thì khoản tiền bồi thường đó có thể khiến cậu ta vài năm sau cũng không vực dậy nổi sự nghiệp của mình.

Trong lúc đọc lướt bài thanh minh của họ, Tường Ly tựa hồ như đang nhìn thấy thần thái và ngữ khí của Lục Đông Thâm khi giải quyết chuyện này. Với tính cách của anh, thà rằng phải mất nhiều thời gian cũng không cho phép một ngôi sao được lên mặt uy hiếp mình. Cô đang vô cùng sốt ruột, nhưng

không tài nào liên lạc được với Thương Xuyên, xem ra đối phương có ý muốn tránh mặt cô.

Suy nghĩ như vậy, cô càng trở nên lo lắng, cũng không biết rốt cuộc lúc này Thương Xuyên đang có tính toán gì.

Cô đang định gọi thêm một cuộc điện thoại nữa thì Julia gõ cửa đi vào. Cô bé thò đầu vào phòng, thấy Tường Ly có ở đó, cô ấy vội vàng đi nhanh vào, rồi tiện tay khóa chặt cửa văn phòng lại. Tường Ly đặt di động xuống: “Sao thế? Sao cứ thần thần bí bí vậy?”

Julia tiến lên trước, thì thà thì thầm: “Em vừa nghe thấy phòng thư ký kể lại một chuyện, bảo rằng Trần Du cứ ở suốt trong văn phòng của tổng giám đốc. Từ lúc tổng giám đốc họp xong trở về, cô ta cũng vào đó theo.”

Tường Ly lại cầm di động lên, lướt qua lướt lại màn hình: “Cô ta vào văn phòng của tổng giám đốc Lục thì có gì kỳ lạ đâu. Lúc trước khi công thức được chuyển tới tổng bộ kiểm nghiệm, người căng thẳng nhất chắc chắn là cô ta. Bây giờ công thức đó lại tiếp tục được đưa vào sử dụng. Nhưng bản thân tổng giám đốc Lục lại không dùng, cô ta chắc chắn muốn đi hỏi cho rõ ràng.”

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy. Giám đốc Hạ, chị đoán sau khi Trần Du đi vào phòng của tổng giám đốc đã có chuyện gì xảy ra?” Julia cố tình vòng vo tam quốc.

Vừa nghe xong câu ấy, trong lòng Tường Ly loáng thoáng dấy lên một cảm giác không thoải mái. Cô nhướn mắt nhìn Julia: “Em còn bắt chị chơi mấy trò đoán già đoán non này, có tin chị bắt em tăng ca liên tục vài tuần không?” Cô hiểu rõ Julia. Cô bé này vừa mới yêu chưa được bao lâu, đang trong giai đoạn bám riết lấy bạn trai, sợ nhất chính là phải tăng ca.

Quả nhiên, Julia lập tức hoang mang, nói ra tuồn tuột: “Dora ở phòng thư ký mang cả phê ra và nói Trần Du đã cãi nhau cùng với tổng giám đốc Lục.”

Việc này quả thật đã nằm ngoài dự liệu của Tường Ly. Cô hơi sửng ngời, hỏi: “Cãi nhau? Tận mắt nhìn thấy ư?”

“Vâng ạ. Dora nói lúc đó trông Trần Du cực kỳ kích động, nhưng nhìn thấy có người đi vào là cô ta cũng kiềm chế hơn một chút. Lúc Dora đi ra ngoài đóng cửa lại còn nghe thấy Trần Du lên tiếng nói chuyện, ngữ khí không vui chút nào.”

Hai người này có thể cãi nhau vì chuyện gì?

Lục Đông Thâm nhất định là người không thể cãi nhau được, nhưng Trần Du cũng không phải là người hay sinh chuyện thị phi. Tuy rằng cô vẫn chưa bỏ qua được chuyện Trần Du lên lút ăn cắp sổ tay của cô, nhưng từ một mức độ nào đó mà nói, Trần Du phần nào vẫn tự cao tự đại, nhất là khi đối mặt với chuyện tình cảm.

Nghĩ một chút, cô hỏi Julia: “Hai người họ cãi nhau xong chưa?”

“Còn ai dám đi nghe ngóng nữa ạ, ngay cả việc ghé tai vào cửa nghe trộm cũng không dám.”

Sau khi Julia ôm một chồng tài liệu đi ra ngoài, Tường Ly càng nghĩ càng không ngồi yên được nữa. Cô đứng dậy đi tới văn phòng của tổng giám đốc.

Cô không gặp Cảnh Ninh, Dora vừa hay đi lên từ một thang máy khác. Nhìn thấy Tường Ly, cô ấy vội vã chào hỏi. Tường Ly hỏi cô ấy tình hình hiện tại trong văn phòng. Dora vừa nghe xong thì sợ đến nổi mặt trắng bệch, vội xua tay: “Giám đốc Hạ, chị tuyệt đối đừng nói là em kể ra ngoài nhé.”

“Yên tâm đi, chuyện này tôi nghe biết vậy thôi.” Tường Ly nhìn cánh cửa phòng đóng chặt: “Cô chỉ cần nói cho tôi biết Trần Du đã ra ngoài hay chưa thôi.”

Dora lắc đầu: “Em không rõ lắm, ban nãy em sợ đến nỗi không dám ở lại tầng này.”

Tường Ly thở dài. Xem ra trong lòng các nhân viên, Lục Đông Thâm vẫn rất nghiêm khắc, một chuyện đáng để hóng hớt như vậy mà không ai dám tiếp tục theo dõi. Cô tiến lên nghe ngóng, nhưng hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì bên trong. Có lẽ Trần Du đã rời đi từ lâu rồi.

Cô gơ tay gõ cửa, làm Dora giật nảy mình, vội nấp ra sau lưng cô. Tường Ly đẩy cửa văn phòng, một giây sau đứng đực tại chỗ.

Trần Du hóa ra vẫn chưa đi, sau khi nghe thấy động tĩnh bèn quay ngoắt đầu lại.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, Tường Ly nhìn thấy được thứ gì điên rồ cuồng dại trong ánh mắt của Trần Du, bị sự trầm mặc tạm thời đè nén, giống như đang giam hãm một con thú trong đó. Rõ ràng là cô ta bị bất ngờ khi Tường Ly xông vào, đáy mắt thoáng qua chút sùng sốt. Ngay sau đó, con thú trong đôi mắt của cô ta đã bị giải phóng. Cô ta bất ngờ chỉ tay vào Tường Ly, nhưng mắt thì nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm: “Có phải vì cô ta không? Lục Đông Thâm, anh nói cho em biết đi. Nếu không có cô ta liệu anh có lấy em không?”

Có tiếng xuyết xoa sùng sốt vang lên.

Người phát ra âm thanh ấy là Dora đứng sau lưng Tường Ly. Cô ấy thò đầu vào vừa hay bắt gặp cảnh này, lại sợ hãi vội vàng lùi về sau.

Lục Đông Thâm ngồi phía sau bàn làm việc, bên cạnh vẫn chất cả đống tài liệu. Sắc mặt anh rất bình thản, cho tới khi nghe thấy Trần Du hỏi như vậy, anh mới nhíu mày. Bên này, Tường Ly vẫn đang cầm chặt nắm đấm cửa. Sau khi bị Trần Du chỉ thẳng, cô mới bừng tỉnh, vội nói: “Xin lỗi, à... hai người tiếp tục đi.” Dứt lời, cô nhanh chóng khép cửa văn phòng lại, đầu óc có hơi trống rỗng.

Hai cánh cửa trở thành đường phân cách, chia hai nơi thành hai thế giới. Tường Ly đứng dựa bên cánh cửa, hơi thở có phần dồn dập. Hiệu quả cách âm của hai cánh cửa ấy quả nhiên rất tốt. Dora ôm chặt tập tài liệu trong lòng, đáng vẻ hoàn toàn giống như vừa bị dọa chết. Nhìn thấy ánh mắt Tường Ly hướng qua, cô ấy giật mình, vội vàng bảo đảm: “Giám đốc Hạ, chị yên tâm, chuyện ban nãy có đánh chết em cũng không kể ra ngoài đâu.”

Tường Ly gật đầu.

Dora tiến lên, dè dặt hỏi: “Chị không sao chứ?”

Tường Ly lại lắc đầu.

Dora đang định đi thì lại bị cô gọi giật về: “Ban nãy... Trần Du đã hỏi tổng giám đốc Lục câu gì vậy?” Cảnh tượng ban nãy trong văn phòng bây giờ đã trở nên hỗn loạn hoàn toàn trong đầu Tường Ly.

“Cô ấy hỏi tổng giám đốc Lục là nếu như không có chị, anh ấy có lấy cô ấy không?” Dora nói nhỏ, rồi lại hỏi thêm “Sao chị không nghe nốt câu trả lời của tổng giám đốc? Chị không sao thật chứ?”

Có sao.

Đi vào thang máy rồi, Tường Ly mới cảm thấy tim mình đập dữ dội, cảm nhận được ban nãy mình gần như là hoảng hốt bỏ chạy. Sau khi chấp nối lại những phần hồn bát nháo vụn vỡ của mình hoàn chỉnh trở lại cơ thể, Tường Ly nghĩ thật ra mình rất muốn biết câu trả lời của anh.

Cuộc điện thoại mà Tường Ly đợi được lại là của Thai Quốc Cường.

Khi cô tới nơi ở của Thai Quốc Cường ở Bắc Kinh, vừa hay có thể né được giờ cao điểm buổi tối. Cô trở về phòng làm việc không bao lâu thì nhận được điện thoại của ông ta. Cô thầm tính toán, chắc lúc cô rời khỏi công ty, Trần Du vẫn đang dầy dụa trong văn phòng của Lục Đông Thâm.

Vợ của Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi đã đổ bệnh. Theo lời miêu tả của ông ta, từ lúc Hà Tư Nghi tận mắt chứng kiến một bóng người trên sân khấu hí kịch trong phủ Thân vương, bà ta đã bị dọa đến bệnh luôn, đến bây giờ cũng không dậy nổi khỏi giường, chẳng biết đã nhờ cậy bao nhiêu bác sỹ rồi mà vẫn không khỏi sắc.

“Pháp sư, tôi thật sự không còn cách nào khác, đành tìm tới cô.” Thai Quốc Cường nói.

“Ấy đừng.” Tường Ly ngắt lời ông ta: “Nếu ông đã biết tôi là nhà tạo hương của Lục Môn thì nên hiểu rõ nguyên nhân năm xưa tôi có thể trị bệnh cho ông. Ông coi tôi là người trừ ma diệt quỷ thật đấy à? Quý phu nhân nếu mắc bệnh sinh lý thì có thể tới tìm bác sỹ, nếu mắc bệnh tâm lý thì tìm bác sỹ tư vấn tâm lý, thật ra tôi không thể bận cùng lúc quá nhiều việc.”

Thai Quốc Cường thờ dài: “Các bác sỹ đã khám cả rồi, không có bệnh gì nghiêm trọng. Nhưng cả ngày bà ấy cứ nằm đó mệt mỏi suy nhược. Bác sỹ tâm lý cũng tới đây không ít. Nếu họ thật sự có cách, tôi còn cần làm phiền cô sao? Trước kia cô dùng mùi hương cứu mạng tôi, bây giờ xin cô hãy giúp bà xã nhà tôi.”

Trong lúc ông ta nói, Tường Ly cũng đã quan sát Hà Tư Nghi một lượt. Bà ta trợn trừng hai mắt nằm trên giường, ánh nhìn rời rạc, sắc mặt nhợt nhạt, không nói năng gì, cũng không có phản ứng, tựa như sống trong thế giới của riêng mình. Rồi cô lại đánh mắt nhìn xung quanh một lượt, đi đi lại lại vài bước. Thai Quốc Cường ở ngay sau lưng cô, miêu tả lại tình trạng gần đây của Hà Tư Nghi như làm báo cáo. Chẳng bao lâu sau, có người gõ cửa. Là Thai Nghiệp Dương đi vào. Nhìn thấy cô, anh ta bèn gạt đầu một cái nhẹ nhàng rồi nói một câu: “Làm phiền rồi.”

Tường Ly cũng gật đầu đáp lại. Cô đi tới trước bàn trang điểm của Hà Tư Nghi, cầm một hộp phấn lên và ngửi: “Xét về việc dùng mùi hương cứu người, chẳng phải Trường Thịnh các ông cũng có một vị sao? Vệ Bạc Tôn là Hội trưởng hội văn thuật, về bản lĩnh, anh ta giỏi hơn tôi nhiều.”

“Tôi chỉ tin cô.” Thai Quốc Cường nói.

Tường Ly nhìn ông ta bằng ánh mắt kỳ lạ rồi đặt hộp phấn xuống: “Dùng người thì không nghi, đã nghi thì đừng dùng. Nếu ông đã không thừa nhận khả năng của Vệ Bạc Tôn thì vì sao còn mời anh ta về?”

Sắc mặt Thai Quốc Cường có phần ngượng ngập, ông ta giải thích: “Không phải tôi không thừa nhận năng lực của cậu ta. Cậu ta đích thực rất giỏi về chuyên môn. Nhưng ý của tôi là, một số thứ bàng môn tà đạo cậu ta chưa chắc đã rành.” Nói tới đây, thấy sắc mặt Tường Ly hơi lạnh đi, sợ cô phui tay bỏ về, ông ta lập tức giữ cô lại: “Ý tôi muốn nói là, cô còn biết cả những thứ mà các nhà tạo hương khác chưa chắc đã biết.”

“Thế chẳng phải vẫn là bàng môn tà đạo ư?” Tường Ly cười khẩy, hất tay ông ta ra.

Thai Quốc Cường nhất thời không biết nên nói gì cho phải, ngược lại Thai Nghiệp Dương lên tiếng: “Giám đốc Hạ đừng hiểu lầm, khoảng thời gian này bố tôi lo lắng quá nhiều cho chuyện của mẹ tôi, tinh thần rệu rã, nên biểu đạt có phần không phù hợp cho lắm.”

Tường Ly cũng chẳng phải người nhỏ mọn gì. Ngoài miệng cô nói không lo, chẳng lo xuể, nhưng người nằm ngay dưới tầm mắt của cô, sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn? Cô kiểm tra một lượt những thứ trong phòng, cuối cùng ngồi xuống trước mặt Hà Tư Nghi, tỉ mỉ quan sát lần nữa.

“Quý phu nhân chịu một sự hoảng sợ cực lớn, nói theo cách dân gian là rơi mất hồn, nói theo bệnh Đông y là chứng mất hồn. Còn giải thích theo y học

hiện đại thì do thần kinh não bộ chịu đựng một sự kích thích mãnh liệt từ thế giới bên ngoài, khiến nó phát ra những điện tín hiệu và những tín hiệu hóa học bất thường, kiểm chế nghiêm trọng các dây thần kinh trung ương khác truyền đạt thông tin và tín hiệu. Việc tôi có thể làm là pha chế một vài loại hương liệu có tác dụng an thần và một số loại cỏ dùng để uống. Cụ thể dùng thế nào lát nữa tôi sẽ nói cho ông.”

Thai Quốc Cường cảm kích vô cùng: “Tôi biết cô nhất định có cách mà.”

“Quý phu nhân nói trên sân khấu của phủ Thân vương có má?” Tường Ly bất thành linh hỏi một câu.

Thai Quốc Cường thở dài nặng nề: “Là bà ấy cứ gào lên rằng mình thấy ma. Tôi đoán chắc là bà ấy hoa mắt. Lúc đó trời nổi gió, có những thứ bị gió cuốn bay lung tung, biết đâu bà ấy lại nhìn nhầm thành bóng người. Chuyện này cũng bình thường thôi.”

Tường Ly “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trên đường trở về công ty, Tường Ly cứ nghĩ mãi về những lời Thai Quốc Cường nói. Hà Tư Nghi báo trên sân khấu có ma. Chỉ là hoa mắt thôi ư? Việc này đã khiến Tường Ly nhớ lại đoạn băng trong di động của Thương Xuyên. Cùng là trên sân khấu ở phủ Thân vương, sao lại trùng hợp đến thế?

Người tài xế chở cô về làm việc cho công ty. Anh ta nhìn vào gương chiếu hậu và hỏi: “Giám đốc Hạ sao vậy?”

“Tôi không sao.” Tường Ly đáp một câu, đứng lúc đó di động trong túi rung lên.

Cô bắt máy, đầu kia là giọng nói trầm thấp của Lục Đông Thâm: “Sao em lại tới chỗ Thai Quốc Cường.”

Tường Ly cũng không còn lạ khả năng “Thiên lý nhãn, thuận phong nhi” của anh nữa. Hôm nay cô dùng xe của công ty. Anh nắm được lịch trình của cô trong lòng bàn tay. “Nếu hôm nay không tới chỗ Thai Quốc Cường, em còn không biết được nhiều chuyện như thế.”

Lục Đông Thâm cảm thấy kỳ lạ. Đúng lúc Tường Ly đang định giải thích thì nghe thấy có cuộc gọi khác xen vào. Cô nhìn nhanh rồi ngồi bật dậy, vội nói với Lục Đông Thâm: “Tạm thời không nói nữa, Thương Xuyên gọi điện thoại cho em rồi!”

Cô chuyển đổi ngay cuộc gọi.

Thương Xuyên ở đầu kia trầm mặc một lúc mới nói: “Chẳng phải cậu vẫn đang tìm tôi sao? Tôi Hoài Nhu đi, tôi đã trở về đoàn làm phim rồi.”

~Hết chương 163~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Ngu Cơ xinh đẹp nhất [2088 chữ]

Bây giờ nghĩ lại, lần cuối cùng được nhìn cậu vào vai Ngu Cơ đã là mười mấy năm trước rồi. Lúc đó, sư phụ và Tà Thờ đều nói cậu là Ngu Cơ đẹp nhất.

So với mấy ngày trước đó, đoàn làm phim đã thành thoi hơn không ít. Có lẽ nguyên nhân là vì Thương Xuyên vẫn chưa làm việc. Lần trước cô tới, đi đến đâu cũng nhìn thấy bóng các nhân viên chạy lăng xăng, bây giờ có khi tất cả các đội nhóm sản xuất chính đều đang trong trạng thái nghỉ ngơi.

Khi Tường Ly tới nơi, cô nhìn thấy có bóng dáng của không ít phóng viên bị chặn ở ngoài. Cô liên lạc với người của đoàn làm phim, rồi thuận lợi len lỏi vào trong qua một con đường nhỏ bên cạnh. Người của đoàn phim ai oán nói: Cũng không biết đám phóng viên kia khi nào mới chịu giải tán, họ đã ngồi chờ ở đây hơn ba tiếng đồng hồ rồi.

Thương Xuyên ở trong phòng hóa trang, sau khi thấy Tường Ly đến cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn vào gương, nói với cô một câu: Tìm chỗ nào đó ngồi xuống đi. Tường Ly làm gì còn tâm trạng để ngồi. Cô đi thẳng tới trước, nói thẳng: “Vì sao phải hủy hợp đồng?”

Trong phòng hóa trang không còn người nào khác, Thương Xuyên cũng chưa trang điểm, không biết là vì muốn đợi cô hay còn nguyên nhân nào khác. Thương Xuyên nghe vậy cười cười, rồi đùa nghịch một miếng dán tóc trong tay, không trả lời vào câu hỏi của cô: “Hỏi cậu còn học hí kịch, hát tốt nhất phần của Ngu Cơ, bây giờ đã sắp quên sạch thoại rồi phải không?”

Tường Ly khẽ nhủ mày, mím môi nhìn cậu ta.

Cậu ta đứng dậy, cầm miếng dán trong tay hướng về phía trán cô ước lượng, khẽ nói: “Thế nào? Có muốn hát lại Ngu Cơ một lần nữa không?”

Tường Ly gạt tay cậu ta ra: “Thương Xuyên, cậu đừng đùa nữa, đã là lúc nào rồi? Có chuyện gì, có lời gì muốn nói cậu không thể tâm sự với tôi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thương Xuyên buông tay, ném miếng dán tóc lên bàn trang điểm rồi đứng dựa vào đó, im lặng nhìn cô, cười mà như không cười. Tường Ly bị cậu ta nhìn đến thiếu tự nhiên: “Có chuyện gì cậu nói thẳng đi!”

“Cậu bảo tôi có chuyện gì cứ nói thẳng, còn cậu thì sao?” Thương Xuyên hỏi ngược lại.

Tường Ly sửng ngờ.

Mí mắt Thương Xuyên hơi nhướn lên: “Hạ Hạ, cậu có từng yêu Tả Thòi không?”

Tường Ly há hốc miệng, rất lâu sau mới nói một câu: “Đương nhiên.”

“Thế ư?” Thương Xuyên cười rất quái dị: “Yêu đến mức nào? Hay tình yêu của cậu đều có tiêu chuẩn, thật ra cậu chỉ yêu chính bản thân mình?”

“Thương Xuyên, sao hôm nay cậu cứ kỳ lạ kiểu gì vậy? Chúng ta mới quen nhau ngày đầu tiên hay sao?” Tường Ly không vui.

Thương Xuyên thu lại nụ cười, cup mắt xuống, ánh mắt thoáng qua chút cô đơn: “Hạ Hạ, lâu nay tôi vẫn luôn tìm Tả Thòi.”

Trái tim Tường Ly như bật lên đôi chút. Rất lâu sau cô nói: “Cứ cho là như vậy thì liên quan gì đến chuyện cậu hủy hợp đồng?”

“Đương nhiên là có.” Thương Xuyên ngược mắt nhìn cô.

Cô không hiểu.

Thương Xuyên lại một lần nữa ngồi xuống.

Trước mặt cậu ta là một chiếc gương hình quạt, trong gương là khuôn mặt trắng như nến của cậu ta. Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, cậu ta đã gầy rộc đi hẳn. Cậu ta tiện tay cầm chiếc bút kẻ lông mày lên, khẽ nói: “Bây giờ nghỉ lại, lần cuối cùng được nhìn cậu vào vai Ngu Cơ đã là mười mấy năm trước rồi. Lúc đó, sư phụ và Tả Thòi đều nói cậu là Ngu Cơ đẹp nhất.” Cậu ta quay người nhìn về phía cô, đưa cho cô cây bút: “Nào, tôi thật sự hoài niệm những ngày tháng được hát chung sân khấu với cậu.”

“Thương Xuyên, đây là đoàn phim, cậu làm vậy chẳng phải là gây rối sao?”

“Tôi còn chưa bắt đầu làm việc mà, bên sân khấu kịch dĩ nhiên vẫn còn trống, nên không thể coi là gây rối được.” Thương Xuyên đứng dậy, đi về phía cô: “Cứ coi như để tôi học hỏi cậu đi, Ngu Cơ do tôi thủ vai không thể so sánh với cậu được.”

“Tôi đã sớm quên thoại rồi.”

Trong đôi mắt Thương Xuyên ánh lên nụ cười: “Cậu trang điểm đi, tôi sẽ nói cho cậu biết nguyên nhân hủy hợp đồng.”

Tường Ly nói: “Thương Xuyên, đóng phim là nghề của cậu, cậu làm vậy có phải quá không tôn trọng nghề nghiệp của mình không?”

“Đối với tôi mà nói, kịch nặng như đời người, sao có thể là trò trẻ con.” Trong ánh mắt Thương Xuyên đã nhuốm chút tâm trạng nặng nề: “Nếu Hoàn Gia đã cắn chặt hợp đồng không buông thì tôi cũng chỉ còn cách thỏa hiệp. Người thầy đoàn phim mời tôi, tôi lại cảm thấy chẳng giỏi bằng một nửa cậu.”

Tường Ly thờ dãi: “Thương Xuyên, tôi thật sự không làm được.”

“Coi như chơi đùa thôi.” Thương Xuyên thấy thái độ của cô buông lỏng, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, nắm lấy tay cô: “Tôi rất nhớ những tháng ngày trước kia.”

Những tháng ngày xưa ấy sao Tường Ly không hoài niệm chứ?

Ý cô là những tháng ngày xưa khi Tả Thòi vẫn còn.

Lúc đó, bất luận là Thương Xuyên hay Nhiều Tôn, chính vì có Tả Thòi mà tình bạn giữa họ mới càng trở nên gắn bó. Thương Xuyên âm áp, nhã nhặn. Tả Thòi trí tuệ, thông minh. Nhiều Tôn bướng bỉnh, bất kham, cô kiêu ngạo, huênh hoang. Bốn con người với bốn tính cách khác biệt lại có thể ở bên cạnh cùng, cùng uống rượu cùng ăn thịt cùng đàm đạo cuộc đời, e là chỉ có họ mà thôi.

Về sau...

Cũng không còn về sau nữa.

Không còn Tả Thòi, ba người họ giống như ba cá thể đã đi tới tận cùng của ngã ba, muốn ra ngoài nhưng lại không còn đường ra.

Phủ lớp nền, đánh son, đánh phấn theo đúng vai diễn của mình. Lúc thợ trang điểm vẽ lông mi cho Tường Ly đã thốt lên kinh ngạc: “Mắt của cô thật là đẹp.”

Tường Ly nhìn vào bản thân mình trong gương và nói: “Vẫn còn kém hơn rất nhiều so với một diễn viên chuyên nghiệp.”

“Không đâu, tôi đã trang điểm cho không ít diễn viên, mắt họ đều không đẹp được bằng cô.” Thợ trang điểm nói: “Trong mắt cô có dương có âm, có cương có nhu. Dù là vào vai anh hùng khí thế hay nữ nhi yếu điệu thì cũng khiến người ta phải ngơ ngác ngắm nhìn.”

Tường Ly mỉm cười không nói gì.

Buộc tóc, mặc phục trang, thắt dây eo, đội giáp, đội mũ... Trong gương xuất hiện một Ngu Cơ long lanh như nước, uyển chuyển thướt tha. Thợ trang điểm đứng bên tấm tắc nói: Đẹp thật đấy, đây mới đúng là Ngu Cơ chứ.

Tường Ly nhìn vào gương có phần ngơ ngẩn.

Dường như cô đã nhìn thấy một bức ảnh cũ kỹ nhưng có rất nhiều sắc màu.

Trên sân khấu kịch, cô và Tả Thời i i a a. Dưới sân khấu, thầy ngồi đỉnh đặc trên ghế thái sư, tay cầm thước. Bên cạnh nữa là hoa lê trắng trời là tả bay bay, bầu không khí cũng thấm đượm một vị ngọt ngào. Tả Thời nhân lúc chuyển vị trí bên hỏi cô: Sau này em muốn làm gì?

Cô nhẹ nhàng gợn cây kiếm mỏng trong tay lên, nói: Không biết nữa, nhưng có làm gì cũng không phải là hát kịch. Anh thì sao?

Tả Thời chặn cây kiếm của cô lại và nói: Có thể sẽ xoay quanh hoa hoa cỏ cỏ.

Vậy thì áo kịch của sư phụ không ai kế thừa rồi – Cô đùa giỡn.

Tả Thời len lén liếc xuống sân khấu: Anh đường đường là đàn ông con trai, sao có thể ngày ngày sống chung với son phấn được.

Thầy đứng dưới, ho một tiếng thật mạnh, rồi gõ cây thước lên mu bàn tay hai cái: Nghiêm túc tập đi!

“Mời cô đi bên này.”

Nhân viên tạo hình đưa kiếm cho cô, rồi chỉ về phía cửa sau của sân khấu.

Trên sân khấu đèn đuốc sáng trưng, hoàn toàn trống trải. Dưới sân khấu cũng không có một ai, giống như một góc khuất đã bị người ta quên lãng. Tường Ly bước lên sân khấu, tỉ mỉ ngắm nhìn cây cột trụ được điêu khắc rất đẹp, lớp rèm sa với những đường chỉ mảnh mai, tinh tế. Cô nhớ tới lời của sư phụ: Sân khấu này chính là cả cuộc đời của người đi hát.

Đời người như kịch, kịch tựa đời người. Muốn trở thành kẻ cuồng kịch không dễ, muốn sống tỉnh táo cũng không dễ.

Cô giẫm lên bóng đèn chậm rãi bước đi, hầu như đều đã quên sạch lời thoại, nhưng điệu khúc thì cô vẫn nhớ rất rõ. Việc đứng ở đâu, thay đổi vị trí như thế nào trên sân khấu có thể cô cũng đã quên rồi nhưng bước chân tựa như có thể cất giấu cả ký ức, nó cứ từ từ, từ từ được khôi phục.

Có những kỷ niệm đã quá lâu không chạm vào. Chỉ trách cô làm một kẻ trốn chạy, nhớ một lần là đau đớn một lần.

Bỗng nhiên có tiếng trống dồn vang lên, cùng với đó là tiếng bước chân từ từ tiến về phía cô.

Các nhạc sư đằng sau rèm đang gõ từng tiếng trống theo nhịp tiết tấu. Mọi âm thanh tan ra giữa sân khấu rộng, thu hút sự chú ý của mấy nhân viên xung quanh đó, khiến họ tiến tới gần. Ở trên sân khấu, rèm sau được cuộn lên. Cùng với tiếng trống gấp rút, có thêm một người nữa xuất hiện.

Tường Ly nhìn kỹ lại rồi sững sốt, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Là Bá vương Hạng Vũ, Tả Thời!

Nhưng tiếng gọi này còn chưa kịp bật ra, sự hoảng loạn của Tường Ly chưa kéo dài được vài giây, thì cô đã kịp nhận ra người đóng vai Hạng Vũ lúc này, Thương Xuyên!

~Hết chương 164

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 165: Anh ấy không bao giờ quay về được nữa [3153 chữ]

Hạ Trú! Lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao? Cô sẽ gặp báo ứng đấy!

Những tiếng chiêng trống vang dội càng ngày càng thu hút nhiều người tiến gần hơn với sân khấu. Đa phần đều là các nhân viên của đoàn phim, họ nhìn ngắm nhân vật Ngu Cơ và tấm tắc ngợi khen, những câu xì xào bàn tán đều nhất loạt khen xinh đẹp.

Tường Ly không ngờ Thương Xuyên lại vào vai Hạng Vũ. Cô những tưởng chẳng qua chỉ là một màn nhớ lại quá khứ. Giống như trước kia, cô trang điểm lấm trợn, còn cậu ta sẽ đứng một bên, học cô từng cái nhăn mặt, từng nụ cười.

Thương Xuyên đứng nổi bật ở đó, uy phong凛冽.

Nhưng trái tim Tường Ly thì thất lại. Kiểu hóa trang hiện tại của Thương Xuyên thật sự giống Tả Thôi như đúc, ngay cả độ cong được vẽ trên hai đầu mày cũng không khác chút nào so với Tả Thôi. Sống lưng cô lạnh toát. Quen biết Thương Xuyên bao nhiêu năm nay, cô hoàn toàn không biết ngoài việc có thể vào vai Ngu Cơ ra, cậu ta còn có thể minh họa được Bá vương Hạng Vũ.

Có một dự cảm mơ hồ dâng lên, khi nó còn chưa thành hình, Hạng Vũ đã bắt đầu ca: *Sức bật núi, khí trùm đời – Ngựa truy chồm lại bởi thời không may – Ngựa chồm biết tính sao đây? – Ngu Cơ ơi, tính sao đây hỡi nàng?*

Là một trích đoạn trong “Tứ Diện Sở ca”

Trong lời kịch, tới phần này Ngu Cơ sẽ tặng một điệu múa, múa kiếm cho Bá vương, sau đó các cận vệ liên tục vào báo quân địch đã vây hãm, tấn công bốn phía, cuối cùng Ngu Cơ rút kiếm tự tử.

Khi Thương Xuyên hát đoạn này, từ ngữ tròn vành rõ chữ, tư thế chuẩn xác, trong ánh mắt cũng toàn là bi thiết, những nỗi bi thiết này không giống như một người chỉ lớn không thành, mà giống như có oán thán, có căm hận, có không đành lòng cũng có biệt lý. Theo đúng lời kịch, lúc này thứ không nên xuất hiện trong ánh mắt Hạng Vũ chính là ly biệt. Hạng Vũ có thể căm hận, oán giận, có thể không cam lòng, nhưng ở trong phân đoạn này, người nên nghĩ tới chia cách, nghĩ tới sinh ly tử biệt phải là Ngu Cơ chứ không phải Hạng Vũ.

Tường Ly đứng đờ ra đó, mãi không thể cử động.

Thương Xuyên mỗi bước một dồn ép cô, khi nhìn về phía cô, cậu ta đã đổi lời hát: I a a, Hán binh đã chiếm đất, bốn bề khôn đồn, chí khí quân vương đã cạn, thần thiếp còn bàn gì tới chuyện sống.

Câu “I a a” trước đó là thoại của Hạng Vũ, còn ba câu sau là lời hát của Tường Ly nhưng Thương Xuyên cũng hát luôn. Ngay sau đó, vốn dĩ theo lời kịch, Ngu Cơ sẽ đoạt lấy thanh bảo kiếm thất ở hông, Hạng Vũ né tránh, Ngu Cơ một lần nữa đoạt lấy, Hạng Vũ lại né tránh. Ngu Cơ đoạt ba lần, Hạng Vũ né ba lần, cho tới khi Ngu Cơ hét hoảng kêu lên rằng quân Hán đã xông vào, nhân lúc Hạng Vũ không phòng bị đã đoạt kiếm tự sát.

Nhưng Thương Xuyên đã cướp lời thoại của Tường Ly. Cô nhìn rất kỹ, cảm xúc trong ánh mắt Thương Xuyên đã trở thành khí thế bức người. Cậu ta cầm chắc thanh kiếm. Khi gió kiếm lên, cánh tay cậu ta cũng hơi giơ cao. Chỉ một động tác như vậy thôi đã giống như có một nhũ băng xuyên thẳng vào đại não của Tường Ly, đau đến bùng nổ, cùng với khí lạnh nhanh chóng tản ra.

Một tia sáng trong não bộ cuối cùng cũng nổi lên mặt nước. Dự cảm ở trên sân khấu ban nãy đã bị cô đè xuống giờ lại xuất hiện. Cô nhìn chằm chằm Thương Xuyên với vẻ khó tin, rồi lầm bầm: “Thì ra là cậu?”

Câu nói này xoay vòng trong cổ họng, khi bật ra đã chỉ còn hơi thở yếu ớt. Thậm chí đến cả giọng nói của mình cô cũng không nghe được nữa. Ngay sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Thương Xuyên, rồi cô cứ thế giương mắt nhìn cậu ta vùng kiếm hướng về phía mình. .

Tường Ly ngồi đờ đẫn như khúc gỗ trên chiếc ghế tựa tại hành lang bệnh viện, lớp trang điểm trên toàn bộ khuôn mặt vẫn chưa được tẩy rửa. Cô chỉ cời ra lớp áo khoác ngoài phức tạp, mặc độc chiếc áo dài bằng lụa trắng, khoác ngoài một chiếc áo vest, mái tóc đã được cột chặt trên đầu cũng không hề rối loạn nửa phần.

Đây là bệnh viện gần với đoàn làm phim nhất, một bệnh viện huyện khá nhỏ, người cũng không đông đúc lắm, chỉ thi thoảng có một vài người đi ngang qua cũng tò mò và kỳ lạ nhìn Tường Ly chằm chằm. Cả người cô như đã hết sức, hồn vía bay đi đâu mất, ánh mắt cũng quá rời rạc, nhưng lớp trang điểm trên khuôn mặt lại quá tỉ mỉ à xinh đẹp, giống như một mỹ nhân bước ra từ một bài thơ cổ, khiến người ta không khỏi muốn dừng lại ngắm nhìn, cũng khiến người vô thức đau lòng.

Tường Ly cảm thấy hồn vía của mình đã bay đi mất rồi, bay lên trên sân khấu kịch.

Cô chỉ còn nhớ khi đó Thương Xuyên vùng kiếm về phía cô. Thanh kiếm đó rõ ràng chỉ là một đạo cụ, nhưng khi lưỡi kiếm xuyên qua trang phục đâm vào da thịt cô, cô lại cảm nhận được nỗi đau. Giây phút đó ánh mắt tuyệt tình và quyết đoán của Thương Xuyên rơi vào tầm nhìn của cô. Cô cảm nhận được, Thương Xuyên thật sự muốn giết chết cô, nên đã dùng một thanh kiếm dài có lưỡi dao.

Sau đó hiện trường hỗn loạn đến mức nào cô đã không còn nhớ được nữa.

Cô chỉ nhớ mình đã ngồi bệt xuống sân khấu, máu thấm qua lớp trang phục. Đã chảy bao nhiêu máu cô cũng không biết, chỉ cảm thấy rất đau đớn, trái tim như rách ra đứt dỗi.

Có người hét ầm lên, có người chạy đi khắp nơi tìm mọi người. Còn cô thì ngây người nhìn Thương Xuyên. Thương Xuyên cầm thanh kiếm dài đứng nhìn cô từ trên xuống. Hai tai cô ong ong không dứt, mấy lần đều muốn hỏi cậu ta: Vì sao chứ?

Ba chữ ấy chung quy vẫn không hỏi ra được. Hình như lại có người tiến lên giữ lấy Thương Xuyên. Nhưng Thương Xuyên xô đẩy đối phương như phát

điền rồi gào về phía cô: Hạ Trú! Lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao? Cô sẽ gặp báo ứng đấy!

Chẳng biết đã qua bao lâu, Lục Đông Thâm tới kịp, lái xe một mạch đưa cô tới bệnh viện gần nhất.

Vết thương nằm ở vị trí hõm vai, cách tim khoảng năm đốt ngón tay. Khi y tá xử lý vết thương cho cô, Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh. Cô loáng thoáng nghe cô y tá nói một câu: Anh à, phiền anh ra ngoài đợi một lát. Sau đó Lục Đông Thâm lạnh lùng trả lời: Tôi là người nhà của cô ấy, cô khăn trương băng bó đi.

Cô y tá nói với cô: Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, không sâu lắm, mấy ngày này đừng động vào nước là được.

Rất lâu sau Tường Ly mới có phản ứng. Cô “ùm” một tiếng, bấy giờ mới biết Lục Đông Thâm vẫn chưa đi ra ngoài. Anh nhìn cô, sắc mặt rất nặng nề.

Lúc Lục Đông Thâm đi nộp viện phí, Tường Ly ngồi im không nhúc nhích trên hành lang, bên tai chỉ còn lại câu nói của Thương Xuyên. Người tài xế vẫn luôn ở bên cạnh cô. Thấy đáng về ấy của cô, anh ta khá lo lắng, bèn nhỏ giọng hỏi han: “Cô Hạ, cô không sao chứ? Có phải vết thương rất đau không?”

Tường Ly ngước mắt lên, chỉ cảm thấy mí mắt rất nặng. Cô nhìn người tài xế một lúc lâu: “Sao anh ấy lại đến đây?”

Người tài xế cung kính trả lời: “Khi chúng ta vừa tới Hoài Nhu, tôi đã gọi điện báo bình an cho tổng giám đốc Lục. Chắc là không bao lâu sau đó anh ấy đã trên đường đến Hoài Nhu.”

Tường Ly không nói gì nữa.

“Nói một câu nhiều chuyện. Biết cô Hạ bị thương, tổng giám đốc Lục sốt sắng hơn lúc nào hết. Ở trong lòng anh ấy, vị trí của cô Hạ rất quan trọng.”

Tường Ly mệt mỏi gật đầu, cô biết chứ.

Có tiếng bước chân gấp gáp phá vỡ sự yên tĩnh ngán ngùi. Đối phương gần như lao đi suốt dọc đường, giẫm nát tất cả những quãng sáng trắng dưới mặt đất: “Hạ Hạ!”

Bà vai Tường Ly cứng đờ. Khi cô ngước mắt lên, Nhiều Tôn đã rào bước tới trước mặt cô. Thấy lớp băng trắng bị máu nhuộm đỏ trên hõm vai cô, anh ta đau lòng ngồi sụp xuống. Anh ta nhìn khuôn mặt trắng nhợt của cô, khẽ hỏi: “Sao rồi? Vết thương có sâu lắm không?”

Tường Ly thần thờ một lúc lâu: “Sao... anh lại tới đây?”

“Anh thích lo chuyện bao đồng, được chưa?” Trong ánh mắt Nhiều Tôn chỉ còn lại sự sốt ruột và tức giận. Anh ta nghiêng răng: “Để xem anh có giết chết tên nhãi Thương Xuyên đó không!” Anh ta nghe nói hôm nay Thương Xuyên lại trở về đoàn phim, bèn tới Hoài Nhu xem tình hình ra sao. Không ngờ vừa bước chân vào đoàn phim thì đã nghe nói chuyện này, lúc đó anh ta chỉ hận không thể một cước đá chết Thương Xuyên.

So với sự kích động của Nhiều Tôn, Tường Ly trông khá bình thản. Lát sau cô nói: “Anh đi đi, tôi không sao.”

“Đợi lần sau cậu ta đâm xuyên tim em thì mới gọi là có sao hả?” Nhiều Tôn bực bội: “Để anh xem vết thương ra sao.” Dứt lời, anh ta giơ tay định chạm vào.

“Thương Xuyên nói tôi nhất định sẽ gặp báo ứng.” Tường Ly bất thành linh lên tiếng.

Cánh tay Nhiều Tôn chột khựng lại giữa không trung. Anh ta thu tay về, nhú mồm: “Gì cơ?”

Hơi thở của Tường Ly trở nên gấp gáp, nhưng lần này nó kéo vết thương khiến cô đau đớn. Cô đành từ từ thở chậm và khẽ hơn: “Có lẽ, cậu ấy đã biết chuyện của Tã Thời.”

“Không thể nào.”

Tường Ly cúi đầu xuống, cảm giác bất lực như rết bò lên lưng, trườn đi khắp xương sống rồi len lỏi vào huyết mạch. Nhiều Tôn hạ thấp giọng nói: “Phía Thương Xuyên cứ để anh giải quyết.”

“Anh định giải quyết kiểu gì?” Tường Ly giật mình, nhìn anh ta chăm chăm.

Ánh mắt cảnh giác ấy khiến Nhiều Tôn tổn thương. Anh ta nhú mồm: “Hạ Trú, em nghĩ anh là loại người gì? Chẳng qua anh chỉ định tới hỏi xem rốt cuộc cậu ta có chuyện gì. Em nghĩ sao? Nghĩ anh giết người diệt khẩu à?”

Tường Ly nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Còn chuyện gì Tôn thiếu không làm được đây?”

Nhiều Tôn tức giận đứng bật dậy, nhìn cô không chớp mắt, chỉ hận không thể nuốt sống cô. Tường Ly cũng không chịu yếu thế, nhìn lại anh ta, không nhường nửa bước. Cuối cùng, vẫn là Nhiều Tôn bại trận. Anh ta cúi người xuống, nói với cô: “Anh đã giải thích với em vô số lần rồi, lúc đó Tã Thời đã...” Anh ta ngưng lại, giận điên người, ra sức bậm chặt môi: “Mà thôi, em thích tin hay không thì tùy!”

“Thế nên chuyện của tôi, anh bớt lo đi. Chuyện của Thương Xuyên cũng không cần anh nhúng tay vào.”

Cầm của Nhiều Tôn căng chặt, có thể nhận ra tâm trạng hiện tại của anh ta tệ đến mức nào. Anh ta vẫn cố nhẫn nhịn không bùng phát, đang định lên tiếng thì nghe thấy giọng một người hồ hững vang lên ở gần đó: “Tôn thiếu có nhã hứng quá.”

Là Lục Đông Thâm đã đi nộp tiền xong trở về. Ánh đèn trên đỉnh đầu kéo dài cái bóng của anh, cũng tôn lên biểu cảm bình thản không chút xao động trong đôi mắt anh.

Nhiều Tôn nghe xong, đứng thẳng người dậy, ngoài miệng tuy mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo: “Chuyện nhã hứng này mỗi người một khác. Đổi lại là người con gái khác, tôi đúng là không rảnh có nhã hứng.”

Lục Đông Thâm tiến lên, bàn tay có vẻ như rất tùy ý đặt lên bả vai không bị thương của Trương Ly rồi nhìn Nhiều Tôn: “Cũng đúng, dù sao thì bây giờ bả miệng của Hoa Lục liên tục xuống dốc, Tôn thiếu muốn dọn dẹp đồng đồ nát này chắc cũng phải mất một khoảng thời gian, đúng là không có nhiều thời gian rảnh.”

“Tổng giám đốc Lục lặng lẽ nhắm vào khu đất phủ Thân vương, đúng là khiến tôi phải nhìn bằng ánh mắt khác. Ai nói nhà đầu tư nước ngoài không hợp phong thủy ở đây? Tôi thấy tổng giám đốc Lục hiểu rất rõ nhân tình thế thái nơi này đấy chứ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Quá khen.”

“Không dám quá khen. Tôi đây đang phải dốc hết sức lực đấu với tổng giám đốc Lục một ván đấy. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài, thứ đã rơi vào tay tổng giám đốc Lục tôi đều thích cướp.” Nói tới đây, Nhiều Tôn tiến lên gần hơn một bước, hơi áp mặt lại gần như thì thầm vào tai: “Bao gồm cả người con gái của tổng giám đốc Lục.”

Lục Đông Thâm không giận dữ cũng không phẫn nộ: “Ngày rộng tháng dài.”

Trở về nhà, Lục Đông Thâm không rời đi ngay. Anh gọi mấy cuộc điện thoại, cả quá trình đều kiểm chế hoàn toàn cảm xúc của mình.

Trương Ly ngồi co người trên sofa, vạt áo lụa dài lững thững buông xuống. Đèn trong phòng không được bật hết, chỉ bật một ngọn đèn dưới sàn. Ánh đèn miêu tả đôi mày hơi nhướng lên của cô. Nó nhuộm nét cô đơn tịch mịch, lại có thêm một vẻ đẹp u buồn.

Giải quyết xong mấy cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm trở về phòng khách, anh ngồi xuống ghế sofa đối diện, mượn ánh đèn nhìn cô: “Phía Thương Xuyên tỏ ý cậu ta chỉ vì quá áp lực nên đã lỡ tay.”

Trương Ly thu gọn hai chân lại, khẽ gật đầu: “Như vậy là tốt nhất, em cũng không muốn vì chuyện này mà dừng quay bộ phim, ảnh hưởng không tốt.”

“Nhưng anh sẽ suy nghĩ lại việc để Skyline hợp tác với cậu ta.” Lục Đông Thâm nói.

Trương Ly lắc đầu: “Anh muốn để người ngoài mắng em là hồng nhan họa thủy sao?” Cô lắc lửng: “Tất cả mọi việc Thương Xuyên làm đều vì Tà Thòi, chỉ có điều...” Cô thật sự không ngờ Thương Xuyên lại quyết tâm như vậy, đây cũng là nguyên nhân cô ngưng suốt từ lúc đến bệnh viện tới giờ.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô.

Trương Ly ngước mắt lên: “Thương Xuyên nghĩ rằng em hại chết Tà Thòi.”

“Sự thực thì sao?”

Trương Ly cố gắng đè nén cảm giác tung tức nơi lồng ngực: “Sự thực là, Tà Thòi đã mất tích.”

Lục Đông Thâm đảo người về phía trước, chống tay lên đùi: “Từ trước tới nay mọi chuyện liên quan đến Tà Thòi, em không nói, anh cũng tuyệt đối không hỏi. Nhưng hôm nay em đã nhắc đến thì anh sẽ hỏi một vấn đề.”

Cô nhìn anh.

Anh hỏi rành mạch từng câu từng chữ: “Tà Thòi còn có thể quay về không?”

Bờ môi đỏ được tô vẽ tỉ mỉ của Trương Ly khẽ run lên. Cô lắc đầu: “Không, anh ấy không bao giờ quay về được nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Dù sao cũng không thể khùng khiếp bằng nhân tính

[3169 chữ]

Trong xã hội văn minh càng cao, con người biết khoác lên mình những bộ trang phục đạo mạo đàng hoàng, nhưng dưới lớp trang phục ấy là gì thì chẳng ai biết cả.

Cô ngồi dưới ánh đèn, giống như một bức tranh, đẹp thì đẹp thật nhưng lại có một nỗi bi thương từ từ chảy xuống. Khuôn mặt của cô, ánh mắt của cô đều đắm chìm trong dòng thác bi thương ấy, không thể kim hãm được.

Mất tích rồi.

Lại không thể quay về được.

Câu trả lời như vậy khiến Lục Đông Thâm trầm mặc rất lâu, sau đó anh nói một câu: “Được rồi.”

Sau đó lại là một khoảng lặng dài.

Sự trầm mặc này kéo căng hai con người, giống như ngấm giấu kín một lưỡi dao sắc nhọn, khiến người ta ngạt thở.

Tường Ly bất lực dựa lưng vào sofa, lát sau mới lên tiếng: “Chuyện của Thương Xuyên, vẫn không nên truy cứu nữa.”

“Chuyện này đã xảy ra một lần thì sẽ có lần thứ hai.”

“Thực tế là không có bất kỳ ai có thể chứng minh lúc đó cậu ta muốn giết em. Mà sự thật là cậu ta cũng không định giết em, nếu không thì thanh kiếm của cậu ta sẽ đâm thẳng vào tim em.” Bởi vì đứng mặt đối mặt với cậu ta, thế nên chỉ có cô nhìn thấy rõ sự căm phẫn và kiềm chế. Nếu đứng ở dưới sân khấu nhìn thấy cảnh này thì sẽ giống như Tả Thời đang diễn thì lỡ tay, thất thần. “Bây giờ cậu ta đã không nhắc đến chuyện hủy hợp đồng mà Skyline còn tiếp tục sinh chuyện thì danh tiếng của Skyline sẽ chịu ảnh hưởng.”

“Thương Xuyên đề xuất hủy hợp đồng, nguyên nhân lại mập mờ không rõ, lần này cậu ta đã mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho danh tiếng của Skyline rồi.”

Tường Ly đắm chiêu suy nghĩ: “Tôi nay sau một hồi giằng co, em cũng đã đại khái đoán ra nguyên nhân cậu ta muốn hủy hợp đồng, chắc là đã nghe ai đó kể một vài chuyện về Tả Thời. Thật ra sự oán trách của cậu ta chỉ nhắm vào em mà thôi.” Cô ngược mắt lên: “Tại em liên lụy Skyline rồi.”

“Ngốc nghếch.” Lục Đông Thâm cất giọng dịu dàng: “Trong lòng Thương Xuyên có oán trách hay không anh không quan tâm. Nếu như cậu ta đã nghe nói một số chuyện, vậy thì cậu ta nghe ai nói, đây mới là điều anh chú trọng.”

Tường Ly giật mình, sau khi nghe anh nói như vậy, cô mới cảm thấy sự phức tạp đằng sau chuyện này.

Nhưng nếu tất cả mọi chuyện chỉ là hành động xằng bậy của Thương Xuyên...

“Có lẽ, cậu ta chỉ có lòng do thám...” Nói được nửa chừng, Tường Ly lại lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Không đúng, lần này cậu ta tuyệt đối không phải chỉ do thám.” Cô ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm: “Em dám khẳng định, đằng sau chuyện này nhất định có kẻ thao túng.”

“Đã xảy ra chuyện gì mà em khẳng định như vậy?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hành vi tối nay của Thương Xuyên hoặc là tự phát, hoặc là bị người ta mê hoặc. Bây giờ cô khẳng định là vì lý do thứ hai, như vậy trước đó nhất định phải xảy ra chuyện gì.

Lần này Tường Ly không giấu giếm, cô nói: “Phù thân vương.”

Nét mặt Lục Đông Thâm hơi sững lại.

“Thương Xuyên đã quay được bóng một người hát kịch trên sân khấu ở phủ Thân vương, bất luận là vóc dáng hay tướng đi lại đều cực kỳ giống Tả Thời. Cậu ta nói với em là Tả Thời đã quay về rồi.” Biểu cảm của Tường Ly có phần nặng nề: “Gần đây em nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, đến tận hôm nay em mới hiểu. Trước đó Thương Xuyên là người đóng giả Tả Thời, chính cậu ta đang giả ma giả quỷ, mục đích chính là muốn xem phản ứng của em. Nhưng hôm nay cậu ta lại thay đổi phương pháp giả ma giả quỷ, thẳng thừng trở mặt với em. Có thể nhận ra cậu ta đã phản em tội từ hình. Mới chỉ có vài ngày ngắn ngủi thôi mà? Nếu không vì đằng sau có kẻ khác xúi bẩy, cho dù Thương Xuyên nghi ngờ cũng sẽ không quả quyết đánh thếp đến vậy.”

Lúc đó, đoạn băng trong di động của Thương Xuyên đã khiến cô mất đi kiểm soát, chính bởi vì cánh tay của Hạng Vũ hơi lơ đãng khi vùng vẫy. Đây là tư thế Tả Thời thường xuyên sử dụng. Cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được người trong đoạn băng rốt cuộc là ai. Cho tới hôm nay khi Thương Xuyên bước lên sân khấu cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ. Chính cô đã bước vào một con ngõ cụt. Vì Thương Xuyên chỉ từng hát vai “đào” nên cô chưa từng nghĩ cậu ta cũng có thể đóng vai Hạng Vũ.

Vào giây phút Thương Xuyên vùng vẫy, cánh tay cậu ta cũng hơi nhấc cao. Chỉ một động tác như vậy thôi đã khiến Tường Ly cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân và kết quả trước sau của toàn bộ câu chuyện.

Cô tin rằng Thương Xuyên cố tình làm vậy để cô biết cậu ta chính là người đóng giả Tả Thời, nguy tạo đoạn băng. Sự điên rồ và bất chấp tất cả ấy thực tế là vì cậu ta đã phán cô là hung thủ hại chết Tả Thời.

Lục Đông Thâm như có điều bất khoan. Ánh mắt anh hơi trầm xuống giống như hoàng hôn buông xuống bầu trời. lát sau, anh sờ bao thuốc lá, rút một điếu ra nhưng cứ vờ về qua lại giữa ngón cái và ngón trỏ. Điếu thuốc được làm riêng biệt đó gần như đã bị anh vờ đến nát rồi mới ngậm lên miệng. Chiếc bật lửa lóe sáng, anh hơi nghiêng mặt để châm điếu thuốc.

Đây coi như là lần đầu tiên Tường Ly đọc hiểu được sự trầm mặc của anh một cách triệt để như thế.

Đúng như những gì anh vừa nói ban nãy, ai là người đứng sau thao túng Thương Xuyên mới là chuyện quan trọng.

Dự án phủ Thân vương tiến hành tới thời điểm này, tuy rằng Trường Thịnh và Hoa Lục vẫn tuyên truyền với bên ngoài là mình thắng chắc, nhưng những người tình mắt đều nhìn rõ cục diện hiện tại. Hoa Lục thì không cần nói nhiều, họ đã là phía phải âm thầm chịu đau trong cuộc chiến danh dự lần này, chính vào lúc Nhiều Tôn thừa nhận mình lật thuyền trong ống cống tại bệnh viện. Trước kia cô vẫn không biết Trường Thịnh vì sao không giành lấy thời cơ, nhưng màn “đuôi ma” lúc ban ngày đã cho cô một câu trả lời. Chính quyền địa phương đang cần một doanh nghiệp có tư tưởng nghiêm chỉnh để vực dậy khu đất phủ Thân vương. Kết quả, công ty tranh thầu lại là người hết to có ma trước hết, đây đích thực là đại kỵ.

Thế nên, trong cuộc chiến này, Skyline giành được vị trí đầu.

Thương Xuyên và Hoàn Gia Media đang có sự hợp tác, đơn vị đầu tư cho Hoàn Gia lại là Skyline, Thương Xuyên đồng thời lại là người đại diện thương hiệu hoàn toàn mới của thương hiệu H, mỗi một khâu đều không tránh khỏi có can dự với Skyline. Một khi xảy ra sai sót vào thời điểm này thì sẽ tạo nên một sự ảnh hưởng vô cùng tội tệ. Tới lúc đó, Skyline sẽ bị cắt đứt quyền khai thác khu đất phủ Thân vương. Một khi thất bại trong việc thương thảo dự án của Chính phủ thì việc kinh doanh của Skyline tại Trung Quốc sẽ bị ảnh hưởng, tiếp theo đó tạo nên sự thất bại của Skyline trước mặt tổng bộ Lục Môn...

Tường Ly càng nghĩ càng lạnh người. Người ta nói thứ có thể khiến người ta trọng thương thường không phải là dao sắc kiếm dài, mà là dư luận. Giả sử như những gì cô suy đoán là hoàn toàn chính xác, vậy thì người này đã nắm chắc được quân bài mấu chốt, chỉ cần đẩy nhẹ một cái sẽ tạo ra hiệu ứng domino trí mạng.

Thế nên, những điều cô nghĩ đến được thì sao Lục Đông Thâm không nghĩ đến chứ?

Khói thuốc làm mờ đi nét mặt của Lục Đông Thâm. Vốn dĩ là mùi thuốc lá thanh nhả, nhưng qua sự im lặng của anh dần dần lại nảy sinh vài phần kỳ dị, yêu mị. Tường Ly ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu đúng là như vậy, hành vi của Thương Xuyên tới nay càng không thể công khai tùy tiện.”

“Anh lại đang nghĩ đến một chuyện khác.” Lục Đông Thâm lên tiếng: “Nếu đối phương cố tình kích động làm Thương Xuyên giận dữ rồi đòi hủy hợp đồng với Hoàn Gia thì mục đích của đối phương đã đạt được rồi, hà tất phải thêm một hành động tới nay? Phải biết rằng, việc làm của Thương Xuyên tới nay đã hoàn toàn đẩy cậu ta vào thế bị động. Chỉ ít thì cậu ta không thể đường hoàng đòi hủy hợp đồng với Hoàn Gia nữa.”

“Nhưng em cảm thấy Thương Xuyên bị áp lực bởi một khoản tiền bồi thường khổng lồ nên mới thay đổi chủ ý.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lắc đầu: “Đâu phải cậu ta không biết ông chủ của Skyline là ai. Tới nay cậu ta phát điên như vậy, cho dù có đạt được mục đích hủy hợp đồng với Hoàn Gia thì cũng làm tổn hại tới thanh danh của bản thân.”

“Có thể nào cậu ta cảm thấy không thể hủy hợp đồng được nên dứt khoát từ bỏ suy nghĩ giả ma giả quỷ, thẳng thừng trở mặt với em không?” Tường Ly đưa ra một lý do.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, nhìn cô: “Đổi lại là em, liệu em có làm vậy không?”

Tường Ly ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu: “Làm vậy đích thực lợi bất cập hại. Nhưng em nghĩ không ra nguyên nhân nào khác. Muốn biết chân tướng từ miệng Thương Xuyên lại càng khó hơn.” Lý do này đích thực hoang đường. Thương Xuyên là người đã trưởng thành, có thiếu lý trí đến đâu cũng không đến mức hy sinh cả tiền đồ của mình để sống chết một phen với cô chứ?

“Có những lúc khi đi tới cục diện tiến thoái lưỡng nan, cách thức trực tiếp nhất là theo đà mà tiến. Tuy rằng hơi mạo hiểm một chút nhưng vẫn có thể moi ra một chút sự thật.” Lục Đông Thâm nói một câu đầy ẩn ý rồi lại bổ sung thêm: “Chuyện này anh sẽ điều tra.”

Tường Ly gạt đầu.

Trông cô có vẻ mệt mỏi. Cô đứng lên khỏi ghế, lúc ngang qua Lục Đông Thâm, anh đưa tay giữ chặt cổ tay cô lại: “Em làm gì vậy?”

“Tẩy trang, rửa mặt.”

Lục Đông Thâm không buông tay. Anh đập điếu thuốc mới hút được một nửa vào gạt tàn rồi đổi tay kéo cô ngồi lên đùi mình. Anh vòng tay qua eo cô: “Để anh rửa giúp em.”

“Vậy không được.” Tường Ly từ chối dứt khoát.

Lục Đông Thâm khẽ như rồng mây, có vẻ không hiểu.

“Anh có biết vì sao các diễn viên hí kịch lúc trang điểm và tẩy trang ngoài những người cùng ngành diễn ra thì đều né tránh người ngoài không?” Tường Ly cảm thấy nhìn anh từ góc độ này, từng đường nét lại càng tuần tú bội phần, nhất là sống mũi cao thẳng tắp, còn đẹp hơn cả mũi giả. Thi thoảng cô lại

thầm cảm thán trong lòng: Trên đời sao lại có một người đàn ông đẹp trai đến thế chứ?

“Anh tình nguyện lắng nghe.”

Tường Ly giờ tay ra chạm lên mũi anh và nói: “Diễn viên kịch sau khi được bôi lớp phấn nền, cả khuôn mặt sẽ trắng toát trông rất kinh người. Mặt có đẹp cách mấy cũng giống như ma vậy, ngay cả đôi lông mày cũng trắng nhợt. Mà đến khi tẩy trang lại càng thảm không kể xiết. Những người ngoài ngành nhìn qua kiểu gì cũng có bóng ma tâm lý. Em không muốn anh bị ám ảnh.”

“Anh đâu có yếu đuối đến vậy.” Lục Đông Thâm cười: “Xấu hay đẹp chẳng qua cũng chỉ là một lớp da người, làm sao khủng khiếp bằng nhân tính?”

“Câu này nói thật là thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm giờ tay cọ lên sống lưng cô: “Trong xã hội văn minh càng cao, con người biết khoác lên mình những bộ trang phục đạo mạo đảng hoàng, nhưng dưới lớp trang phục ấy là gì thì chẳng ai biết cả.”

“Anh nói vậy làm em nhớ tới Thai Quốc Cường đấy.” Tường Ly mệt mỏi dựa vào người anh: “Chẳng phải sáng nay lúc nói chuyện điện thoại em đã bảo với anh là em phát hiện được một vài chuyện của Thai Quốc Cường sao, chính là chuyện giữa ông ta và vợ mình.”

Lục Đông Thâm nghe xong bèn hỏi: “Chuyện của nhà người ta em còn quan tâm à?”

“Vợ ông ta từ lúc ở phủ Thân vương trở về cứ đổ bệnh liên miên, Thai Quốc Cường thì luôn cho rằng em có khả năng trừ ma diệt quỷ. Em cũng tới đó xem sao. Không giống như giả vờ đầu, ánh mắt rời rạc, vừa nhìn là biết bà ta cũng đã chịu một sự đả kích khủng khiếp. Đương nhiên, điều em muốn nói là quan hệ giữa Thai Quốc Cường và bà ta cơ.” Tường Ly ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lục Đông Thâm và nói: “Từ trước đến nay, người ngoài đều nghĩ rằng tình cảm giữa Thai Quốc Cường và phu nhân rất tốt đẹp. Hai người họ khi xuất hiện ở những nơi công cộng cũng cực kỳ ân ái. Nhưng thực tế là, quan hệ giữa họ chẳng ra sao cả.”

“Chuyện này mà em cũng gửi ra được?” Lục Đông Thâm có phần kinh ngạc.

“Là em quan sát ra được.” Tường Ly nói: “Phòng của bà Thai tuy rộng nhưng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chỉ có đồ đạc của một mình bà ấy. Hai người họ ngủ riêng đó. Trong nơi ở không có dép lê của nam giới sử dụng thường xuyên, điều này khiến em thấy rất kỳ lạ. Lê nào Thai Quốc Cường về nhà mà vẫn đi giày ở ngoài? Một chết đi được. Chứng tỏ thật ra ông ta rất hiếm khi về nhà. Cộng thêm việc trước kia chẳng phải em đã cho Thai Quốc Cường một miếng hương cổ sao? Mùi hương của nó duy trì rất lâu. Cho dù không còn cháy nữa, mùi hương cũng sẽ vẫn vút trong không khí mấy tháng liền. Em không nghĩ thấy mùi hương đó ở nhà ông ta, điều này càng chứng tỏ thường ngày ông ta không hay đến đó ở.”

Lục Đông Thâm nhíu mày: “Chuyện này cũng khiến anh khá bất ngờ đấy.” Thai Quốc Cường và phu nhân tình cảm tốt đẹp là chuyện được tất cả mọi người công nhận.

“Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ. Trên đời này có bao nhiêu chính khách nổi tiếng hay doanh nhân thành đạt giả vờ hạnh phúc chứ? Chẳng qua là muốn giữ hình tượng tốt thôi?” Tường Ly thở dài, nhưng chạm phải vết thương, cô lại nhíu mày: “Vợ của Thai Quốc Cường cũng coi như xui xẻo. Em đang nghĩ có phải lúc đó bà ta hoa mắt nhìn nhầm không, hay thật sự có kẻ giả ma giả quỷ? Ví dụ như, thật ra hôm đó người ta bà ta nhìn thấy là Thương Xuyên?”

~Hết chương 166~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Cho tới chết [2212 chữ]

Hạ Trú à Hạ Trú, em đừng là yêu tinh đấy...

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm chỉ toàn là một màu đen hỗn độn không rõ ràng, giống như một hồ đen lừng lờ nơi tận cùng vực trử, lạnh lẽ tồn tại và âm thầm nuốt trọn mọi thứ. Anh yên lặng nghe hết những lời Tường Ly nói rồi lên tiếng: “Bất luận là Thương Xuyên hay là một ai khác, có thể nghĩ tới chuyện giả ma giả quỷ thì chứng tỏ họ đã cùng đường bí lối rồi. Việc này ngược lại không đáng sợ.”

Tường Ly tí mĩ ngẫm lại lời anh nói, bỗng nhiên cảm thấy đúng là như thế thật.

“Nói về em đi.” Lục Đông Thâm chuyển đề tài.

Tường Ly nhìn anh, không hiểu.

“Vết thương của em còn đau không?”

Tường Ly thở dài: “Không đau, cũng đâu phải một vết thương sâu lắm, trước kia em còn từng chịu những vết thương nghiêm trọng hơn thế này nữa. Em chỉ cảm thấy thương cảm, nghĩ bụng thời gian thật sự rất tàn nhẫn, cứ thế chia tách tình cảm thành muôn ngàn mảnh nhỏ. Anh không biết đâu, ban này ở trên sân khấu, khi nhìn thấy ánh mắt của Thương Xuyên em đã nghĩ nếu giết người không phạm pháp thì cậu ta nhất định sẽ giết chết em.”

Lục Đông Thâm cười khẽ.

“Không nói nữa.” Tường Ly đau lòng, một là không muốn nghĩ quá nhiều tới chuyện của Thương Xuyên, hai là sợ Lục Đông Thâm sẽ thật sự tìm Thương Xuyên tính sổ. Cô định đứng dậy nhưng Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại: “Đừng vội tấy trang, để anh ngắm một chút.”

Anh quan sát kỹ khuôn mặt đã được tô vẽ tỉ mỉ của cô. Chân mày hơi nhướn lên toát ra một vẻ xinh đẹp, gương mặt như bông hoa đào, đôi mắt như đựng cả xuân tình, bờ môi hồng như cánh anh đào lấp ló, một người con gái đẹp như tranh vẽ. Tường Ly bị anh nhìn đến nỗi không tự nhiên. Cô muốn quay mặt đi, Lục Đông Thâm liền giơ tay vịn về khuôn cằm nhọn của cô: “Nếu sống ở thời xưa, chỉ riêng gương mặt này thôi đã đủ trở thành trụ cột sân khấu rồi.”

“Hát kịch dựa vào bản lĩnh thật sự, sao có thể chỉ dựa vào một gương mặt để qua ngày chứ?”

“Đào kép hát kịch cho đàn ông xem. Em nghĩ đàn ông nghe kịch chặc?” Lục Đông Thâm buông tay, từng khớp ngón tay khẽ cong lại cọ cọ qua đôi mày của cô: “Đám đàn ông say mê đôi mắt của đào kép, đôi môi của đào kép.” Ngón tay anh kéo thẳng một đường từ trên xuống dưới, cuối cùng đặt lên eo cô: “Cơ thể của đào kép.”

Tường Ly cảm thấy ngón tay anh giống như châm một mồi lửa, bắn lên quần áo của cô, thiêu đốt da thịt cô. “Một chuyện nhả nhận như vậy sao vào mắt anh lại trở nên đôi vị cơ chứ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Anh chưa từng biết là em cũng hát được hí kịch.”

“Hồi trẻ em từng học.”

Lục Đông Thâm nhướn mày: “Hồi trẻ? Bây giờ em cũng chỉ là một cô nhóc vất vả chưa sạch.”

“Ý em nói là hồi trẻ hơn nữa ấy.” Tường Ly mỉm môi.

Lục Đông Thâm thu cánh tay lại: “Khi nào hát cho anh nghe?”

“Anh thích nghe hí khúc?”

“Nếu là em hát, anh nghĩ anh sẽ rất thích.” Lục Đông Thâm kéo cô lại gần, ngữ khí trầm trầm: “Một cô gái đẹp như tranh dễ khiến đàn ông si mê nhất, đồng thời cũng khiến đàn ông cảm thấy nguy hiểm.”

Hơi thở của hai người đan cài vào nhau, Tường Ly cảm thấy hụt hơi: “Em đâu có hại anh.”

“Không liên quan đến ám hại tính mạng, nhưng cũng trí mạng.” Lục Đông Thâm giơ tay phủ lên gáy cô, ngón cái gõ nhẹ nhẹ như có như không: “Một người có thể khiến anh say mê thì cũng có thể khiến người đàn ông khác say mê. Cùng là đàn ông, anh dĩ nhiên có thể hiểu được bên trong ánh mắt Nhiều Tôn nhìn em có thứ gì.”

Là dục vọng

Là dục vọng thăng thần nhất của đàn ông đối với phụ nữ.

Đây là thứ tình cảm bùng nổ từ trong cốt tủy, là tình cảm nguyên thủy nhất của loài người. Anh có, Nhiều Tôn cũng có.

Tường Ly chờ người.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười, anh đặt ngón tay cái lên môi cô: “Hong nhan họa thủy.” Anh kéo đầu cô xuống, đôi môi gần như dính vào cô: “Anh chưa bao giờ có suy nghĩ này với bất kỳ cô gái nào. Chỉ muốn giấu người đó ở nhà, dành cho một mình anh hưởng thụ. Thế nên Hạ Trú à Hạ Trú, em đúng là yêu tình đấy.”

Tình cảm nam nữ vốn dĩ là chuyện thuận theo tự nhiên, xưa nay anh luôn cho là như vậy. Chuyện tình cảm cũng không thể cưỡng cầu. Hai người có thể đến với nhau hay không phải xem duyên phận, xem tạo hóa. Anh không hà khắc với tình cảm, cũng không cưỡng ép duyên phận. Thế nên bao năm nay anh vẫn sống rất “tĩnh tâm”, thuận nước thuận thuyền. Anh cảm thấy mình có đủ sự tôn trọng với phái nữ. Không dùng tiền bạc để dụ dỗ, cũng không cưỡng đoạt của ai. Chuyện gì cũng là đôi bên tình nguyện, không những những dây dưa, không níu kéo, cù cưa.

Đô thị hiện đại, thời gian gấp rút và áp lực công việc khổng lồ khiến chuyện tình nam nữ mang tính chất như những bữa ăn nhanh.

Nghiêm túc nói chuyện yêu đương là điều anh chưa từng nghĩ tới. Dành thời gian và tâm sức vào một con người, chiều chuộng cô ấy, bao dung cô ấy, hóa ra anh vẫn cảm thấy ngọt ngào. Cảm giác yêu đương đối với anh mà nói vừa xa lạ vừa tuyệt vời, giống như một viên kẹo ngày nào cũng ngậm vào miệng, cho dù chỉ là nhớ tới cô, anh cũng không nhịn được cười.

Nhưng chính vào hôm nay, tâm tư của anh đã thay đổi.

Trên thương trường, ai ai ở sau lưng cũng coi anh như lang sói. Đó là sự theo đuổi và chiếm hữu bẩm sinh đối với chiến thắng đã ngấm vào cốt tủy, chảy tràn trong máu thịt của anh. Đây chính là người nhà họ Lục, sự ôn hòa nhã nhặn chẳng qua chỉ là bề ngoài, cường đoạt và bất chấp thủ đoạn mới là sự khắc họa chân thực nhất.

Anh muốn để lại sự dịu dàng cho cô, trở thành một người tình đủ dịu dàng và chu đáo. Nhưng bây giờ anh lại không kiểm soát được cảm giác muốn chinh phục và muốn cường đoạt bản chất của mình. Càng ở bên cạnh cô lâu hơn, anh càng muốn kiểm soát. Cô bị người ta nhìn chòng chọc như hổ đói, anh thà bóp chết cô trong lòng mình cũng không nhường cho người khác.

Thật ra tối nay Tường Ly đã cảm nhận được sự đè nén cảm xúc của anh. Tuy rằng anh vẫn cười nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn nặng nề. Cảm giác này khiến cô không thoải mái, nhất là lời anh nói, giống như đè một tảng đá nặng lên lòng cô. Nếu cô đã chủ động nhắc tới Nhiều Tôn, thì cô có né tránh cũng chẳng còn ích gì. Cô bèn nói: “Việc anh ta xuất hiện trong bệnh viện em cũng rất bất ngờ. Anh cũng thấy đấy, em không chủ động liên lạc với anh ta.”

“Lỗi không phải do hoa mà là con ong luôn tâm tâm niệm niệm bông hoa ấy.” Ngón tay Lục Đông Thâm hướng tới cổ áo cô. Loại áo dài trắng này vốn chỉ là áo mặc lót trong, cổ áo chỉ cần kéo nhẹ một chút đã hơi lỏng ra. Trên hõm vai là vết thương đã được băng bó, xuống dưới nữa là làn da trắng lóa mắt.

“Thật ra đối với Nhiều Tôn, em thật sự không có gì phải giải thích, hôm nay đơn thuần chỉ là trùng hợp.”

“Vậy trước hôm nay thì sao?”

Sóng mắt Tường Ly khựng lại.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô: “Em có gặp mặt cậu ta không?”

Trong đôi mắt anh như thấm một nụ cười lại giống như ẩn giấu một sự nguy hiểm. Cô bất chợt nhớ tới con sói vương trên núi Kỳ Thần, thâm trầm vô cùng, khiến người ta không lạnh mà run. Cô chưa từng nghĩ sẽ lừa gạt anh, nhưng lần này cô lựa chọn không nói thật.

“Không có.”

Bàn tay Lục Đông Thâm áp sát ngực cô. Theo độ cong, ngón tay cái chạm nhẹ lên vết đỏ nhức mắt đó. Dấu vết mới có vẻ như che đi dấu vết cũ một cách hoàn hảo, nhưng bóng hình của dấu vết cũ vẫn lưu giữ lại một cách vừa phải, giống như một sự khiêu khích đối phương dành cho anh. Anh cười: “Không gạt anh?”

Tường Ly kim nén nhịp thở, nhìn vào mắt anh: “Không có.”

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy Lục Đông Thâm gia tăng thêm sức mạnh nơi đầu ngón tay, ấn lên trái tim cô. Đau chết người, tưởng chừng chỉ muốn ấn nát trái tim cô. Cô cố nhịn đau, mím chặt môi.

Cô biết câu nói này giống như tự lừa mình lừa người, dấu vết trên ngực cô sao không phải là bằng chứng cho việc cô nói dối? Nhưng cô hiểu rõ, một khi mình sống chết không thừa nhận, thì đàn ông sao lại không chấp nhận tự lừa mình lừa người?

Lát sau, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông tay.

Cô cũng thảnh thơi phào một hơi, lồng ngực đau đến nóng rất.

“Anh tẩy trang cho em.” Ngữ khí của Lục Đông Thâm lại khôi phục vẻ dịu dàng ban đầu. Anh kéo cô ngồi quỳ xuống sô pha.

Cô gạt đầu, đang định kéo kín cổ áo lại thì Lục Đông Thâm lại nói: “Đừng động đây, cứ để thế đợi anh.” Dứt lời, anh đứng lên, đi vào nhà vệ sinh lấy nước.

Tường Ly áo quần xộc xệch, cực kỳ thảm hại. Cô cúi đầu, trên ngực lại có thêm một dấu tay. Cô cảm thấy ngạt thở, ngón tay của Lục Đông Thâm như ấn thẳng lên trái tim cô. Anh không nói một câu tức giận, càng không nổi nóng với cô, nhưng càng dịu dàng như vậy lại càng khiến cô không sao thở nổi, đồng thời không thể phản kháng.

Giống như một chiếc túi chụp lên đầu cô, dần dần rút hết không khí, kín như bưng, cho tới khi, cô chết.

~Hết chương 167~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Nhà họ Lục các anh có phải đều mắc bệnh sạch sẽ không? [2203 chữ]

Chính tôi đã bị anh họ anh ngang nhiên biến thành tiểu hoàng tử của hộp đêm đấy.

Đã quá ba tuần rượu.

Buổi tiệc được chuyển từ bàn rượu qua hộp đêm.

Màn đêm xé toạc mọi đạo mạo đứng đắn, địa điểm “tửu sắc sinh hương” cũng là nơi ngợp trong vàng son, xa hoa đồi trụy.

Thieu Hoa Môn là một trong những hộp đêm xếp hàng đầu ở thành phố Tô Châu. Một vùng đất đã thấm nhuần lịch sử văn hóa hàng ngàn năm nên đến cái tên của hộp đêm cũng tao nhã đến thế. Trong phòng kín, vài vị khách đã say lướt khứơt, trái ơm một cô, phải ơm một cô. Các cô gái tiếp rượu mỗi người một vẻ, quần áo xộc xệch hoặc đang dựa hoặc đang ngã vào người đàn ông.

Có người đứng riêng rót rượu, nhìn thấy cốc của ai đã cạn thì quỳ xuống trước, rót đầy ly rượu. Cô ấy cũng là một cô gái xinh xắn, nhưng không lên sân khấu, cũng không tiếp rượu, sau khi rót đầy cô ấy cũng qua một bên chờ đợi.

Trong lòng Dương Viễn ơm một cô gái, sóng mắt như nước hồ thu, làn da trắng trẻo. Chiếc váy quây đen không thể che giấu hết được những gì đang rực rịch ủa ra nơi vòm ngực. Sau khi dứt rượu cho Dương Viễn uống cạn, cô ấy nép vào lòng anh như nước, nũng nịu nói: “Lòng ngực của ông chủ rắn chắc quá.”

Dương Viễn cả người phóng đảng, nở nụ cười xấu xa: “Anh còn bộ phận khác rắn chắc hơn đấy, muốn thử không?”

Cô gái nghe xong hiểu rõ, nhưng không ngượng ngùng mà ngược lại càng dịu dàng như nước: “Anh đáng ghét.” Sau khi cốc rượu được rót đầy, cô gái ấy lại đưa ly rượu lên môi Dương Viễn rồi nói: “Được phục vụ ông chủ là vinh hạnh của em.” Cô gái liếc mắt lên nhìn các chị em khác của mình, họ bị mấy người đàn ông bụng bia, đầy mỡ vờn vờ trong lòng như đang nhào mỵ vậy là cô gái lại tự thấy mình may mắn. Vị ở trước mắt đây có thể nói là “ngọc thụ lâm phong”, lại có một vóc dáng đẹp. Những cô gái làm nghề như họ nhìn người nhìn vóc dáng, một người đàn ông như thế nào, khi lên giường liệu có ổn không, họ nhìn người nào chuẩn người nấy.

Vị mà cô ấy đang phục vụ, không cần nhìn cũng biết tính cách phong lưu bẩm sinh, là loại con gái thích nhất, nhưng không thể động lòng được, nếu động lòng sẽ bị tổn thương. Còn về người kia... Cô gái dùng ánh mắt liếc liếc, đáng người thẳng tắp mượt mà, cơ thể cũng khỏe mạnh rắn rỏi, dĩ nhiên cũng sẽ khiến con gái si mê, nhưng tâm tư thì khó đoán, khiến người ta hoang mang sợ hãi.

Dương Viễn thấy cô gái trong lòng mình liếc ngang cũng ngó lên nhìn Lục Khởi Bạch đang ngồi ngay gần đó. Anh ta không gọi cô gái nào tiếp rượu, chỉ cầm cúi uống hết rượu trong cốc của mình. Uống xong, cô gái rót rượu lại lập tức rót đầy. Cả căn phòng này, e rằng ngoài Lục Khởi Bạch nghiêm túc uống rượu ra thì ai cũng lấy rượu làm niềm vui. Thế nên rượu của người khác cứ từ từ mới rót, cô gái rót rượu bèn thẳng thừng đứng sang bên cạnh Lục Khởi Bạch để phục vụ riêng.

Lâu dần, Lục Khởi Bạch thấy cô gái trước mặt mình cứ phải quỳ dưới đất như thế cũng không đành lòng, bèn ném cho cô ấy một chiếc đệm đặt dưới đầu gối.

Dương Viễn cười, rồi đẩy cô gái trong lòng ra: “Đi, ra mời rượu cậu chủ Lục.”

Cô gái ấy bò qua như một con rắn.

Cô ấy đang định áp sát Lục Khởi Bạch thì anh ta nhú mày, giờ tay lên, ngăn cản sự dính dáp, ngả nghiêng của cô gái. Cô ấy quay đầu nhìn Dương Viễn, sắc mặt có phần ngượng ngập hơn nhiều. Dương Viễn vẫn ngậm cười từ đầu tới cuối, dùng ánh mắt ra hiệu về phía ly rượu. Cô gái bèn giờ tay lên, đưa ly rượu tới bên môi Lục Khởi Bạch.

Lục Khởi Bạch hơi quay mặt đi, tiện thể đón lấy ly rượu, không cần cô ấy mớm, cứ thế tự mình nốc cạn. Cô gái thấy vậy nũng nịu, ngắt một quả nho xuống: “Cậu chủ Lục, thế thì người ta dứt hoa quả cho anh vậy.” Nói rồi, cơ thể như không xương ấy lại chuẩn bị áp sát.

Lục Khởi Bạch dùng ly rượu vững vàng chặn cô ấy lại, ngăn cản ý định để cô ấy dựa vào lòng mình, hờ hững lên tiếng: “Hết rượu uống rồi, đi mở rượu.”

Cô gái đứng dậy đi mở rượu với vẻ không mấy tình nguyện.

Dương Viễn xem trò vui cũng đã xem xong, bèn cầm cốc rượu ngồi xích qua, cười nói: “Sao hả? Mấy cô gái ở đây không cô nào lọt vào mắt xanh của cậu chủ Lục à? Người vừa bị anh đuổi đi là hoa khôi ở đây đấy.”

Lục Khởi Bạch cầm một quả nho trên đĩa lên, tiện thể liếc nhìn sang sô pha đối diện. Mấy vị khách kia đang chơi rất hăng, không những các cô gái áo quần xộc xệch mà chính họ cũng bắt đầu cởi cúc áo, kéo khóa quần. Còn có một tay họ Hứa tai to mặt lớn. Hắn đồ cả một cốc rượu đầy vào khe ngực của cô gái, cả khuôn mặt vui vào lòng cô gái mà liếm láp.

Anh ta thu ánh mắt lại, chậm rãi tước vỏ nho: “Bẩn.”

Dương Viễn cười sáng khoái: “Tôi nói này, nhà họ Lục các anh có phải đều mắc bệnh sạch sẽ không?”

“Phải mà cũng không phải.” Lục Khởi Bạch ăn nhọ. Đang định rút khăn giấy thì cô gái quỳ dưới đất đã tỉnh mắt đưa khăn giấy cho anh ta. Anh ta đón lấy, thản nhiên nói: “Ít nhất thì tôi vẫn đến được mấy chỗ này. Nếu đổi lại là ông anh họ của tôi, e là nửa bước cũng không tiến vào.”

Dương Viễn nghĩ kể cũng phải. Ở Trung Quốc, tiếp khách tới tối khuya, không đến vũ trường thì cũng đi hộp đêm. Nhưng phàm gặp phải tình huống này, Lục Đông Thâm đều chuẩn rất lẹ, gọi anh đi thay. Nếu không phải là bạn học nhiều năm, biết được Lục Đông Thâm mắc bệnh sạch sẽ, anh sẽ nghĩ rằng cậu ta không quen với kiểu làm ăn ở Trung Quốc.

“Câu nói này đúng là không sai. Chính tôi đã bị anh họ anh ngang nhiên biến thành tiểu hoàng tử của hộp đêm đấy.” Dương Viễn cố tình tỏ ra ảm ức, rồi ngậm ngùi nói tiếp: “À, không đúng. Hồi ở Thương Lãng, Lục Đông Thâm cũng đã từng vào hộp đêm rồi mà. Lúc đó cậu ta đã dùng 999 bông sen vàng làm rung chuyển cả cơ ngơi của Đàm Diệu Minh. Kể ra ông anh họ anh cũng chẳng tốt với anh em gì cả, chỗ của Đàm Diệu Minh đâu phải ai muốn vào cũng được? Có một cơ hội mở mang tầm mắt như vậy mà lại chẳng nhớ đến tôi.”

Rượu mới đã được mở ra, cô hoa khôi kia cũng không muốn tự kiếm thêm nhục nhã, lại tiếp tục nép vào một bên Dương Viễn. Ly rượu được rót đầy, Lục Khởi Bạch không uống ngay mà cầm lên tay đùa nghịch. Anh ta trầm ngâm giây lát rồi cười khê: “Không khó giải thích, anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.”

“Ý anh là Tường Ly, à không, cô nhóc Hạ Trú kia là ả mỹ nhân?” Dương Viễn cười hờ hờ hai tiếng, dường như vẫn còn nhớ lần bị cô nhóc đó chặn trong nhà vệ sinh đến không dám đi tiêu: “Trên đời này e rằng chỉ có ông anh họ của anh mới có thể ‘hàng phục’ cô ấy thôi.”

Lục Khởi Bạch nhấp rượu: “Hạ Trú... đích thực là một cô gái không đơn giản.”

Dương Viễn nghe ra ý khác sau câu nói ấy: “Ý của anh là cô ấy đúng là Hạ Trú thật?”

“Anh họ tôi chưa bao giờ đánh trận nào không chắc chắn. Nếu anh ấy đã lấy danh nghĩa của Hạ Trú để vớt cô ấy từ Thương Lãng về thì chỉ có thể chứng tỏ cô ấy chính là Hạ Trú năm xưa, một bậc thầy về mùi hương hiếm có.”

Dương Viễn nói bóng gió: “Tôi cũng ít nhiều nghe nói về một vài chuyện của Hạ Trú, hình như có rất nhiều thị phi dị nghị.”

“Chẳng qua vụ án bí ẩn vẫn còn lẫn lộn xung quanh cô ấy. Thêm nữa là cô ấy hay qua lại trong giới thương nhân, thủ đoạn quan hệ cũng không tồi, trong đó đồn đại nhiều nhất chính là cô ấy từng được một đại gia bao nuôi.” Lục Khởi Bạch đặt ly rượu xuống, khoe môi mỉm cười: “Cũng thú vị lắm, nghe nói người giàu có này còn là người của Lục Môn.”

Dương Viễn rất lâu sau mới “hả” một tiếng.

“Những chuyện khác thì tôi không rõ nữa.” Lục Khởi Bạch nâng ly lên uống cạn, cô gái bên cạnh lại rót đầy rượu.

Nét mặt Dương Viễn nặng nề. Một lúc lâu sau, anh đón lấy ly rượu cô hoa khôi đưa tới rồi mới nhìn Lục Khởi Bạch, hỏi với vẻ trầm tư: “Dự án Giang Nam Xuân coi như cũng đã ổn định, tiếp theo thì sao? Anh định ở lại Trung Quốc đích thân quản lý hay giao cho tổng giám đốc?” Anh không nhắc đến chuyện của Hạ Trú nữa, dù sao cũng chỉ là những tin đồn bóng gió, tuy rằng câu nói của Lục Khởi Bạch khiến anh mơ hồ cảm thấy bất an.

Lục Khởi Bạch nói: “Vẫn nên đích thân quản lý là hơn. Dự án Giang Nam Xuân dầu sao cũng do một tay tôi gây dựng, là tâm huyết của tôi, bỏ không đành lòng.”

“Bảng thành tích của anh đã đẹp lắm rồi. Trước mặt mấy vị cổ đông ở Lục Môn, anh còn được yêu quý hơn tên Lục Đông Thâm kia.” Dương Viễn bình thản nói.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: “Tôi không đáng nhắc đến, còn phải học hỏi anh họ rất nhiều. Mấy vị cổ đông của Lục Môn đều là những người chứng kiến anh họ khôn lớn trưởng thành, yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi. Anh ấy là người thừa kế chiếc ghế Chủ tịch của Lục Môn, trọng trách trên vai dĩ nhiên sẽ nặng hơn một chút.”

Dương Viễn đang định lên tiếng thì nghe thấy một loạt những tiếng quát tháo vang lên từ sô pha đối diện: “Mày tưởng mày là cái thá gì? Xị mặt ra với ông mày phải không? Có tin hôm nay ông khiến mày không bước ra khỏi cánh cửa này được không?”

~Hết chương 168~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 169: Những gì nhưng nhớ đều là Lục Đông Thâm [2384 chữ]

Diện mạo vẫn không đẹp lắm nhưng mùi vị cũng không tệ đâu.

Chính là vị khách họ Hứa ban nãy đã đổ rượu lên người các cô gái phục vụ. Nhìn từ góc này, kiểu tóc Địa Trung Hải của ông ta trông vô cùng hỗn loạn, ưỡn bụng ra, mặt đầy nộ khí. Cô gái đang phục vụ ông ta ôm chặt lấy nửa thân dưới, quỳ xuống đất, không ngừng van xin. Các vị khách hàng khác chỉ coi như nhìn thấy một trò đùa, khiển trách cô gái kia không hiểu chuyện.

Đã xảy ra chuyện gì tất cả vừa nhìn đã hiểu ngay.

Vị khách họ Hứa sau khi hứng thú lên liền bắt đầu giở trò để hành hạ cô gái. Đầu tiên là đổ rượu lên người cô ấy, gọi vui là “hút mùi hương phụ nữ”; sau đó lại nhét đá vào trong người cô ấy, nói với mọi người rằng đây gọi là “ngọc khiết băng thanh”. Cô gái bị hành hạ tới mức chịu không nổi bèn nổi đóa với ông ta. Ông ta sống chết ép cô gái cỡi vầy ngồi lên chai bia. Vùng bị thương toàn là những phần mềm của con gái. Cô gái không làm, thế là vị khách họ Hứa đã nổi nóng.

Dầu sao Dương Viễn cũng là người mời khách, không muốn mọi chuyện trở nên ảm ỉ vì vậy đã tiến lên khuyên nhủ vài câu. Tay họ Hứa kéo khóa quần xuống, giật lấy tóc của cô gái: “Phục vụ ông mày thật tốt thì ông mày sẽ tha cho! Đừng tưởng mày ở đây ghê gớm cỡ nào, có ghê gớm chẳng phải vẫn cúi đầu trước tiền bạc đây sao?”

Dương Viễn lại vỗ về mấy câu rồi quay lại chỗ ngồi, uống cạn rượu trong ly.

Cô gái đó không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn phải vùi đầu vào giữa khe quần của ông ta. Gã họ Hứa dựa vào sô pha, thoải mái bật ra những tiếng hừ hừ: “Vây mới phải chứ. Mày làm nghề gì mày còn không biết sao? Lúc cần thiết vẫn phải cúi đầu trước ông đây.”

Sắc mặt của Lục Khởi Bạch không tốt cho lắm. Anh ta cầm chặt ly rượu trên tay, ngira cổ uống cạn, đang định đứng lên thì bị Dương Viễn giơ tay giữ chặt lại: “Anh làm gì vậy?”

“Quá đáng rồi, còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện.”

Dương Viễn rót rượu cho anh ta: “Có thể xảy ra chuyện nhưng không thể xảy ra chuyện lớn. Mấy cô gái vào đây làm có ai không học được cách nhẫn nhịn? Các vị khách tới đây chơi thật sự không hiểu quy tắc thì cũng sẽ có người ra mặt giải quyết êm thấm. Anh cứ yên tâm uống rượu của mình đi.”

Lục Khởi Bạch hạ thấp giọng, tỏ vẻ không vui: “Anh không nghe ra ông ta đang bóng gió chửi vào mặt chúng ta sao?”

“Nghe ra rồi, vậy thì sao chứ?” Dương Viễn bật cười: “Đâu phải anh không biết thời buổi này việc rút được tiền từ hầu bao của người khác ra vốn dĩ đã không dễ dàng. Ban nãy ở trên bàn rượu anh lại ra điều kiện gắt như thế, người ta oán thán giận dữ một chút cũng là chuyện bình thường thôi. Làm ăn trong nước là như vậy, quen rồi sẽ đỡ thôi. Anh mặc kệ ông ta thích mắng chửi gì thì mắng, đáng nào hợp đồng cũng đã được ký rồi.”

Lục Khởi Bạch cúi đầu uống rượu, không nói gì nữa.

“Về điểm này anh thật sự vẫn nên học hỏi anh họ của anh một chút.” Dương Viễn cười ha ha: “Khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc làm ăn trong nước cũng từng bị người ta chỉ thẳng vào mũi mà mắng, ở ngay trước mặt rất nhiều người, muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu. Hôm nay anh gặp chút chuyện vụn vặt này cũng là khá rồi, chỉ ít gã họ Hứa đó không dám chửi thẳng vào mặt anh.”

Sắc mặt Lục Khởi Bạch vẫn sa sầm từ đầu tới cuối.

Một hồi tới tận khi trời gần sáng, người nào cần đưa về đều đã đưa hết, Dương Viễn ngã ngay xuống chiếc giường lớn của khách sạn. Một lúc sau, anh bò dậy với lấy di động, ấn một dãy số gọi đi. Sau khi đầu kia bắt máy, anh lên tiếng: “Lục Đông Thâm, cậu chưa đi ngủ hay là bị tôi ồn ào đánh thức vậy?”

“Vừa kết thúc buổi họp trực tuyến với phía tổng bộ, có chuyện gì thì nói đi.” Ở đầu kia, giọng Lục Đông Thâm nghe có phần mệt mỏi.

“Công việc làm mãi cũng chẳng hết. Nếu đang có người đẹp ở bên thì phải kịp thời hưởng thụ khoái lạc mới đúng.” Dương Viễn lảm bả lảm bảm.

“Cúp máy.”

“Ấy đừng đừng đừng.” Dương Viễn ngồi bật dậy: “Tôi gọi điện tới là để báo cáo công việc với cậu đấy.”

Đầu kia cất giọng trầm thấp: “Dương Viễn, cậu bị bệnh phải không? Ba rưỡi sáng mà cậu còn gọi điện tới báo cáo công việc?”

Dương Viễn uể oải đáp: “Báo cáo công việc cậu có thể không nghe nhưng chuyện liên quan đến Hạ Trú không lẽ cậu lại không muốn nghe?”

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát: “Nói đi.”

“Nói về dự án Giang Nam Xuân trước đi. Hôm nay tôi đã theo dõi sát sao quá trình ký hợp đồng của hai bên, tóm lại là ván đã đóng thuyền. Nói thêm về con người Lục Khởi Bạch đi. Cũng không biết cậu ta thật sự bộc trực hay đang âm thầm che giấu nữa.” Dương Viễn kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong hộp đêm cho Lục Đông Thâm nghe: “Khi bàn chuyện làm ăn thì chủ động đảm trách, nhưng nếu nói cậu ta không hiểu nhân tình thế thái thì tôi cũng không tin.”

“Ồ trong mắt một vài cổ đông lão thành, Khởi Bạch đích thực là người nghe lời nhất.”

Dương Viễn phì cười: “Nói một cách khác, họ muốn nâng đỡ một người dễ kiểm soát lên chăng?”

“Khỏi Bạch trông bề ngoài có vẻ giống như một con dê hiền hòa không tranh đấu, nhưng thực chất lại là một con sói không chịu nổi gông cùm.”

Dương Viễn nhích người về phía đầu giường, tựa hẳn đầu lên: “Thường ngày tôi cũng nghĩ, cậu là con trưởng của Chủ tịch Lục Môn, lại có được nhiều thành tích như vậy từ khi còn rất trẻ, góp thêm không ít thành tựu cho toàn thể Lục Môn. Bất luận xét về mặt lợi ích hay về tình người thì đáng nhẽ cậu phải là nhân tố dự bị được các cổ đông yêu quý nhất chứ, sao mọi chuyện cứ đi ngược lại lòng người nhỉ? Bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu ra. Đồi lại tôi làm một cổ đông kỳ cựu tôi cũng sẽ đề phòng cậu. Con người cậu nhìn mọi người, nhìn công việc đều quá chuẩn xác, quá độc, thủ đoạn làm việc nói dễ nghe thì là dứt khoát rành mạch, nói khó nghe thì là tàn nhẫn thâm độc. Một khi nâng cậu lên vị trí cao nhất, cho dù là một cận thần đắc lực cũng rất khó kiểm được chút hơi từ phía cậu. Bản thân họ ai cũng phân chia các nhánh quyền lực của riêng mình, dĩ nhiên phải bảo vệ lợi ích của mình trước tiên.” Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Sau này cậu thật sự nên xem thêm các bộ phim truyền hình, một vị Thái tử trước khi đăng cơ mà hào quang chói lòa quá không phải chuyện hay ho gì đâu.”

“Nói năng vớ vẩn cái gì vậy, nói chuyện tiếp theo đi.”

Dương Viễn bật cười: “Tôi thấy cậu quan tâm nhất chính là chuyện tiếp theo phải không? Được, tôi cũng không lãng phí thời gian nữa. Đây, cô nhóc kia đang ngủ bên cạnh cậu đấy à?”

“Tôi đang ở công ty.” Lục Đông Thâm cất giọng lạnh lẽo.

“Không phải chứ?” Dương Viễn lại ngồi dậy ngay lập tức, sống lưng thẳng tắp: “Lục đại thiếu gia à, có phải cậu có khiếm khuyết gì về mặt sinh lý không? Lúc trước có Trần Du cậu đã không quan hệ rồi. Giờ đã có Hạ Trứ, cậu vẫn để người ta chán đơn gối chiếc?”

“Cậu nói linh tinh cái gì vậy?”

Dương Viễn cố nhịn cười: “Được được được, tôi hỏi đại câu đó là sợ cô nhóc kia nghe thấy thôi. Cô ấy giờ dao lên, ngộ nhờ cắt phếng mất linh kiện nào đó trên người tôi thì phải làm sao hả? Nói thật đi, cậu biết được bao nhiêu chuyện về quá khứ của cô ấy?”

“Dương Viễn, tốt nhất cậu hãy đi thẳng vào vấn đề chính. Tôi không có nhiều thời gian rảnh để cùng cậu quay ngược thời gian, tìm lại ký ức đâu.”

Dương Viễn đã sớm quen với thái độ này của anh: “Được rồi. Vậy thì tôi nói thẳng. Nếu Tưởng Ly chính là Hạ Trứ, thì trong quá khứ, cô ấy thật sự đã dính líu với không ít người đàn ông đâu. Nghe nói còn từng được một đại gia bao nuôi, mà đại gia đó chính là người của Lục Môn.”

Ở đầu kia, Lục Đông Thâm trầm mặc không lên tiếng.

“Tôi nói xong rồi. Là chuyện hóng hớt cũng được mà là sự thật cũng được, tóm lại tự cậu có tính toán đi.”

Bắc Kinh đã vào hè.

Sau vài ba cơn mưa xuân rả rích lụi dần, cả khoảng trời ngọc lan cũng đã điều tàn, nước mưa gột sạch từng đám lá xanh mon mơn. Chẳng mấy chốc, những chiếc lá xanh mướt ở khắp các phố lớn ngõ nhỏ đều đã bị ánh nắng thiêu đốt thành vàng héo, đại diện cho việc đã bước vào mùa hè ít mưa.

Công thức dành riêng cho Lục Đông Thâm sử dụng đã thành phẩm. Tưởng Ly sợ mượn tay người khác lại xảy ra sự cố gì nên đã đích thân làm mọi việc. Cô thay đổi tất cả các mùi hương trong phòng làm việc và phòng nghỉ của Lục Đông Thâm, từ các sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày tới các sản phẩm dưỡng thể đều được đổi hết sang công thức mới, như vậy cô mới yên tâm.

Lục Đông Thâm không ở công ty.

Khoảng thời gian này rất hiếm khi được nhìn thấy anh. Trước đó, Tưởng Ly thật ra đã quen với việc anh ngiong thần long thấy đầu không thấy đuôi, bận rộn nhiều việc, rất bình thường. Nghe cô thư ký ở Phòng thư ký nói rằng mấy hôm nay Lục Đông Thâm đang đi công tác. Cô gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh bắt máy, hạ giọng xuống rất thấp, báo với cô rằng tổng giám đốc Lục đang họp. Cô ấy cũng tỏ ý kỳ lạ, hỏi cô vì sao không gọi thẳng cho Lục Đông Thâm. Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi nói: Vẫn không nên làm phiền anh ấy, cô nhớ dặn anh ấy ăn đủ ba bữa một ngày là được rồi.

Tuy rằng mấy ngày này Lục Đông Thâm vẫn gọi điện thoại cho cô, nhưng Tưởng Ly có cảm giác, dấu vết trên ngực đã vô tình trở thành một lớp vách ngăn cách đôi bên.

Tối đó, anh ở lại đến rất khuya mới đi. Anh ngồi ngay ở đầu giường nhìn cô ngủ, im lặng tới mức khiến người ta thất lòng.

Ban đầu cô không sao ngủ được, cảm thấy lòng dạ nặng nề. Về sau, anh cứ vỗ nhẹ lên đầu cô từng cái từng cái, lòng bàn tay to lớn ấm áp khiến cô bỗng có con buồn ngủ. Chỉ có điều, trong lúc mơ mơ màng màng, hình như cô đã nghe thấy một tiếng thở dài của Lục Đông Thâm.

Anh hôn cô, rất khẽ khàng, sợ quấy rầy giấc mơ của cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lục Đông Thâm đã không còn ở đó nữa.

Trên bàn ăn có đầy đủ bữa sáng.

Dưới cốc sữa đặt một mảnh giấy nhớ do anh để lại, nét chữ rần rỏi mạnh mẽ: *Diện mạo vẫn không đẹp lắm nhưng mùi vị cũng không tệ đâu.*

Cô ăn một lát bánh mì nướng, rất ngon.

Nướng vừa đủ mềm, lại có mùi sữa thơm phức mà cô thích.

Hốc mắt cô chợt đỏ ửng lên, trong miệng hay trong trái tim đều chỉ toàn là nỗi nhớ dành cho Lục Đông Thâm...

~Hết chương 169~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Em có yêu anh không? [3286 chữ]

Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc.

Cô biết giữa cô và Lục Đông Thâm có vấn đề, những vấn đề trong tình yêu. Thật ra những vấn đề các cặp đôi khác gặp phải họ cũng có thể gặp phải.

Việc này không liên quan gì đến việc có tiền hay không có tiền.

Chỉ vì người ở trong cuộc. Có những chuyện người ngoài cuộc nhìn rất rõ ràng nhưng người trong cuộc lại nhìn không thấu mà thôi.

Cô là người con gái đã được đàn ông nhân nhượng mãi thành quen, anh là người đàn ông được phụ nữ chiều chuộng mãi thành quen, đây dựa vào quá khứ sẽ ảnh hưởng đến hiện tại. Cộng thêm việc cả hai đều không phải cao thủ tình yêu, đều vô cùng lúng lẫm với những cách thức và phương pháp giải quyết các vấn đề tình cảm. Thế nên đã tạo thành cục diện nhìn thấu nhưng không nói rõ, vướng vướng lại xa cách như hiện tại. Cũng giống như bầu trời Bắc Kinh, biết rõ xuyên qua mây mù kia sẽ là nắng đẹp nhưng làm sao để xóa tan mây mù chính là một vấn đề.

Tướng Ly cảm thấy, vấn đề tình cảm luôn hao tổn thần kinh và khó khăn hơn nhiều so với việc phá giải một bí kíp mùi hương.

Có lẽ chính Lục Đông Thâm cũng sẽ nghĩ như vậy, giải quyết một chuyện tình cảm luôn khó hơn rất nhiều hoàn thành một vụ làm ăn.

Thế là, hai người họ thà né tránh coi như không nhìn thấy vấn đề. Chỉ sợ một khi lớp cửa sổ giấy này bị chọc thủng, tình cảm sẽ không đo được với hiện thực, mọi điều tốt đẹp giữa hai con người đều theo dòng nước cuốn trôi.

Mấy hôm nay, Tướng Ly đều ở trong phòng thực nghiệm mùi hương. Cô đang định hình nốt công đoạn cuối cho công thức nước hoa của thương hiệu H. Loại nước hoa này liên quan đến thành tích tiêu thụ của cả khu vực Trung Quốc đại lục. Hơn nữa, lúc trước Thương Xuyên ký hợp đồng làm đại diện thương hiệu cho Skyline cũng được chỉ định cụ thể, sản phẩm đại diện chính là loại nước hoa này.

Thái độ của Trần Du đối với Tướng Ly rõ ràng rất lạnh nhạt, mấy lần nộp báo cáo đều không thấy người đâu, bản điện tử được gửi trực tiếp tới hòm mail của cô. Cô ta thể hiện ra mặt thái độ không đội trời chung. Thật ra Tướng Ly vẫn đang đợi, đợi Trần Du chủ động xuất hiện, để hỏi cô ta những chuyện xảy ra trong phòng làm việc hôm đó. Kết quả, lần này Trần Du còn kiểm chế được hơn cả cô.

Về đêm, phía phòng thực nghiệm cực kỳ yên tĩnh, sạch sẽ.

Một khu ngoại ô hiếm người qua lại, không khác gì một khu đất ẩn mình né tránh sự đời. Đình trước viện sau thi thoảng lại có tiếng dế kêu. Có được một căn nhà kính, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trời sao trên cao, quả thật không dễ dàng gì giữa đất Bắc Kinh. Năm đó cô nói với Đàm Diệu Minh: Em cực kỳ thích một câu thơ của Đào Uyên Minh “*Thái cực đông ly hạ – Du nhiên kiến nam sơn*”*. Đàm Diệu Minh đã cho cô một khu đất thanh tịnh, tao nhã tại đất Thương Lãng, nhưng vẫn chưa đủ ẩn mình và sạch sẽ như nơi này.

***Dịch thơ: Rào đông hái cúc chiều nay – Xa trông thấy núi Nam ngay trước nhà” – Trích từ bài “*Ấm tửu kỳ 5*” của Đào Uyên Minh.**

Phòng khách có cả một bức tường được làm thành màn hình, xem phim hay gì đó đều đẹp như màn hình phẳng trong rạp chiếu bóng.

Tướng Ly đổi sang ti vi, lúc dò kênh liền bắt gặp một bản tin kinh tế. Trong lễ trao giải “Oscar” của ngành kinh doanh khách sạn được tổ chức một năm một lần, Skyline của khu vực Trung Quốc giống như một con ngựa đen đột phá vòng vây giữa vô số những khách sạn xa xỉ khác trên khắp thế giới, giành được đánh giá rất cao của Forbes Travel Guide, trong khách sạn còn có các nhà hàng Trung và nhà hàng Pháp ba sao Michelin nhận được đánh giá cao.

Với tư cách là người chịu trách nhiệm cao nhất cho khách sạn Skyline, Lục Đông Thâm đã tham gia vào lễ trao giải lần này. Cùng ngày, anh bay tới Mỹ, tham dự lễ bình chọn bảng vàng khách sạn tuyệt vời nhất thế giới, Skyline cũng vinh dự được trở thành khách sạn mới nổi bật nhất trong lễ bình chọn lần

này.

Tối hôm đó, tập đoàn Skyline lại triệu tập một buổi họp báo, công bố Skyline sẽ mở thêm chi nhánh tại Hồng Kông, đồng thời cũng tuyên bố khách sạn Skyline và các khách sạn hạng sang khác thuộc quyền quản lý của tập đoàn Lục Môn sẽ đồng bộ tặng trải nghiệm chuyến bay riêng dành cho các khách VIP, trải nghiệm được sử dụng máy bay chuyên dụng của riêng tập đoàn Skyline, toàn bộ môi trường cũng được cung cấp bởi nhà thiết kế khách sạn Skyline. Đối với trải nghiệm giấc ngủ, Skyline tiếp tục hợp tác với công ty Simmons Bedding, tung ra một đệm giường mang tính định chế. Hệ thống cách âm và xử lý tạp âm trong từng căn phòng cũng đều được các chuyên gia âm thanh học tỉ mỉ kiểm tra đo đạc. Nhiệt độ phòng, thiết kế ánh sáng... đều sẽ làm hài lòng yêu cầu của các khách hàng khác nhau.

Cùng lúc này, Lục Đông Thâm nhấn trọng điểm vào mặt quản lý mùi hương trong không gian khách sạn. Anh thông báo đã mời được nhà tạo hương đẳng cấp thế giới Hạ Trú về thiết kế mùi hương cho không gian của mình. Skyline sẽ là hệ thống khách sạn hạng sang có khả năng mang đến cho khách hàng một giấc ngủ tuân thủ khoa học nhất.

Lục Đông Thâm trước ống kính vô cùng xuất chúng.

Chỉ là một chiếc sơ mi trắng đơn giản cũng có thể tôn lên vóc dáng cao lớn, thoải mái của anh. Anh nói không nhiều, nhẹ nhàng và vừa phải.

Rõ ràng là các phóng viên đều rất hứng thú sâu sắc với việc quản lý mùi hương. Họ hỏi mười câu thì phải đến tám, chín câu liên quan đến mùi hương. Đương nhiên, hỏi tới mùi hương dĩ nhiên sẽ hỏi về Hạ Trú. Lục Đông Thâm trả lời rất tốt. Cũng có những người hỏi những vấn đề sắc nhọn nhưng nhanh chóng bị người của phòng Quan hệ ngoại giao đàn áp.

Khi hỏi về vấn đề chi nhánh Skyline mới được mở tại Hồng Kông, Lục Đông Thâm thể hiện rõ quan điểm: Khách sạn Skyline không mong muốn mở rộng quá nhanh và quá nhiều, chủ yếu hướng tới sự vững chắc. Skyline Hồng Kông là dự án đã được thử nghiệm nhiều năm liền, từ sự lựa chọn người hợp tác kinh doanh cho tới vị trí đặt khách sạn, kết cấu thiết kế... Tất cả đều phải cùng một nhịp độ, vững vàng ổn định chính là quan niệm phát triển của Skyline.

Tường Ly ôm gối vào lòng, ngồi ngắm Lục Đông Thâm trên màn hình lớn. Cô luôn cảm thấy anh rất cao lớn. Có lẽ còn liên quan đến việc anh bỗng nhiên cao giọng tuyên bố sự tồn tại của cô, hoặc cũng có thể vì màn hình này quá lớn. Anh tồn tại như một người khổng lồ, trên đầu có gắn hào quang, khắp người cũng tỏa ra những ánh sáng vàng lấp lánh, giống như thần Mặt trời vậy.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay như sấm dậy, còn cả tiếng hét của đám con gái. Cô giật giật một góc gối, ra sức giật, miệng lầm bầm: “Hết cái gì mà hét, có phải người đàn ông của mấy cô đâu.”

Cô cầm di động lên, mở Wechat ra.

Khoảng thời gian này Lục Đông Thâm hầu như không đăng gì lên vòng tròn bạn bè. Giống như buổi lễ trao giải mấy hôm nay, anh càng không nhắc đến. Anh vốn là một người kín tiếng, có lẽ cảm thấy việc này không có gì phải khoe khoang.

Ngược lại, có không ít đồng nghiệp đã chia sẻ tin mừng của khách sạn Skyline, bài phát biểu công khai của bộ phận Thương hiệu. Nhưng thứ mọi người chia sẻ nhiều hơn cả là một bức ảnh của Lục Đông Thâm. Anh ngồi trên ghế khách mời, trên người là một bộ vest tây trắng tắp và sơ mi vừa vặn, hai chân đan vào nhau, một tay đặt lên tay vịn của ghế. Gương mặt anh rất dịu dàng dưới ánh đèn, ánh mắt rất chắc chắn, tao nhã ung dung. Rõ ràng chỉ là một bức ảnh bình thường, thậm chí còn không cần dùng thêm hiệu ứng làm mờ nhưng những người xung quanh dường như đều trở thành phông nền cho anh.

Lục Đông Thâm quả thực là một người quá nổi bật. Cho dù có rất nhiều ngôi sao nam diễn trai có mặt, anh vẫn là người khiến người ta phải chú ý nhất.

Đây chính là nguyên nhân trước đó Tường Ly mãi không dám chấp nhận Lục Đông Thâm.

Mỗi một cô gái đều hướng về sự tốt đẹp. Khi đối diện với những điều tốt đẹp ấy, có một kiểu phụ nữ sẽ dừng cảm tiến tới, cho dù đầu rơi máu chảy cũng quyết không từ nan. Lại có một kiểu phụ nữ loạng choạng lùi về phía sau, sợ bị rơi vào cảnh “thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc”*, bản thân mình sẽ là người bị rơi xuống nước chết đuối.

****Vị với hoàn cảnh khó khăn, khốc liệt.***

Cô là kiểu phía sau.

Cô không muốn giành giật cướp bóc, cũng sợ bị giết hại.

Bấy giờ, một người đàn ông như vậy lại trở thành của cô. Nói không hoang mang lo âu, không lo được lo mất đều là nói dối.

Tường Ly không kìm được lòng mình, chia sẻ bức ảnh đã sắp bị vòng tròn bạn bè spam khét lẹt. Cô viết một dòng: Tự tin là khí chất bẩm sinh của kẻ mạnh.

Sau đó càng ngắm cô càng thích bức ảnh này, bèn thẳng thừng cài đặt thành màn hình khóa điện thoại.

Vừa cài xong, ngón tay còn chưa rời khỏi màn hình, bỗng nhiên có cuộc gọi đến. Ba chữ “Lục Đông Thâm” lướt qua chưa đầy nửa giây, tay cô đã run run bấm vào nút nhận.

“Á...” Tường Ly kêu lên một tiếng.

Đầu kia hình như vừa bật cười vì tiếng gọi thảng thốt của cô: “Á cái gì mà á?”

“Không có gì.” Tường Ly ngồi lại lên sô pha, uể oải như một con mèo. Cô thấy cảm giác này rất kỳ lạ, dường như cả thế giới đều đang theo dõi người đàn ông này, còn anh lại chỉ theo dõi cô. “Chúc mừng anh.”

“Chúc mừng? Muốn chúc mừng anh mấy ngày rồi đều không có thời gian chọn mất sao?”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Vây chúc mừng em cũng được, được anh quảng cáo như vậy, những ngày tháng bình yên của em chắc là sắp hết rồi.

“Cái tên Hạ Trú sớm muộn cũng không giấu nổi.”

Cô thờ dài, hỏi: “Khi nào anh quay về?”

“Nhớ anh à?” Anh hỏi.

Cô hỏi câu này vốn dĩ chỉ định chuẩn bị trước việc thay cho anh một số mùi hương và trà để giảm áp lực, giải tỏa stress. Nhưng chất giọng trầm áp êm ru của anh khi rót vào tai mới khiến cô phát hiện thật ra mình đúng là rất nhớ anh, cô bèn “ừm” một tiếng vào di động.

“Ừm là ý gì đây?” Lục Đông Thâm hỏi khẽ.

Một chút ngọt ngào sung sướng len lỏi trong lòng Tường Ly, đồng thời cũng khiến cô xấu hổ: “Chính là nhớ anh rồi.”

Ở đầu kia Lục Đông Thâm bật cười, rất khẽ. Cô đã nghe thấy. Mây mù mấy ngày qua dường như được quét sạch. Anh nói: “Anh sắp quay về rồi.”

“Ừm.”

“Bé con.”

“Ừ?”

Đầu kia im lặng.

Đợi một lúc vẫn không thấy anh nói gì, cô tưởng là sóng yếu, bèn “alô” một tiếng. Lục Đông Thâm bấy giờ mới lên tiếng, giọng nghe trầm trầm: “Không có gì, chỉ là muốn gọi em, rồi nghe giọng em nói.”

Tường Ly thấy ấm lòng.

“Ở trong mắt em anh là kẻ mạnh sao?”

“Đương nhiên.” Cô không cần suy nghĩ.

Lục Đông Thâm thờ dài: “Tất cả mọi người đều có thể nhìn anh như vậy, nhưng anh không hy vọng em cũng nhìn anh như thế.”

“Em... không hiểu.”

“Bởi vì anh cũng có lúc không tự tin, càng vì anh chỉ muốn làm người đàn ông của em, chứ không muốn làm một kẻ mạnh.”

Tường Ly không ngờ anh lại nói như vậy, nhất thời sững người.

“Trước kia trong tình cảm anh chưa bao giờ cưỡng ép bất kỳ ai, nhưng em có thể đến với anh vì anh là kẻ cưỡng ép. Hoặc có thể nói vào lúc em cùng đường bí lối, anh đã thừa cơ đột nhập.” Lục Đông Thâm khẽ nói: “Thế nên bé con, đến hôm nay anh muốn hỏi em một câu, em có yêu anh không?”

Từng câu từng chữ của anh đều giống như tiếng trống gỗ vào trái tim cô. Nhịp thở của cô dần trở nên gấp gáp hơn, nhịp tim cũng ngày càng hỗn loạn.

“Không phải vì cảm kích, cũng không phải vì sùng bái, càng không phải vì thói quen. Chỉ vì em đã yêu anh rồi, thế nên muốn ở bên cạnh anh, muốn dựa dẫm vào anh, muốn tin tưởng anh.”

“Em...”

“Em suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời anh.” Lục Đông Thâm hạ thấp giọng ngắt lời cô: “Ở trước mặt anh, anh muốn chính miệng em nói cho anh biết.”

Yêu sâu đậm một người sẽ như thế nào? Sống chết có nhau, đến chết không lia?

Lúc mang hương liệu phụ trợ cho việc trị liệu tâm lý tới cho Tổ Diệp, Tường Ly đã tiện thể hỏi cô ấy vấn đề này. Tổ Diệp ngẫm nghĩ rồi nói: Yêu sâu đậm

một người chính là sống chết cũng phải ở bên cạnh anh ấy. Nếu thật sự không thể ở bên cạnh anh ấy nữa thì chỉ cần anh ấy hạnh phúc, chuyện gì cũng chấp nhận.

Nếu có một ngày đối phương phụ lòng cậu thì sao? Cậu có hối hận không? Cô hỏi Tổ Diệp.

Tổ Diệp hỏi ngược lại cô: Vậy cậu có hối hận không?

Tường Ly trầm mặc.

Tổ Diệp nói: Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc. Có người sẽ thắng nhiều đến mức tiền rủng rỉnh trong túi, lại có người sẽ thua trắng tay. Nhưng dù thắng hay thua, chúng ta đều không thể không thừa nhận một sự thật: Quá trình đánh bạc cũng là một lần được ăn cả ngã về không, giành lấy niềm vui cho mình.

Được ăn cả, ngã về không? Cô lẩm bẩm.

Tổ Diệp mỉm cười vỗ vai cô: Thật ra cậu là một con bạc bẩm sinh, chỉ có điều, bây giờ cậu vẫn chưa dám cược mà thôi.

Phải, cô không dám đặt cược, cô quá quan tâm kết quả, quá sợ thua.

Suy nghĩ này quấn lấy cô suốt ba ngày. Trong ba ngày này, Lục Đông Thâm vẫn đi công tác chưa trở về, cũng không gọi điện thoại. Cảnh Ninh ngược lại rất kính nghiệp, ngày nào cũng báo cáo đầy đủ. Cô được biết ba hôm nay Lục Đông Thâm như người bay lượn giữa không trung vậy, ngay cả lúc ngồi trên máy bay cũng xử lý công việc.

Đến tận ngày thứ tư, sáng sớm khi Tường Ly vừa đặt chân vào công ty thì nghe thấy một tin mừng rầm trời: Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương cuối cùng đã giành về tay. Một miếng thịt mỡ cực bự rơi vào miệng, toàn thể công ty từ trên xuống dưới đều hưng phấn theo.

Tường Ly tự nhiên cũng thấy vui. Tuy rằng từ mấy hôm trước cô đã mơ hồ linh cảm được chuyện này, nhưng hôm nay cảm giác này cuối cùng mới hoàn toàn được chứng thực.

Cô rút di động ra, đang định chúc mừng Lục Đông Thâm một tiếng, không ngờ tiếng chuông vang lên, là một số máy bàn.

Cô bắt máy.

Đầu kia là một tiếng thờ được kìm nén.

“Alô?”

“Có thể tới bệnh viện một chuyến không?” Giọng nói ở đầu kia nghe rất tiêu tụy, trầm đến mức khiến người ta hoảng hốt: “Phòng số 301, phòng chăm sóc đặc biệt.”

~Hết chương 170~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Ở trước mặt bố rất nghiêm chỉnh [2300 chữ]

Bố hỏi con, sau khi tìm được Hạ Hạ vì sao con không đưa nó về nhà? Sao lại để nó bước chân vào Lục Môn, bước chân vào Skyline?

Khi Tường Ly tới kịp bệnh viện, đúng lúc có một chiếc xe cấp cứu rú còi lướt ngang qua. Ngọn đèn đỏ sốt sáng nhấp nháy điên cuồng trên nóc xe hết như màu máu đầm đìa đôi mắt cô. Cửa xe vừa mở, các bác sỹ và y tá đã khẩn trương chạy tới di chuyển bệnh nhân. Trái tim của cô cứ đập thình thịch. Cô không suy nghĩ gì, lao tới trước hỏi: “Có phải Nhiều Căn Hoài không?”

Không ai đoán hoài tới cô. Mọi người bận rộn tất bật lo cho bệnh nhân. Trong quá trình đó, Tường Ly cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của người bệnh, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Lao thẳng tới phòng điều dưỡng của khoa Hồi sức tích cực ICU, sau khi Tường Ly báo tên thì được cô y tá thông báo rằng thủ trưởng vừa được đẩy ra từ phòng cấp cứu, trước mắt đang nằm trong phòng bệnh đợi quan sát.

Nhiều Căn Hoài, một nhân vật nổi danh trong nước, các huân huy chương quân đội có thể treo đầy nửa người và cũng là bố của Nhiều Tôn.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, không có mấy anh bạn đồng liêu hay cấp dưới tới thăm nom, cũng không có những hộp quà chất đầy khắp nơi, chỉ có một bó hoa được cắm rất tinh tế và một đĩa hoa quả đã gọt sẵn đặt ở đầu giường. Đối với việc này, Tường Ly không quá lạ lẫm. Nhiều Căn Hoài là

người kín đáo, chính trực, thừa hưởng tính cách giống hệt như ông nội Nhiều Nghị Chí của Nhiều Tôn. Bình thường ông rất ghét thói a dua nịnh hót, mỗi lần đến kỳ nghỉ lễ hoặc khi nhà có người ốm bệnh đều đóng kín cửa. Ngay cả ngày ông nội Nhiều qua đời, nhà họ Nhiều cũng tổ chức hết sức giản tiện.

Nhà họ Tôn dù là học vấn hay chính trị đều rất có truyền thống. Ông nội Nhiều tốt nghiệp trường quân đội Hoàng Phố, xuất thân làm quân nhân, sau này trở thành một nhà cách mạng của thế hệ cũ. Ông sinh hai người con trai, hai người con gái, họ đều trở thành các sinh viên xuất sắc của Đại học Bắc Kinh hoặc Đại học Thanh Hoa. Sau đó chịu ảnh hưởng sâu sắc từ bố, họ cũng lần lượt đi theo chính trị. Ngoại trừ một người chú nhỏ của Nhiều Tôn tên Nhiều Căn Vũ.

Tập đoàn Hoa Lực chính do chú của Nhiều Tôn một tay sáng lập. Năm xưa, ông nội Nhiều sau khi biết con trai út của mình từ bỏ chính trị theo nghiệp kinh doanh đã rất phật lòng. Ông nội không bỏ ra một xu nào, bắt chú ấy phải tự mình vật lộn. Nhiều Căn Hoài thương em trai, ông luôn lén lút giúp đỡ vào lúc chú ấy khó khăn nhất.

Nhiều Căn Vũ không có con, bình thường luôn coi Nhiều Tôn như con ruột của mình, thế nên một lòng muốn để lại Hoa Lực cho Nhiều Tôn. Nói theo lời của chú ấy thì nếu năm xưa anh trai không hết lần này đến lần khác cứu tể đã không có chú ấy của ngày hôm nay, càng không có Hoa Lực.

Học lực của Nhiều Tôn dĩ nhiên không cần nói. Anh học trường cũ của bố, sau đó lại ra nước ngoài du học, bằng thành tích vô cùng tuyệt vời, nhưng cũng rất nhiệt huyết với nghiệp làm ăn. Nhiều Căn Hoài đương nhiên cũng không vui, cách làm cũng tương tự như bố mình năm đó, không cho phép bất kỳ mối quan hệ nào giúp đỡ anh.

Nhưng Nhiều Tôn là cậu cháu được ông nội Nhiều yêu quý nhất, dĩ nhiên ông nội sẽ nghĩ cách giúp đỡ thứ này thứ kia. Vì chuyện này, không ít lần Nhiều Căn Hoài cãi vã với ông nội Nhiều. Ông nội chân thành khuyên nhủ: Không khác gì một người bố cách biệt thế hệ, đời này bố cũng chỉ thiên vị một lần này mà thôi. Nhưng bố cũng chỉ giúp nó lôi kéo một vài mối quan hệ, còn việc làm ăn có thể thành công hay không còn phải xem Tôn Tôn nhà chúng ta có bản lĩnh không, có phải người sinh ra để làm ăn hay không.

Khi Tường Ly bước vào phòng bệnh, bên trong chỉ có Nhiều Tôn và mẹ anh – Kiều Trân. Kiều Trân xuất thân từ một gia đình mấy đời có truyền thống học hành, tổ tiên lại còn có quan hệ nhiều đời với quốc mẫu Tống Khánh Linh*, tài hoa và khí chất bộc lộ một cách tự nhiên, thần thái khoan thai, thoải mái. Bố hoa ở đầu giường do chính bà chuẩn bị.

****Tống Khánh Linh: Người vợ thứ hai của Tôn Trung Sơn, một chiến sỹ chủ nghĩa cộng sản, người phụ nữ vĩ đại của thế kỷ XX nổi tiếng toàn thế giới, cả đời hiến dâng cho cách mạng.***

Bà cắt bỏ những cảnh khiếm khuyết, động tác ung dung, thuần thực. Ánh nắng hắt xuống bộ xương xám bằng the Hương Vân* màu xanh dương mặt hồ. Cũng không biết là làn da bà đã tôn thêm sự cao quý cho bộ xương xám hay chính màu xanh ấy đã khiến da bà trắng nõn hơn. Cũng giống như sợi dây chuyền trân châu trên cổ bà, mềm mại, gần gũi.

****Đặc sản tơ lụa của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.***

Đĩa hoa quả dĩ nhiên do Nhiều Tôn chuẩn bị, được cắt gọt tỉ mỉ, cho thấy người dùng dao có một khả năng không thể xem thường. Bình thường anh ngông cuồng ngạo nghễ, nhưng khi ở trước mặt bố thì bớt phóng túng hơn nhiều.

Sau khi nhìn thấy Tường Ly, Kiều Trân sững người. Nhiều Căn Hoài đang nằm trên giường bệnh, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại và cũng ngây ra giây lát.

Nhiều Tôn đặt con dao gọt hoa quả xuống, đi tới trước, khẽ nói: “Anh còn tưởng em không chịu đến.” Cô chịu đến đây, trông anh kích động, cũng rất vui mừng.

Tường Ly không nhìn Nhiều Tôn. Cô đi tới trước giường bệnh, cất giọng khô khốc chào một tiếng: “Bác trai, bác gái.”

“Hạ Hạ? Có đúng là con không?” Kiều Trân đặt chiếc kéo cắt hoa xuống, tiến lên nắm lấy tay cô. Bà kích động ngắm trái ngắm phải: “Bác và bác trai của con vẫn luôn rất nhớ con, cứ mong mãi không biết khi nào con có thể về nhà. Hôm nay cuối cùng cũng được gặp con rồi. Tốt lắm, về được là tốt rồi.”

Nhiều Căn Hoài tuy rằng vừa ra khỏi phòng cấp cứu, sắc mặt có hơi nhợt nhạt nhưng tinh thần vẫn còn khá tốt. Ông nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi, đừng đứng mãi.” Rồi ông ngược mắt lên nhìn Nhiều Tôn: “Thằng nhóc này, còn không biết đường kéo ghế cho Hạ Hạ.”

“Vâng vâng.” Nhiều Tôn chân dài tay dài, khăn trương mang một chiếc ghế đến.

Sau khi Tường Ly ngồi xuống, Nhiều Căn Hoài thở dài: “Con nói xem, con bỏ đi biệt mấy năm trời, không nhớ hai bác sao?”

“Con xin lỗi.”

Nhiều Căn Hoài thật sự vừa giận vừa đau lòng, bèn chỉ tay vào cô: “Con à.”

Tường Ly sợ làm ông nổi giận, vội vàng kéo tay ông xuống: “Tại con không hiểu chuyện, bác đừng giận. Con đã hỏi bác sỹ rồi, lần này sờ dĩ bác phải cấp cứu là vì bệnh tim lại tái phát. Sau này bác không được kích động nữa.” Cô cầm lấy đĩa hoa quả, xiên một miếng kiwi đưa tới bên miệng ông: “Nghe nói bác phải đi cấp cứu, con sốt ruột tới đây mà chưa kịp mua quả gì. Miếng hoa quả này coi như con mượn để lấy lòng bác.”

Nhiều Căn Hoài không vội ăn. Ông nhìn Kiều Trân và nói: “Bà xem đây, cái miệng của Hạ Hạ lúc nào cũng ngọt như bôi mật vậy. Rõ ràng là nó sai

trước, thế mà nó nói xong, tôi lại chẳng thấy giận gì nữa.”

Kiều Trân mỉm cười: “Để nó giờ miếng hoa quả mãi thế, ông đừng mãi kích động.”

Nhiều Cẩm Hoài đón lấy và nói: “Cơ thể thật sự sẽ có lúc không ổn, Hạ Hạ, chỉ cần có con ở bên cạnh, bác sẽ cảm thấy yên tâm hơn nhiều.”

“Phải đấy, Hạ Hạ à. Ban này bác còn ngồi nói chuyện với bác trai của con. Nếu có con ở đây, lần này làm gì nghiêm trọng tới mức phải đi cấp cứu.”
Kiều Trân cảm thán.

Nhiều Tôn ở bên kháng nghị: “Bố mẹ, sao bố mẹ nói cứ như con là người ngoài vậy?” Hôm nay anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, cúc áo sơ mi cũng cài đầy đủ không thiếu chiếc nào, chứ không cởi vài cúc thể hiện sự bất kham của mình như mọi khi. Ở trước mặt Nhiều Cẩm Hoài, Nhiều Tôn trước nay luôn tuân thủ quy tắc. Anh không nói thì không sao, vừa lên tiếng Nhiều Cẩm Hoài lại nổi con thịnh nộ: “Con còn mặt mũi để nói chuyện à? Bố hỏi con, sau khi tìm được Hạ Hạ vì sao con không đưa nó về nhà? Sao lại để nó bước chân vào Lục Môn, bước chân vào Skyline?”

“Vâng vâng vâng, bố, con sai rồi, sai rồi.” Nhiều Tôn vội vàng xin lỗi.

Tường Ly nghe thấy rất rõ ràng: “Bác trai, lần này sở dĩ bác nhập viện không phải là vì con đấy chứ?”

Nhiều Cẩm Hoài buông tiếng thở dài nặng nề. Kiều Trân kéo tay cô qua, vỗ nhẹ mấy cái: “Bác trai của con khoảng thời gian này cứ lu bù công việc, vốn dĩ không quá quan tâm tới những chuyện trong giới thương trường. Đến tận khi nhìn thấy buổi họp báo của tập đoàn Skyline có nhắc đến con, hai bác mới biết tình hình hiện tại của con. Bác trai con nghĩ không thông suốt, đấy, giận lên một cái là vào bệnh viện.”

Tường Ly nghe xong câu này, không cần diễn tả cũng biết có bao nhiêu áy náy. Nhiều Tôn đứng bên cạnh nhìn cô, cũng không biết nên nói những gì.

“Dù thế nào, con trở về được là tốt rồi.” Nhiều Cẩm Hoài nhích người lên trên một chút, có hơi khó nhọc. Tường Ly vội vàng tiến tới đỡ ông. Nhiều Tôn cũng tiến lên nâng đầu giường cao hơn một chút. Sau khi đã dựa vững vào đầu giường, Nhiều Cẩm Hoài mới hỏi cô: “Mấy năm nay con đã đi đâu vậy?”

Tường Ly đặt đĩa hoa quả lên đầu giường, khẽ trả lời: “Con ạ, con đi du ngoạn bốn phương.”

Nghe xong câu này, Kiều Trân lập tức cảm thấy đau lòng, bà ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới: “Vậy thì nhất định đã chịu không ít khổ cực phải không? Con bé này, trước kia đâu có từng chịu khổ chứ.”

“Trời ơi bác gái, con đâu có mỏng manh như bác nói. Mấy năm nay con thu hoạch được rất nhiều. Trước kia ngày nào cũng ở lý trong phòng thực nghiệm, chỉ biết lý thuyết không có thực tiễn. Tuy rằng bây giờ ở trong tay con toàn là các phương thức hoang đại nhưng rất đáng quý, trong sách hầu như không có.” Tường Ly không kể về Thương Lăng, không kể về Đàm Diệu Minh. Theo thời gian, cô chỉ muốn cất kín khoảng thời gian đó trong lòng mình.

Kiều Trân nói: “Con nhạy cảm với mùi hương, có năng khiếu bẩm sinh, cho dù không đi du ngoạn bốn phương thì cũng đã là một miếng vàng rồi.” Sau đó bà thở dài: “Bác gái cũng biết tâm trạng con không vui, nhưng nếu bố mẹ con đã gửi gắm con cho hai bác, nếu hai bác chăm sóc con không tốt thì coi như không làm tròn nghĩa vụ với bạn “Bác gái, con không còn là trẻ con nữa, hơn nữa mấy năm nay vẫn luôn có sự chăm sóc tận tình của hai bác, đối xử với con như con gái ruột vậy, con rất cảm kích.”

Nhiều Cẩm Hoài dựa vào đó, buồn thương: “Vận Thành... thật là đáng tiếc.”

~Hết chương 171~

***Kiểu liên quan đến đời nọ đời kia này rắng mà nhớ tên nhân vật nhé, Tầm nói là vụ thứ hai này rất phức tạp và rối rắm đấy, đừng đọc qua loa rồi sau này lại hỏi: O, đây là ai...**

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Duyên phận trên đời vốn dĩ không thể cưỡng ép được [2360 chữ]

Không làm được vợ chồng sao không làm anh em tốt?

Lòng Tường Ly dấy lên đôi phần đắng chát. Vận Thành mà Nhiều Cẩm Hoài nhắc đến chính là bố nuôi của cô, Hạ Vận Thành. Năm xưa, khi được nhận nuôi, cô vẫn chưa biết thì ra bố nuôi của mình làm quan chức, mà ngay lúc đó, bố nuôi cũng không thể hiện ra ngoài tài năng của mình. Bố nuôi là người khiêm tốn, sống khép mình. Trong ấn tượng của cô, ông luôn lo lắng cho chuyện của người khác. Sau này, cô hay được mọi người kể lại, bố cô là một vị quan chức tốt. Nhưng khi con nhỏ, cô thường chạy sang nhà họ Tả học kịch, hoàn toàn không nắm rõ thành tích chính trị của bố nuôi.

Đến tận khi bố nuôi vì có thành tích chính trị tốt lại được người dân ngợi khen thế nên được người ta đề cử, cả gia đình chuyển tới Bắc Kinh, năm đó cô mới biết người đề cử bố nuôi chính là người thường xuyên xuất hiện trong các bản tin thời sự – Nhiều Cần Hoài.

Bố nuôi là nhân viên đặc lực của Nhiều Cần Hoài, đồng thời cũng là người bạn thân thiết mà ông có thể tâm sự nhất. Còn người mẹ nuôi của cô – Mai Sơ cũng vì là một người đọc nhiều biết rộng nên vừa gặp Kiều Trân đã như gặp bạn cũ, hai gia đình vô cùng thân thiết với nhau.

Cho tới tận ba năm trước, bố mẹ nuôi gặp tai nạn bất ngờ và qua đời.

Nhiều Cần Hoài và Kiều Trân chỉ nghĩ rằng sự ra đi của cô là vì cái chết của bố mẹ nuôi, trên thực tế, còn những chuyện mà hai người họ không hay biết.

Kiều Trân ngắt lời Nhiều Cần Hoài: “Ông Nhiều, ông đừng có cảm thương sầu não nữa, bác sỹ đã nói rồi, tâm tình phải thoải mái, vui vẻ.”

Nhiều Cần Hoài cười ha ha gật đầu: “Được, Hạ Hạ quay trở về rồi, việc này còn có ích hơn bất kỳ loại thuốc thần tiên nào khác.” Nói xong, ông lại lẳng lặng đánh mắt ra hiệu với Kiều Trân.

Kiều Trân và Nhiều Cần Hoài tâm ý tương thông với nhau, dĩ nhiên sẽ hiểu ngay ý của ông. Bà nói với Tường Ly: “Hạ Hạ, con xem, mấy năm nay tất cả những mùi hương có thể ngửi được từ trên xuống dưới trong nhà họ Nhiều đều do con trực tiếp quản lý, vấn đề sức khỏe của bác và bác trai con cũng đều do con một tay chịu trách nhiệm. Bây giờ con bước vào Lục Môn. Chưa nói đến việc trong tập đoàn đó quá nhiều quy tắc, đông người cũng lắm thị phi phức tạp, con sống trong đó làm sao có thể thích ứng được? Cứ quay về đi, được không? Nếu con thật sự muốn vào tập đoàn làm việc, vậy thì để thôi, vào Hoa Lục là được rồi. Có Tôn Tôn chăm sóc cho con, hai bác cũng yên tâm.”

Nói xong, bà lại ngược mắt lên ngó Nhiều Tôn.

Nhiều Tôn nói ngay: “Đúng vậy, vào Hoa Lục đi, anh cũng có thể chăm sóc tốt cho em.”

Tường Ly ngược mắt lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhiều Tôn đã không còn chút dịu dàng nào. Nhưng cô cũng chỉ có một ánh mắt lạnh lùng như vậy. Khi quay đầu lại nhìn Kiều Trân và Nhiều Cần Hoài, cô lại dịu giọng, nhẹ nhàng nói: “Bác trai, bác gái, cho dù con không ở trong nhà họ Nhiều cũng vẫn có thể chịu trách nhiệm cho sức khỏe của hai bác mà. Hai bác không cần lo lắng, con rất quen với cuộc sống hiện tại của mình.”

Nhiều Cần Hoài và Kiều Trân đưa mắt nhìn nhau, Nhiều Cần Hoài có phần khó xử.

Xa cách ba năm, dĩ nhiên có quá nhiều lời muốn nói. Bình thường Nhiều Cần Hoài là một người nghiêm túc đã quen, nhưng đối mặt với Tường Ly, ông lại giống như một đứa trẻ nhiều tuổi, toàn bộ việc kiểm tra buổi chiều đều phải đi cùng với cô.

Làm xong các thủ tục kiểm tra, Tường Ly lại đẩy xe đưa Nhiều Cần Hoài ra bãi cỏ hóng gió.

Qua cửa sổ phòng bệnh là có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh, ngay gần đó là bóng hình Tường Ly. Cô đang chọc cho Nhiều Cần Hoài phá lên cười vui vẻ. Nhiều Tôn đứng sững trước cửa sổ. Đang lúc hoàng hôn buông xuống, cảnh tượng này đẹp đến nỗi khiến người ta mê mẩn, anh rất muốn lưu giữ lại tất cả những khoảnh khắc này.

Kiều Trân đi vào lấy cốc nước, mỉm cười nói: “Nhìn bố con kia, từ lúc bác Hạ mất, lâu lắm rồi không thấy ông ấy vui như bây giờ.”

Nhiều Tôn đang định lên tiếng thì chuông điện thoại đổ.

Là di động của Tường Ly, đặt trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Kiều Trân nghe thấy định mạng túi xách ra đưa cho Tường Ly nhưng Nhiều Tôn đã giữ tay bà lại: “Mẹ.”

Kiều Trân không hiểu.

Nhiều Tôn cầm lấy túi xách của Tường Ly dưới cái nhìn chăm chú của bà, rút di động ra. Kiều Trân sững người, một giây sau Nhiều Tôn đã bắt máy.

“Bé con à, đang ở đâu vậy?”

Nhiều Tôn đặt chiếc túi xách sang một bên, đi từ từ tới trước cửa sổ, nhìn Tường Ly đang đẩy xe của bố mình chậm rãi tản bộ dưới hoàng hôn. Anh hơi nheo mắt lại: “Hạ Hạ đang ở chỗ tôi.” Khóe miệng Nhiều Tôn hơi rướn lên, bổ sung thêm hai chữ: “Đang bận.”

“Nhiều Tôn?” Giọng Lục Đồng Thâm ở đầu kia hơi trầm xuống.

Nhiều Tôn cười khê: “Tôi còn chưa chúc mừng tổng giám đốc Lục giành được dự án của Chính phủ.”

“Quá khen.”

“Được cái này thì mất cái kia. Tổng giám đốc Lục giành được đất, còn tôi thì ôm người đẹp về tay, cũng không thiệt thòi lắm.”

“Trước giờ tôi vẫn rất ngưỡng mộ sự tự tin của Tôn thiếu.”

Nhiều Tôn mỉm cười: “Hôm nay chắc là quý tập đoàn đang rất náo nhiệt. Mấy khung cảnh đó Hạ Hạ chưa chắc đã thích, thế nên, tổng giám đốc Lục xin

lượng thứ cho.” Dứt lời, anh ngắt điện thoại, ngay sau đó vạch pin cuối cùng của di động cũng biến mất, sập nguồn.

Trên lớp kính cửa sổ loáng thoáng vẫn còn in dấu gương mặt sắc lạnh có phần cứng đờ sau khi đã tắt nụ cười của Nhiều Tôn.

Kiều Trần là người thông minh. Tuy không nghe được hết nhưng bà cũng đoán được phần nào câu chuyện. Bà ngồi xuống sofa, hiếm khi tỏ ra ung dung tao nhã như thế. “Mẹ hỏi con một câu, con phải thành thật trả lời, có phải Hạ Hạ đã có người yêu rồi không?”

Nhiều Tôn nghiêng rặng, quay người đối mặt với Kiều Trần: “Cô ấy chỉ nhất thời bị mê hoặc thôi.”

Kiều Trần nhìn anh, ánh mắt tuy bình thản nhưng cũng rất sáng suốt. Nhiều Tôn thấy bức dọc trong lòng. Anh tiến lên phía trước, ngồi xuống, đặt hai cánh tay lên đầu gối, rồi lại xoa hai tay vào nhau áp lên mặt, thở dài nặng nề: “Mẹ, Hạ Hạ là của con!”

“Trên đời này có thứ gì nhất định sẽ thuộc về con sao?” Kiều Trần hỏi ngược lại.

“Mẹ!” Nhiều Tôn quay mặt sang nhìn bà: “Chẳng phải mẹ và bố đã sớm coi cô ấy là con dâu trong nhà rồi sao?”

“Phải.” Kiều Trần không hề có ý giấu giếm: “Suy nghĩ này mẹ và bố con đích thực đã có từ lâu, cho dù là bây giờ suy nghĩ này vẫn chưa hề thay đổi. Nếu không vì sao bố con lại vui mừng như vậy khi Hạ Hạ quay về? Ban nãy những lời mẹ hỏi coi như cũng đã quá rõ ràng rồi. Nhưng Hạ Hạ không quay trở về nhà họ Nhiều. Lúc đó mẹ đã nghĩ phải chăng nó đã có người trong lòng. Quả nhiên là như vậy, trên đời này thứ có thể khiến phụ nữ bất chấp tất cả chính là tình yêu thôi.”

“Con đã nói rồi, cô ấy chỉ nhất thời...”

“Con bé nhất thời bị mê hoặc hay chính con tự lừa mình lừa người?” Kiều Trần thở dài, nhìn anh đau xót: “Con thích Hạ Hạ, người làm mẹ như mẹ sao có thể không nhìn ra chứ? Nhưng chuyện này làm bố làm mẹ cũng chỉ có thể giúp con ở một mức độ vừa phải. Chẳng lẽ bố mẹ lại nhốt Hạ Hạ vào? Nếu như trong lòng nó có con, sao có thể không trở về chứ?”

Nhiều Tôn đan mười đầu ngón tay vào nhau, ra sức nắm chặt. Rất lâu sau anh mới nói: “Mẹ, trước kia là Tà Thôi, cậu ấy là anh em tốt của con, con không thể giành giật. Nhưng bây giờ, con không muốn nhường.”

Kiều Trần xoa đầu con trai, hỏi một câu đánh trúng tim đen: “Con đau khổ vật vã như vậy là vì con yêu cô ấy hay vì con muốn có được cô ấy?”

Nhiều Tôn hơi sững người nhưng cũng nói rất nhanh: “Dĩ nhiên là con yêu cô ấy.”

“Vậy thì con càng phải tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy. Nếu cô ấy yêu con, vòng đi vòng lại cuối cùng cũng vẫn quay trở về bên con. Nhưng nếu cô ấy không yêu con, con hà tất phải để mình rơi vào tình trạng cá chết lưới rách? Không làm được vợ chồng sao không làm anh em tốt?”

“Không được!”

Kiều Trần lắc đầu, vỗ vỗ anh.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cửa phòng bệnh mở ra, Tường Ly đẩy Nhiều Cẩm Hoài trở về. Nụ cười vẫn đọng đầy trên khuôn mặt Nhiều Cẩm Hoài, có thể nhận ra quả thực Tường Ly đã khiến ông rất vui vẻ.

Nhiều Tôn tiến lên đón lấy xe lăn và nói: “Hạ Hạ, tối nay em có thể ở lại với bố mẹ anh không? Có em ở đây, anh sẽ yên tâm hơn.”

Nhiều Cẩm Hoài nghe xong câu này rất tán đồng: “Đúng đúng đúng, ở lại đi, bác vẫn muốn nghe con kể những chuyện thú vị suốt mấy năm bên ba.”

“Bác trai, bác gái, con...” Tường Ly muốn ở lại với hai bác. Đây vốn dĩ là chuyện nên làm, nhưng cô lại không muốn nhường nhịn với Nhiều Tôn. Tuy rằng Lục Đông Tâm không có ở đây, cô vẫn sợ chuyện này truyền tới tai anh sẽ khiến anh hiểu lầm.

Thấy cô ngập ngừng, Nhiều Tôn càng hăng hái: “Tối nay anh phải về công ty giải quyết công việc, bố mẹ đành giao lại cho em vậy.”

Anh biết cô không muốn nhìn thấy anh.

Tường Ly nghe xong câu này, trong lòng ít nhiều có phần yên tâm hơn: “Thế thì...”

“Hạ Hạ.” Là Kiều Trần lên tiếng: “Ban nãy hình như có điện thoại của công ty con gọi tới, di động của con sập nguồn rồi, lấy di động của Tôn Tôn gọi qua đi. Gọi điện thoại xong rồi, con hãy quyết định có ở lại hay không.”

“Mẹ!” Nhiều Tôn vừa bàng hoàng vừa sốt sắng.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly vội vàng rút di động ra. Quả nhiên là đã sập nguồn vì hết pin. Nhìn thấy thái độ đó của Nhiều Tôn, cô đã hiểu ra vài phần. Sắc mặt cô lạnh hân đi: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Nhiều Tôn đứng đờ ra, không động đậy.

“Đưa tôi!” Tường Ly quát lên.

Nhiều Tôn rút di động ra với thái độ không tình nguyện. Tường Ly giật ngay lại, nói một câu: “Bác trai bác gái, con đi gọi điện thoại.”

Nhiều Tôn sốt ruột giậm chân bình bịch, ngay sau đó cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

Nhiều Căn Hoài chẳng hiểu chuyện gì: “Thế là thế nào?”

“Không có gì đâu.” Kiều Trần giúp ông sửa sang lại đầu giường, khẽ thở dài một tiếng: “Duyên phận trên đời vốn dĩ không thể cưỡng ép được.”

~Hết chương 172~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Hạ Trú khác với tất cả mọi cô gái [2270 chữ]

Buổi tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi mà nó vẫn chưa đến. Có lẽ, ở trong lòng nó, tôi nay không có gì quan trọng.

Ở tận cùng hành lang bệnh viện, hoàng hôn buông xuống, nơi đường chân trời một tia nắng vàng cuối cùng của ngày cũng bị bóng đen nuốt mất.

Tường Ly cảm điện thoại trầm tư suy nghĩ. Những quảng sáng mờ mờ di chuyển ngoài cửa sổ hắt lên gò má cô, giống như đàn cá phát sáng dưới làn nước trong vắt bơi qua bơi lại. Nhiều Tôn không bám theo quá sát mà đứng cách cô vài bước chân, nhìn cô. Anh biết cô đang suy nghĩ cuộc điện thoại này nên gọi như thế nào.

Nghĩ như vậy, lòng anh lại đau nhói. Quả thật ở trong lòng cô, cảm nhận của Lục Đông Thâm vẫn là quan trọng nhất. Cô đã khi nào hao tâm tổn sức như thế vì anh?

Cuối cùng Tường Ly gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Vừa nghe thấy giọng cô, Cảnh Ninh vội nói: “Cuối cùng cũng liên lạc được với cô rồi. Bất luận bây giờ cô đang ở đâu, nhớ kỹ, hai tiếng đồng hồ nữa là buổi dạ tiệc chính thức bắt đầu, cô nhất định phải tới kịp đây.”

“Dạ tiệc?”

“Từ sáng nay tập đoàn đã gửi mail thông báo toàn thể, không lẽ cô không đọc được?”

Tường Ly sửng người. Email? Cả ngày hôm nay cô vẫn chưa kiểm tra hòm mail.

Bên phía Cảnh Ninh đang có tiếng nhạc vang lên. Có lẽ cô ấy đã có mặt tại địa điểm dạ tiệc rồi. Cô ấy chọn một nơi yên tĩnh khác rồi hạ thấp giọng: “Tóm lại, buổi tiệc tối nay rất quan trọng, tổ chức tại phòng hội nghị tầng hai khách sạn Skyline. Cô tuyệt đối không thể đến muộn. Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương đã giành được về tay, tổng bộ rất coi trọng. Chủ tịch và một vài cổ đông quan trọng đã bay tới Trung Quốc, tất cả sẽ tham gia vào bữa tiệc tối nay. Đúng rồi, cả Quý Phi cũng sẽ đi cùng người của tổng bộ tới đây, xem ra là đặc biệt nhắm vào cô đấy.”

Tường Ly cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Quý Phi... cuối cùng cũng tới rồi.

“Ngoài ra...” Cảnh Ninh ngập ngừng đôi chút, dường như đang sắp xếp từ ngữ. lát sau cô ấy nói tiếp: “Sắc mặt của tổng giám đốc hiện tại rất khó coi. Có lẽ liên quan tới việc không liên lạc được với cô.”

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập, cảm giác ngạt thở mấy ngày trước lại dồn tới. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô nắm chặt di động, cả người dựa vào cửa sổ điều chỉnh lại hô hấp. Bên tai cô chỉ văng vẳng câu nói của Cảnh Ninh: Sắc mặt tổng giám đốc hiện tại rất khó coi...

Lục Đông Thâm đứng trước mặt người khác luôn nho nhá từ tốn đến mức nào. Người ngoài rất hiếm khi đọc được suy nghĩ thật sự trong lòng anh qua ánh mắt sắc mặt. Có thể khiến khuôn mặt anh đổi sắc, sao có thể chỉ đơn giản là việc không liên lạc được với cô?

Nhiều Tôn tiến lên, thấy gương mặt cô nhợt nhạt, anh đau lòng vô cùng, khẽ hỏi cô: “Sao vậy? Có phải vết thương lại đau không?”

Tường Ly không ngẩng lên nhìn anh, chỉ cụp mắt xuống: “Anh gọi tôi tới đây, có phải vì đã sớm biết tối nay tập đoàn Skyline có dạ tiệc không?”

“Phải.” Nhiều Tôn không giấu giếm.

“Ban nãy Lục Đông Thâm gọi điện thoại cho tôi, anh đã bắt máy?”

“Phải.”

Tường Ly gạt đầu, cố gắng đè nén những nhịp thở dồn dập. Cô đập chiếc di động lên người Nhiều Tôn, quay đầu bỏ đi. Nhiều Tôn dứt vội di động vào

túi, giữ tay cô lại: “Hạ Hạ.”

“Nhiều Tôn!” Tường Ly hạ thấp giọng nhưng không kiềm chế được ngọn lửa giận dữ trong lòng. Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi không ngờ anh vẫn có thể tồi tệ như vậy đây!”

“Em nghĩ Lục Đông Thâm thì cao thượng à? Tối hôm đó anh tới tìm em, em tưởng anh ta không biết chắc? Anh ta vốn không tin tưởng em!” Nhiều Tôn siết chặt cổ tay cô.

Tường Ly nhìn Nhiều Tôn chằm chằm, ánh mắt gần như bốc lửa: “Cho dù là vậy, đó cũng là chuyện giữa tôi và anh ấy. Anh buông tay ra.”

“Anh không buông! Anh không để em đi!” Nhiều Tôn có một cảm giác, giống như trong buổi tiệc tối nay sẽ xảy ra một chuyện gì đó theo định mệnh. Anh cứ buông tay như vậy sẽ hoàn toàn đánh mất cô. “Em đâu có thích mấy nơi như vậy, sao phải khiến mình chịu thiệt thòi chứ?”

Tường Ly dùng sức hất tay anh ra, nói từng câu từng chữ: “Vi Lục Đông Thâm, tôi chấp nhận.”

Hành lang được trang trí bằng ánh sáng trắng của đèn trần dài đẳng đẳng như cuộc đời một con người. Bóng cô như nhòe đi trong quang sáng ấy và gần như mơ hồ, giống như đã sắp tan biến khỏi cuộc đời anh vậy. Nhiều Tôn tiến lên trước vài bước, ôm chặt lấy cô từ phía sau, thủ thi van nài: “Hạ Hạ, đừng đi, anh xin em đấy. Anh sai rồi, chỉ cần làm chuyện gì không vui đều là lỗi của anh, đừng rời xa anh.”

Cả người Tường Ly cứng đờ, trái tim muôn vàn chua xót. Một Tôn thiếu xưa nay vẫn luôn kiêu ngạo, đã khi nào chịu cúi mình van xin như vậy? Cho dù khi xưa lúc vừa bước chân vào Hoa Lục, bị người ta âm thầm bài xích, khi bàn bạc dự án bị người ta khinh thường, anh vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói một câu: Cậu đây vẫn còn trẻ, có thừa thời gian để hành cho mấy người chết.

“Tình trạng sức khỏe của bác trai tôi hiểu rõ nhất, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Sau khi pha chế xong công thức tôi sẽ thông báo lại với anh. Mấy ngày này bác ấy bảo đảm giấc ngủ, đừng để cơ thể mệt mỏi.” Cô cạy tay của anh ra, cuối cùng vẫn không quay đầu nhìn anh một lần. Giao tình bao năm, cô vẫn không nhớ nhìn thấy anh như vậy.

Nhiều Tôn chỉ cảm thấy trái tim như bị thiên quân vạn mã lần qua, khó thở tức ngực, nỗi đau gần như muốn bùng ra khỏi người. Hai hốc mắt anh đỏ rực, gào lên sau lưng cô: “Hạ Hạ, em quay lại đây!”

Cô không bao giờ quay lại được nữa.

Thật ra trong lòng anh cũng hiểu rất rõ, cô và anh đã không bao giờ quay trở về như xưa được nữa.

Trong phòng dành cho khách quý tại hội trường khách sạn Skyline

Sau khi sắp xếp xong vài vị cổ đông của Lục Môn, Lục Đông Thâm cứ ở lý trong phòng dành cho khách quý không ra ngoài. Ngoài cửa sổ trời tối đen, cả một dãy đèn điện như đang thiêu đốt con đường dài. Những hàng xe tắc nghẽn đứng nối nhau thành hàng, ngọn đèn đuôi xe tưởng như không có điểm dừng, miên man đẳng đẳng.

Anh đứng sững trước cửa sổ, châm một điếu thuốc, nhưng rất lâu vẫn không rút hơi nào. Cả một đoạn tàn dài đã chực rơi xuống đất. Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, vầy hay người tài xế của Lục Đông Thâm cũng đang ở trong. Cô ấy nghe thấy Lục Đông Thâm hỏi một câu: “Chắc chắn cô ấy đang ở chỗ Nhiều Tôn?”

Người tài xế trả lời một tiếng “Chắc chắn”. lát sau, Lục Đông Thâm gật đầu: “Ra ngoài đi.” Ba chữ ấy, ngữ khí của anh trầm và lạnh bất ngờ.

Cảnh Ninh biết rõ năng lực của người tài xế này. Khi hai người lướt ngang qua nhau, cô ấy cũng gật đầu coi như lời chào hỏi. Sau khi cửa phòng được đóng lại, cô ấy tiến lên và nói: “Đã liên lạc được với giám đốc Hạ.”

Tàn thuốc rơi xuống đất.

Lục Đông Thâm không nói gì, ánh mắt anh như hòa cùng với màn đêm.

Cảnh Ninh lấy một tờ giấy ở bên cạnh, ngồi xuống dọn sạch sẽ chỗ tàn thuốc đã rơi xuống nền đá cẩm thạch màu đen. Cô ấy lẳng lặng nói một câu: “Thời gian bắt đầu buổi tiệc mừng công quá sát với giờ tan tầm, khả năng sẽ có một vài đơn vị báo chí không đến kịp. Anh xem, hay là chúng ta lùi lại một chút?”

Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc. Khi khói thuốc vẩn vít trước mặt, dường như anh lại nhìn thấy hình bóng cô. Ngay cả mùi hương thanh nhã của loại thuốc lá này cũng thấm đẫm mùi hương của cô.

Mới mấy ngày không gặp mà anh đã nhớ cô, nhớ đến nỗi trái tim đau đớn.

“Báo chí đã đến cả rồi.” Anh lên tiếng.

Cảnh Ninh khẽ mím môi. Cô ấy đứng dậy, bỏ tờ giấy ăn vào trong thùng rác, rồi nghe thấy giọng nói hơi lạnh và hờ hững của Lục Đông Thâm: “Tiệc mừng công phải bắt đầu đúng thời gian quy định. Mấy vị trưởng bối của Lục Môn và lãnh đạo Chính phủ đều đã có mặt, chẳng có lý do gì bắt họ phải

đợi ai.”

“Vâng.” Cảnh Ninh ngoài mặt ung dung bình tĩnh, thật ra trong lòng đang tâm niệm: Hạ Trú à Hạ Trú, cô nhất định phải tới kịp đây.

Khi Tần Tô gõ cửa đi vào phòng dành cho khách quý thì cũng chỉ còn khoảng hai mươi phút nữa buổi tiệc mừng công sẽ bắt đầu.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm quay đầu lại. Nhìn thấy Tần Tô, anh lập tức dập tắt điều thuốc trong tay: “Mẹ.”

“Sao thế, đang đợi ai à?” Tối nay Tần Tô mặc một chiếc xường xám màu xanh khói, một chiếc váy thêu tay theo kiểu Trung Quốc vô cùng tỉ mỉ. Với tư cách là vợ của Lục Chấn Dương, bà luôn xuất hiện trước mặt mọi người với sự dịu dàng và rộng rãi.

Nhưng dấu sao không cũng là một người đã từng trải qua nhiều sóng gió, đôi mắt dĩ nhiên cũng rất độc, vừa mới đó bà đã nhìn thấy trong gạt tàn có không ít đầu lọc. Lục Đông Thâm mỉm cười: “Vâng, mẹ ngồi đi ạ.”

“Không nhiều người có thể khiến con phải chờ đợi.” Tần Tô ngồi lên sofa, rồi tò mò ý bảo anh cũng ngồi: “Nghe nói tối nay con muốn giới thiệu một cô gái cho mẹ và bố con làm quen, tên là Hạ Trú phải không?”

“Vâng.” Lục Đông Thâm rót trà cho Tần Tô, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Tần Tô bung tách trà lên, mở nắp, quệt nhẹ vài cái: “Năm xưa con cũng giới thiệu Trần Du như vậy đây.”

“Không giống nhau.” Lục Đông Thâm tỏ thái độ rõ ràng.

Động tác của Tần Tô khựng lại giây lát. Bà ngẩng đầu nhìn anh một lúc rồi từ tốn nói một câu: “Hiểu rồi.” Sau đó bà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Sau khi đặt tách trà xuống, bà lại nói: “Buổi tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi mà nó vẫn chưa đến. Có lẽ, ở trong lòng nó, tối nay không có gì quan trọng.”

“Tình hình giao thông của Bắc Kinh không tốt.”

Tần Tô chỉ mỉm cười, không nói thêm gì.

“Mẹ, Hạ Trú khác với tất cả mọi cô gái.” Lục Đông Thâm khẽ nói.

Tần Tô giơ tay vuốt nhẹ mái tóc rồi nói một câu với ý tứ sâu xa: “Phải, mẹ cũng nên được gặp mặt cô gái tên Hạ Trú này rồi.”

~Hết chương 173~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Có chuyện gì tổng giám đốc Lục của mấy người chịu trách nhiệm [2184 chữ]

Chào anh bạn cũ đã lâu không gặp. Tôi, Hạ Trú, quay về rồi đây!

Khi Trương Ly đẩy cánh cửa gỗ từ quần áo phía Tây trong phòng thay đồ ra, vài ngọn đèn thủy tinh khảm bên trong sáng rực lên, nhưng sáng hơn cả vẫn là những chiếc váy áo được treo gọn gàng. Cả một hàng váy lễ phục, đủ màu sắc, đủ kiểu dáng, đều được thiết kế bởi các nhà thiết kế lừng danh thế giới, bản giới hạn hay bản đặt riêng đều có cả. Bên cạnh váy lễ phục lại thiết kế một ngăn kéo ngầm. Bên trong mỗi một ngăn kéo đều có một kiểu túi xách phù hợp với váy. Có kiểu ngôi sao, có kiểu không bán... cùng tôn lên sự cao quý cho nhau.

Có một kiểu váy lễ phục được treo bằng loại giá ba chiều, màu đỏ rực, vạt váy chấm đất, hết như một ngọn đuốc đang bùng bùng cháy. Trương Ly giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve vạt váy. Khi ngón tay cô tỉ mỉ vờn về lớp lụa mềm mại như da thịt ấy, bên tai văng vẳng tiếng nói cười ngày xưa:

“Giữ chiếc váy này lại, sau này trong hai chúng ta ai ngồi lên vị trí Hội trưởng, người ấy sẽ mặc.”

Một vài kỷ niệm ngưng đọng lại thành nỗi đau, giống như mềm bệnh ẩn nấp trong tế bào não, chốc chốc lại chạy ra ngoài giày vò khiến người ta đau đớn không sao sống nổi.

Trương Ly hít sâu một hơi, đè nén nỗi đau này xuống. Ngón tay cô rướn lên, với chiếc váy lễ phục treo bên cạnh đó xuống.

Bắc Kinh về đêm là một thành phố bệnh tật, máu chảy không ngừng nhưng lại không thể thuận lợi, thông thoáng. Nếu nhìn từ trên cao xuống, nó sẽ giống một thành phố bị chiếc lưới liềm của thời gian tàn sát.

Sau khi chỉnh trang xong, đi tới hầm để xe, Tường Ly nhìn thời gian, chỉ còn khoảng hơn hai mươi phút nữa là tới giờ bắt đầu mà Cảnh Ninh thông báo. Từ nơi ở của cô tới khách sạn Skyline không quá xa. Nhưng lái xe trong tình trạng tắc đường vào giờ này thì phải chật vật khoảng một tiếng rưỡi mới tới nơi.

Cô cúi đầu nhìn bộ váy trên người mình. Không thể nào mặc bộ đồ này rồi chen chúc lên tàu điện ngầm được phải không? Tạm thời chưa nói đến việc đã bao nhiêu năm rồi cô chưa ngồi tàu điện ngầm, hoàn toàn không còn nhớ cách tìm cổng vào trạm và ra trạm. Cho dù có thông thuộc tuyến đường, cô mang theo trang phục này rồi chen chúc với người ta trên tàu điện ngầm giờ cao điểm cũng không phải là việc làm thực tế. Nếu gặp phải vài thành phần dè xỏm trên tàu điện ngầm, với tính cách của cô nhất định sẽ đánh cho đối phương què tay thì thôi, qua lại như vậy cũng làm lờ rất nhiều thời gian.

Ánh nhìn của Tường Ly vọt qua chiếc xe, trong góc hầm xe vẫn còn một chiếc xe nữa đang đỗ, được phủ kín bằng một lớp vải chống bụi rất dày. Chiếc xe đó đã bị phong kín ba năm nay rồi. Cho dù là mấy ngày nay khi cô đã quay trở lại Bắc Kinh, cô cũng chưa từng có dũng khí lật mở ra nhìn một lần.

Cô tiến lên trước, vịn vào một góc của tấm vải chống bụi, lát sau bắt ngõ tung lên.

Tấm vải vẽ một đường cong như làn sóng trên không trung. Chiếc mô tô phân khối lớn màu đen hiện lên trước mặt. Vỗ bóng và sáng như ban đầu, thân xe rực rỡ như một viên kim cương đen.

Loại xe phân khối lớn kiểu này đã từng là tình yêu lớn nhất của cô. Thoải mái tự do phóng nó đi khắp các cung đường Bắc Kinh, giống hệt như những năm tháng từng không gò ép, không bó buộc.

Tường Ly trèo lên xe, đường cong của vật vấy ít nhiều làm hạn chế tự do. Nhưng vẫn ổn, đủ để cô phát huy. Cô khởi động xe, trong khoảnh khắc, tiếng động cơ xe nổ âm vang khắp cả garage, lôi kéo những điều thân thuộc của cô dành cho chiếc xe này trở về hiện tại.

Cô giấu kín vật vấy, một tay vuốt ve đầu xe rồi khẽ nói: “Chào anh bạn cũ đã lâu không gặp. Tới, Hạ Trú, quay về rồi đây!”

Buổi tiệc mừng công tới nay chia làm hai phần.

Phần công bố dự án và phần tiệc.

Phần công bố dự án có sự góp mặt của truyền thông, toàn bộ quá trình đều được họ theo sát ghi hình viết bài. Còn phần tiệc thì không công khai với bên ngoài. Các phóng viên có thể ở lại, nhưng không được phép sử dụng các loại phương tiện chụp trộm.

Trong lúc buổi tiệc mừng công đã đếm ngược tới giờ khai mạc, Cảnh Ninh lại tới xin chỉ thị của Lục Đông Thâm, hỏi xem có bắt đầu đúng giờ hay không. Lục Đông Thâm đang đứng nói chuyện cùng Lục Chấn Dương và một vài vị cổ đông lão thành của tổng bộ. Có một vị cổ đông trong số đó sau khi nghe thấy câu hỏi của Cảnh Ninh bèn cảm thấy kỳ lạ: “Có vị khách quý nào chưa tới kịp hay sao?”

Cảnh Ninh không thể trả lời, chỉ đành đợi Lục Đông Thâm quyết định.

Lục Đông Thâm giơ tay lên nhìn, rồi lại đánh mắt liếc Cảnh Ninh. Cảnh Ninh nhảy bèn nhường nào, dĩ nhiên hiểu ánh mắt này của Lục Đông Thâm. Cô ấy lặng lẽ lắc đầu với anh.

Ánh mắt Lục Đông Thâm tối và trầm buồn như cảnh hoàng hôn. Anh quay đầu nhìn về phía vị cổ đông kia và mỉm cười: “Không có, mọi người đều tới đầy đủ rồi. Bố và các chú, các bác cứ vào chỗ ngồi trước đi ạ.” Rồi anh lại dặn dò Cảnh Ninh: “Bắt đầu đúng giờ.”

Cảnh Ninh gật đầu: “Vâng thưa tổng giám đốc. Lát nữa tôi xin phép xác nhận lại với anh bài phát biểu trong chương trình.”

Sau khi Lục Chấn Dương và các cổ đông đi ra ngoài, Cảnh Ninh lại dặn dò quản lý hội trường về thời gian khai mạc, sau đó giờ tài liệu ra, xác nhận lần cuối với Lục Đông Thâm về lịch trình phát biểu.

Ánh mắt anh nhìn vào tờ giấy, nhưng tâm tư thì lại để đi đâu.

Giọng Cảnh Ninh cũng càng lúc càng mơ hồ, cho tới khi nó bay đi tận chín tầng mây.

Lần trước anh cũng đã chờ đợi rất lâu như vậy, đợi từ lúc buổi tiệc bắt đầu, đợi tới khi buổi tiệc kết thúc. Phía tổ chức là đơn vị đã hợp tác cùng anh nhiều năm. Họ cười và nói với anh: Căn bệnh không chịu dẫn theo bạn gái tham gia các bữa tiệc của cậu phải sửa ngay đi, không thể cứ khiến người ta hiểu nhầm là cậu không thích phụ nữ được. Cho dù chỉ là một cô gái xuất hiện cùng mình cho có thì cũng nên chuẩn bị một cô.

Thật ra anh muốn nói anh đã dẫn theo bạn gái, chỉ có điều, bị cô ấy cho leo cây.

Tôi nay...

Hạ Trú, tâm tư của em rốt cuộc đặt vào ai?

Hoặc có lẽ thật sự do anh nóng đầu. Anh hy vọng cô sẽ đến, anh hy vọng cô có thể hiểu rõ lòng mình, hy vọng cô có thể ở trước mặt nói với anh một câu: *Lục Đông Thâm, em yêu anh.*

Thì ra, chờ đợi một câu nói cũng hao tâm tốn sức như chờ đợi một con người vậy.

Suốt dọc đường xuyên qua biển xe, Tường Ly như một con cá bơi giữa lòng biển sâu, cho dù cô khiến rất nhiều người phải bấm còi inh ỏi. Khi tới khách sạn Skyline, buổi tiệc mừng công đã bắt đầu được mười lăm phút rồi.

Trước cửa có người đỗ xe, bảo vệ nhìn thấy một chiếc mô tô phân khối lớn chình ịch xuất hiện thì giật nảy mình, liều mạng vẩy tay tỏ ý bảo Tường Ly đỗ xuống tầng hầm.

Tường Ly làm gì còn thời gian đi đỗ xe nữa? Yêu cầu mấy cậu em này đưa xe đi đỗ cũng không thực tế. Cô liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên xe. Gấp rồi, cô xoay cổ tay, vặn ga một cái thật mạnh. Chiếc mô tô như một con thú dữ, cô nhìn thấy cánh cửa đại sảnh mở ra liền tức tốc phóng vào.

Đằng sau tiếng hét ầm ĩ không dứt. Cả một đại sảnh khách sạn toàn là tiếng gầm rú của mô tô, loáng thoáng còn có tiếng than trời kêu đất của bảo vệ: “Đứng lại! Dừng xe! Chỗ này không cho phép xe vào!”

Đằng sau có người theo đuổi.

Tường Ly mặc kệ hết thảy. Đã đến nước này rồi, cô còn dừng lại sẽ càng lỡ dở mọi việc. Cô cắn răng, lại tiếp tục rồ ga, chiếc xe mô tô cứ thế nhích dần lên cầu thang cuốn.

Hội trường tầng hai, diện tích cả ngàn mét vuông, các vị khách quý đã lần lượt ngồi yên vị.

Cảnh Ninh ti mỉ chọn lựa, cuối cùng chọn ra ba mươi đơn vị truyền thông. Không yêu cầu nhiều, chỉ yêu cầu sự uy tín và có quyền phát ngôn.

Lục Đông Thâm với tư cách là người chịu trách nhiệm sản nghiệp Skyline đã đích thân lên sân khấu khởi động dự án, đích thân ký kết hợp đồng với người tiếp quản dự án bên phía Chính phủ. Sau đó, các lãnh đạo xuống dưới ngồi, còn anh đại diện cho Skyline phát biểu.

Một bộ vest chỉnh tề, từ cổ áo đến cổ tay áo đều không sai một ly. Lục Đông Thâm như đang tập trung toàn bộ hào quang lên người, phong độ ngồi ngời.

Chỉ có điều, anh lên tiếng phát biểu chưa được nửa phút, bỗng nghe thấy cửa hội trường bị một lực rất lớn đẩy ra, cùng với tiếng mô tô phân khối lớn rầm trời.

Hai cánh cửa lớn từ từ mở ra, tiếng động cơ cũng theo đó dừng lại.

Tất cả các vị khách quý đã có mặt ở hội trường đều giật nảy mình, lần lượt quay đầu lại nhìn, và rồi cũng bàng hoàng sửng sốt vì cảnh tượng trước mặt.

Lục Đông Thâm đứng trên bục cũng ngỡ ngàng. Sau khi nhìn thấy bóng dáng ngồi trên xe mô tô, nét bàng hoàng ấy tan dần, khóe miệng dần ra phần nào.

Hai cánh cửa mở ra, ở giữa là con đường trống trải, được ánh đèn soi chiếu trông giống như một đại dương xanh thẳm.

Chiếc mô tô của Tường Ly dừng lại trước cửa. Cô tắt máy, xuống xe. Đằng sau có rất nhiều bảo vệ khách sạn khẩn trương đuổi tới. Họ còn chưa kịp quát tháo, cô đã tháo mũ bảo hiểm, phóng khoáng ném về phía sau. Người bảo vệ đó đỡ gọn gàng.

Cô hơi nghiêng đầu, nói một câu: “Có chuyện gì tổng giám đốc Lục của mấy người chịu trách nhiệm.”

Miệng người bảo vệ như bị nhét cả quả trứng vào bụng.

Tường Ly quay đầu lại, nhìn Lục Đông Thâm ở trên sân khấu, cao quý như một vị thần. Cô biết xung quanh có quá nhiều ánh mắt dồn về phía mình, nhưng vẫn đứng thẳng lưng, từng bước từng bước hướng về phía anh...

~Hết chương 174~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Quá buồn bực rồi [2206 chữ]

Tôi là Hạ Trú, chính là Hạ Trú mà mọi người hay suy đoán và nghe nói

Ký ức sẽ luân phiên thay thế nhau, đại não giống như một cỗ máy tinh vi, luôn lặng lẽ lấy ký ức mới làm khuất lấp ký ức cũ.

Nhưng ai cũng nói, nếu trong một bức tranh có sự tồn tại của mùi hương, vậy thì sẽ khắc ghi trong não bộ, một đời một kiếp cũng khó mà quên được. Hội trường tầng hai khách sạn Skyline, có thể nói là xúng danh hội trường xa hoa tráng lệ nhất khu vực Trung Quốc đại lục. Cứ nói riêng hôm nay, cả một hội trường giống như đại dương lúc về đêm. Lốp tinh thể dưới sàn chảy tràn khắp bốn hướng đều được thay bằng màu xanh dương đậm, lại có những chấm nhỏ điểm xuyết giống như sao xa lấp lánh. Không khác gì đang có một dải Ngân Hà chạy xung quanh hội trường. Màu trời đêm và màu xanh dương hồ ứng với nhau, vừa thần bí vừa hùng vĩ.

Trong không khí có mùi hương của rượu ngon, hòa trộn với mùi hương nồng đậm đầu hạ.

Nhưng cũng không bằng mùi hương của Hạ Trú.

Cô như vừa bước ra từ giữa đại dương. Hai màu xanh dương và lam hồ phách đan cài vào nhau trên chiếc váy dạ hội càng tôn lên nước da trắng sáng của cô, tựa một vầng trăng tròn, lại giống như mỹ nhân ngư. Rất ít người mặc được một chiếc váy với tông màu như vậy, bởi vì một sắc màu quá đậm ắt phải được khoắc lên người một cô gái đủ độ bí ẩn và thâm trầm mới có thể thể hiện được nét đẹp của nó. Một chiếc thắt lưng tông đen càng khiến eo cô thon thả như có thể vừa nắm một bàn tay.

Vạt váy thướt tha cùng với bước chân, đôi chân dài trắng trẻo vẫn thấp thoáng hiện ra, trong nét thần bí lại có thêm một sự mê hoặc.

Nhưng điểm tuyệt diệu của chiếc váy này phải kể đến hai vạt lụa đen cân đối, rủ xuống hai bên cơ thể, trên vạt lại có chiếc đai rộng màu xanh đậm, bên trên có những bông hoa nhỏ thêu tay. Là sự kết hợp giữa phương Đông và phương Tây, trong nét dịu dàng có vài phần phóng khoáng.

Lục Đông Thâm đứng trên sân khấu nhìn chăm chú, cứ có cảm giác như cả trời đất này đã bị biển xanh nuốt chửng, còn cô chính là tia sáng lóe lên giữa vùng biển ấy.

Chiếc váy này được anh đặt riêng cho cô từ lần trước. Khi ấy, nhà thiết kế hỏi anh có yêu cầu gì không. Anh suy nghĩ rồi trả lời: Quyến rũ, cời mở.

Nhà thiết kế lập tức cười và hỏi: Trên đời còn có một cô gái như vậy ư?

Anh chỉ mỉm cười không nói.

Khi còn chưa gặp cô, anh cũng không tin trên đời này lại có một cô gái như vậy. Quyến rũ mà không lẳng lơ, cời mở lại rất quý quái. Sự phong tình của phái nữ và sự phóng khoáng của phái nam đều tập trung trong một con người.

Sau khi làm xong chiếc váy này, anh liền nghĩ, đây chính là chiếc váy lễ phục thuộc về cô. Có sự mê hoặc của Hạ Trú, có sự bất kham của Trương Ly.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh luôn cảm thấy cô gái hiếm có khó gặp trên đời đã bước ra từ biển như thế, từ tranh như thế, kèm theo đó là hương thơm thanh nhã của cô.

Đây được coi là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc váy.

Còn nhớ khi ở Thương Lăng, anh từng vô tình nghe thấy Trương Tiểu Thiên nhắc đến cô trong câu chuyện với người khác: Trương gia của chúng tôi ấy à chỉ là không thèm mặc váy thôi. Bây giờ chị ấy hay mặc đại quần bò áo phông mà còn tuấn tú thế, mặc váy thì còn dừ dội đến mức nào? Đẹp cực luôn.

Lúc đó anh đã nghĩ, đừng nghĩ Trương Tiểu Thiên cứ khoe khoang suốt ngày nhưng riêng câu này thì rất có mắt nhìn người.

Hạ Trú đi thẳng lên sân khấu, hoàn toàn không để ý những lời thì thầm xì xào dưới sân khấu.

Ánh đèn miên man như sóng biển, hòa cùng ánh đèn dưới sàn hắt lên bóng hai con người trên sân khấu. Một người mặc váy dài là cô, một người mặc áo vest là anh, cực kỳ nổi bật.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người, tay đút túi quần, nhìn cô trầm mặc không nói.

Hạ Trú tiến lên trước một bước. Lục Đông Thâm vẫn đứng im bất động, mặc cho cô tiến lên, ánh mắt anh từ đầu tới cuối khóa chặt trên mặt cô.

Cô ngước lên nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi: “Lục Đông Thâm, vậy anh có yêu em không?”

Phong thái gan dạ, dũng cảm này quả thực khiến những người bên dưới đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, lại có những tiếng trầm trồ vang lên. Các phóng viên mắt sáng rực lên, vô số ống kính chìa chuẩn lên sân khấu. Cô gái này đang chủ động bày tỏ tình cảm sao?

Tần Tô ở dưới sân khấu trầm tĩnh quan sát cảnh tượng này.

Ngồi bên cạnh bà là Lục Chấn Dương. Ông cũng không thể hiện thái độ gì, ánh mắt bình thản, khó mà đoán được tâm sự bên trong. Ngược lại là mấy vị cô đồng, có người nhú mày, có người cổ nín gập, mỗi người một cảm xúc.

Trước mặt hai người họ dựng một cây micro, vốn dĩ được dùng để Lục Đông Thâm phát biểu. Bây giờ, câu nói này của Hạ Trú truyền đi rất sắc nét, mà

câu trả lời của Lục Đông Thâm ắt cũng sẽ vang vọng khắp hội trường này.

Anh không né tránh, ánh mắt cũng không sững sốt, thậm chí một tia do dự cũng không có. Anh chỉ đáp lại một chữ: Yêu.

Dưới sân khấu có dấu hiệu của sự bùng nổ. Những tiếng kêu ngỡ ngàng như những con sóng ngầm dưới đáy biển đang va đập vào nhau và vang vọng lại.

Trong đôi mắt Hạ Trú cũng có những tia sáng đang chuyển động, nhảy nhót, của niềm vui mừng và niềm hạnh phúc. Cô mặc kệ những lớp sóng bất ngờ đang vỗ về dưới sân khấu, chỉ nhìn thẳng vào Lục Đông Thâm và hỏi tiếp: “Vậy anh có đồng ý làm người đàn ông của em suốt cuộc đời này không? Tin tưởng em, bảo vệ em, không còn những suy nghĩ khác nữa, cũng không có người phụ nữ nào khác nữa.”

Câu hỏi này có phần trực tiếp và táo bạo.

Ánh mắt Lục Đông Thâm thâm trầm đi vài phần, nhưng khoe miệng anh vẫn không kìm được mà rướn lên. Anh nói: “Đồng ý.”

Dưới sân khấu hoàn toàn bùng nổ.

Họ biết rõ về Lục Đông Thâm. Đường đường con trưởng của Chủ tịch Lục Môn, chiến thần của chốn thương trường sóng gió đâu phải người như vậy. Lục Môn tuy rằng từ nhiều năm về trước đã di cư ra nước ngoài, nhưng vẫn giữ những lễ giáo truyền thống nhất. Con cái Lục Môn từ nhỏ đã trưởng thành trong sự giáo dục nền nếp và phép tắc nghiêm khắc ấy, dĩ nhiên luôn hành xử lịch sự, phép tắc, chu toàn, chừng mực. Lục Đông Thâm ở trong mắt người ngoài tất nhiên cũng là một người nói và làm theo chuẩn mực như thế.

Nhưng hôm nay, một chuyện không hợp quy tắc như vậy cũng có thể xảy ra, hơn nữa còn xảy ra tại một tiệc mừng công chính thức như vậy.

Ngay cả đám phóng viên cũng như phát điên vậy, vừa thốt lên sững sốt vừa giơ vội ống kính, chỉ sợ bỏ lỡ mất dù là một chi tiết nhỏ.

Hạ Trú mỉm môi cười khê, nghiêng đầu: “Anh phải nghĩ kỹ đấy. Có em rồi anh sẽ không được dây dưa lằng nhằng với bất kỳ cô gái nào khác. Trong mắt em không cho phép có một hạt cát nào. Em sẽ không nhẫn nhịn nhường bước như các cô gái khác, ép em vào đường cùng em sẽ dùng dao đấy.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm dịu dàng: “Nghĩ kỹ rồi.”

Lòng Hạ Trú ấm áp vô cùng. Cô không kìm được lòng mình, nín chặt lấy cổ anh, thì thầm bên tai anh: “Em yêu anh.”

Lục Đông Thâm cảm động.

“Nhưng, phải làm sao đây?” Hạ Trú hạ giọng xuống rất thấp: “Xong vào đây rồi em mới biết hôm nay có không ít nhà báo xuất hiện.”

Lục Đông Thâm phì cười vì cô. Anh ôm lại cô, đưa tay vỗ vỗ lên gáy cô: “Bướng bỉnh quá rồi.”

“Em mặc kệ, anh giải quyết đi.” Cô vui mặt vào cổ anh: “Cảnh Ninh nói sắc mặt của anh không tốt lắm, em chỉ nghĩ đến việc tuyệt đối không được chọc cho anh giận nữa nên đã tức tốc lao tới đây.”

“Được.” Anh cười khê.

Dưới sân khấu, có phóng viên không nhẫn nhịn được nữa: “Tổng giám đốc Lục, vị này là... Hạ Trú?”

Liên quan đến chuyện Lục Đông Thâm và Hạ Trú từ lâu đã có tin đồn tại Skyline. Có người nói ở Thương Lãng, Lục Đông Thâm đã nổi giận vì hồng nhan, hồng nhan này chính là Hạ Trú. Nhưng cũng có người nói, cô gái Lục Đông Thâm đưa về vốn không phải Hạ Trú, chẳng qua là lấy danh nghĩa của Hạ Trú mà thôi, chỉ để tiện cho việc thoát thân khỏi cuộc phân tranh ở Thương Lãng sau khi một dân anh chị qua đời. Thế nhưng, gần đây Lục Đông Thâm đã lớn tiếng tuyên bố sự tồn tại của Hạ Trú, nhất thời khiến cái tên Hạ Trú liên tục xuất hiện công khai trước mặt mọi người. Thế là mọi người cũng dần dần tin tưởng, cô thật sự là Hạ Trú.

Hạ Trú, người ngoài ngành hiểu biết không nhiều, nhưng các phóng viên chỉ cần hỏi thăm qua lại là sẽ biết. Một cô gái có quá nhiều yếu tố thần kỳ và đặc sắc, bây giờ, lại đang đứng ngay trên sân khấu.

Lục Đông Thâm buông cô ra, thoải mái đứng trước cái nhìn chăm chú của mọi người và nói: “Phải, cô ấy chính là Hạ Trú, nhà tạo hương mới nhậm chức của tập đoàn Lục Môn, trước mắt đang toàn quyền phụ trách công việc tạo hương của tập đoàn Skyline tại Trung Quốc.”

Bên dưới lại rần rần một hồi. Các phóng viên rục rịch muốn đặt câu hỏi, cả đồng những thắc mắc liên tục được tung ra, sắp không thể kiểm soát được tình hình nữa. Lục Đông Thâm giơ tay lên ngăn lại toàn bộ sự thiếu kiểm soát ấy, quay đầu khê nói với cô: “Em chào hỏi mọi người một tiếng đi, những việc còn lại để anh giải quyết.”

Hạ Trú âm thầm hít sâu một hơi. Giữa ánh sáng rực rỡ, cô nhìn thấy vài khuôn mặt, có người cô quen thuộc, cũng có người khiến cô hơi bất ngờ. Cô tiến lên trước, đứng sát cạnh Lục Đông Thâm, hướng mặt về phía micro và lên tiếng: “Tôi là Hạ Trú, chính là Hạ Trú mà mọi người hay suy đoán và nghe nói. Rất vinh hạnh có thể được đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn. Chuyện của tôi không quá phức tạp đến vậy, chỉ là không có việc gì nên ở nhà sống kín đáo ba năm giờ đã quay trở lại. Tôi nghĩ, liên quan đến việc này, một người bạn cũ ở dưới kia biết rất rõ.” Nói tới đây, cô hơi ngừng lại, ánh mắt xuyên qua hàng loạt các khách quý, nhìn thẳng vào một cô gái mặc váy trắng ở dưới sân khấu, rồi mỉm cười: “Đúng không, Quý Phi?”

Chương 176: Anh thích là được [3102 chữ]

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía Quý Phi.

Ai ai cũng biết, Quý Phi – Phó Hội trưởng hội văn thuật, tuổi còn trẻ đã nhảy phát lên cao, trở thành nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bên dưới sở hữu tới sáu ekip điều chế hương và phân tích mùi hương uy tín nhất. Các nhà điều chế hương đều lần lượt tới từ khắp các nơi trên thế giới, mỗi một người đều có kinh nghiệm điều chế hương cho các sản phẩm xa xỉ. Rất nhiều tờ báo khi nhắc đến cô ta đều sẽ vinh danh là nhà tạo hương có khứu giác trời sinh số một, nhưng cũng có tờ báo sẽ bồi thêm một tiền tố: Sau Hạ Trú.

Quý Phi ngồi ngay ngắn, mặc cho ánh mắt của tất cả mọi người đều đang quan sát và thăm dò mình, giống như vô số vì sao hắt lên chiếc váy trắng của cô ta. Trông cô ta cực kỳ dịu dàng, thủy nị. Đối diện với “lời hỏi thăm” từ xa của Hạ Trú, cô ta cũng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

Một dáng vẻ hoàn toàn giống như lấy nhu khắc cương.

Nhưng các phóng viên cũng không phải là mấy đứa trẻ ranh mới tiếp xúc với đời. Những con sóng ngầm đang xô xao đằng sau chuyện này sao họ lại không nhìn ra, nên nhất thời họ lại càng sôi nổi. Nhưng sự sôi nổi này chẳng mấy chốc đã bị Lục Đông Thâm áp chế. Anh nói đơn giản mấy câu, sau đó nắm lấy tay Hạ Trú cùng đi xuống dưới sân khấu.

Có một chiếc ghế vẫn để trống từ đầu đến cuối, bên trên không hề dán tên, nhưng những người như Cảnh Ninh đều hiểu rõ ràng đó là vị trí dành cho Hạ Trú.

Quả không sai, Lục Đông Thâm đã dẫn cô trở về ngồi trên chính chiếc ghế ấy, còn anh ngồi ngay bên cạnh cô.

Các chương trình trên sân khấu được tiếp tục, sự chú ý của đám phóng viên lại quay trở về với các dự án.

“Mấy vị cổ đông của Lục Môn sắp tức chết vì em rồi phải không?” Trong bóng tối, Hạ Trú hạ giọng hỏi Lục Đông Thâm.

Trên sân khấu đang giới thiệu tình hình trước mắt của mảnh đất phủ Thân vương và bản đồ quy hoạch phát triển trong tương lai. Lục Đông Thâm nhìn lên màn hình lớn, mỉm cười khẽ: “Không nghiêm trọng đến mức tức chết, chắc sẽ chỉ chụp lên đầu em cái mũ ‘hồng nhan họa thủy’ thôi.”

“Họ sẽ nghĩ rằng anh bị em làm hư phải không?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm thông dong điềm đạm: “Tuy rằng ở trong mắt họ anh chẳng được coi là người hiền lành gì nhưng vượt quá giới hạn như vậy cũng không phải tác phong thường ngày của anh.”

“Đó là vì họ không hiểu anh, trong con người anh chảy dòng máu chưa bao giờ chịu an phận thủ thường.”

Lục Đông Thâm kéo tay cô, đặt lên bờ môi hôn nhẹ, rồi lại theo đà nắm chặt trong lòng bàn tay đùa nghịch. Anh cười nói: “Không hổ danh là người con gái của anh.”

“Vậy ban nãy có phải em hơi quá đáng rồi không?”

Lục Đông Thâm nói: “Anh thích là được.”

Nghe được câu này, Hạ Trú cảm thấy sướng ron trong lòng. Cô không kìm được lòng mình, siết chặt tay anh và sát lại gần anh, hạ giọng khẽ thở dài: “Cảm giác được người ta yêu thương thật là tuyệt.”

“Em có thể sát lại gần anh thêm chút nữa.” Lục Đông Thâm trêu chọc.

“Bao nhiêu người đang nhìn, em sẽ không phá hoại hình tượng của anh nữa. Em vừa chợt nhớ ra, chiếc mô tô của em...”

Hạ Trú men theo bờ vai anh đang định quay đầu, một giây sau đã bị anh xoay mặt lại. Cánh tay anh hạ xuống, đồng thời vòng qua eo cô, hơi kéo gần lại khoảng cách của hai người. Anh thì thầm: “Cảnh Ninh đã đi giải quyết rồi.”

Cô cảm thấy eo mình nóng rực, xuất phát từ nguồn sức mạnh nơi cánh tay rắn chắc của anh.

Sau khi lãnh đạo Chính phủ nói chuyện điện thoại xong, Lục Chấn Dương với tư cách là Chủ tịch tập đoàn đã phát biểu lời sau cuối. Là một người đã vượt qua vòng vây của biết bao người cùng vai vế trong Lục Môn để được ngồi lên vị trí Chủ tịch, một người đàn ông bao nhiêu năm nay đã làm nhân lên

diện tích của Lục Môn trên bản đồ bằng nhiều cách dù là dụ dằng hay mạnh mẽ, nên cho dù đã gần tới những năm cuối đời, ông vẫn phong độ ngời ngời.

Ông giữ được một vóc dáng cực đẹp, từ độ mạnh nhẹ khi nói chuyện tới trạng thái tinh thần đều không thua kém gì lớp thanh niên. Nếp nhăn nơi khóe mắt có thể là dấu ấn tháng năm in dấu lại, nhưng lại là sự tự tin và thần thái khác biệt của ông.

“Ông ấy chính là bố của anh?” Hạ Trú nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm.”

Hạ Trú nhìn lên sân khấu rất lâu mới nói: “Anh và bố giống nhau thật đấy, ngay cả sự tự tin đó cũng giống vô cùng.” Nhưng thứ bẩm sinh đã có trong cốt tủy thì những người ở xung quanh muốn học cũng không được.

“Mẹ anh cũng đã tới, trong bữa tiệc tối nay sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.”

Ngón tay cô cứng lại. Anh phát hiện ra, bèn quay đầu nhìn cô. Trong mắt cô có sự hồi hộp: “Liệu họ có thích em không?”

Lục Đông Thâm vẫn mỉm cười: “Có anh, đừng sợ.”

Giữa buổi phát biểu về dự án và bữa tiệc tối có cách nhau một khoảng thời gian, dùng để những nhân viên của hội trường dọn dẹp bàn ghế, chuẩn bị thêm bát đĩa dao dĩa. Một bộ phận khác là bảo vệ hội trường, họ sẽ phụ trách bảo quản và cất giữ toàn bộ máy quay phim, máy ảnh và các thiết bị ghi hình khác của phóng viên.

Các phóng viên đã có mặt ở đây không một ai bỏ về, đây quả thực là điều hiếm gặp trong các buổi tiệc tối khác.

Chẳng ai muốn tới đây xin một bữa ăn, nhất là những người làm nghề báo như họ, thường xuyên đi ra đi vào những buổi tiệc như thế này như cơm bữa, thế nên thường chỉ làm xong việc chính, cầm một khoản phí đi lại rồi bỏ về ngay, chứ chẳng bao giờ lãng phí thời gian trong các buổi tiệc. Nhưng các phóng viên có mặt tại buổi tối hôm nay đều giống như đã bàn bạc với nhau trước vậy, cực kỳ hợp tác trong việc giao nộp các loại máy móc hoặc để trợ lý đi theo mình trông giữ, còn mình thì ở lại tham gia buổi tiệc.

Nghĩ cũng là chuyện thường tình.

Một là, mảnh đất phủ Thân vương này đã chịu nhiều dị nghị trong một khoảng thời gian dài. Chính phủ có lòng muốn động vào, vậy thì nếu có thể trò chuyện vài câu với lãnh đạo trong buổi tiệc hôm nay thì sẽ có được tin tức độc quyền hơn mọi người.

Hai là Lục Môn thường có nhiều động thái lớn ở nước ngoài hơn. Tuy nhiên vài năm gần đây, sản nghiệp Skyline làm tiên phong, xông vào thị trường Trung Quốc, hơn nữa phạm vi kinh doanh lại mỗi ngày một rộng lớn. Sau khi Lục Đông Thâm đảm nhận lại cảng quyết đoán mạnh mẽ, nắm chặt các thành phố trọng điểm loại 1 và phát triển tiềm lực ở các thành phố trọng điểm loại 2, mở rộng ra Hồng Kông, thu giữ Thương Lãng, thu mua Hoàn Gia, đồng thời nuốt trọn thương hiệu H, thành lập thương hiệu con của khách sạn Skyline – Giang Nam Xuân, liên tục đầu tư vào các sản phẩm thương mại, văn hóa, năng lượng. . . Nghĩ lại thì thấy, những ngày tháng tiếp quản của anh tuy rằng ngăn ngui nhưng tốc độ ra tay thì nhanh đến mức khiến người ta phải lè lưỡi. Thế nên, việc tiếp theo đây Lục Môn còn có những động thái khác chính là điều mà các ký giả quan tâm.

Thứ ba chính là Hạ Trú.

Hôm nay Hạ Trú xuất hiện một cách nổi bật, họ muốn không quan tâm cũng khó.

Khoảng thời gian tiếp theo, Lục Đông Thâm và Hạ Trú bị mọi người hoàn toàn chia cách, xung quanh mỗi người lại có một nhóm người khác nhau. Khó khăn lắm Hạ Trú mới thoát ra được khỏi đám đông đó, có cảm giác như mình vừa bị lột cả một lớp da. Cô tiện tay cầm một ly rượu trên chiếc khay người nhân viên bưng bê ngang qua, nhân lúc ánh sáng hơi tối, cô chuồn tới một góc khuất thờ dốc, cũng nhân tiện điều chỉnh lại cảm xúc. Lúc buổi tiệc tối bắt đầu cũng là lúc Lục Đông Thâm định chính thức đưa cô tới gặp bố mẹ, nghĩ thôi là lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi rồi.

Sau khi ra được khỏi đám đông, cô lại đi tìm Lục Đông Thâm. Anh đang trò chuyện thoải mái cũng mấy vị lãnh đạo Chính phủ, bên cạnh có người của Lục Môn, Lục Chấn Dương và Lục Khởi Bạch, còn có mấy nhân vật có mặt mũi trong giới kinh doanh.

Tối nay Dương Viễn trông đạo mạo chín chu hơn hẳn bình thường, khoác tay một cô gái như hoa như ngọc. Nhưng rõ ràng cô gái đó cũng chỉ là người đi cùng. Bên cạnh anh ấy cũng có mấy doanh nhân và một người phụ nữ quý phái trang nhã, còn có một cổ đông của Lục Môn. Sau khi nghe xong toàn bộ buổi công bố dự án, Hạ Trú cũng đã biết người phụ nữ đó tên là Tần Tô, mẹ ruột của Lục Đông Thâm.

Anh ấy tập trung khoác lác trên trời dưới đất, cô gái trẻ kia nhân nhả đi theo như hình với bóng.

Dương Viễn giống như hai cánh tay của Lục Đông Thâm. Trước khi Lục Đông Thâm tiếp quản Skyline, Dương Viễn vẫn luôn phụ trách việc kinh doanh vận hành các công việc thực tế của Skyline. Hạ Trú cũng nghe ngóng được một vài thông tin, Lục Môn trước nay xem trọng thành tích, Dương Viễn dường như đã đủ tư cách tham gia vào Hội đồng quản trị rồi. Cộng thêm việc cô nghe nói gia cảnh nhà Dương Viễn cũng không tệ, nên tại đây anh ấy được mọi người chú ý cũng là hết sức bình thường.

Tầm mắt cô bị một cái bóng trắng che chặt.

Bóng trắng đó bình thân không sợ hãi, giống như nụ cười trên khuôn mặt cô ta vậy: “Đã lâu không gặp.”

Là Quý Phi.

Hạ Trú không cảm thấy bất ngờ. Cô và Quý Phi quen biết nhiều năm, đôi bên đã quá hiểu nhau rồi. Quý Phi hiểu được việc cô làm cô ta khó xử trước mặt nhiều người. Và cô cũng hiểu Quý Phi nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cô.

“Lâu sao?” Hạ Trú lắc lắc ly rượu: “Khoảng thời gian ba năm đối với cậu mà nói chỉ như một cái chớp mắt, chắc phải cả đời không gặp tôi nữa mới xưng với cậu quá lâu của cậu.”

Quý Phi lặng lẽ cười: “Cậu đúng là không thay đổi một chút nào, vẫn cứ mồm mép lanh lợi như trước. À, cũng không phải là không thay đổi chút nào, ví dụ như cậu của trước kia tuy rằng nói không thích mấy nơi như thế này nhưng vẫn có thể ứng đối thoải mái, suôn sẻ mọi bề, chứ đâu có lực bất tòng tâm như bây giờ?”

“Quý Phi, cậu hiểu tôi mà, nói năng không thích vòng vo tam quốc. Giữa tôi và cậu còn chuyện cũ gì cần phải ôn lại sao?” Hạ Trú cười khẩy.

“Hà tất phải nghiêm mặt nặng lời? Cậu xem, ánh mắt của mọi người đều chưa tha cho chúng ta đâu.”

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Không cần Quý Phi nhắc nhở dĩ nhiên cô cũng nhìn thấy. Trong số các ánh mắt xa gần nhất đó, có vài ánh mắt đang rơi xuống người họ, cho dù cả hai người đều đứng khá xa đám đông. Cô nhìn chằm chằm Quý Phi, cười khẩy: “Tôi nghĩ qua chuyện ban nãy, tất cả mọi người trong hội trường này sẽ chẳng ai nghĩ rằng tôi và cậu tình cảm sâu nặng nữa rồi. Thế nên nghiêm mặt nặng lời thì đã sao? À đúng rồi, tôi đúng là có muốn hòa hòa nho nhỏ với cậu. Trước khi tới đây, suýt chút nữa tôi đã mặc bộ lễ phục đó. Hai chúng ta từng nói, sau này ai ngồi lên vị trí Hội trưởng, người đó sẽ là chủ nhân của chiếc váy. Tôi nghĩ, cậu cách vị trí Hội trưởng còn cả một đoạn, thế nên đã không mang vật kỷ niệm duy nhất của chúng ta tới rồi.”

Bờ môi của Quý Phi hơi cứng đờ lại.

“Thế sự khó lường, một người gần như không bao giờ có thể quay lại như tôi vẫn đứng trước mặt cậu ngay lúc này, cậu nghĩ Vệ Bạc Tôn liệu có nhường chức Hội trưởng cho cậu không?” Hạ Trú thản nhiên nói, cô hơi chạm ly rượu lên đầu mũi hít hà: “Hoặc là, chưa biết chừng cả hai người đều ngã ngựa.”

“Cậu đang định đấu với tôi tới cùng đấy à? Với khả năng hiện tại của cậu?” Quý Phi lại cười.

Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, bình thản đáp: “Chẳng qua chỉ là hai tên trộm, có gì mà tôi không đấu lại được. Ba năm trước, tôi còn có thể giẫm cậu dưới chân mình thì ba năm sau tôi càng có bản lĩnh này.”

Quý Phi nhẹ nhàng xoay người, chặn đứng ánh mắt phóng tới từ sau lưng, đối mặt với Hạ Trú: “Xem ra bệnh cũ của cậu lại tái phát rồi. Sao, ở trong đó vẫn chưa thấy đủ à?”

“Quý Phi!” Ánh mắt Hạ Trú lạnh hẳn đi: “Năm xưa cậu và Vệ Bạc Tôn cấu kết với nhau, ăn trộm tâm huyết của tôi và Tả Thời, hại Tả Thời xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cậu tưởng chuyện này cứ thế bỏ qua được sao?”

Quý Phi tiếp lời rất mượt mà, cô ta thản nhiên hỏi một câu: “Bằng chứng đâu?”

Hạ Trú mím chặt môi.

“Nếu cậu có bằng chứng thì đã chẳng ngâm hột thị suốt ba năm trời. Đương nhiên, sở dĩ cậu cố ngâm bỏ hòn làm ngọc còn có một nguyên nhân quan trọng khác.” Quý Phi tiến lên vài bước, đứng cách cô rất gần, tới mức chỉ cần thì thầm cũng nghe rõ được thanh âm của nhau: “Cậu biết rất rõ, người thật sự hại Tả Thời không phải tôi, cũng không phải Vệ Bạc Tôn, mà là cậu.” Cô ta giật lấy cổ tay trái của Hạ Trú: “Nếu không, lưỡi dao này của cậu phải giải thích thế nào?”

Hạ Trú quyết không nhượng bộ: “Nếu tôi đã dám quay trở về thì không có dự định tiếp tục nhượng bộ hai người. Quý Phi, những gì cậu và Vệ Bạc Tôn nợ tôi, nợ Tả Thời tôi sẽ đòi lại từng khoản, từng khoản một.”

Một tia lạnh lẽo ánh lên trong đôi mắt Quý Phi: “Vậy tôi cũng không ngại nhắc nhở cậu một câu. Ba năm trước tôi đã có thể khiến cậu nói gì cũng không ai tin tưởng thì ba năm sau, tôi vẫn có thể.”

Hạ Trú dần mạnh từng câu từng chữ: “Được thôi, để xem ngày hôm nay, sau ba năm, hai người còn có bản lĩnh ấy hay không.”

Hạ Trú siết chặt ly rượu, khuôn mặt như đọng sương.

Trong góc khuất có một cái bóng lướt qua rất nhanh. Cô nhạy cảm bắt được, cái bóng vừa chạy trốn đó rất giống Trần Du...

~Hết chương 176~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Tổng giám đốc Lục cũng đã có những thói quen trần tục [3674 chữ]

Lục Đông Thâm mạnh mẽ cỡ nào, kỹ thuật tốt cỡ nào cũng chẳng liên quan gì đến Phùng phu nhân

Mỗi một buổi tiệc đều là một lần dao kiếm tung hoành. Chúng ẩn nấp giữa những bóng áo vest lượt là đỉnh đặc, hay những bộ váy thướt tha đầm thắm. Chúng mai phục trong những cuộc trò chuyện kính trà mời rượu, nhẹ nhàng côi mờ. Về điểm này, Hạ Trú có sự thấu hiểu sâu sắc hơn bất kỳ người nào khác.

Nhiều Tôn dù có khôn khéo cỡ nào cũng đã nói đúng một chuyện. Cô đích thực chán ghét mấy nơi như thế này. Từng gương mặt trông có vẻ hòa nhã dịu dàng kỳ thực đều che giấu một bản tính xấu xa bỉ ổi, vì muốn theo đuổi danh lợi mà bất chấp thủ đoạn. Nhưng Quý Phi cũng đã nói đúng một chuyện. Cô của ba năm trước, cho dù có không thích cỡ nào, cũng sẽ như cá gặp nước ở mấy nơi như thế này.

Bây giờ, “công lực” của cô thế mà lại suy giảm rồi. Chỉ đối phó với một Quý Phi đơn giản cũng đã hao tâm tổn sức. Cũng không hiểu trước kia cô đã chống đỡ từng vỡ kịch cuộc đời như thế này bằng cách nào.

Đang trong lúc thổn thức thì có một cô gái cầm theo một ly cocktail chậm rãi đi đến.

Chỉ là một chiếc váy dạ hội màu đen nhưng vẫn tôn lên được làn da trắng trẻo của cô ta. Mái tóc dài được búi lại rất xinh, bên tai ghim một viên trân châu trắng mịn. Đó là kiểu trang điểm rất đơn giản nhưng ngũ quan lại cực kỳ tinh tế. Vóc dáng đủ để thu hút ánh nhìn của người khác, nhất là khe chữ V đó và một cơ thể thẳng tắp tiêu chuẩn.

Có thể được coi là một sắc đẹp khuyển quốc khuyển thành.

Ánh mắt của Hạ Trú dừng lại trên người cô ta. Cô cảm thấy trực giác của phái nữ là một thứ cực kỳ chuẩn xác, người con gái này có đến tám chín phần là nhằm vào cô.

Quả không sai, thật sự bị cô đoán trúng.

“Tôi là Trình Lộ.” Cô ta chủ động giơ tay về phía cô.

Hạ Trú đưa một tay ra, bắt tay lại với đối phương. Khi cô sắp rút tay về, Trình Lộ nhẹ nhàng nói: “Tay của cô Hạ thật là đẹp, đẹp như đôi mắt của cô vậy.”

Hạ Trú bình thản nói một tiếng cảm ơn, trong lúc đó cũng âm thầm suy nghĩ về mục đích chủ động bắt chuyện của cô gái này. Cô còn lâu mới nghĩ rằng cô ấy thích mình.

“Từ xa đã nhìn thấy được vẻ đẹp của cô Hạ, bây giờ lại gần, quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân. Ai ai cũng biết tổng giám đốc Lục không thích phụ nữ, xem ra cũng đâu phải là không thích, chẳng qua trên đời có quá nhiều ‘phần thưởng son tục’ không lọt được vào mắt xanh của anh ấy mà thôi.” Trình Lộ cười nhẹ nhàng, hàm răng trắng và sáng bừng lên như ánh trăng rằm: “Ban nãy chồng tôi còn nói hôm nay cuối cùng cũng thấy tổng giám đốc Lục có một sở thích giống với người phạm. Dự án này, được hợp tác với ‘người phạm’ là tốt nhất.”

Ánh mắt Hạ Trú nhìn theo hướng mà Trình Lộ đang nhìn. Đó là phía của Lục Đông Thâm. Người đang nói chuyện cùng anh là một vị quan chức tầm cao trong Chính phủ, đã có tuổi, nhưng có vẻ vẫn rất rắn rỏi, mạnh mẽ.

“Thì ra là Phùng phu nhân.” Hạ Trú có ấn tượng, ban nãy lúc giới thiệu khách quý, người đầu tiên được giới thiệu chính là vị quan khách kia, chức tước không hề nhỏ.

Ánh mắt của Trình Lộ phải một lúc lâu sau mới dời về được. Hạ Trú nhìn rất tinh tường, ánh nhìn của cô ta từ đầu tới cuối đều lưu giữ trên người Lục Đông Thâm đứng bên cạnh chồng mình. Phát hiện này khiến Hạ Trú ít nhiều cảm thấy hồ nghi. Sau khi tỉ mỉ quan sát một lượt, cô nhạy bén bắt được một vết sẹo bên cạnh xương hõm vai của cô ta.

Rất mờ và nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ dễ bỏ qua, nó có hình thù giống một vầng trăng khuyết. Hạ Trú là người thường xuyên chơi dao, vừa mới đó đã nhìn ra đây là một vết sẹo do dao gây ra. Một người thuận tay phải, lấy mũi dao của vào cổ. Nhưng có lẽ lúc đó chỉ là vết thương ngoài da, chưa bị thương tới động mạch, nếu không vết thương đã chẳng hồi phục nhanh được như vậy.*

***Đoạn trước dịch sai, là của cổ nhé.**

Hạ Trú giật mình.

Không phải vì lý do mình đã phân tích ra được nguyên nhân hình thành vết sẹo của cô ta, mà vì bỗng nhiên nhớ lại lời Trần Du nói.

“Cô gái đó đã theo anh ấy một khoảng thời gian khá dài, là một cô gái rất đẹp.”

“Cô gái ấy đã rung động, thế nên ngay tối hôm đó khi phải đi cùng cậu chủ con quan đã đòi sống đòi chết, của cô tự sát đến nỗi nhập viện... Sau khi đi dạo một vòng qua Quý môn quan, cô gái đó đã suy nghĩ thông suốt, sử dụng tất cả mọi mảnh khóc để quyết rũ bỏ của cậu ta... Hai

năm trước, cuối cùng cô ta cũng đã dứt được người vợ của ông ta, trở thành chính thất.”

Thì ra, cô ta chính là cô gái năm xưa vừa ra khỏi cổng trường đại học đã đi theo Lục Đông Thâm.

Cái nhìn lưu luyến vẫn vương lúc này quả thật là vẫn còn nhưng nhớ chưa quên Lục Đông Thâm.

“Cứ gọi tôi là Trình Lộ được rồi, gọi Phùng phu nhân làm tôi thấy già quá. Tôi và cô Hạ cũng xấp xỉ tuổi nhau thôi mà.” Trình Lộ mỉm môi cười khê.

Hạ Trú trao chiếc ly đã trống trơn cho người phục vụ rồi tiện tay cầm ly rượu vang lên: “Vậy sao được? Thân phận của Phùng phu nhân rất quý giá, khi cần phải xưng hô vẫn nên xưng hô.”

“Nếu xét về thân phận, thân phận tương lai của cô Hạ cao quý hơn tôi rất nhiều.” Trong nụ cười của Trình Lộ ánh lên phản chua xót: “Có thể được một người đàn ông trẻ trung có tài như vậy yêu thương, cô Hạ đúng là có phúc ba đời.”

Hạ Trú bỗng nhiên bật cười, nhưng không phải vì câu nói của Trình Lộ.

Cô nhìn Trình Lộ, dáng nguyệt mặt hoa, nhất thời cảm thấy Lục Đông Thâm thật ra cũng có mắt nhìn người lắm đấy. Làm vợ chồng hờ ai cũng muốn chọn một cô gái nổi bật và xinh đẹp như thế này. Đến cô nhìn còn không kìm được cảm xúc, sinh lòng thương yêu, nuối tiếc, Lục Đông Thâm thật sự chưa từng động lòng ư? Nếu nhất quyết phải tìm ra được một điểm chưa phải của cô gái họ Trình này, vậy thì cũng chỉ có thể nói rằng lưỡi dao đó của cô ta chưa đủ tuyệt tình, nghi ngờ chỉ là diễn kịch, rí chút máu để người ngoài nhìn vào trông rất kiên quyết, rất kiên nhẫn, chỉ mong sao Lục Đông Thâm có thể hồi tâm chuyển ý. Nhưng ai ngờ, khi một người đàn ông đặt bạn và lợi ích lên bàn cân để cân đo đong đếm thì đã định sẵn bạn chẳng phải điều gì không thể thay thế trong lòng người đàn ông đó.

Thấy cô cười nửa chính nửa tà, Trình Lộ cảm thấy rất kỳ lạ, đôi mày lá liễu hơi nhíu lại: “Cô Hạ có ý gì?”

“Không có gì.” Hạ Trú thản nhiên tiếp lời: “Tôi chỉ muốn chỉnh sửa lại một câu. Nếu tôi muốn, số tiền tôi kiếm được chẳng ít hơn Lục Đông Thâm. Thứ nhất, tôi cũng có chuyên ngành và lĩnh vực của mình. Thứ hai, tôi không cần Lục Đông Thâm nuôi tôi. Cô Phùng, Lục Đông Thâm được Hạ Trú này yêu thương, há chẳng phải anh ấy cũng có phúc ba đời sao?”

Trình Lộ sững người, có lẽ không ngờ cô lại nói như vậy. Hoặc có thể, khi tất cả mọi người đều mặc nhận cho rằng Lục Đông Thâm là một người quyền hành cao quý, cô lại thản nhiên nói với họ một sự thật, cô và Lục Đông Thâm kẻ tám lạng, người nửa cân. Đây là một sự tự tin như thế nào? Chỉ ít không phải là sự tự tin mà một cô gái bình thường có thể sở hữu.

Hạ Trú không phí lời nhiều với cô ta nữa. Trên đời này có quá nhiều gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng có quá nhiều người không hợp nói chuyện với nhau. Gặp được Lục Đông Thâm, mọi sự lo lắng của cô chỉ xoay quanh việc chuyện tình yêu này của họ sẽ đi được bao xa. Mọi sự băn khoăn chỉ là vì sự lo được lo mất dành cho Lục Đông Thâm. Cô yêu một người đàn ông như vậy, thế nên vì yêu sinh sợ, đã quen nhón với những điều tốt đẹp từ anh. Nếu có một ngày anh không còn yêu cô nữa, liệu cô có khổ cần mà chết đi không? Cô chưa bao giờ cảm thấy mình không xứng với Lục Đông Thâm. Còn về những thứ như môn đăng hộ đối, chim sẻ bay lên cánh cao thành phượng hoàng... ở trong mắt cô đều là phản chủ.

Thấy cô định bỏ đi, Trình Lộ bất thành linh nói một câu: “Cô Hạ hiểu lầm ý tôi rồi.”

Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta.

Trình Lộ cười khê: “Ý của tôi là, Đông Thâm có bản lĩnh khiến phụ nữ nửa sống nửa chết. Thế nên cô Hạ rất may mắn.” Nói tới đây, cô ta bổ sung thêm ba chữ: “Ồ trên giường.”

Nghe xong câu này, Hạ Trú không tức giận mà bật cười. Vậy mới phải chứ, đây mới là cách thức nói chuyện chính xác của một người cũ tới tìm người mới tính toán nợ nần. Cô Trình ở trước mặt này nếu không phải vì đang gặm đắng nhắm chua, cô còn tưởng nhầm Trần Du chẳng qua chỉ nghe tin đồn nhầm. Cô đang đợi cô gái họ Trình này tới ra thư khiếu kiện cho cô đây. Cho dù không dám công khai dân mặt cũng sẽ nói vài chuyện khiến cô ghê tởm. Nói có sai bao giờ.

Cô quay ngược trở lại, đi về phía Trình Lộ. Tới lúc sát lại phía cô ta rất gần rồi, Hạ Trú cũng không dừng bước. Cô từ từ ép sát. Trình Lộ bị dồn ép, buộc phải liên tục lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào tường. Đây là một khu vực mù hoàn toàn khuất bóng, có một lớp rèm lụa dày che kín, ngăn cách với ánh nhìn của mọi người trong hội trường.

Cô định giờ trò gì?” Nụ cười của Trình Lộ tắt ngấm, thay vào đó là một nét mặt dè phòng.

Hạ Trú chống tay trái lên tường, hơi nghiêng mặt nhìn biểu cảm có phần hoảng sợ của cô ta. Cô rướn môi nở một nụ cười rất gian tà, tay phải giơ lên vờ cầm cô ta. Trình Lộ không ngờ cô lại có động tác này, đầu tiên là ngây người, sau đó là giãy giụa, nhưng cảm vẫn bị cô giữ chặt. Cô ta đành phải giương mắt nhìn cô trần trụi. Nhìn ở khoảng cách này, Trình Lộ lại có phần không tự nhiên. Hạ Trú cười rất đều, nhưng những đường nét tuần tú trên gương mặt thì còn quyến rũ hơn cả nam giới.

“Thật là một khuôn mặt đẹp, chẳng trách có thể ở bên cạnh Lục Đông Thâm rất nhiều năm.” Hạ Trú vờ ve cầm cô ta rồi xoay mặt cô ta sang trái sang phải ngắm nghía. Cô cười mà như không cười: “Tôi tò mò lắm, một người phụ nữ có thể kìm lòng mình xuống, đợi được đến ngày ngồi lên vị trí chính thất đáng lẽ phải là người IQ không thấp mới phải. Sao hôm nay cô lại hồ đồ thế?”

Trình Lộ giơ tay, dùng sức hất tay cô ra, nhíu mày: “Cô biết tôi?”

Hạ Trú cười: “Đã tới tận cửa khiếu kiện rồi, tôi muốn không biết cô cũng khó.” Cô hạ thấp mặt xuống: “Người đàn ông của tôi ở trên giường có bản lĩnh gì không phỉn Phùng phu nhân phải ghi nhớ. Dẫu sao cũng là phu nhân của một người có chức có quyền, cô vẫn nên để ý một chút tới thân phận của mình. Anh ấy đã có thể tặng cô cho người khác, cô còn mong chờ anh ấy lưu luyến nhớ nhung gì mình? Thế nên Lục Đông Thâm mạnh mẽ cỡ nào, kỹ thuật tốt cỡ nào cũng chẳng liên quan gì đến Phùng phu nhân. Nếu nhớ quá thì cứ âm thầm mà hồi tưởng là được rồi, thể hiện lộ liễu quá, chỉ e cái danh Phùng phu nhân này của cô không giữ được lâu.”

Trình Lộ bặm môi, rất lâu sau mới nói: “Dự án tối nay chồng tôi là người chịu trách nhiệm chính, đặc tội với tôi, hai người không có lợi gì đâu.”

“Định về nhà mách leo à?” Hạ Trú càng cười phóng đảng hơn: “Đường đường là một quan chức Chính phủ. Leo được lên vị trí này, cô tưởng ông ấy trải qua còn ít sóng gió à? Dựa vào vài câu đàm bị thóc chọc bị gạo của cô là có thể hủy cả một chuyện hợp tác giữa hai giới chính thương? Phùng phu nhân, cô đề cao mình quá đấy.”

“Cô...”

Hạ Trú đang định tiếp tục kích thích cô ta, thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng gọi trầm thấp: “Bé con.”

Hạ Trú bỗng nhiên đổi sang biểu cảm phong tình vạn chủng. Khóe môi cô khẽ rướn lên, sự tà mị trong ánh mắt hoàn toàn không còn nữa, chuyển thành dịu dàng vô bờ bến. Cô quay đầu nhìn bóng người đàn ông, tiến lên vài bước, chủ động nép vào lòng anh: “Đông Thâm.”

Trình Lộ hận đến nghiến răng kèn kẹt. Người phụ nữ này thật giỏi đóng kịch. Nhưng khi ánh mắt cô ta dừng lại trên người Lục Đông Thâm thì giống như bị keo dính chặt, không rút đi được nữa. Tình yêu trong trái tim từ từ dâng lên đôi mắt, cũng lại vì thấy anh đang ôm một người con gái khác mà tình yêu ấy còn vo vụn cả nỗi đau và oán hận bên trong.

Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt Hạ Trú, khi nhìn sang Trình Lộ, biểu cảm rất nhạt nhòa. Dù ai nhìn vào cũng tuyệt đối không tưởng tượng được họ từng có quan hệ. Anh lên tiếng: “Bé con chơi bởi nghịch ngợm thành quen, mong Phùng phu nhân lượng thứ.”

Trái tim Trình Lộ như núi cao sập xuống. Hay cho câu Phùng phu nhân, vừa khách khí vừa xa cách đã hoàn toàn xóa sạch sẽ mọi tình cảm quá khứ của họ. Người đàn ông này, quả thật tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm nắm tay Hạ Trú xuyên qua đám đông, đi thẳng về phía phòng nghỉ của khách quý. Chỉ khi tới một góc khuất, khi Hạ Trú còn chưa kịp phòng bị, cô đã bị Lục Đông Thâm đè thẳng lên tường. Rồi xa bầu không khí cười đùa giả tạo, nụ hôn của anh cũng trở nên phóng túng, mất kiểm soát hơn.

Cho tới khi nhiệt độ cơ thể của cả hai đều tăng cao, hô hấp dồn dập đan cài, anh mới buông tha cho đôi môi của cô. Giống hệt như tư thế ban nãy Hạ Trú bày ra với Trình Lộ, chỉ có điều Lục Đông Thâm càng dựa sát cô hơn. Anh giờ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, độ hùng hực trong ánh mắt rất lâu chưa nguôi đi.

“Em chọc ghẹo Trình Lộ làm anh không vui hả?” Hạ Trú giờ tay chọc lên môi dưới của anh. Khi nó hơi mím lại sẽ rất nghiêm túc, khi buông ra thì lại mê hoặc chết người. Nghe nói một người đàn ông có bờ môi như thế, những khao khát dục vọng luôn mênh mông bao la vô tận, chẳng trách Trình Lộ nhớ mãi không thể quên anh.

Lục Đông Thâm há miệng cắn lấy ngón tay cô. Cô hốt hoảng vội rút lại. Anh cúi mặt xuống, mơn man môi mình lên má cô, hơi thở nóng rực: “Anh không vui vì đám đàn ông trong buổi tiệc này.”

“Gi cơ?” Hạ Trú thật sự không chú ý, cô chỉ mãi đi ngắm gái đẹp thôi.

“Mười lăm tên.” Anh khẽ cắn môi cô một cái, bàn tay đang giữ eo cô lại âm thầm siết chặt: “Buổi tiệc còn chưa bắt đầu mà đã có mười lăm tên tiến tới bắt chuyện với em rồi. Không được rời khỏi anh nửa bước, nghe rõ chưa?”

Hạ Trú tươi cười đẩy anh ra. Chiếc sơ mi phẳng phiu của anh sau màn cọ qua cọ lại đã hơi nhàu nhĩ. Cô giờ tay chỉnh lại cà vạt cho anh: “Vừa ăn cướp vừa la làng, anh bận đến nỗi còn chẳng có thời gian để ý tới em, em lại mặt dày đi theo anh à?”

Lục Đông Thâm theo đà áp sát người cô, thì thầm: “Đừng để anh bận lòng, nghe lời.”

Hạ Trú thấy ngọt ngào trong lòng: “Được rồi.”

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới hài lòng, giờ tay vuốt lại tóc cho cô. Tối nay cô trang điểm một chút, dù nhìn gần hay nhìn xa thì cũng say lòng người. Anh nói: “Đưa em đi gặp họ.”

“Áy, Lục Đông Thâm...” Hạ Trú vòng tay qua cổ anh: “Em có yêu cầu.”

Lục Đông Thâm cười, trán gần như tựa vào cô: “Em biết có bao nhiêu cô gái môi mắt ngóng chờ được gặp trưởng bối của Lục Môn không? Còn em thì hay rồi, lại dám có yêu cầu?”

“Thế thì anh đi tìm cô gái khác đi.” Hạ Trú vờ bỏ đi.

Lục Đông Thâm trở ngược tay kéo cô vào lòng, cười sáng khoái: “Được được được, em nói đi.”

Hạ Trú lại nép vào lòng anh: “Mấy cổ đông của Lục Môn đối xử với anh không tốt, em không thích họ, em chỉ gặp bố mẹ anh thôi.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Em không thích họ là vì cảm thấy họ không tốt với anh à?”

“Đương nhiên, họ làm khó anh tức là làm khó em, gặp mặt rồi chưa biết chừng em sẽ phần nộ bất bình, thế nên vẫn không nên gặp là hơn.” Hạ Trú chân thành nói: “Hơn nữa họ cũng chẳng quản được chuyện của chúng ta. Em cũng không chủ động nịnh bợ hay cầu xin họ, càng không cần gặp mặt.”

Lục Đông Thâm thờ dài một tiếng: “Em ấy à...” Rồi giơ tay quệt một cái lên mũi cô: “Được rồi.”

~Hết chương 177~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Đông Thâm hoàn toàn không biết chuyện giữa hai chúng ta [2130 chữ]

Có từng nghĩ tới chuyện tôi là bố của Đông Thâm không?

Buổi dạ tiệc bắt đầu cũng là lúc những buổi ngoại giao bắt đầu. Giữa yến tiệc linh đình, lợi ích cùng lợi ích trao đổi ngang giá, bên cạnh những con người quyền thế cao quý luôn xuất hiện vô số những bóng người. Những kẻ chưa thể leo cao cũng lợi dụng cơ hội này để kiểng gót, quay đầu, cố gắng với lên trên.

Nhờ có Lục Đông Thâm, Hạ Trú được “miễn tội” này.

Con đường dẫn đến phòng khách quý cực kỳ yên ắng. Khi tới trước cửa, trái tim Hạ Trú đập thình thịch dữ dội. Giây phút cửa phòng bị Lục Đông Thâm đẩy ra, cô liền cảm thấy trái tim vọt lên tận cổ họng, không lên được, càng không xuống được, cứ mắc lại ở đó, khiến cô nhất thời khó thở vô cùng.

Lục Chấn Dương và Tàn Tô đang ở trong phòng.

Lúc họ đi vào vừa hay có người đi ra, là hai cổ đông của Lục Môn. Một vị là Charles Ellison, tuổi tác tương đương với Lục Chấn Dương, con người màu nâu nhạt thể hiện rõ sự xa cách với người lạ, một người Trung Quốc lai thêm ba dòng máu khác; Vị còn lại là một Hoa Kiều, họ Hứa, trông ông ta hòa nhã hơn Ellison rất nhiều.

Hạ Trú từng nghe Lục Đông Thâm nói về tình hình của một vài vị cổ đông quan trọng trong Lục Môn. Xét toàn bộ Hội đồng quản trị, ngài Ellison và cổ đông Hứa này là những người có thâm niên lâu nhất, quyền phát ngôn mạnh nhất. Nguyên do là vì năm xưa, khi bùng nổ cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu, tình hình tài chính của Lục Môn long đong lặn lội một thời gian, chính ngài Ellison và cổ đông Hứa đã tiên phong lao đi khắp nơi, dẫn dắt Lục Môn gắng gượng chống đỡ được cuộc khủng hoảng ấy. Vì lẽ ấy, họ được coi như những cánh tay đắc lực.

Nhưng tính cách của hai người này thì quả thực hoàn toàn đối lập. Ellison là người khó tính, dễ nổi nóng. Ngài Hứa lại ôn hòa nhã nhặn, không khác gì trời và đất.

Lúc đó, khi nghe kể về hai người này xong, Hạ Trú liền cảm thấy cực kỳ thú vị, cô liền nói với Lục Đông Thâm: “Đâu chỉ là cánh tay đắc lực. Nếu có một ngày anh ngồi lên được vị trí Chủ tịch, hai người này sẽ là điển hình của cổ mệnh đại thần. Đây, anh bảo, Charles có khi nào sẽ là Ngao Bái, còn ngài Hứa sẽ là Tô Khắc Tát Cáp?”*

**Tô Khắc Tát Cáp là nhà chính trị gia người Mãn Châu, nguyên lão tam triều của nhà Thanh. Một trong bốn vị đại thần phụ chính trước khi Hoàng đế Khang Hy thân chính, sau này bị Ngao Bái vu cáo hãm hại đến chết.*

Lục Đông Thâm cười: “Charles có sự quyết đoán của Ngao Bái nhưng thiếu dã tâm của Ngao Bái. Ngài Hứa có sự tranh giành tương đối của Tô Khắc Tát Cáp nhưng cũng có khả năng cân nhắc suy tính và tận dụng thời cơ của Sách Ni.”

Câu nói này khiến Hạ Trú cứ ngưỡng mộ anh mãi: “Thì ra anh hiểu biết về đoạn lịch sử đó đến thế cơ à?” Một câu nói đã khái quát một cách chuẩn xác số phận chìm nổi của các nhân vật lịch sử, cũng ám thị rằng anh đang đứng ngoài cuộc, nhìn thấu những cuộc lục đục đầu đá trong nội bộ Hội đồng quản trị.

Lục Đông Thâm đón nhận sự ngưỡng mộ của cô một cách thần nhiên. Anh giơ tay vò vò mái tóc của cô bù xù như ổ gà, rồi nói: “Anh đây trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không ai là không biết, biết bày mưu tính kế, ngồi trong trường vẫn có thể chỉ huy cuộc chiến cách đó ngàn dặm.”

Thế nên, hôm nay khi đối mặt một cách bất ngờ, Hạ Trú vô tình nhớ lại những lời Lục Đông Thâm nói, suýt nữa thì không nhịn được, bật cười thành tiếng, nhưng cô cũng đã nín nhịn và nuốt xuống rất nhanh. Charles và cổ đông Hứa nhìn rõ toàn bộ thái độ của Hạ Trú. Charles lập tức bày ra vẻ mặt không vui, ông ta nhìn sang Lục Đông Thâm: “Nhìn rõ xem cháu đang làm cái gì, đừng để chú và bố cháu thất vọng!”

Lục Đông Thâm cung kính trả lời: “Vâng.”

Hạ Trú nép sau lưng anh, nhe răng cười. Người này ăn nói hàm súc thể làm gì chứ, thà rằng cứ thẳng tay chỉ vào mũi máng cô là đồ gây họa cho rồi.

Cổ đông Hứa đi ngay theo sau. Ông ta không quá mất nghiêm giọng như Charles mà cười ha ha vỗ vai Lục Đông Thâm: “Chú hiểu được, ả mỹ nhân mà. Nhưng tuyệt đối không được biến nó thành mỗ chôn anh hùng. Cháu còn trẻ, sức còn dài, vẫn nên kiềm chế một chút.”

“Vâng.”

Đợi cho hai vị cổ đông đi khuất, Tần Tô mới khê lên tiếng: “Vào đây đi.”

Hạ Trú lập tức lại căng thẳng. Cô bất ngờ níu lấy cổ tay áo của Lục Đông Thâm. Anh thấy thế không nhịn được cười, bèn nắm lấy tay cô rồi bước vào bên trong.

Tần Tô ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. Lục Chấn Dương ngồi ngay đối diện. So với sự hiền hòa của Tần Tô, sắc mặt Lục Chấn Dương không hề có chút thay đổi nào, tầm nhìn của ông từ đầu tới cuối gắn chặt trên người Hạ Trú, không nhìn ra được là vui hay giận.

“Bố mẹ, cô ấy chính là Hạ Trú.” Trong phòng riêng, Lục Đông Thâm xưng hô cũng thoải mái nhẹ nhàng hơn nhiều. Một tay anh nắm chặt tay Hạ Trú, một tay vòng qua vai cô: “Bạn gái của con.”

Không còn nhân mệnh chức vụ của cô trong công ty, chỉnh một câu đơn giản rõ ràng “bạn gái của con”, giống hệt với tác phong làm việc quyết đoán, ngắn gọn của Lục Đông Thâm.

Hạ Trú nhìn sang Tần Tô, rồi lại liếc nhìn Lục Chấn Dương. Thấy đối phương vẫn đang quan sát mình, cô lập tức rút tay mình ra khỏi tay Lục Đông Thâm, nuốt nước bọt rồi háng giọng lên tiếng: “Cháu chào bác trai, bác gái.”

Lục Chấn Dương chỉ khê “ừm” một tiếng. Trên bàn có trà, ông bung tách trà lên, thổi thổi trên bề mặt. Tần Tô mỉm cười: “Ngồi đi, đừng đứng mãi thế.”

Lục Đông Thâm gợn tay kéo cô qua ngồi xuống, bị cô đập vào tay rồi lườm mắt ra hiệu cho anh. Thấy cô đứng trước mặt trưởng bối biết ý tứ như vậy, khóe môi anh không khỏi rướn lên. Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy Lục Chấn Dương lên tiếng: “Hạ tiểu thư ở lại, Đông Thâm, con ra ngoài trước đi.”

Hạ Trú sững người.

Nghe thấy vậy, Lục Đông Thâm nhú mày: “Bố, có lời gì muốn nói, bố cứ nói trước mặt con đi.”

Lục Chấn Dương uống một hớp trà, rồi từ tốn đặt tách trà xuống, cũng không ngược mắt lên nhìn anh: “Ra ngoài đi.”

“Bố...”

“Cái thằng này, bố con còn có thể làm khó cô Hạ hay sao?” Tần Tô đứng dậy xoa dịu bầu không khí, tiến lên trước đẩy anh một cái: “Là người con đích thân dẫn tới, ai dám làm khó?”

Nói thì nói vậy nhưng với cá tính của mình, Lục Đông Thâm sao có thể để người ta thích sắp xếp sao thì sắp xếp. Anh vẫn nắm chặt tay Hạ Trú. Anh đang định lên tiếng thì bị Hạ Trú ngăn lại. Cô ngược mắt lên nói với anh: “Anh ra ngoài trước đi.”

Lục Đông Thâm nhú mày, khi nhìn về phía Lục Chấn Dương, trong mắt anh có thêm vài phần nghi hoặc và thận trọng.

Tần Tô vỗ vỗ anh: “Đi đi, từ lúc cô Hạ được con đưa vào tập đoàn nhậm chức, mẹ và bố con đã biết rồi. Là bạn gái của con, người làm cha làm mẹ dĩ nhiên phải tìm hiểu một chút. Còn với tư cách nhân viên công ty, bố mẹ là cấp trên dĩ nhiên cũng nên biết vài phần chứ, đúng không?”

“Đi đi.” Hạ Trú hiểu rõ tính cách của Lục Đông Thâm, sợ anh lại làm ra chuyện gì đó không vui.

Lục Đông Thâm đè nén tâm trạng bức dọc xuống, nhưng cũng không kiên trì nữa. Khi đi ra tới cửa, anh hạ thấp giọng nói với Tần Tô: “Mẹ, đừng làm khó cô ấy.”

Tần Tô phì cười, phát mạnh lên lưng anh một cái: “Đúng là có con dâu rồi quên hẳn mẹ.”

Khi trong phòng khách quý chỉ còn lại ba người, Hạ Trú cảm thấy có một sự căng thẳng vu vơ dồn tới khiến cô lại hơi ngột ngạt. Cô giống như một con chim cô độc lẻ loi, muốn vỗ cánh bay đi nhưng phí công vô ích. Tần Tô trở lại chỗ của mình và ngồi xuống. Bà cũng không bảo cô ngồi, mặc cho cô đứng bên cạnh sofa.

Ngược lại là Lục Chấn Dương, ông nhìn cô một lúc rồi nói: “Không ngờ nhiều năm sau gặp lại, cô đã vào Lục Môn, cũng trở thành bạn gái của con trai tôi.”

Hạ Trú cắn môi: “Ông Lục...”

Tần Tô ngồi bên cạnh chậm rãi thưởng trà, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt.

Lục Chấn Dương thở dài nặng nề, rồi giờ tay về phía cô: “Qua đây.”

Hạ Trú dùng đuôi mắt liếc về phía Tần Tô, thấy bà không có phản ứng gì, cô khẽ tiến lên trước, đưa tay cho Lục Chấn Dương. Lục Chấn Dương kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Nhìn cô ở khoảng cách này, khuôn cằm càng trở nên nhọn hơn. Ông nói: “Gầy hơn lúc trước rồi.”

Hạ Trú mỉm môi không nói.

“Có từng nghĩ tới chuyện tôi là bố của Đông Thâm không?” Lục Chấn Dương hỏi.

Hạ Trú hít sâu một hơi, tiếng thở dài bật ra đầu môi: “Đông Thâm rất giống ngài, trước đây tôi cũng từng nghĩ đến, nhưng hôm nay gặp được ngài mới thật sự chắc chắn.”

Lục Chấn Dương khẽ gật đầu: “Cũng tức là Đông Thâm vẫn chưa biết gì về chuyện giữa cô và tôi?”

Hạ Trú ngước lên nhìn ông: “Vâng.”

~Hết chương 178~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Cô là người đầu tiên [3580 chữ]

Khi nào cô ra khỏi phòng khách quý thì tới phòng anh ấy đợi anh ấy. Tổng giám đốc chưa để cô về đâu.

Ở bên này, Tần Tô đã uống xong một tách trà, sau đó lại đun sôi nước. Lúc thêm trà vào tách của Lục Chấn Dương, bà khẽ nói một câu: “Ông Lục, để cô Hạ uống hộp trà đã.”

Sau đó bà lại rót trà vào chiếc tách không bên cạnh, từ từ đẩy tới trước mặt Hạ Trú.

Lục Chấn Dương vội vàng mời Hạ Trú uống trà. Cô nhìn Tần Tô nói cảm ơn, trong lòng lại vô vàn cảm thán đối với Tần Tô.

Lục Chấn Dương là một người như thế nào? Tạm thời không nói đến việc ông một tay dẹp yên bao sóng gió và biến cố trong Hội đồng quản trị, chỉ tính riêng sức hút trong việc mở mang bờ cõi và lãnh thổ cho sự nghiệp của mình đã không phải là một điều mà những người đang ông bình thường có thể sở hữu, vậy thì người phụ nữ có thể ở bên cạnh ông tới già còn lợi hại đến mức nào?

Cô ít nhiều có nghe nói về Tần Tô, hoàn toàn không phải hạng tầm thường.

Chưa nói đến việc gia thế và lai lịch của Tần Tô như thế nào, chỉ xét riêng sự bình tĩnh và chu toàn của bà trong cách đối nhân xử thế đã khiến người ta không thể xem thường. Người ta đều nói Lục Chấn Dương biết tự kiểm soát bản thân, nhất là trong các mối quan hệ nam nữ. Vậy mà ông cũng đã từng có một người phụ nữ khác, đồng thời còn si mê đối phương vô cùng, đến nỗi kiên quyết dứt khoát vì người phụ nữ đó mà ly hôn cùng Tần Tô. Nhưng về sau vòng qua vòng lại, ông vẫn tái hôn với Tần Tô, sống cho đến tận bây giờ.

Những tin đồn về Tần Tô rất hiếm, chỉ có duy nhất một chuyện ai ai cũng nói đó là mối quan hệ tốt đẹp giữa bà và bố mẹ của Lục Chấn Dương.

Nghĩ như vậy, Hạ Trú cũng suy đoán ra rồi. Phép tắc của Lục Môn nhiều đến mức nào, một đôi nam nữ dù có mãnh liệt giàu tình cảm đến đâu cũng không thể chống đỡ được một đồng chuyện vật vãnh trong hiện thực. Huống hồ, một khi ngồi lên vị trí đầu trưởng của Lục Môn, người đó đâu phải chỉ đối mặt với những chuyện lông gà vờ tới? Lục Chấn Dương có giỏi giang cách mấy cũng chỉ có thể đối mặt với sóng gió bão bùng ở bên ngoài. Nếu trong gia đình có phân tranh không dứt, thì một tình cảm bền vững tới đâu cũng sẽ tan tành mây khói.

Đây chính là điểm lợi hại của Tần Tô, lấy tình chế động, lảng lảng nói cho Lục Chấn Dương và người vợ thứ hai của ông rằng, người có thể thật sự chấn giữ được các mối quan hệ giữa bố mẹ chồng và con dâu trong Lục Môn chỉ có bà mà thôi.

Bình tĩnh là pháp bảo để người phụ nữ chiến thắng mọi thứ.

Giống như bây giờ đây.

Đổi lại là người phụ nữ khác có lẽ đã không kiềm chế được lên tiếng hỏi han. Nhưng việc Tần Tô làm chỉ là chờ đợi, đợi Lục Chấn Dương chủ động lên tiếng giải thích. Còn Lục Chấn Dương cũng không định giấu Tần Tô, không thành thật nói: “Đây chính là nha đầu trước đó tôi đã kể với bà.”

Nghe xong, Tần Tô hơi sững người, sau đó bà đặt tách trà xuống, hỏi với vẻ hơi bất ngờ: “Chính là cô gái ấy sao?”

Lục Chấn Dương khẽ mỉm cười, gật đầu: “Phải, chính là cô gái ấy.”

Hạ Trú ít nhiều có phần kinh ngạc, không ngờ rằng Lục Chấn Dương lại kể cho Tần Tô nghe về cô. Tần Tô tươi cười nhìn cô: “Bác Lục đã từng nói với bác, rất nhiều năm về trước ông ấy về nước làm việc bị lâm trọng bệnh, may mắn được một cô gái kịp thời cứu chữa qua khỏi, nếu để muộn một chút, bệnh tình sẽ chuyển biến xấu. Lúc đó bác cứ nghĩ mãi, rốt cuộc là một cô gái như thế nào lại to gan đến vậy, gặp bệnh nhân không lập tức đưa vào bệnh viện mà dùng mùi hương để cứu chữa. Lúc Đông Thâm còn ở Thương Lăng đã gửi cho tổng bộ đơn đề nghị đưa cháu tới làm chức nhà tạo hương. Bác trai dọc đường bận đèn xanh liên tục. Lúc đó bác cũng hơi ngập ngừng, sao có thể dễ dàng để một người lạ vào nhậm chức ở Lục Môn như vậy, hôm nay coi như đã hiểu rõ ràng rồi.”

Nghe xong câu này, lòng Hạ Trú giật thót. Từ lúc còn ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã lên kế hoạch chuyện của cô? Tâm tư của người này thật là chuyên chế. Cô vội nói: “Thật ra năm xưa tại cháu lỗ năng, đáng nhẽ phải đưa bác trai tới bệnh viện ngay mới phải. Cũng may sức khỏe bác trai vốn tốt, chịu đựng được lần điều chế hương hỗn loạn đó của cháu.”

“Đâu có, đâu có. Năm xưa mà đợi tới lúc đến bệnh viện là bác nhắm mắt xuôi tay từ lâu rồi.” Lục Chấn Dương nói: “Cũng bắt đầu từ lúc đó, bác mới biết tầm quan trọng của một nhà tạo hương.”

Hạ Trú xua tay, tỏ ý khiêm tốn.

“Bác Lục, vậy sau này bệnh tình của con trai bác thế nào rồi ạ? Đã ổn hơn chưa?”

Một câu nói rơi xuống, cô nhạy cảm phát hiện thấy sắc mặt Lục Chấn Dương hơi thay đổi, cả động tác uống trà của Tần Tô cũng khựng lại.

Lục Chấn Dương nhanh chóng mỉm cười: “Đã khỏe rồi, nhờ phúc của cháu.”

“Bác Lục khách khí rồi, cháu chỉ làm chút chuyện vặt thôi.” Hạ Trú thấp thỏm trong lòng.

Lục Chấn Dương nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà xuống, ông phá lên cười và nói: “Lúc đó bác cũng có lòng riêng, muốn đưa cháu đi, không nói rõ với cháu, thực chất là muốn đưa cháu về Lục Môn nhậm chức. Nhưng sau này điều tra ra cháu đang làm việc cho nhà họ Nhiêu, nên cũng đành thôi. Tiểu Hạ à, thế mới nói duyên phận trên đời kỳ diệu vô cùng. Nhiều năm về sau không ngờ cháu thật sự bước vào Lục Môn, đồng thời còn trở thành bạn gái của Đông Thâm.”

Hạ Trú cười khẽ, không nói thêm gì nữa. Cô có phần nghi hoặc trong lòng, ông dường như đang né tránh chuyện về con trai mình.

Tần Tô ngồi bên cười nói: “Thế mới nói thế giới này thật là nhỏ, vòng qua vòng lại kiểu gì cũng gặp được nhau. Mọi người đều nói cái mũi của Hạ Trú rất nhạy, là một bậc thầy mùi hương hiếm có. Bây giờ hay rồi, cộng thêm Quý Phi, nhân tài trong Lục Môn chúng ta coi như đã tề tựu đủ. Nói đến Quý Phi bác mới nhớ ra, thì ra cháu và cô ấy cũng là bạn bè nhiều năm?”

Hạ Trú nói qua loa: “Coi như là bạn bè nhiều năm không gặp.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lục Chấn Dương tỉnh mắt, rồi nhớ lại bầu không khí trên sân khấu ban nãy, ai nhìn cũng biết là không bình thường.

Hạ Trú mỉm cười: “Cũng không có gì ạ, chỉ là một số quan điểm khác nhau. Cháu nghĩ trong sự việc thay đổi công thức lần trước, bác Lục cũng đã biết rồi.” Quý Phi nói đúng, người biết chuyện năm xưa rất ít, ngay cả Nhiêu Tôn là người thân thiết với họ nhất cũng hoàn toàn không biết gì, đi đâu để tìm bằng chứng đây? So với việc khua môi múa mép trước mặt Lục Chấn Dương, chỉ bằng cử để cô đích thân ra tay, mọi từng chút từng chút đã tâm của Quý Phi ra ánh sáng. Đối mặt với thù mới nợ cũ, cô chưa bao giờ thích mượn tay người khác.

Lục Chấn Dương vẫn còn định gan hỏi, Tần Tô đã lên tiếng trước: “Chuyện này cũng phải, bạn bè với nhau kỳ nhất là làm cùng ngành. Tạm thời chưa nói tới chuyện tranh giành lợi ích, nói riêng đến việc ý kiến bất đồng, một khi tranh cãi nhau cũng rất tổn thương hòa khí. So với đàn ông, phụ nữ khi giải quyết những tình huống này sẽ kém cạnh hơn rất nhiều. Đàn ông chỉ quan tâm tới công việc, bỏ qua các mối quan hệ, nhưng phụ nữ vừa muốn giữ quan hệ vừa muốn suôn sẻ công việc. Tiểu Hạ à, thứ lỗi cho bác gái nhiều lời nhắc nhở cháu một câu. Bây giờ cháu đã tới Lục Môn nhậm chức rồi, vẫn nên hợp tác nhiều hơn là cạnh tranh với Quý Phi. Có ý kiến cũng đừng ngại, cứ đề xuất cho cấp trên giải quyết, nếu cấp trên giải quyết chưa đủ rõ ràng còn có Hội đồng quản trị cơ mà. Tóm lại, mọi người hãy vì tập đoàn mà phục vụ.”

Sao Hạ Trú không nghe ra lời khuyên chân thành của Tần Tô. Có những lời Lục Chấn Dương niệm tình năm xưa không nói rõ như dao chém đất, thế nên Tần Tô đã ra mặt nhắc nhở. Cô gật đầu nói: “Bác gái yên tâm.”

“Đương nhiên, cũng không thể để cháu chịu thiệt thòi được, nếu trong lòng có điều gì khó chịu, cứ tâm sự với bác.” Lục Chấn Dương bổ sung thêm một câu.

“Bác trai nặng lời rồi. Được vào Lục Môn cũng là một vinh hạnh với cháu, sau lại chịu thiệt thòi được ạ.” Hạ Trú đường hoàng nói.

Tần Tô cười: “Ông Lục à, ông lo thừa rồi. Đông Thâm sao có thể để nó chịu áp lực chứ? Ban nãy trước khi ra cửa, nó còn sợ chúng ta làm khó con bé nữa là. Trước đây, chuyện công thức, Hội đồng quản trị đã làm dậy lên không ít sóng gió, chẳng phải đều do con trai ông một tay dẹp yên ư?”

Lục Chấn Dương mỉm cười gật đầu, khi nhìn về phía cô lần nữa, đã có vẻ như muốn ôn lại chuyện cũ: “Mấy năm nay sao lại tới Thương Lăng? Chúng ta hiếm có dịp gặp mặt, hãy kể lại những chuyện ly kỳ bao năm nay của cháu cho bác Lục nghe đi.”

Hạ Trú ngập ngừng giây lát: “Bác Lục, nếu cháu ở trong này quá lâu, e là Đông Thâm anh ấy sẽ... hiểu lắm.”

Lục Chấn Dương phá lên cười: “Người hiểu con trai nhất là bố. Ngay từ lúc đuổi nó ra khỏi phòng, nó đã hiểu lắm rồi. Nếu đã vậy, cháu ở lại đây thêm một phút hay ở lại đây thêm cả tiếng cũng có gì khác nhau đâu? Cứ để nó sốt sáng đi. Nào, nha đầu, qua đây kể chuyện của cháu cho bác nghe đi.”

Đương nhiên Hạ Trú sẽ không ngu ngốc tới mức kể lại cho Lục Chấn Dương nghe khi ở Thương Lăng cô đã cùng Đàm Diệu Minh rung chuyển trời đất như thế nào. Tuy rằng chuyện này nếu Lục Chấn Dương có lòng cũng dễ dàng điều tra ra được, nhưng từ miệng cô kể lại thì ý nghĩa sẽ khác biệt hẳn. Cô né tránh khỏi những ân oán giang hồ của Đàm Diệu Minh, chỉ kể cho Lục Chấn Dương những trải nghiệm mới mẻ ly kỳ của mình trong việc thu thập nguyên liệu pha chế mấy năm qua, cũng nghe được những tiếng cảm thán không ngớt từ phía Lục Chấn Dương và Tần Tô.

Không ngờ cứ thế đã một tiếng đồng hồ trôi qua, cho đến khi người thư ký vào phòng khách quý đến lần thứ tư nhắc nhở Lục Chấn Dương rằng vẫn còn không ít người đang đợi ông, ông vẫn còn nghe chưa chán câu chuyện. Tần Tô lên tiếng khuyên nhủ: “Bây giờ Tiểu Hạ đã là người của Lục Môn rồi, ông còn sợ con bé bay đi mất à? Tôi tin rằng nha đầu này còn nhiều trải nghiệm quý quí lắm, chúng ta còn ngày rộng tháng dài. Bên ngoài có không ít khách quý, ông không thể vứt hết cho con trai tiếp đãi được.”

Lúc Hạ Trú chuẩn bị rời đi, Lục Chấn Dương nói với cô: “Nha đầu à, có chuyện này bác Lục muốn nhờ cháu.”

“Bác cứ nói.” Hạ Trú cung kính.

“À...” Một Lục Chấn Dương xưa nay dứt khoát lại có phần ấp úng, xoa xoa tay: “Về chuyện sau đó cháu đã pha chế công thức mùi hương cho con trai bác đừng kể với Đông Thâm. Nói cách khác, chuyện này đừng để Đông Thâm biết.”

Vì sao chứ?

Hạ Trú nuốt nửa thì buột miệng nói ra, nhưng cô vẫn nhịn được, gật đầu: “Dạ vâng.”

Sau khi cô đi ra ngoài, Tần Tô đặt tách trà xuống, gấp gáp hỏi một câu: “Nam Thâm có chuyện gì ư?”

Lục Chấn Dương dựa người vào ghế sofa, thở dài một tiếng nặng nề, nhìn bà: “Không phải Nam Thâm.”

Tần Tô sững người, rất lâu sau mới hỏi tiếp: “Là Bác Thâm?”

Lục Chấn Dương lắc đầu: “Là Bác Thâm.”

Tần Tô bàng hoàng nhìn không: “Chẳng phải lâu nay vẫn không tìm ra tung tích của Bác Thâm ư? Ông...”

“Bệnh của Bác Thâm cần cách ly với thế giới bên ngoài. Năm xưa nó đã làm gì nhà họ Lục đâu phải bà không rõ.” Lục Chấn Dương có phần mồm mép: “Gặp Hạ Trú rồi, tôi đã nghĩ, con bé liệu có thể giúp Bác Thâm làm dịu tình trạng bệnh không, thế nên tôi đã nhờ nó giúp đỡ pha chế một vài công thức. Nhưng bệnh tình của Bác Thâm thuộc trường hợp di truyền, tuy dịu bớt nhưng không thể chữa trị tận gốc.”

“Vậy phải làm sao?” Tần Tô nói: “Ông không thể cứ nhốt nó như vậy được? Ông Lục, Bác Thâm là một người đang sống sờ sờ, ông làm vậy đâu phải là chữa trị.”

“Sự điên rồ trong cốt tủy của Bác Thâm khủng khiếp cỡ nào chỉ có tôi mới hiểu rõ. Một khi phát bệnh, nó sẽ giống hệt như mẹ nó vậy.” Lục Chấn Dương nhíu mày: “Nó là con trai tôi, tôi còn đau lòng và thương nó hơn ai hết. Bây giờ tôi chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Hà Nại thôi, mong là loại thuốc mới của đội y học có tác dụng.”

“Nhưng chuyện này Bác Thâm có quyền được biết. Dẫu sao đó cũng là em trai sinh đôi của nó, cho dù ông có điều gì kiêng dè thì để Đông Thâm biết cũng đâu có sao?” Tần Tô không hiểu.

Lục Chấn Dương nói: “Mọi người đều nghĩ rằng Bác Thâm đã chết. Như vậy rất tốt, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cũng tiện cho Bác Thâm trị bệnh.”

Khi Hạ Trú ra khỏi cửa, cô không nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Xuyên qua hành lang dài và sâu, cô có một giây phút ngẩn ngơ. Nghĩ lại đời người đúng như một vở kịch. Ai ngờ được một người nhiều năm trước cô tiện tay cứu giúp lại đường đường là Chủ tịch của Lục Môn. Còn bây giờ, cô lại đang yêu con trai của ông, mà con trai của ông lại nhiều lần cứu cô thoát khỏi hoạn nạn.

Thì ra, mối quan hệ giữa người và người cũng là một sự trả vay.

Còn chưa tới được sảnh tiệc, trong một ngã rẽ, cô bắt gặp Cảnh Ninh.

Sau khi nhìn thấy cô, Cảnh Ninh lên tiếng: “May quá, tôi cũng đang định đi tìm cô, đi theo tôi.”

“Đi đâu vậy?”

Cảnh Ninh chỉ im lặng cười cười, dẫn cô đi thẳng lên thang máy.

Lúc ra thì bước vào một khu vực dành cho khách, là một gian phòng tổng thống.

“Cảnh Ninh?”

Cảnh Ninh dừng lại trước cửa một căn phòng. Sau khi quẹt thẻ, cánh cửa bật mở. Cảnh Ninh đẩy cửa đi vào, nói với Hạ Trú: “Tổng giám đốc đang ở trong sảnh tiếp đón các vị khách của Chính phủ, không thoái thác được. Anh ấy bảo cô cứ ngồi trong phòng đợi anh ấy.”

Hạ Trú bất ngờ. Cô ngược mắt lên nhìn. 3601? Số phòng này sao nghe quen thế nhỉ?

“Ồ trong phòng đợi anh ấy hả?” Cô nói: “Anh ấy mà bạn quá thì tôi về trước cũng được.”

“Không.” Cảnh Ninh từ tốn nói: “Đây là việc tổng giám đốc đã đặc biệt căn dặn. Khi nào cô ra khỏi phòng khách quý thì tới phòng anh ấy đợi anh ấy. Tổng giám đốc chưa đề cô về đâu.”

“Phòng anh ấy?”

“À, căn phòng này được tổng giám đốc thuê thường niên.” Cảnh Ninh giải thích: “Khi nào không nghỉ lại công ty thì anh ấy sẽ về đây ở.”

Có nhà lại không về, bệnh không hề nhẹ.

Những nghĩ lại Hạ Trú thấy cũng phải. Khách sạn gần công ty nhất, lại chắc chắn là thoải mái hơn phòng nghỉ công ty. Cộng thêm việc nơi anh ở cùng lắm chỉ được coi là căn hộ, chứ không được gọi là “nhà”. Cô thờ dãi, dù sao thì có về nhà, chắc là Lục Đông Thâm cũng đang đợi cô giải thích, thế nên đợi ở đâu cũng không có gì khác biệt.

Trước khi ra khỏi phòng, Cảnh Ninh nói với cô: “Tổng giám đốc đã căn dặn nhà bếp rồi, lát nữa sẽ có quản gia mang đồ ăn lên cho cô.” Đang định đóng cửa phòng, Cảnh Ninh lại quay lại, tươi cười nói với Hạ Trú: “À đúng rồi, tổng giám đốc có bệnh sạch sẽ, chắc cô biết rất rõ, đúng không?”

“Đương nhiên.” Hạ Trú cảm thấy kỳ lạ: “Sao cô lại hỏi vậy?”

Cảnh Ninh mỉm môi cười: “Căn phòng này cũng sạch sẽ y như nơi ở của anh ấy hay phòng nghỉ công ty vậy. Ý của tôi là, tổng giám đốc chưa từng đưa bất kỳ cô gái nào tới đây, cô là người đầu tiên đấy.”

~Hết chương 179~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Em vĩnh viễn là ngoại lệ [3661 chữ]

Trước kia em ra sao, đã làm gì, cùng với ai anh đều có thể không quan tâm. Hạ Trú, em phải nhớ kỹ cho anh, sau này mỗi ngày của em đều là của Lục Đông Thâm.

Một câu nói mang theo nhiều hàm ý sâu sắc, đủ để khiến Hạ Trú sau khi bước vào phòng đã phải dành rất nhiều thời gian để nghiền ngẫm những ý nghĩa mờ ám bên trong.

Cảnh Ninh không hề gạt cô.

Cho dù cô chưa bao giờ bước vào gian phòng này, cũng có thể biết được đúng là Lục Đông Thâm quanh năm đặt chỗ căn phòng này. Không trải thảm, mặt đất sáng đến nỗi có thể làm gương soi. Không thấy đồ nữ trang, cũng không có đủ các loại đồ dùng trang trí. Vài vật phẩm ít ỏi được may mắn giữ lại cũng được bày biện rất chỉnh tề, gọn gàng, đến hướng cũng được xếp thống nhất.

3601.

Hạ Trú nhớ ra rồi.

Ở Thương Lăng, khi cô nói: Thì ra anh ngủ ở phía trên tôi. Anh cười rất ôn hòa, trả lời rất nho nhã: Đúng vậy, tôi sống ở phía trên cô.

Xem ra căn bệnh ám ảnh cưỡng chế của Lục Đông Thâm không phải nghiêm trọng bình thường, ngay cả một căn phòng để ở mà cũng yêu cầu biến thái và hà khắc đến vậy.

Cùng một độ cao, cùng một kiểu phòng, cùng một hệ thống các loại vật phẩm trang trí, sẽ khiến cô cứ ngỡ mình được trở được Thương Lăng, trở về những năm tháng mặc sức ngang ngược. Nhưng khi thật sự đứng trước khung cửa sổ sát sàn trong suốt, phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài, phong cảnh lại nhắc nhở cô thế nào gọi là vật đổi sao dời.

Xưa kia nhìn ra xa là quận Xuyên Dương của Đàm gia, về đêm đèn đuốc rực rỡ, người người nhộn nhịp, kiêu hãnh đối đầu với quận Quan Dương nơi Skyline chiếm cứ; Bây giờ, ngoài cửa sổ là cảnh đêm của Bắc Kinh, những con đường dài như dệt lụa đan xen vào nhau, những ngọn đèn xe đỏ rực vòng vào miền man, dài tít tắp.

Nhưng rõ ràng là một khung cảnh náo nhiệt là thế, vậy mà đứng trên tầng 36 lại cô độc như cách dòng người kia cả ngàn dặm.

Cô không biết khi đứng trước khung cửa sổ này, Lục Đông Thâm đang nghĩ điều gì. Đứng sững trước cả trời đêm phồn hoa thịnh vượng, khi cúi xuống nhìn vô số những con người trên cuộc đời này, anh vẫn đang bày mưu tính kế hay cũng mang trong lòng một niềm cô quạnh giống như cô?

Thương Xuyên gọi điện thoại đến.

Mới chỉ vài ngày trôi qua, giọng cậu ta nghe có vẻ đã rất mệt mỏi.

Cậu ta hỏi xem tình hình vết thương của cô ra sao rồi, cuối cùng gần như khản cảu: “Cậu muốn hận tôi thế nào thì tùy, chỉ xin cậu nói cho tôi biết Tả Thời đang ở đâu.”

Hạ Trú nắm chặt di động, trên lớp kính thủy tinh in hằn khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cô nói: Thương Xuyên, tôi không hận cậu, cũng không trách cậu, Tả Thời mất tích rồi, tôi cũng không biết anh ấy đang ở đâu.

Ở đầu kia, Thương Xuyên trầm mặc một lúc rất lâu, cuối cùng khẽ hỏi cô một câu: Người yêu sống chết chưa rõ, cậu đã định tìm niềm vui mới?

Câu nói này giống như một bùa chú ma quỷ, cứ thế xuyên thẳng vào tận giấc mơ.

Chỉ có điều, giọng nói đó đã trở thành chất giọng của Tả Thời, người anh loang lổ vết máu, đôi mắt xinh đẹp toát ra nỗi thù hận dành cho cô. Anh đuổi theo cô, bám riết lấy cô, bóp chặt cổ cô và chất vấn: Vì sao em bỏ mặc tôi không quan tâm?

Hạ Trú kinh hoàng hét lên một tiếng “Tả Thời” rồi bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Trước mắt là quang sáng âm đạm, nhạt nhòa.

Là ánh đèn vàng vọt dưới trời đêm hắt vào khung cửa sổ, mông lung và tĩnh mịch. Dưới người là một khoảng mềm mại, hóa ra cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trong hơi thở có mùi hương của người đàn ông.

Tới từ chiếc áo vest được đắp trên người cô.

Hạ Trú ngồi bật dậy khỏi sofa, sau đó lại bị giật mình bởi bóng đen ngồi bên cạnh ghế, nhưng hơi thở cùng mùi hương quen thuộc trôi nổi trong không khí đã nhanh chóng đè nén nỗi sợ hãi đột ngột đó của cô xuống. Cô giờ tay bật đèn sàn nhà lên, ánh sáng dịu dàng không nhức mắt lan tỏa, bóng Lục Đông Thâm tan ra giữa quang sáng.

Chiếc sơ mi đen trên người anh càng tôn lên khuôn mặt với những đường nét góc cạnh vô cùng. Anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt như chứa đựng cả dòng sông đen, hoặc có thể đã bị màu đen này nhuộm kín, không nhìn thấy đáy, không thấy chút ánh sáng nào. Anh giờ tay lên, ngón trỏ luồn vào nút thắt cà vạt, khẽ giật giật, chiếc cà vạt lập tức được nới lỏng.

Anh nhìn cô đang hoảng hồn, hỏi một câu: “Đến anh cũng không nhận ra nữa sao?”

Hạ Trú lắc đầu, cô thấy ngập ngừng trong lòng là vì không biết ban nãy có gọi tên Tả Thời ra ngoài không.

Lục Đông Thâm vòng tay qua, nắm lấy cằm cô, lực không mạnh cũng không nhẹ, nhưng không giống với vẻ cưng chiều thường ngày, khiến trái tim Hạ Trú đập dồn dập rồi rơi rụng là tả xuống đất, xem ra ban nãy cô đã gọi tên của Tả Thời. Cô chỉ nghĩ thấy mùi thương trên ngón tay anh, có mùi thuốc lá và mùi rượu thoang thoảng.

Trong buổi tiệc anh đã uống rượu, về căn phòng này lại hút thuốc, kiên nhẫn đợi cô tỉnh lại trong lúc khói thuốc mỏng vẩn vơ ẩn hiện.

Lục Đông Thâm nâng cao khuôn mặt của cô lên, cằm cổ của cô gần như rướn thẳng. Anh nhìn cô chằm chằm và hỏi: “Anh là ai?”

“Lục Đông Thâm.”

Anh nheo mắt lại: “Tiếp tục nói.”

“Đông Thâm.” Cô để mặc cho anh nắm lấy cằm mình.

“Nói lại.”

Cô liền nói lại.

Anh ra lệnh hết lần này tới lần khác, cô cũng đọc theo hết lần này tới lần khác. Cho tới khi được mười mấy lần, sắc tối trong mắt anh mới dịu đi đôi chút. Anh buông cầm cô ra, lần sờ tìm đến hộp thuốc lá trên bàn uống nước, ngậm điếu thuốc vào miệng rồi châm lên. Tia lửa bắn ra ngoài, khói môi anh cũng rướn lên một độ cong sắc bén.

Qua làn khói mỏng, Hạ Trú nhìn được gương mặt nghiêng của anh, trong im lặng toát ra một vẻ uy nghiêm khiến người ta phải kiêng dè.

Cô co hai chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, rất lâu sau mới lên tiếng: “Đồng Thâm, anh hiểu lầm em rồi.”

Lục Đồng Thâm gạt nhẹ tàn thuốc, khi quay đầu lại nhìn cô, tia sáng trong mắt anh đã hiền dịu đi nhiều: “Giữa anh và em không có hiểu lầm.”

“Anh bảo em ở đây đợi anh, chẳng phải là muốn nghe em giải thích sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Anh bảo em tới phòng này, chỉ đơn thuần là vì tối nay anh sẽ uống rượu, không thể lái xe đưa em về nhà được. Bảo tài xế hay thuê người lái đưa em về anh lại không yên tâm. Tối nay em cứ ngủ lại đây đi.” Lục Đồng Thâm rút một hơi thuốc rồi từ từ nhả khói: “Bé con, em nhớ kỹ, chỉ cần là những gì em nói, anh đều tin.”

Hạ Trú nhìn anh chằm chằm, nhất thời vừa đau lòng vừa tức giận: “Vậy được, em nói.”

Hành động bất ngờ không theo thông lệ của cô khiến Lục Đồng Thâm sững người, lát sau anh đáp: “Được, em nói đi.” Đầu mối đã được anh đề xuống rồi, nếu đôi lại là những cô gái khác, họ cũng sẽ thuận theo, tìm một đường lùi cho mình.

Hạ Trú háng giọng: “Phải, ban nãy em đã mơ thấy Tả Thời, mơ thấy cảnh anh ấy suýt nữa bóp chết em. Anh cảm thấy đây có giống với nỗi nhớ chúng khi chưa dứt được tình không?” Thấy anh kẹp điếu thuốc, yên lặng nhìn mình, cô tiếp tục nói: “Đương nhiên, việc anh để ý hoàn toàn không phải là Tả Thời. Ba chữ “Lục Đồng Thâm” buông ra há chẳng phải là một tấm biển chữ vàng nói một không nói hai? Khi em nói với anh Tả Thời không thể quay về được nữa, thật ra anh đã không còn tính toán với quá khứ của em và Tả Thời nữa rồi. Thế nên, hôm nay người khiến anh tâm tình bất định là bố anh. Dù sao thì trong công ty cũng có không ít những lời đồn thổi về em.”

“Em từng cứu bố anh.” Không đợi Lục Đồng Thâm có bất kỳ phản ứng gì, cô đã thông báo thẳng thắn: “Nói ngắn gọn là rất nhiều năm trước, trên đường đến phòng thực nghiệm, em đã vô tình gặp bố anh. Lúc đó ông hôn mê bất tỉnh, người tài xế vội vã đi gọi xe cấp cứu nhưng đã qua quá nhiều thời gian vẫn không thấy bóng dáng họ đâu. Vì vậy em đã tiện tay cứu chữa cho ông. Em là ân nhân cứu mạng của bố anh. Nếu không có em, bố anh có thể đã chết thẳng cẳng từ lâu rồi.”

Lục Đồng Thâm nghe xong rất bất ngờ, đây là nguyên nhân anh chưa hề nghĩ đến.

“Lúc đó em hoàn toàn không biết ông là ai.” Hạ Trú dựa vào xô pha: “Sau khi tỉnh lại, bố anh cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện em chữa được bệnh bằng mùi hương, nên thường xuyên tới phòng thực nghiệm tìm em trò chuyện. Ông là một bậc tiền bối rất hiền từ, cũng vô cùng bác học, đa tài, em rất kính trọng ông. Em và ông tiếp xúc được một khoảng thời gian, tuy rằng cả hai người đều không ai tiết lộ thân phận nhưng từ cách nói năng và hành xử của ông, em không khó phát hiện ông có lẽ là một nhân vật rất lợi hại. Đến tận tối nay, em mới biết thì ra ông là bố của anh. Bố anh là một người không thích thể hiện tình cảm ra ngoài. Sở dĩ hôm nay ông đuổi anh ra ngoài, em nghĩ là vì không muốn để anh biết ông từng phải trải qua một trải nghiệm chông chênh giữa sự sống và cái chết chẳng.”

Còn một chuyện nữa chính là đứa con trai khác của ông.

Đương nhiên, đối với chuyện này, cô chỉ có thể lựa chọn né tránh, không nói về nó.

Khoảng thời gian đó, cô và Lục Chấn Dương bầu bạn rất vui vẻ, giống như bậc tiền bối và hậu bối, giống như những người bạn hận không thể gặp nhau sớm hơn. Phong độ và kiến thức của Lục Chấn Dương khiến cô cảm thán không ngừng. Những lời lý giải độc đáo của cô đối với mùi hương cũng khiến Lục Chấn Dương vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng lần nào Lục Chấn Dương tới tìm cô cũng là lúc trời vừa nhá nhem tối. Phòng thực nghiệm của cô không xa cách mọi người như căn phòng mới đây, cộng thêm việc Lục Chấn Dương vừa nhìn đã biết là người rất có tiền. Vì vậy, xung quanh bắt đầu có những tin tức không lọt tai đồn ra.

Tả Thời cũng từng chất vấn cô về chuyện này. Cô thẳng thắn nói rằng mình và Lục Chấn Dương không có gì cả, mặc kệ người ngoài thích nói gì thì nói. Cô cũng từng nghĩ tới chuyện dẫn Tả Thời đến làm quen với Lục Chấn Dương, nhưng Lục Chấn Dương xưa nay không thích gặp mặt người lạ. Mãi sau này cô mới biết nguyên nhân thực sự của ông.

Ông xin cô chữa trị cho con trai mình, đồng thời nói với cô rằng vì trước mắt bệnh tình của con trai ông không cho phép nó tiếp xúc với bất kỳ ai, thế nên chỉ có thể trình bày tình trạng bệnh và nhờ cô pha chế công thức.

Trước sau vất vả mấy tháng trời, đến lần cuối cùng gặp mặt, Lục Chấn Dương nói ông phải quay về Mỹ, đồng thời để lại cho cô một tờ chi phiếu giá trị lớn làm lời cảm ơn. Cô khéo léo từ chối, khi hỏi về con trai của ông, ông chỉ nói là vẫn đang quan sát.

Cứ như vậy, vài năm trôi qua, khi gặp lại đã là tình cảnh ngày hôm nay.

Lục Đồng Thâm dập tắt điếu thuốc, đưa tay về phía cô: “Qua đây.”

Hạ Trú sát lại gần, trườn vào trong lòng anh như một cây dây leo. Anh cúi mặt xuống, hôn lên trán cô. Cô ngược mắt nhìn lên khuôn cằm nhẵn nhụi của anh: “Em biết có người nói em từng được một đại gia bao nuôi.”

“Anh không tin.” Lục Đông Thâm ôm chặt cô.

Hạ Trú đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh: “Những chuyện về em, anh không chỉ từng nghe nói mỗi chuyện này thôi, phải không?”

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, cúi đầu, hơi thở phả lên sống mũi trắng trẻo của cô, hòa cùng mùi hương trên người cô. Anh hỏi khẽ: “Em còn muốn nói với anh chuyện gì?”

Hạ Trú nhìn chằm chằm vào mắt anh: “Anh có bệnh sạch sẽ.”

Lục Đông Thâm hơi sững người, rồi bỗng bật cười: “Đây đâu phải bí mật gì, đúng không?”

“Ý của em là anh không bao giờ chạm vào người con gái nào đã bị ai khác chạm qua.” Hạ Trú nói ngắn gọn rõ ràng.

Lục Đông Thâm vòng tay qua gáy cô, nhẹ nhàng đỡ lấy: “Ai nói với em?”

“Ai cũng có thể nói với em” Hạ Trú nói: “Chỉ cần là một người còn có suy nghĩ khác với anh.”

Lục Đông Thâm hỏi: “Em muốn nói với anh, em từng bị người khác chạm vào?”

“Nếu em nói với anh rằng, em từng cùng với Tả Thời thì sao?”

Lục Đông Thâm đỏ người: “Anh sẽ không ngu ngốc tới mức so đo với một người đã không bao giờ quay về nữa. Thế nên, anh không để ý.”

Hạ Trú hơi đỏ người ra sau, anh lại càng lấn tới, sát gần thêm chút nữa, cho tới khi sống lưng cô dựa hẳn vào gối tựa, anh cũng theo đà dè lên người cô. Cô ngẩng đầu lên, nói: “Cả Thương Lăng đều biết em là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Em ở bên cạnh anh ấy ba năm, cũng đã ngủ ba năm. Như vậy, anh còn cần em không?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm hơi tối đi. Bàn tay anh đặt nơi gáy cô hình như có phần dùng sức, anh nhìn sâu vào mắt cô: “Anh có thể không để ý.”

“Còn có Nhiều Tôn.” Hạ Trú vẫn không rời mắt khỏi anh phút nào: “Em và anh ta cũng từng phát sinh quan hệ...”

Lục Đông Thâm cúi mặt xuống, dừ dừ hôn lên môi cô.

Nghiền nát, nuốt trọn, thậm chí còn có phần cuồng dã, có phần quyết tâm phải cắn nát người trước mặt. Lại giống như vạn cổ hồng hoang, thông qua bờ môi của anh, ánh mắt của anh, hơi thở nặng nề của anh phả ra ngoài. Cô như kẻ chết đuối, nhưng lại phải gắng gượng chống đỡ sức mạnh của anh. Cô cảm thấy, bàn tay anh đã sắp bóp nát xương cốt cô.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới buông ra cô, chóp mũi anh chạm lên mũi cô, anh nói trong tiếng thở khàn khàn: “Trước kia em ra sao, đã làm gì, cùng với ai anh đều có thể không quan tâm. Hạ Trú, em phải nhớ kỹ cho anh, sau này mỗi ngày của em đều là của Lục Đông Thâm.”

Hơi thở của Hạ Trú đột sau dồn dập hơn đột trước.

Là sự cảm động chưa từng có, cũng là sự rung động chưa bao giờ sở hữu. Cô vẫn cứ mãi miết nhìn anh. Mọi sự không cam tâm, cường thế, sự nghẹt thở đến trời long đất lở trong mắt anh đều hoàn toàn bị đè xuống. Thanh âm vắn vít bên tai là nỗi đau nhưng cũng mang sự quyến luyến dài lâu cùng trời đất.

Cô chủ động vòng tay qua cổ anh: “Tình yêu của anh khiến em vừa lo vừa sợ.”

Hơi thở của Lục Đông Thâm phả lên khoe môi cô: “Đừng sợ, vì những gì anh cho em, em đều phải chấp nhận.”

“Anh không chê em bẩn sao?”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Đối với anh, em vĩnh viễn là ngoại lệ.”

Hạ Trú chủ động hôn anh.

Răng môi quần quýt.

Từ sự miên man ban đầu như một cơn mưa bụi lất phất cho tới khi mưa bụi hóa mưa rào ào ào thác đổ. Da thịt cọ vào nhau sinh ra những cơn nóng bỏng, làm bỏng rất tận cốt tủy của nhau, mạch máu của nhau.

Lục Đông Thâm tựa trán mình vào trán cô, giọng nói càng lúc càng khàn hơn trong cơn mãnh liệt: “Bây giờ không để anh đi, lát nữa muốn bắt anh đi cũng không thể nữa đâu.”

Cô nép mình dưới cơ thể anh, chiếc váy dạ hội hờ hững chỉ đợi rơi xuống, cảnh xuân như treo trước mặt anh. Khoe môi và phần xương quai xanh của cô

đã đỏ rực lên sau màn cọ qua xát lại. Cô nghe anh nói xong, trái tim lại như bị hun lên giấy lát. Cô không nói gì, nhưng vẫn giữ lấy anh không buông tay. Cảm nhận nhiệt độ nơi lòng bàn tay rộng lớn của anh, cũng nóng bỏng như nhiệt độ nơi ánh mắt cô vậy.

Cả hai đều như bùng cháy.

Một thứ vĩ đại nào đó đang cọ đau vào người cô.

Lục Đông Thâm đè chặt cô, mùi hương của anh như một tấm lưới, quấn chặt lấy cô, lôi kéo cô, trói buộc cô: “Tối nay để anh ở lại đây sao?”

Hạ Trú đỏ mặt, không lắc đầu cũng không gật đầu, mà tiếp tục hôn lên môi anh.

Trái tim anh như nổ tung.

Như kính vạn hoa, rực rỡ bùng sáng.

Một phía bị động hóa thành chủ động, hoặc có thể nói rằng, anh vẫn có thói quen chiếm thế chủ động. Anh bế cô đi thẳng vào phòng cũ, đặt cô lên giường, đồng thời cũng sốt sắng tìm kiếm đôi môi cô.

Hạ Trú như chìm vào những tầng mây.

Nụ hôn của anh là rượu, còn nồng hơn cả rượu của cao nguyên, hoang dã hơn cả rượu của Thương Lãng. Cô chỉ muốn nhắm nháp rồi dừng lại, nhưng càng lúc càng không thể. Chẳng biết từ lúc nào, cô đã bị anh dẫn dắt, trở thành một kẻ tham lam.

Trong mơ hồ, cô chỉ có cảm giác anh đã cời thất lung.

Khi cơ thể áp sát, cô ngửi thấy mùi nam tính toát ra từ da thịt anh, mùi hương của một buổi tiệc thịnh soạn.

Bình thường là mùi hương tao nhã nhẹ nhàng toát ra từ bộ quần Áo áo vest là lướt, tươi mới mát mẻ. Nhưng bây giờ đây mới là mùi hương đích thực mà Lục Đông Thâm sở hữu, đã tính rắn rỏi, hung hăng dũng mãnh. Mùi hương này thông qua nguồn sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể và da thịt của anh thấm đẫm vào hơi thở của cô, da thịt của cô, máu huyết của cô.

Tựa hồ đêm nay mới là sự bắt đầu của một bữa tiệc rực rỡ.

Linh hồn và thể xác của cô đều chết đuối trong bữa tiệc này.

Triền miên đến chết.

~Hết chương 180~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Kỷ niệm một cái [2401 chữ]

Yêu một người sẽ là trạng thái như thế nào nhỉ?

Hạ Trú luôn cảm thấy đó có lẽ sẽ là một trải nghiệm cực kỳ tuyệt vời, khi giữa cuộc đời dài đằng đẵng vẫn luôn xoay vần này được tô vẽ thêm chút màu sắc. Những người yêu nhau sẽ nắm tay bước đi trong đêm dài u tịch, sự ấm áp của chàng trai và nụ cười của cô gái đều chìm vào ánh đèn đường xa xôi diệu vợi. Hoặc có thể giữa một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ, chàng trai hôn nhẹ lên lọn tóc của cô gái. Cô gái ngẩng đầu là có thể nhìn thấy dòng sông sao vạn dặm trong mắt người tình, bao la vậy nhưng chỉ bùng nổ vì cô ấy.

Cô chưa từng nghĩ rằng nó còn có thể là một trận hỏa hoạn, hùng hực bốc cháy, hồi sinh trong mãnh liệt. Thứ được tái sinh là tình cảm, là tình yêu nam nữ được tạo thành sau những màn cọ sát, hòa hợp vào cơ thể của nhau. Kể từ giây phút đó, cô và anh đã có nhau, thấm đẫm hương thơm của nhau, quen thuộc những tư thế bản năng nhất của đôi phương.

Trận hỏa hoạn này đi tới đâu là có không thể mọc lên tới đó.

Hạ Trú nghĩ tới con thỏ từng bị Lục Đông Thâm tận tay sát bắt đồng thời xử lý lúc đang ở trên núi.

Cô không khác gì con thỏ đó cả.

Bị người ta tuốt lớp lông bên ngoài. Sau con đau đớn, Lục Đông Thâm đã trở thành đầu bếp chính.

Trước kia cô từng hỏi Lục Đông Thâm: Vì sao không đốt lửa lớn hẳn để nướng bùng lên? Lục Đông Thâm trả lời: Nướng bằng lửa nhỏ trước rồi mới sang lửa lớn, như vậy món ăn được nướng ra mới chín đều, cảm giác khi ăn mới là ngon nhất.

Tối qua, cô đã nghiêng răng hỏi Lục Đông Thâm: Anh coi em giống như con thỏ đó, mặc sức giày vò đấy à?”

Lục Đông Thâm cười thâm, khẽ cắn lên môi cô rồi nói: Dư vị của em còn tuyệt vời hơn thỏ nhiều, thế nên, phải giày vò từ từ.

Đầu tiên sẽ là nướng bằng lửa riu riu.

Ngon lửa dịu dàng sẽ mon man da thịt, mùi thơm quán quýt từng tác từng phân. Người đầu bếp phối hợp độ lửa một cách hoàn hảo, xoay tròn con mồi, để lửa thiêu được đều khắp mọi chỗ. Ngon lửa như đầu lưỡi, cùng với sự gia tăng của cùi lửa, độ nóng cũng càng lúc càng tăng cao, cuối cùng trở thành trận đại họa dữ dội không thể kiểm soát.

Cuối cùng cô đã trở thành một con thỏ cả người bị chìm xuống nước, hoàn toàn bị luộc chín sạch sẽ, bị nướng đến nỗi da thịt tan nát, xương cốt đứt đoạn.

Ai nói Lục Đông Thâm không phải là một đầu bếp cừ khôi?

Ở trên núi Thiên Chu, cô đã được ăn món thịt thỏ ngon nhất trên đời.

Cũng giống như đêm qua vậy.

Cô cam tâm tình nguyện trở thành con mồi, khi tình đến nơi sâu thẳm nhất cũng tình nguyện sống, tình nguyện chết. Lý trí đã chết chìm và tan biến sạch sẽ trong hơi thở của anh.

Đến mức mà sáng hôm sau khi tỉnh lại, Hạ Trú cảm thấy xương cốt của mình vẫn còn rã rời, không thể cử động được, nhúc nhích một chút là cũng đau như bị nghiền.

Mở mắt ra, cô không hề nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Trên đầu giường chèn một mảnh giấy. Cô quần quá nửa chiếc chăn, gắng gượng thò tay ra với lấy. Vừa cử động, xương cốt khắp người đã răng rắc kêu lên.

Là mảnh giấy nhớ Lục Đông Thâm để lại: *Em ngủ quá lâu, thật sự không đành lòng làm ồn đánh thức em dậy. Chiều nay anh tham gia một event, sẽ nhanh chóng quay về, ở trong phòng đợi anh.*

Ngủ lâu lắm rồi sao?

Hạ Trú xem giờ, hóa ra đã hơn hai giờ chiều rồi, cũng may là cuối tuần.

Cô lại nằm bò ra giường.

Vẫn còn mùi hương của anh, thấm đẫm vào gối, vào vỏ chăn, hòa vào mùi hương của cô, tạo ra một cảm giác triền miên không dứt. Hạ Trú ôm gối, không nhịn được cười, mùi hương của người này thật là kỳ lạ, hóa ra có thể biến hóa không lường.

Cô thích mùi hương của Lục Đông Thâm, nhất là mùi hương khi ở trên giường.

So với sự thanh nhã lãnh đạm, thì mùi hương nam tính cuồng dã này càng khiến cô mê mẩn trong lòng hơn.

Trong phòng khách, quản gia đã mang đồ ăn tối. Đặt trong xe đẩy, yên lặng bày dưới ánh nắng. Ánh nắng ngoài cửa sổ rất đẹp, đẹp tới mức tắm rửa xong Hạ Trú vẫn có đầy đủ tâm trạng để ăn hết một nửa xe đồ ăn. Nhưng cô cảm thấy nguyên nhân phần nhiều là vì đói. Lục Đông Thâm đã rút cạn sức lực của cô, cô cần ăn một lượng lớn đồ ăn mới bù đắp lại được.

Cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân Lục Đông Thâm bảo cô ở trong phòng đợi anh.

Không có quần áo để thay giặt, chỉ có đúng bộ lễ phục tối qua từng mặc. Khóa kéo và dây đai thắt eo của chiếc váy còn bị Lục Đông Thâm tối qua xé hỏng.

Trong tủ có quần áo, toàn là đồ nam giới, của Lục Đông Thâm.

Cô tức đến nổi mắng thảng: Cự nhà anh, anh rắp tâm có ý phải không? Bảo Cảnh Ninh lừa em tới phòng này, là không để Cảnh Ninh mang thêm bộ quần áo tới cho em?

Cô rút di động ra định tố cáo, ai dè lại nhìn thấy Dương Viễn đăng một dòng trạng thái lên vòng tròn bạn bè. Là bức ảnh Lục Đông Thâm xuất hiện trong buổi event chiều này, áo vest quần Âu, thần thái ngời ngời, từng cử chỉ hành động đều thành thực ổn trọng, cùng với một câu bình luận: Thể lực và tinh lực của tổng giám đốc Lục vĩ đại quả nhiên vượt trên người thường.

Đăng sau câu nói này lại thêm vào một biểu cảm cười đều.

Hạ Trú vẫn luôn cảm thấy Dương Viễn là một kẻ đê tiện, hôm nay lại càng chứng thực cho suy nghĩ của cô. Có thể gõ ra được một câu khiến người ta vừa đọc đã hiểu ngay như vậy, cũng chỉ có đồ tiện nhân Dương Viễn có thể làm được. Tối qua, cô cao ngạo thể hiện tình yêu, chuyện này dĩ nhiên sẽ bị mọi người trên dưới trong công ty đồn ra tán vào rôm rả. Trong wechat của Lục Đông Thâm không có mấy người, nhưng Dương Viễn thì kết bạn với vô khối nhân viên trong công ty. Câu này có nghĩa là gì, ma cũng biết!

Nhưng mà.

Hạ Trú lại cảm thấy trong lòng rất sung sướng, thấm đẫm hương vị ngọt ngào, giống như có được một thứ tốt đẹp nhất trên đời vậy.

Hoặc có thể nói rằng, cơ thể được biết bao cô gái nhưng nhớ và mê mẩn, tối qua lại đã mặc sức nhấp nhô, rong ruổi trên người cô.

Đã không làm thì thôi, đằng nào Dương tiện nhân cũng đã mở đường cho cô, cô không đáp lại chút đỉnh sao có thể ngăn chặn đám tiểu yêu tinh về sau đây? Suy đi tính lại, cô chụp một bức ảnh với phông nền có chút ánh nắng từ khe hẹp hắt vào, rồi đăng lên vòng tròn bạn bè với dòng bình luận: Kỷ niệm một chút.

Phong cảnh bên ngoài cửa sổ chính là phong cảnh được chụp từ phòng 3601, là phong cảnh Lục Đông Thâm mang đến cho cô.

Vất vả một lúc, cô lại nằm rạp ra giường như động vật không xương, nhìn chằm chằm bức ảnh Lục Đông Thâm mà Dương Viễn đăng lên, càng ngắm càng ưng. Lục Đông Thâm càng tỏ ra đỉnh đặc, nghiêm túc trước mặt mọi người, cô càng nghĩ tới dáng vẻ xấu xa của anh tối qua.

Vừa đăng lên đã có người bình luận, đua nhau mà nói, lời nào cũng có.

Còn có một bình luận của Lục Đông Thâm, thế mà anh cũng có thời gian bình luận cho cô: Dậy rồi à?

Chỉ ba chữ như vậy lại khiến trái tim Hạ Trú co rụt lại, sau đó đập thình thịch thình thịch. Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh tối qua. Rõ ràng chỉ là ba chữ hết sức bình thường, cô lại tựa hồ nghe thấy tiếng Lục Đông Thâm đang thì thầm câu đó bên tai mình, trầm khàn, miên man.

Cô quăng điện thoại đi, kéo chăn trùm kín mặt, nhưng vừa quay đầu nhìn xuống ga trải giường đã tru lên một tiếng ai oán.

...

Khi Lục Đông Thâm quay về khách sạn cũng đã hơn ba giờ chiều.

Xe đồ ăn trong phòng khách vẫn còn đó, cả một khung cảnh thê lương. Anh thở dài, gọi điện thoại cho quản gia lên dọn dẹp. Sau khi quản gia đi khỏi, Lục Đông Thâm đi tới trước cửa phòng nhà vệ sinh, gõ tay lên gỗ cửa: “Đồ lừa đảo kia, em đang làm gì trong đó mà lâu la vậy?”

Trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy, từ lúc vào cửa anh đã nghe thấy rồi. Ban đầu anh tưởng cô vừa dậy, đang tắm rửa. Nhưng quản gia đi rồi mà tiếng nước bên trong vẫn chưa dứt, đây quả thực là điều khiến Lục Đông Thâm rất kinh ngạc.

“Anh đừng vào đây.” Bên trong vang lên tiếng của Hạ Trú.

Lục Đông Thâm ním môi cười khế, bảo anh đừng vào là anh không được vào chắc? Người cũng đã là của anh rồi, còn có gì không thể nhìn chứ. Nghĩ vậy, anh thẳng thừng mở cửa ra.

Hoàn toàn không có cảnh tượng hơi nước nghi ngút, cô nằm ườn trong bồn tắm như anh tưởng tượng. Hạ Trú đang mặc bộ áo ngủ của khách sạn, ngồi bên cạnh bồn tắm, nước vẫn chảy róc rách, trong bồn ngâm một chiếc ga giường trắng. Thấy Lục Đông Thâm đi vào, cô đỏ mặt: “Ai cho anh vào đây hả? Mau ra ngoài!”

Lục Đông Thâm càng thêm hứng thú. Anh đứng nhìn cô từ trên xuống: “Em cũng không cần đảm đang tiết kiệm tiền hộ anh như vậy đâu. Các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn đều do anh bỏ tiền thuê về để làm việc. Em làm hết công việc của họ rồi, họ còn biết làm gì?”

Hạ Trú trừng mắt với anh, con ngươi như sắp bắn cả ra ngoài.

Lục Đông Thâm phì cười, cúi người xuống, gõ tay vén một góc ga giường lên. Dấu vết vẫn còn chưa giặt sạch hoàn toàn lọt vào tầm mắt anh. Anh cười càng đắc ý và lộ vẻ hành hơn.

“Đừng nhìn nữa.” Hạ Trú ngượng ngùng, giật lấy rồi chìm xuống nước: “Còn không phải tại anh?”

Lục Đông Thâm kéo cô đứng dậy, nét mặt trêu chọc: “Trách ai? Tối qua ai là người nói mình đã kinh qua trăm trận đánh?” Anh ôm chặt cô từ phía sau, cười khê: “Tem là do anh bóc, máu là do em lưu lại, hòa nhau.”

“Được hời còn giả đồ hả?” Hạ Trú đẩy anh một cái nhưng không đẩy ra được.

Lục Đông Thâm bật cười, càng ôm chặt cô hơn: “Được rồi, để anh bảo quản gia lấy đi giặt giũ. Em có giặt sạch cũng không dùng được, ga giường trong khách sạn phải được giặt giũ và khử trùng theo đúng quy trình.”

“Không được, để người ta nhìn thấy là lập tức hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì.” Hạ Trú cự nự.

Lục Đông Thâm phá lên cười: “Ồ trong vòng tròn bạn bè em đăng bài rần rần như thế, còn sợ người khác biết à?”

“Có thể giống nhau được sao?” Hạ Trú àm ỉ, quệt cả bàn tay đầy nước lên chiếc áo vest của anh.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô tàn phá chiếc áo làm bằng thủ công của mình, cười càng ngạo mạn hơn: “Giống nhau. Em ở trong phòng 3601 suốt cả đêm, mọi người đều hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi.”

~Hết chương 181~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Yêu sâu đậm sẽ không so đo tính toán [4013 chữ]

Ghi nhớ một con người, chính là ghi nhớ một loại mùi hương.

Kết quả vẫn là nhân viên phục vụ tới thu dọn ga giường, nhưng cũng may Lục Đông Thâm để ý tới thể diện của Hạ Trú nên đã gọi điện thoại tới bộ phận buồng phòng, yêu cầu cho một nhân viên nữ tới dọn dẹp. Chiếc ga giường được vắt khô sơ qua, khi cho lên xe giặt, vẫn loáng thoáng nhìn thấy được dấu vết trên chiếc chăn. Hạ Trú rất mất công mất sức để giải thích với cô nhân viên đó một câu: “A, bà đi của tôi ghé thăm, thành thật xin lỗi.”

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, nhìn thấy hết toàn bộ dáng vẻ cố gắng tỏ ra đường hoàng ngay thẳng của Hạ Trú. Anh chống tay lên trán, không nhịn được cười.

Cô phục vụ rất khách sáo, dặn dò cô mấy ngày này phải chú ý giữ ấm cho cơ thể gì đó. Sau khi cô ấy đi rồi, Hạ Trú hoàn toàn nhẹ nhõm như được thả tự do sau khi mãn hạn tù, cô thông dong đi tới: “Nhân viên phục vụ của khách sạn Skyline đúng là nhiệt tình chu đáo quá, vì ông chủ đang ngồi ở đây phải không?”

Lục Đông Thâm lười biếng gác chân trái lên chân phải: “Nhân viên phục vụ của khách sạn Skyline tuy rằng không quá nhiệt tình, chu đáo, nhưng rất biết quan sát sắc mặt người khác, họ thông minh cực kỳ.”

“Anh nói vậy có ý gì?” Hạ Trú cảnh giác.

“Nếu đối phương thật lòng tin lời em nói, chỉ trong vòng nửa phút sau, phòng chăm sóc khách hàng sẽ gọi điện tới hỏi thăm xem em cảm thấy trong người không khỏe chỗ nào, có cần thuốc giảm đau gì đó không. Và trong phòng một phút sau, bộ phận Nhà ăn chỉ ít sẽ bê lên cho em một cốc nước đường đồ.” Lục Đông Thâm giơ cổ tay trái lên, ngón trỏ bàn tay phải gõ nhẹ lên mặt đồng hồ đeo tay, ra hiệu với Hạ Trú: “Có muốn cược một ván với anh không?”

Hạ Trú đứng dờ ra tại chỗ, một chân vẫn đang giữ tư thế đứng bằng một chân, cứ thế gượng gạo nhìn Lục Đông Thâm đứng một phút, cho tới khi điện thoại không kêu, cửa phòng không mở, và tới khi Lục Đông Thâm cười tươi như hoa: “Sự thật chứng minh, khả năng chém gió của em phải được trau dồi hơn nữa.”

Cảm giác bị người ta nhìn thấu thật sự vô cùng tồi tệ, trước mặt thì thôi đi, kiểu nhìn thấu sau lưng này lại càng gây vô người ta hơn. Chưa biết chừng đối phương đang cười thầm trong lòng đấy. Nghĩ như vậy, Hạ Trú càng phát rõ, cô nghe nham nhảm vuốt trước mặt Lục Đông Thâm: “Có cần phải thế không? Có cần thiết không? Nhân viên của anh cũng biến thái quá đi mất!”

“Đây gọi là phục vụ tới tận cùng.” Lục Đông Thâm cười nói.

Hạ Trú xì mặt ra khó xử.

Lục Đông Thâm thấy vậy: “Được rồi, em cũng đừng mất cân bằng tâm lý nữa, qua đây thử quần áo đi. Tối nay cửa hàng đồ Pháp trên sân thượng tung ra món mới, anh đưa em đi ăn thử.”

Bên cạnh ghế sofa đặt một hộp quà, nuy băng được thắt rất tỉ mỉ. Hạ Trú tiến lên, gầy gầy hộp quà: “Đây được tính là thù lao sao?”

“Ăn nói bừa bãi.” Lục Đông Thâm khề khoẻ rồi giơ tay gạt cổ áo tằm của cô ra: “Em mặc mấy lớp áo vậy?”

Bên dưới áo tằm là sơ mi của anh, là bộ quần áo cô lục tung tủ ra để mặc tạm vì không còn cách nào khác. Nghe anh nói như vậy, cô mới cảm thấy nóng, bèn cởi áo tằm ra, quăng sang một bên, nét mặt oán trách: “Lẽ phục không mặc được nữa rồi, em đành phải lấy sơ mi của anh để mặc đối phó. Quần gia lại là nam giới, em không thể chỉ mặc độc chiếc sơ mi của anh rồi đi loăng quăng trước mặt người ta được, đúng không?”

“Em giác ngộ được tư tưởng này, anh rất mãn nguyện.” Ánh mắt Lục Đông Thâm lường lự chưa chịu rời khỏi cổ áo hơi hé mở của cô.

Sự chú ý của Hạ Trú dồn cả vào hộp quà. Cô cầm lên tay ước lượng: “Quần áo kiểu dáng gì vậy? Tốt nhất đừng là váy nhé. Tuy rằng em diện mạo như

hoa mặc váy cũng rất đẹp, nhưng em không thích mặc váy một tý nào, một người lắm”

“Anh thích ngắm em mặc váy.” Ngờ khí của anh trầm trầm, nói xong anh lại cười xấu xa: “Hoặc là, em không mặc gì cả cũng đẹp.”

Hạ Trú đang định mắng anh không nghiêm túc thì nguốc mắt lên bắt gặp ngay ánh nhìn của anh. Tuy anh mỉm cười, nhưng thứ rõ nét nhất hiện lên trong ánh mắt không phải nụ cười mà là dục vọng.

Như biển khơi, như vực thẳm, không phải là sự thể hiện bề ngoài mà khắc sâu vào tận đáy mắt.

Dục vọng toát ra từ cái nhìn của người đàn ông mới là sự tham lam sâu đậm nhất họ dành cho người phụ nữ.

Thần kinh nhạy cảm của Hạ Trú lập tức quay trở lại. Cô quăng hộp quà xuống, giờ tay định giặt lấy áo tắm, nhưng đã bị Lục Đông Thâm một tay giữ chặt lại: “Muộn rồi.”

Trái tim cô bắt đầu đập thình thịch dữ dội. Cô lập tức nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, định cách anh một quãng xa. Ai dè anh một tay giặt lấy một góc áo. Cô không dám cử động bừa bãi, nhìn anh chăm chăm: “Lục Đông Thâm, anh vừa mới nói định đưa em đi ăn cơ mà!”

“Vội gì chứ, bây giờ đi ăn tối vẫn còn sớm quá.” Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Trái tim của Hạ Trú như chỉ chực vọt lên cổ họng: “À... em vẫn chưa quen lắm.”

“Thế nên mới cần tiếng khai thác.” Lục Đông Thâm giờ trò lưu manh một cách nghiêm túc.

Hạ Trú đỏ mặt, hoang mang: “Anh đừng có được nước lấn tới nhé.”

Lục Đông Thâm đùa nghịch vạt áo sơ mi của cô, chậm rãi từ tốn lên tiếng: “Em có biết vì sao tối qua anh chỉ muốn em một lần thôi không?” Anh ngược nhìn cô: “Chính vì anh suy nghĩ tới chuyện đó là lần đầu tiên của em.”

Nghe xong câu này càng khiến Hạ Trú mồm miệng khô khốc. Cô tự nhủ thầm trong lòng. Phải, chỉ một lần thôi, nói thì dễ nghe lắm, nhưng không tính tới thời gian dài...

Lục Đông Thâm dang tay kéo một cái, cô bèn ngã vào lòng anh: “Cô bé, đã chấp nhận cá cược thì phải chịu thua chứ?”

“Ai cá cược với anh? Sao em lại thua được?”

“Chính trong một phút cá cược vừa rồi, em đã thua rất thê thảm mà?” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú tròn trĩnh hai mắt: “Em đâu có cá cược gì với anh.”

“Không phản đối tức là mặc nhận sẽ tham gia vào ván cược này. Bây giờ thua rồi lại định quyệt nợ? Làm gì có chuyện đó? Việc lấy gì để cược cũng không cần suy nghĩ nhiều, cứ hy sinh cơ thể này của em là được.”

Hạ Trú ngồi bệt xuống thảm trải sàn, nín lấy gấu quần anh cầu xin: “Anh làm vậy là ép con gái nhà lành làm kỹ nữ đấy.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tin anh đi, chẳng bao lâu sau em sẽ không cầu xin anh nữa đâu.”

“Anh zai, bây giờ em cầu xin anh.” Hạ Trú thẳng thừng ôm ghì lấy chân anh: “Các cụ có câu nói rất đúng: Món ngon không nên ăn nhiều, sẽ tổn hại tới sức khỏe đấy.”

“Phàm là những món ngon ăn rồi sẽ nghiện, có tổn hại sức khỏe anh cũng chấp nhận.” Lục Đông Thâm khẽ vịn về cầm cô, trong mắt như chứa cả một dòng sông sao rực rỡ mệnh mông: “Còn về tiếng ‘anh zai’ của em, lát nữa kêu sẽ càng dễ nghe hơn.” Dứt lời, anh đứng lên bế thẳng cô dậy, gàn như ném thẳng cô xuống giường, khi thể bùng bùng.

Nếu tình yêu là một bức tranh phong cảnh, cô sẽ hoặc sống hoặc chết giữa bức tranh ấy, tất cả đều được quyết định bởi anh. Anh là thuốc giải của cô, cũng là thuốc độc của cô.

Một lúc lâu sau, cô dựa vào lòng anh, trong tai vẫn văng vẳng tiếng nhịp tim mạnh mẽ của anh, và cả của cô nữa.

Ghi nhớ một con người, chính là ghi nhớ một loại mùi hương.

Hạ Trú đang nghĩ, trong những năm tháng còn sống, cô sẽ vĩnh viễn không thể quên được Lục Đông Thâm. Khả năng vận động của anh đã khiến mùi hương và dấu ấn của anh khắc ghi vào trong trái tim cô.

Cô cảm thấy anh tốt muôn phần. Khi anh dịu dàng chu toàn cũng tốt, khi anh cuồng dã lộng hành cũng tốt. Ngay cả mồ hôi của anh cũng như một con dao điêu khắc gọi cảm, từ góc mặt tuấn tú trượt xuống sống lưng rắn rỏi, lồng ngực rộng lớn, đổ gột nên đáng vẻ trời sinh của người đàn ông.

Người đàn ông trước mặt mọi người nghiêm túc, đứng đắn ấy, người đàn ông lạnh lùng, biết tự kiềm chế ấy, chính vì những giọt mồ hôi đó sẽ tô vẽ thêm cho anh một dư vị rất quyến rũ.

Dư vị ấy gọi là ngỗ ngược.

Lục Đông Thâm dựa vào đầu giường, trong lòng là người con gái mềm mại như ngọc, khiến anh không nỡ buông tay. Anh giờ tay lên, vén mái tóc ướt nhẹp của cô ra sau tai, lại là sự dịu dàng và cung chiều với cô như hằng ngày: “Bé em đi tắm nhé?”

Hạ Trú ưỡ ể oải gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, ôm chặt anh: “Em nằm thêm lúc nữa.” Cô đâu có ngốc, hậu quả của việc đi vào phòng tắm chắc chắn chẳng tốt đẹp gì. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm quen ỨC HIẾP người yếu.

Lục Đông Thâm cười thầm.

“Này.” Hạ Trú tựa cằm lên ngực anh, ngược mắt lên nhìn anh, lười biếng như một con mèo: “Em và Trình Lộ đáng ai đẹp hơn?”

Một giây trước vẫn còn cảnh xuân miên man, một giây sau đã thẳng thừng rút dao oán trách, quả thực rất giống với phong cách của Hạ Trú, nhưng cũng khiến Lục Đông Thâm trở tay không kịp. Anh cúi đầu nhìn cô một lúc lâu, sau đó “Á?” một tiếng.

Thấy vậy, Hạ Trú cũng đã hoàn hồn trở lại, cô hơi gượng ngồi dậy, nở nụ cười âm u, lạnh lạnh: “Anh đừng giả vờ vô tội trước mặt em. Trước kia em ngại hỏi anh, bây giờ chúng ta cũng được coi là những người thân thiết nhất rồi, đúng không? Thế nên có một vài món nợ nhất định phải tính toán rõ ràng. Con người em không hiền thực, tốt bụng đến thế đâu.”

Lục Đông Thâm ním môi cười.

Anh vốn không thích những người thù dai. Rõ ràng, tính cách có thù ẮT BÁO của Hạ Trú tuyệt đối không được xếp vào những mẫu người mà anh thích. Thế nhưng anh lại yêu cô một cách kỳ lạ. Cô càng chi li tính toán, anh càng không thể buông tay.

Anh từng nghe một câu nói thế này: Càng yêu sâu đậm càng không so đo tính toán.

Đây là nỗi đau chỉ tình yêu mới có, cũng là quyền lợi dành riêng cho tình yêu. Thế nên, đây mới là đáng về đích thực của tình yêu.

Lục Đông Thâm háng giọng: “Đương nhiên là đáng của em đẹp.”

“Trả lời nuốt nà quá nhi ngài Lục.” Hạ Trú càng cười càng ghê, cô cũng quên hẳn cơn đau như gãy xương trên người, bò dậy, quần kín chắn lên người, chỉ để hở độc khuôn mặt: “Anh đang giả ngây giả ngô với em đấy à, thứ em quan tâm là vấn đề ai đáng đẹp hơn ai hay sao? Cô gái họ Trình đó trong buổi tiệc chỉ hận không thể dán chặt con ngươi lên người anh, xem ra trước đây không ít lần được anh tưới tắm. Lục Đông Thâm, có phải anh nên giải thích rõ ràng quan hệ giữa anh và cô ta không?”

“Được, anh giải thích.”

Thái độ thẳng thắn ung dung của Lục Đông Thâm khiến Hạ Trú sững người giấy lát. Cô những tưởng anh sẽ tìm mọi cách né tránh hoặc chuyển sang một chủ đề khác. Với khả năng của mình, việc anh muốn lảng lẽ dĩ đồi đề tài không khó khăn gì. Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, thành thoi đùa nghịch từng ngón tay: “Đúng là trước kia Trình Lộ từng đi theo anh. Anh không muốn nói rằng mối quan hệ đó vì lợi ích cá nhân mỗi người đến mức nào, nhưng thực tế đúng là mỗi người đều có nhu cầu của riêng mình. Còn về tình hình sau này, em cũng đã nhìn thấy, anh và cô ta không có chút liên lạc nào.”

Hạ Trú nhìn anh chằm chằm rồi bắn như pháo: “Lục Đông Thâm, em phát hiện con người anh cũng tàn nhẫn thật đấy, dù sao cũng đã từng là người phụ nữ đi theo anh, bây giờ anh nhắc lại cũng quá đồi thờ ơ. Người ta dù sao cũng là sinh viên đại học mà? Khi đi theo anh cũng là một người con gái trong trắng thuần khiết đúng không? Có phải vì lợi ích anh đã bán người ta đi không? Nói cho cùng, vẫn là anh có lỗi với con gái nhà người ta. Lưỡi dao đó cửa xước, chưa cần biết là thật hay giả nhưng anh không cảm động dù là một chút sao? Nói thật lòng, em nhìn cô gái ấy mà cũng thấy không đành lòng.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, nét mặt buồn cười: “Cái tính phàm gặp một cô gái nào cũng thấy thương hoa tiếc ngọc của em khi nào thì kiềm chế bớt được đây?”

“Vậy những gì em nói không phải sự thật ư?”

Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn cô đầy hứng thú: “Ai kể với em mấy chuyện này?”

“Anh mặc kệ là ai kể đi. Chuyện của anh người ngoài biết còn ít à?” Hạ Trú giờ tay phát lên ngực anh: “Nếu đã muốn giải thích với em thì anh phải giải thích rõ ràng vào.”

Lục Đông Thâm nắm chặt cổ tay, dùng sức kéo cô vào lòng: “Trước khi theo anh, Trình Lộ từng có bạn trai. Trước khi đến với em, anh không bao giờ động vào những cô gái còn trong trắng.”

“Hả?” Hoàn toàn khác với những gì cô nghe thấy.

“Con gái thường không bao giờ quên được người đàn ông đầu tiên của mình. Anh không cho họ được phần tình cảm đó thế nên không bao giờ dây vào.” Lục Đông Thâm khê thờ dài, tình và dục xưa nay anh luôn phân biệt rất rõ ràng: “Còn về việc em nói anh không bao giờ động vào thứ mà người ta từng động, anh không biết là em nghe ai nói, nghe ở đâu. Phải nói chính xác là anh không bao giờ ăn lại cỏ cũ. Còn về việc cô ta đi theo tay cán bộ kia cũng rất đơn giản. Công từ nhà họ Phùng đích thực là thích cô ta, tuy rằng biết quan hệ giữa anh và cô ta, nhưng vẫn rất si tình. Anh đã hỏi Trình Lộ xem có

muốn cân nhắc thêm không, dù sao thì anh cũng không cho cô ta được tình cảm, con gái chung quy vẫn nên có một chốn về. Trình Lộ đã đồng ý, về sau đến chuyện âm ỉ trong bệnh viện, quả thật anh cũng bất ngờ.”

Trình Lộ là sinh viên tốt nghiệp trường nghệ thuật, đi theo một quản lý người mẫu sang Mỹ phát triển sự nghiệp. Khi tới một siêu thị thuộc quyền quản lý của Lục Môn làm lễ khai trương, cô ta từng bị người ta quấy rối. Hôm đó anh đi qua, tiện tay giúp cô ta giải vây, dù sao cũng là siêu thị nhà mình. Về sau cũng không hiểu Trình Lộ nghe ngóng được từ đâu lịch trình làm việc của anh, xuất hiện ngay trước cửa khách sạn nơi anh nghỉ lại. Kể từ hôm đó, họ cũng xác định quan hệ giữa hai người.

Anh biết suy nghĩ trong lòng Trình Lộ. Một cô gái ham muốn thành công không dễ dàng, việc tìm kiếm một người có thể cho mình thứ mình muốn trong xã hội ngày nay là quá thường gặp.

Trình Lộ đi theo anh khá lâu, khoảng thời gian đó cô ta vẫn ở lại nước Mỹ phát triển. Mà khoảng thời gian đó anh thường xuyên bay đi khắp nơi, có lúc một tháng có thể gặp nhau hai ba lần, có lúc ba bốn tháng không gặp được một lần. Cho tới khi cô ta lọt vào mắt xanh của cậu chủ nhà họ Phùng.

Lúc đó cậu ta tới Mỹ du lịch, cứ thế bắt gặp Trình Lộ, câu chuyện về sau trở nên đơn giản hơn nhiều. Chỉ ít thì trong mắt Lục Đông Thâm, chuyện này không liên quan đến vấn đề trao đổi lợi ích, hơn nữa anh cũng cảm thấy đặt chuyện này vào việc làm ăn thương trường là rất hoang đường.

“Trên thương trường đấu nhau bằng thực lực. Anh thừa nhận có nhiều thủ đoạn kinh doanh nhiều lúc cũng ngấm ngầm, nhưng mang một người phụ nữ ra để trao đổi lợi ích, tạm thời không nói đến sự nguy hiểm của nó, riêng việc hợp tác đó cũng không thể dài lâu.”

Hạ Trú nhìn anh, nửa tin nửa ngờ.

“Ánh mắt này của em khiến anh tổn thương lắm đấy.” Lục Đông Thâm giờ tay cốc lên đầu cô một cái.

“Chẳng giống những gì em nghe thấy.”

“Em tin người ta hay tin anh?” Lục Đông Thâm cười.

Hạ Trú lại lần tròn dáng vẻ ủ như kén của mình vào lòng anh: “Dĩ nhiên là em tin anh rồi, người đàn ông như anh thật mê người.” Bây giờ nghe xong cô thấy dễ chịu trong lòng hơn nhiều. Tuy rằng cô vẫn canh cánh chuyện Lục Đông Thâm từng chạm vào Trình Lộ. Có một điểm cô dám chắc chắn, Trình Lộ yêu Lục Đông Thâm.

Mẫu người như Lục Đông Thâm chắc chắn không hiểu rõ tâm tư của Trình Lộ, hoặc có thể khi đó anh không thật sự lý giải được suy nghĩ của Trình Lộ khi đồng ý hẹn hò với cậu chủ nhà họ Phùng. Yêu một người là tình nguyện làm thiêu thân lao vào lửa. Vốn dĩ Lục Đông Thâm có ý tốt, cảm thấy mình không thể cho cô ấy một tương lai thể nên rất muốn tác thành mối lương duyên với cậu Phùng. Nhưng cô Trình đâu có nghĩ như vậy. Cô ta cảm thấy đây là một vụ giao dịch, trao đổi lợi ích, trao đổi quyền sắc. Đối với cô ta có thể là một sự sỉ nhục, nhưng vì Lục Đông Thâm, cô ta tình nguyện.

Cô ta những tưởng làm như vậy chỉ ít sẽ nhận được sự quan tâm và thương xót của Lục Đông Thâm, cũng tưởng chỉ ít thì những ngày tháng về sau vẫn còn được vương vấn anh. Không ngờ Lục Đông Thâm lại dứt khoát như vậy, trong lúc tuyệt vọng cô ta mới đi nước cờ mạo hiểm.

Nhưng từ góc độ của Lục Đông Thâm mà nói, có lẽ không phải anh quá tuyệt tình. Anh chỉ nghĩ đó là chuyện tình yêu của nhà người ta, anh tham gia vào chẳng hay ho gì.

Lời đồn đại thật đáng sợ, làm tổn thương người, đau lòng mình. Sự thật thường rất đơn giản, nhưng quay đầu ra đi nó đã bị đổi khác...

~Hết chương 182~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Từ nay về sau, chỉ có mình em [2511 chữ]

Dù có né tránh thế nào chung quy em vẫn không phải Tường Ly, rồi có một ngày em phải quay về.

Câu này Lục Đông Thâm thích nghe.

Cái miệng này của Hạ Trú, khi thâm độc thì có thể nói đến giết chết người ta, lúc tâm tình vui vẻ lại ngọt như bôi mật. Nắng mưa thất thường là cô, mà thăng trầm bậc trọc cũng là cô, thông minh cơ trí vẫn là cô. Anh giờ tay, kéo cả người và chân quần bên ngoài vào lòng. Từ lúc cô đối địch, cảnh giác và xa cách anh, tới bây giờ nương tựa, dựa dẫm trong lòng anh, luôn khiến anh cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô và nói: “Từ nay về sau, chỉ có mình em.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi nhưng còn có trọng lượng hơn nhiều những lời thề non hẹn biển. Hạ Trú lắng nghe, khi câu nói ấy vọng vào tai, như có một quả táo ngọt lịm chui xuống bụng cô. Cô không phải là một người đồng đánh, càng không phải mấy cô bé mười bảy, mười tám tuổi, dĩ nhiên hiểu được

một khi anh nói được câu ấy, thì mình cũng không cần hỏi rõ ngọn ngành. Tính cách Lục Đông Thâm là vậy, chưa bao giờ là một người đàn ông thích chơi đùa với tình cảm, thế nên đây chính là lời hứa của anh.

Hạ Trú thò đầu ra khỏi chăn, ôm chặt lấy cánh tay anh, áp mặt lên lồng ngực anh, rất lâu sau mới nói: “Đông Thâm, anh biết không? Từ khi sinh ra em đã sống trong trại trẻ mồ côi rồi.”

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cánh tay mình, anh giờ tay còn lại lên, xoa đầu cô rồi nhẹ nhàng trả lời: “Anh biết.”

Hạ Trú ngẩng lên nhìn anh.

“Đừng nhảy cảm như vậy, anh chỉ muốn hiểu về em hơn một chút thôi.” Lục Đông Thâm sợ cô hiểu lầm, nhưng thực tế là tư liệu về quá khứ của cô quá thực khó điều tra, việc này hoàn toàn bắt nguồn từ bản lĩnh của Đàm Diệu Minh. Nếu lấy thân phận của Tưởng Ly để điều tra về quá khứ của cô thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng. Để bảo vệ cô, Đàm Diệu Minh đã tốn không ít sức lực. Nếu Đàm Diệu Minh không sụp đổ, chắc là anh cũng không có cơ hội tra ra được chuyện xưa của cô.

“Anh đã biết những chuyện gì về em rồi?” Hạ Trú hỏi.

Lục Đông Thâm phát hiện ra cơ thể cô hơi căng cứng. Anh luôn bàn tay lớn của mình vào trong chăn, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô an ủi: “Em và Thương Xuyên đều lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Năm 7 tuổi, em được nhận nuôi. Bố mẹ nuôi của em cũng được coi là một nhân vật có danh có tiếng. Thương Xuyên được bác thầy Kinh kịch Tả Quốc Đảng nhận nuôi. Tả Quốc Đảng còn có một người con trai, có lẽ chính là Tả Thời mà em nói đến. Năm 15 tuổi, em theo bố mẹ nuôi đến Bắc Kinh định cư. Năm 18 tuổi, em ra nước ngoài du học, tập trung theo đuổi ngành Thực vật học. Hơn nữa, vào năm 19 tuổi, ở nước ngoài, em đã được đăng tạp chí các bài viết liên quan đến học thuật, phát triển một năng khiếu bẩm sinh vượt trên người thường. Vì chuyện này, em trở thành thành viên nhỏ tuổi nhất từng tham gia vào Hội mùi hương quốc tế, Hội văn thuật. Năm 20 tuổi, em được mời làm nhà điều chế hương cho một công ty nước hoa hàng đầu. Loại nước hoa “Lost” mà cô điều chế ra có một đạo từng là loại nước hoa kinh điển của hãng. Nhưng khi đó em vẫn coi sự nghiệp học hành là quan trọng nhất, lại suy nghĩ tới nghề nghiệp của bố mẹ nuôi, thế nên đã lựa chọn sống một cách kín đáo, tập trung toàn lực nghiên cứu công việc tạo hương. Trong những lúc rảnh rỗi, em còn lợi dụng cái mũi của mình giúp cục điều tra liên bang Mỹ phá được hai vụ án giết người liên hoàn. Từ đó trở đi, cái tên Hạ Trú đã gắn liền với bốn chữ thiên tài bẩm sinh.”

“Năm 21 tuổi, em về nước, vẫn làm việc chủ yếu trong lĩnh vực mùi hương, nhưng lại thiên về việc phân tích và tạo dựng lại các mùi hương hơn, chủ yếu thiên về nghiên cứu. Tuy rằng không còn hoạt động tích cực ở tiền tuyến nhưng kỹ thuật phân tách mùi hương sau đó sáng tạo ra nhiều mùi hương mới thì không phải ai muốn cũng có được. Năm đó, sự coi trọng mà quốc gia dành cho lĩnh vực mùi hương tăng cao đột xuất. Chẳng biết đã có bao nhiêu quan to mang tiền mặt tới mời đón hiền tài. Có người muốn được xin một tờ bí kíp giấy, có người lại muốn sống lâu trăm tuổi, có người muốn mời em về bán mạng cho họ với mức lương ngắt ngưỡng. Em càng sống khép kín thì lời đồn về việc em có thể thao túng sự sống chết của người khác lại càng nhiều. Đương nhiên, anh cũng tin em có bản lĩnh này.”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi ngừng lại, nhìn cô: “Cho đến ba năm trước, một cô gái 23 tuổi như em như gặp phải vực sâu cuộc đời. Bố mẹ nuôi ra đi, mọi vinh quang không còn nữa, ai ai cũng nói em giết người rồi bỏ trốn. Kể từ ngày đó, giới văn thuật không còn Hạ Trú. Anh đã cố gắng tìm hiểu về chuyện ba năm trước, nhưng tư liệu bằng không. Chỉ có thể chứng tỏ hai điều. Thứ nhất, chuyện năm xưa đáng tiếc tới quá ít người; Thứ hai, Đàm Diệu Minh đã quyết tâm xóa sạch đoạn trải nghiệm đó của em.”

Hạ Trú nhìn anh, rất lâu sau mới nói: “Thì ra anh biết nhiều chuyện như vậy.”

“Nhiều sao?” Lục Đông Thâm nắm lấy cằm, nâng mặt cô lên, hôn lên khóe môi cô: “Chuyện của ba năm trước có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong lòng em. Nếu em không kể, anh cũng không điều tra. Anh nói rồi, trước kia em thế nào anh không quan tâm, anh chỉ cần tương lai của em.”

Hạ Trú để mặc cho đôi môi anh từng chút từng chút thiêu đốt khóe môi mình. Cô nhắm mắt lại, từng cảnh tượng điên rồ như lưỡi dao đâm thẳng vào tim khiến cô đau nhói. Thấy cô nhủi mày, Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai: “Thôi được rồi, đừng làm khó bản thân.”

“Nhưng em muốn nói cho anh biết chuyện của Tả Thời và Nhiều Tôn.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười khê: “Em nói đi, anh nghe.”

Hạ Trú lại dựa vào người anh, khẽ thở dài một tiếng: “Từ lúc còn rất nhỏ em đã rất thích Tả Thời. Lúc học hí kịch, anh ấy đã cho em không ít lời mắng chửi, chịu phạt không ít. Ở trong lòng em, anh ấy chính là người có thể chắn gió che mưa cho em nhất. Trước năm 15 tuổi, em, Thương Xuyên và Tả Thời có quan hệ tốt nhất. Sau khi em theo bố mẹ tới Bắc Kinh định cư thì quen thêm Nhiều Tôn, bố nuôi em chính là nhân viên cấp dưới của bác trai Nhiều. Hai gia đình qua lại cũng khá thân thiết và thường xuyên. Em và Nhiều Tôn được coi là không đánh không quen nhau, suốt ngày cãi cọ như thế, cho đến năm 20 tuổi khi em gặp lại Tả Thời. Điều khiến em không ngờ là Tả Thời lại trở thành nhà phân tích mùi hương được tập đoàn Hoa Lực mời về. Còn em khi đó cũng đã về nước. Bác trai sức khỏe không tốt, ngoài những lúc ở phòng thực nghiệm ra, phần lớn thời gian em ở lại bên cạnh điều chỉnh sức khỏe cho bác trai. Nói một cách khác, em như điều dưỡng của bác ấy, chỉ có điều không chăm lo bữa ăn giấc ngủ mà thêm vào các món ăn sự ảnh hưởng của mùi hương.”

Khi vừa mới quen biết Nhiều Tôn, hai người họ chẳng ai ưa ai cả. Lần đầu tiên mâu thuẫn là ở trên bàn ăn. Nhiều Tôn là người thuận tay trái, cô thuận tay phải. Các trường bồi sắp xếp cho họ ngồi cạnh nhau ăn cơm, kết quả là tay đập vào tay, đĩa đập vào đĩa, cuối cùng trở thành cô và anh ấy mất lớn trụng mất nhỏ, từ đó kết oán với nhau. Cô phiền anh ấy thường ngày tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Anh ấy chê cô không dịu dàng, chẳng khác nào thẳng oắt. Mỗi lần thấy cô trèo lên cây, trèo lên nóc nhà, anh ấy đều ở dưới gào khản cổ: Hạ Trú, em mà cứ như vậy sẽ không ai dám lấy đâu!

Bình thường gặp mặt cô, anh ấy không giật tóc cô thì cũng túm áo cô, nếu không thì giả ma giả quỷ hù cô. Hai người cứ nhìn nhau là khó ưa như thế tới năm cô 17 tuổi. Cô không nhìn được nữa, mới dùng mặt ong, phấn bích hoa làm thành tinh dầu, trộn vào trong kem dưỡng da hằng ngày của anh ấy, đã

thành công dự dõ được khoảng mười mấy con ong bầu tới đốt sung vì mặt anh ấy lên, đến lúc đó anh ấy mới biết kiểm soát khi gặp gỡ cô.

“Ngành học của em giúp em không lo về tiền bạc. Sở dĩ sống khép kín, ngoài lý do bố nuôi thì phần nhiều còn là vì nhà họ Nhiều. Nhà họ Nhiều nhất cử nhất động cũng gây ảnh hưởng rộng lớn, thế nên mọi chuyện và mọi người trong nhà đều không thể tùy tiện nói ra ngoài. Nơi ở phải kín đáo, ra vào phải có vệ sỹ, sẽ tham gia một vài buổi tiệc nhưng đều có tính chọn lọc. Trước mỗi buổi tiệc từng đều phải loại bỏ các khả năng nguy hiểm rồi em mới tham gia. Nhiều Tôn thường ngày rất kiêu ngạo, nhưng đối xử với em và Tả Thời lại rất tốt, nhất là nói chuyện khá hợp gu với Tả Thời, thế nên họ coi nhau như anh em. Về sau Thương Xuyên cũng qua em và Tả Thời mà quen biết Nhiều Tôn. Nhiều Tôn thích em, cũng từng hoặc âm thầm hoặc lộ liễu tỏ tình với em. Năm 22 tuổi, em và Tả Thời chính thức xác nhận quan hệ yêu nhau, nên Nhiều Tôn không còn nhắc đến chuyện yêu em nữa. Kỹ thuật chia tách mùi hương là do Tả Thời dạy em từng chút một. Về sau, em cải tiến thành kỹ thuật phân ly mùi hương, tăng cao tốc độ phân ly. Em và Tả Thời cũng từng nhờ kỹ thuật này, nghiên cứu ra được một bí kíp mùi hương có ảnh hưởng tới trung khu thần kinh của loài người, đồng thời nộp cho Hội văn thuật. Ai ngờ bí kíp bị lấy trộm...”

“Em và Tả Thời vì muốn lấy lại những gì đã mất nên quyết định tới nơi có nguyên liệu thêm một chuyến nữa. Nhiều Tôn khi đó hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe bọn em muốn tới một nơi rất nguy hiểm đã nằng nặc đi theo. Nhưng cũng chính trong chuyến đi xa đó, vì một quyết định sai lầm của Nhiều Tôn đã khiến cho Tả Thời mất tích. Từ đây, giữa em và Nhiều Tôn cũng có sự xa cách. Bí kíp bị mất, Tả Thời mất tích theo, sự nghi ngờ và lên án của các thành viên trong hội, cộng thêm việc bố mẹ nuôi đồng loạt rời xa nhất thời đã khiến tinh thần em sụp đổ. Mà người kéo em ra khỏi tuyệt vọng chính là Đàm Diệu Minh. Khi em muốn quên đi tất cả, làm lại từ đầu, Đàm Diệu Minh đã cho em ba năm bình yên.”

Đàm Diệu Minh từng nói với cô: Dù có né tránh thế nào chung quy em vẫn không phải Tường Ly, rồi có một ngày em phải quay về.

Thế nên, anh ấy tuy xóa sạch mọi tài liệu của cô nhưng lại cất giữ những thứ chứng minh thân phận cũ cho cô. Nó được khóa trong két bảo hiểm tại Hoàng Thiên. Cô cũng chỉ phát hiện khi tới đó lấy đồ theo lời dặn dò của Đàm Diệu Minh trước khi chết.

Thứ đáng giá nhất Đàm Diệu Minh để lại cho cô không phải tài sản mà là khiến cô tỉnh táo nhận thức được mình là ai, những bằng chứng bắt cô thức tỉnh khỏi giấc mộng hư ảo, không thể trở thành sự thật.

~Hết chương 183~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Em sợ anh để ý [2080 chữ]

Bây giờ khác rồi, xét về độ thân mật, anh mới là người khiến em nhớ mãi không quên, đúng không?

Nói tới đây, Hạ Trú trầm mặc một lúc lâu rồi ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm: “Tất cả mọi người đều nói em dây dưa không rõ ràng với đàn ông. Em không quan tâm, vì miệng mọc trên mặt người khác, em quản không nổi. Nhưng sau khi gặp anh, em biết sợ rồi. Em sợ anh để ý. Thương Xuyên là người thân của em, Nhiều Tôn là bạn của em, Đàm Diệu Minh là ân nhân của em, còn Tả Thời là người em áy náy nhất. Đông Thâm, anh có thể hiểu em không?”

Lục Đông Thâm nghe mà ấm lòng, càng ôm chặt cô hơn chút nữa. Môi anh chạm lên trán cô, anh thì thầm: “Đồ ngốc.”

Cô đã dùng cách thức trực tiếp nhất để chứng minh cho anh thấy sự trong sạch của mình, sao anh lại không hiểu cô? Chỉ có điều, tối qua anh đích thực không ngờ cô lại là lần đầu tiên. Tạm thời không nói đến Nhiều Tôn, một Tả Thời có thể khiến cô nhớ mãi không quên, thậm chí trong mơ còn gọi tên, tình cảm sâu nặng dường ấy dù có xảy ra chuyện “nước chảy thành sông” cũng là rất bình thường. Còn Đàm Diệu Minh, một người trên giang hồ đã giao nửa tính mạng lên mặt dao, có thể vì một người con gái mà lên núi đao, xuống biển lửa, sau khi chết vẫn không quên trải đường cho cô, nếu không phải người phụ nữ của mình liệu có thể bất chấp tất cả như vậy không?

Sau đêm qua, anh bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ. Anh ôm cô, say ngủ một lúc rất lâu. Dường như anh đã mơ thấy Đàm Diệu Minh. Ở trong mơ, Đàm Diệu Minh hỏi anh: Nếu đổi lại là anh, liệu anh có vì cô ấy mà lên núi đao, xuống biển lửa không?

Sau khi anh mở mắt ra đã là hơn mười giờ sáng. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời mất ngủ của anh. Anh nhìn cô nằm trong lòng mình, ngủ rất say sưa, trên người còn vương mùi hương của anh, trên ngực còn lưu lại dấu ấn của anh. Anh nghĩ rằng, mình có.

Anh cũng sẽ giống như Đàm Diệu Minh, bất chấp tất cả để bảo vệ cho cô chu toàn, giúp cô có một cuộc đời bình an, yên ổn. Chẳng liên quan gì đến việc đã phát sinh quan hệ hay chưa, chỉ vì cô là Hạ Trú, là Hạ Trú độc nhất vô nhị trên thế giới này.

“Chuyện bí kíp có liên quan tới Quý Phi?”

Hạ Trú đắm chiều một lát: “Có liên quan, nhưng cô ta rất thông minh, sẽ không để lại chứng cứ. Em và cô ta là bạn bè nhiều năm, quá hiểu cô ta rồi. Về điểm này không ai làm gì được cô ta hết, huống hồ cô ta còn có một Vệ Bạc Tôn.”

Cô và Quý Phi là bạn từ thời đại học, vừa ở chung một phòng ký túc vừa có chung sở thích, nên trò chuyện với nhau rất hợp, và vì vậy tình cảm giữa họ

cũng là thân thiết nhất. Sau này, thông qua Tả Thời, họ quen thêm Vệ Bạc Tôn. Bốn người họ đều có một sự nhạy bén và chuyên nghiệp hơn người trong lĩnh vực của mình, thế nên hay giúp đỡ lẫn nhau. Lúc đó phòng thực nghiệm của họ còn rất giản dị. Cứ mỗi lần tới mùa hoa anh đào bay lượn, phong cảnh bên ngoài lại rất tuyệt vời. Bởi thế một ngày nọ, họ đã kết nghĩa anh em dưới một gốc đào trong vườn phòng thực nghiệm.

Vệ Bạc Tôn lớn nhất, dĩ nhiên làm đại ca. Tả Thời xếp thứ hai. Quý Phi tuy cùng tuổi với cô nhưng lại sinh đúng mừng một Tết nên được quyền ưu tiên làm chị ba. Phải đứng bết, Hạ Trú hờn dỗi. Quý Phi liền nói: “Đừng buồn, chị mời em ăn đào.”

Cô dị ứng với lông đào, nên lần nào Quý Phi cũng rửa sạch không còn một cọng lông rồi mới đặt vào tay cô.

Chuyện xưa như mây gió, còn những quá khứ đã bị lợi ích bán đứng thì chính là khói độc.

Lục Đông Thâm chìm vào suy tư.

Hạ Trú nhìn ánh mắt trầm mặc của anh, chọc chọc vào khoe miệng anh: “Quý Phi không chỉ đơn thuần là người của Lục Môn. Sau lưng cô ta còn có sức mạnh của cả một ngành. Anh là người hiểu rõ nhất quan hệ lợi hại trong chuyện này. Hơn nữa chuyện năm xưa vẫn còn ẩn tàng, lúc này tuyệt đối không thể hành động khinh suất.”

Lục Đông Thâm cup mắt xuống nhìn cô: “Chắc em từng nghe câu nói này rồi, muốn khiến một người hoàn toàn bị diệt vong thì trước hết hãy khiến người đó phát triển vô hạn.”

Khoe miệng Hạ Trú khẽ giật một cái, cô không nói thêm gì nữa.

Lục Đông Thâm cũng nhìn ra cô không muốn nói quá nhiều đến Quý Phi, bèn chuyển đề tài: “Có từng nghĩ đến chuyện tìm bố mẹ ruột của em không?”

Hạ Trú cup mắt xuống, lát sau lắc đầu. Nghe viện trưởng nói, khi vẫn còn được bọc trong tã lót, cô đã bị vứt lại trước cửa trại trẻ mồ côi. Bố mẹ ruột của cô không để lại bất kỳ một mảnh giấy nào. “Em không biết ngày sinh nhật thật sự của mình là ngày nào, cũng không biết mình thật sự mang họ gì. Sinh nhật hiện tại là ngày viện trưởng nhật được em, vì là mùa hè, nên viện trưởng gọi em là Tiểu Hạ. Cũng thật trùng hợp, bố nuôi của em cũng họ Hạ, về sau đã đặt tên em là Hạ Trú. Bố mẹ nuôi nói, Hạ Trú Hạ Trú, ngày hè rực nắng, nhiệt tình ngút trời. Đây là mong ước của họ.”

Nói tới đây, cô chợt nghẹn ngào rồi cắn răng: “Thế nên, vì sao em phải tìm lại người đã bỏ rơi em? Họ thậm chí còn không nỡ để lại cho em một cái họ.”

“Được rồi, được rồi, không nhắc nữa.” Thấy vậy, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vỗ về, như dỗ dành một đứa trẻ.

Hạ Trú vui mặt vào hôm cổ anh, rất lâu.

Anh để mặc tư thế của cô, chỉ có điều, khi cảm nhận được cổ mình nóng nóng, ươn ướt, trái tim anh chợt nhói đau. Ai cũng nói cô phóng khoáng tự tại, nhưng bây giờ, cô há chẳng phải vẫn là một đứa trẻ trong lòng còn đầy nuối tiếc và bức rức? Trên đời có ngàn loại tình cảm, vạn loại tình yêu, duy chỉ có tình cảm của cha mẹ là không ai có thể thay thế được. Cho dù anh có yêu cô, cung chiều cô cũng không thể thay thế được tình máu mủ.

“Thương thảo một chuyện.” Lục Đông Thâm quyết định triệt để chuyển hướng câu chuyện.

“Ừm.” Cô không ngẩng đầu lên, chỉ buồn rầu bật ra một tiếng từ cổ họng.

“Không được phép nhớ đến Tả Thời nữa, nhất là không được gọi tên Tả Thời trước mặt anh nữa. Sau này lặp lại một lần, anh sẽ phạt em một lần.”

Hạ Trú vừa nghe đã bỏ hết đau khổ và buồn bã sang một bên, ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm: “Lục Đông Thâm, tối qua ai là người nói không để ý hả? Chẳng phải anh là người nhất ngôn cửu đỉnh ư? Chẳng phải anh là người rộng lượng ư? Nói chuyện cứ như nhai lại bã nôn thú vị lắm sao?”

Bàn tay Lục Đông Thâm lần tìm eo cô, bấu chặt: “Trước kia anh nghĩ nếu đó là người đàn ông đầu tiên của em, em nhớ mãi không quên anh cũng có thể thông cảm. Bây giờ khác rồi, xét về độ thân mật, anh mới là người khiến em nhớ mãi không quên, đúng không?”

“Lục Đông Thâm, anh làm vậy thấy hay ho lắm à?”*

**Đồng âm khác nghĩa với câu: “Anh khỏe hay yếu?”*

Anh bật cười: “Anh khỏe hay yếu ban nãy em không biết à?”

Hạ Trú vừa nghe xong câu này, lồng ngực đã bắt đầu nóng lên hăm hập. Cô quần chặt chăn, lại lăn sang một bên giường như tổ kiến: “Haizz, Lục Đông Thâm, anh bảo em có tiềm năng làm tình nhân của anh không?”

“Không có.” Lục Đông Thâm trả lời cực kỳ thẳng thắn.

Hạ Trú tròn tròn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh muốn chết hả? Chỉ có Trình Lộ mới đủ tiềm năng chứ gì?”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Em thấy chưa, với cái tính khí của em mà đòi làm tình nhân á? Người có thể cam tâm làm tình nhân là phải ôn hòa, ngoan ngoãn, nghe lời rằm rằm, em làm được không?”

Con người của Hạ Trú gần như sắp văng ra ngoài rồi.

Thấy cô cứ trừng mắt mãi, anh không nhìn được cười nữa, tiến tới, đề lên người cô: “Không sao, anh cố gắng chỉnh đốn lại một lượt là được.”

“VẬY theo đôi mắt tinh tường của ngài Lục đây, loại tư chất như em phải dạy bao lâu mới được?” Hạ Trú lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc như chứa dao.

Lục Đông Thâm mặc kệ ánh dao sắc lẹm, hôn lên khóe miệng cô, rồi nói: “Tính tình gần bướng. Nói một cách khác là bòn lông không trát được tường. Chưa mất nửa cái mạng là chưa thể thành công.”

Cô cảm thấy anh lại bắt đầu nhìn không nổi rồi.

Cô cười vô tội với anh: “Không phiền ngại Lục đích thân dạy dỗ. Em cảm thấy em cực kỳ thông minh nhanh nhẹn, lúc rảnh rồi em sẽ tự tìm tòi lĩnh ngộ.”

Cô đang định rút người ra thì anh đã nằm bẹp xuống, cười thầm: “Không sao, anh coi như hành thiện tích đức vậy.”

“Hôm nay anh đã hành thiện xong rồi.” Hạ Trú níu chặt lấy góc giường, liều mạng nhắc nhở: “Anh bảy tám chục tuổi rồi hay sao mà đáng trí thế hả? Em còn phải ăn cơm nữa! Anh hành thiện thêm lần nữa em sẽ không ăn nổi cơm đâu!”

Lục Đông Thâm tách từng ngón tay của cô ra: “Chuyện hành thiện này, càng nhiều càng tốt.”

Hạ Trú cảm thấy, lưu manh!

Cô bắt đầu nhưng nhớ Lục Đông Thâm khi còn ở trên núi Kỳ Thần rồi...

~Hết chương 184~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Mắng ai là mèo hoang thế hả? [2701 chữ]

Nhưng anh lại nuôi một con mèo, còn là mèo hoang, buổi tối đi ngủ không chịu nằm yên trong lòng anh, cứ thích chui xuống dưới gầm giường.

Cảnh Ninh đứng nép trong ánh đèn mờ.

Ánh sáng trắng xóa đến chói mắt người ta ngoài cửa sổ đều đã bị tầng rèm cửa dày của căn phòng chắn kín. Thi thoảng có một khe hẹp, vô số những tia sáng hắt vào vẫn bị bóp nặn thành từng đường mảnh. Chúng sột sắng lên lòi vào trong, rơi xuống từng ngón tay đang nắm chặt lại của Cảnh Ninh, rồi phản xạ lên lớp thảm trải sàn màu trắng sữa.

Tia sáng quá yếu ớt, không thể soi rọi được tới chỗ người đàn ông ngồi trên sofa.

Chỉ có điều nó đã làm nhòa đi bóng hình trong góc tối, làm mờ đi bóng dáng cao lớn và đỉnh đạc. Có duy nhất một tia sáng chính là ánh lửa nơi đầu điều thuốc trên ngón tay anh. Nó giống như một đóa hoa màu cam đang đung đưa giữa bóng tối. Từng làn khói thuốc mỏng manh bay dần lên từ giữa bông hoa, rồi lại nhanh chóng bị bóng tối nuốt trọn.

Nhưng Cảnh Ninh lại cảm thấy, nó giống như đôi mắt của một ác ma đang nhìn cô chằm chằm. Cho dù ở trong bóng tối, sự theo dõi sát sao ấy vẫn không dừng lại.

Rất lâu sau, người đàn ông mới nhả ra một làn khói rồi lên tiếng: “Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương Lục Đông Thâm giành được vốn không phải dựa vào báo giá của mình. Đầu tiên là những lời ăn nói điên rồ của vợ mình khiến Thái Quốc Cường bị đá khỏi cuộc chơi, sau đó tập đoàn Hoa Lục lại bị chụp cái mũ thuê gián điệp thương mại. Từng chuyện từng chuyện như thế xảy ra vào những thời cơ quá chuẩn xác và cần thiết. Nếu nói phía sau không có sự thao túng của Lục Đông Thâm, tôi không tin.”

Cảnh Ninh ra sức bấm vào lòng bàn tay: “Tôi không biết những chuyện này, thế nên, tôi không giải đáp được những thắc mắc của anh.”

“Em phản bội tôi?”

“Tôi không hề.” Cảnh Ninh phản xạ lại theo điều kiện.

Người đàn ông bật cười: “Tôi cũng đoán em không dám.”

Cảnh Ninh mím chặt môi, ngón tay vừa buông ra lại nắm vào.

“Lục Đông Thâm chưa đi bước cờ hạ giá, em bảo vì anh ta biết nhìn xa trông rộng hay vì anh ta đã nghi ngờ em?” Người đàn ông hỏi.

Hơi thở của Cảnh Ninh trở nên dồn dập: “Tôi không biết.”

“Em không biết?” Ánh mắt người đàn ông tỉnh như ưng, hơi nheo lại: “Trong số những người ở bên cạnh Lục Đông Thâm, em có thâm niên lâu nhất.”

“Nhưng anh ấy không tin tưởng bất kỳ ai.” Cảnh Ninh nói: “Không phải tất cả mọi việc tôi đều có quyền can dự. Cho dù là những nhân viên cốt cán lâu dài bên cạnh anh ấy, thì mỗi người lại phụ trách một lĩnh vực khác nhau. Anh ấy không bao giờ giao tất cả mọi việc cho cùng một người toàn quyền phụ trách.”

Người đàn ông cười khẩy: “Đây đích thực là Lục Đông Thâm.”

“Thế nên, anh giữ tôi lại cũng vô ích, tôi vốn không thể tạo nên sự uy hiếp nào với Lục Đông Thâm.”

“Ai nói không có ích gì?” Người đàn ông chậm rãi lên tiếng: “Lần này, tôi vốn dĩ cũng không định lợi dụng giá thấp để đẩy Lục Đông Thâm khỏi cuộc chơi.”

“Anh có ý gì?” Cảnh Ninh thăm sừng sốt.

Người đàn ông cười thành tiếng: “Chỉ là tôi muốn thăm dò tâm ý của Lục Đông Thâm, quả nhiên là anh ta thích giương Đông kích Tây.”

“Cũng có nghĩa là, anh đã sớm dự liệu được anh ấy sẽ giành được mảnh đất đó?”

“Thứ mà Lục Đông Thâm đã muốn có được thì sẽ dốc hết tâm tư để đoạt về tay. Thế nên, anh ta có thể giành quyền khai thác mảnh đất đó không kỳ lạ chút nào.” Người đàn ông khẽ gạt tàn thuốc: “Trò chơi này, chỉ khi nào anh ta giành được đất rồi thì mới vui, bằng không sẽ nhụt nhẽo lắm.”

“Rốt cuộc anh định làm gì?” Cảnh Ninh nghiêm giọng quát.

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm: “Em muốn biết suy nghĩ của tôi ư? Nếu biết rồi, liệu em có nói cho Lục Đông Thâm không?”

Cảnh Ninh cắn chặt môi, lát sau mới nói: “Tôi không muốn tham gia vào trò chơi tranh đấu này. Thế nên từ nay về sau, tôi sẽ không giúp anh làm thêm việc gì nữa. Còn về những việc đã làm tôi cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Giữa anh và tôi không còn quan hệ gì nữa, anh cũng đừng tới tìm tôi nữa!”

Dứt lời, cô quay người định bỏ đi.

Khi cánh tay vừa chạm lên nắm đấm cửa, chiếc di động trong túi xách rung lên. Cô rút ra xem, sắc mặt hơi thay đổi, khi ngón tay ấn vào thì một đoạn clip nóng bóng hiện lên.

Những tiếng rên rỉ, thở dốc đan cài vào nhau, toàn là những âm thanh sắc tình.

Cảnh Ninh cảm thấy như bị ai đó bóp chặt cổ, khiến cô tắc thở, tuyệt vọng. Hơi lạnh bò dọc sống lưng, cô quay đầu, lại nhìn trân trân người đàn ông đang nhả nhai ngồi trên sofa. Anh đang nghịch di động, ánh sáng màn hình chiếu rọi vào đầu mày đôi mắt của người đàn ông, đẹp trai như khắc nhưng lại thâm trầm nguy hiểm.

“Có phải em nghĩ rằng tôi không dám làm gì em không?” Anh từ tốn lên tiếng: “Khi đoạn băng này được tung ra, tôi hoàn toàn có thể rút lui an toàn, còn em thì sao? Chỉ cần Lục Đông Thâm không tin tưởng em nữa, một khi em bị đuổi việc, thì sự nghiệp cả đời này coi như đổ bể.”

“Anh đủ rồi đấy!”

“Sao mà đủ được? Tôi kẻ là bày ra trò chơi này, chỉ có tôi mới có quyền nói dừng hay tiếp tục.” Người đàn ông ném di động sang bên cạnh, đứng dậy, mặc cho đoạn băng ấy tiếp tục phát.

Từng âm thanh như từng nanh vuốt, cào vào mạng tai khiến Cảnh Ninh đau đớn. Cả người cô không còn sức lực gì nữa, loạng choạng ngã dựa vào cánh cửa. Trong bóng tối, cô nhìn thấy người đàn ông tiến về phía mình.

“Cảnh Ninh, đừng cố gắng thoát khỏi tôi, em không có bản lĩnh này đâu.” Người đàn ông đứng áp sát cô, gờ tay vuốt ve gương mặt cô: “Lục Đông Thâm đã si mê Hạ Trú, đây là một dấu hiệu tốt. Chỉ ít thì chúng ta biết được đâu là điểm yếu của anh ta. Theo dõi Hạ Trú thật sát vào, nhất là khoảng thời gian này.”

“Tôi không làm!” Cảnh Ninh phản kháng.

Một giây sau, cô bị người đàn ông bóp cổ, ngón tay anh đột ngột dùng sức khiến Cảnh Ninh cảm thấy nghẹt thở trong giây lát. Từng cơn thiếu khí dâng lên khiến cô có cảm giác huyết thái dương đang giật lên điên cuồng. Môi anh gần như dính vào môi cô, hơi thở lạnh lẽo phả ra: “Em có tư cách nói không với tôi sao?”

Cảnh Ninh gần như sắp tắc thở, miệng cô hơi há ra nhưng vẫn không nuốt được ngụm khí nào. Cô liều mạng đẩy anh. Còn anh, cuối cùng cũng buông tay như ý cô. Cảnh Ninh bị sốc, ra sức ho khan kịch liệt.

Ngay sau đó, cô bị anh đè lên cánh cửa. Anh đột ngột cắt hết mọi âm u đi, nở nụ cười dịu dàng: “Nhớ tôi không?”

Cảnh Ninh rất sợ sự nặng nề thất thường này của anh. Cô đột ngột đẩy anh ra, nhưng tốc độ của anh nhanh hơn, mới đó đã ấn ngược cô trở lại bức tường bên cạnh cửa: “Em là của tôi, cả đời này em cũng đừng hòng chạy thoát.”

Anh giờ tay dùng sức, giật tung quần áo của cô...

Khi Hạ Trú đi làm trở lại, rõ ràng đã cảm nhận được ánh mắt khác lạ các đồng nghiệp dành cho mình. Việc cô có thể làm chính là thẳng lưng ưỡn ngực bước qua giữa những ánh mắt đó. Nhưng khi tới phòng trà nước, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mấy đồng nghiệp xì xào to nhỏ bên trong. Nghe nói giám đốc Hạ đã ở trong phòng khách sạn riêng của tổng giám đốc Lục hai đêm liền đấy.

Mấy lời đồn đại này ở trong mắt cô chẳng có vị gì, thích đồn thổi thì đồn thổi, dù sao thì, cũng là sự thật.

Ngoài một đồng việc ở phòng thực nghiệm, phương thuốc cho vợ của Thai Quốc Cường cũng đã được điều chế xong. Sau khi gọi người tới mang đi, cô lại lo lắng tới sức khỏe của bác trai Nhiều nên nghĩ bụng sẽ căn cứ vào tình hình sức khỏe hiện tại của bác ấy để pha chế một vài dạng thuốc viên.

Cả một buổi sáng bận đến không ngóc đầu lên được, Trần Du thì cáo ốm xin nghỉ phép, Hạ Trú nghỉ buổi tiệc tối hôm trước đã gây ra một đòn đá kích không nhỏ với cô ta, nên cũng chấp nhận để mặc cô ta.

Đến gần trưa thì có người gõ cửa.

Cô tưởng là Julia nên cũng không lên tiếng, bận rộn đọc những số liệu phân tích từ phòng thực nghiệm chuyển tới. Sau đó, đầu bị ai đó xoa xoa. Cô vừa ngẩng đầu lên thì đập ngay vào đôi mắt cười của Lục Đông Thâm, bèn gào rú: “Anh có thể đừng có xoa đầu em nữa được không? Từ nhỏ cho tới lớn em ghét nhất là có ai chạm vào đầu em, em không phải thú cưng.”

Lục Đông Thâm vẫn ngậm cười từ đầu tới cuối, không tức giận: “Trưa nay anh có buổi tiếp khách, không thể cùng em đi ăn được, đã bảo Cảnh Ninh đưa em đi ăn mấy món ngon rồi, đừng ăn cho xong chuyện. Tối nay có buổi họp với Hội đồng quản trị, nhưng anh sẽ cố gắng thu gọn thời gian.”

“Thu gọn thời gian làm gì?” Hạ Trú vẫn chưa hiểu ngay.

Thế là đầu cô lại bị anh xoa thêm cái nữa: “Đề ở cạnh em.”

Hạ Trú càng lúc càng cảm thấy mình giống một con chó cưng, lại còn là thể loại chó con bé tí nữa.

“Ai cần anh ở cạnh?” Trong lòng cô hưng phấn như hoa nở, nhưng bên ngoài vẫn cứng miệng: “Mỗi mình anh bận à? Em cũng bận lắm đây.”

Lục Đông Thâm nuông chiều cho cô được cãi lý, thấy khuôn mặt giảo hoạt của cô anh lại càng yêu thích hơn. Anh không chịu được bèn lấy hai tay vờ vò hai má cô, tức đến nỗi cô đẩy tay anh ra: “Anh có thấy phiền không cơ chứ.”

Anh phá lên cười sảng khoái.

Rồi anh rút ví tiền ra, lấy một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho cô: “Mật khẩu là sinh nhật em.”

“Ồ.” Hạ Trú nâng chiếc thẻ đen lên như nâng trứng: “Đúng là điển hình cho kiểu tổng tài bá đạo đã yêu tôi như thế. Có phải câu tiếp theo anh sẽ nói là: Người đẹp, đây là tiền tiêu vặt hàng tháng của em, tiêu thoải mái đi.”

Lục Đông Thâm phì cười: “Em cảm thấy anh zai có bá đạo không?”

“Anh zai thì không bá đạo nhưng anh zai rất độc tài.” Cô cố tình bệt giọng ra nói.

Lần này là mũi bị véo, véo đến mức cô phát đau. Thế là bản tính ngứa răng đã xuất hiện, cô há miệng định cắn lên đầu ngón tay Lục Đông Thâm, cũng may anh rút lại kịp thời. Anh lắc đầu: “Lại còn tổng tài bá đạo yêu em? Em mà vào trong một bộ phim ngôn tình thì với tính khí này, nửa tập là đóng máy.”

“Thế anh cho em thẻ làm gì?” Hạ Trú vênh mặt đập thẻ xuống bàn.

“Phòng ngủ trong nhà cần lát thảm trải sàn. Anh không có thời gian, em chọn một loại em thích đi.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú ngây người: “Thảm trải sàn? Chẳng phải anh không thích nhìn thấy thảm trải sàn sao?”

“Cố gắng thích ứng.”

Hạ Trú hồ nghi nhìn anh rất lâu rồi nói: “Em chẳng biết chọn đâu, lỡ chọn phải cái anh không thích thì sao?”

“Em thích là anh sẽ thích.” Lục Đông Thâm nói: “Em là bà chủ, chọn kiểu dáng gì em quyết là được.”

“Ai là bà chủ chứ.” Hạ Trú lại ngượng ngùng.

Lục Đông Thâm bật cười, véo cằm cô rồi cúi người xuống rửa một cái lên môi cô: “Đương nhiên, thẻ này là của em, tiền tiêu vật chắc là cũng đủ dùng rồi.”

“Trời ơi là trời, anh mau đi tiếp khách đi.” Lòng Hạ Trú đã ngọt lịm rồi.

Lục Đông Thâm khẽ cười, đứng thẳng người lên: “Anh để tài xế lại cho em, em cứ dặn dò anh ấy lúc nào cũng được.”

Hạ Trú gật đầu.

Khi anh gần ra tới cửa, Hạ Trú gọi giật anh lại: “Việc trải thảm anh thật sự không gặp vấn đề gì chứ? Đang yên đang lành sao lại như trúng gió vậy? Anh có nuôi chó loại to đâu?”

Lục Đông Thâm từ tốn trả lời: “Chó loại to thì anh không định nuôi. Nhưng anh lại nuôi một con mèo, còn là mèo hoang, buổi tối đi ngủ không chịu nằm yên trong lòng anh, cứ thích chui xuống dưới gầm giường.”

Sau khi cửa đóng lại một lúc lâu, Hạ Trú mới tỉnh ra, nghiêng răng ken két: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, mắng ai là mèo hoang thế hả?

~Hết chương 185~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Đứng đứng nhằm đội [2129 chữ]

Tình yêu Lục Đông Thâm giành cho cô giống như mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, mặc cho cô bơi lội. Nhưng càng rộng lớn lại càng nguy hiểm, một khi dậy sóng nó sẽ khiến người ta chết ngạt.

Buổi tối khi sắp tan ca, Hạ Trú nhận được một tờ chi phiếu, con số không hề nhỏ, cả một dãy số không khiến người ta nhìn đã yêu. Cô nhìn một lúc lâu, rồi gọi một cuộc điện thoại cho Thái Quốc Cường.

“Pháp sư, đây chính là một chút tâm ý của tôi, cô cũng đừng hiểu lầm.” Thái Quốc Cường ở đầu kia giải thích.

Hạ Trú đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng xe như mắc cửi dưới chân mình, nhẹ nhàng trả lời: “Pha chế công thức cho phu nhân của ông cũng chỉ là việc tiện tay, không tốn quá nhiều tâm sức của tôi. Ông rút lại chi phiếu đi, chỗ tiền này tôi không lấy đâu.”

Thái Quốc Cường ở đầu kia liên tục khuyên nhủ, thái độ của Hạ Trú dĩ nhiên lại càng kiên quyết, cuối cùng cô hỏi một câu: “Ông nói phu nhân của ông lúc ở phủ Thân vương đã gặp ma. Con ma đó cũng hát kịch trên sân khấu ư? Hát bài gì? Đóng vai gì?”

Đầu kia gắng nhớ lại: “Sau khi trở về nhà bà ấy vẫn luôn lầm nhảm là nữ quý, còn nữa...”

Nghe ra sự ngập ngừng của Thái Quốc Cường, Hạ Trú truy hỏi ông ta còn chuyện gì nữa. Thái Quốc Cường đầu kia trả lời rất nhanh: “Cũng không có gì, chỉ nói là nữ quý đó có cổ tay áo phát phơ rất dài, bay qua bay lại trên sân khấu. Pháp sư, vợ tôi chắc là khi đó hoa mắt thôi.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Hạ Trú liền nghĩ: Nếu như là Thương Xuyên, vì sao không đóng vai Hạng Vũ giống lần trước trong đoạn clip? Còn nếu không phải Thương Xuyên thì người đó lại là ai?

Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sắc trời bên ngoài vẫn chưa đỏ rực hẳn. Vào hè, ngày trở nên dài hơn, nhưng độ nóng của những giờ cao điểm buổi tối vẫn như vậy. Hạ Trú ngồi nghịch di động, mấy lần định gọi cho Thương Xuyên, nhưng lại sợ quấy rầy cậu ấy đóng kịch. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bèn gửi tin nhắn wechat cho cậu ấy: Thương Xuyên, chúng ta nói chuyện đi.

Khoảng năm, sáu phút sau, đầu kia trả lời: Được.

Hạ Trú ngẫm nghĩ, quyết định thời gian và địa điểm rồi gửi cho cậu ấy.

Cô chắc chắn phải nói chuyện nghiêm túc với Thương Xuyên.

Hôm nay lúc nghỉ trưa, dường như cô đã nằm mơ. Trong mơ, cô trở lại sân khấu kịch của thầy, ba người họ đùa giỡn vui vẻ. Sau khi mở mắt ra cô đã nghĩ. Nếu kể toàn bộ câu chuyện của Tà Thời cho Thương Xuyên, liệu cậu ấy có tha thứ cho cô không? Dẫu sao cũng là tình bạn từ nhỏ tới giờ.

Thế nên, cô cần kể lại cho Thương Xuyên chuyện của Tả Thời.

Trước khi ra khỏi công ty, cô lên tầng ngó thử. Trong phòng hội nghị, Lục Đông Thâm và các quản lý cấp cao của dự án đều đang có mặt, họ đang cùng các cổ đông tại tổng bộ Lục Môn tổ chức cuộc họp trực tuyến. Qua cánh cửa thủy tinh nhìn vào trong, cô vừa hay bắt gặp bóng hình Lục Đông Thâm.

Anh đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, góc nghiêng trông rất nghiêm nghị, làm gì có chút bóng dáng nào của một người khi còn đang giày vò cơ thể cô?

Hạ Trú bĩu môi, đưa ra một kết luận bốn chữ: Thú đội lốt người.

Ra khỏi công ty, ngồi lên xe, Hạ Trú đưa cho tài xế địa chỉ của một nơi trong thành phố. Nghe nói là cô phải đi chọn thảm trải sàn, người tài xế cười ha ha: “Vị trí của cô Hạ trong lòng anh Lục rất quan trọng, bình thường anh ấy không chịu nổi thảm đâu.”

Hạ Trú mỉm cười đáp lại: “Chọn cho nhà anh ấy mà.”

Người tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Cô Hạ là người thông minh. Cho dù là chọn thảm trải sàn cho nhà anh Lục thì thảm này anh Lục cũng trải vì cô Hạ thôi.”

Người tài xế này suy nghĩ lanh lợi, ánh mắt rất tinh, ăn nói lại kín kẽ không để hở chuyện gì, khiến Hạ Trú bất thành linh nhớ lại lời trước đó Nhiều Tôn từng nói. Nhân lúc phía trước tắc đường, Hạ Trú rảnh rỗi nói chuyện bâng quơ với người tài xế, rồi lặng lẽ nhắm vào trọng điểm của bản thân.

“Nghe nói gần đây sức khỏe của vợ anh không tốt lắm?”

“Vâng vâng, gần đây cô ấy rất hay kêu là ngực đau nhói, không thoải mái, tới bệnh viện kiểm tra cũng không phát hiện ra bệnh gì. Đó toàn là bệnh cũ tái phát. Hồi sinh em bé, cô ấy ở bên Mỹ, bên đó cũng không thịnh hành chuyện ở cữ, thế nên mỗi năm trời nóng là cô ấy lại không thoải mái trong người.”

“Trong phòng thực nghiệm tôi có pha chế một mùi hương ôn hòa, lát về anh cầm một ít. Thành phần rất an toàn, chủ yếu là thối chanh trắng. Mỗi tối đốt lên mười lăm phút sẽ giảm bớt cơn đau của vợ anh.”

“Thật sự cảm ơn cô Hạ.” Người tài xế cảm kích vô cùng: “Trước kia thật ra tôi cũng rất muốn xin cô Hạ, nhưng lại sợ phiền cô.”

“Không có gì, anh vẫn luôn làm việc cho Đông Thâm, đây cũng là điều tôi nên làm.”

Người tài xế nói: “Cô Hạ thật là tốt bụng.”

“Anh Từ, anh lái xe cho Đông Thâm bao lâu rồi?”

Anh Từ cười ha ha: “Từ khi anh Lục chính thức vào Lục Môn làm việc, tôi đã là tài xế cho anh ấy rồi, hơn mười năm.”

“Xem ra anh ấy rất tin tưởng anh, thế nên tới Trung Quốc phát triển vẫn đưa anh theo.”

Anh Từ vội nói: “Là anh Lục sai tôi quen rồi, đổi thành người tài xế khác lại phải làm quen từ đầu.”

“Anh ở bên Đông Thâm nhiều năm như vậy, chắc biết được rất nhiều chuyện của anh ấy, và cũng rất hiểu anh ấy, phải không?” Hạ Trú nói.

Câu nói này rất thẳng thắn, dù là một người ngốc cũng nghe ra có vấn đề. Nụ cười của anh Từ có phần gượng gạo rồi anh ấy trả lời lấp lửng: “Cũng không thể nói vậy. Tôi chỉ là tài xế của anh Lục, cũng lắm cũng chỉ hiểu về thói quen dùng xe của anh ấy thôi.”

Hạ Trú nhìn vào anh ấy trong gương chiếu hậu: “Buổi tối Nhiều Tôn ở trong khu nhà tôi, là Đông Thâm bảo anh theo dõi tôi sao?”

Tốc độ xe hơi khựng lại, là do đạp chân phanh đột ngột, một hành vi vô thức khi người ta hoang mang hoảng hốt, lại giống như chi vì tình trạng giao thông phía trước mà ra. Sau khi phát giác ra, anh Từ nói với về ngượng ngập: “Chuyện này... cô Hạ hiểu lắm rồi chẳng?”

“Anh Từ, anh bảo bây giờ ai mới là người kẻ gối với Đông Thâm?”

“Dĩ nhiên là cô Hạ rồi.”

“Đông Thâm thương tôi bao nhiêu, anh cũng nhìn ra được. Có thể giao cả căn nhà của anh ấy cho tôi, chính vì anh ấy đặt tôi ở vị trí chủ nhân. Anh Từ, anh cũng là người thông minh, đừng đứng nhầm đội.” Hạ Trú nói thân nhiên: “Một là, tôi muốn thông qua anh muốn hiểu một vài chuyện của Đông Thâm chứ không phải hại anh ấy; Hai là, anh cũng biết bản lĩnh của tôi rồi đây, tôi muốn anh xảy ra chút lỗi lầm trong công việc là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Anh Từ dĩ nhiên rất thông minh, lập tức nói: “Vâng vâng vâng, cô Hạ nói đúng. Cô yên tâm, sau này tôi sẽ luôn báo cáo tình hình của anh Lục với cô. Còn về buổi tối đó... thật ra anh Lục chỉ quan tâm tới cô chứ không phải không tin tưởng cô. Cô Hạ tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

Hạ Trú ngồi dựa ra sau ghế, thầm thở dài trong lòng. Tình hình tối đó đúng là Lục Đông Thâm biết rất rõ ràng, còn cả dấu hôn đó nữa, thật ra anh đã có đáp án trong lòng từ lâu. Tình yêu Lục Đông Thâm giành cho cô giống như mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, mặc cho cô bơi lội. Nhưng càng rộng lớn lại càng nguy hiểm, một khi dậy sóng nó sẽ khiến người ta chết ngạt.

Thứ anh cần là một tình yêu toàn tâm toàn ý, không cho phép có bất kỳ sự phản bội nào, dù chỉ là mằm mống, anh cũng sẽ bóp chết trong trứng nước.

Siêu thị đồ gia dụng này có chế độ đặt lịch sẵn. Sau khi tới nơi, nhân viên trong cửa hàng vô cùng nhiệt tình, họ chuẩn bị thảm trải sàn loại tốt từ lâu, bày ra trước mặt.

Hạ Trú xưa nay không phải là một người thích đi mua sắm. Nếu có mua sắm, cô cũng chỉ nhắm tới một vài thương hiệu nổi tiếng quen thuộc. Việc này bắt nguồn từ sự thiếu kiên nhẫn của cô. Nhưng trong việc lựa chọn thảm trải sàn này, cô lại rất nhẫn nại, từ nguyên liệu, cách may, cách sản xuất, công nghệ sản xuất, màu sắc... tất cả đều phải tìm hiểu một lượt thật rõ ràng.

Chọn mãi chọn mãi đã hơn một tiếng đồng hồ, tới tận khi di động kêu lên.

Là Trần Du gọi tới, ngữ khí rất không khách khí: “Tuồng Ly! Cô qua đây cho tôi!”

Dám hống hách như vậy, Hạ Trú cũng không khách sáo nữa: “Cô mắc bệnh à?” Dứt lời cô chỉ tay vào tấm thảm trải sàn bên trái, hỏi: “Miếng này sản xuất từ nước nào?”

Đầu kia di động nói: “Tôi có bệnh đấy, cô có chữa cho tôi không?”

“Cô uống nhiều rồi đấy!” Hạ Trú nói đại một câu.

Trần Du cười khẩy: “Uống nhiều sao? Ha ha, tôi đang uống rượu đấy, cô dám đến không?”

Hạ Trú sững người: “Cô đúng là đang uống rượu sao?”

Trần Du lăm bắm một câu ở đầu câu, một lát sau nói với giọng nặng nề: “Tuồng Ly, bây giờ tôi muốn gặp cô!”

~Hết chương 186~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Mạng của anh lúc nào cũng có thể trả cho em [2175 chữ]

Cô cùng lảm chỉ được tính là trộm cắp vặt, còn họ... Là đại gian đại ác, không thể dung thứ.

Khi tới quán bar, trời đã tối hẳn. Qua giờ ăn tối, cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu. Các quán bar bên cạnh khu Sanlitun đa phần cung cấp cho mấy tay thanh niên vất vả chưa sạch lần đầu tối, nhân lúc còn trẻ tuổi mặc sức ngang ngược, còn những quán bar xanh đỏ ẩn khuất trong khu đại sứ quán mới là nơi dành riêng cho những người muốn ngấm mình trong bóng tối.

Một mặt tiền không nổi bật cho lắm, trước cửa không có chỗ đỗ xe, không treo những tấm biển đèn Led đã trở thành thương hiệu của các quán bar. Nếu chỉ đi lướt qua vội vàng, tuyệt đối sẽ không bao giờ chú ý tới nơi này. Bên cạnh cây cột trụ ngoài cửa chỉ treo một tấm biển gỗ rất nhỏ, viết chữ: Night.

Khi Hạ Trú tìm được Trần Du, cô ta đang ngồi trên một chiếc sofa trong góc uống rượu.

Vẫn chưa phải là lúc quán bar đông khách nhất nên xung quanh không có quá đông người, chỉ lác đác vài cái bàn như thế. Cộng thêm việc người khác đều đi có đôi có nhóm, chỉ có mình Trần Du cô độc một mình, muốn nhanh chóng tìm được cô ta là chuyện khá dễ dàng.

Trên sân khấu có ban nhạc sống, một tay keyboard đang từ tốn đánh một bản nhạc chậm. Khi không có nhiều khách, bầu không khí đúng là khá tĩnh mịch.

Trong khoảnh khắc, Hạ Trú chợt nhớ tới quán bar Miss ở Thương Lãng, quán bar của Đàm gia.

Đã từng có thời, các ca sỹ ở Miss cũng nhận nhả thành thói quen này. Sau khi bị cô tát một cái cho tỉnh, người ca sỹ đùa cợt với cô: Tuồng gia, vẫn chưa tới giờ khách khứa đến đông mà.

Phù Dung là thương hiệu của Hoàng Thiên, đồng thời cũng là khách quen của Miss, nhưng chị ấy cũng chỉ tới uống một ly những lúc quán bar không quá sôi động, sau đó lại vội vã lao tới một Hoàng Thiên chiến trường của pháo lửa. Phù Dung nói với cô: Chị thích Miss những lúc yên ắng, uống một ly rượu hơi ngà ngà say, sau đó cảm thấy mình cực kỳ an toàn khi ngồi giữa địa bàn của Đàm gia.

Trước nay cô biết Phù Dung vẫn luôn thích Đàm Diệu Minh, chỉ có điều theo lời của chị ấy thì: Chị là cái gì? Nói dễ nghe thì là diễn viên chính trên sân

khẩu, nói khó nghe thì là “gà”. Một chút tình cảm dành cho Đàm gia chị cũng không được phép bộc lộ ra ngoài, sợ sẽ làm bản thanh danh của anh ấy.

Hoàng Thiên, Miss, Đàm Diệu Minh, tất cả giống như nỗi đau kiếp trước khắc sâu trong cốt tủy của cô, đã xa lắm rồi nhưng khó mà quên được. Còn Phù Dung, từ sau khi bị Long Quý chà đạp đã biến mất không một chút dấu vết.

Hạ Trú ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Trần Du: “Cô cũng được đấy, kiểu quán bar này vừa nhìn đã biết là ổ của những người sành sỏi, xem ra thường ngày cô cũng ghé đến đây không ít.” Rồi cô nhìn nhanh chai rượu trên mặt bàn: “Bản lĩnh điều chế hương của cô tuy rằng không tới từ năng khiếu bẩm sinh, nhưng cũng không thể chà đạp bản thân như vậy chứ? Không biết chất cồn có thể kích thích khứu giác hay sao?”

Trần Du nhướn mày nhìn cô, không nói thêm gì nữa, chỉ xoay tay cầm một chiếc cốc không, bỏ vào đó một viên đá, rót nửa cốc Whisky rồi đẩy tới trước mặt cô: “Rượu giả quá nhiều, rượu ở đây an toàn.”

Dưới ánh đèn, đôi má Trần Du chỉ ửng hồng, nói năng vẫn có logic, xem ra chưa quá say.

“Gọi tôi tới đây làm gì?” Hạ Trú không động vào rượu trước mặt.

Trần Du cười khê: “Uống rượu với tôi còn không được chắc?”

“Có gì thì nói luôn đi, nếu không tôi đi đây.”

Hạ Trú đang định đứng dậy thì Trần Du đã chậm rãi hỏi cô: “Cô nói đi, rốt cuộc cô có bao nhiêu bí kíp? Sao cứ bị trộm miết vậy?”

Nghe cô ta nói vậy, Hạ Trú lại không vội đi nữa. Cô dựa vào sofa, chân trái vắt lên chân phải: “Cô nghe trộm cuộc đối thoại giữa tôi và Quý Phi thật đấy à.”

“Còn cần nghe trộm sao?” Trần Du phì cười: “Nếu tôi thật sự có âm mưu gì đó với cô, thì hôm nay đã chẳng gọi cô ra ngoài được.”

Hạ Trú hơi nheo mắt nhìn cô ta.

“Có lúc tôi đang nghĩ, cho dù cô là Hạ Trú thì đã sao? Lẽ nào cô có bản lĩnh hô mưa gọi gió? Nhưng, hóa ra cô lại có quan hệ với nhiều nhân vật có máu mặt như vậy, có thể khiến Đông Thâm sống chết hết lòng vì cô. Ngay cả một người trước nay kiêu ngạo như Quý Phi cũng phải kiêng dè cô vài phần. Bây giờ tôi mới biết, thì Hạ Trú năm xưa là một nhân vật đỉnh đám như thế.”

“Câu này nghe không giống như thật lòng khen tôi.”

“Ồ trong lòng cô, hành vi của tôi và Quý Phi đều như nhau. Cô đã sớm coi tôi là cái gai trong mắt rồi, tôi có khen hay không cũng có gì khác biệt đâu?”

Hạ Trú dầm chiêu giấy lát rồi vờn người cầm lấy ly rượu. Viên đá tan đi một nửa trong dung dịch rượu màu hổ phách, tạo thành một lớp sương mỏng giăng ngoài thành ly. Cô lắc lắc ly rượu, cho tiếng đá va vào nhau vang lên khe khẽ rồi nói: “Khác nhau.”

Trần Du nhìn cô, vẻ không hiểu.

“Cô cũng lắm chỉ được tính là trộm cắp vặt, còn họ...” Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, trong mắt là sương lạnh: “Là đại gian đại ác, không thể dung thứ.”

Trần Du sững người giấy lát, rất lâu sau mới nói: “Cô cũng từng nói là cô sẽ không tha thứ cho tôi.”

Hạ Trú nhìn cô ta chằm chằm như nhìn một kẻ vừa hỏi câu ngớ ngẩn, rất lâu sau mới lờm cô ta rồi dùng chiếc ly trong tay chạm với Trần Du: “Cô muốn uống rượu cơ mà? Uống đi.”

Trần Du choáng váng uống quá nửa ly.

“Cô sẽ không nói cho tôi biết ân oán giữa cô và Quý Phi đúng không?”

Hạ Trú đùa nghịch ly rượu trong tay, uể oải lên tiếng: “Cô cũng không quá ngu ngốc.”

“Cuộc đối thoại giữa hai người tôi cũng loáng thoáng nghe được một ít, nhưng tôi không quan tâm tới chuyện này.” Trần Du thành thật khai báo rồi nhấp một ngụm rượu: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, sau lưng Quý Phi là sức mạnh của cả một ngành. Cô uy hiếp tới quyền thế của cô ta, cô ta sẽ không để yên như vậy đâu.”

Hạ Trú chậm rãi uống rượu, vẻ điềm này xưa nay cô đều hiểu rõ. Đặt ly rượu xuống, cô mỉm cười với Trần Du: “Cô làm vậy là sao? Chủ động tốt với tôi à?”

Trần Du lờm nguyệt cô, cười khẩy: “Tôi chủ động tốt với cô? Phải, là tôi có lỗi với cô nhưng không có nghĩa là bà đây sẽ khom lưng uốn gối. Dù sao thì trong lòng cô tôi cũng là kẻ có tội, nịnh bợ nữa cũng ích gì! Công thức của cô ghê gớm thật nhưng bao năm qua tôi cũng không ngừng nỗ lực và phấn đấu đấy.”

“Vậy hôm nay cô tìm tôi tới đây làm gì?” Hạ Trú nhìn cô ta, vẻ tức cười.

Trần Du trầm mặc giây lát, sau đó ngửa cổ uống cạn rượu trong ly, rồi đặt mạnh nó xuống bàn: “Tôi đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi, tôi từ bỏ.”

Hạ Trú nhìn cô không hiểu: “Từ bỏ cái gì? Bỏ chữa bệnh á?”

“Cô có thể nghiêm túc một chút không?” Trần Du bực bội.

“Không phải, cô nói chuyện có đầu lại cụt mất đuôi, bảo tôi nghiêm túc thế nào?”

“Tôi đang nói đến Lục Đông Thâm!” Trần Du gào tướng lên, nhìn cô ta chăm chăm, hằn học: “Tôi không muốn yêu Lục Đông Thâm nữa. Bà mệt rồi, từ bỏ rồi. Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, vì sao bà phải treo cổ chết trên một cái cây?”

Hạ Trú bật cười: “Tư tưởng giác ngộ khá đấy. Tôi đã công khai thể hiện tình cảm với Lục Đông Thâm rồi, cô mà còn không từ bỏ thì định làm gì?”

“Hạ Trú, cô đừng được nước lấn tới. Tôi từ bỏ không phải vì cô đâu.” Nói xong, Trần Du mắng khê một câu: “Tên với tuổi quái quỷ!” Sau đó ngược mắt nhìn cô: “Lẽ nào cô không muốn biết hôm đó Lục Đông Thâm trả lời tôi thế nào ư?”

“Hôm nào?” Hỏi xong câu này, Hạ Trú mới chợt nhớ ra cảnh tượng trong phòng làm việc, lập tức chữa lại: “À, à, à, hôm đó à.”

Trần Du nhìn cô bằng ánh mắt quái đản: “Tôi phát hiện cô sống thật là bất cần đấy.”

“Không bất cần cô ăn cắp được bí kíp chắc?”

Trần Du chẳng buồn nhắc lại chủ đề này, cô ta lại rót rượu, nói thẳng: “Tôi hỏi Lục Đông Thâm, nếu không có cô anh ấy liệu có lấy tôi không. Anh ấy nói: Không.”

Hôm đó cô ta đánh cược chút tự trọng cuối cùng để hỏi một câu như thế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm tuy nhẹ nhàng nhưng thái độ rất đanh thép. Anh nói: “Trần Du, nhà họ Trần có ơn với anh. Anh có thể cho em bất kỳ thứ gì, duy chỉ có hôn nhân là không được.”

Cô ta cố dè nén nỗi đau, hỏi tiếp: “Vậy nếu em muốn mạng sống của anh thì sao?”

Chẳng qua chỉ là một câu nói trong lúc muốn phát rồ, cũng là câu nói dồn ép cô ta tới bờ vực thẳm không thể gãy giữa được nữa. Cô ta không ngờ, Lục Đông Thâm lại trả lời mình rất nghiêm túc: “Nếu trên đời này không có Hạ Trú, mạng của anh có thể trả cho em bất cứ lúc nào.”

~Hết chương 187~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Thật sự là vì cô sao? [2055 chữ]

Yêu Lục Đông Thâm giống như uống thuốc độc

Hạ Trú nghe xong, cảm chai rượu qua, tự thêm một ít cho mình rồi buông tiếng thở dài: “Thế mới nói, việc Lục Đông Thâm có lấy cô hay không chẳng liên quan gì đến tôi.”

Trần Du im lặng, nhìn cô chăm chăm.

Thật ra cô ta hiểu điểm này, chỉ có điều, cô ta không muốn nói với Hạ Trú rằng, Lục Đông Thâm đã sớm coi mạng của cô như mạng của anh. Tuy rằng hôm đó khi nói những lời ấy, Lục Đông Thâm tỏ thái độ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, nhưng sự sâu nặng, thâm tình bên trong làm sao Trần Du không hiểu được?

Thấy Trần Du cứ nhìn mình trân trân, Hạ Trú lại từ tốn bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, nếu không phải vì tôi, giấc mộng tình si của cô vẫn có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa. Nhưng Trần Du này, cô phải cảm ơn tôi, thật đấy. Chính tôi đã cứu vớt tuổi thanh xuân và thời gian của cô. Tuy rằng cách thức đánh cho cô tỉnh này có hơi tàn nhẫn một chút nhưng cũng còn hơn để cô tiếp tục lãng phí tuổi xuân, phải không?”

Trần Du nghiêng răng kèn kẹt: “Nhưng anh ấy đã vì tôi từ chối cả Lục Môn, từ chối cả Thai Từ Tân!”

“Thật sự là vì cô sao?” Hạ Trú bình tĩnh hỏi ngược lại một câu.

Trần Du nheo lại giây lát, sau đó cầm chặt chiếc cốc, ngửa cổ uống cạn. Cô ta không cần vì câu nói đó mà tính toán so đo với cô, trong lòng Hạ Trú hiểu rất rõ, đối mặt với chuyện tình cảm, cho dù Trần Du cả một bầu nhiệt huyết thì nhất định cũng có khả năng suy xét và sự nhạy cảm riêng.

Một khoảng lặng cứ xuất hiện giữa hai người như thế. Những ngọn đèn năm màu hắt những tia sáng đan xen lẫn lộn lên khuôn mặt cả hai. Gương mặt Trần Du ánh lên trong quảng sáng chỉ thấy ngàn vạn đau khổ, đến nỗi Hạ Trú nhìn cũng thấy đành lòng chẳng đành. Rất lâu sau, Trần Du mới lên tiếng, giọng rất thấp: “Thật ra tôi vẫn luôn hiểu...”

“Từ sau khi bước vào Skyline, tôi vẫn luôn đuổi theo bước chân của anh ấy, từ nước ngoài về Trung Quốc, dù có bên nhau ít, xa nhau nhiều tôi cũng cố gắng ở bên cạnh anh ấy. Ai ai cũng mặc nhận quan hệ giữa tôi và anh ấy. Anh ấy không giải thích, không trốn tránh. Một là anh ấy không có thói quen giải thích, hai là anh ấy cũng nề phần ân tình cũ. Anh ấy tốt với tôi trăm lần, dịu dàng với tôi ngàn lần, chẳng qua là muốn tránh những dây dưa không cần thiết. Chỉ có điều, vở kịch này diễn nhiều, tôi dường như bắt đầu tưởng thật, cũng quên mất anh ấy từng nói với tôi: Ở trong lòng anh, em giống em gái hơn.”

“Tôi những tưởng giấc mơ này sẽ kéo dài rất lâu, lâu tới mức khi bên cạnh anh ấy không còn một cô gái nào khác, lâu tới mức anh ấy sẽ kịch giả thành thật, cho tới khi, anh ấy đưa cô từ Thương Lăng về đây.” Trần Du vẫn về ly rượu, nghiêng người tựa vào sô pha, hơi ngả ngà: “Tôi phát hiện ra những điều khác thường, nhưng chính vào lúc đó tôi cũng đang tự lừa mình lừa người. Từ khi cô đến, tôi phải sống không bằng chết, thậm chí còn đánh mất lý trí cãi nhau âm ỉ với Đông Thâm. Buổi tiệc tối hôm đó, cô khiến mọi người căng mắt quan sát, anh ấy vẫn nuông chiều vô vàn. Giây phút đó, cuối cùng tôi mới hiểu, thì ra khi Lục Đông Thâm yêu một người con gái, trông anh ấy sẽ như vậy.”

Hạ Trú vẫn im lặng không lên tiếng. Cô cúi đầu nghịch ly rượu, thật ra cô muốn nói vài câu, nhưng lại không biết nên nói gì. Vào lúc này, dù cô nói bất kỳ câu gì, khi rơi vào tai đối phương cũng giống một sự giả tạo.

“Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm không thể yêu nổi.” Trần Du mặt mày vuốt mặt: “Giống như ma túy, một khi yêu vào sẽ không thể cai nghiện được nữa. Nhưng tôi không muốn ngày ngày sống trong đau khổ và ghen tỵ, tôi không muốn ngày ngày mặt mày như thế, tôi muốn buông tay. Nhưng đây lại là một chuyện gần như không thể.”

Đổi lại là lúc bình thường, Hạ Trú không coi cô ta ra gì, vậy mà hôm nay nghe Trần Du nói vậy, cô nhất thời cũng rất xúc động. Không cần biết những chuyện trước kia Trần Du làm mất mặt dường nào, chỉ ít trong việc yêu Lục Đông Thâm, họ đều thống nhất chung với nhau một quan điểm: Yêu Lục Đông Thâm giống như uống thuốc độc.

Cô vĩnh viễn không thể quên được lần đầu gặp mặt, khi anh đứng ở đầu đường thành cổ, phong độ phóng khoáng. Chỉ một cái nhìn, cô đã biết, một khi chộp vào người đàn ông ấy, cuộc đời của cô rồi sẽ diễn đảo như thế nào.

“Hôm nay cô gọi tôi tới đây, thật ra trong lòng cũng hiểu rõ, tôi chẳng giúp gì được cô.” Hạ Trú nói: “Chuyện tình yêu, không phải ai nhường cho ai là người đó sẽ giành được.”

“Tôi hiểu, hơn nữa với tính cách của cô, bây giờ có rút dao ra kẻ vào cổ cô, cô cũng sẽ không nhường lại Lục Đông Thâm đâu.” Trần Du lại nhấp một ngụm rượu, tự cười mình: “Tôi cũng không biết làm sao, chỉ là rất muốn gặp cô, sau đó kể cho cô nghe những đau khổ tôi đang chịu đựng.”

Nói tới đây, cô ta ngược mắt lên nhìn Hạ Trú: “Thú vị lắm phải không. Tôi đã thất tình, vậy mà lại muốn tìm tình địch kẻ khổ. Mấy năm qua tôi chỉ mãi yêu Lục Đông Thâm, bây giờ quay đầu nhìn lại, các mối quan hệ của bản thân hoàn toàn trắng xóa. Đây không phải là cuộc sống mà tôi mong muốn.”

Hạ Trú cười khổ.

Cho dù các mối quan hệ phong phú, nhiều màu sắc thì đã sao? Cô cũng đã từng gọi bạn xưng bè, đã từng tâm sự đủ chuyện không giữ điều gì với Quý Phi, kết quả thì sao? Đời người đã ngắn còn khổ, huống hồ là một tình bạn đã bị lợi ích xen vào?

Thêm nữa, những cuộc gặp gỡ trong cuộc đời này kỳ lạ khó tả. Cô không tha thứ cho sự phản bội trước kia của Trần Du, nhưng cũng không cảm hận hành vi của cô ta. Cô đã từng nghĩ, đời này họ sẽ ai đi đường nấy, không ngờ tới nay hai người họ vẫn có thể uống rượu tâm tình.

Thật ra trong lòng Hạ Trú hiểu rất rõ, so với Quý Phi, cái xấu xa của Trần Du chân thực hơn. Cô ta không che giấu cái ác của mình trong quá khứ, cũng không che giấu sự đố kỵ dành cho cô. Người như vậy, ngược lại khiến Hạ Trú không thể hận nổi.

Cứ như vậy, cô và Trần Du uống hết cốc này đến cốc khác.

Ban đầu không có gì để nói, mỗi người mang trong mình một tâm trạng riêng. Nhưng cuối cùng họ không chống đỡ nổi men rượu kích động và đêm đen khuấy loạn lý trí, dần dần hai người bắt đầu mở mồm. Trần Du kể về trước kia, hồi hai người mới quen nhau, mang theo hơi rượu, cười hi hi ha ha hết như một đứa trẻ.

“Cô còn nhớ món hoa hấp trầm hương mà cô nói với tôi không? Kết quả, tôi làm theo đúng cách cô nói, ra món bánh cổ long diên hương làm bỏ tôi suốt nôn mửa!” Trần Du say mơ màng, cười khúc khích.

Hạ Trú cũng uống không ít. Cô vốn có tư lượng cao, cuối cùng gần như cướp rượu của Trần Du để uống. Nghe xong, cô giơ tay lên khuỷu chân múa tay: “Tôi đã nói với cô thế nào? Có phải tôi nói với cô phạm là hương liệu, chưng nóng là tuyệt nhất? Cô đã chưng nóng nghiêm chỉnh chưa?”

“Chuyện này chúng ta phải lý luận rõ ràng lại mới được.” Trần Du trở nên ngang bướng, tuy rằng đã say nhưng những logic về chuyên ngành chưng cất hương liệu vẫn rất rõ ràng: “Chọn lấy trầm hương, bưởi bung và các loại hương liệu mù cây cùng mùi và những loài hoa được chọn lọc cẩn thận bỏ chung vào nhau, phong kín vào trong chõ, sau đó cho vào nồi chưng lên. Thứ tự sai sao? Lúc đó tôi đã thêm vào bảy mùi hương hoa, kết quả mùi chưng ra lại khó ngửi tới phát khóc. Cô nói đi, cô có ý phải không?”

Hạ Trú cười nghiêng cười ngả, chỉ vào cô ta rồi lại chỉ vào mình: “Tại tôi sót một câu. Phải là: Tứ thời, hoa gặp mùi hương, thì phải nấu nhiều lần.”

Câu này nói cho người ngoài nghe, họ nhất định chẳng hiểu ý tứ bên trong. Nhưng Trần Du xuất thân từ một gia đình làm y, lại có nhiều năm kinh nghiệm điều chế hương, vừa nghe đã hiểu ngay, cho dù trong tình trạng ngà ngà say: “Cũng tức là không chỉ chưng một lần, mà phải chưng suốt bốn mùa?”

“Đúng thế.” Hạ Trú nằm bò lên chiếc sô pha bên cạnh một cách vô tâm, cười rất khó chịu: “Khi lấy hương hoa để chưng cất hương liệu, khi đến mùa hoa nở, phải lấy hoa của mùa đó chưng với hương liệu một lần. Cứ làm suốt một năm như thế thì khi nướng bánh thơm lên mới có mùi hương của trăm hoa.”

~Hết chương 188~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Thâm ca [2143 chữ]

Cô trộm sổ tay của tôi, tôi trộm người đàn ông của cô, hòa rồi

Từ lâu ở đời nhà Tống, cách thức “hoa chưng trăm hương” này đã thịnh hành rồi, trong đó các loại hoa phong phú chính là chủ lực để chưng hương, bỏ thêm vào hoa mai, thủy hương, hoa nhài, hoa mộc... Không ngại nề hà, dựa theo sự thay đổi các mùa mà làm ra bánh thơm thì sẽ cực kỳ hấp dẫn.

Trần Du nghe xong hoàn toàn bùng nổ: “Cô quá đáng rồi đấy, những điều này cô đều chưa nói, cũng không viết vào trong sổ tay!”

“Cô có thể diện không Trần Nam Nam? Cô ăn trộm sổ tay của tôi, bây giờ lại còn trách móc tôi không viết đủ công thức nữa hả?”

Trần Du âm ỉ: “Hai chúng ta ai không có thể diện? Có thể diện mà đi cướp Lục Đông Thâm của tôi à.”

“Cô trộm sổ tay của tôi, tôi trộm người đàn ông của cô, hòa rồi.” Hạ Trú say lắm rồi, xua tay: “Không đúng, Lục Đông Thâm cũng chưa từng thuộc về cô mà...”

Hai người vừa uống vừa oán trách nhau, đã sắp không biết năm nào tháng nào nữa rồi.

Cho tới khi nhạc trong quán bar trở nên ồn ã, bóng người đi qua đi lại, cuộc sống về đêm kéo rèm lên, bốn bề toàn là náo nhiệt. Trong lúc Trần Du vào nhà vệ sinh, Hạ Trú như con mèo không xương dính chặt lên tay vịn sô pha. Cô chưa đến mức say khướt không biết gì, nhưng từng tế bào não bộ chưa bao giờ hoạt động tích cực như thế, đó chính là dấu hiệu của say rượu. Cô nhắm mắt lại một lúc, dần dần có cảm giác bốn bề đang xoay tròn. Khi mở mắt ra, trước mắt là cả một khoảng đèn xanh đỏ.

Có một cây cột được dựng ngay giữa sàn nhảy. Có một cô gái linh xướng đang nhảy nhót bên trên, tư thế uốn éo mê hoặc. Cả một khoảng eo lộ hoàn toàn ra ngoài trắng đến lóa cả mắt. Cô gái để tóc ngắn, trên mặt trùm một chiếc khăn voan màu đỏ, vừa thần bí vừa quyến rũ.

Hạ Trú nhìn mãi nhìn mãi, đáy lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Nhưng rốt cuộc đó là cảm giác gì, cô nhất thời không thể nghĩ ra. Rất nhanh, cảm giác khác thường ấy bị suy nghĩ vô cơ khác xua tay. Cô rút đi động ra, mở wechat gửi một tin nhắn thoại, giọng lè nhè say và uể oải: “Thâm ca, anh vẫn đang làm việc à?”

Đợi một lát không thấy tin nhắn trả lời, cô gửi thêm tin nữa: “Thâm ca, người ta nhớ anh rồi.”

Như đá tảng chìm xuống biển khơi.

Chắc anh vẫn đang họp.

Trong lúc buồn chán, Hạ Trú mới giật mình phát hiện Trần Du đã vào nhà vệ sinh hơi lâu rồi, chẳng lẽ đã ngất xui? Cô vội vàng đứng dậy đi tìm, nhưng đi chưa được vài bước đã nhìn thấy bóng Trần Du. Dưới ánh đèn lấp lờ, cô ta đang bị hai người đàn ông cao lớn lôi lôi kéo kéo.

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Hai gã đàn ông đó vóc dáng to cao, chỉ nhìn bắp tay thôi đã to hơn bắp chân của cô rồi, cật đầu đình, người xăm trổ, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng vừa to vừa thô kệch. Trần Du bị bọn họ kéo qua kéo lại, mặt có vẻ hoảng sợ lắm, xem ra vừa từ nhà vệ sinh đi ra đã bị giữ lại.

Loại ghế sô pha đơn, khá tương đồng với chỗ họ vừa ngồi. Trần Du thì bị bọn chúng kéo vào trong như cưỡng ép. Ánh đèn mê loạn, đám người như những hồn ma trôi nổi. Trong khung cảnh này, sự giãy giụa và kêu gào của Trần Du đều hoàn toàn bị chôn vùi, không ai để ý đến.

Hạ Trú buông một tiếng thở dài nặng nề, lẩm bẩm: Đúng thật là, lại kiếm rắc rối về cho mình rồi.

Bên cạnh chiếc ghế đó còn có một chiếc sô pha, diện tích rộng gấp ba lần, dựa vào góc khuất nhất, không chịu sự quấy rầy, đồng thời cũng che đi tầm

nhìn của các vị khách khác. Khi Hạ Trú đi ngang qua, cô vô tình liếc vào trong, có một người đàn ông cực kỳ nổi bật giữa đám người.

Hóa ra là Thai Nghiệp Phàm.

Hạ Trú cười khẩy, tên công tử phá gia chi tử này tìm cũng đủ to. Mẹ mình đang ở nhà dò diên dò khùng, bố thì đau đầu nhức óc mà hắn ta vẫn có tâm trạng ngồi đây rượu chè gái gú.

Trần Du bị kéo ngồi xuống sô pha, người ngồi đối diện có lẽ là đại ca của bọn họ, còn lực lượng hơn hai người kia, cánh tay để trần xăm trổ, miệng ngậm điếu thuốc, tay cầm cốc rượu, trông vô cùng lưu manh côn đồ. Sau khi nhìn thấy Trần Du, mắt hắn chợt sáng lên.

Hơi rượu nồng và khói thuốc làm Trần Du sặc sụa, ho khan liên tục. Cô ta giãy giụa nhưng bị hai gã kia giữ rịt. Một trong hai gã nhuộm tóc vàng cười nói: “Đừng vội đi như thế, ngồi chơi với mấy anh đã.”

Người còn lại con mắt khá nhỏ, gần như chỉ bằng hạt đậu, cười càng dễ tiện hơn: “Ban nãy chẳng phải em cố tình đâm vào bọn anh sao? Bây giờ còn vờ vịt nổi gì?”

Trần Du ban nãy uống đến đầu vầng mắt hoa, sau một hồi bị giầy vò cũng tỉnh rượu hơn nhiều, vội nói: “Tôi không cố ý đâu, không phải...”

“Gặp gỡ chính là duyên phận, em gái nhỏ, nào, cùng các anh uống một ly.” Gã xăm trổ cánh tay cười xấu xa, cầm cốc rượu lên định đổ vào miệng Trần Du.

Trần Du càng ngo ngoáy điên cuồng, ly rượu đổ nghiêng, rượu bắn ra ngoài, văng lên cánh tay hắn. Mặt hắn biến sắc, tên tóc vàng cười nói: “Đại ca, em gái này muốn liếm sạch cho anh đấy.”

Vị trí vắng rượu có hơi khó xử.

Người đàn ông xăm trổ phản ứng lại, cười ghê rợn, rồi ngồi hẳn lên sô pha, nói với Trần Du: “Không sai, không liếm sạch cho ông thì tối nay đừng hòng đi đâu.”

Trong lúc ba người họ đang giằng co thì nghe thấy có âm thanh vọng tới: “Ba người đàn ông bắt nạt một người phụ nữ, thú vị lắm sao?”

Trần Du nhìn theo, rồi như vớ được phao cứu sinh: “Cứu tôi!”

Cả ba người đàn ông đồng thời nhìn về phía Hạ Trú, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, chiếc sơ mi trắng đơn giản, quần bò, đứng giữa khung cảnh này càng ngồi lên vẻ phong độ và phóng khoáng. Gã đàn ông xăm trổ nheo mắt quan sát một lượt, sau đó bật cười: “Lại có một cô gái xinh đẹp quá, ăn mặc thật cá tính, anh mày thích đấy.”

Hạ Trú không hề tức giận. Cô tiến tới gần, ngồi xuống chiếc sô pha đối diện gã đàn ông, dựa người về phía sau, gác chân phải lên bàn rượu, rồi gác chân trái lên chân phải, dáng vẻ băng ngang vô cùng: “Bọn tôi đắc tội gì với ba anh vậy?”

Gã xăm trổ chỉ vào quần: “Mày nói xem? Bà nó chứ, đi ra ngoài trong tư thế này, người ta lại nghĩ ông mày tè ra quần!”

“Vậy anh muốn thế nào?” Hạ Trú lười biếng hỏi.

“Bảo bọn mày bò qua đây liếm sạch cho tao!”

Hạ Trú mỉm cười, giờ ngón tay lên lắc lắc: “Không thể được.”

“Vậy được, uống hết rượu trên bàn này cho ông. Không uống hết, hai chúng mày đừng hòng ra khỏi quán.” Gã xăm trổ tức thở hồng hộc.

Hạ Trú liếc nhìn bàn rượu. Có rượu đỏ, rượu trắng, cả bia nữa, đám người này uống cũng khá phong phú. Cô thu lại ánh mắt, nhìn gã xăm trổ: “Tối đây chơi, va chạm nhau là chuyện khó tránh khỏi. Nếu thật sự đồ mặt cũng chỉ phạt ba ly rồi ai về nhà nấy. Ba vị có phải người giang hồ không? Nếu đã là người giang hồ thì nên tuân thủ quy tắc, phạt rượu không quá ba chén, không làm khó người già yếu và người bệnh tật.”

Gã xăm trổ nghe xong câu này bèn “Yo ha” một tiếng, quan sát lại Hạ Trú: “Thấy tuổi tác chưa nhiều mà có vẻ khá hiểu quy tắc giang hồ đấy nhỉ?”

“Ba ly rượu tôi nhận phạt, bọn tôi sẽ xin lỗi anh, người tôi đưa đi.” Hạ Trú từ đầu tới cuối vẫn uể oải dựa vào đó: “Có ý kiến gì không?”

“Cô bé, ăn nói lưu loát quá nhỉ.” Gã xăm trổ cười ghê tởm: “Quy tắc thì đúng là quy tắc, nhưng không thể hiểu như vậy được. Bọn cô không hiểu chuyện đắc tội với tôi, cục tức này tôi không dễ nuốt trôi như vậy. Không uống rượu cũng được, cô phải nghĩ ra một cách để tôi tâm phục khẩu phục mới được.”

“Tâm phục khẩu phục chứ gì? Dễ thôi.” Hạ Trú hơi nhấc chân lên: “Cực một ván được không? Nếu anh thắng, trên bàn rượu có bao nhiêu rượu tôi uống hết bấy nhiêu. Nếu anh thua, tôi được đưa người đi.”

~Hết chương 189~

Chương 190: “Trình Giảo Kim” văn dốt võ dốt (2461 chữ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ảnh nghệ, Tường gia của Thương Lăng muốn lấy đầu ngón tay của một ai đó là chuyện khó lắm sao?

Trải qua màn giày vò ấy, Trần Du cũng coi như đã hoàn toàn tỉnh rượu. Cô ta nhìn chăm chăm ba gã đàn ông hung thần hiểm ác trước mắt, tim đập thình thịch không thôi, sau đó ghé sát tới trước mặt Hạ Trú, hạ thấp giọng: “Cô đừng khoe sức khoe tài, chúng ta tìm cơ hội báo cảnh sát là hơn.”

“Nào cô bị lừa đá bay rồi phải không? Báo cảnh sát sau đó thì sao? Không sợ kết thù kết oán rồi đối phương tiếp tục tìm cô gây rắc rối à?” Hạ Trú rút kè răng, bật ra câu nói này, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi, khi lên tiếng đã thoảng nhẹ như gió thổi, đáng vẻ lại tự tại thoải mái như lúc đầu: “Yên tâm, lúc tôi còn đang lặn lội giang hồ, ba tên còn không biết là cái thứ gì gì này chẳng biết đang ở nơi nào bụng trà rót nước cho người ta nữa.”

Trần Du siết chặt lòng bàn tay, ướt đầm.

Gã xăm trổ đánh giá Hạ Trú một lượt từ trên xuống, cười một nụ cười rất quý quái, rồi lại ngược mắt lên ngó hai tên thuộc hạ của mình. Tóc vàng và mắt hạt đậu cười ngật ngោo tưởng sắp ngã tới nơi. Tóc vàng làm mặt kiêu căng: “Con nhóc này ngữ khí gồm ghê thật, kẻ nào dám đọ cờ bạc với anh Hùng? Mày cũng không chịu nghe ngóng về danh hiệu của anh Hùng xem, một “Thánh thủ” danh tiếng lẫy lừng trên bàn bài, mày có thể cược với anh Hùng sao? Không chết mới lạ đó.”

Gã xăm trổ làm mặt đắc ý, khi cười, những thớ thịt ngang dọc trên mặt sắp làm mắt hắn díp tịt lại.

Hạ Trú không hề suy suyển, giơ tay lên ra hiệu một chút: “Anh Hùng phải không? Nếu đã vậy thì tôi xin lĩnh giáo.”

Anh Hùng hơi sững người, sau đó nheo mắt quan sát lại cô lần nữa. Bản thân đã là một cô gái xinh đẹp, lại vì có sự lười biếng và xấu xa toát ra mà thêm vào không ít thần thái tuấn tú. Vốn dĩ hẳn nghĩ đây chẳng qua chỉ là một con nhóc vât mũi chưa sạch, vài câu dẫn mặt là sẽ ngoan ngoãn tiến lên nhận tội, không ngờ lại ngang nhiên khiêu khích?

Lát sau, hắn hừ lạnh: “Muốn cược với tôi, chỉ mỗi một bàn rượu này thôi sao? Cô bé, quá ít rồi.”

“Vậy anh còn muốn thêm gì nữa?” Hạ Trú cười khẩy.

Ánh mắt anh Hùng nhìn cô không rời lúc này có thêm vài phần lưu manh, còn đồ: “Nếu như cô thua, đêm nay hai cô phải đi theo chúng tôi, sao hả? Nhà đầu, thành phố Bắc Kinh này nói lớn chưa lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Người trong giang hồ mà muốn tìm hai cô kiếm chút phiền phức cũng được coi là một việc khá đơn giản.”

Hạ Trú mỉm cười nhẹ nhàng từ đầu đến cuối, hoàn toàn không chút do dự: “Được thôi.”

Trần Du vừa nghe xong câu ấy, lập tức siết chặt cổ tay Hạ Trú, sau đó cô ta lại nghe thấy Hạ Trú chậm rãi hỏi tiếp một câu: “Nhưng nếu anh Hùng thua thì sao đây?”

“Anh Hùng của chúng tao lại thua mày được ư?” Tóc vàng cười vô cùng ngạo nghễ.

Ngay cả anh Hùng cũng làm như mới nghe một câu chuyện cười vậy: “Vậy cô muốn sao?”

“Đơn giản thôi.” Hạ Trú cười cực kỳ ngây thơ: “Để lại một đầu ngón tay cho tôi có được không?”

Câu nói này khiến Tóc vàng và Mất hạt đậu tất lịm nụ cười, có lẽ họ không ngờ được một cô gái trông có vẻ mảnh mai yếu đuối lại quăng ra một điều kiện như vậy. Các mũi cơ trên gương mặt của anh Hùng co giật giãy lắt, hần nhìn Hạ Trú chăm chăm: “Gì cơ?”

Hạ Trú thu chân về, đổ người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt anh Hùng: “Nếu đã thêm điều kiện, nếu không chơi thật một chút thì chán lắm. Nếu anh Hùng thua, thì phải chặt một đầu ngón tay để lại cho tôi.” Dứt lời, cô cầm con dao gọt hoa quả trên mặt bàn lên, đâm thật mạnh xuống lớp vỏ dưa.

Anh Hùng nhìn con dao gọt hoa quả đang đưa trước mặt, rồi lại nhìn Hạ Trú. Trong ánh mắt cô thấp thoáng một sự hung dữ, đây là vẻ dữ tợn chỉ có ở một người đã từng lăn lộn lâu trên giang hồ. Lát sau, hần cười khẩy: “Được thôi, để xem cô có bản lĩnh gì nào.” Bộ xúc xắc được đặt ra giữa hai người: “Muốn chơi thế nào?”

Hạ Trú nói: “Chơi đơn giản đi, năm con xúc xắc, xem điểm số đọ lớn nhỏ.”

“Được.”

Hai bên kéo rộng thế trận. Anh Hùng có Tóc vàng và Mất hạt đậu ở bên trợ uy. Hạ Trú chỉ có mình Trần Du. Cô ta cũng biết trong tình hình này họ đã lên thốt không thể xuống được nữa, chỉ có thể bấm bụng, đè nén cảm giác run sợ trong lòng, nghĩ bụng nếu Hạ Trú thua thật, cô ta có thể giữ lại chút sức lực để kéo Hạ Trú cùng chạy trốn.

Hạ Trú lúc này không biết những suy nghĩ trong đầu Trần Du. Cô xắn tay áo, cầm con xúc xắc lên tay, lắc qua lắc lại giữa ánh sáng khi sáng khi tối. Anh Hùng cũng đang lắc. Khi nhìn thấy dáng vẻ lắc xúc xắc của Hạ Trú, hần cũng hiểu ra ngay. Thì ra cô nhóc này thật sự có chút bản lĩnh, lắc xúc xắc cũng rất thuần thực.

Hai người đồng thời úp bát xuống, bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Tóc vàng ở bên cạnh bắt đầu kêu gào: “Mày toi rồi, tao nói cho mà biết. Anh Hùng của bọn tao đã không lắc thì thôi, đã lắc kiểu gì cũng ra sáu con Lục! Mày còn định lấy đầu ngón tay của anh Hùng ư? Không phải tao dọa dẫm gì mày đâu, mở xúc xắc ra thì mày cứ ngồi đó đợi chết đi! Tao đề lời nói tại đây! Tao cũng để cả tay phải của tao ở đây. Nếu anh Hùng không tung được năm con Lục, không cần chặt đầu ngón tay của anh Hùng đâu, chặt thẳng tay tao đây này!”

Hạ Trú không màng tới Tóc vàng, chỉ cười lạnh: “Đàn em của anh lắm lời thật đấy.” Dứt lời, cô thẳng thừng mở nắp.

29 điểm

Tóc vàng nhìn xong mừng thầm, thiếu một chút.

Hạ Trú ra hiệu cho anh Hùng.

Anh Hùng dương dương tự đắc: “Tiểu nha đầu, đợi đó cùng bọn anh vui chơi đêm nay đi.” Ngay sau đó, hần mở nắp.

Tóc vàng tiến tới xem đầu tiên. Sau khi nhìn kỹ, đầu tiên là sững người, sau đó là ù dột hỏi: “Anh Hùng, nếu em chỉ còn tay trái liệu có thể làm chút việc gì ở chỗ anh không?”

Anh Hùng cúi đầu xuống nhìn, sắc mặt cũng thay đổi ngay.

Lưỡi dao dự bị đặt bên cạnh đĩa hoa quả chẳng biết đã bay vào trong bộ xúc xắc của hần từ lúc nào. Sau một hồi quấy phá đã hoàn toàn ảnh hưởng tới màn phát huy của hần, số điểm của xúc xắc muốn loạn thế nào cũng có. Tóc vàng đứng bên cạnh ôm đầu: “Anh Hùng à, hai viên một điểm, còn lại là ba bốn năm, anh mà lắc ra một con hai cũng được mà.”

Anh Hùng bất ngờ ngược lên nhìn Hạ Trú, nghiêng răng nghiêng lợi: “Con nhóc chết tiệt, mày giờ trò!”

“Giờ trò? Anh Hùng, vấn đề nằm ở trong bộ xúc xắc của anh, thua rồi thì chấp nhận đi.” Dứt lời, cô cầm lưỡi dao đặt trong bộ xúc xắc lướt một đường rất nhanh qua ngón út của anh Hùng, ra tay vô cùng gọn gàng.

Một tiếng la inh ỏi vang lên.

Nhưng tiếng la đó lại xuất phát từ Tóc vàng, hần ta ra sức gào về phía Hạ Trú: “Dám chặt đầu ngón tay của anh Hùng? Mày chán sống rồi! Hôm nay mày đừng hòng đi ra được khỏi cửa này!”

“Im miệng cho tao!” Anh Hùng ôm đầu ngón tay, máu từ kẽ tay rỏ xuống. Đầu ngón tay chưa đứt, đối phương chỉ cửa bị thương ngón tay hần. Nhưng xung quanh mọi người đã chú ý cả về phía này, nhất thời không còn thể diện gì nữa, hần hậm hực gào tướng lên: “Con nha đầu chết tiệt giờ trò gian xảo, còn định đi? Hai đứa chúng mày bắt chúng nó lại cho tao!”

Tóc vàng và Mất hạt đậu lập tức nhào tới. Hạ Trú đang định bày ra thế trận đánh nhau tay đôi. Không ngờ, có một bóng hình xuất hiện trước mắt, đáng

về tuy lười biếng nhưng đã thành công ngăn lại dự định của Tóc vàng và Mất hạt đậu: “Đường đường là đàn ông, thua thì phải chấp nhận, nuốt lời trở mặt không hay lắm thì phải.”

Hạ Trú định thần nhìn lại rồi chột sững người.

Hóa ra là tên công tử phá gia chi tử Thai Nghiệp Phàm đó.

Thế này là ý gì đây? Lại định giờ trò anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hình như anh ta quên mất khi ở sông bạc tại Thương Lăng mình đã thua thảm hại đến mức nào rồi.

Sau lưng Thai Nghiệp Phàm còn vài người nữa, là mấy người bạn này uống rượu cùng anh ta, ai nấy trông đều không phải hạng vừa. Anh Hùng thấy khí thế này thì có hơi sợ, bèn gào lên với Hạ Trú: “Sao hả, còn gọi cả đội à?”

Hạ Trú còn chưa kịp trả lời, Thai Nghiệp Phàm đã tiến lên đẩy anh Hùng ra, thái độ cực kỳ ngạo mạn lại không khách khí: “Ảnh hưởng tới việc uống rượu của ông mày rồi có biết không? Mày còn tiếp tục ồn ào tao xem?”

Anh Hùng cũng là một người tinh mắt. Mấy người đang đứng trước mặt đây không giàu có thì cũng quyền thế, chưa chắc đã là người hèn có thể đắc tội được, nhất thời Tóc vàng và Mất hạt đậu xanh này giờ đứng im cũng không dám lên tiếng nữa, tuyệt nhiên không dám hung hăng.

Thai Nghiệp Phàm quay đầu nhìn về phía Hạ Trú, ánh mắt dừng lại một chút trên người Trần Du rồi hỏi họ: “Có việc gì không?”

Hạ Trú cười khẩy: “Cũng may có tên phá gia chi tử là anh ra tay trượng nghĩa.”

Thai Nghiệp Phàm khinh thường: “Nếu không vì cô từng cứu bố tôi, cô nghĩ tôi thích lo chuyện bao đồng à? Mau đi đi.”

Một màn hung hăng chực đánh nhau đã được Thai Nghiệp Phàm hóa giải như thế, lấy đơn giản chế ngự thô bạo, lấy mạnh chèn lại mạnh.

Sau khi mấy người họ rời khỏi đó, anh Hùng ngồi phịch xuống sô pha, tức đến run người. Tóc vàng vội vàng giúp hắn băng bó vết thương, vừa làm vừa nói: “Cũng may đầu ngón tay chưa đứt.”

Anh Hùng đang định chửi thề thì có một người ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Là cô gái bạn này nhảy múa trên sân khấu, lớp mạng che mặt vẫn chưa được tháo xuống: “Vết thương thế nào rồi?”

Anh Hùng nói ngay: “Vết thương ngoài da, một con ranh thì có thể khỏe cỡ nào chứ?”

Nhưng cô gái bỗng bật cười: “Con ranh? Đầu ngón tay của anh giữ được là vì cô ta vốn không định chặt đứt. Anh nghĩ, Tướng gia của Thương Lăng muốn lấy đầu ngón tay của một ai đó là chuyện khó lắm sao?”

Anh Hùng nghe xong bàng hoàng: “Cái... cái gì? Cô nói con nhóc vừa này là... là Tướng gia?”

“Phải đó.” Cô gái dựa người ra sau ghế: “Quả nhiên là người đã từng đi theo Đàm Diệu Minh, khí thế hung hãn trên người không thể che giấu được.”

Anh Hùng vuốt mồ hôi trán.

“Kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra vừa này cho tôi nghe một lượt.” Cô gái nói: “Nhất là từng cử chỉ động tác của cô ta, không được sót một chi tiết nào.”

~Hết chương 190~

Spoil: “Sao em thấy anh Lục chẳng giống tới chi viện gì cả, giống tới bắt gian hơn đấy.”

“Kẻ nào dám ‘gian’ em? Chán sống rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Lục Đông Thâm, anh quá đáng rồi đó (2305 chữ)

Anh mà cứ quàn hết thứ này tới thứ kia, em sẽ không chịu nổi anh đâu đấy.

Sau khi tạm biệt Trần Du cùng mọi người, Hạ Trú ra khỏi quán bar, đi về phía chỗ đỗ xe mé phía Tây của con đường quốc lộ, vừa rẽ đã nhìn thấy Lục Đông Thâm. Anh đứng dựa vào cửa xe hút thuốc, chiếc sơ mi màu xám nhạt không được thắt cà vạt, nhìn dưới trời đêm trông lại càng sạch sẽ. Đằng sau

còn có một chiếc xe khác đang đỗ, có lẽ là xe của công ty, tự anh lái đến đây.

Người tài xế đang đứng hút thuốc ngay gần đó.

Thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, ném vào trong thùng rác ở bên cạnh, sau đó đút hai tay vào túi quần, đứng đợi cô dưới bóng đêm.

Chẳng hiểu vì sao, Hạ Trú lại thấy hân hoan trong lòng.

Có lẽ khi ở trong quán bar đã phải đối diện với “dung nhan” của anh Hùng trong một khoảng thời gian quá dài, sau khi gặp lại Lục Đông Thâm, cô cảm thấy anh như người trên trời, hành xử dịu dàng tao nhã, nhìn đâu cũng thấy thoải mái, đúng thật là không có so sánh sẽ không có đau thương.

Cũng có lẽ vì sự xuất hiện của anh vào giây phút này. Dưới trời đêm, sau lưng anh là ánh đèn đường rực rỡ và cả con đường dài được ánh đèn nhuộm màu sáng trưng. Đi qua đi lại là bóng người và bóng xe cộ tấp nập, vậy mà anh vẫn đứng yên tĩnh giữa tất thảy, khiến cô nghĩ tới một cụm từ: Đợi trời đập đất.

Cô rảo nhanh bước chân tiến lên chủ động ôm chặt anh, ngẩng đầu nở nụ cười khéo léo: “Chẳng phải anh Lục bận đến độ còn không có thời gian trả lời Wechat sao? Sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây?”

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo của cô, một tay vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cô: “Nghe nói người nào đó ở trong kia đã sắp động dao với người ta rồi, anh còn không đến sao được? Một khi thật sự thấy máu, rồi cũng phải có người dọn dẹp cục diện rồi rầm.”

Hạ Trú càng cười vui vẻ hơn: “Chỉ viện mà lại đứng đợi ngoài cửa quán bar à?”

“Nghe nói cô gái của anh vẫn xử lý được.”

Hạ Trú nói: “Em nhìn anh Lục đây sao không giống tới chi viện chút nào vậy, giống tới bắt gian hơn.”

Lục Đông Thâm cười, giơ tay búng một cái lên trán cô: “Ai dám gian em? Chán sống rồi.”

Hạ Trú càng ôm anh chặt hơn: “Đông Thâm à Đông Thâm, anh tốt thật đấy.” Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên người tài xế đứng ngay gần đó. Cô nheo mắt lại: Lão Từ đáng chết, bằng mặt không bằng lòng hả, biết mách lẻo lắm đấy. Ở đầu kia, đúng lúc lão Từ chuẩn bị hút hơi thuốc cuối cùng, bất thành linh đối mặt với ánh mắt của Hạ Trú, anh ta sợ hãi run rẩy làm rớt luôn đầu lọc. Có lẽ biết mình đuối lý, anh ta vội vàng cười trừ, nhặt đầu lọc vứt vào trong thùng rác rồi tiến tới.

Lục Đông Thâm lệnh cho lão Từ lái xe của công ty trở về. Trước khi đi, lão Từ lại ân cần hỏi han: “Cô Hạ có cần trà giải rượu gì đó không? Nếu cần thì tôi sẽ đi mua cho cô.”

“Hình như anh Từ có vẻ rất sợ em.” Sau khi ngồi lên xe, thắt dây an toàn cẩn thận cho cô xong, Lục Đông Thâm nói một câu.

Hạ Trú dương dương tự đắc: “Dĩ nhiên, em là phái nữ nhưng đâu có chịu thua phái nam.”

“Có thể khiến một người xuất thân từ lính đặc chủng, lại còn là cao thủ Taekwondo đai đen như anh ấy tỏ ra cung kính khép nép trước mặt em, em cũng lợi hại đấy.” Lục Đông Thâm cười nói.

Hạ Trú suýt chút nữa thì sặc luôn nước bọt của chính mình. Cô lẽ lười, ông trời ơi, lão Từ đó ghé góm đến mức ấy sao. Chẳng trách chi cần có mặt anh ta, Lục Đông Thâm đều không cần dẫn theo vệ sỹ. Nếu thật sự đầu tay đôi, cô cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Chiếc xe đi thẳng một mạch, rất từ từ chậm rãi, phía trước là cả dãy đèn xe đỏ rực.

“Sau này không được tới quán bar nữa. Còn nữa, ngoài những lúc ở bên cạnh anh ra, bất kỳ lúc nào cũng không được phép uống rượu.” Lục Đông Thâm vững vàng điều khiển vô lăng, ngữ khí tuy nhẹ nhàng nhưng những lời nói ra lại mang tính đả kích cực mạnh với Hạ Trú.

Hạ Trú xù lông lên: “Lục Đông Thâm, anh quá đáng rồi đấy!”

“Anh là người đàn ông của em, đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với em cũng không hề quá đáng.” Lục Đông Thâm từ tốn đáp lại.

“Em uống rượu đâu có làm hỏng chuyện, vả lại, tửu lượng của em thế nào anh không biết sao? Số người có thể khiến em ngã gục hiếm có vô cùng.” Hạ Trú cực lực tranh cãi.

“Đúng là em không làm hỏng chuyện, nhưng rước thêm phiền phức, nhất là vì phụ nữ, trò anh hùng nào em cũng làm hết rồi.”

Hạ Trú nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của anh: “Câu này nói chẳng có lương tâm chút nào. Trần Du yêu anh không được, đau lòng quá đi giải sầu. Cô ta bị người ta chọc ghẹo ngay trước mặt em, anh bảo em có thể không lo không?”

“Em chịu đến ngồi nói chuyện theo lời hẹn, chuyện này ở trong mắt anh đã đủ hoang đường rồi.” Lục Đông Thâm thân nhiên tiếp lời: “Hon nữa, trong quán bar lúc nào cũng có bảo vệ, em đơn thương độc mã dùng dao với đối phương, lỡ phải chịu thiệt thì sao?”

Thái độ anh tuy ôn hòa nhưng ngữ khí sắc lẹm, câu nào câu ấy sắc như dao vậy. Đổi lại là người đàn ông khác, Hạ Trú đã sớm buông một câu: Shit, anh

là cái thà gì mà dám ăn nói với bà cô đây bằng giọng đó? Nhưng đối mặt với Lục Đông Thâm, cô không dám ngông nghênh như vậy. Một là, người đàn ông này thật sự có bản lĩnh dùng sức mạnh cơ thể để nói cho cô biết khả năng của anh. Hai là cô cảm thấy, những câu này bật ra khỏi miệng anh, rót vào tai cô đều trở thành những lời ngọt ngào.

Cô chủ động sát lại gần anh, nịnh nọt: “Ai bảo em sẽ chịu thiệt thòi chứ, chẳng phải vẫn còn Thâm ca đây bảo vệ tiểu nhân sao?”

“Ừm, miệng ngọt lắm” Lục Đông Thâm giơ một tay ra véo má cô, cười nói: “Gọi thêm tiếng nữa đi, dùng ngữ khí em nói trong Wechat đấy.”

Hạ Trú là loại người nào chứ? Tạm thời không thể dùng từ “gió chiều nào che chiều ấy” để hình dung cô, nhưng chí ít cũng là “kẻ thức thời”. Có lúc nếu không dính vào những chuyện trắng đen thì phi nghiêm trọng, cô sẽ trườn qua trườn lại như cá trạch, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, cô là rành nhất.

Thế là, cô cất giọng ngọt ngào, bệt âm ra gọi một tiếng: “Thâm ca...”

Lục Đông Thâm rất thích thú, đầu mày dẫn ra thoải mái.

Thấy anh hình như dễ thương lượng hơn, Hạ Trú giơ tay lên, dùng ngón trỏ và ngón cái vờ vẽ góc áo của anh, nhẹ nhàng đưa đưa mấy cái: “Vây ban nãy anh nói...”

“Những gì không nên cho phép vẫn không cho phép.”

Hạ Trú chịu thiệt, nghiêng rằng: “Lục Đông Thâm, anh là đồ lừa đảo!”

“Anh lừa em cái gì?” Lục Đông Thâm trêu đùa cùng cô.

“Lừa cơ thể của em, trái tim của em!”

Lục Đông Thâm khẽ đánh tay lái, chiếc xe rẽ ngoặt, anh nhìn thẳng về phía trước mỉm cười: “Kể cũng phải, thế nên, tối nay về nhà với anh, tiếp tục để anh lừa.”

“Em không đi!” Hạ Trú rút tay về, dựa vào ghế lái phụ: “Em muốn về nhà.”

“Tối nhà em cũng được.” Lục Đông Thâm nói.

“Lục Đông Thâm” Hạ Trú nhủ mảy: “Anh mà cứ quân hết thứ này tới thứ kia, em sẽ không chịu nổi anh đâu đấy.”

“Thế sao?” Anh cười thâm, kéo tay cô qua, ghì lên vị trí khóa quần của anh: “Anh cũng chịu không nổi rồi.”

Hạ Trú ngây người ra giây lát, rồi ngay sau đó đỏ bừng mặt.

Ngày hôm sau, hai người cùng nhau đi tới công ty, về điểm này, Lục Đông Thâm không hề có chút kiêng dè nào.

Thang máy nhân viên tới trước, anh bèn cùng Hạ Trú đi vào thang máy, phía sau các nhân viên đi làm bắt đầu ủa vào theo. Sau khi thấy anh, họ lần lượt cung kính chào hỏi, sau đó nhìn thấy Hạ Trú đứng bên cạnh Lục Đông Thâm, ánh mắt bèn có thêm vài phần mờ ám.

Hạ Trú không đứng quá sát anh, cũng không nắm tay anh nhưng vẫn cảm thấy cô và anh quá trắng trợn táo bạo. Những ai đã gặp anh hôm qua, nếu hôm nay vẫn nhìn thấy anh thì có thể dễ dàng phát hiện ra anh không thay áo sơ mi, lại còn đi ra đi vào cùng cô, nói trắng ra thì mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Cô ngước mắt lên lên lên quan sát anh. Anh nhìn thẳng về phía trước, một nửa khuôn mặt sắc như kiếm, đẹp trai đến độ khiến cô sung sướng trong lòng. Cô không kìm được lòng mình, lấy ngón út nhẹ nhàng vạch vạch lên lòng bàn tay anh. Một giây sau, bàn tay cô được anh nắm chặt. Trái tim lâng lâng như có sóng biển cuốn qua, nhiệt độ lòng bàn tay anh ấm áp truyền từ tay cô vào tận trong tim.

Sau đó từ tận đáy lòng có một giọng nói đang hân hoan nói với cô rằng: Người đàn ông này là của mày. Người đàn ông được bao người chú ý, khiến các cô gái khác nhưng nhớ khôn nguôi này là của mày.

Cảm giác này kỳ diệu cực kỳ, rất xa lạ nhưng lại vô cùng đáng mong đợi. Giống như có một món báu vật quý giá cô chưa bao giờ có được, nay bỗng cầm được trên tay, người khác muốn lấy cũng chẳng được.

Khi cô sắp đi ra khỏi thang máy, Lục Đông Thâm bèn nói với cô: “Tối nay đợi anh về ăn cơm, còn nữa, khăn trang chọn thảm trong nhà đi.”

Câu nói này vừa dứt, cô lập tức nghe thấy những tiếng xuyết xoa vang lên xung quanh. Vành tai cô nóng rần lên, ngay cả tiếp lời cũng không biết nói sao nữa. Cô ậm ờ mấy tiếng rồi vội vã đi ra khỏi thang máy. Tới khi cửa thang máy đóng lại, mấy đồng nghiệp ra cùng bèn mỉm cười hỏi cô: Khi nào thì định tổ chức đấy? Chúng tôi nhất định phải được tham gia đám cưới đấy nhé.

Hạ Trú hắng giọng nói: Cái gì với cái gì chứ, mau đi làm việc đi.

Sau khi đám người tản ra, cô mới bắt chợt nhớ ra tối nay mình còn có việc. Tới qua chỉ mãi triền miên, ban nãy lại mãi xấu hổ cô quên bằng mất chuyện chính rồi. Thôi, lát nữa nhắn cho Lục Đông Thâm qua Wechat vậy.

~Hết chương 191~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Ở cạnh ai học thói của người đó (2225 chữ)

Tối qua Thai Nghiệp Phàm đưa cô về nhà, không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Cuộc hẹn gặp mặt với Thương Xuyên được chọn vào buổi tối.

Nghe nói hôm nay là một phân đoạn quan trọng nhất, thế nên Hạ Trú cũng không gấp gáp, đành đợi cậu ta đóng xong rồi hẹn nói chuyện.

Bận rộn tới tận gần cuối chiều cô mới nhìn thấy Trần Du tới công ty.

Sắc mặt cô ta trông không ổn cho lắm, rất nhợt nhạt. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, cô ta cũng không chào hỏi mà cúi đầu đi thẳng về văn phòng của mình. Hạ Trú cũng chỉ trùng hợp bắt gặp cô ta, bèn đi theo suốt cả đường. Cô gõ cửa rồi đi thẳng vào trong, quăng tập tài liệu trong tay cho cô ta: “Việc điều tra mùi hương trong không gian tại các cửa hàng đại lý của thương hiệu H đã có kết quả rồi, 90% khách hàng bày tỏ hài lòng với mùi hương ngửi thấy mỗi khi đi vào trong cửa hàng.”

“Ồ.” Trần Du uể oải đón lấy tập tài liệu.

Hạ Trú khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô ta về đầy hứng thú. Thấy cô mãi không chịu đi ra, Trần Du ngẩng đầu lên hỏi: “Còn chuyện gì cần dặn dò sao?”

Hạ Trú đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, thái độ rất cố tình. Đến nỗi Trần Du cảm thấy khắp người không thoải mái: “Nhìn gì vậy?”

“Không giống cô chút nào.”

Trần Du giật nảy mình: “Cái gì không giống tôi?”

“Cô căng thẳng gì chứ?” Hạ Trú cười nửa đùa nửa thật: “Ý của tôi là, nếu bình thường cô mà biết khách hàng có tỷ lệ hài lòng cao như thế nhất định sẽ dương oai giễu võ với tôi. Dẫu sao thì việc quản lý mùi hương trong không gian tại các cửa hàng đại lý của thương hiệu H vẫn do cô chịu trách nhiệm chính. Sao hôm nay lại hờ hững trước lợi danh thế? Vẫn chưa tỉnh rượu à?”

“Đâu có, chẳng phải tôi chưa kịp phản ứng lại sao?” Trần Du cầm lại tập tài liệu, lật xem một lượt rồi nói: “Bây giờ tôi có được thành tích này rồi, cô có còn xem thường tôi nữa không?”

Hạ Trú nghe rồi cười, nói trúng tim đen: “Tối qua Thai Nghiệp Phàm đưa cô về nhà, không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Nơi ở của Trần Du và nhà của cô người phía Nam kẻ phía Bắc, ngược lại nhà cô ta lại cùng một hướng với Thai Nghiệp Phàm. Thế nên tối qua Thai Nghiệp Phàm cũng coi như đã khải hiệp được một lần, chủ động lên tiếng nói sẽ đưa Trần Du về nhà. Lúc đó vì chuyện xảy ra trong quán bar, Trần Du sợ đến nỗi chân run lẩy bẩy, dĩ nhiên đầu óc cũng trong trạng thái chập mạch, thế nên đã đi theo anh ta.

Trần Du vừa nghe xong, lập tức đứng bật dậy: “Cô đừng ăn nói hàm hồ!”

“Ồ hay, tôi còn chưa nói là chuyện gì mà, sao cô phản ứng dữ dội thế hả?” Hạ Trú cười đều.

Trần Du nhìn cô chăm chăm một lúc lâu rồi ngồi xuống, gấp tập tài liệu lại: “Người làm sếp cứ thích chơi nhân viên, thú vị lắm sao?”

“Sếp thích chơi nhân viên thì không có gì thú vị.” Hạ Trú chậm rãi từ tốn phản kích: “Sếp thích đùa cợt với nhân viên mới thú vị.”

Trần Du nghe xong, ngược lại nhìn cô một cách nghiêm túc: “Tôi cực kỳ tò mò một chuyện.”

Hạ Trú nhướn mày.

“Giữa đàn ông và phụ nữ, cô thích người phía trước hay thích người phía sau hơn?”

Hạ Trú phì cười, nói một câu: “Bồn gia nam nữ đều chơi được tuốt.”

Khi gần ra khỏi cửa văn phòng, Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta rồi bất thành linh hỏi một câu: “Cô thật sự không sao chứ?”

Trần Du chống cằm, chậm rãi nói: “Cô cứ không ưa tôi đi. Dẫu sao tôi qua chúng ta cũng đã có trải nghiệm sát cánh chiến đấu, cũng coi như đã cùng chung hoạn nạn phải không. Cô có cần phải mong tôi xảy ra chuyện gì đến thế không?”

Hạ Trú cũng không tiếp tục truy hỏi nữa: “À đúng rồi, khăn trương nộp cho tôi báo cáo chi tiết về mùi hương của loại nước hoa bản giới hạn khu vực Trung Hoa của thương hiệu H.” Cô nhìn giờ rồi bổ sung thêm một câu: “Trước giờ tan làm đi.”

Trần Du tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Dội cửa phòng đóng lại rồi, cô ta mới chửi thầm một câu: “Đúng là theo người nào học thói của người ấy!”

Địa điểm hẹn gặp Thương Xuyên cuối cùng được thống nhất tại phủ Thân vương.

Đối với Hạ Trú mà nói, cô vừa hay nhân cơ hội này tới xem mảnh đất đã được Lục Đông Thâm giành về. Quan trọng hơn là, chuyện phu nhân của Thái Quốc Cường gặp ma càng về sau cô càng thấy kỳ lạ. Nếu Thái phu nhân lúc đó bắt gặp Thương Xuyên, thì mục đích hù dọa bà ta của Thương Xuyên là gì?

Nhưng nếu không phải là Thương Xuyên thì người đằng sau lại là ai? Lúc đó khi hai nhà Lục, Thái cùng với lãnh đạo địa phương tới khảo sát, đúng lúc lại xảy ra vụ ma quỷ. Chuyện này trông có vẻ ngẫu nhiên, nhưng sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống một âm mưu đã được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Hạ Trú không dám suy nghĩ sâu hơn. Cô tình nguyện cho rằng người Thái phu nhân nhìn thấy là Thương Xuyên. Nếu không phải là Thương Xuyên, thì xét từ góc độ người được lợi cuối cùng, thì người một tay lên kế hoạch chuyện này rất có thể chính là Lục Đông Thâm.

Đối với Tharon Xuyên mà nói, phủ Thân Vương hẻo lánh yên tĩnh, là nơi thích hợp để nói chuyện nhất. Kiểu thần tượng top đầu như cậu ta, bắt luận xuất hiện ở nơi nào trong khu trung tâm thành phố cũng sẽ khiến mọi người chú ý.

Tám giờ tối, Hạ Trú đã lái xe tới phủ Thân vương.

Trước lúc đó, cô đã thông báo với Lục Đông Thâm tối nay có việc đột xuất không thể ăn tối chung. Lục Đông Thâm tuy không hỏi nhiều nhưng ý tứ vẫn muốn để lão Từ đi theo. Hạ Trú khéo léo từ chối, đồng thời nói thẳng với Lục Đông Thâm cô định gặp mặt Thương Xuyên, tránh để đôi bên có hiểu lầm. Địa điểm gặp mặt cụ thể cô không nhắc đến, vì một khi đề cập tới phủ Thân vương, Lục Đông Thâm sẽ dễ dàng đoán ra được cô nhắm vào chuyện ma quỷ.

Vì chuyện này, Lục Đông Thâm có chút không vui. Tuy rằng trước mắt Thương Xuyên vẫn là người đại diện quan trọng của Skyline, nhưng hai lần trước sau gây chuyện của cậu ta đã khiến anh bất mãn. Hạ Trú thở dài nói: “Cậu ấy chỉ canh cánh trong lòng chuyện Tà Thời mất tích, cũng nhận định em là hung thủ. Em muốn kể lại toàn bộ chuyện lúc đó bọn em gặp nguy hiểm cho cậu ấy biết rõ.”

Lục Đông Thâm hiểu Hạ Trú, cũng biết rõ tính khí của cô nên đã đồng ý.

Trên đường đến phủ Thân vương, cô nhận được điện thoại của Nhiều Tôn.

Cũng không có chuyện gì quá gấp. Anh ấy chỉ hỏi cô sáng mai liệu có thời gian không. Bố anh ấy xuất viện, hy vọng cô có thể có mặt, dọc đường có thể trò chuyện cùng ông. Hạ Trú gật đầu anh ấy: “Nếu anh nói ngày mai anh không có mặt, tôi sẽ có thời gian.”

Nhiều Tôn bực dọc nói: “Ngày mai anh họp cả một ngày, làm gì có thời gian gặp mặt em để mà em tức anh?”

Hạ Trú nói: “Được, vậy tôi đến, nhưng nếu để tôi nhìn thấy anh, tôi sẽ bỏ đi ngay đấy.”

Nhiều Tôn tức đến nghiêng răng kèn kẹt: “Hạ Trú, em tưởng bây giờ em có Lục Đông Thâm rồi thì kẻ cao gối ngai à? Rồi sẽ có một ngày anh giẫm hấn xuống dưới chân, bắt em bò tới cầu xin anh!”

Hạ Trú đè nén cơn giận nói: “Bao năm nay tôi vẫn luôn trốn tránh, ngoài trốn tránh anh ra còn trốn tránh chuyện gì chắc anh biết rõ. Tôi và anh không thể ở cạnh nhau, trước kia không thể, bây giờ càng không thể. Anh bảo tôi cầu xin anh? Nhiều Tôn, bây giờ là anh đang xin tôi.”

Đầu kia, Nhiều Tôn trầm mặc, hơi thở có phần gấp gáp.

“Có chuyện này tôi phải hỏi anh.” Hạ Trú đi vào trọng điểm: “Trước khi mảnh đất phủ Thân vương được đấu thầu, hai nhà Lục, Thái đã từng cùng lãnh đạo địa phương tới tận nơi khảo sát, vì sao anh không tới?”

Đầu kia cười khẩy: “Tiểu gia đây còn phải đi theo trình tự đó sao? Anh và bên đó có quan hệ gì? Chẳng qua chỉ là nói một tiếng. Nếu không vì Lục Đông Thâm dùng thủ đoạn quá bỉ ổi, mảnh đất đó chính là của tiểu gia đây!”

Hạ Trú không nói gì nữa.

Qua một lúc khá lâu, Nhiều Tôn mới thở dài nói: “Trong chuyện này còn có một nguyên nhân khác, hôm đó sức khỏe bố anh không được tốt, thế nên anh không tới công ty.”

Hạ Trú hiểu Nhiều Tôn, bình thường hống hách nhưng tuyệt đối là một người con có hiếu.

Những lời dư thừa không cần nói nhiều thêm nữa, sau khi ngắt máy, Hạ Trú đã nghĩ, nhìn kiểu gì cũng không thấy Nhiều Tôn giống người sẽ thuê ai đó già mà già quý.

Phủ Thân vương về đêm có thêm vẻ đoan trang, trầm tĩnh, yên bình và lánh xa thế sự của một gia đình đài các.

Vài con đường xung quanh khu vực này đều đã được dán logo của Skyline. Các tòa kiến trúc cũ đang trong quá trình tiến hành tu sửa. Đoạn đường này vì lời đồn phủ Thân vương có ma mà trở nên hoang vu hiu quạnh. Nhưng trong mắt các doanh nhân, nó vẫn là một miếng thịt mỡ. Chỉ cần cải tạo lại theo xu thế đường du lịch, chắc chắn sẽ có thể cứu sống khu vực kinh tế và tài chính ở đây, khi đó lợi ích thu về nghĩ cũng đủ biết.

Phủ Thân vương sẽ được tiến hành sửa chữa khai thác trên nền tảng lưu giữ các kiến trúc còn nguyên vẹn. Giá trị sử dụng cụ thể của nó Hạ Trú không được biết, nhưng dám chắc không bao giờ được phong kín lại. Khả năng lớn nhất, nó sẽ được mở cửa cho khách du lịch giống như Cung vương phủ của Hòa Thân.

Ở trong đế quốc thương nghiệp của Lục Đông Thâm, bản đồ kế hoạch của mảnh đất này ra sao cô chưa biết rõ, thậm chí còn không rõ rốt cuộc vị trí của nó trong lòng anh quan trọng đến mức nào. Hay, nó chỉ là hòn đá ngáng đường việc tiến thân vào thị trường Trung Quốc của các sản nghiệp dưới quyền quản lý của Lục Môn...

~Hết chương 192~

***Spoil: “Đàn em của anh vừa mới điều tra ra được, người dùng khăn tay dọa dẫm em chính là Thương Xuyên. Cậu ta đã đánh mất lý trí rồi, quá nguy hiểm!”**

“Em nghi ngờ người động chân động tay trên Giang sơn đồ, người ở trong quán bar và người xuất hiện trong phủ Thân vương đều là một người.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Đột ngột gió lạnh (2084 chữ)

Đêm mùa hạ nóng nực oi ả, cô bỗng cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từng cơn. Nhất là sau gáy, giống như có người đang hà hơi vào gáy cô vậy.

Trên những con đường dẫn vào phủ Thân vương vẫn có người đang làm việc. Ở thành phố Bắc Kinh này, nghề xây dựng gần như luân phiên kéo dài suốt 24 tiếng đồng hồ, nếu không sao những căn nhà chọc trời có thể đập đất đứng lên nhanh như vậy? Có chiếc xe bồn chở xi măng đi ngang qua. Người tài xế thò đầu ra ngoài nói với cô: Nơi này đang thi công, không thể vào được.

Hạ Trú ậm ờ đáp lời.

Phủ Thân vương vẫn chưa được động vào, có lẽ nó được xếp sau cùng. Ngang qua bùn sinh lầy lội, tiến vào phủ Thân vương là một thế giới yên tĩnh hoàn toàn khác.

Nước suối vẫn róc rách chảy, cây lá vẫn xào xạc rung, rường hoa xà chạm, hành lang dài tối tăm yên ắng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, chẳng hiểu sao Hạ Trú lại rùng mình. Cô luôn cảm thấy cả đệ phủ này thật sự rất có sức sống, giống như có người ở lại đây, bất kỳ lúc nào chủ nhân của nơi này cũng có thể bước ra từ trong trạch viện sâu hun hút.

Thương Xuyên vẫn chưa đến.

Hạ Trú đi đi lại lại trên hành lang, kiểm tra quan sát lần lượt từng căn phòng. Lần trước cô tới vội vàng rồi lại ra đi vội vã, chưa tỉ mỉ ngắm nghía được đệ phủ này, bây giờ đi xuống mới cảm thấy nó thật sự to lớn đến khó tin, diện tích phải to gấp đôi Cung vương phủ. Bây giờ có thể thấy đoàn làm phim “Phủ Sinh” quả thật đã dốc hết vốn liếng, đích thực đã tiến hành so sánh lần lượt và dựng lại kiến trúc theo đúng bản gốc. Đến khi phim đóng máy, khu kiến trúc giả kia quả thật đáng tiếc.

Ở trên sân khấu kịch, cờ bay phấp phới, đứng trong gió nhìn cảnh này đúng là quái đản. Hạ Trú quan sát kỹ càng, nhìn kiểu gì cũng thấy nó giống cờ gọi hồn.

Hạ Trú đứng bên dưới sân khấu một lúc rất lâu, cuối cùng cũng nhìn ra chỗ nào bất thường rồi.

Nếu nói kiến trúc được dựng lên tại phim trường ở Hoài Nhu giống y hệt với bản gốc thì cũng không hoàn toàn đúng đắn. Cùng một sân khấu kịch như vậy, nhưng độ cao lại không giống nhau. Sân khấu kịch ở phủ Thân vương cao hơn không ít. Thường thì các sân khấu chỉ cao cùng lắm ba đến bốn mét, nếu tỉ mỉ hơn thì có thể cao đến khoảng sáu mét. Nhưng đo bằng mắt thường, độ cao của sân khấu kịch ở phủ Thân vương phải lên đến tám, chín mét,

phải cao ngang ba tầng lầu. Còn sân khấu kịch ở phim trường Hoài Nhu tuy cao, nhưng cũng không cao đến vậy, có lẽ họ suy nghĩ tới vấn đề an toàn của diễn viên.

Hạ Trú không hiểu.

Chủ nhân gốc của đệ phụ này có sở thích gì? Sao lại làm một đài sân khấu cao như vậy? Làm sao mà xem kịch được? Lần trước cô hoàn toàn không chú ý tới điểm này.

Cô nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên lầu cao đối diện và lập tức hiểu ra.

Các tiêu thư cổ đại đều là cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, bình thường các hoạt động giết thời gian đã ít lại càng thêm ít. Xem kịch trở thành thú vui khiến họ say mê không dứt. Nhưng ở thời cổ đại, các đào kép hầu như đều là nam giới, cho dù là vai chính hoa đán cũng đều do nam cải trang thành nữ để đóng. Tất cả các lão gia của các phủ đệ đều cảm đoán các nữ nhân trong phủ mình trực tiếp chạm mặt với đào kép. Họ toàn phải quan sát qua lầu cao. Đây cũng chính là nguyên nhân đài sân khấu được làm cao hẳn lên.

Hạ Trú khẽ buông một tiếng thở dài. Cũng may cô không sinh ra ở thời đại ấy, nếu không ắt sẽ châm một mồi lửa cho nhà cửa cháy rụi mới vừa lòng.

Phu nhân của Thai Quốc Cường đã nói gặp ma ở đây.

Cô cất bước đi lên, xuyên ra phía sau cánh gà.

Cánh gà cũ kỹ, so với phía trước mặt lại càng yên tĩnh hơn. Cho dù bước chân có khẽ khàng cỡ nào, tai vẫn bắt được những âm thanh vọng lại. Thình thịch, thình thịch, Hạ Trú giật nảy mình, lắng nghe kỹ để phân biệt mới nhận ra đó là tiếng đập của trái tim mình.

Chiếc tủ kịch được làm từ loại gỗ thượng hạng. Chỉ có điều, cứ ngỡ rằng năm tháng đổi dời, thứ hồng hộc đã hồng hộc, thứ bầm bụi đã bầm bụi, vậy mà bên trong vẫn còn trang phục kịch, từ vai phụ đến hoa đán đều rất đầy đủ.

Có cả trang phục của Hạng Vũ.

“Bá vương biệt Cơ” là một màn kịch kinh điển, thế nên có vai của Hạng Vũ cũng là chuyện rất bình thường, chắc cũng tiện cho Thương Xuyên lên sân khấu này giả ma giả quỷ.

Các vai diễn khác cũng bắt nguồn từ những vở hí kịch mà mọi người đã nghe đến quen tai, nhưng...

Ánh mắt Hạ Trú dừng lại trên một bộ trang phục, loại áo dài trắng bằng lụa, cổ chéo tay rộng, bên trên có thêu hình hạc bay màu xanh lam, nét thêu sinh động y như thật. Cô tháo nó xuống từ móc treo, chất vải rất thật, cảm giác khi sờ vào rất mượt. Cô sờ lên vạt áo, trái tim chợt rung lên.

Không bầm bụi.

Còn có một mùi hương rất thanh rất nhẹ phảng phất trong không khí. Khi tỉ mỉ phân biệt thì mùi hương lại có vẻ biến mất.

Mùi hương quá yếu.

Nếu là người khác, cùng lắm họ cũng chủ ngữ thấy mùi bụi bặm ở phía sau sân khấu, có trách thì trách mũi cô quá nhạy bén. Chỉ có điều, mùi hương này rất khó nắm bắt.

Cô cảm thấy giống mùi cơ thể hơn, hơn nữa, còn là mùi cơ thể thời cổ đại.

Người cổ đại rất giỏi về mùi hương, nhất là người Trung Quốc cổ. Họ thậm chí còn đạt được tới mức độ đỉnh cao trong sử dụng mùi hương, không có chỗ nào thoát khỏi mùi hương. Người cổ đại chế tạo mùi hương rất coi trọng nguyên liệu thuần túy, hơn nữa công nghệ chế tạo quan trọng thời gian. Chủ yếu gồm các công đoạn: Chưng, nấu, sấy, phơi... Thế nên mùi hương rất thuần khiết và ổn định.

Công nghệ chế tạo hương ngày nay đã được nâng lên một tầm mới. Dù các loại máy móc tiên tiến nâng cao hiệu suất trong công việc chế tạo hương. Nhưng cũng vì vậy mà đã đánh mất sự thuần túy trong công nghệ thủ công.

Thế nên, đối với Hạ Trú mà nói, việc phân biệt không tốn quá nhiều công sức.

Thay đổi mùi hương cơ thể không phải chuyện gì khó khăn. Một thời gian dài bầu bạn với mùi hương, mùi trên cơ thể tự nhiên cũng sẽ nảy sinh sự biến hóa. Đương nhiên, điểm này chỉ có mùi hương cổ mới làm được, như các loại nước hoa hiện đại thời nay rất khó đạt tới trình độ này. Tinh dầu đúng là ít nhiều cũng chức năng thay đổi mùi hương cơ thể, nhưng không thể dùng sử dụng. Một khi dùng sử dụng, mùi hương nguyên gốc của da thịt sẽ một lần nữa phủ lấp.

Trong lúc Hạ Trú đang băn khoăn suy nghĩ thì loáng thoáng nghe thấy một tiếng thở dài.

Buồn bã, xuất phát từ một người con gái.

“Ài?” Hạ Trú cảnh giác, rào bước đuổi theo ra ngoài.

Một cái bóng trắng thoát ần thoát hiện, ở một góc ngoặt gần đó. Cô vội vàng đuổi theo. Cái bóng đó mờ mờ ảo ảo, xuyên qua bảy tám chuỗi hành lang. Ánh sáng nơi phủ đệ không tốt, trong bóng tối, trông nó như thật như giả.

Cô đuổi theo sát sao, tới tận khi ra khỏi phạm vi sân khấu, đuổi tới tận đình viện.

Không còn bóng ai.

Giống như nó bỗng dưng biến mất, hoặc chưa từng xuất hiện.

Hạ Trú đứng đờ ra tại chỗ.

Đêm mùa hạ nóng nực oi ả, cô bỗng cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từng cơn. Nhất là sau gáy, giống như có người đang hà hơi vào gáy cô vậy.

Cô quay phắt đầu lại.

Đằng sau không một bóng người.

Cô bất thành linh nhớ tới một lời nói mà các cụ ở Thương Lăng từng dạy: Lạnh gáy là ma đang quần quanh.

Gặp ma?

Cô không tin.

Nhưng tận đáy lòng có một cảm giác càng lúc càng rõ nét, cũng tiện thể khiến cô nghĩ tới cảm giác khi nhìn thấy cô gái đó trong quán bar, giống y hệt!

Cô cảm thấy, cô gái đó, rất giống chính mình!

Suy nghĩ này vừa lướt qua, cô đã không khỏi rung mình. Ngay sau đó tiếng chuông di động kêu vang làm cô giật bắn.

Lại là Nhiều Tôn.

Hạ Trú tức đến nghiêng răng kèn kẹt: “Tôn thiếu gia, anh rảnh lắm sao? Gọi hết cuộc này đến cuộc khác!”

“Hạ Hạ.” Khẩu khí của Nhiều Tôn có vẻ rất nghiêm túc: “Còn nhớ chiếc khăn tay lần trước em nhận được không? Em nói là giống với chiếc khăn của Tả Thời ấy.”

Hạ Trú sững người, buột miệng: “Sao vậy?”

“Đàn em của anh vừa điều tra được, người dùng khăn tay hù dọa em chính là Thương Xuyên!” Giọng Nhiều Tôn hạ xuống rất thấp: “Em nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiếp xúc với Thương Xuyên nữa, cậu ta đã đánh mất lý trí rồi, quá nguy hiểm.”

“Cái gì?” Trái tim Hạ Trú thất lại, kể từ lúc đó Thương Xuyên đã không còn tin tưởng cô rồi sao?

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi qua. Cơn gió này nào có giống cơn gió trong đêm mùa hạ? Càng giống như một cơn gió từ dưới đáy giếng vọng lên hơn.

Hôm nay cô hẹn Thương Xuyên gặp mặt.

Nếu trước sau những lần đó đều do Thương Xuyên gây chuyện, vậy thì tối nay... một khi cô nói hết sự thật cho Thương Xuyên, liệu cậu ta có ra tay tàn nhẫn với cô không?

Cô đang mãi nghĩ thì nghe thấy một tiếng kêu điên cuồng.

Nghe phương hướng, là từ sân khấu kịch!

Hạ Trú vội vàng ngắt máy, chạy về phía sân khấu.

Sân khấu bị ánh trắng nhuộm đến trắng nhợt.

Khi Hạ Trú tới kịp thì thì đột ngột thảng thốt.

Thương Xuyên vốn dĩ đã hẹn sẽ gặp mặt cô, lúc này đang ở dưới sân khấu, nằm giữa một vũng máu...

~Hết chương 193~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Em đã giết Thương Xuyên (2011 chữ)

Cái chết của Tà Thờ có liên quan đến em, đúng không?

Thương Xuyên rơi từ trên sân khấu xuống, tử vong tại chỗ.

Với tư cách là người duy nhất có dính líu tới vụ án đồng thời báo án, Hạ Trú bị đưa về Cục cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, phía cảnh sát hỏi đi hỏi lại mục đích cuộc gặp mặt giữa cô và Thương Xuyên. Hạ Trú không trả lời được một chữ nào. Cả người cô căng thẳng, đờ đẫn như gỗ. Người cô đang ở trong Cục cảnh sát, nhưng hồn vía vẫn còn ở nơi phủ Thân vương, trước mắt cô vẫn đang đưa hình ảnh Thương Xuyên đầm đìa máu me.

“Có nhiều địa điểm để gặp mặt như vậy, vì sao hai người lại chọn phủ Thân vương?”

“Cô báo cảnh sát nói rằng cô nghe thấy âm thanh nên mới chạy vội tới đài sân khấu? Trước lúc đó cô đang ở đâu? Cô đang làm gì?”

Giọng nói ấy lọt vào tai Hạ Trú, có tiếng vang vọng lại, dần dần lại hóa thành mơ hồ. Cô nhìn chăm chăm chiếc huy hiệu trên mũ của người cảnh sát đang lấy lời khai, con người không động đậy chút nào. Hình ảnh trong đầu cô vẫn là hành lang dài âm u gấp khúc, bóng hình người con gái đổ thấp thoáng ẩn hiện nơi rường cột trạm trở. Cô bám riết theo suốt dọc đường, từ sân khấu xuống tới đình viện, nếu xuyên qua đình viện sẽ là cửa lớn của phủ đệ...

Trong mơ hồ, cô nghe thấy có tiếng người nào đó lên tiếng: Qua khám nghiệm hiện trường và kết luận cuối cùng của pháp y, đã chắc chắn Thương Xuyên rơi từ trên đài cao xuống là sự cố ngoài ý muốn, đồng thời vì những cọc gỗ bên dưới đài cao nhiều năm không được tu sửa, thế nên khi rơi xuống, phần đầu của nạn nhân Thương Xuyên đập phải cọc tiêu sắc nhọn dẫn đến vết thương trí mạng, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.

“Cô Hạ?”

Mọi hình ảnh trong đầu Hạ Trú đột ngột tan biến. Cô bất tỉnh linh hồn hồn trở lại, đối diện với ánh mắt của đồng chí cảnh sát. Người cảnh sát rất không hài lòng về thái độ của cô, anh ta nhíu mày, gõ gõ lên tập tài liệu: “Đây là báo cáo giám định vừa được gửi tới. Cô Hạ, cô cũng khá may mắn đấy.”

Ánh mắt Hạ Trú dừng lại trên bản báo cáo đó. Rất lâu sau, cô chậm rãi lên tiếng: “Không, đây không phải tai nạn, tuyệt đối không phải.”

“Cô Hạ đang nghĩ tới chuyện gì?”

“Là một âm mưu!” Hạ Trú lầm bầm: “Thương Xuyên bị giết hại, nhất định là bị giết hại! Trong phủ Thân vương ngoài tôi và Thương Xuyên ra còn một người thứ ba nữa, là một người con gái!”

“Cô tận mắt nhìn thấy?”

“Đúng vậy! Có một cô gái, nhất định đang ẩn nấp trong phủ Thân vương, không tránh khỏi có liên quan tới cái chết của Thương Xuyên.”

Người cảnh sát nhìn cô một lúc lâu, nói một câu “Đợi chút” rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Không gian cô ngồi trở nên yên ắng trong khoảnh khắc, dường như chỉ một hơi thở cũng có thể nghe thấy. Trong khoảng thời gian trống này, đầu óc Hạ Trú cứ hiện lên hình ảnh của Thương Xuyên. Sau khi chấn động và bị thương qua đi vì cảnh tượng tại hiện trường vụ án, phản ứng đầu tiên của cô là kiểm tra lại sân khấu một lượt, nhưng không có một ai. Rốt cuộc đó là người nào? Sau khi hại Thương Xuyên có thể biến mất không bóng hình?

Bây giờ, cô độc một mình, chỉ có mình cô, một nỗi đau đớn không lồ như cỏ dại um tùm sinh sôi nảy nở bao trùm mặt đất. Bây giờ cô mới ý thức được, Thương Xuyên không còn nữa. Một Thương Xuyên đã từng lớn lên cùng cô, người vẫn hay chạy theo sau lưng cô khi còn ở trại trẻ mồ côi, không ngừng gọi cô là “chị” đã không còn nữa. Từ nay trên đời này, cô lại mất đi một người thân nữa.

Đau đớn cùng khổ sở như ngựa phi nước đại trong lồng ngực, va chạm khắp nơi. Cô hòng cô tác nghẹn, gần như không thể thở nổi, con cay xè nơi sống mũi bị cô đè nén xuống hết lần này tới lần khác. Ba năm trước, ai ai cũng nói cô máu lạnh, cũng nói tay cô đã dính đầy máu. Ba năm sau, nước mắt của cô càng không thể rơi xuống. Cô phải giữ chút sức lực để điều tra rõ ràng chuyện này.

Cảnh sát một lần nữa bước vào thông báo với cô rằng, hiện trường đã được điều tra cẩn thận nhiều lần, không phát hiện một người đáng nghi nào khác. “Tối đó có một taxi xe bồn đi ngang qua. Anh ta tỏ ý ngoại trừ cô ra không nhìn thấy có bất kỳ cô gái nào khác từng ra vào phủ Thân vương.”

Như một tảng đá nặng đè thẳng xuống.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng lại bật mở. Có một người đi vào, thì thầm nói câu gì đó bên tai vị cảnh sát. Anh ta nghe xong bèn ngược mắt lên nhìn cô rất nhanh. Đợi người trợ lý rời đi khỏi, anh ta mới nói: “Bây giờ cô Hạ đã có thể rời khỏi đây. Nhưng trước khi vụ án kết thúc, chúng tôi sẽ còn tiếp tục tìm cô cho những tình tiết cần thiết của vụ án. Khoảng thời gian này, nếu cô nhớ được chuyện gì, phiền cô thông báo cho chúng tôi bất cứ lúc nào. Ngoài ra, tuy rằng trước mắt cô Hạ không được xếp vào diện tình nghi, nhưng vụ án này còn quá nhiều nghi vấn chưa được làm rõ, thế nên khoảng thời gian này

cô cũng không được xuất cảnh.”

Lục Đông Thâm tới Cục cảnh sát, đồng thời bảo lãnh cho Hạ Trú.

Đương nhiên, với tư cách là người tiếp quản việc khai thác con đường du lịch thương mại trong khuôn khổ mảnh đất phủ Thân vương, anh cũng cần có lời giải thích với cảnh sát về vụ việc của Thương Xuyên. Một ngày khác, phía cảnh sát cũng sẽ tiến hành lấy lời khai theo đúng thủ tục.

Sau khi nhìn thấy Lục Đông Thâm, Hạ Trú mới phát hiện ra chân mình mềm nhũn. Lục Đông Thâm đỡ vững lấy cô, rồi vỗ nhẹ nhàng lên lưng cô: “Không sao, không sao rồi.”

Làm xong thủ tục, từ Cục cảnh sát đi ra, phía đường chân trời đã có màu trắng nhợt như bụng cá. Một tia sáng bùng lên giữa cả một khoảng tối tăm. Buổi bình minh còn có phần mờ ảo, vì là giữa hạ nên bầu không khí cũng không quá sáng khoái mát mẻ. Lục Đông Thâm đích thân lái xe, đi thẳng một mạch.

Có người đang vội vã đi làm, đi ngang qua trạm xe buýt có cả hàng dài người đang xếp hàng, đuôi của hàng bị chìm khuất trong bóng tối chưa nhìn thấy rõ.

Chúng sinh không ai không khổ.

Cho dù là một người đứng dưới hào quang như Thương Xuyên, cũng không tránh được số phận thê lương.

Lục Đông Thâm một tay giữ vô lăng, một tay nắm chặt lấy tay Hạ Trú. Tay cô rất lạnh, từ Cục cảnh sát lên đến ô tô, dọc đường bóng người bóng xe nườm nượp qua lại, tay cô từ đầu đến cuối vẫn không thể ủ ấm được. Cả sắc mặt cô cũng trắng bệch như tờ giấy, duy chỉ có đôi lông mày vẫn đen đậm, bờ môi cũng không còn sắc đỏ hồng hào.

“Đừng suy nghĩ gì nữa cả, về nhà ngủ một giấc thật say đi.” Anh khẽ nói: “Mấy ngày nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi, tạm thời đừng tới công ty.”

Lòng bàn tay Hạ Trú được thấm đẫm hơi ấm của anh, rõ ràng là ấm áp mà vẫn không đầu lại được khí lạnh xông lên từ tận đáy lòng. Cô khẽ giọng lên tiếng: “Anh có từng nghi ngờ em không?”

“Nghi ngờ chuyện gì?”

“Nghi ngờ em đã giết Thương Xuyên.”

Lục Đông Thâm nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt kiên định: “Anh tin chuyện này không liên quan đến em.”

“Nhưng, em có bản lĩnh gây ảnh hưởng khiến đối phương tự sát.”

Phía trước đèn đỏ bật sáng, Lục Đông Thâm cho xe đi chậm lại, quay đầu nhìn cô, bàn tay nắm tay cô gia tăng thêm chút sức mạnh, giống như thái độ của anh vậy: “Bản lĩnh của em anh hiểu rất rõ, tính cách của em anh càng hiểu hơn. Em coi Thương Xuyên như người thân, cho dù trước đó Thương Xuyên từng làm em bị thương, em cũng tuyệt đối không ra tay tàn độc.”

“Nếu em muốn giết người diệt khẩu thì sao?” Hạ Trú bất thành lời nói.

Thời gian đèn đỏ dài đằng đẵng, giống hệt cuộc đời vừa đau khổ vừa miên man.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ đánh tay lái một cái, chiếc xe nhanh chóng trượt vào đường chuyển làn phải, khiến các xe phía sau liên tục ầm còi inh ỏi. Lục Đông Thâm chọn một đường nhỏ, rồi rẽ vào một con hẻm yên tĩnh, dừng xe, tắt máy, quay đầu sang nhìn cô.

“Tà Thôi đã chết rồi đúng không?” Rất lâu sau, anh hỏi trùng vấn đề.

Lần này Hạ Trú không vòng vo tam quốc nữa, cô trả lời: “Đúng vậy.”

“Thương Xuyên nghi ngờ em hại chết Tà Thôi?”

“Phải.”

“Sự thực thì sao?” Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mặt cô: “Cái chết của Tà Thôi có liên quan đến em, đúng không?”

Từng sợi dây thần kinh trong đầu Hạ Trú giật lên từng hồi đau đớn. Những cảnh tượng trong quá khứ trôi qua vùn vụt trước mắt. Cô cố gắng làm dịu đi cơn tức nơi lồng ngực, lên tiếng: “Phải.” Cô từng oán hận Nhiều Tồn, khi đó đã đưa ra quyết định sai lầm khiến ba người họ gặp nguy hiểm. Nhưng việc Tà Thôi thật sự gặp chuyện cô không tránh khỏi có can dự. Thế nên Nhiều Tồn đang trách cô. Bao năm nay cô vẫn luôn trốn tránh, nhìn thấy Nhiều Tồn càng giống như nhìn thấy Diêm Vương. Cô sợ Nhiều Tồn sao? Không. Thứ cô sợ là quá khứ, là những trải nghiệm khiến cô đau đớn tưởng chết đó...

~Hết chương 194~

***Spoil:** “Cái chết của Thương Xuyên không tránh khỏi có liên quan tới kẻ đã tung thông tin cho cậu ta.”

“Hãy triệt để xóa sạch quan hệ với em, dù là anh hay Skyline, chỉ có như vậy, Skyline mới không bị liên lụy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Em đã đắm đầu vào một ngõ cụt (2088 chữ)

Huyền thạch là một loại nguyên liệu chiết xuất lấy mùi hương cực kỳ hiếm gặp, có tác dụng can dự nhất định tới tế bào gốc phôi trong não bộ con người...

“Thương Xuyên không chỉ một lần giả ma giả quỷ, chính là muốn tìm ra bằng chứng em hại chết Tả Thời, không còn cách nào khác, cậu ta đã mượn một đoạn kịch để lấy lý do đâm em bị thương. Chuyện của Tả Thời là một bí mật, một khi bị cậu ta điều tra ra manh mối đối với em sẽ cực kỳ bất lợi. Thế nên em đã hẹn cậu ta ra ngoài, lấy lý do nói rõ chân tướng làm mờ mờ, nhân lúc cậu ta không phòng bị, lợi dụng mùi hương để cậu ta nhìn thấy ảo ảnh, từ đó dẫn dắt cậu ta nhảy xuống sân khấu.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Một lý do giết người rất có sức thuyết phục, nhưng đây không phải là em.”

“Lục Đông Thâm, việc này xuất phát từ sự cảm tính của anh.”

Lục Đông Thâm dựa vào ghế xe, khẽ buông một tiếng thở dài: “Vậy thì hãy xuất phát từ lý trí đi, càng là những việc trông giống như sự thật lại càng không phải sự thật.”

Hạ Trú nghe xong, ánh mắt trở nên bi thương. Cô co chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, vùi mặt xuống đầu gối. Rất lâu sau, cô mới buồn bã nói: “Em không giết Tả Thời, nhưng có những chuyện em không có cách nào nói rõ. Em cũng không giết Thương Xuyên, nhưng một khi có người lấy việc của Tả Thời ra để thu hút sự chú ý, em có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.”

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Em còn có anh, anh sẽ không để xô nước bẩn này bị hắt lên đầu em. Mà trên thực tế, kẻ đứng phía sau tính toán từng bước, đánh một ván cờ lớn nh vậy, mục tiêu chưa chắc đã là em. Nếu có lòng hại em, thân phận tối nay của em đã là nghi phạm rồi.”

Hạ Trú ngẩng phát đầu lên.

“Em bình tĩnh lại suy nghĩ đi, chuyện của Tả Thời ngoài em và Nhiều Tồn ra, còn có ai có thể biết?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú nói một cách rất chắc chắn: “Không thể có ai biết nữa.”

“Em nói Thương Xuyên không chỉ một lần giả ma giả quỷ, có thể suy đoán trong quá trình giả ma giả quỷ ấy cậu ta chỉ đang nghi ngờ em, cho tới khi, cậu ta đâm em bị thương.” Lục Đông Thâm giơ tay lên, vuốt gáy cô nhẹ nhàng từng cái một: “Anh suy đoán, lúc đó có lẽ đã có ai nói gì với cậu ta, thế nên trong một phút phần nộ cậu ta đã đòi hủy hợp đồng, không muốn cùng em hay Skyline có bất kỳ mối quan hệ nào nữa. Nhưng sau khi mọi chuyện trôi qua, cậu ta ít nhiều cũng đã lý trí hơn, chỉ ít thì không còn nghe lời nói phiến diện từ một phía nữa, nếu không lưỡi kiếm của cậu ta đã lấy mạng em rồi.”

Hơi thở của Hạ Trú hơi gấp gáp: “Thương Xuyên xưa nay vẫn là người cẩn trọng dè dặt, cậu ta chắc chắn sẽ không bắt cần roi xuống từ đài cao, càng không bao giờ tự sát. Người đứng phía sau có lẽ chính là hung thủ, lẽ nào...” Cô nhíu mày: “Là người phụ nữ đó? Trong phủ Thân vương có một người phụ nữ hay thích giả ma giả quỷ, đồng thời em nghi ngờ, người lúc trước Thái phu nhân bắt gặp vốn không phải Thương Xuyên, mà là người phụ nữ đó.”

“Người phụ nữ trông thế nào?”

Hạ Trú tỉ mỉ nhớ lại: “Không nhìn rõ được tướng mạo nhưng mặc kiểu áo dài màu trắng, mùi hương trên người rất đặc biệt. Ở trong quán bar em nhìn thấy một cô gái, đeo mạng che mặt đứng nhảy múa, cảm giác rất giống với nữ quý kia.” Nói tới đây, cô ngừng lại, đầu mày càng nhíu chặt.

“Muốn đến quán bar điều tra một người không quá khó khăn, phải xem mục đích của đối phương là gì thôi.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú đắm chiêu: “Người em nhìn thấy ở quán bar cắt tóc ngắn, ở phủ Thân vương lại là tóc dài, nhưng dáng hình thì em nhớ. Tuy rằng tầm nhìn ban đêm ở đây không được tốt.” Cô nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Còn nhớ lúc trước em điều tra về người phụ nữ đứng trước Giang sơn đồ không?”

“Anh đã xem qua đoạn băng, người đó quả thực có vóc dáng giống em vài phần.”

Hạ Trú gật đầu: “Em nghi ngờ, người động chân động tay với Giang sơn đồ, người ở trong quán bar và người xuất hiện tại phủ Thân vương đều là cùng một người.”

“Trong Giang sơn đồ rốt cuộc có thứ gì?” Đây là lần thứ hai Lục Đông Thâm hỏi cô.

Hạ Trú cắn cắn môi, rất lâu sau mới nói: “Còn nhớ em đã từng kể với anh về bí kíp đó không? Chính là bí kíp mà em và Tả Thời kết hợp nghiên cứu ra, trong đó có một loại nguyên liệu tên là Huyền thạch, là một loại đá cực kỳ hiếm gặp chỉ tồn tại nơi sâu thẳm vùng đại mạc, được hình thành qua sự biến

đôi trong nhiều tỷ năm của vỏ Trái đất, thế nên rất nhiều lúc phải dựa vào cơ duyên mới có thể có được. Loại Huyền thạch này sở dĩ thần kỳ và quý hiếm là do nó có thể đun chảy ra ngoài một dịch khoáng màu đỏ tươi, đỏ như máu vậy. Loại dung dịch này sở hữu mùi hương có khả năng bốc hơi, nhưng cực kỳ nhạt, khứu giác của người bình thường hoàn toàn không ngửi ra được. Các họa sư thời cổ đại nếu kiếm được Huyền thạch thì cũng sẽ để nó tiết ra dịch rồi dùng làm màu vẽ, nghe nói có thể giữ cho màu không bay sắc suốt ngàn năm. Nhưng ở trong mắt các nhà tạo hương, Huyền thạch là một loại nguyên liệu chiết xuất lấy mùi hương cực kỳ hiếm gặp, có tác dụng can dự nhất định tới tế bào gốc phôi trong não bộ con người. Thế nên, đây cũng là nguyên liệu quan trọng nhất trong bí kíp của em và Tà Thời.”

Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng hiểu, chẳng trách khi ở Thương Lăng, cô lại có hứng thú với Giang sơn đồ đến thế.

“Có một dãy núi trong bức Giang sơn đồ được tô vẽ bằng dịch đá tiết ra từ Huyền thạch. Lúc đó bức Giang sơn đồ trong khách sạn Skyline Thương Lăng vì bị hồng hộc thế nên đã tìm thợ đến sửa chữa tạm. Em nghĩ, chính kẻ trà trộn vào đám thợ lúc đó đã ăn trộm dịch đá của Huyền thạch.” Hạ Trú lần lượt phân tích, đây cũng là nguyên nhân sau khi nhìn thấy Giang sơn đồ, cô nổi giận dưng dưng. “Sau này, việc bí kíp bị mất có liên quan tới Quý Phi và Vệ Bạch Tôn. Hiện nay không còn công thức nào có thể sử dụng đến Huyền thạch. Hơn nữa cũng không có nhiều nhà điều chế hương hoặc nhà tạo hương biết về Huyền thạch. Thế nên, người phụ nữ đó có khi nào có quan hệ với đám Quý Phi không? Có thể sử dụng tới Huyền thạch chỉ có bí kíp của em và Tà Thời mà thôi.”

“Khi đó hai người nghiên cứu bí kíp này là định dùng vào việc gì?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Chữa bệnh.” Hạ Trú không giấu giếm “Bí kíp bọn em nghiên cứu và điều chế ra có thể làm tê liệt dây thần kinh đau đớn của bệnh nhân, nhất là các bệnh nhân ung thư, có thể làm giảm đau khổ cho họ trong quá trình hóa trị, xạ trị, đây là một kỹ thuật điều chế hoàn toàn mới.”

Lục Đông Thâm suy nghĩ giây lát: “Lục Môn đích thực có quan tâm tới công nghệ sinh vật. Nhưng theo anh được biết, các nhà tạo hương không tham gia vào dự án này.”

“Huyền thạch không dễ tìm, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến bí kíp đó mãi không thể xuất hiện.” Hạ Trú ra sức cắn môi dưới, cắn đến nổi đôi môi trắng nhợt, cho đến khi Lục Đông Thâm giờ tay cứu vớt môi dưới của cô, bấy giờ cô mới buông tha cho nó: “Nhưng em nghĩ mãi vẫn không hiểu. Nếu người đó có liên quan đến Quý Phi thì họ đã giành được dịch đá của Huyền thạch về tay mình rồi, vì sao cô ta còn phải đuổi theo tới tận Bắc Kinh này? Thậm chí còn xuất hiện trong phủ Thân vương?”

Lục Đông Thâm suy nghĩ cẩn trọng, rồi gạt lớp mây mù ra cho cô: “Thế nên bé con à, em đã đắm đầu vào một con ngõ cụt.”

Hạ Trú nhìn anh, tỏ ý không hiểu.

Anh kéo tay cô qua, đùa nghịch ngón tay cô: “Quả thực nhìn bề ngoài Quý Phi rất đáng ngờ. Nhưng nếu như là cô ta, thì mục tiêu của cô ta chắc chắn chỉ là em. Cô ta đảm nhận nhiệm vụ tại Lục Môn, đứng trên cao hưởng thụ đủ vinh hoa phú quý, dĩ nhiên sẽ muốn bảo vệ vững vàng những vinh quang của mình. Cô ta không phải kẻ ngốc, nên hiểu rất rõ nếu lấy cái chết của Thương Xuyên để làm công cụ diệt trừ em thì cái giá phải trả có hơi đắt. Lợi ích của Skyline bị tổn hại cũng sẽ ảnh hưởng tới Lục Môn, cô ta chấp nhận giết địch một ngàn để bản thân thiệt tám trăm ư? Không hợp lý. Còn về người phụ nữ mà em nói, nếu thật sự là người của Quý Phi thì người đó cũng chắc chắn phải có mục đích khác. Đương nhiên, tất cả đây đều là suy đoán của em, dấu sao thì cô gái đó rốt cuộc là ai chúng ta còn phải điều tra.”

“Anh nói như vậy...” Đầu mày Hạ Trú nhíu chặt lại: “Em bỗng nhiên cảm thấy, khi đó ở vương phủ em cứ mãi miết chạy đuổi theo cô ta, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, cô ta càng giống như dụ dỗ em tránh xa khỏi khu vực đài sân khấu hơn. Thế nên...” Nói tới đây, ánh mắt cô bỗng dưng trở nên hoảng hốt: “Người giết chết Thương Xuyên không phải cô ta.”

“Vì vậy, cái chết của Thương Xuyên không tránh khỏi có liên quan tới người đã tung tin cho cậu ta.” Lục Đông Thâm phân tích hết sức bình tĩnh: “Dù là Quý Phi hay người phụ nữ mà em nói, có lẽ cũng chỉ là một quả bom khói làm đánh lạc hướng của vụ án này mà thôi. Còn mục đích của kẻ đó, chỉ là Skyline, chỉ là anh.”

~Hết chương 195~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 196: Chưa chắc em đã không giúp được anh (2092 chữ)

Em nghĩ, món nợ ba năm trước cũng nên tính toán rõ ràng mới được.

Hạ Trú nhìn ra ngoài cửa xe, chút ánh sáng âm u không rõ ràng phía đường chân trời cuối cùng cũng đã phá vỡ bóng tối. Những tầng mây tràn ra xếp hàng lấp lánh như vảy cá, đỏ rực như máu. “Buổi sáng có vàng hồng dưng ra cửa, buổi chiều có vàng hồng đi ngàn dặm”. Tuy những gợn mây miền man bên ngoài cửa xe trông rất trắng lệt, nhưng hôm nay chưa chắc đã là một ngày đẹp trời.

Giống như chuyện xảy ra trước mắt, trông thì có vẻ đơn giản rõ ràng, nhưng gạt bỏ lớp mây bình yên tĩnh lặng bên ngoài, đằng sau sẽ là cả một khoảng phong vân biến đổi khôn lường, kỳ quái khó mà dự đoán.

“Theo tình hình hiện tại, Thương Xuyên là hình tượng đại diện cho Skyline. Cậu ta xảy ra chuyện, lợi ích của Skyline đích thực sẽ chịu thiệt hại.” Cô cũng ép buộc mình bình tĩnh lại, chỉ cần tư duy chuyển tới một quỹ đạo đúng đắn, dĩ nhiên sẽ lần tìm được mấu chốt của hiệu ứng quân bài. “Cậu ta là ngôi sao hạng A. Lúc đó khi trở mặt muốn hủy hợp đồng với Skyline, fan của cậu ta đã có một đạo diễn cuồng công kích Skyline. Bây giờ cậu ta lại từ vong trong quá trình quay phim, e rằng Skyline sẽ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng truyền thông nặng nề. Fan đông, lời nói đáng sợ, cho dù chuyện này chẳng hề liên quan chút nào đến Skyline thì họ cũng sẽ không tha cho chúng ta đâu.”

“Nếu Thương Xuyên từ vong do bị sát hại, vậy thì đối phương đã dám động vào cậu ta, cũng đã nghĩ tới việc sẽ lợi dụng đám fan để công kích. Thế nên, đối phương nhất định sẽ khiến cho cái chết của Thương Xuyên có dính líu tới Skyline. Như vậy mới có thể đẩy Skyline vào đường không thể trở mình.” Lục Đông Thâm gác một tay lên vô lăng, ngón tay gõ hờ hững từng nhịp.

Hạ Trú quay đầu sang nhìn anh.

Vàng mây đỏ rực hắt vào trong xe, có vài tia sáng rơi vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Gợn sóng lăn tăn như ẩn chứa cả một mặt biển, sâu không lường được. “Xuất phát từ những gì em hiểu về Thương Xuyên, em khẳng định đây không thể là một tai nạn bất ngờ. Anh xuất phát từ những trải nghiệm bao năm qua lại càng chắc chắn cậu ta không thể từ vong ngoài ý muốn. Sờ dĩ nói Skyline nhất định sẽ bị dính líu, là vì đối phương đang đi từng nước cờ cực kỳ chuẩn xác.”

Đầu óc Hạ Trú xưa nay cũng nhanh nhạy như mũi của mình vậy, nhất là khi được đi theo nhịp tiết tấu của Lục Đông Thâm. Cô dĩ nhiên cũng phát giác ra điều bất thường. “Ý của anh là, em sẽ trở thành kíp nổ?”

“Không phải sẽ, mà em đã là kíp nổ rồi, không né tránh được nữa.” Lục Đông Thâm xưa nay luôn nhìn rất xa: “Sự việc Thương Xuyên rơi xuống đài cao có sự góp mặt của em, nhưng lại vì kết luận tai nạn ngoài ý muốn mà em bị gạt ra ngoài. Trông bề ngoài có vẻ chỉ là một lần hốt hoảng, em rất may mắn, thực tế đây là một lần tai bay vạ gió. Ban này em nói không sai, nếu đối phương có ý dẫn dắt, cái chết của Thương Xuyên sẽ xuất phát từ sự mê hoặc của em. Ba năm trước là một Hạ Trú có thể giữ vững một vị trí cho mình trong thế giới mùi hương, ba năm sau lại là một bác sỹ phù thủy Tưởng Ly được người dân cả thành phố Thương Lăng trọng vọng, tin tưởng, muốn lặng lẽ âm thầm giải quyết một người có khó không? Bây giờ em lại là người được Skyline trọng dụng nhất, thế nên muốn Skyline bị lôi kéo vào chuyện này, Thương Xuyên buộc phải chết như một tai nạn vô tình. Nếu đối phương trực tiếp khiến cái chết của Thương Xuyên liên quan đến em hoặc có một bằng chứng trực tiếp nào đó chính đích xác tên em thì đó rõ ràng là một cách làm ngu ngốc. Dầu sao em cũng là người của anh, em giết Thương Xuyên sẽ gây ảnh hưởng trực tiếp tới Skyline, chẳng ai ngu ngốc cho rằng đây là sự thật. Nhưng nếu Thương Xuyên chết như một tai nạn hy hữu thì tính chất sự việc lại khác. Tất cả mọi người đều sẽ cho rằng em muốn âm thầm giải quyết Thương Xuyên với điều kiện Skyline không liên quan đến chuyện này, như vậy sẽ càng dễ định tội em hơn.”

Hạ Trú cảm thấy sống lưng buốt lạnh từng cơn, cô tiếp lời anh lên tiếng: “Sau khi Thương Xuyên hủy hợp đồng em đã tới đoàn phim tìm cậu ta, sau đó thì xảy ra vụ việc đâm bị thương trên sân khấu. Bây giờ nghĩ lại, đây hoàn toàn là một chuỗi các âm mưu được lồng ghép vào nhau. Chuyện năm xưa có thể bị moi ra bao nhiêu em không thể biết, nhưng điểm bùng nổ trực tiếp nhất chính là sự việc đâm bị thương. Bên ngoài sẽ cho rằng em vì sinh lòng oán hận nên tìm cơ hội trả thù. Nhà tạo hương của Skyline là một người hành xử gàn dở như vậy, mà Lục Đông Thâm anh vẫn còn đắm chìm, mù mịt, rõ ràng là một hôn quân phá hoại giang sơn. Như vậy, đa số các fan ắt sẽ dồn mọi mâu thuẫn về phía Skyline.”

Nói tới đây, cô quay đầu nhìn anh chăm chú: “Thế nên, một khi sự việc đi theo đúng chiều hướng hôm nay chúng ta suy đoán, Đông Thâm, tới lúc đó bất luận thế nào anh cũng phải thể hiện một thái độ dứt khoát với bên ngoài.”

“Thái độ gì?”

“Xóa sạch hoàn toàn mọi quan hệ với em, dù là anh hay Skyline.” Hạ Trú vô cùng kiên quyết: “Chỉ có như vậy, Skyline mới không bị liên lụy.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, nhú mày: “Bậy bạ.”

“Việc xóa sạch quan hệ mà em nói chỉ là ngoài mặt, không phải chia tay thật sự.”

“Vậy cũng không được.” Đầu mày Lục Đông Thâm trũng xuống rất sâu: “Em là con gái, đừng từ sáng tới tối suy nghĩ linh tinh.”

“Sao lại thành suy nghĩ linh tinh chứ?”

Lục Đông Thâm nhìn cô vô cùng nghiêm túc: “Dù là lúc nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không hy sinh lợi ích của em.”

Không có quá nhiều lời tình ý dạt dào, cũng không có những lời thề non hẹn biển, nhưng cõi lòng Hạ Trú như được vo tròn cùng một dòng nước ấm áp. Cô cảm thấy câu nói này của Lục Đông Thâm xuất phát từ tận đáy lòng. Lục Đông Thâm nắm chặt tay cô, khuyên chân thành: “Chuyện này có lẽ chúng ta chỉ nghĩ được một hướng, đối phương còn mục đích gì khác, chúng ta chỉ có thể tới đâu hay tới đó. Thế nên bé con, đừng ra kết luận vội vã như vậy, càng đừng thay anh quyết định bất cứ chuyện gì, hiểu không?”

Hạ Trú giật mình: “Anh cho rằng còn có điều gì chúng ta chưa phân tích ra?”

“Đối phương đã đánh một ván cờ lớn như vậy thì đến tám, chín phần cũng đoán được chúng ta sẽ nghĩ đến những chuyện vừa rồi, nhưng chỉ có vậy thôi sao?” Lục Đông Thâm nói: “Thương Xuyên xảy ra chuyện trong phủ Thân vương, vậy thì đối phương chắc chắn muốn lấy phủ Thân vương ra gây chuyện. Nhưng chỉ dựa vào việc Thương Xuyên vô tình ngã từ trên đài cao xuống và sự nghi ngờ các fan dành cho em để gây lên phản nộ ư? Anh cho rằng sẽ không đơn giản như vậy. Ngoài ra, nữ quý mà em nói cũng rất mấu chốt, nhưng chưa chắc đã liên quan tới người lên kế hoạch toàn bộ chuyện này. Chỉ có điều, đối phương đã thông minh lợi dụng điểm này.”

“Nếu lấy phủ Thân vương ra gây chuyện thì cuối cùng kẻ nào được lợi kẻ đó chính là chủ mưu đứng sau.”

Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Cũng chưa chắc, có lẽ, chuyện của phủ Thân vương chỉ là một sự khởi đầu.”

Hạ Trú nghe được sự bất an đằng sau câu nói này. Trước kia cô chỉ cảm thấy là những chuyện lật vạt lác đác không chút liên quan, bây giờ nghĩ lại chúng lại như được kết nối bằng một sợi dây vô hình, kéo một đầu thì tất cả đều bị liên lụy. Cô có thể nghĩ tới một vài người. Bên ngoài đáng ngờ nhất là nhà họ Thai và Nhiều Tôn, còn nội bộ khiến người ta phải đề phòng nhất chính là Lục Khởi Bạch. Thật ra Lục Đông Thâm cũng sáng tỏ như gương về mấy người này. Chỉ có điều, nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ, bằng chứng đâu?

“Em muốn tới kiểm tra thi thể của Thương Xuyên một lần nữa.” Lát sau Hạ Trú lên tiếng: “Một là em muốn xem xem còn tìm được manh mối gì khác không. Hai là Thương Xuyên là trẻ mồ côi, hải cốt của cậu ta giao cho ai cũng không thích hợp, ngoại trừ em.”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát: “Bé con, tang lễ của Thương Xuyên sẽ do Skyline chịu trách nhiệm, chuyện này anh hy vọng em càng ít can dự càng tốt.”

“Em muốn chắc chắn một chuyện.” Hạ Trú lắc đầu: “Đừng gạt em ra ngoài. Đông Thâm, anh hiểu em mà. Anh không thể làm được đâu, hơn nữa chưa chắc em không giúp được anh, đừng nghĩ em quá yếu đuối, vô dụng.”

Lục Đông Thâm không còn cách nào khác: “Anh chỉ muốn bảo vệ em không bị tổn thương.”

“Ba năm qua em đã hiểu được một đạo lý.” Ánh mắt Hạ Trú vừa chân thật lại vừa kiên quyết: “Con người ta nếu không muốn bị tổn thương thì phải chủ động xuất kích. Em không muốn làm một người đứng im chịu đòn. Ngoài ra, nếu nữ quý gia thật sự có liên quan tới Quý Phi, thì chuyện này sẽ không chỉ đơn thuần nhắm vào anh nữa. Em nghĩ, món nợ ba năm trước cũng nên tính toán rõ ràng mới được.”

~Hết chương 196~

***Spoil:** “Trên người em chảy dòng máu của nhà họ Lục, dù đã xảy ra chuyện gì, em cũng không thể xóa bỏ được thân phận của mình, thế nên, con dâu chung quy vẫn phải về gặp bố mẹ chồng.”

“Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời đòi liều mạng với em cũng là chuyện tất yếu, quả nhiên, có tình yêu uống nước lã cũng thấy ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Anh cả như cha (2495 chữ)

Thế nên, cô gái họ Hạ này rốt cuộc có bản lĩnh gì để lật đổ kết luận của em đây?

Ngày hôm sau, trên mạng xã hội quả nhiên đã dậy sóng.

Sự kiện Thương Xuyên rơi từ trên đài cao xuống từ mạng như mọc thêm chân, bò khắp các góc ngách. Fan của Thương Xuyên rần rần chấn động. Nhất thời tin tức Thương Xuyên quay phim từ mạng đã leo lên top đầu của bảng tìm kiếm. Các loại bài viết, điểm tin nóng và chủ đề lần lượt được tạo ra. Weibo, wechat gần như bị đăng đến nổ tung.

Xã hội mạng online, giữa mùa hạ nóng nực bức dọc này, một chuyện chỉ nhỏ bằng mắt muỗi cũng đã khiến đám cư dân mạng rần rần xúm vào tranh luận, hướng hồ là chuyện một ngôi sao hạng A đình đám từ vong. Dư luận trong nước xưa nay rất kỳ lạ, thường thì những vấn đề xã hội liên quan tới chính cuộc sống của họ dù có nghiêm trọng đến đâu cũng không được quan tâm bằng tin một ngôi sao ngoại tình. Tin tức nóng hổi của showbiz là một sự tồn tại mà bất kỳ tiêu điểm xã hội nào cũng không thể thay thế được.

Độ nóng của tin tức về Thương Xuyên chính là không thể thay thế như vậy.

Giống như ngẫu nhiên, nhưng quá ngẫu nhiên lại trở thành cố ý. Mỗi một giây một phút tin tức dao động cũng là lúc nó không ngừng lên men, phản ứng của mọi người có thể so sánh với sự kiện năm xưa khi Trương Quốc Vinh nhảy lầu vậy.

Skyline lập tức triệu tập buổi họp báo ngay sau khi sự việc xảy ra. Lục Đông Thâm cử Cảnh Ninh chủ trì, kết hợp với người phụ trách của Hoàn Gia. Tham gia trong buổi họp báo còn có nhân viên sản xuất chính của đoàn làm phim. Đạo diễn tỏ thái độ rất tiếc nuối về sự việc Thương Xuyên bất ngờ từ mạng.

Trong lúc trên mạng xã hội đang sôi sục cuộn trào, Lục Đông Thâm đích thân lái xe đưa Hạ Trú tới nơi khám nghiệm tử thi.

Vụ việc của Thương Xuyên vẫn chưa đặt nắp quan tài kết luận, bởi vì còn quá nhiều nghi vấn, thế nên thi thể của Thương Xuyên đang được khám nghiệm tỉ mỉ và cẩn thận hơn. Hạ Trú biết lúc này cô không có tư cách bước chân vào khu vực khám nghiệm tử thi, thế nên hôm qua mới van vài cầu xin Lục Đông Thâm. Cô tin rằng anh sẽ có cách lợi dụng một số mối quan hệ.

Họ đi vào khu khám nghiệm, quả nhiên không bị ai ngăn cản. Có một cậu thanh niên đeo một chiếc kính gọng đen, thoát nhìn trông giống hệt nhân vật Harry Potter ra có lời với phía cảnh sát. Sau khi cảnh sát cho họ qua, cậu ấy nói với Lục Đông Thâm “Giáo sư đã tới rồi ạ.”

Hạ Trú không hiểu “giáo sư” mà cậu ấy nói có nghĩa là gì. Lục Đông Thâm cũng chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Xuyên qua một hành lang dài đằng đằng, ánh sáng trắng trên đỉnh đầu tuy sáng nhưng lại nhợt nhạt và âm u đến mức người ta phải rợn sống lưng. “Harry Potter” dẫn họ tới căn phòng ở tít tận cùng. Hai người vừa đi vào thì cánh cửa bên trong cũng được đẩy ra, cùng với đó là sự xuất hiện của một người đàn ông.

Người ấy cũng cao tầm tầm Lục Đông Thâm, dáng người mảnh khảnh. Sau khi cời khẩu trang ra, để lộ một khuôn mặt tuấn tú lạ thường. Hạ Trú nhìn chăm chăm khuôn mặt người đàn ông này, cứ cảm thấy có phần nào quen mắt. Harry Pottè tiến lên, người đàn ông kia cúi đồng phục giao vào tay cậu ấy. Khi anh ấy chào Lục Đông Thâm một tiếng “Anh cả”, Hạ Trú mới bàng hoàng hiểu ra.

Chẳng trách cô lại thấy quen, từng đường nét của người này đều rất giống Lục Đông Thâm, chỉ có điều thần thái hơi lạnh lùng hơn một chút. Lục Đông Thâm giới thiệu với cô: “Đây là em trai thứ hai của anh, Bắc Thần, pháp y nhân chủng học.” Sau đó lại giới thiệu với đối phương về cô: “Bạn gái của anh, Hạ Trú.”

Hạ Trú bắt tay với Lục Bắc Thần, nhưng lại cảm giác ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn cô có thêm vài phần khác lạ. Có lẽ, chỉ tại cô nhạy cảm mà thôi. Pháp y chính trong vụ của Thương Xuyên không phải Lục Bắc Thần, Hạ Trú biết đây là do Lục Đông Thâm sử dụng quan hệ riêng tư. Lục Bắc Thần quay đầu nói với Harry Potter một câu: “Ngữ Cảnh, chuẩn bị cho cô Hạ trang phục vô trùng.” Sau đó anh ấy nhìn về phía cô và nói: “Vết thương của nạn nhân vừa nhìn đã rõ ngay, cô Hạ còn nghi vấn gì?”

Hạ Trú suy tư giây lát rồi nói: “Tôi cần xem thêm mới có thể đưa ra kết luận.”

Sau khi Hạ Trú cùng Ngữ Cảnh đi vào trong, Lục Bắc Thần trở nên dăm chiêu. Lục Đông Thâm tinh mắt, lên tiếng trước: “Em muốn nói gì cứ nói đi.”

Lục Bắc Thần nhìn anh, sau đó đi tới trước cửa sổ, mở hệ thống thông gió ra, lần tìm hộp thuốc lá, rút ra hai điếu, ra hiệu với anh. Lục Đông Thâm tiến lên, dựa vào bậu cửa sổ, không nhận lấy điếu thuốc của anh ấy mà rút bao thuốc của mình ra: “Hút của anh đi.”

Mùi thuốc lá từ từ vẩn vút như móc câu.

Lục Bắc Thần nhả khói ra, cười khê: “Thuốc lá này không tồi đâu.” Rồi anh ấy đánh mắt nhìn vào bên trong: “Gan cũng to đấy, dầu sao thì không phải ai cũng dám đứng quan sát thi thể.”

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Trước khi hai người đến, em đã kiểm tra cẩn thận xác nạn nhân, báo cáo khám nghiệm từ thi trước đó không có vấn đề gì.”

“Ngay cả em cũng không nhìn ra điểm bất thường?” Lục Đông Thâm khê nhú mày. Khoảng thời gian này vừa hay Lục Bắc Thần đang ở trong nước. Tới qua anh suy đi tính lại mới quyết định gọi điện cho Lục Bắc Thần. Cậu em thứ hai này của anh là người phiên dịch cho xác chết nổi tiếng, bất kỳ một dấu hiệu nào của nạn nhân cũng không lọt qua được đôi mắt của nó, thế nên anh đặc biệt mời nó tới xem sao.

“Vết thương trí mạng của nạn nhân nằm ở thái dương. Xét theo tình hình khám nghiệm hiện trường và góc độ rơi xuống của nạn nhân thì đích thực là một tai nạn ngoài ý muốn.” Lục Bắc Thần vô cùng chắc chắn: “Thế nên, cô gái họ Hạ này rốt cuộc có bản lĩnh gì để lật đổ kết luận của em đây?”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát, rồi nói: “Có lẽ... là mùi hương.”

“Mùi hương?” Lục Bắc Thần khê nhướn mày: “Nếu lúc còn sống nạn nhân hít phải khí độc thì bất luận là trong khoang mũi hay trong khí quản đều có thể phát hiện ra dấu vết.”

“Trên đời này thứ có thể giết người chưa chắc đã là những mùi hương có thể ngửi thấy.” Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc rồi nhả khói: “Trong lĩnh vực nghiên cứu mùi hương, cô ấy mới là chuyên nghiệp, anh chỉ phán bừa thôi.”

Lục Bắc Thần giơ cao điếu thuốc trong tay lên, hướng thẳng về phía nắng, nhìn những sợi khói mỏng đua nhau bay lên: “Người này, đích thực là một cao thủ biết lợi dụng mùi hương.” Anh ấy buông điếu thuốc xuống, quay đầu nhìn Lục Đông Thâm: “Thế nên, đây phải chăng là lý do để anh thay lòng đổi dạ?”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, nói một câu nhẹ như gió thoảng: “Trước kia, chưa từng có tình cảm.”

Lục Bắc Thần nhìn anh một lúc lâu rồi hiểu ra: “Quả nhiên, là do em vẫn hiểu lầm lâu nay.”

“Việc tìm Bắc Thâm thế nào rồi?” Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa.

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi đôi chút. Anh ấy rút một hơi thuốc, nhả khói rồi lắc đầu. Lục Đông Thâm giơ tay lên vỗ vai anh ấy: “Rồi sẽ tìm được thôi.”

“Mong là vậy.”

Hai người nói qua nói lại chẳng mấy chốc đã trò chuyện hơn mười phút. Lục Đông Thâm nói với anh ấy: “Trên người em chảy dòng máu của nhà họ Lục,

bất luận xảy ra chuyện gì em cũng không thể rũ bỏ được thân phận là người nhà họ Lục. Thế nên, con dâu kiểu gì cũng phải về gặp mặt bố mẹ chồng.”

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Em cắt công nghìn dặm xa xôi về Trung Quốc, rồi lại tốn bao công sức để rũ bỏ quỹ tài chính Bắc Thần, em tưởng ông anh trai của em mù mắt mù cả tim phải không?”

Lục Bắc Thần hơi mím môi, lát sau mới lên tiếng: “Anh quá rộng thật đấy.”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, chân thành nói: “Hết cách thôi, anh cả như cha mà.”

Lục Bắc Thần còn định nói câu gì nữa thì Hạ Trú đã từ trong đi ra, cởi bỏ bộ quần áo vô trùng trên người trả lại cho Ngũ Cảnh, trông sắc mặt cô khá nặng nề. Hai người họ một trước một sau tiến tới. Lục Đông Thâm nhẹ nhàng hỏi cô: “Phát hiện được gì rồi?”

Hạ Trú ngập ngừng định nói lại thôi.

Lục Bắc Thần thấy vậy bèn lên tiếng: “Cô Hạ, tuy rằng tôi không chịu trách nhiệm trong vụ án này. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cô một câu. Nếu cô có bất kỳ phát hiện gì cũng nên kịp thời thông báo cho phía cảnh sát. Như vậy sẽ có ích hơn cho việc phá án.”

“Tôi hiểu, nhưng tôi còn cần tới một nơi và gặp một người nữa mới được.” Hạ Trú nói.

Lục Bắc Thần nhún mày.

Nghe xong, Lục Đông Thâm không nói thêm nhiều, một lần nữa vỗ vai Lục Bắc Thần: “Hôm nay em vất vả rồi.”

Khi anh rút tay về, Lục Bắc Thần chợt giữ chặt cổ tay anh lại, hơi dùng sức, tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn anh lại có thêm vài phần chất vấn. Lục Đông Thâm mỉm cười rồi hạ thấp giọng trả lời: “Phải, anh tin cô ấy.”

Sau khi hai người họ đi khỏi, Lục Bắc Thần hỏi Ngũ Cảnh: “Cô ấy có chạm vào thi thể không?”

Ngũ Cảnh đáp: “Dạ không, cô ấy chỉ quán sát thi thể rất kỹ càng, ở một khoảng cách rất gần.”

Lục Bắc Thần nhìn về phía hai người vừa đi, nét mặt có phần suy tư.

Bên này, Hạ Trú bước lên xe. Sau khi cô ngồi vững, Lục Đông Thâm vòng cánh tay qua thắt dây an toàn cho cô. Cô quay đầu liếc nhìn tòa nhà khám nghiệm rồi nói đại một câu: “Câu em thứ hai này của anh tuy rằng tìm không tốt cho lắm, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống một bệnh nhân tâm thần.”

Bàn tay Lục Đông Thâm khựng lại, thấy vậy Hạ Trú nói: “Thuốc hợp với người. Thuốc lá em làm cho anh được pha chế từ những mùi hương dựa trên tình trạng sức khỏe của bản thân anh, nên khi anh hút dĩ nhiên sẽ cảm thấy tâm trạng thoải mái dễ chịu. Em trai anh chỉ hút nửa điếu rồi dập tắt vào trong gạt tàn, chứng tỏ mùi hương này không thích hợp với anh ấy. Thành phần của thuốc lá sau khi đi vào cơ thể sẽ nhanh chóng hình thành ột mùi hương cơ thể hoàn toàn mới. Em trai anh sau khi hút thuốc xong sẽ có mùi đặc trưng. Ngũ tạng của cơ thể con người đối ứng với năm loại mùi cụ thể, những người có tim không khỏe thường có mùi đặc trưng.”

“Nó từng bị tai nạn, tim cũng bị ảnh hưởng.”

Hạ Trú hiểu ra.

“Nhưng em vừa nói là bệnh nhân tâm thần?”

Hạ Trú sững người. Thấy Lục Đông Thâm thật sự hoàn toàn không biết gì, cô bèn nói: “À, không có gì, em nói đại ấy mà, em nói linh tinh thôi, anh đừng để bụng.” Cô ý thức được mình đã lỡ lời. Khi đó Lục Chấn Dương đã dặn đi dặn lại không được phép nhắc đến chuyện em trai anh trước mặt Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhìn cô về nghi hoặc.

Cô hít sâu một hơi, nhanh chóng đổi đề tài: “Đi thôi, em muốn tới đoàn làm phim một chuyến.”

~Hết chương 197~

***Truyện tình của Lục Bắc Thần được viết trong tác phẩm “Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc”, tên sách xuất bản: Anh ấy nhìn thấy tiếng của bạn.**

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 198: Khi em đã gặp được chàng (2018 chữ)

Xem ra Thương Xuyên vì Tà Thời mà liều mạng với em cũng là có nguyên nhân

Đoàn làm phim đã dừng các công việc để chỉnh đốn, nhưng còn ồn ào hơn cả lần trước khi Thương Xuyên đòi bãi công, hủy hợp đồng. Rất nhiều nhóm fan tự tổ chức của Thương Xuyên tập trung lại, có mặt ở đoàn phim. Các hội trưởng giờ cao bằng rôn in dòng chữ “Chúng tôi yêu cầu sự thật” để thị uy, thậm chí họ còn xếp vòng hoa và dải cờ chiêu hồn thành một hàng dài.

Vì phủ Thân vương đã bị cảnh sát phong tỏa, thế nên họ chỉ có thể tới đây biểu thị sự phẫn nộ. Ngoài những người hâm mộ ra, còn có một đám phóng viên, ký giả, ngồi đợi sẵn các thành viên của tổ sản xuất hoặc người có trách nhiệm. Họ vẫn còn đang có mặt ở buổi họp báo, nhưng nghĩ cũng đủ biết, nơi ấy chắc lúc này cũng đang bị vây kín bởi các fan.

Lục Đông Thâm thông minh đánh tay lái một vòng, né xa chốn hỗn loạn, đi vào từ đường phía sau. Tới nơi an toàn rồi, anh mới tắt máy, gọi một cuộc điện thoại tới công ty, thông báo cho phòng Quan hệ ngoại giao lập tức cử một nhóm người tới giải quyết tình trạng bị vây kín, công kích trước cửa đoàn làm phim, nhất định phải làm tốt công tác xoa dịu quần chúng.

Hạ Trú nhìn trần trần ra bức tường đỏ của vương phủ được dựng tạm lên, uy phong凛冽, quả thật là “phù sinh như mộng”. Lục Đông Thâm gọi điện thoại xong thì vươn tay ra nắm chặt tay cô. Ngón tay cô vẫn lạnh ngắt như trước, hết như nhiệt độ trong phòng khám nghiệm tử thi. Anh hơi dùng sức rồi nói: “Đi thôi.”

Sau khi vào đoàn phim, Thương Xuyên vẫn luôn sống chung với mọi người, không kiêu căng như các diễn viên hạng A khác, không yêu cầu đoàn phim tự sắp xếp theo mình thì cũng bắt phải phục vụ một khách sạn tốt nhất. Ở trong giới, Thương Xuyên là một diễn viên có tài có đức nổi tiếng. Ngoài trừ lần này sau khi nhận kịch bản của Phù Sinh, tính tình cậu ấy có chút khác lạ ra thì bao năm qua, cậu ấy vẫn rất kính nghề yêu nghiệp, tôn trọng tiền bối, nâng đỡ đàn em, chưa bao giờ kiêu căng ngạo mạn, có lúc còn giúp các nhân viên bận rộn trước sau, giống như những ngày thời tiết khắc nghiệt, cậu ấy sẽ giúp các nhân viên vác những loại máy móc nặng nề, đây là chuyện hết sức bình thường.

Thế nên, căn phòng của cậu ấy cũng không có gì đặc biệt. Cũng chỉ là một căn phòng bình thường như bao người khác. Đồ đạc dùng hằng ngày được sắp xếp chỉnh tề ngăn nắp. Kịch bản được để trên bàn, đang được giờ ra, bên trong được gạch chi chít xanh đỏ, có thể nhận ra Thương Xuyên vô cùng tận tâm. Trang đang được mở là cảnh quay cuối cùng, cũng là cảnh quan trọng nhất cả bộ phim.

Hạ Trú đứng nhìn những chỗ ghi chú chân thành ấy, là nét chữ của Thương Xuyên, rõ nét và thân thuộc. Nỗi đau thương giống như cơn mưa rào ập xuống, thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn khỏe mắt cô đã đổ quạch lên. Trái tim tắc nghẽn lại rất khó chịu. Cô chỉ hận không thể đâm một nhát dao vào tim mình mới cảm thấy dễ chịu hơn. Cô nói: “Đông Thâm, em khó chịu quá.”

Tai bay vạ gió ba năm trước đã quét sạch mọi kỳ vọng của cô vào thế gian này, ba năm sau cô những tưởng mình có thể phát áo bỏ qua quá khứ, nhưng cái chết của Thương Xuyên lại nói với cô một cách rõ ràng rằng: Mây chung quy vẫn chỉ là một người bình thường, mà người thường thì không thể tránh khỏi sinh, lão, bệnh, tử, oán hận, căm ghét, yêu thương, ly biệt và những điều câu cũng không được.

Lục Đông Thâm tiến lên, vòng tay ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: “Rồi sẽ qua cả thôi.”

Hạ Trú siết chặt vạt áo anh, mượn nó để xoa dịu cơn đau xé lòng này. Cô tựa trán vào hóm vai anh, anh kiên nhẫn vỗ về. Rất lâu sau cô mới đỡ hơn, khỏe mắt liếc thấy một ngăn kéo tủ, nó được kéo ra một chút so với các ngăn kéo khác. Cô buông Lục Đông Thâm ra, tiến lên mở nó ra.

Bên trong có hai cuốn sách.

Một cuốn là “Những người khốn khổ” của Victor Hugo, cuốn còn lại là “Son trang giữa cơn bão tuyết” của Higashino Keigo. Trong đó, trang sách của cuốn “Son trang” trông khá cũ, có vẻ như thường xuyên được lật ra. Hạ Trú mở cuốn sách ra, một bức ảnh đột ngột rơi xuống.

Lục Đông Thâm nhặt nó lên, là một bức ảnh chụp chung. Người đàn ông ở bên trái trong bức ảnh là Thương Xuyên, người đàn ông bên phải trông khá tuấn tú, một chàng trai nhẹ nhàng thanh thoát. Hạ Trú ngược mắt lên nhìn rồi khẽ nói: “Là Tà Thời.”

Anh khẽ gật đầu. Sau khi lật bức ảnh qua, ánh mắt anh chợt khựng lại sau đó đầu mày hơi nhíu. Hạ Trú thấy vậy bèn cầm lấy bức ảnh. Cô nhìn thấy phía sau nó có một hàng chữ: Khi em đã gặp được chàng – Lòng sao mà chẳng rộn ràng vui tươi?

Hạ Trú cũng sững người.

Lục Đông Thâm so sánh nét chữ trên ảnh và nét chữ trong kịch bản, lát sau lên tiếng: “Xem ra Thương Xuyên vì Tà Thời mà liều mạng với em cũng là có nguyên nhân. Quả nhiên, có tình yêu rồi uống nước là cũng thấy ngọt.” Dứt lời, anh trả lại bức ảnh vào trong cuốn sách.

Không phải Hạ Trú không chấp nhận được chuyện này, chỉ là cô cảm thấy cho dù chuyện này có xảy ra cũng sẽ không xảy ra ngay bên cạnh mình. Bây giờ nghĩ lại đủ mọi thái độ và biểu hiện của Thương Xuyên sau khi gặp cô, thì chỉ một câu thơ “Khi em đã gặp được chàng” này là lời giải thích rõ ràng cho toàn bộ vấn đề.

Rất lâu sau cô mới đặt lại sách vào trong ngăn kéo và nói: “Thế nên, khi chưa điều tra rõ ràng chuyện của Tà Thời, làm sao cậu ấy có thể cho phép bản thân gặp chuyện chứ?”

“Em đang tìm gì vậy?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú đáp: “Một loại mùi hương, chỉ khi tìm ra được mới có thể chứng minh cho suy đoán của em.”

Mùi hương rất khó kiếm, nhất là những mùi hương yếu ớt. Lục Đông Thâm tin rằng mùi hương mà Hạ Trú muốn tìm còn yếu ớt hơn cả những mùi hương yếu ớt, nếu không chỉ với cảnh sát hoặc Lục Bắc Thần là đã phát giác ra điều bất thường. Lục Đông Thâm rất muốn giúp cô. Anh bảo cô miêu tả về mùi hương một chút, cô suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Anh còn nhớ Quý bát tử không? Anh cứ tìm theo mùi hương đó.”

Việc này quả thực là làm khó Lục Đông Thâm.

Quý bát tử anh từng gặp, một lần ở núi Kỳ Thần, một lần trong lễ tế đông. Theo lời Hạ Trú từng nói, bình thường Quý bát tử không có mùi hương gì, gặp ẩm ướt mới có một mùi cực nhạt bay ra. Hai lần trước đều là hoặc gặp nơi ẩm ướt hoặc gặp rượu, nên khi ấy mới ngửi ra được chút vấn đề. Bây giờ không gặp tình trạng nào, dựa vào cái mũi của anh chắc chắn không tìm ra được Quý bát tử.

“Em nghi ngờ có người dùng cô gây ảo giác cho Thương Xuyên?”

“Chưa chắc đã đơn giản như vậy. Hơn nữa, khoảng thời gian này Thương Xuyên vẫn đang uống loại nước thay trà pha từ cây nữ lang và hoa mật ong.” Hạ Trú gõ lên chiếc cốc, bên trong có một túi trà, còn chưa pha nước, chứng tỏ Thương Xuyên đang định pha nước thì gặp chuyện gì đó rất quan trọng và cấp bách: “Cây nữ lang bên trong trà là khắc tinh của cô gây ảo giác, thế nên cô đó không có tác dụng với Thương Xuyên.”

“Ý của em là, Quý bát tử còn có tác dụng khác?” Lục Đông Thâm không hiểu.

Hạ Trú trầm mặc giây lát, nặng nề gật đầu: “Đúng vậy.”

Cụ thể có tác dụng gì Hạ Trú không nói rõ, có lẽ cô cũng không muốn lãng phí thời gian. Lục Đông Thâm cùng cô ra khắp phòng trong phòng ngoài rất lâu mà vẫn chưa có phát hiện gì. Sau đó họ lại lấy chìa khóa xe van từ tay của trợ lý Thương Xuyên và lên đó kiểm tra kỹ lưỡng thêm một lượt.

Hoàn toàn không có phát hiện gì.

Khi hỏi về tình hình gần đây của Thương Xuyên, người trợ lý lần lượt liệt kê lại. Chẳng qua cậu ấy chỉ đọc kịch bản, tập kịch bản... Cuối cùng khi đề cập đến những người trước đó từng tìm cậu ấy, qua vài lần miêu tả, Hạ Trú và Lục Đông Thâm đã xác định đó là Thái Nghiệp Dương. Lục Đông Thâm không nói không rằng lập tức đi gọi điện thoại. Năm phút sau, anh quay lại, nói với Hạ Trú: Thái Nghiệp Dương từ đầu đã bị cảnh sát gọi tới lấy lời khai. Anh ta thừa nhận đã từng đến gặp Thương Xuyên, chỉ vì mẹ của anh ta xưa nay vẫn là fan của Thương Xuyên, thế nên anh ta đến xin chữ ký cho mẹ. Thêm nữa, ngày xảy ra vụ án, Thái Nghiệp Dương cũng có bằng chứng ngoại phạm.

Manh mối vừa xuất hiện đã đứt phụt.

Hạ Trú cảm thấy trước mặt như có một bức tường chặn đứng, rất dày, không đẩy đi được, không đập vỡ được. Lục Đông Thâm dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió. Anh kéo tay cô qua và nói: “Đi thôi, anh lại cùng em tới phủ Thân vương xem sao, nhân ngày hôm nay trời còn chưa nổi sóng to gió lớn. Chứ không tới ngày mai, em có muốn anh đi cùng em chắc anh cũng không còn thời gian nữa.”

Trái tim Hạ Trú nghẹn lại, cô gật đầu.

~Hết chương 198~

***Spoil:** “Vì sao hôm đó Thương Xuyên lại lên sân khấu? Theo lý mà nói cậu ấy quan tâm đến chuyện của Tả Thời như vậy, chuyện đầu tiên khi đến phủ Thân vương phải là liên lạc với em mới đúng chứ?”

“Sao lại giống như... một đôi chân?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 199: Lời nguyên giết quỷ (2118 chữ)

Có lẽ, cậu ấy bị ai đó dụ dỗ lên sân khấu.

Từ khu vực ngoại thành vòng vèo vào trong trung tâm thành phố cũng đã khuya khoắt. Bên ngoài cửa xe lại là dòng sông sao và ánh đèn điện sáng lấp lánh. Sau khi có phát hiện bất ngờ tại đoàn phim, dọc đường từ đó tới đây, Hạ Trú vẫn một mực im lặng. Thi thoảng nhân lúc đèn đỏ bật sáng hoặc những lúc cho xe rẽ, Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô, lại liếc thấy đôi mắt cô đỏ quạch sau đó là thái độ cương quyết đè nén cảm xúc của cô. Khi gần về tới trung tâm, Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, siết chặt: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Trú chăm chú nhìn khoảng đèn hoa lập lòe phía trước, rất lâu sau mới nói: “Đông Thâm, anh biết không? Bao năm qua vì muốn thu thập nguyên liệu, em đã đi tới khắp các hoàn cảnh hiểm nguy, đã có mấy lần đều là thập tử nhất sinh. Thế nên em có thể thấu hiểu sâu sắc trên đời này có ngàn vạn điều

tốt cũng không bằng được sống bình yên. Thương Xuyên có chuyện riêng tư thầm kín của cậu ấy, lọt vào tai người khác sẽ trở thành chuyện để đàm tiếu, giống như Trương Quốc Vinh năm xưa vậy, nhưng em cảm thấy, sự tình có hoang đường hơn nữa cũng có sao đâu, chỉ cần người còn sống...”

Cô ghen ngào, lời đang nói chợt ngưng lại.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài, xoa đầu cô và nói: “Đúng vậy, sinh tồn là tàn khốc nhất, nhưng chỉ cần là người không muốn nhận thua thì đều chọn cách sống tiếp.”

Bữa tối, họ dùng cơm tại một nhà hàng ở tận sâu trong ngõ, được Cảnh Ninh đặt sẵn từ trước. Cả cửa hàng chỉ tiếp đón đúng một mình họ, từ người quản lý cho tới đầu bếp chính, ai nấy đều rất cẩn thận, tận tụy. Các món ăn được bày la liệt trên mặt bàn nhưng Hạ Trú lại ăn không tập trung lắm. Di động của Lục Đông Thâm thì kêu hết cuộc này đến cuộc khác, giống như suốt cả ngày hôm nay. Có một số cuộc anh coi như không thấy, có một số cuộc anh đứng lên nhận máy.

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện của công ty. Sự việc phát triển đến tối hôm nay, trên mạng xã hội đã bắt nháo chi xiên, lời nào cũng có rồi.

Phủ Thân vương yên ắng, ngay cả các con ngõ đang thi công xung quanh đều đã nghỉ việc.

Từ xa đã có thể nhìn thấy dây cảnh giới, bên ngoài các dây cảnh giới cũng có những tấm băng rôn được căng rộng, là “kiệt tác” của fan Thương Xuyên. Trên ngã tư bên ngoài đệ phủ đặt một chậu lửa, bên trong chậu lửa có tàn tro, bị gió thổi bay hết chỉ còn lại muội, những tờ tiền giấy bay lung tung khắp nơi.

Không còn cảnh sát đứng canh gác, hai người họ đi xuyên qua dây cảnh giới. Trước khi đi vào cửa, ánh mắt Hạ Trú liếc thấy một tờ giấy vàng. Nó được dán bên cạnh khe cửa, bên trên giấy vàng có những nét chữ đỏ loang lổ, giống như bùa chú. Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy, đầu mày anh nhíu lại, anh giờ tay định giật xuống nhưng bị Hạ Trú chặn lại và nói: “Đây là một lời nguyền giết quý.”

“Em biết?” Lục Đông Thâm ít nhiều cảm thấy bất ngờ. Ở trong mắt anh, việc này càng giống một trò đùa quái đản hơn, một kẻ nào đó vẽ nhăng vẽ cuội, không ngờ nó còn có lai lịch.

Hạ Trú sờ vào tấm bùa, sau đó hít hít và nói: “Anh quên là hồi còn ở Thương Lăng em từng làm một bác sỹ phù thủy sao? Không thể tránh khỏi phải dùng bùa chú để né tránh sự chú ý, thế nên những lúc rảnh rỗi em cũng nghiên cứu vài loại. Văn tự trên chiếc bùa này được vẽ bằng máu gà trộn lẫn chu sa. Từ đầu bùa tới chân bùa đều được làm theo đúng một phong cách, nhất định là đã được làm bằng bàn tay của một người chuyên nghiệp.”

Lục Đông Thâm dấu gì cũng không phải là người lớn lên ở Trung Quốc, nghe xong câu này, anh nói: “Quả thật là hoang đường.”

Nhưng Hạ Trú lại bất thành linh hỏi một câu: “Nhưng vì sao phải dùng lời nguyền giết ma?”

Lục Đông Thâm vốn không tin vào những chuyện này, dĩ nhiên anh không thể trả lời câu hỏi của cô. Hạ Trú cũng không kỳ vọng anh có thể đưa ra đáp án, cô lầm bầm: “Nếu có một người kiên tâm tin tưởng vào chuyện bùa chú như vậy thì người này muốn giết con quý nào? Thương Xuyên? Hay là con quý từ trước đó đã có lời đồn xuất hiện trong phủ Thân vương?”

Vấn đề này không ai giải đáp được.

Hạ Trú cẩn thận gỡ lá bùa xuống, cất kỹ.

Một chân vừa bước qua cánh cửa lớn của phủ Thân vương, một cơn gió âm u bỗng chốc thổi qua.

Đêm mùa hạ lại bỗng dưng có một cơn gió lạ như vậy, giống như len lỏi từ những bậc cửa sổ chạm hoa rì sắt ra ngoài, lại giống như vô duyên vô cớ nổi lên, làm người ta lạnh lẽo tê rần. Từ trên xuống dưới trong vương phủ tối tăm vô cùng, đèn điện ở các công trường xung quanh cũng đã tắt ngấm, cả vương phủ giống như bị một gã khổng lồ u tối bao trọn, chỉ có thể dựa vào ánh trăng mờ mờ nhá nhá bước đi.

Sân khấu kịch là hiện trường vụ án.

Lục Đông Thâm bật chế độ đèn pin của di động. Bên dưới nền đất vẫn còn những vệt máu đã khô lại. Hạ Trú nhìn chỗ máu rộng ấy, như bị ai đâm cho một nhát dao đau đớn. Nỗi đau tan vào trong da thịt, rồi thấm vào trái tim, giằng xé sự bình tĩnh của cô.

“Đi thôi.” Lục Đông Thâm lên tiếng đúng lúc, giờ tay kéo cô đi.

Trên sân khấu, mọi thứ vẫn như cũ, quả thật không có dấu hiệu gì của những màn ấu dâm, cũng không có bất kỳ dấu vết tổn hại mới xuất hiện nào. Quả thực nhìn thế nào cũng cảm thấy giống một tai nạn ngoài ý muốn.

“Em không hiểu, vì sao hôm đó Thương Xuyên phải lên sân khấu?” Hạ Trú không hiểu: “Về lý mà nói, cậu ấy quan tâm tới tình hình của Tả Thôi như vậy, việc đầu tiên khi tới phủ Thân vương phải là liên lạc với em ngay chứ, sao lại nhàn nhai lên đây?”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát: “Có lẽ, cậu ấy bị ai đó dụ dỗ lên sân khấu.”

Bị dụ lên sân khấu? Hạ Trú bất chợt nhớ tới nữ quý kia, nhưng ngay sau đó cô lại cảm thấy thời gian không khớp. Khi đó cô bị nữ quý dẫn dụ một mạch từ sân khấu ra đình viện. Nếu Thương Xuyên cũng nhìn thấy nữ quý thì không lẽ nào không nhìn thấy cô. Lúc đó cô nhìn rất rõ ràng, trên sân khấu vốn không có một ai.

Từ sân khấu ra sau cánh gà, Hạ Trú kiểm tra rất tỉ mỉ.

Trong không khí có mùi bụi bặm, là thứ mùi kết tủa sau nhiều năm không tu sửa, khiến người ta thấy sặc.

“Lúc đó em đang ở...” Hạ Trú đang nói thì đột ngột im bật, cả bước chân cũng khựng lại.

Lục Đông Thâm cảnh giác.

“Đông Thâm...” Giọng Hạ Trú được đề xuống rất thấp, cô níu chặt cổ tay anh: “Có người.”

Cô ra hiệu về phía phòng nghỉ sau cánh gà, cũng là nơi hôm đó cô gặp ma. Cô còn nhớ rõ, trong đó ngoài bộ trang phục có phần quái đản còn có mùi hương không thuộc về người hiện đại. Lục Đông Thâm kéo cô ra sau lưng mình, rọi ánh sáng đi động về phía cửa phòng nghỉ.

Tia sáng chiếu rọi qua những lớp bụi mỏng bay lượn trong không trung, từ mạnh chuyển sang yếu dần, tới trước cửa thì chỉ còn là một tia sáng cực nhạt nhòa. Cửa phòng nghỉ không đóng, bên trong không có ánh sáng hắt tới nên tối om om, giống như một nhúm mực, cũng lại giống như miệng của một con quái thú đang mở ra chực sẵn, chỉ đợi họ lại gần là nuốt chửng.

Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại, trong căn phòng đen xì xì và ranh giới bên ngoài cửa giống như có thứ gì đó. Anh chậm chậm tiến lên, ánh đèn càng lúc càng tiếp cận gần. Hạ Trú bám sát theo anh, nhìn chăm chăm gần đó không rời mắt, nhỏ giọng nói: “Sao lại giống như... một đôi chân?”

Đích thực là một đôi chân.

Mùi giày lộ ra ngoài, còn cả người nấp trong bóng tối, giống như đang đứng thập thò bên cửa yên lặng đợi họ, ánh sáng chỉ có thể hắt lên một góc đôi giày da.

Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô ngừng bước. Anh từng bước tiến tới gần, rồi lạnh giọng quát: “Người nào?”

Bầu không khí hoàn toàn im ắng, âm thanh của anh khiến Hạ Trú rùng mình. Mượn tia sáng, cô nhìn qua, đôi chân đó vẫn ở kia, bất động không nhúc nhích.

Sau lưng như có một con rết bò qua, lạnh lẽo.

Cô không đợi ở chỗ cũ nữa, rảo bước bám theo, níu lấy tay Lục Đông Thâm. Anh xoay ngược tay lại nắm lấy tay cô, siết chặt, cho cô cảm giác an toàn. Cứ như vậy, hai người từ từ tiến tới gần phòng nghỉ, nhưng chủ nhân của đôi chân kia vẫn chưa rời khỏi đó.

Lục Đông Thâm hóa bị động thành chủ động, nhảy bật lao lên trước. Ánh đèn di động xoay một vòng bên trong căn phòng, ngay sau đó cả người anh chột sững lại. Hạ Trú ở ngay sau anh, ngược lên nhìn theo phía anh chiếu đèn, cũng sững sốt tưởng chừng thờ.

Tủ quần áo được đặt ngay cạnh cửa phòng nghỉ, bên cạnh tủ quần áo có một người đang đứng, dựa sát vào tủ. Nhưng người này nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt nhợt nhạt, giống như đang ngủ, lại giống như đã chết.

Nhưng bất luận là ngủ hay là chết, sao có thể đứng chứ?

Nhưng, điều khiến Hạ Trú thẳng thốt không phải tư thế của người này, mà là bản thân người này!

Hóa ra đó là Nhiều Tồn.

~Hết chương 199~

***Spoil:** “Lúc trước, vì sao ông lại muốn đầu tư vào mảnh đất phủ Thân vương, bao nhiêu năm rồi, ông vẫn không quên được người đàn bà đó phải không?”

“Lúc còn sống, Thương Xuyên đã gây chuyện âm ỉ không vui với Skyline, xét về âm mưu, Lục Đông Thâm anh là đáng nghi hơn cả.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Không cần phức tạp như vậy (2099 chữ)

Tốt nhất là chuyện này đừng có liên quan gì đến anh.

Một lúc lâu sau Hạ Trú mới định thần lại, phản ứng đầu tiên chính là kiểm tra hơi thở nơi đầu mũi Nhiều Tồn. lát sau cô thở phào nhẹ nhõm, vẫn ổn.

Nhưng vì sao lại như thế này?

Cô tiến lên, vừa chuẩn bị ghé sát mũi vào mặt Nhiều Tôn thì đã bị Lục Đông Thâm kéo ngược trở lại: “Em làm gì vậy?”

Hạ Trú nói: “Anh ấy như vậy có lẽ được coi là hôn mê bất tỉnh rồi. Em phải xem xem có chuyện gì, phải làm cho anh ấy tỉnh lại chứ.”

“Nếu người chưa chết vậy thì cứ trực tiếp gọi xe cấp cứu là được rồi.” Thái độ của Lục Đông Thâm vô cùng kiên quyết.

Hạ Trú vừa mới nghe xong câu này thì chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy khác lạ, thế là cô nheo mắt nhìn chăm chăm Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm bị cô nhìn đến hơi thiếu tự nhiên. Anh xoa xoa chớp mũi rồi lầm bầm: “Em có phải bác sỹ đâu.”

“Anh ấy rơi vào trạng thái hiện tại, bác sỹ có đến đúng là cũng không có cách gì.” Hạ Trú đẩy anh một cái: “Chuyện gì anh cũng ghen được hả? Đã là lúc nào rồi, điều tra ra chân tướng mới là quan trọng nhất.”

“Chẳng phải là muốn làm cho cậu ta tỉnh sao?” Lục Đông Thâm liếc nhìn Nhiều Tôn, rồi thản nhiên buông một câu.

Hạ Trú mím môi: “Phải, nếu anh đã nhỏ mọn như vậy thì anh hộ em đi. Ấn vào huyệt Nhân trung của anh ấy, chắc là có thể tỉnh lại.”

“Không cần phức tạp như vậy.” Lục Đông Thâm cười khẩy một tiếng rồi đánh một cái cực mạnh vào sau gáy Nhiều Tôn. Lực rất mạnh, Nhiều Tôn lập tức ngã sấp mặt xuống đất.

Khi Hà Tư Nghi từ từ tỉnh lại, cuối cùng Thái Nghiệp Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. Thái Quốc Cường ngồi trên chiếc sofa ngay gần đó đọc báo. Nghe thấy động tĩnh, ông ta đặt tờ báo lên bàn uống nước, đứng dậy đi tới.

“Mẹ.” Thái Nghiệp Dương khẽ lên tiếng gọi.

Ánh mắt của Hà Tư Nghi vẫn hơi mờ mờ, rất lâu sau con người mới chậm rãi xoay chuyển. Bà ta quan sát một lúc hoàn cảnh xung quanh, bấy giờ mới có phản ứng, khi lên tiếng giọng gần như khản đặc, bà ta hỏi Thái Nghiệp Dương mình bị làm sao. Thái Nghiệp Dương kể lại toàn bộ sự thật. Hà Tư Nghi nghe xong, bèn nhìn về phía Thái Quốc Cường đang đứng bên cạnh giường.

Thái Quốc Cường hỏi bà ta: “Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Hà Tư Nghi lắc đầu, gắng gượng ngồi dậy. Thái Nghiệp Dương thấy vậy vội tới dìu, nâng cao đầu giường lên. Hà Tư Nghi dựa vào đó, lát sau nói: “Nghiệp Dương, con ra ngoài trước đi.”

Thái Nghiệp Dương hơi bất ngờ đôi chút, nhưng vẫn làm theo.

Trong phòng im ắng trở lại.

Thái Quốc Cường ngồi trở lại sofa, nhìn Hà Tư Nghi: “Lần này bà có thể tỉnh dậy nhanh như thế cũng nhờ công của cô Hạ, đợi sức khỏe của bà bình phục hoàn toàn, chúng ta kiểu gì cũng phải tới nhà cảm ơn.”

Hà Tư Nghi không trả lời mà hỏi: “Lúc trước, vì sao ông muốn đầu tư vào mảnh đất phủ Thân vương đó?”

“Mảnh đất đó là động lực thúc đẩy cho sự phát triển của Trường Thịnh tại Trung Quốc, nhưng đã bị bà phá hoại rồi.” Giọng Thái Quốc Cường chuyển lạnh.

Hà Tư Nghi vừa mới tỉnh dậy, sắc mặt chưa có chút hồng hào nào, nghe xong ánh mắt lạnh hẳn đi, hỏi ngược lại: “Lẽ nào mấy hôm nay tôi hôn mê bất tỉnh nằm đây không phải do ‘công sức’ của ông sao? Thái Quốc Cường, việc tôi gặp ma ở phủ Thân vương là thế nào? Đã bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn không quên được người đàn bà đó đúng không!”

“Đủ rồi.” Thái Quốc Cường nghiêm mặt: “Đã là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, bà có thôi đi không!”

Thái Nghiệp Dương từ trong phòng Hà Tư Nghi đi ra đúng lúc bắt gặp Thái Tử Tân vừa bước vào nhà. Sau khi Trường Thịnh mất đi tư cách đầu thầu cho dự án phủ Thân vương, Thái Tử Tân đã dồn trọng tâm lên dự án Hàng Châu, cần chặn khu Giang nam xuân của Skyline không buông, hoàn toàn bày ra dáng vẻ sống chết một phen. Cô giới việc ứng phó, thế nên trong dự án Hàng Châu cũng giành được về cho Trường Thịnh không ít lợi ích, ít nhiều có thể lấy lại thể diện mà Trường Thịnh đã mất vào phủ Thân vương.

Sau khi nhìn thấy Thái Nghiệp Dương, Thái Tử Tân ném chiếc túi xách lên sofa, rồi hỏi thẳng: “Trước khi Thương Xuyên chết, anh từng gặp cậu ta?”

Thái Nghiệp Dương ngồi xuống sofa, từ tốn trả lời: “Đây đâu phải chuyện gì bí ẩn.”

“Rốt cuộc anh đang làm gì? Cái chết của Thương Xuyên có liên quan gì đến anh hay không?” Thái Tử Tân hỏi trúng chỗ hiểm.

Thái Nghiệp Dương đang châm thuốc chợt khựng lại, ngược mắt nhìn cô: “Em điên rồi à? Anh là anh cả của em mà em lại nghi ngờ anh? Nếu anh

thật sự có vấn đề thì chưa đến lượt em ở đây hỗn hào, cảnh sát đã sớm bắt anh đi rồi.”

“Tốt nhất là chuyện này đừng có liên quan gì đến anh.” Thái Tử Tần cất giọng lạnh lẽo: “Trường Thịnh không gánh nổi sự giày vò hai người đâu!”

Khi Nhiều Tôn tỉnh lại, anh ấy đang ngồi ở ghế sau ô tô. Chiếc ô tô đi thẳng một mạch, đã rời xa khỏi phạm vi phủ Thân vương. Ánh đèn đường loang lổ rơi xuống cửa xe. Tư thế của anh ấy không thoải mái cho lắm, người nghiêng ngả xiêu vẹo. Một tay anh ấy túm lấy ghế trước, cố gắng ngồi dậy, ai ngờ xe rẽ đột ngột, trọng tâm không vững, anh ấy một lần nữa ngã xuống ghế.

Nghe thấy một tiếng hự, Hạ Trú ngồi ở ghế lái phụ quay đầu lại: “Anh tỉnh rồi à?”

Nhiều Tôn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhưng tiếng nói của Lục Đông Thâm ở ghế trước nghe vô cùng chân thật. Anh ấy từ tốn nói một câu: “Xin lỗi nhé, vừa quẹo gấp.”

Nhiều Tôn khó khăn lắm mới bò dậy ngồi vững được, nhìn chằm chằm khuôn mặt Lục Đông Thâm trong gương chiếu hậu: “Tôi thấy anh cố tình thì có.”

Hạ Trú phát đầu đầu, hai người đàn ông lớn tòng ngồng này đều là những thương nhân thành công có giá trị, bây giờ lại ganh nhau như mấy đứa con nít vậy, vô lý vô cơ không chấp nhận được. Ai cũng nói đa phần đàn ông vẫn là những đứa trẻ, Nhiều Tôn thì thôi đi, một người xưa nay thành thực ôn trọng như Lục Đông Thâm mà hôm nay cũng hờn dỗi ấu trĩ. Tạm thời không nói đến việc cú đánh của anh có thể làm người chết sống dậy, ngay cả lúc đưa Nhiều Tôn lên xe anh cũng không mấy tình nguyện, anh quăng Nhiều Tôn như quăng bao tải rồi ném vào ghế sau. Thế nên, cô tuyệt đối tin rằng phán đoán lần này của Nhiều Tôn là chính xác.

“Sao anh lại tới phủ Thân vương? Đã xảy ra chuyện gì?” Cô không để hai người này tiếp tục cự cãi nữa.

Nhiều Tôn có lẽ đau đầu, ra sức ấn tay lên thái dương rồi nói: “Anh cũng là bạn bè với Thương Xuyên. Cậu ấy chết còn nhiều nghi vấn, thế nên anh vào phủ Thân vương xem có thể điều tra được manh mối gì không.”

Xe đi không vững lắm, làm người Nhiều Tôn lao đảo. Anh ấy bực dọc quát lên với Lục Đông Thâm: “Anh có biết lái xe không thế?”

“Không muốn ngồi, mời xuống.” Lục Đông Thâm không hề khách khí.

Hạ Trú vò đầu bứt tai: “Sau đó thì sao? Nói chuyện chính đi đã, rung vài cái anh chết được sao?”

“Anh đã thật sự tưởng rằng tôi nay anh không sống nổi nữa đấy.” Nhiều Tôn hướng về phía trước, hai tay lần lượt bám chắc vào hai ghế trên: “Anh đã gặp ma! Một cái bóng trắng bay là là, một mực dẫn dụ anh ra phía sau sân khấu. Chuyện còn lại anh hoàn toàn không biết gì nữa.”

Gặp ma?

Hạ Trú sững người, sao cả Nhiều Tôn cũng gặp ma thế này?

“Hạ Hạ, khi em nhìn thấy anh, anh như thế nào?” Nhiều Tôn giờ tay gác lên vai cô, hỏi.

Một giây sau, Lục Đông Thâm vắt tay qua, gạt tay Nhiều Tôn ra rồi buông một câu hờ hững: “Cậu dỏ sống dỏ chết, giống như cương thi, đứng đực ra đó không nhúc nhích.”

Nhiều Tôn không vui.

Hạ Trú kịp thời nói một câu: “Đúng thật đấy. Anh xem phim ‘Ma đạo tranh bá’ chưa? Lúc đó anh giống như một cương thi bị bùa chú khống chế vậy, đứng thẳng người bên cạnh tủ quần áo, hết cả hồn.”

“Trúng tà?” Nhiều Tôn chửi thề: “Tiểu gia không tin!”

“Trước khi mất đi cảm giác, anh có ngửi thấy mùi gì không?” Hạ Trú hỏi.

Nhiều Tôn nhớ lại: “Hình như... có một mùi ẩm mốc rất nồng, không đúng, hơi thối nữa, giống như mùi phân trâu phân bò dưới quê ấy.” Nói tới đây, anh ấy giật mình: “Bà nó chứ, lẽ nào chúng nó cho tiểu gia ngửi phân của động vật nào đó? Chán sống rồi phải không! Dám giờ trò đen tối với tiểu gia, tiểu gia lại làm một mồi lửa thiêu rụi phủ Thân vương bây giờ, ặc kẹ là ma hay người cũng không còn chỗ nấu mình!”

~Hết chương 200~

***Spoil:** “Nếu đôi phương không có ý hại anh, sao đầu anh cứ đau đau nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Hai vị quý nhân có thể giải đáp cho tôi không? (2018 chữ)

Đôi phương biết em sẽ đến, cũng biết em là một cao thủ mùi hương, làm ra chuyện này chỉ là muốn biết bản lĩnh của em rốt cuộc đến đâu.

Câu nói này tuy ngông nghênh, nhưng cực kỳ phù hợp với tính cách của Nhiều Tôn. Hạ Trú đã sớm quen thuộc, nhưng câu này lọt vào tai Lục Đông Thâm lại không khác gì trò cười. Anh nói: “Hóa ra Tôn thiếu ngất xỉu vì ngạt khói.”

Mối thù giữa họ đã kết ngay từ lúc còn ở Thương Lăng. Sau khi trở về Bắc Kinh, Skyline và Hoa Lực lại ngoài ganh trong đấu, mối thù càng lúc càng sâu đậm. Bình thường, ngoài mặt mọi người đều giao đầu kiêu cao cấp, dù sao thì ai cũng khoác một lớp áo văn minh bên ngoài, tất cả những ánh dao bóng kiếm đều được ẩn giấu đằng sau những câu nói tiếng cười.

Nhưng có lẽ hôm nay khi có sự thay đổi của khung cảnh, cũng có thể sau khi gặp chuyện ly kỳ đã kích thích bản năng của con người, họ đã trở về với phương thức tấn công nguyên thủy nhất, trần trụi nhất. Không những EQ tụt dốc mà ngay cả IQ cũng trở về không. Thậm chí có lúc Hạ Trú còn cảm thấy, nếu mình không đứng giữa làm trọng tài, hai người đàn ông này chưa biết chừng nói ra câu nào khó nghe thậm chí còn lao vào ẩu đả.

Nói không sai chút nào, Nhiều Tôn lập tức phản công: “Phủ Thân vương bây giờ là địa bàn của cậu chủ Lục, tiểu gia tôi mà có mệnh hệ gì, Lục Môn các người đừng hòng được sống bình yên.”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp lại: “Thì ra Tôn thiếu cũng biết cậu đang ở trên địa bàn của tôi? Phủ Thân vương đã bị cảnh sát chằng dây cảnh giới rồi, Tôn thiếu lên la lên lút vượt qua dây cảnh giới rồi diễn một màn kịch như vậy là định làm gì đây? Tôi có lý do để nghi ngờ Tôn thiếu có âm mưu khác.”

“Lục Đông Thâm, anh nói thế là có ý gì? Anh đừng xe lại nói rõ ràng cho tôi.” Nhiều Tôn gào lên: “Tiểu gia tôi muốn đấu với anh còn cần phải giới trò ma quỷ sao? Thương Xuyên lúc còn sống đã xảy ra chuyện âm ỉ không vui với Skyline, xét về âm mưu, Lục Đông Thâm anh càng đáng ngờ hơn.”

Lục Đông Thâm nghe xong bèn đánh mạnh tay lái. Chiếc xe trượt vào đường nhánh rồi dừng lại đột ngột. Anh thật sự nổi khùng lên với Nhiều Tôn: “Được rồi, vậy thì tôi muốn nghe thử ý tứ của Nhiều Tôn cậu xem sao. Cậu ở trong phủ Thân vương, nửa sống nửa chết, ai ở trong trạng thái này mà còn có thể đứng vững không ngã? Nhiều Tôn, tôi thấy cậu không chơi công khai được thì đành giới trò ngầm ngầm, có phải cậu đã mua sẵn toàn bộ tit trang nhất các báo ngày mai rồi không?”

Nhiều Tôn tức giận siết chặt tay lại thành nắm đấm: “Lục Đông Thâm, anh đừng có ngấm máu phun người!”

“Nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận chứ gì?” Lục Đông Thâm cười khẩy.

“Hai người rảnh lắm phải không?” Hạ Trú khần trương chặn họng họ lại. Cô chỉ cảm thấy huyết thái dương cũng giật lên đùng đùng cùng với động tĩnh của hai con người này. Nhiều Tôn là người nóng tính, bình thường kiêu căng ngạo mạn, quát tháo người dưới ai cũng phải nể nhin. Còn Lục Đông Thâm xưa nay là người bình tĩnh biết kiềm chế, oán trách ai cũng từ tốn, nội hàm, sắc bén. Nhưng bản chất anh vẫn là một người cao cao tại thượng đã quen, sao có thể nhượng bộ Nhiều Tôn? Hai người này tranh cãi cũng là chuyện có thể dự tính trước, chỉ có điều, rất rõ ràng, xét về sự cay độc đằng sau những câu chữ nhẹ nhàng, Nhiều Tôn không thể là đối thủ của Lục Đông Thâm. Nói chi đến việc màn cãi vã lần này của họ thấp kém đến mức nào.

“Nhiều Tôn, ý của anh là trước khi mất đi ý thức, anh đã ngửi thấy một mùi ẩm mốc, sau đó là mùi thối, phải không?”

Nhiều Tôn đang mãi tức giận Lục Đông Thâm, bực dọc trả lời: “Có lẽ là vậy, không nhớ nữa.”

“Vậy thì anh cố gắng nhớ đi.” Hạ Trú tỏ thái độ không hài lòng.

Nghe ngữ khí này, Nhiều Tôn cũng không xị mặt ra nữa. Anh ấy hắng giọng, tự tìm đường lùi cho mình: “Hôm nay vì có em ở đây, nếu không anh không thèm nói mấy lời nặng nề này đâu! À... để anh nghĩ xem nào, có thể khẳng định là mùi ẩm mốc trước sau đó là mùi thối.”

“Không có mùi thơm?”

Nhiều Tôn nhớ lại một lượt rồi trả lời: “Hình như, lúc nữ quý đó xuất hiện có thoảng thoảng một mùi thơm, nhưng mùi thơm rất kỳ lạ, không giống mùi nước hoa.”

Hạ Trú đắm chiêu suy nghĩ.

“Hạ Hạ, lúc anh không còn ý thức thật sự là vẫn đứng sao?”

“Ừm.”

Nhiều Tôn giật nảy mình: “Thứ gì mà lợi hại đến vậy?”

“Một loài thực vật tên là cỏ móng ngựa.” Hạ Trú phân tích: “Một loài cây không nổi bật chút nào, sinh trưởng trong các khe đá trên mực nước biển giống như các loài cỏ dại khác, nhưng lại chỉ nở hoa trong điều kiện thời tiết cực kỳ giá rét. Trên đời này rất hiếm có loài thực vật nào nở hoa mà không

có mùi thơm, cò móng ngựa chính là một trong số đó. Nó không những không thơm mà mùi còn khó ngửi, một lần có thể nở ra từ bốn đến năm nhụy hoa, khi nở sẽ tỏa ra một mùi khó ngửi như phân ngựa vậy. Lá và rễ sau khi nghiền nát sẽ tạo thành một dung dịch màu trắng, mùi của dung dịch này giống mùi ẩm mốc, nhưng kỳ thực không phải mùi ẩm mốc, mà là mùi trước khi đến mùa hoa. Rễ, lá, hoa đều có thể làm thuốc, một lượng nhỏ có thể ngăn ngừa chứng động kinh. Nếu hít phải một lượng lớn thì tứ chi sẽ cứng đờ lại trong một khoảng thời gian nhất định. Đương nhiên, đây chính là phân tích bước đầu của tôi, dầu sao thì cò móng ngựa cũng không phải loại thực vật dễ kiếm trên thị trường, càng không có ai lấy nó pha chế mùi hương. Tôi chưa từng gặp, cũng chưa từng tiếp xúc, chẳng qua cũng chỉ nghe người ta nói từ xưa khi xuống vùng quê thu thập nguyên liệu.”

Nhiều Tôn nghe mà tròn tròn mắt, há hốc miệng.

Lục Đông Thâm ban nãy tuy không hợp Nhiều Tôn, nhưng phần nhiều là tâm lý chiếm hữu rục rịch trong lòng. Bây giờ quay về chuyện chính, anh cũng không còn gay gắt nữa. “Cũng tức là, loại cò móng ngựa này chỉ có tác dụng làm tứ chi đông cứng? Vậy còn việc ý thức mơ hồ thì sao?”

“Có rất nhiều loại mùi có thể khiến con người mất đi ý thức, có thể nó được trộn lẫn vào trong cò móng ngựa, có lẽ mùi hương quá nồng nên đã bị mùi của cò móng ngựa át đi.” Hạ Trú khẽ nói: “Lúc chúng ta đi vào hoàn toàn không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ. Chúng tôi đối phương sau khi sử dụng mùi hương đã nhanh chóng tìm cách di tản chúng. Xem ra đây cũng là một người vô cùng am hiểu mùi hương. Đối phương chỉ không chế chứ không giết người, chứng tỏ sự đột nhập của Nhiều Tôn chỉ đang quấy rầy tới đối phương.”

“Hoặc có thể...” Ánh mắt Lục Đông Thâm dừng trên người cô: “Đối phương đang ra lời khiêu chiến em thì sao? Đối phương biết em sẽ đến, cũng biết em là một cao thủ mùi hương, làm ra chuyện này chỉ là muốn biết bản lĩnh của em rốt cuộc đến đâu.”

Hạ Trú nghĩ tới vô số những chuyện trước đó xảy ra, bỗng nhiên cảm thấy lý luận của Lục Đông Thâm không phải là hoàn toàn không có cơ sở.

Nhiều Tôn ngồi đó ù ù cạc cạc, vội vàng ngắt lời hai người họ: “Khoan đã, ý của hai người là, tôi đã trở thành mồi câu?”

“Vô duyên vô cớ bị làm mồi câu thôi.” Hạ Trú rút ra kết luận: “Có lẽ đối phương đang nghĩ đủ mọi cách để thăm dò giới hạn của tôi, vừa hay anh tới cửa.”

Sắc mặt Nhiều Tôn lại khó coi hơn.

“Có giống với mùi em nghĩ sẽ có trên người Thương Xuyên không?” Lục Đông Thâm hỏi thẳng.

Hạ Trú lắc đầu: “Em cho rằng, là hai đối tượng.”

Khoang xe chìm vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Nhiều Tôn lên tiếng: “Có một vấn đề tôi cực kỳ không hiểu, hai vị quý nhân đây liệu có thể giải đáp giúp tôi một chút không?”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Nhiều Tôn qua gương chiếu hậu, không lên tiếng. Hạ Trú quay đầu nhìn anh ấy: “Anh hỏi đi.”

Nhiều Tôn xoa xoa gáy: “Nếu đối phương đã không có ý làm hại anh, vì sao anh cứ thấy đầu đau đầu vậy?”

Hôm sau, mạng xã hội bùng nổ dữ dội.

Fan của Thương Xuyên chĩa mũi nhọn vào Skyline, dù sao thì cậu ta cũng là người đại diện hình ảnh cho Skyline. Cái chết bất ngờ của Thương Xuyên khiến rất nhiều người bất mãn, cho dù trước đó một ngày đã triệu tập cuộc họp báo nhưng những lời chỉ trích của fan mạng dành cho Skyline vẫn chỉ tăng không giảm.

Skyline rơi vào khủng hoảng truyền thông.

Trên mạng lưu truyền đủ các loại phiên bản cho cái chết của Thương Xuyên, nhưng dù là phiên bản nào, Skyline vẫn trở thành con cừu non thế tội.

Ngoại trừ một tin.

Giữa vô số những lời gièm pha, một tin đồn quái đản lặng lẽ xuất hiện, sau đó nhanh chóng lan dần trên khắp mạng xã hội...

~Hết chương 201~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 202: Chuyện tình năm đó (2006 chữ)

Một lần, thầy Lê Viên bị nhiễm phong hàn, nên đã cử học trò của mình tới phụ đạo giúp. Không ngờ, sau khi gặp nữ đệ tử của Lê Viên, Ngô Trùng đã say mê cô ấy.

Lời đồn có ma trong phủ Thân vương đã có từ rất lâu rồi.

Phiên bản đào kép bị Thân vương giết hại, tiểu thiếp tự tử hóa hồn ma vẫn luôn lưu truyền trên mạng. Thường ngày, Hạ Trú không hề quan tâm tới những tin tức dân gian kiểu như vậy, nguồn tin duy nhất cô nghe được trọn vẹn vẫn là những gì lúc trước Đóa Á từng kể. Về sau, cô đã lên mạng tra cứu, quả thật ai ai khi nói tới phủ Thân vương cũng nói đó là một khu phủ ma, nhắc đến phủ ma là cũng nhắc đến chuyện liên quan đến tiểu thiếp kia.

Linh hồn của tiểu thiếp bị khóa trong phủ Thân vương, trọn đời trọn kiếp không thể ra ngoài được, oán và hận cùng năm tháng, cùng thời gian lan ra, thấm vào từng viên gạch, từng mảnh ngói trong vương phủ, không thể chuyển kiếp đầu thai. Những tiếng hí khúc phiêu diêu lơ lửng trong không trung đều như những chiếc móc câu giữ chặt lấy người sống, nuốt sống những kẻ vô duyên vô cớ xâm nhập vương phủ.

Nhưng nguồn tin hôm nay lan truyền trên mạng xã hội lại không phải là câu chuyện giữa đào kép và tiểu thiếp, mà về một chuyện xưa cũ liên quan đến chuyện trong lúc quay bản truyền hình đầu tiên của bộ phim “Phù Sinh”. Kết cục cuối cùng của “Phù Sinh” là Duật Sinh đau đớn đánh mất tình, đã nhảy từ trên sân khấu mình dành quá nửa đời người xuống dưới, kết liễu cuộc đời. Lúc đó, đoàn làm phim cũng sắp xếp phân đoạn này là cảnh quay cuối cùng, cũng là cảnh kết thúc phim cho diễn viên Ngô Trùng – người đầu tiên thủ vai Duật Sinh. Nhưng ngay chính trong cảnh quay đó, diễn viên Ngô Trùng lại diễn giả làm thật, nhảy từ trên đài cao xuống khi không có bất kỳ dụng cụ bảo hộ nào, tử mạng tại chỗ.

Lúc đó, sân khấu mà đoàn làm phim lựa chọn vừa hay chính là sân khấu trong phủ Thân vương.

Chuyện này bị phong tỏa, thời đại những năm 80 không có cái gọi là môi trường mạng xã hội, thế nên khán giả thời điểm đó hoàn toàn không biết. Thi ra kết cục năm xưa được xem trên màn hình ti vi lại chính là kết cục của Ngô Trùng.

Rất nhiều năm về sau, “Phù Sinh” được quay lại, nhưng không ngờ, kết cục của Phù Sinh cũng được tái hiện lại luôn.

Thương Xuyên ngã từ trên sân khấu xuống từ vong, giống y hệt như cách thức ra đi của Ngô Trùng.

Điều càng kỳ lạ hơn, hai người họ đều tử vong trong cùng một cảnh phim. Lúc đó vốn dĩ cũng là cảnh kết thúc phim của Thương Xuyên, kết cục trong phim là nhảy từ trên sân khấu xuống từ vong. Nhưng hôm đó trợ lý đi tìm khắp một lượt trong đoàn phim vẫn không thấy Thương Xuyên đâu, không ngờ là Thương Xuyên lại mất mạng ngay dưới sân khấu của phủ Thân vương.

Một câu chuyện hỗn độn không rõ ràng làm sôi sục nhồn nháo, sau khi trải qua một đêm lắng lại đã hình thành nên một tư duy rõ nét. Tư duy này chính là: Thương Xuyên giẫm lên vết xe đổ của Ngô Trùng.

Nhiều năm về trước, Ngô Trùng nhảy xuống từ sân khấu phủ Thân vương mất mạng. Nhiều năm về sau, Thương Xuyên cũng chạy tới phủ Thân vương, rơi từ trên cao xuống từ vong. Cả hai chuyện đều xảy ra vào đêm khuya, đều trùng hợp với số phận cuối cùng của Duật Sinh. Vì sao họ lại rơi từ trên cao xuống một cách ly kỳ như vậy? Vì sao lại tử vong ngay chính cảnh quay đó? Các fan mạng lần lượt đồn, đó là do hồn ma oan uổng trong phủ Thân vương đang lộng hành!

Oan hồn đó chính là tiểu thiếp trước kia thất cổ tự tử trên sân khấu, chính cô ta đã dẫn theo Ngô Trùng và Thương Xuyên, vì câu chuyện Phù Sinh giống hệt cuộc đời bi thảm của cô ta.

Nhưng rất nhanh, có người đã chuyển hướng tin đồn, nói hồn ma oan uổng kỳ thực là Ngô Trùng. Anh ấy ôm ấp bao nhiêu oan uổng, ảm ức tử sát, oán khí cũng nặng nề như vị tiểu thiếp trong truyền thuyết, không thể đầu thai chuyển kiếp, thế nên đã hại chết Thương Xuyên.

Lý do thứ hai nhận được sự ủng hộ của rất nhiều cư dân mạng. Dẫu sao thì chuyện tiểu thiếp trong phủ Thân vương cũng chỉ là một lời đồn đại được lan truyền bằng miệng, nhưng việc Ngô Trùng hóa thân vào Duật Sinh, rồi tra thủ những nam chính đóng tiếp vai Duật Sinh sau này thì càng có căn cứ hơn. Nguyên do bắt nguồn từ một bài viết của một người nặc danh nào đó.

Bài viết đó đã kể lại rõ ràng, cụ thể những câu chuyện trước sau khi bản truyền hình bộ phim Phù Sinh năm xưa được khởi quay.

Năm xưa, khi bộ phim Phù Sinh lần đầu được chuyển thể từ nguyên tác, có một đạo diễn rơi vào tình thế cạn kiệt nguồn vốn. Về sau, nhà sản xuất lôi kéo được nhà đầu tư nên mới cứu được số phận chết yểu của Phù Sinh. Có vốn rồi, cả hệ thống sản xuất cũng nhanh chóng được vận hành trở lại, đồng thời mời tiểu sinh trẻ tuổi có tiền đồ nhất khi đó, Ngô Trùng, tới làm nam chính.

Ngô Trùng là một thanh niên tuyệt sắc, chỉ cần xem qua một số đoạn băng hình tư liệu lẻ tẻ hiện nay còn sót lại, thì điểm này không còn gì phải nghi ngờ. Tuy rằng những hình ảnh đó khi được đăng tải trên mạng đã không còn rõ nét nữa nhưng cũng ít nhiều có thể nhận ra những đường nét thanh tú, sáng sủa của anh ấy.

Còn nữ chính được chọn ngay từ đầu khi đó thì danh tiếng vượt xa Ngô Trùng, trước khi nhận bộ Phù Sinh ai ai cũng đều đã nghe danh. Nhưng chỉ nửa tháng sau khi cô ấy vào đoàn phim thì bất ngờ nhận được tin phải ra về, nữ chính cứ thế bị thay đổi.

Theo bài viết miêu tả, thì ra một ngày nào đó, nhà đầu tư kia tới thăm đoàn phim. Đi cùng với ông ta còn có con gái của ông ta. Cô gái đó cũng như hoa như ngọc, bình thường kiêu ngạo đồng đánh, việc gì cũng từng thấy rồi, chỉ là chưa thấy người ta đóng phim bao giờ, thế nên tới đoàn phim liền hiếu kỳ với tất cả mọi thứ. Nhưng dẫu sao cũng vẫn chỉ là một cô gái còn trẻ tuổi, chẳng bao lâu sau đã gào lên là không có gì thú vị, quá nhạt nhẽo, hoàn toàn không thể xem nổi Ngô Trùng vào vai Thanh Y, hát i i a a trên sân khấu kịch.

Thế nhưng, chỉ ngay sau khi Ngô Trùng rửa sạch lớp trang điểm, mặc trang phục nam giới vào, cô gái đó đã yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Thế là chưa đầy hai ngày sau, đoàn phim bắt ngờ thông báo thay đổi nữ chính, người được thế vào chính là cô con gái của nhà đầu tư. Ngô Trùng dĩ nhiên rất sững sốt, nhưng là một tiểu sinh còn mới, anh ấy cũng không thể nói gì thêm. Nhà đầu tư đó ngoài tiền ra còn có vị trí đứng đầu giới xã hội đen Hồng Kông, nói chính xác hơn là đại ca xã hội đen. Mà ở thời ấy, không ít thế lực của xã hội đen đã vươn tay tới thế giới phim ảnh.

Con gái của xã hội đen thì làm sao biết đóng phim. Nhưng vì tiền vốn, đạo diễn cũng thật sự rất ôn hòa nhẹ nhàng. Cô gái đó cũng khá thông minh, tuy không có năng khiếu diễn xuất, nhưng học thứ gì cũng nhanh nhẹn. Một diễn viên có phần non nớt trước ống kính như vậy lại khá phù hợp với hình tượng Phù Dao tiểu thư trong phủ đệ.

Lúc đó Ngô Trùng cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng cô con gái của đại ca này muốn đóng phim cho đã mà thôi. Còn lúc đó, Ngô Trùng vào vai Duật Sinh, phải diễn một lượng lớn các phân đoạn đóng hí kịch. Đoàn làm phim đã đặc biệt mời cho anh ấy thầy Lê Viên. Một lần, thầy Lê Viên bị nhiễm phong hàn, nên đã cử học trò của mình tới phụ đạo giúp. Không ngờ, sau khi gặp nữ đệ tử của Lê Viên, Ngô Trùng đã say mê cô ấy.

Hát hí kịch từ nhỏ, từng động tác, từng câu hát đều rất phong tình. Nghe nói, nữ đệ tử đó tên là Nguyễn Anh, vô cùng xinh đẹp, nhất là một vóc dáng thon thả gần như có thể vắt ra thành nước. Cứ thế, Nguyễn Anh làm cho Ngô Trùng say mê như điên đảo, lúc nào hướng dẫn đóng kịch cũng buộc phải có cô ấy ở bên.

Hai người lâu ngày sinh tình, thậm chí còn từng ngủ lại với nhau trong đoàn phim, đầu gối tay ấp. Chẳng bao lâu sau, đại ca xã hội đen cho gọi Ngô Trùng. Bấy giờ Ngô Trùng mới bàng hoàng tỉnh ngộ, thì ra đại ca xã hội đen sắp xếp cho con gái trở thành nữ chính, mục đích là gán ghép cho họ yêu nhau.

Dĩ nhiên là Ngô Trùng không chấp nhận, trong lòng anh ấy đã có người thuộc về, sao có thể thay lòng đổi dạ? Đại ca xã hội đen nổi khùng, cộng thêm việc cô con gái lại đòi sống đòi chết, bèn lấy Nguyễn Anh ra uy hiếp Ngô Trùng. Ngô Trùng không còn cách nào khác, đành ngoài mặt vờ đồng ý, sau lưng nghĩ cách thoát. Cuối cùng vào một đêm khuya nọ, cũng là trước khi đóng cảnh quay cuối cùng của bộ phim, Ngô Trùng đã đưa Nguyễn Anh bỏ trốn.

Con đường bỏ trốn của Ngô Trùng được sắp xếp rất chu toàn.

Một là có thể ở bên cạnh người con gái mình yêu, hai là đã đến cảnh quay cuối cùng rồi, đoàn phim thật sự không tìm được anh ấy cũng có thể sắp xếp diễn viên đóng thế. Anh ấy cảm thấy chỉ ít cũng không có lỗi với các nhân viên đoàn phim.

Hai người bỏ trốn suốt dọc đường, vượt ngàn dặm xa xôi để rồi xa thủ đô, rồi trèo đèo lội suối, tới một vùng thôn trang nhỏ hoàn toàn không ganh đua với thế sự.

Không ai biết Ngô Trùng là ai, dấu sao thì thời đại đó chưa nói đến mạng Internet, ngay cả ti vi cũng không phải đã phổ cập khắp các gia đình.

Họ vào sống trong một gia đình nọ.

Gia đình đó, họ Thai.

~Hết chương 202~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Họa nổi lên (2015 chữ)

Ai là hung thủ? Họ thẳng thắn chỉ ra Hạ Trú.

Một bài viết bài bản đầu ra đấy sau khi bùng nổ trên mạng xã hội, các trang web và fanpage chính thức của Skyline và Hoàn Gia cùng các đường link khác đều thất thủ. Với địa vị hiện tại của Thương Xuyên, tiểu sinh Ngô Trùng năm xưa sao có thể so sánh được? Ngày xưa thông tin truyền đạt có hạn, sau khi diễn viên chính tự sát cũng không làm dấy lên quá nhiều lớp sóng. Nhưng Thương Xuyên thì khác. Cậu ấy có một lượng người hâm mộ rất đông đảo khắp cả nước, chỉ cần mỗi người nhô một bãi nước bọt là cũng đủ chìm chết Skyline rồi.

Bắt đầu có những tốp fan tập trung lại với nhau, tụ tập bên dưới các tòa nhà văn phòng của Hoàn Gia Media hay Skyline, thậm chí còn căng băng rôn với dòng tít muốn rửa sạch oan ức cho Thương Xuyên, cho dù trước đó Hoàn Gia và Skyline đã bắt tay nhau cùng tổ chức cuộc họp báo công khai có lời giải thích thì cũng phí công vô ích. Các fan vẫn tiến hành bao vây và rục rịch công kích trên mạng như một đám người điên rồ, chỉ trích Skyline – với tư cách là bên A trong hợp đồng đại diện hình ảnh và diễn viên chính với Thương Xuyên mà không có trách nhiệm, thậm chí trong sự việc hủy hợp đồng lần trước còn kích động tâm lý của Thương Xuyên và bao che cho hung thủ.

Nhất thời, câu chuyện này thu hút sự chú ý của không ít các phóng viên, báo đài.

Skyline bao che cho hung thủ, đây là một điểm mà các fan tập trung công kích.

Ai là hung thủ?

Họ thắng thần chỉ ra Hạ Trú.

Sở dĩ Hạ Trú một lần nữa cuốn vào câu chuyện này, vẫn phải bắt nguồn từ bài báo kia, bởi vì, bài báo đó vẫn chưa kết thúc.

Câu chuyện tiếp tục khi tiểu sinh Ngô Trùng vì muốn trốn tránh đại ca xã hội đen và người trong đoàn phim, vì muốn được ở bên cạnh người con gái mình yêu, hai người đã bỏ trốn tới một vùng núi non tươi đẹp, nơi dừng chân là một gia đình họ Thai. Nhà họ Thai này ở vùng đó cũng không được coi là một hộ lớn, chỉ có hai cha con bám lấy mảnh đất này sống qua ngày. Nhưng Ngô Trùng lại chọn đúng gia đình ít người này, tiện cho việc giấu giếm thân phận. Một gia đình quá đông người không tránh khỏi nhiều chuyện phức tạp.

Ông cụ nhà họ Thai tính tình hiền lành, thấy hai người họ đường xá xa xôi lận lộn tới nên đã nhận họ ở lại nhà.

Tuy rằng Ngô Trùng là một diễn viên nhưng cũng rất giỏi chịu khổ chịu cực, cùng với con trai nhà họ Thai xuống ruộng cấy cày, sống giản dị thô sơ không hề nề hà, dần dà cũng tạo được mối quan hệ thân thiết với hai bố con nhà họ Thai. Một xóm núi hẻo lánh, vắng vẻ có người lạ đến dĩ nhiên sẽ khiến mọi người chú ý. Nhà họ Thai nói rằng Ngô Trùng là người bà con xa đến đây cày nhờ, thế nên những người trong thôn cũng không nghi ngờ thêm.

Một tiểu sinh tiền đồ rộng mở vì tình yêu chấp nhận ẩn mình ở nơi núi nghèo hiu quạnh, câu chuyện này ở trong các phiên bản thường gặp rất dễ đoán trước được kết cục, ví dụ như Ngô Trùng chịu không nổi cuộc sống cực khổ đã rời xa Nguyễn Anh, hay ví dụ như lâu dần Ngô Trùng bèn hối hận, sống âm ỉ đến cuối đời. Nhưng sự thật là, Ngô Trùng và Nguyễn Anh lại sống rất hạnh phúc, chẳng bao lâu sau hai người họ đã bái thiên địa, về chung một nhà. Ngày ngày, buổi sáng thì Ngô Trùng cùng con trai nhà họ Thai ra ngoài cấy cày trồng trọt, buổi tối lại về êm ấm bên Nguyễn Anh, một cuộc sống không tranh với đời như vậy khiến họ cảm thấy thật bình yên, chân thực.

Nhưng ngày tháng yên bình chẳng được bao lâu, họ chỉ sống vui vẻ như thế được nửa năm trời. Cuối cùng đến một ngày kia, có một đám người xông vào trong thôn, bắt Ngô Trùng và Nguyễn Anh đi, cuộc sống bình lặng của họ đã hoàn toàn bị phá vỡ. Thì ra đó là người của đại ca xã hội đen. Tuy rằng Ngô Trùng nghĩ cảnh tự sát cuối cùng hoàn toàn có thể tìm diễn viên thay thế để hoàn thành, nhưng đối với một người đã đầu tư một khoản kếp xù như đại ca xã hội đen, ông ta vẫn chịu tổn thất, bắt buộc phải bắt Ngô Trùng về quay cho hết bộ phim. Điều quan trọng hơn là, từ khi Ngô Trùng bỏ đi, cô con gái của ông ta ngày đêm buồn sầu, đau khổ. Nhìn thấy con gái yêu như vậy, làm sao ông ta chịu nổi cực tức này xuống?

Ngô Trùng đã bị bắt về, hoặc là thực hiện theo điều khoản đơn phương hủy hợp đồng, có nghĩa là anh ấy phải đền bù một khoản phí bồi thường khổng lồ; hoặc là ngoan ngoãn quay cho xong bộ phim, đồng thời hợp tác với đoàn phim, xuất hiện tại tất cả các chương trình truyền, quảng bá. Ngô Trùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy chỉ còn cách chọn phương án thứ hai. Nhưng anh ấy đưa ra yêu cầu, anh ấy chỉ quay phim, về chuyện tình cảm, anh ấy tuyệt đối không chấp nhận. Anh ấy công khai với mọi người, mình đã là người có gia đình.

Đại ca xã hội đen dĩ nhiên phải suy nghĩ tới túi tiền của mình trước, bèn đồng ý với yêu cầu của Ngô Trùng. Cô con gái cũng chỉ còn cách buộc phải thu về sự quyến luyến, bịn rịn của mình.

Tất cả mọi việc có vẻ đều đang diễn ra một cách thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng, ngay trong lúc Ngô Trùng chuẩn bị cho cảnh nhảy lầu thì anh ấy nhận được hung tin, Nguyễn Anh đã gặp tai nạn giao thông!

Thì ra, đại ca xã hội đen đã chuẩn bị đầy đủ, vào lúc Ngô Trùng quay cảnh phim cuối cùng đã sai người đi bắt Nguyễn Anh, mượn cớ này để ép Ngô Trùng ký hợp đồng quay tiếp bộ phim sau, mà nữ chính trong bộ phim đó bắt buộc phải là con gái mình. Ai ngờ khi đám người kia phá cửa xông vào Nguyễn Anh đã cảnh giác. Cô ấy hoảng hốt bỏ chạy. Đám người kia đuổi theo gắt gao, trong lúc hoảng loạn, Nguyễn Anh bị xe đâm chết.

Sau khi Nguyễn Anh chết, Ngô Trùng sống như xác chết biết đi. Sau nhiều ngày trầm cảm nặng nề, Ngô Trùng một lần nữa bước lên sân khấu hoàn thành nốt cảnh quay cuối cùng. Chỉ có điều, khiến mọi người không thể ngờ được chính là anh ấy đã lén lút tháo dây an toàn, lấy phương thức tự sát thực tế ngoài đời để diễn cảnh cuối cùng của Duật Sinh.

Câu chuyện mà bài viết này kể khiến mọi người cực kỳ tin tưởng và khiến các cư dân mạng đoán già đoán non. Vào lúc tất cả mọi người đều cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện tình bi thương thảm thiết thì bài viết lại đưa ra một kết luận: Thì ra năm xưa vị đại ca xã hội đen có thể thuận lợi tìm được Ngô Trùng không phải là ngẫu nhiên. Trung Quốc rộng lớn như vậy, thôn làng cũng nhiều, vào một thời đại thông tin khép kín nếu cố tình trốn tránh, làm sao có thể dễ dàng bị bắt? Trong chuyện này chắc chắn đã có người âm thầm tố cáo!

Nếu không có kẻ mật báo đã không có những cái chết sau đó của Nguyễn Anh và Ngô Trùng.

Kẻ mật báo chẳng qua là tham lam quyền lực tiền bạc, nhân tính khi đối diện với sự mê hoặc của kim tiền sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Kẻ mật báo, chính là con trai của nhà họ Thai!

Bài viết tới đây dừng lại đột ngột, kết thúc, nhưng lại mang tới cho mọi người một cái kết đáng suy nghĩ.

Người mật báo năm đó rốt cuộc là ai? Hiện giờ còn sống hay không?

Ngoài chuyện này ra, cái chết của Thương Xuyên càng giống như có linh hồn của Ngô Trùng nhập thể, người chết oan trong lòng còn đầy oán khí, ắt phải kéo người sống chôn cùng. Trước khi chết, Thương Xuyên từng xảy ra tranh cãi với Hạ Trú. Quan trọng hơn cả là Thương Xuyên nhận được lời

mời của Hạ Trú rồi mới đến phủ Thân vương, khi xảy ra chuyện sao có thể không liên quan tới Hạ Trú?

Quả nhiên giống như trước đó Hạ Trú đã suy đoán. Thân phận Tưởng Ly ở Thương Lăng được bóc ra, ngay cả những quá khứ trị bệnh “tà thuật” cũng bị lôi hết ra ngoài. Những lời đồn đại của mọi người càng lúc càng quái đản. Nói rằng kỳ thực cô là đệ tử của Thuật giảng đầu, lại còn nói cô nuôi ma nhỏ... Hoàn toàn có thể rút lui an toàn sau khi hại chết Thương Xuyên, đây sao có thể là bản lĩnh của một người bình thường? Chắc chắn là đã sử dụng tà thuật gọi oan hồn của Ngô Trùng, hại chết Thương Xuyên.

Nếu là bình thường, những căn cứ này cực kỳ hoang đường nhưng dư luận có sức mạnh ghê gớm, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, những bài viết ừ ừ xuất hiện phân tích về các loại tà thuật và các cách chiêu gọi linh hồn khác nhau đầy lý lẽ hùng hồn. Như thế, một chuyện có hoang đường đến đâu cũng trở nên đáng tin cậy.

Hạ Trú bị mọi người coi là điềm xấu, là yêu ma. Có người thậm chí còn lấy cái chết của Đàm Diệu Minh trong lễ tế đông khi trước ra, nói rằng lúc ở lễ tế đông cô có thể kêu gọi các linh hồn trên trời đất, khiến tất cả mọi người đều phải đứng yên.

Trong lúc trên mạng xã hội đang rất ồn ào, Skyline cũng phải đánh một cuộc chiến danh dự với các phóng viên. Khi Hạ Trú tới tìm Lục Đông Thâm, dọc đường, các đồng nghiệp của cô đều dè dặt cười trừ, nhưng tưởng chừng phải cách xa cô tám trăm dặm. Khi cô nhìn thấy Cảnh Ninh, di động của Cảnh Ninh vẫn đang réo, không cần nghĩ cũng biết đó là điện thoại của truyền thông.

Cảnh Ninh không né tránh cô, đối xử với cô như bình thường, và nói với cô: Tổng giám đốc vẫn đang họp, chuyện này khiến Lục Môn hết sức phiền nộ, còn nữa... Cô ấy tỏ ra rất lo lắng, bổ sung thêm một câu với Hạ Trú: Bên phía Chính phủ, tổng giám đốc cũng phải có lời giải thích.

~Hết chương 203~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Tặng đồng hồ (2053 chữ)

Cô mà dám tiếp tục quyến rũ Lục Đông Thâm, tôi sẽ thu thập đủ mười hai linh hồn ma quỷ hành hạ cho cô chết.

**Chú thích: Ở Trung Quốc, đồng hồ có vai trò quan trọng trong việc đo đếm bước đi của thời gian hay gián tiếp đề cập tới một vòng đời người bị giới hạn.*

Bên cạnh đó, chính bởi cụm từ “cho/tặng đồng hồ” đọc lên nghe giống như cụm “đi đám tang” theo tiếng Quảng Đông, Trung Quốc, nên việc tặng đồng hồ ở quốc gia này là điều tối kỵ. Lẽ dĩ nhiên, người Trung Hoa cũng không bày bán đồng hồ trong các cửa hàng lưu niệm.

Khi hoàng hôn buông xuống, dư luận trên mạng xã hội vẫn tiếp tục bàn tán, độ nóng chỉ có tăng chứ không hề giảm. Ảnh của Hạ Trú gần như đã đăng đàn khắp các mặt báo. Nhiều người nói dối sẽ có người tin là thật, tai họa của lần gièm pha này giống như một lưỡi dao, làm cho người ta máu thịt bầy nhầy.

Hạ Trú không tới quấy rầy Lục Đông Thâm. Chuyện này nổ ra, áp lực tới từ chính quyền thành phố, tới từ thị trường và từ chính Lục Môn cùng một lúc dồn cả lên đôi vai anh, anh bận cỡ nào, cô hiểu rõ.

Lúc cô tới tìm Trần Du, Trần Du vừa hay từ cửa hàng đại lý của thương hiệu H trở về. Gặp được Hạ Trú, câu đầu tiên mà cô ta nói chính là: Đám fan của Thương Xuyên quá điên rồ rồi, vây kín cửa hàng đại lý không có một lối thoát nào. Phía cảnh sát cũng đã nói đây là một tai nạn ngoài ý muốn, cô bảo mấy người đó còn làm loạn gì chứ?

Hạ Trú không tiếp lời. Cô đặt một chiếc túi ni lông phong kín lên bàn của cô ta: “Trà thuốc, tôi đã để một ít vào văn phòng của Lục Đông Thâm, nhưng anh ấy cứ họp suốt, chắc cũng không có thời gian để uống, cô pha sẵn một cốc rồi mang tới phòng họp đi.”

Trần Du mở túi ra, bên trong là từng túi nhỏ. Cô ta ngửi ngửi, một mùi hương thanh nhã đập vào mũi: “Trà Ngũ Hà?”

Hạ Trú “ừm” một tiếng.

Trà Ngũ Hà, nguyên liệu chính được thu thập là lá sen, hoa sen, đài sen, hạt sen, củ sen. Một bông hoa sen, mỗi một bộ phận khác nhau tác dụng khác nhau. Lá sen cấp ẩm cấp nước trong ngày hè, cung cấp dinh dưỡng cho cả thể; hoa sen ổn định tinh thần; đài sen giúp thanh lọc cơ thể; hạt sen giúp dưỡng tâm; củ sen giúp làm mát. Kết hợp thêm với một ít thảo quyết minh rang qua, hoa nhài và rễ bồ công anh đã được phơi nắng khô nước. Mùa hè, lấy nó làm nước uống thay trà không những cung cấp đủ nước chống khát mà hoa sen trong nguyên liệu chính còn có tác dụng giảm áp lực. Mùi hương thanh mát cũng giúp người uống thoải mái tinh thần, xóa tan bực dọc.

Trước đó, cô đã thêm một lượng lớn hoa sen trong mùi hương tại không gian phòng trị liệu tâm lý của Tổ Diệp, thích hợp nhất dùng vào mùa hè.

“Đích thân cô làm à?” Trần Du kinh ngạc.

“Phí lời.”

Trần Du chép miệng: “Thứ gì rẻ nhất trong trà Ngũ Hà chắc chắn là hoa sen, phải chọn sen hồng hiệu quả mới càng tốt. Hoa sen tốt nhất phải hái khi đọng đầy sương sớm, tác dụng lại lớn hơn một chút. Ở Bắc Kinh rất hiếm có hồ sen, cô làm cách nào mà có được?”

“Trồng hoa sen có gì khó đâu.” Hạ Trú không giải thích nhiều: “Trong túi có bình giữ nhiệt. Nhớ kỹ, nhất định phải pha cho anh ấy bằng nước sôi trong bình giữ nhiệt.”

Trần Du kinh ngạc, lát sau mới tỉnh ngộ: “Hiểu rồi, lần này cô đã trở về phòng thực nghiệm mùi hương một chuyến phải không?” Căn phòng thực nghiệm gần ngoại ô đó, họ từng tới một lần, xa cách phố phường bụi bặm, giống như một đảo nguyên xa lánh hồng trần vậy, muốn có nước sôi không phải chuyện khó khăn, trồng thêm một hồ sen quả thực cũng không phức tạp.

Hạ Trú không giải thích quá nhiều, dặn dò xong cô định rời đi, Trần Du ưỡn oai hỏi với sau lưng cô: “Mất nhiều tâm tư công sức như vậy mà cô lại bảo tôi mang đi à? Cô không sợ tôi cháy lại tình cảm cũ với Lục Đông Thâm sao?”

“Cô cháy tôi xem nào?” Hạ Trú quay đầu lại, hừ lạnh: “Không nhìn thấy trên mạng người ta phong tôi là bác sỹ yêu quái à? Cô mà dám tiếp tục quyến rũ Lục Đông Thâm, tôi sẽ thu thập đủ mười hai linh hồn ma quỷ hành hạ cho cô chết.”

Sau khi Hạ Trú đi khỏi, Trần Du mới bĩu môi: “Cô mà có bản lĩnh ấy thật thì tốt quá.”

Hạ Trú vừa đi vào trong tiểu khu thì bị nhân viên trực ban của khu nhà gọi lại, đưa cho cô một chiếc hộp giấy. Hộp vuông, cũng khá nặng. Cô lắc nhẹ, ngay sau đó bên trong vang ra tiếng tích tắc. Người bảo vệ giật nảy mình, vội vàng nói: “Không phải là thứ gì nguy hiểm đây chứ?”

Giống như âm thanh phát ra từ một thiết bị đếm ngược thời gian nào đó.

Hạ Trú dĩ nhiên không dám hành động kinh suất. Một là cô chưa bao giờ để lại địa chỉ của mình trên Taobao hay các trang web mua sắm online nào khác. Hai là người ngoài có thể tặng quà cho cô đã ít lại còn hiếm. Người bảo vệ thấy cô ngập ngừng, không nói không rằng, lập tức đoạt lấy chiếc hộp, lệnh cho cô đứng cách xa ra, rồi cầm một con dao rọc giấy, cẩn thận, dè dặt tách lớp băng dính dính trên hộp ra.

Chiếc hộp được mở ra, tiếng tích tắc càng lúc càng rõ ràng hơn. Gỡ lớp bọc ngoài và mở ra xem, cuối cùng người bảo vệ cũng thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ là một chiếc đồng hồ để bàn, bên ngoài màu vàng, chữ số bên trong màu đỏ, ngay cả các kim giờ kim phút kim giây cũng màu đỏ. Sự kết hợp màu sắc này trông vô cùng nhức mắt.

“Cái này...” Ngay cả người bảo vệ cũng nhìn ra sự bất thường. Tuy rằng bây giờ người ta không còn mê tín đến mức nói tặng đồng hồ là ám chỉ sự ra đi, nhưng nếu có bạn bè nào đó tặng quà cũng sẽ không chọn kiểu đồng hồ quái dị này thế này đúng không?

Hạ Trú tỉ mỉ quan sát chiếc đồng hồ này. Cô hiểu rằng việc tặng đồng hồ là không may mắn, nhưng điều không may mắn hơn cả là màu sắc của nó.

Nền vàng chữ đỏ, giống một loại bùa chú.

Chính vào lúc này, giờ chẵn đã điểm, chiếc đồng hồ bỗng kêu “cạch” một tiếng, hai cánh cửa nhỏ trên đồng hồ ngay sau đó bật ra.

“Cẩn thận!” Hạ Trú kịp thời đẩy người bảo vệ ra xa.

Kể thì chậm, thật ra mọi việc rất chóng vánh, một lưỡi dao găm sắc nhọn từ bên trong cánh cửa nhỏ bay ra ngoài, đâm rất mạnh vào bức tường đối diện, chiếc đồng hồ rơi xuống đất vỡ tan.

Người bảo vệ nhất thời chưa thể bình tĩnh lại, đứng đờ đẫn bên cạnh bàn, rất lâu không dám nhúc nhích. Hạ Trú tiến lên trước, rút con dao găm ra, sau khi nhìn thì sắc mặt lạnh hẳn. Con dao không to, mặt dao được mài sáng loáng, bên trên có bốn chữ được dùng sơn đỏ viết lên: Tiệp nhân chết đi!

Sau khi Lục Đông Thâm từ Tòa thị chính đi ra, phía xa xa đường chân trời là chút ánh nắng tàn cuối ngày, đã sắp bị bóng tối nuốt trọn, đỏ rực một khoảng, làm tôn lên một màu đỏ như máu thấm vào cây cối ở hai bên con đường gần đó. Anh không bảo tài xế lái xe ngay mà hạ cửa sổ xuống, chiêm một điệu xuống. Phía trước là con đường dài đồ nghiêng, giờ tan tầm buổi tối, ánh đèn đường và đèn xe đan cài vào nhau, thoát nhìn như lam bùng sáng cả một thành phố Bắc Kinh.

Dương Viễn không trở về xe của mình, mà mở cửa chui vào cùng. Lát sau, anh ấy giơ tay với anh: “Làm một điệu đi.”

“Cậu tự hút thuốc của cậu đi.” Lục Đông Thâm không buồn để ý đến anh ấy.

Dương Viễn bị hớ, bèn rút bao thuốc của mình ra, châm một điếu, rít mạnh một hơi, rồi hần học nhà khói ra, nói: “Tôi thấy lão Phùng đó chẳng qua là lấy lông gà làm lệnh tiễn*”, trước đó lúc chúng ta đấu giá, hẳn ta mũi không ra mũi, mặt chẳng ra mặt. Bây giờ thư ký Từ đang đi công tác ở nơi khác, hẳn lại nhân cơ hội gây rối.”

****Ý chỉ một người dựa vào cấp trên hoặc một ai đó để tung ra những mệnh lệnh hờ hững, ra ý kiến bằng khẩu khí kiêu ngạo, hoàn toàn không suy xét tới các nhân tố khách quan.***

“Lúc này cho dù có mặt thư ký Từ ở đây, hẳn cũng chưa chắc dám bảo vệ chúng ta.” Lục Đông Thâm phân tích lý trí.

Người phụ trách của Chính phủ đối với dự án phủ Thân vương là tổng thư ký Từ, phó tổng thư ký Phùng là trợ giúp. Sau khi Skyline gặp chuyện, tổng thư ký Từ chân chừ không lộ diện, tất cả các buổi tiếp Skyline đều cho ông Phùng ra mặt. Phó tổng thư ký Phùng là người sành sỏi trong giới quan trường, việc thù giăm thêm hoa là hoàn toàn không thể nữa, bây giờ ông ta thể hiện rõ thái độ giầu đồ bìm leo.

Dương Viễn vuốt mặt: “Chuyện này nếu đề lão Phùng quyết định thì chúng ta chết chắc rồi, vẫn nên khẩn trương liên lạc với tổng thư ký Từ là hơn.”

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói: “Nếu đối phương có ý trốn tránh, cho dù tìm ra cũng vẫn chỉ có một kết quả như vậy. Bây giờ, nhất là người của Chính phủ, không ai dám đứng về phía Skyline, đạo lý bo bo giữ mình này họ càng hiểu hơn ai hết.”

Dương Viễn sừng sốt: “Ý của cậu là...”

“Chính phủ có quyền giám sát quản lý dự án phủ Thân vương, hợp đồng vừa ký đã xảy ra việc này, danh dự của Skyline chịu tổn thất, e rằng Chính phủ sẽ xem xét lại việc hợp tác này.” Lục Đông Thâm gạt chút tàn thuốc, ánh mắt nhìn thẳng lên ngọn đèn ở con đường dài phía trước.

Dương Viễn chửi thề một câu sau đó nói: “Có thái độ của tổng thư ký Từ bày ra đó, cũng khó trách lão Phùng lại giờ trò vòng vèo lê thê với chúng ta.” Anh ấy đánh mạnh lên vai Lục Đông Thâm: “Giờ tôi mới nhớ ra, chẳng trách lão Phùng lại cười trên nỗi đau của chúng ta. Vợ lão ta chẳng phải chính là Trình Lộ sao? Trước kia Trình Lộ và cậu...”

“Nói chuyện chính đi.” Lục Đông Thâm gạt phất tay Dương Viễn ra.

~Hết chương 204~

***Spoil chút cho mọi người đỡ khó hiểu tại sao Trú Trú lại cho bạn Du gửi trả cho Đông là vì hôm nay chị đến nộp đơn xin nghỉ việc~~~**

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Tôi vui còn chẳng kịp (2072 chữ)

Không phải vì đôi chân của cô đã đi nhầm bước, mà vì trái tim của cô đã lệch quỹ đạo.

Dương Viễn ngồi thẳng người dậy: “Nếu cậu đã muốn nói tới việc chính thì tôi sẽ nói việc chính với cậu đây. Skyline hiện tại đang rơi vào cuộc chiến ‘nước bọt’, mức độ tin cậy càng ngày càng giảm, bên phía Hội đồng quản trị cũng đã tạo áp lực cho cậu rồi? Cậu như vậy...”

“Nói vào trọng điểm đi.” Lục Đông Thâm nói.

“Đuổi việc Hạ Trú là vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.” Dương Viễn nói đúng trọng điểm.

Lục Đông Thâm quay đầu lại nhìn anh ấy, nét mặt bình thản.

Dương Viễn gượng gạo ho mấy tiếng: “Đương nhiên, đây chỉ là kế sách tạm thời thôi. Đợi sau này sóng gió bình lặng rồi, cậu lại kéo cô ấy về. Bây giờ điều đám fan của Thương Xuyên cần là một lời giải thích. Cậu cứ một mực bảo vệ cô ấy như vậy, không những khiến Skyline rơi vào thế khốn đốn mà phía Hội đồng quản trị bên kia cũng sẽ nghi ngờ năng lực làm việc của cậu, hơn nữa họ cũng sẽ có ý kiến đối với Hạ Trú.”

“Không giải quyết được vấn đề liên kéo một cô gái ra hứng bom hộ mình sao?” Ngữ khí của Lục Đông Thâm nghe có vẻ bình thản, nhưng trầm thấp như đè chặt người ta xuống.

Dương Viễn phì cười: “Cậu tưởng cô nàng yếu đuối mỏng manh nhà cậu không gánh nổi bom chấc? Xét về năng lực, có rất nhiều người đàn ông có thể bị cô ấy giẫm dưới chân. Hơn nữa, chuyện này cũng vì cô ấy mà ra, đúng không? Nếu đã vậy, cũng nên thể hiện một thái độ gì đó mới đúng.”

“Thái độ của cô ấy, tôi thể hiện.” Lục Đông Thâm cất giọng thản nhiên.

Dương Viễn nghiêng răng: “Lục Đông Thâm, cậu trúng tà rồi phải không? Cậu tin tưởng cô ấy như vậy sao? Lỡ như cô ấy đặc biệt tới đây để hại cậu thì sao? Cậu bị cô ấy gạt rồi mà còn không biết!”

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, chậm rãi đáp lời: “Tôi vui còn chẳng kịp.”

Vào lúc trời nhập nhèm tối, Cảnh Ninh gõ cửa một gian phòng khách sạn.

Khi người đàn ông ra mở cửa cho cô, sau lưng anh là cả một khoảng âm u đen ngòm. Tia sáng yếu ớt kia phát ra từ ngọn đèn sàn gần cửa ban công, lọt vào phòng khách, xuyên qua cửa chính. Cảnh Ninh căng thẳng nuốt nước bọt, cả người đứng đờ trước cửa. Người đàn ông một tay kéo tuốt cô vào trong, cánh cửa sau lưng từ từ khép lại.

Trái tim Cảnh Ninh thất lại.

Người đàn ông tháo mũ và khẩu trang của cô xuống, mỉm cười nhìn cô trong bóng tối. Cảnh Ninh không ngược lên nhìn biểu cảm của anh, nhưng cũng có thể phát giác ra ánh mắt chăm chú bức người của anh, sống lưng lại cứng và lạnh đi vài phần. Người đàn ông nâng cằm cô lên, nhìn mãi nhìn mãi rồi áp mặt xuống.

Cảnh Ninh đang định quay mặt đi thì người đàn ông đã khẽ ra lệnh: “Đừng động đây.”

Cô bèn đứng im không nhúc nhích nữa, ngón tay nắm chặt lại, mặc cho anh cạy mở môi mình từng chút một.

Rất lâu sau, anh mới buông tay, nhưng đôi môi vẫn còn mon man nơi gò má cô, tiếp tục di chuyển, anh cười khê: “Mới vài ngày không gặp, tôi cũng rất nhớ em đây, em thì sao?”

Cảnh Ninh kìm nén cơn giận: “Vào lúc này rồi anh còn bắt tôi tới khách sạn Skyline, anh điên rồi hả?”

“Sợ gì chứ?” Người đàn ông cọ qua cọ lại khuôn mặt cô: “Bây giờ Skyline từ trên xuống dưới đều rất hỗn loạn, còn ai rảnh quan tâm tới việc trợ lý của tổng giám đốc lên giường với người đàn ông nào chứ?”

“Anh ăn nói sạch sẽ một chút đi!” Cảnh Ninh giận đến run người.

Ánh mắt người đàn ông hơi nghiêm lại, anh kéo giật cô vào lòng, bàn tay lớn giữ chặt lấy eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích được: “Không nghe được mấy câu đó sao? Nhưng ở trong mắt tôi, trợ lý Cảnh lúc ở trên giường của tôi rất sung sướng.”

“Thả tôi ra!” Cảnh Ninh sống chết giãy giụa.

Nhưng cô bị người đàn ông kéo tuốt vào trong phòng khách, sau đó đẩy mạnh một cái, Cảnh Ninh ngã nhào xuống sofa, đầu gối va phải mép bàn uống nước, đầu đến nhói lòng. Anh từ từ tiến lên trước, đứng nhìn cô từ trên cao, ngữ khí trầm lạnh: “Muốn thoát khỏi tôi? Không dễ dàng vậy đâu. Tôi nói rồi, em chỉ cần làm việc cho tôi một lần thì cả đời này cũng đừng hòng nữa được vết nhơ trước mặt Lục Đông Thâm.”

“Anh rốt cuộc định làm gì?” Ngón tay Cảnh Ninh găm sâu vào lòng bàn tay. Anh nói đúng, cô đã càng bước càng sai, sau đó càng đi càng xa trên con đường dẫn xuống vực thẳm này, không bao giờ có thể quay đầu được nữa.

Nghe xong, người đàn ông bật cười, giờ tay nâng cao mặt cô lên, có ý đùa giỡn: “Buổi tối thế này, em vào phòng tôi, em bảo tôi định làm gì?”

Lần này Cảnh Ninh không điên cuồng nữa. Cô chống người dậy, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào anh, dần mạnh từng từ từng chữ: “Lục Khởi Bạch, anh biết tôi đang hỏi chuyện gì, chuyện của Thương Xuyên liên quan đến anh, đúng không?”

Có tia sáng yếu ớt nào đó hắt lên đôi mày của Lục Khởi Bạch. Anh buông tay, nụ cười khẩy vẫn còn trôi nổi nơi khóe miệng. Anh ngồi xuống chiếc sofa đối diện cô, nhàn nhã châm điếu thuốc. Giữa làn khói, khuôn mặt tuần tú trở nên mơ hồ. “Cảnh Ninh, em quá đề cao tôi rồi.”

“Đề cao sao?” Cảnh Ninh ngồi dậy, thẳng thắn đối mặt: “Tôi tưởng mấy vai diễn đứng phía sau giờ trò này thích hợp nhất với anh.”

Là lỗi của cô.

Không phải vì đôi chân của cô đã đi nhầm bước, mà vì trái tim của cô đã lệch quỹ đạo.

Lần đầu gặp Lục Khởi Bạch là trong một buổi họp của Lục Môn, cô và Lục Đông Thâm cùng tới tham gia. Trong buổi họp đó, Lục Đông Thâm gần như đàn áp được số đông, thuyết phục Hội đồng quản trị mở rộng lãnh thổ kinh doanh bằng những số liệu có căn cứ và những tài liệu đã được tổng hợp, chuẩn bị từ nhiều năm trời. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lục Đông Thâm là người nổi bật nhất. Anh ấy đầy dã tâm, và đầu óc tỉnh táo, những người có mặt ở đó không ai có được sự hấp dẫn như anh ấy.

Ngoại trừ một người, Lục Khởi Bạch.

Anh phong độ ngời ngời, khuôn mặt tuần tú vô cùng mê người. Khi tất cả các cổ đông đều tỏ thái độ nghi ngờ, anh lại đứng về phía Lục Đông Thâm, không phải là sự nịnh bợ lộ liễu mà là những lời phân tích hùng hồn, lý lẽ. Giây phút đó, cô mới chợt nhận ra, con cái nhà họ Lục, không một ai chỉ có cái danh.

Cô không những ghi nhớ con người ấy, còn cảm thấy từ tận đáy lòng, có một thứ như vừa trào dâng, thứ ấy gọi là: Tiếng sét ái tình.

Ai ai cũng nói, con cái nhà họ Lục là thuốc độc, không thể tùy tiện chạm vào, một khi chạm vào sẽ si tình, một khi si tình sẽ vạn kiếp bất phục. Biết rõ Lục Khởi Bạch là con thú đứng mai phục trong bóng đêm, thứ chảy trong cốt tủy của anh chưa bao giờ là mấy chuyện yêu đương nam nữ, vậy mà cô

vẫn lao đầu vào.

Chỉ có điều cô không có bản lĩnh tiên tri trước tương lai, chưa bao giờ biết kể từ khoảnh khắc gặp anh, cuộc đời cô sẽ trở thành một đám cháy, cô vĩnh viễn phải chịu nỗi đau bị ngọn lửa liếm vào tim. Lần đầu tiên mơ màng tỉnh lại trên giường anh, anh đã hôn lên môi cô và nói: Cảnh Ninh, từ nay về sau, em sẽ là người của tôi.

Đối diện với một màn hình đang chiếu những cảnh quán quýt triền miên của buổi tối hôm trước, cô lập tức hiểu ra, “người của tôi” mà anh nói có ý nghĩa gì.

Không thoát ra được, không né tránh được, cô như bị người ta trói chân trói tay, giống như một con rối gỗ được sắp đặt ở bên cạnh Lục Đông Thâm, theo dõi từng nhất cử nhất động của anh ấy, còn sợi dây điều khiển cô thì nằm trong tay Lục Khởi Bạch. Anh chỉ cần móc một ngón tay, cô sẽ không thể hành xử bừa bãi.

Cô biết giá trị của mình, cô cũng biết anh chưa bao giờ yêu cô.

Lục Khởi Bạch nhả ra một ngụm khói, bật cười: “Tôi thấy em thông minh quá mức rồi. Thương Xuyên xảy ra chuyện, Skyline cũng gặp họa, tôi là người của nhà họ Lục, việc này có lợi gì cho tôi nào?”

Cảnh Ninh ngồi chờ người ra đó, nhìn chăm chăm đôi mắt cười của anh qua làn khói: “Công nghệ sinh học.”

Lục Khởi Bạch nheo mắt lại, nhìn cô, rất lâu sau mới rướn môi lên: “Gì cơ?”

“Sao anh có thể cam tâm tình nguyện làm nhân viên cho Lục Đông Thâm? Dự án Giang Nam Xuân quá nhỏ, hoàn toàn không đủ làm no cái dạ dày của anh. Công nghệ sinh học của Lục Môn mới là mục tiêu lớn nhất của anh, lợi ích bên trong lớn cỡ nào nghĩ cũng đủ biết.” Giọng Cảnh Ninh lạnh ngắt: “Trên khu vực quốc tế, ba ngành trụ cột lớn nhất của Lục Môn chính là năng lượng, sinh học và vũ khí quân đội. Ngành năng lượng từ lâu đã bị Lục Đông Thâm giành mất. Anh ấy đã tâm lớn, trước mắt chưa đựng được vào vũ khí quân đội, nhưng tầm mắt từ lâu đã để ý tới công nghệ sinh học. Dĩ nhiên anh không thể ngồi yên chờ chết, mà hòn đá kê chân tốt nhất để với tới công nghệ sinh học chính là Skyline!”

~Hết chương 205~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Làm người đứng ngoài vở kịch là thú vị nhất (2387 chữ)

Có em ở bên tôi, gặp báo ửng thì đã sao?

Những sợi khói quán quýt giữa những ngón tay của Lục Khởi Bạch, mảnh và trắng như từng sợi dây có thể thắt chặt cổ họng, từng chút từng chút lan tỏa ra xung quanh Cảnh Ninh. Anh nhìn cô chăm chú, không giận dữ mà bật cười: “Em nói tiếp đi.”

Cảnh Ninh đứng hần dậy, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm: “Trong Lục Môn, anh gần như ngang tài ngang sức với Lục Đông Thâm, bốn công ty con dưới quyền đã chắc chắn kiếm được cho anh không ít. Vậy mà anh lại cam tâm tình nguyện tới Skyline sống nhờ sống gửi. Trông bề ngoài có vẻ giống như anh đang bị Hội đồng quản trị ép làm một việc bất đắc dĩ, thực chất là anh đang tìm một thời cơ thích hợp để chuyển chiến trường về phía thị trường nội địa. Đối mặt với một thị trường không lồ như nội địa, Lục Đông Thâm dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Mảnh đất phù Thân vương đối với anh ấy mà nói chẳng qua chỉ là một hòn đá kê chân để tạo mối quan hệ thân thiết với Chính phủ. Chỉ cần cái miệng của Chính phủ rộng mở, anh ấy sẽ có thể lợi dụng nguồn tài nguyên hiện có của Skyline ở trong nước để tiếp nối công nghệ sinh học, sản xuất được phẩm của Lục Môn. Đây chẳng qua chỉ là sự tiếp nối vốn, đối với Lục Đông Thâm mà nói không quá khó khăn, cộng thêm việc giả thành nhân công của khu vực châu Á vốn đã thấp hơn nhiều so với Âu Mỹ. Lục Đông Thâm muốn tranh giành công nghệ sinh học thì tới những nơi như Trung Quốc hay Ấn Độ là có thể giải quyết vấn đề nhân công. Vì vậy, dù xét về phương diện nào, Lục Đông Thâm cũng đang quyết tâm giật ngành công nghệ sinh học này về tay. Như vậy đã động vào cái bánh của Lục Khởi Bạch anh. Công xưởng nghiên cứu công nghệ sinh học và sản xuất được phẩm lớn nhất của Lục Môn đang do anh nắm giữ. Thứ anh đang thiếu chính là quyền phân phối sản phẩm. Vốn dĩ đang dựa vào công trạng của các công ty dưới quyền anh, cả chuỗi sản nghiệp công nghệ sinh học cũng đang ở trong túi anh, nhưng bị Lục Đông Thâm khuấy đảo như vậy thì một việc đã chắc đến tám, chín phần bỗng dưng bị ngấm đó, không chịu giải quyết.”

“Mảnh đất phù Thân vương kia là củ khoai nóng trong tay Chính phủ, đối với các doanh nghiệp mà nói thì lại là mảnh đất mở đường tuyệt vời nhất để giành được cơ hội hợp tác với Chính phủ. Chính phủ chọn doanh nghiệp hợp tác chẳng qua chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện. Thứ nhất là nguồn vốn hùng hậu; thứ hai là độ tín nhiệm cao. Đây cũng là nguyên nhân Skyline có cơ hội bộc lộ tài năng. Nhưng một khi Skyline đánh mất độ tin cậy của mình, khiến người dân bất mãn, khiến dư luận phản nộ thì đó chính là tai họa dành cho việc hợp tác. Đương nhiên, mất đi một dự án chẳng thể khiến Skyline sụp đổ, nhưng danh dự và niềm tin của nó trong thị trường Trung Quốc có thể bị phá hoại, năng lực của Lục Đông Thâm cũng sẽ bị nghi ngờ. Việc này kéo dài, một khi Lục Đông Thâm bị cản trở, việc công xưởng sản xuất thuốc và công nghệ sinh học trong nước cũng sẽ bị hẫng, vừa hay trở thành cơ hội cho anh tạm nghỉ lấy hơi.”

Giọng cô giòn tan, mạnh mẽ dứt khoát trong căn phòng chỉ còn tiếng thở của hai con người, từng câu từng chữ gọi mở những gì Lục Khởi Bạch đang suy nghĩ trong lòng. Nhưng Lục Khởi Bạch nghe xong hoàn toàn không phản nộ, anh nhìn cô đầy hứng thú, sau đó gạt chút tàn thuốc, lên tiếng nói: “Cảnh Ninh à, tôi bỗng nhiên cảm thấy để em ở bên cạnh anh ta thật là đáng tiếc.”

Cảnh Ninh bặm môi, cảnh giác nhìn anh chằm chằm.

Lục Khởi Bạch hút hơi thuốc cuối cùng rồi dập tắt đầu lọc, đứng lên. Cảnh Ninh vô thức lùi sau nửa bước. Anh theo đà cũng tiến lên nửa bước. Cô tiếp tục lùi, kheo chân chạm vào xô pha, không đứng vững bèn ngã phịch xuống. Anh dồn ép tới trước, nắm chặt cằm cô, ép cô ngẩng đầu lên.

“Một cô gái thông minh như vậy một khi phản bội tôi thì không hay chút nào.”

Cảnh Ninh cô chịu đựng cơn đau trên cằm: “Nói như vậy, chuyện của Thương Xuyên quả nhiên không tránh khỏi có can dự tới anh!”

Lục Khởi Bạch đề người xuống, từ từ dồn ép cô tới tận góc xô pha, bật cười: “Lục Đông Thâm đắc tội với quá nhiều người, có những chuyện không cần tôi đích thân ra tay cũng có người sốt sắng làm hộ. Cảnh Ninh, em ghi nhớ, người đứng trong cuộc chẳng bao giờ thú vị được bằng người ngoài cuộc. Đứng càng cao dĩ nhiên sẽ nhìn càng xa. Xem kịch ngoài việc xem cho vui thú, còn có thể nắm chắc người và việc trong lòng bàn tay để đưa ra sự tính toán. Về điểm này, Lục Đông Thâm giỏi nhất. Chỉ tiếc là, vì một Hạ Trú, anh ta buộc phải đắm chìm vào cục diện này, muốn thoát ra ngoài, quá khó.”

Trái tim Cảnh Ninh lạnh ngắt hẳn đi. Câu nói này của Lục Khởi Bạch giống như đã trả lời cô, nhưng phần nhiều là ám thị cho tương lai khôn đoán của Lục Đông Thâm lần này.

Sự ấm nóng lan dần trong trái tim, phủ lên lớp băng lạnh trào dâng từ tận đáy lòng. Bờ môi của Lục Khởi Bạch mơn man trên cổ cô, hơi thở quán quýt, nóng rực. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng bị tay của anh ghì chặt sự tự do.

“Lục Khởi Bạch, anh sẽ gặp báo ứng đấy!” Cảnh Ninh ngửa đầu nhìn chằm chằm cái bóng mờ mờ in trên trần nhà, chính là dấu vết của sự giãy giụa trong bất lực của cô.

Lục Khởi Bạch cười khê: “Có em ở bên tôi, gặp báo ứng thì đã sao?”

Lúc Hạ Trú đang nằm co người trên giường nghiền cứu con dao găm bắn ra từ chiếc đồng hồ thì chuông cửa kêu lên. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên đầu giường, mười giờ mười lăm phút.

Cô giấu con dao găm vào trong túi áo ngủ, rồi loẹt quẹt dép lê đi ra cửa chính. Người ngoài cửa hết sức kiên nhẫn, tiếng chuông cửa vang lên chậm rãi từ tốn. Cô nhìn qua mắt thần, có phản kính ngạc, vội vàng mở cửa.

Là Lục Đông Thâm.

Cái bóng cao lớn đứng dựa bên cạnh cửa, cúc áo được cởi ra mấy chiếc, cổ tay được xắn lên, gương mặt có phần mệt mỏi. Hạ Trú mũi thính: “Anh uống rượu đấy à?”

“Tôi nay có buổi tiếp khách, ít nhiều cũng uống một chút.” Lục Đông Thâm một tay chống lên cánh cửa: “Anh làm phiền em không?”

“Em còn chưa ngủ nữa.” Hạ Trú nghiêng người cho anh đi vào: “Bây giờ anh vào nhà em như về nhà mình vậy, bảo vệ dưới tầng cũng coi như không thấy rồi.”

Lục Đông Thâm cóc một cái lên đầu cô: “Em nghĩ những người dưới kia mù cả à? Anh đã cùng em ra ra vào vào bao nhiêu lần rồi, kẻ khờ kẻ ngu cũng có thể biết hai chúng ta có quan hệ gì.”

Hạ Trú bĩu môi.

Sau khi đi vào phòng khách, Lục Đông Thâm ngồi xuống xô pha, xem ra là thật sự mệt mỏi. Anh tháo đồng hồ đặt lên mặt bàn, ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm nghiền mắt lại, cũng không nói gì, tùy ý như trở về nhà của mình vậy. Hạ Trú đang suy đoán ý định của anh khi đến đây tối nay, tuy rằng cô và anh đã đầu gối tay ấp nhưng giữa hai người vẫn giữ không gian riêng tư cho nhau. Chuyện ở chung không ai nói ra cả. Cô cảm thấy có lúc tuy rằng da mặt Lục Đông Thâm hơi dày nhưng kiểu bỗng dưng đề nghị sống chung với một cô gái thì người mắc chứng sạch sẽ và OCD nghiêm trọng như anh chắc sẽ không làm.

Cô vòng ra sau xô pha, đặt ngón tay lên hai bên thái dương của anh, nhẹ nhàng xoa bóp. Lục Đông Thâm không mở mắt ra, nhưng những nếp nhăn trên trán đã dần ra không ít. Anh đèn trong phòng không được bật tới mức sáng nhất, chỉ có một màu vàng nhạt nhòa hắt xuống gương mặt anh, từng đường nét sâu và sắc khiến người ta rung động. Cô không kim được lòng mình, hôn lên trán anh rồi hỏi: “Anh thoải mái hơn không?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm nhắm mắt hưởng thụ.

Hạ Trú nhắm nghiền, rồi vòng lại phía trước, ngồi xuống ghế, kéo anh nằm xuống, để anh gối đầu lên chân mình. Anh mở mắt ra, mỉm cười nhìn cô: “Không chê nặng à?”

“Nhắm mắt lại, đừng nói gì cả.”

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, nghe lời.

Cô nhẹ nhàng day đầu cho anh, xoa dịu mỗi một huyết đạo. Kể ra cũng buồn cười, chiều này ngày trước cô học từ Trần Du. Cô ta xuất thân từ một gia đình bán thuốc Nam, đôi tay đó có thể làm cho người ta thoải mái sáng khoái khắp cơ thể. Hạ Trú đã học được, nhưng không có kiên nhẫn mát xa cho ai hết, vậy mà bây giờ, cô lại cảm thấy mình thật may mắn khi có tay nghề này.

Đại đa số đàn ông không thích người khác chạm vào đầu mình, kiểu như Lục Đông Thâm lại càng như vậy. Hạ Trú không cần hỏi cũng biết, tay nghề tốt của Trần Du chắc là chưa dám thể hiện đối với Lục Đông Thâm. Nghĩ như vậy, cô càng yêu anh hơn.

Căn phòng yên tĩnh, giống như lánh xa thế sự ngoài kia.

Đương nhiên, việc này chỉ là tự lừa mình lừa người, Hạ Trú không phải không biết nguyên do anh mệt mỏi và phải đi tiếp khách khắp nơi như vậy.

Một lúc lâu sau, cô hỏi: “Hôm nay anh định ngủ ở chỗ em sao?”

Lục Đông Thâm chưa ngủ, nhưng tinh thần đã thả lỏng hơn: “Không, vẫn phải quay về công ty, nhân lúc đợi điện thoại thì tới chỗ em ngồi một chút.”

“Anh như vậy không tốt đâu.” Hạ Trú nói.

Anh mở mắt ra: “Hết khoảng thời gian bận rộn này, anh sẽ cố gắng ở bên em.”

“Em không có ý đó.” Hạ Trú khẽ thở dài: “Em biết bây giờ anh không chỉ gánh vác cho Skyline mà khi làm việc qua lại với các doanh nghiệp nước ngoài còn có vấn đề chênh lệch múi giờ, thế nên anh sẽ thường xuyên mất ngủ. Em cảm thấy có những việc anh thật sự không cần tận tâm tận lực, cho dù là người sát anh cũng phải nghỉ ngơi chút.”

Lục Đông Thâm thoải mái nói: “Sau khi quen em, chứng mất ngủ của anh đã cải thiện không ít, ít nhất có thể ngủ trọn cả một giấc, bây giờ chỉ là thời kỳ đặc biệt mà thôi.”

“Em đang sợ bao nhiêu nỗ lực của em đổ xuống sông xuống biển.” Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, vỗ vỗ mấy cái: “Lấy tập phong bì trong túi công vụ của anh ra đây.”

Hạ Trú làm theo.

Lấy phong bì ra, cô nhìn một cái rồi nói: “Em còn tưởng ngày mai Cảnh Ninh sẽ giao cho anh.”

“Tự xé đi.” Lục Đông Thâm thoải mái dựa đầu rồi lại nhắm mắt vào nghỉ ngơi.

“Hà?”

“Hà cái gì mà hà? Xé ngay đi.” Lục Đông Thâm thân nhiên nói: “Chưa có sự cho phép của anh, không được phép từ chức.”

~Hết chương 206~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Em chính là quá bướng bỉnh (2137 chữ)

Lợi ích khiến lòng người trở nên khó đoán. Đây là đạo lý anh hiểu được khi từ nhỏ nhìn bố từng bước đứng vững trong Lục Môn, không thể né tránh, không thể trốn thoát.

Hạ Trú vẫn về lá đơn xin từ chức trong tay, thể hiện thái độ, nói lý lẽ với anh: “Ai rảnh rồi thích chơi trò nghỉ việc cho vui chứ, hơn nữa lúc trước em còn được anh mất bao công sức mời về, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để em được giường oai giẫm võ trước mặt anh cả đời rồi. Nhưng tình hình hiện tại chẳng phải là không được phép sao? Tất cả mọi mâu thuẫn đều hướng về phía em, chỉ bằng em cứ nộp đơn xin nghỉ việc trước để chặn họng mọi người, sau đó tiếp tục điều tra rõ ràng cái chết của Thương Xuyên.”

“Ngốc.” Lục Đông Thâm chỉ bình luận một chữ duy nhất cho màn phân tích tràng giang đại hải của cô.

Hạ Trú đặt lá thư từ chức sang một bên, lấy hai tay ôm mặt anh rồi cúi đầu xuống: “Máng ai đó? Có tin em cần môi anh sưng lên như cái lạp xường không?”

Lục Đông Thâm mở mắt ra, giờ tay lên kéo, ngẩng mặt hôn lên môi cô. Cô khẽ cắn vào lưỡi anh tỏ ý kháng nghị, anh mới buông cô ra và nói: “Không thể từ chức, em mà từ chức là danh tiếng sẽ bị hủy hoại.”

Hạ Trú sững người.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười khê, hỏi cô làm sao vậy.

Hạ Trú cúi đầu, nhẹ nhàng áp mặt lên mặt anh rồi nói: “Đông Thâm, anh thật tốt.”

Được gặp anh trong cuộc đời này là chuyện may mắn nhất của cô. Anh nâng niu cô trong lòng bàn tay mình, không những mang đến cho cô cuộc sống bình yên, còn cẩn thận bảo vệ cho tôn nghiêm của cô. Sự tốt đẹp của anh lặng lẽ tưới tắm cho vạn vật, rõ ràng là không cố tình nhưng lúc nào cũng coi cô quan trọng nhất.

Cô và anh vốn dĩ là người của hai thế giới, một người trái tim nơi giang hồ, một người lăn lộn chốn thương trường. Cô tiêu điều tự tại, ghét sự cở hủ, không thích bị gò bó. Anh thận trọng nghiêm túc, làm mọi việc đều thích tính toán từng bước, nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay. Có lúc cô đã nghĩ, bất luận nhìn thế nào, cô và Lục Đông Thâm cũng không thể đi bên nhau. Thế mà bây giờ, họ lại thực sự đến với nhau.

Cô yêu anh, yêu sâu sắc những điều tốt đẹp của anh. Anh giống như một viên nam châm khổng lồ, hút chặt cô vào, không thể rời xa.

Lục Đông Thâm thích sự chủ động gần gũi như thế này của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Bé con, tâm tư của em, sự lo lắng của em anh đều hiểu, nhưng em cũng hiểu rõ tính cách của anh đấy. Tình hình hiện tại đúng là hơi khó khăn một chút, nhưng anh sẽ không đẩy em ra chốn tai họa. Danh tiếng quá quan trọng đối với một người con gái, thế nên, em phải ngoan ngoãn nghe lời anh.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, ánh mắt sáng rực, kiên định.

Anh lại nói: “Lợi ích khiến lòng người trở nên khó đoán. Đây là đạo lý anh hiểu được khi từ nhỏ nhìn bố từng bước đứng vững trong Lục Môn, không thể né tránh, không thể trốn thoát. Chỉ cần giẫm chân vào hồ cá sấu này, tình trạng khó khăn sẽ liên tiếp xuất hiện. Thế nên, chuyện như ngày hôm nay không là gì cả. Việc em cần làm là nghe lời anh, đừng để áp lực trong suy nghĩ trở nên quá nghiêm trọng.”

Hạ Trú không phải là một người thích dây dưa lằng nhằng vào cùng một vấn đề. Nghe xong những lời của Lục Đông Thâm, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Em muốn chia sẻ với anh.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười khê, đùa nghịch đầu ngón tay cô: “Em cứ sống vô tư thoải mái là sự chia sẻ lớn nhất rồi.”

“Trong Lục Môn không ít người nói em là hồng nhan họa thủy phải không?” Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đông Thâm buông một câu nhẹ tênh: “Anh đã yêu phải chịu ‘họa thủy’ này rồi, hết cách.”

Hạ Trú không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Lát sau cô nói: “Muốn em không từ chức cũng được, anh phải hứa với em một chuyện.”

Lục Đông Thâm nhướng mày.

“Không thể lập tức mai táng thi thể của Thương Xuyên, sau khi lấy ra khỏi nhà khám nghiệm phải để đó vài hôm.” Hạ Trú nói.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có phần ngạc nhiên, anh ngồi dậy, nhìn cô. Cô kéo bàn tay của anh lại, đan vào tay mình: “Đông Thâm, anh cũng hiểu em mà, em không thích ngồi yên đợi chết. Nếu cái chết của Thương Xuyên có liên quan đến mùi hương thì các pháp y có giỏi cũng chưa chắc đã tìm ra được. Anh thấy em trai anh giỏi đúng không, anh ấy cũng không nhìn ra được vấn đề khác thường của thi thể.”

“Ý của em là, để thi thể đó vài ngày có thể sẽ nhìn ra vấn đề?”

Hạ Trú gật đầu: “Trong truyền thống mai táng từ thời xa xưa vẫn luôn có tập tục để thi thể bên ngoài trong vòng bảy ngày. Lúc đó khoa học chưa phát triển, thế nên để ngoài bảy ngày đã trở thành ‘Bảy ngày hồi hồn’. Sau này, càng ngày càng ít người hiểu về kỹ thuật chống phân hủy xác nên thời gian để xác bên ngoài cũng giảm từ bảy ngày xuống còn ba ngày, đến thời bây giờ thậm chí còn có người lập tức đưa xác vào lò hỏa thiêu. Thực tế, đây là phương thức cuối cùng để tìm ra nguyên nhân tử vong ở thời xa xưa. Thời cổ đại, các máy móc khám nghiệm tử thi có hạn, vào lúc nghi vấn cuối cùng không thể giải đáp được, họ chỉ còn cách quan sát sự thay đổi của thi thể sau nhiều ngày. Cái chết của Thương Xuyên nếu đã không thể điều tra ra bằng khoa học kỹ thuật hiện đại, vậy thì cách duy nhất chính là tiếp tục để đó.”

Lục Đông Thâm đàm chiêu: “Bên phía nhà khám nghiệm cũng đang điều tra, cũng coi như đang để đó phải không?”

“Khác nhau.” Hạ Trú nói: “Trong nhà khám nghiệm, thi thể vẫn cần để lạnh. Nhưng thật sự để đó tức là không được để lạnh, phải dùng một cỗ quan tài đặc biệt và các loại thuốc đặc biệt để duy trì không cho thi thể thối rữa, như vậy mới có thể nhìn ra sự thay đổi của thi thể. Nếu lúc đó Thương Xuyên bị mùi hương hăm hại thì theo thời gian, mùi hương di chuyển sẽ để lại dấu vết trên thi thể. Việc này không thể làm được trong hoàn cảnh để lạnh.”

Lục Đông Thâm kéo cô qua, đặt ra nghi vấn: “Em thật sự khẳng định Thương Xuyên không chết vì tai nạn như vậy sao?”

“Ừm.” Hạ Trú gật đầu.

“Thông qua cách thức này nhất định có thể điều tra ra vấn đề sao?”

Hạ Trú suy nghĩ: “Chỉ có 50% chắc chắn.”

Lục Đông Thâm giờ tay vén tóc cô ra sau tai, khẽ thở dài: “Bé con, em đang mạo hiểm đấy.”

“Thi thể của Thương Xuyên ngày kia sẽ được đưa ra khỏi nhà khám nghiệm, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì phía pháp y sẽ vẫn không tìm ra vấn đề. Việc này rất bình thường, họ có thể tìm ra các vết thương ngoài sáng, nhưng điều tra các vết thương trong tối kiểu này chỉ có thể đi đường ngách. Không thể dây dưa đọc nữa, nếu không khi thi thể bị đẩy vào lò hỏa thiêu thì sẽ chẳng điều tra được gì nữa.” Hạ Trú lo lắng.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Em phải biết, anh hoàn toàn không muốn để em can dự quá nhiều vào việc này.”

“Nhưng em đã can dự rồi.” Hạ Trú dựa vào người anh: “Bây giờ em đã bị fan của Thương Xuyên đẩy ra đầu sóng ngọn gió rồi.”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bây giờ em chỉ cần không quan tâm, không đáp trả là được.” Lục Đông Thâm nhiu mày: “Một khi em động vào thi thể của Thương Xuyên, ý nghĩa mọi chuyện sẽ thay đổi.”

Hạ Trú vòng tay ôm chặt cổ anh, ngồi lên đùi anh: “Em không thích bị đổ oan như vậy, cũng không thích chịu áp lực. Đông Thâm, anh cứ coi như em búống bình đi.”

Lục Đông Thâm thở dài khó xử: “Cái gì gọi là coi như em búống bình? Em phải gọi là quá búống bình.”

Hạ Trú sát lại gần anh, mỉm cười: “Thì em chính là như vậy, anh còn thích không?”

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm nụ cười xấu xa của cô, ánh mắt rơi xuống cổ áo ngủ hơi mở của cô, yết hầu khẽ trượt lên trượt xuống, nghiêng rắng: “Yêu tình!”

Anh đè cô xuống, cắn mạnh vào cổ cô. Cô cười đau đớn, đang đẩy anh ra thì di động trên bàn bồng dung đồ chuông. Là điện thoại của Lục Đông Thâm. Hạ Trú vội vàng giúp anh cầm di động qua, dâng lên bằng hai tay với thái độ nịnh nọt. Trong ánh mắt Lục Đông Thâm toàn là sóng ngầm dâng cao, anh hít sâu một hơi, làm dịu đi những dục vọng đang dâng tràn sau đó nghe điện thoại.

Hạ Trú đang định rời đi thì bị anh giữ chặt eo lại, mím môi cười khế, bắt cô duy trì tư thế ngồi trên đùi anh, bò rạp ra lòng anh.

Bên tai là nhịp tim của Lục Đông Thâm, trên đầu vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

Là điện thoại của Dương Viễn, cô loáng thoáng nghe thấy đầu kia nói: Tập đoàn Hoa Lực đang âm thầm nuốt trọn cổ phần công ty năng lượng quốc tế BOG.

Hạ Trú sùng sốt trong lòng, BOG là công ty năng lượng thuộc quyền quản lý của Lục Đông Thâm, nghe nói là lên sàn giao dịch từ năm kia, có một thành tích rất tốt trên trường quốc tế. Không ngờ Hoa Lực lại giương Đông kích Tây, hướng sự chú ý vào BOG.

Lúc này, khu vực thương mại phủ Thân vương tại Trung Quốc xảy ra vấn đề, công ty năng lượng quốc tế lại bị đánh úp. Hạ Trú lo lắng, ngược mắt lên, nhìn thấy bờ môi hơi mím và khuôn cằm căng ra của Lục Đông Thâm.

Lát sau, cô nghe thấy anh nói: “Cứ để cậu ta nuốt.”

Hạ Trú sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 208: Có phúc ba đời (2115 chữ)

Lục Đông Thâm, anh cứ nói lời nuốt lời như vậy thú vị lắm sao?

Cuộc điện thoại không kéo dài quá lâu. Lục Đông Thâm kiếm lời như vàng, Dương Viễn ở đầu đó sau khi nghe được quyết định của anh bèn hỏi: Cậu chắc chứ? Anh trả lời: Chắc chắn.

Trước sau chỉ có hai câu, nhưng Hạ Trú lại nghĩ thấy một mùi gió mưa vẫn vũ. Ánh quá bình tĩnh ngược lại càng khiến cô không an tâm. Quăng di động qua một bên, Lục Đông Thâm vùi đầu vào hõm vai cô, thì thầm: “Tay Dương Viễn này biết chọn lúc thật đấy.”

Cô ôm chặt lấy mặt anh, đề phòng anh được nước lấn tới: “Nhiều Tôn định làm gì?”

Lục Đông Thâm ngược mắt lên nhìn anh, tận sâu trong đáy mắt là những tia sáng âm u, giống như bóng đêm ở nơi vực sâu thăm thẳm, quán chặt đến nỗi người ta không sao thở được. Hạ Trú liếm môi, giọng gạo bở sung một câu: “Đầu phải vì em quan tâm tới anh ta.”

Anh gờ tay lên, ngón cái chạm nhẹ lên môi cô, cọt cọt: “Hoa Lục mạnh tiền lớn thế, nguồn năng lượng mới ở quốc tế lại được nhiều người chú ý, dĩ nhiên cậu ta phải chen vào. Hai năm nay, Hoa Lục đề liên tục thu mua hai công ty năng lượng có thương hiệu lâu đời ở Anh và Pháp, hoàn toàn có thể đứng ngang hàng với Trường Thịnh trong lĩnh vực khai thác năng lượng. Trước mắt, hai công ty vẫn đang là quan hệ cạnh tranh, nhưng một khi cậu ta bắt tay với Trường Thịnh thì sẽ hình thành sự uy hiếp đối với nền công nghiệp năng lượng dưới trướng Lục Môn.”

“Nhiều Tôn cao ngạo vênh váo. Nếu không có được chút lợi nào từ Trường Thịnh thì anh ta thà nuốt gọn Trường Thịnh cũng không nhường miếng bánh của mình ra. Thế nên với tình hình trước mắt, hai bên hợp tác là điều không thể.” Hạ Trú khẽ nói.

Lục Đông Thâm đề xuống mặt cô, cười nửa đùa nửa thật: “Đừng nhắc đến cậu ta, cũng không được phép thấu hiểu cậu ta như vậy.”

Con người không ai hoàn hảo. Một giọng mặt “đẹp không góc chết” như Lục Đông Thâm có thể dụ dỗ, khiến cô cảm thấy anh trầm tốt ngàn tốt, nhưng cô quên mất rằng người đàn ông này cũng tật xấu đầy người: Gia trưởng, hẹp hòi, thích so đo với người khác. Hạ Trú bĩu môi: “Em chỉ nói sự thật thôi, chính suy nghĩ của anh xê tả, suốt ngày chạy lung tung thì có.”

Lục Đông Thâm ním môi cười khế, nghiêng mặt qua cần lấy vành tai xinh xắn của cô. Hơi thở của anh nóng rẫy, phả vào tai cô, rồi theo con đường ấy len lỏi vào trái tim. Cô biết anh không nói thật, có thể là chưa phải lúc, cũng có thể vì đối phương là Nhiều Tôn, thế nên anh không muốn cô nhắc thêm câu nào. Nhưng bất luận là gì đi chăng nữa, cô cũng không thể xua tan dự cảm trong lòng mình, lo lắng và bất an.

Trước kia khi còn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô luôn lo lắng Đàm Diệu Minh không sống được qua ngày mai. Tính mạng của anh ấy như nằm trên lưỡi dao. Cứ mỗi khi đêm về, cô lại cảnh giác có kẻ đến tìm trả thù. Bây giờ đến với Lục Đông Thâm lại là một tâm trạng và hoàn cảnh khác. Giang hồ có sự hiểm ác của giang hồ nhưng cuộc chiến chốn thương trường lại càng khiến người ta tìm đập chân run hơn nữa. Là một cuộc chiến không tiếng động, không có đao, không có máu, nhưng lại ngang nhiên ép người ta vào đường cùng. Ánh dao sáng loáng ẩn chứa đằng sau những tiếng nói cười nhẹ nhàng. Cuộc tranh đấu nhân tính trên nền tảng lợi ích từ từ rộng mở giữa sự tao nhã và tử tôn.

Không giống như dao sắc sừng rên chốn giang hồ, kiểu người sở trường làm dây câu dài để câu cá to như Lục Đông Thâm trên thương trường là rất đông đảo. Đây không phải là lĩnh vực mà cô sở trường, cô lực bất tòng tâm.

Áo ngủ đã được cởi ra quá nửa, trái tim của cô cũng dập dềnh theo hơi thở của anh.

“Anh còn phải về công ty cơ mà? Đừng đùa nữa.” Cô rất nhanh bùng tình ý thức, người đàn ông này có độc trên người.

Lục Đông Thâm liếc mắt nhìn giờ, cất giọng khản đặc: “Anh sẽ cố gắng kiểm soát trong vòng một tiếng.”

“Anh lừa ai chứ?” Tuy rằng cả người đã mềm oặt ra, nhưng Hạ Trú vẫn cứng rắn giữ vững lý trí, giữ chặt đầu anh, đẩy anh ra xa thật xa: “Đã có lần nào anh kiểm soát được đâu? Lần nào anh tốc chiến tốc thắng hả?” Cứ cời áo vest ra anh lập tức trở thành sói, lần nào cũng rút cạn kiệt cơ thể và trái tim cô mới chịu, hành hạ cô đến không còn hình người, còn anh thì vẫn phần chân hừng khởi.

Trước kia khi cô vẫn thường xuyên qua lại với Phù Dung, Phù Dung rất hay chấm điểm những vị khách qua đêm với chị ấy trước mặt cô, trong đó có một người tìm chị ấy nhiều lần nhất, bị chị ấy đặt biệt danh là “Một đêm bảy lần”. Ban đầu, Hạ Trú không hiểu nó có nghĩa là gì. Về sau, Phù Dung giải thích một chút là cô lập tức hiểu ngay, và cực kỳ ngỡ ngàng về thể lực của người ấy. Ai ngờ Phù Dung cười khẩy: “Nhìn là biết em chẳng có tí kinh nghiệm nào. Thời gian ngắn, chiến đấu nhanh thì dĩ nhiên phải chia làm nhiều lần rồi. Đối phương thì sung sướng, còn chị thì cứ chơi với trên không trung không lên không xuống được.”

Sau đó Phù Dung dùng ngón tay hoa sen của mình chọc lên trán cô, phở cập “thường thức” quan trọng cho cô: “Vũ khí chiến đấu mà mạnh mẽ, thể lực mà dồi dào thì thời gian chiến đấu sẽ duy trì được lâu. Một người có thể bảo đảm cả chất và lượng của mỗi một cuộc chiến đấu mới là người đàn ông giữa những người đàn ông.”

Cuối cùng, chị ấy cảm thán một câu: “Những người làm nghề như bọn chị, gặp được một người đàn ông như vậy có thể nói là có phúc ba đời.”

Hạ Trú cảm thấy, nếu được gặp lại Phù Dung, cô sẽ nói với chị ấy một câu: Có phúc ba đời cái đầu chị ấy! Chị cứ gặp thử kiểu đàn ông đó rồi xem? Anh ấy sẽ tước đi một lớp da thịt trên người chị, còn chẳng bằng người đã treo lơ lửng chị lên, chỉ ít người đó sẽ cho chị một ít thời gian để thở.

Ánh mắt Lục Đông Thâm như bốc cháy: “Không nhớ anh thật sao?”

Câu nói này khiến Hạ Trú gục ngã, tất cả cứng rắn đều sụp đổ trong hơi thở mạnh mẽ ấy. Không nhớ là nói dối. Đây là gì nhỉ? Rõ ràng là vừa lành vết thương đã quên đau.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm bật cười, lập tức bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ.

Đêm đã rực rỡ sáng lạn.

Cuối cùng, khi Hạ Trú có sức lực để hoạt động gân cốt thì Lục Đông Thâm cũng vừa tắm qua và đi ra ngoài, áo sơ mi quần Âu chỉnh tề, cứ gọi là ung dung tao nhã. Hạ Trú nằm bệt trên giường, người ướt rượt như cá. Cô ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm. Đúng là trong sáng như nam thần của phái “cầm dục”, làm gì còn đáng về cầm thú ban này? Cô nghiêng rằng: “Lục Đông Thâm, anh cứ nói lời nuốt lời như vậy thú vị lắm sao?”

“Cực kỳ thú vị.” Lục Đông Thâm búng búng sức sống, đưa tay véo cô một cái.

Hạ Trú gạt tay anh ra, kéo cao chần lên.

Lục Đông Thâm mỉm cười, rõ ràng không khác gì một con mèo vừa được ăn no căng. Anh giờ tay cài cúc cổ áo, chậm rãi nói: “Đúng rồi, kể từ ngày mai, em dọn sang nhà anh ở.”

“Hả?” Hạ Trú tròn tròn mắt: “Vì sao chứ?”

“Vì sự an toàn của em.” Lục Đông Thâm nói: “Hôm nay lúc vừa đến, bảo vệ đã nói với anh chuyện em nhận được bưu phẩm rồi. Đề phòng vạn nhất, em vẫn nên chuyển về sống cùng anh.”

Hạ Trú cảm nín. Người bảo vệ khu nhà thật sự coi anh như ông chủ rồi, chuyện gì cũng mách. “Vừa nhìn là biết do fan của Thương Xuyên làm, mặc kệ họ là xong mà, em dọn đi như vậy há chẳng phải em chột dạ sao?”

Lục Đông Thâm lấy con dao găm cài trong áo ngủ ở đầu giường ra: “Tuy rằng con dao này vẫn còn bọc kín nhưng đã có thể phán đoán đây là một việc có thể gây nguy hiểm tới tính mạng. Fan của Thương Xuyên rất điên rồ, nơi ở của em đã bị lộ, chưa biết được sau này họ còn làm ra những chuyện gì khác. Thế nên, dọn qua ở cùng anh là ổn thỏa nhất.”

“Tiểu khu này cũng có trị an rất tốt mà, bưu phẩm không thể tùy tiện mang lên nhà được. Cùng lắm sau này em không nhận hàng nữa.” Hạ Trú vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để sống chung với anh. Trước kia không phải anh chưa nhắc đến nhưng cũng chỉ là những lời băng quơ, chưa đến mức quyết định chính thức. Nhưng hôm nay, cô nhìn ra được sự quyết tâm tới cùng của anh.

Lục Đông Thâm lắc đầu: “Lần sau chưa chắc đã là bưu phẩm. Chuyện của Thương Xuyên ầm ĩ khắp nơi, một khi nó chưa kết thúc thì em ở lại đây sẽ rất nguy hiểm.” Sau khi cài xong cúc cổ tay áo, anh đổ người xuống, dịu dàng nói: “Nghe lời anh.”

“Thế...” Hạ Trú cứ cảm thấy ngược ngùng. Tuy rằng cô thích được dính lấy anh, nhưng ở chung lại là hai chuyện khác nhau. Nghĩ một lúc, cô nói: “Vậy em sẽ qua chỗ anh lánh nạn một thời gian, đợi sóng gió qua đi em lại quay về.”

Lục Đông Thâm nhìn cô cười, lát sau anh xoa đầu cô rất mạnh, quyết định: “Ngày mai anh bảo Cảnh Ninh qua thu dọn cho em. Em không cần phải lo lắng gì cả, sau khi tan làm cứ ngoan ngoãn quay về chỗ anh là được rồi.”

Hạ Trú nghẹn lời, còn phải thu dọn đồ đạc à...

~Hết chương 208~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Em theo nhầm người rồi (2392 chữ)

Bây giờ, có vẻ như phong thủy đã đổi, chỉ không biết là tới cuối cùng tổng giám đốc Lục có chịu từ bỏ tình yêu không thôi.

Lục Đông Thâm làm việc nghiêm túc nhanh chóng. Ngay hôm sau, Cảnh Ninh đã tùm mẩy vệ sỹ của công ty làm nhân viên dọn nhà theo giờ, đồng thời thuê cả công ty chuyển nhà tới. Trong lúc nhà cửa đang được thu dọn một cách tuần tự gọn gàng thì những tâm lý tiêu cực trên mạng xã hội vẫn tiếp tục lên men, xoay xung quanh câu chuyện Hạ Trú từng là một bác sỹ phù thủy tại Thương Lăng và chuyện hồn ma vất vưởng Ngô Trùng.

Người nhà họ Thai từng bán đứng Ngô Trùng vô số lần được đề cập đến. Có người bắt đầu nghi ngờ kể năm xưa bán rẻ thông tin, bán rẻ tình bạn để cầu vinh chính là Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh hiện tại – Thai Quốc Cường. Lời đồn này không phải là vô căn cứ, một là vì ông ta cũng mang họ Thai, hai là vì vợ của Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi.

Bối cảnh của Hà Tư Nghi không khó tìm ra. Trước khi Hồng Kông được trả về cho Trung Quốc, cha của bà ta từng là một đại ca xã hội đen đình đám tại Hồng Kông. Hồi đó những người có xã hội đen chống lưng, lại có tiềm lực tài chính đều nhất loạt đầu tư vào mảng điện ảnh truyền hình. Trong lịch sử phim điện ảnh Hồng Kông khi ấy, tại mục nhà sản xuất liên tục xuất hiện một cái tên “Hà Chí Siêu”. Sau khi được các fan mạng moi ra thì Hà Chí Siêu chính là bố đẻ của Hà Tư Nghi, mà nhà sản xuất của bộ phim “Phù Sinh” phiên bản đầu tiên cũng trùng hợp chính là Hà Chí Siêu.

Còn Thai Quốc Cường thì khi trước có rất ít thông tin. Trên mạng chỉ có thể tìm được một số bài phỏng vấn của ông ta, có đề cập ngày trước sau khi thôi học thì đi tới địa phương khác làm thuê, từ làm thuê cho tới bán lẻ, sau đó dựa vào sự nhiệt tình dành cho ngành buôn bán mà tiến lên. Về sau ông ta bắt đầu làm các giao dịch xuất khẩu, trạm đầu mối chủ yếu là Hồng Kông, cũng trong khoảng thời gian đó ông ta gặp gỡ và yêu Hà Tư Nghi. Cùng với sự hình thành và phát triển lớn mạnh của thị trường, Thai Quốc Cường càng qua lại mật thiết với các công ty quốc tế, công ty thu về lợi nhuận lớn và thành công lên sàn giao dịch chứng khoán. Thai Quốc Cường di chuyển trụ sở chính ra nước ngoài, đồng thời đổi tên thành tập đoàn Trường Thịnh.

Trên mạng bèn có người nghi ngờ quá khứ của ông ta. Nếu chuyện về Ngô Trung là thật thì sự thành công của Thai Quốc Cường nhuộm đầy rẫy âm mưu. Hơn nữa việc Trường Thịnh có thể đạt được tiêu chuẩn lên sàn giao dịch trong thời gian ngắn, rất nhiều người cũng cho rằng không thể không liên quan tới gia cảnh của Hà Tư Nghi.

Tin đồn ầm ĩ khắp nơi, bỗng chốc kéo cả hai tập đoàn còn lại vào cuộc, nghĩ cũng đủ biết khí thế rầm rộ cỡ nào.

Khi Hạ Trú tới nhà họ Thai, Hà Tư Nghi đang ở trong vườn cắt tỉa hoa, một bình trà hoa quả đã được pha sẵn, hương thơm thoang thoảng bay.

“Đều là mấy loại hoa có nhà tự trồng, cứ yên tâm mà uống.” Hà Tư Nghi mặc một chiếc váy ở nhà màu xanh nhạt, toát lên vẻ tao nhã, sắc mặt đã hồng hào hơn không ít. Bà ta cầm bình pha trà bằng gốm lưu ly lên, rót đầy cốc cho Hạ Trú rồi nói: “Căn nhà này đã được mua lại từ lâu rồi, cũng may là mua được sớm. Nếu tính theo giá nhà đất hiện tại thì mua nó tốn không ít tiền đâu. Mấy năm nay tôi ở nước ngoài luôn suy nghĩ trong nhà trồng thêm hoa lá cỏ cây không biết sẽ như thế nào, bây giờ về đây sống mới cảm thấy nơi này là thoải mái nhất.”

Hạ Trú khẽ ngửi thử món trà hoa quả, đúng là vô cùng thuần khiết: “Đích thực là trà ngon.” Cô nhấp một ngụm, vị thơm ngọt lan tỏa vào miệng. Cô nói: “Thai phu nhân cũng tìm hiểu khá tỉ mỉ về mùi hương thì phải? Tỷ lệ mùi hương trên thành phần của loại trà hoa quả này được nghiên cứu rất kỹ.”

Ngoài việc này ra, lần trước khi tới phòng bà, các sản phẩm chăm sóc da trên bàn trang điểm cũng đều là sản phẩm được đặt riêng, mùi hương độc đáo, rất phù hợp với khí chất của bà ta. Loại mùi hương đó không phải một nhà điều chế hương bình thường có thể tạo ra.

Hà Tư Nghi cầm quạt phẩy nhẹ nhàng mấy cái. Tiết trời nóng nực, thi thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua mặt, gió từ chiếc quạt thổi ra còn kèm theo một mùi hương dịu nhẹ. Bà ta nói: “Cô Hạ là người trong ngành, lần này tôi có thể tỉnh lại đều nhờ phúc của cô Hạ, thế nên tôi nào dám múa rìu qua mắt thợ? Nhà phân tích mùi hương của Trường Thịnh chắc là cô Hạ cũng quen biết. Hội trường Vệ có một trình độ nhất định trong lĩnh vực mùi hương.” Nói tới đây, bà ta dùng quạt đặt nhẹ lên môi, cười nói: “Nhưng tôi cảm thấy cô Hạ còn hơn một bậc. Hội trường Vệ ấy à, vẫn còn quá theo nề theo nếp. Tôi nghe nói cô Hạ từng trị bệnh cho Quốc Cường lúc ở Thương Lăng, tôi lại càng cảm thấy cô Hạ là cao thủ ẩn dật.”

“Cao thủ ẩn dật thì không dám, chẳng qua là một kẻ nghiệp dư mà thôi, so với hội trường Vệ thì chẳng thể nào lên được vị trí cao siêu ấy.” Hạ Trú ít nhiều đã hiểu rõ trong lòng, chỉ không ngờ Vệ Bạc Tôn lại tận tâm tận lực như vậy.

Cô nhìn xung quanh một lượt vườn hoa. Căn nhà này đích thực rất hiếm gặp trong thời buổi này, nằm giữa thành phố lại như ẩn dật. Chỉ riêng diện tích của vườn hoa này thôi đã không hề nhỏ rồi. Bốn bức tường bao xung quanh như cao vút tận trời xanh. Giữa vườn là hàng trăm loại hoa cỏ um tùm xanh mướt. Cho dù là giữa hạ, ngòi giữa nơi này cũng mát mẻ thoải mái. Cho dù là một Lục Đông Thâm tiền tài như nước cũng chưa chắc có cơ hội tìm được một nơi như vậy. Thứ có thể so sánh chính là phòng thực nghiệm là Lục Đông Thâm tặng cho cô, nhưng chẳng qua vẫn là một nơi nằm xa trung tâm thành phố.

“Căn nhà này đích thực rất đáng đồng tiền, để tới bây giờ đúng là phải mua với giá trên trời.” Hạ Trú đứng dậy, đi bộ tới trước một cây lê. Mùa xuân sẽ là mùa nó đẹp nhất, hoa lê bay ngập trời. “Nhưng tôi cảm thấy khi trước ông Thai chưa chắc đã có mắt nhìn đến thế?”

Hà Tư Nghi cũng là một người thông minh, bà ta nghe ra ý tại ngôn ngoại của Hạ Trú. Bà ta đặt tách trà xuống: “Tôi và cô Hạ cũng coi như vừa gặp đã thấy thân, thế nên tôi chẳng cần che giấu gì. Tôi biết cô đang nghi ngờ những lời đồn đại trên mạng, cho rằng Quốc Cường lập nghiệp là nhờ vào nhà vợ, càng nghi ngờ ông ấy là kẻ báo tin mật năm xưa. Thực tế đây chỉ là chuyện trùng hợp. Năm xưa bố tôi đúng là đã đầu tư vào Phù Sinh, nhưng năm đó Ngô Trung chỉ vì quá nhập tâm vào vai diễn, cuối cùng nhảy lầu tự vẫn, làm gì có những chuyện mà đám người đó bịa đặt chứ? Câu chuyện này đã bị lật lọng đầu đuôi rồi. Tôi được gả về nhà họ Thai trước. Còn đám người kia lại mang cái danh họ Thai ra để hư cấu nên một câu chuyện vốn không có thật.”

Cuối cùng bà ta thở dài: “Ai cũng nói đời người như vở kịch, vở kịch tựa đời người. Người làm diễn viên ấy à, có lúc si mê cả đời, không thể bước ra khỏi vai diễn cũng là chuyện thường tình. Đầu tiên là Ngô Trung, sau đó đến Thương Xuyên, một vợ Phù Sinh, một giấc mơ lớn.”

Một vợ Phù Sinh, một giấc mơ lớn, có ai lại không si mê tình cảm thù hận chốn nhân gian, có chấp không tình ngộ đây?

Ngồi trong xe, câu nói này cứ văng vẳng trong đầu Hạ Trú. Hà Tư Nghi chỉ dùng đôi ba câu để giải thích câu chuyện đồn đại trên mạng, tuy rằng đã gạt bỏ sạch sẽ sự liên quan, nhưng cô vẫn cảm thấy bất ổn. Chỉ ít thì trong chuyện của Thương Xuyên, cô và bà ta không đạt được sự thống nhất.

Đang mải nghĩ thì chuông di động vang lên, là trợ lý Julia gọi tới, vô cùng sốt sắng. Hạ Trú nghe xong thì giật mình, lệnh cho người tài xế lập tức quay đầu trở về công ty.

Bầu không khí trong Skyline rất kỳ lạ, từ trên xuống dưới, vừa bước vào công ty Hạ Trú đã cảm nhận được ngay.

Julia đã đứng ra cửa đợi sẵn từ lâu. Thấy cô quay về, còn chưa đợi cô hỏi, cô ấy đã nói ngay: “Chắc là mảnh đất phủ Thân vương không ổn rồi, vị Thái tử gia kinh thành kia tới đây với khí thế rất dữ dội.”

Khi cô vội vàng đi tới phòng họp thì đúng lúc cánh cửa phòng họp bị đẩy ra.

Ra đầu tiên là hai người vệ sỹ, sau đó là Nhiều Tôn, đi bên cạnh có trợ lý, người trợ lý ôm một xấp tài liệu trong tay. Đằng sau Nhiều Tôn là các cán bộ cấp cao của Skyline. Bên trong khói thuốc mù mịt, Hạ Trú đánh mất nhìn, chỉ thấy được bóng hình trắng xám mờ mờ ẩn khuất bên trong của Lục Đông Thâm.

Nhiều Tôn ăn vận chỉnh tề, từ bộ vest trên người không hề phát hiện ra chút thái độ khiêu khích nào, nhưng sự kiêu ngạo trên nét mặt thể hiện rằng anh ta đã đạt được mục đích của mình. Thấy cô thờ hồng học đứng trước cửa, anh ta đi tới, cười đùa giỡn: “Anh còn tưởng lần này em sẽ không đứng ra đâu

sóng ngón gió nữa chứ. Chỉ ít thì sẽ giống như ba năm trước, làm một con lạc đà trốn biệt đi.”

Hạ Trú đứng ngược chiều sáng với anh ta, nhìn chăm chăm khuôn mặt cười nửa chính nửa tà của anh ta: “Nhiều Tôn, anh làm vậy là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi sao?”

Nhiều Tôn gơ tay gõ gõ vào tập tài liệu của người trợ lý: “Hoặc có thể nói rằng bộ ngựa bắt ve sấu, chim sẻ chực phía sau.”

Sắc mặt Hạ Trú dờ ra.

Lục Đông Thâm từ trong đi ra, ánh sáng hắt ngược lên bờ vai rộng dài của anh, nét mặt anh dường như cũng vì chút ánh sáng ấy mà trông có phần mềm mại. Anh có vẻ như muốn tiến khách, nhưng Nhiều Tôn lại ngang nhiên nói tiếp trước mặt bao người: “Nhớ lúc trước Đàm Diệu Minh không thể tự bảo vệ mình, tổng giám đốc Lục nhân cơ hội đó cướp mất Hạ tiểu thư, bây giờ, có vẻ như phong thủy đã đổi, chỉ không biết là tới cuối cùng tổng giám đốc Lục có chịu từ bỏ tình yêu không thôi.”

Hạ Trú sùng sốt, quát: “Nhiều Tôn, anh đừng có ăn nói hàm hồ!”

“Tâm tư tôi dành cho Hạ tiểu thư, ai ai cũng biết.” Nhiều Tôn mặc kệ cô, nhìn thẳng vào mặt Lục Đông Thâm, cười mà như không cười.

Hạ Trú cuộn chặt tay lại, chiều nay của Nhiều Tôn thật sự đã lột trần tôn nghiêm và thể diện của Lục Đông Thâm.

Sắc mặt của Lục Đông Thâm cũng không dễ nhìn, khuôn mặt anh lạnh ngắt, sa sầm lại nói một câu: “Tôn thiếu đi cẩn thận, không tiễn.”

Nhiều Tôn kiêu căng, từ tốn đi tới trước mặt Hạ Trú, hạ thấp giọng nói với cô: “Ở Trung Quốc này, Lục Đông Thâm muốn đấu với anh còn kém xa. Hạ Hạ, em theo nhầm người rồi.” Dứt lời, anh ta ngông nghênh bỏ đi.

Hơi thở của Hạ Trú trở nên gấp gáp, khi cô ngược mắt lên, Lục Đông Thâm đã quay người đi vào phòng họp, cái bóng trầm mặc khiến người ta đau lòng...

~Hết chương 209~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Anh ta là chim sẻ (2118 chữ)

Chỉ tiếc là, anh cũng thích.

Khi hoàng hôn công phá bầu trời, Cảnh Ninh đã gọi điện tới, nói nhỏ với Hạ Trú rằng: Tổng giám đốc đã họp xong rồi. Hạ Trú bỏ dở quá nửa cốc trà hoa, vội vàng lao tới văn phòng tổng giám đốc.

Giám đốc Lưu của phòng dự án sau khi đi từ trong văn phòng ra nhìn thấy Hạ Trú bèn buông một tiếng thở dài nặng nề. Cô nhạy cảm hỏi có chuyện gì, giám đốc Lưu cũng biết mối quan hệ giữa cô và Lục Đông Thâm, nên nói ngay mà không giấu giếm: “Tổng giám đốc đã dừng hẳn toàn bộ công việc của dự án phủ Thân vương rồi.”

Trái tim Hạ Trú run lên.

Mùi thuốc lá trong văn phòng không hề nhẹ. Lúc Hạ Trú bước vào, trong chiếc gạt tàn bên cạnh Lục Đông Thâm đã cắm không ít đầu lọc, cũng may loại thuốc anh hút là loại được đặt làm riêng.

Thấy cô đi vào, anh bèn đứng dậy mở cửa thông gió, nét mặt có chút trầm mặc. Cô biết anh mệt mỏi, sau khi Nhiều Tôn đi khỏi anh vẫn phải tiếp tục tổ chức buổi họp với các quản lý cấp cao. Trước khi đi vào, Cảnh Ninh đã thì thầm với cô rằng: Tâm trạng của tổng giám đốc khá tệ, lúc nói chuyện cô để ý một chút nhé.

“Sao Nhiều Tôn lại đến đây?” Hạ Trú suy nghĩ một lúc lâu, vòng vo tam quốc chẳng bằng cứ hỏi thẳng. Sự xuất hiện của Nhiều Tôn, dự án đã dừng lại, những chuyện tồi tệ đã như ván đóng thuyền, an ủi thêm cũng vô ích mà thôi.

Lục Đông Thâm đứng trước cửa sổ, quay người lại nhìn cô. Ngược chiều ánh sáng, đôi mắt anh đen một cách kỳ lạ. Anh không giấu cô, nói ngay: “Cậu ta đã tiếp nhận dự án phủ Thân vương.”

Tuy rằng trong lòng đã khấp khởi một dự cảm, nhưng khi câu nói này đích thực lọt vào tai, Hạ Trú vẫn thật sự giật mình: “Chẳng phải họp đồng đã ký xong xuôi rồi sao? Phía Chính phủ sao có thể nói lời lại nuốt lời chứ?”

Lục Đông Thâm từ từ đi tới bên cạnh bàn làm việc, gạt tàn thuốc xuống gạt tàn: “Khi trước có cả ba công ty Skyline, Trường Thịnh và Hoa Lực cùng

đầu đá. Dưới tình hình tài lực và thực lực của các công ty đều không quá chênh lệch, Chính phủ đã lựa chọn Skyline, mục đích chính là nhìn trúng sự tin cậy mà Skyline có được. Hiện tại, tin đồn có ma trong phủ Thân vương sau khi Skyline tiếp quản những không dừng lại, hơn nữa còn càng rầm rộ hơn, dĩ nhiên sẽ khiến Chính phủ bất mãn. Tuy nói đã ký kết xong xuôi, nhưng xem xét những quy định ban đầu, Skyline đã thuộc về trường hợp vi phạm hợp đồng.”

Hạ Trú nghe xong, lòng dạ như thất lại. Tiếp nhận phủ Thân vương vốn dĩ là việc đôi bên cùng có lợi. Chỉ ít thì sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với Skyline trong việc tiếp tục mở rộng thị trường tại Trung Quốc. Nhưng bây giờ ầm ĩ tới mức phải trở mặt, độ tin cậy của Skyline trong mắt Chính phủ nghĩ cũng đủ biết.

Lại quay về với Nhiều Tôn, mặc dù lúc trước Hoa Lực vì tin đồn ăn cắp bí mật thương mại đã đánh mất tư cách tranh thầu. Nhưng bây giờ, chuyện Thương Xuyên rơi xuống lầu đã đồng thời kéo cả hai công ty Skyline và Trường Thịnh xuống nước, đây chính là cơ hội phản công tuyệt vời cho Hoa Lực. Đương nhiên, các doanh nghiệp trong nước và các doanh nghiệp có vốn nước ngoài không chỉ có ba người họ, nhưng Nhiều Tôn đã dựa vào nguồn tài nguyên và quan hệ trong nước của mình, muốn đoạt lại dự án phủ Thân vương trong lúc mấu chốt này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Từng chuyện cắn chặt lấy từng chuyện, thế giới thương trường nổi gió mưa xoay vần nhanh như chớp khiến người ta trở tay không kịp.

Cô hỏi: “Phía tổng bộ có ý kiến gì không?”

Nét mặt Lục Đông Thâm càng trở nên thâm trầm. Anh không nói gì, chỉ ấn đầu ngón vào gạt tàn, sau đó từ từ bóp nát điếu thuốc còn sót lại. Hạ Trú nhìn ra vấn đề từ sự im lặng của anh, càng cảm thấy không yên tâm hơn.

Mảnh đất phủ Thân vương khi trước đã chịu rất nhiều tranh luận trong mắt tổng bộ. Bây giờ đánh mất dự án, lại mất cả thanh danh của Skyline, nghĩ cũng đủ biết sóng gió tiếp theo sẽ lớn đến chừng nào. Sở dĩ anh nặng nề một mối, không chỉ vì bản thân mình rơi vào vòng xoáy khó khăn, mà vì khi đó người cố gắng bảo vệ anh là Lục Chấn Dương cũng khó mà xoay sở.

“Đông Thâm, thật ra là có cách mà.” Cô gắng hết sức để đè nén mọi hoang mang bất an dành cho tương lai, căng thẳng nói.

“Đúng là có cách.” Lục Đông Thâm giơ tay lên vuốt ve gương mặt cô, ngón tay anh hơi lạnh, khiến cô rùng mình đôi chút. “Nhiều Tôn đề nghị hai công ty chung nhau khai thác dự án, nhưng điều kiện của cậu ta, là em.”

Hạ Trú thẳng thốt.

Lục Đông Thâm giữ chặt gáy, kéo cô lại gần, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt cô. Cô bất an lo lắng nhìn anh. Máu mực trong mắt anh như mây đen trên bầu trời, từng tầng từng tầng đè xuống khiến người ta không sao thở nổi.

“Có thể nhìn ra được cậu ta thật sự thích em, không tiếc mạng lợi ích ra đánh đổi.” Anh cười mà như không cười, ngữ khí nghe không giống đang giận, nhưng lại khiến ta thấp thỏm lo lắng.

“Đông Thâm, em...”

Lục Đông Thâm đặt ngón tay lên môi cô, ý bảo cô im lặng. Anh kéo cô vào lòng, cúi đầu tìm cánh môi cô, hơi thở ấm áp vẫn vẹn nguyên: “Chỉ tiếc là, anh cũng thích.”

Như có màn pháo hoa đột ngột bùng nổ, đỏ rực sắc màu khiến người ta hân hoan. Hạ Trú chủ động vòng tay qua ôm anh và hôn anh.

Một giây sau, anh hóa bị động thành chủ động, cùng vờ vờ với môi lưỡi cô.

Một lúc lâu sau, Lục Đông Thâm buông cô ra, tựa cằm lên trán cô, hơi thở của anh như quán bện vào từng lớp tóc, cũng thắt chặt trái tim cô đến đau đớn. Cô lẩm bẩm: “Nhưng cứ như vậy thì anh phải làm sao?”

Anh hít hà mùi hương trên mái tóc và cơ thể cô, nhẹ nhàng nói: “Việc đến đâu thì hay đến đó.”

Hạ Trú lại càng buồn hơn. Tuy rằng quyết định của Lục Đông Thâm khiến cô cảm động, nhưng như thế anh sẽ đẩy mình vào thế cùng.

“Thi thể của Thương Xuyên không được động vào nữa. Anh đã ký giấy hỏa táng rồi, tang lễ của Thương Xuyên, anh sẽ ra mặt sắp xếp.” Giọng anh vang lên trên đỉnh đầu cô.

Hạ Trú sững người, lát sau ngước mắt lên nhìn anh, ánh mắt đầy nghi vấn.

“Anh biết em có dự định của mình, nhưng bây giờ Hoa Lực đã toàn quyền tiếp nhận dự án phủ Thân vương, chuyện của Thương Xuyên có ầm ĩ hơn nữa cũng sẽ tạm dừng vì sự rút lui của Skyline.” Lục Đông Thâm ôm chặt eo cô, thở dài: “Em có thể an toàn lùi xa khỏi cuộc giao tranh này là điều không thể tốt hơn.”

Hạ Trú mỉm môi nói: “Em biết là anh muốn tốt cho em, nhưng Đông Thâm à, anh không thể không tin tưởng em như vậy. Chuyện của Thương Xuyên em nói có thể điều tra ra là nhất định có thể, chỉ cần cho em thời gian.”

“Thực tế là không phải chuyện gì cũng sẽ cho em thời gian.” Lục Đông Thâm nói đạo lý lợi hại với cô: “Bé con, em phải biết, có rất nhiều chân tướng sinh ra không phải để bị đào bới. Tình cảm giữa em và Thương Xuyên anh có thể thấu hiểu, nhưng điều tra rõ chân tướng cũng phải xem xét tình hình. Giai

đoạn này việc để Thương Xuyên được nhắm mắt xuôi tay là thích hợp nhất.”

“Vậy những lời đồn thổi trên mạng phải giải thích thế nào?” Hạ Trú nói: “Rõ ràng việc này không phải do một đám người gây ra. Kích động tâm trạng của người hâm mộ, mặc sức tuyên truyền Thương Xuyên bị bác sỹ phù thủy mê hoặc là một đám người thực hiện. Mọi móc ân oán giữa nhà họ Thai và Ngô Trùng ra lại là một đám người khác. Tuy rằng bạo lực trên mạng xã hội phần lớn đều từ fan của Thương Xuyên mà ra, nhưng rõ ràng kẻ đang thao túng dư luận này có ý đồ cụ thể. Cuối cùng ép anh phải nhượng lại dự án phủ Thân vương. Một kẻ ngầm ngầm làm đủ mọi việc như vậy, em không tin anh không nhìn ra, vì sao vẫn cứ dung túng?”

“Chuyện này dĩ nhiên không dừng lại tại đây, dù sao nó cũng dính líu tới độ tin cậy và bìa miệng của Skyline, nhưng em thì đừng xen vào nữa.” Lục Đông Thâm vô cùng tỉnh táo: “Nhiều Tôn làm việc có thủ đoạn của cậu ta, tiếp nhận phủ Thân vương, chỉ ít ở một mức độ nhất định đã bảo vệ em chu toàn. Đương nhiên, bản thân anh cũng có lòng riêng của mình, em tiếp tục điều tra chắc chắn sẽ dính líu với cậu ta, anh không muốn em quá gần gũi với cậu ta.”

Hạ Trú ngẩng đầu, nghiêng rằng: “Bản thân Nhiều Tôn cũng nói rồi, anh ta là chim sẻ! Cái gì mà bảo vệ em chu toàn? Chẳng qua lòng tự trọng của anh ta thao túng, trong dự án phủ Thân vương này, đã khi nào anh ta phải chịu nhiều thiệt thòi đến mức ấy? Skyline và Trường Thịnh cần mượn dự án này để từng bước tiến lên. Bản thân Hoa Lực là một doanh nghiệp trong nước, Nhiều Tôn lại đường đường là Thái tử gia, thiếu gì một cái phủ Thân vương! Anh ta mượn cơ hội trả thù thì đúng hơn!”

~Hết chương 210~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Chúng ta tính chung cả thù mới hận cũ (2010 chữ)

Tối nay về chỗ anh, nhớ chưa đấy?

“Nếu đã nhìn thấu mọi việc như vậy thì đừng đến tìm cậu ta.” Lục Đông Thâm bình tĩnh đáp lời: “Nói trắng ra cậu ta đang đợi em đến cửa.”

Hạ Trú nói: “Đông Thâm, anh phải tin tưởng em.”

Lục Đông Thâm thờ dài: “Được rồi.”

Thái độ của anh đã thể hiện rõ ràng dứt khoát, không cho phép cô tiếp tục điều tra nữa. Lòng cô bí bách, hoang mang, không chỉ vì Thương Xuyên, mà còn vì những nỗi oan Skyline không ngừng nhận lấy. Cô vẫn muốn cố gắng, vẫn muốn tranh thủ, nhưng thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm thì đành nhịn xuống.

Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, có lẽ cũng nhận ra bầu không khí khác lạ trong văn phòng, khi lên tiếng cô ấy vô cùng thận trọng: “Tổng giám đốc Lục, có buổi họp với Hội đồng quản trị.”

Lục Đông Thâm khẽ gật đầu. Đợi Cảnh Ninh đi ra ngoài rồi, anh mới nói: “Anh đi họp trước đã, có chuyện gì tối về nhà nói tiếp.”

Cảnh Ninh ra sức cắn môi, bờ môi đã bị cô in hằn một dấu răng.

Lục Đông Thâm đi ra tới cửa phòng lại quay ngược trở lại, hơi nghiêng mặt nhìn chằm chằm biểu cảm của cô rồi hỏi: “Tối nay về chỗ anh, nhớ chưa đấy?”

Cô không lên tiếng, cũng không nhìn anh.

Anh đợi mãi không đợi được câu trả lời của cô, cuối cùng buông một tiếng thờ dài khe khẽ, xoa đầu cô rồi đi ra khỏi phòng làm việc.

Tối buổi tối, chuyện Hoa Lực tiếp nhận việc khai thác dự án phủ Thân vương cũng đã được truyền ra. Khu vực phủ Thân vương dừng thi công nhiều ngày lại bắt đầu náo nhiệt, xe công trình ra ra vào vào. Có một đám công nhân trên người mặc đồng phục có hai chữ “Hoa Lực” bắt đầu làm việc, gỡ dần từng nơi có gắn logo của Skyline.

Trên mạng đa phần là các thành phần cười trên nỗi đau của người khác, nói đủ thứ về Skyline. Người hâm mộ tổ chức một lễ truy điệu cho Thương Xuyên trên mạng, dĩ nhiên sẽ đem hết mọi oán khí đổ lên đầu Hạ Trú. Nhưng sóng gió không thể to bằng sự kiện Ngô Trùng. Lục Đông Thâm nói không sai, việc Nhiều Tôn tiếp quản ít nhiều đã hạ nhiệt sự bất mãn của một số fan mạng, chỉ ít việc chửi rủa cô không còn tiếp tục tăng cao.

Mọi người đều đang trông ngóng, chờ đợi, xem xem Hoa Lực sẽ đối diện với chuyện hồn ma oan khuất của Ngô Trùng như thế nào.

Trước khi bước vào nhà, Hạ Trú nhận được điện thoại của Nhiều Tôn. Đầu kia, giọng nói ồm ồm, chắc chắn là lại đang phong lưu sung sướng ở nơi nào rồi. “Hạ Hạ, làm người không thể quá ích kỷ. Lục Đông Thâm vì em có thể bỏ cả dự án, em không thể vì anh ta làm chút chuyện gì sao?”

“Làm chút chuyện? Nhiều Tôn, anh nói chuyện vòng vèo quanh co kiểu này từ khi nào thế? Chẳng qua là anh muốn tôi theo anh chứ gì?” Hạ Trú dè dặt cảm giác không vui, lạnh giọng nói.

Nhiều Tôn cười nói: “Không được sao? So với Lục Đông Thâm, anh càng hiểu em muốn điều gì hơn, so với bất kỳ ai anh cũng hiểu em hơn.”

“Thế ư?” Hạ Trú cười khẩy: “Vậy anh đoán thử xem bây giờ tôi đang muốn làm gì?”

“Bấm vào anh ra thành ngàn mảnh.”

“Biết là tốt.” Hạ Trú nghiêng rằng: “Lần nào anh cũng đối đầu với Đông Thâm, thù đoạn bí ối khiến người ta khinh thường, anh còn dám để tôi bên cạnh mình? Anh tưởng con dao của tôi cùn rồi phải không?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu.” Nhiều Tôn không giận mà bật cười.

Muốn kích động sự phẫn nộ của Nhiều Tôn, dễ mà cũng không dễ. Giống như Nhiều Tôn vậy, anh ta hiểu cô, cô cũng vô cùng thấu hiểu tính cách của anh ta. Ngang ngược bướng bỉnh, tùy hứng bất chấp. Chỉ cần giẫm lên thế diện của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ điên lên. Nhưng nếu tâm trạng đang vui vẻ, cho dù cô có nói những lời ác độc hơn nữa, anh ta cũng coi như gió thoảng.

Giống như bây giờ.

Thế nên Hạ Trú thông minh chẳng tốn nhiều nước bọt với anh ta. Anh ta gọi điện đến chẳng qua là muốn xem đáng về giận dữ suy sụp của cô. Cô còn tiếp tục nói để làm bốc cháy cảm xúc, há chẳng phải đã làm vừa lòng anh ta? Cô háng giọng: “Nhiều Tôn, hôm nay anh nói những lời như vậy trước mặt Lục Đông Thâm, chẳng phải chỉ muốn khiến tôi và anh có khúc mắc trong lòng sao? Tôi là một người không cho phép có nửa hạt cát nào trong mắt, anh cũng biết mà. Chúng ta thù mới hận cũ cùng tính cả thế.”

“Được thôi, cửa nhà anh vẫn luôn rộng mở.” Nhiều Tôn vẫn bày ra đáng vẻ thanh thoi, nhõm nhờ chết tiệt.

Hạ Trú không nói không rằng, lập tức ngắt máy.

Tức giận đến mức ngón tay run bần bật, cô nghĩ, nếu lúc này Nhiều Tôn đang đứng trước mặt mình, cô nhất định sẽ đá anh ta một nhát, đá cho anh ta nằm liệt giường, không thể tự sinh hoạt cá nhân mới thôi.

Mở cửa ra, một hệ thống thông gió mới trong nhà tự động khởi động. Có con gió thoang thoang thổi qua, như một cơn lòng tơ phe phẩy qua mặt, còn có mùi hương thanh thanh do chính tay cô pha chế.

Con giận bùng bùng tan biến trong phút chốc.

Đập vào mắt là ánh đèn ngủ tự động sáng, ánh sáng vô cùng êm dịu, giống như ánh trăng sáng. Qua cả một khung cửa sổ sát sàn, màn đêm giao hòa, không gian yên bình, tất cả huyền ảo và ôn ã dường như đều bị đêm đen hút hết.

Ánh trăng và ánh đèn đan cài vào nhau, đêm hạ nheo thế lại càng mát mẻ. Kéo dài khắp nhà là một lớp sàn gỗ thượng hạng, dường như đọng lại cả bao năm tháng. Hạ Trú không nhìn được cười, từ tận đáy lòng cũng cảm thấy bái phục chứng ám ảnh cưỡng chế của Lục Đông Thâm. Thế mà anh lại thay toàn bộ mặt sàn, từ bỏ thói quen dùng đá cẩm thạch, chuyển sang sàn gỗ.

Đồ đạc của cô được Cảnh Ninh sắp xếp rất hợp lý và tỉ mỉ, hoàn toàn dung hòa vào các loại đồ đạc đã có sẵn trong căn nhà này, giống như cô đã ở đây từ rất lâu rồi vậy.

Trong phòng thay đồ, giày dép, quần áo của cô được xếp bên tay phải đồ của Lục Đông Thâm, nhất là rất nhiều loại váy của cô đều được sắp xếp phù hợp, chỉnh tề theo màu sắc, kiểu dáng, ngắn dài.

Hạ Trú cảm thấy sự chu đáo của Cảnh Ninh.

Dọn đến ở cùng Lục Đông Thâm là một khảo nghiệm, cô luôn luôn phải nhường nhịn chứng bệnh sạch sẽ và ám ảnh cưỡng chế của anh, giống như sự sắp xếp cẩn thận này của Cảnh Ninh hoàn toàn là suy nghĩ tới sự khó tính của Lục Đông Thâm trong cuộc sống.

Các sản phẩm tắm rửa của cô được Cảnh Ninh xếp vào trong một chiếc giỏ để đồ màu trắng, bên trên còn đặt một mảnh giấy nhỏ: “Mấy món đồ này đều không phù hợp với đồ dùng cá nhân của tổng giám đốc, ví dụ như hình dáng, màu sắc hoặc độ lớn nhỏ, cô xem lại rồi thay đổi nhé.”

Cảnh Ninh coi như cũng đã hết sức tận tâm, đã xếp xong toàn bộ những thứ có thể thống nhất về mặt hình ảnh, còn lại chắc là cô ấy cũng không còn cách nào khác.

Ví dụ như lọ tinh dầu hoa hồng của cô, lọ hình trái tim, nắp lại được khắc hình hoa hồng, chắc chắn cả căn nhà này của Lục Đông Thâm không có thứ nào hình hoa hồng cả.

Hay ví dụ như loại kem dưỡng cô dùng ban ngày và ban đêm, ban đầu mua vì vỏ ngoài của nó quá đẹp. Chiếc lọ không khác gì một viên kim cương. Mà một người chê rắc rối như Lục Đông Thâm, các sản phẩm bảo vệ da đều tiện thể mang từ Skyline về, hình thức của chai lọ đều được thống nhất là màu đen, hình chữ nhật, hoàn toàn là hai phong cách so với “các em kim cương” của cô.

Hạ Trú đầu đầu, bỏ cái nào đây?

Bỏ cái của Lục Đông Thâm thì có tìm khắp thị trường cũng không thấy loại sản phẩm chăm sóc da nào dành cho nam giới có hình kim cương? Bỏ của cô? Đương nhiên, đây chính là lý do Cảnh Ninh để những chiếc lọ không ăn nhập ra ngoài. Nhưng đùa sao? Đắt lắm đấy.

Nghĩ vậy, cô vo tròn mảnh giấy rồi vứt vào trong sọt rác, sau đó sắp xếp các loại mỹ phẩm trong giỏ vào vị trí cẩn thận, thăm lăm bẫm. Mấy thứ đồ đắt như vậy đánh chết mình cũng không vứt đâu, thế nên anh cố nhịn đi.

Bước vào phòng ngủ, Hạ Trú sững người.

Bên dưới giường trải một lớp thảm trắng tinh, kết hợp với màu của sàn nhà trông lại càng sạch sẽ rộng rãi. Nhìn như vậy, tổng thể phòng ngủ không còn nặng nề mà sáng sủa hơn nhiều.

Cô bất chợt nhớ lại lời Lục Đông Thâm nói lúc trước: Anh thật sự phải suy nghĩ tới tính cần thiết của thảm trải sàn rồi.

Ngước mắt lên, trên chiếc giường rộng lớn có thêm một chiếc gối nữa.

Hai chiếc gối một chiếc chần.

Nhìn mãi nhìn mãi, Hạ Trú bỗng cảm thấy cổ họng khô rát, gò má nóng bừng.

~Hết chương 211~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Cậu nghĩ cô ấy yêu cậu hay hận cậu (2128 chữ)

Vừa về nhà là được nhìn thấy em, thật tuyệt.

Sau khi cuộc họp trực tuyến với Hội đồng quản trị kết thúc, Lục Khởi Bạch không rời đi ngay. Dương Viễn ngồi đối diện anh ta nói một câu không thật lòng: “Chúc mừng Phó tổng giám đốc Lục.”

Lục Khởi Bạch ôn nhu như ngọc: “Phó tổng Dương khách khí rồi, Giang Nam Xuân thoát ly khỏi Skyline, độc lập phát triển, ở trong mắt người ngoài là chuyện đáng mừng, nhưng ở trong mắt tôi lại ẩn chứa nhiều nguy hiểm. Tôi còn rất nhiều điều cần học hỏi anh cả và Phó tổng Dương.”

“Làm sao tôi dám dạy cậu chứ?” Dương Viễn cười ha ha: “Thành tích của Giang Nam Xuân vẫn luôn đi lên, mới chỉ được vài tháng mà đánh giá của quốc tế và thanh danh của dự án đã có thể vượt mặt Skyline rồi, cũng vì vậy đã khiến tổng bộ bật đèn xanh. Phó tổng Lục kinh doanh rất có đầu óc.”

“Nói ra chẳng qua Giang Nam Xuân cũng chỉ làm ăn nhỏ mà thôi.” Lục Khởi Bạch đứng dậy, nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Kế hoạch cho dự án phát triển xác thương hiệu về sau của Giang Nam Xuân lát nữa tôi sẽ mang tới văn phòng, anh xem qua một chút.”

“Ban nãy trong buổi họp với Hội đồng quản trị cậu đã trình bày rất rõ ràng rồi, anh ký tên là được.” Lục Đông Thâm nói.

Lục Khởi Bạch mỉm cười nhẹ nhàng: “Vẫn nên xem tỉ mỉ là hơn.”

Sau khi Lục Khởi Bạch ra khỏi phòng họp, Dương Viễn mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, giẫm lên thành tích của cậu mà tiến. Giang Nam Xuân và Skyline chia nửa coi như giật mất một nửa tài nguyên của Skyline rồi, lại còn mở rộng thêm thương hiệu? Cậu em họ này của cậu đúng là tầm ngảm tầm ngảm mà đâm chết voi đấy.”

Lục Đông Thâm châm một điếu thuốc lên: “Cậu ăn nói tử tế một chút.”

“Tôi chưa chửi ba đời tổ tông nhà cậu ta lên là đã khá lắm rồi.” Dương Viễn phẫn nộ bất bình.

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy với vẻ mặt khó xử, nhắc nhở: “Tôi và nó có cùng một tổ tông.”

Dương Viễn đảo đảo mắt, đứng thể thật. Anh ấy lần sờ tìm bao thuốc lá, cũng rút một điếu rồi ngậm lên miệng: “Tôi nói cho cậu biết, tay Lục Khởi Bạch này chúng ta không thể không phòng. Cậu ta mới tới Trung Quốc được mấy bữa mà đã làm lung lạc tập đoàn chia năm xẻ bảy rồi. Hai lần họp rồi mà cậu vẫn chưa nhìn ra sao? Có mấy vị cán bộ cấp cao trong tập đoàn đã rục rịch rồi. Nhân tài quản lý khách sạn tuy rằng không hiếm nhưng có thể đạt tới tiêu chuẩn chọn người của Skyline thì không nhiều. Giang Nam Xuân và Skyline tách riêng, Lục Khởi Bạch là người dễ vớt được nhân sự của Skyline đi nhất.”

Lục Đông Thâm chậm rãi nhả khói thuốc, trầm mặc không nói.

Dương Viễn kéo ghế ngồi sát lại gần anh một chút, với chiếc gạt tàn ra trước mặt mình rồi gạt gạt tàn thuốc: “Cậu ấy à, mỹ nhân là mồi chôn anh hùng. Tôi phát hiện từ sau khi gặp Hạ Trú, cậu bắt đầu chán chường lờ lợ. Tinh thần đánh đâu thắng đó trước kia đâu rồi? Tôi đã bảo cô gái đó là tai họa mà. Từ tình hình hiện tại đã nhìn ra được chưa? Bây giờ tôi còn đang nghi ngờ...”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn anh ấy: “Nghi ngờ chuyện gì?”

Dương Viễn ngập ngừng giây lát mới nói: “Tôi nghi ngờ cô ấy đi theo cậu phải chăng có mục đích gì đó.” Thấy Lục Đông Thâm nhú mày, anh ấy lập tức giải thích: “Cậu không thể không thừa nhận cô ấy rất kính trọng Đàm Diệu Minh, đúng không? Cái chết của Đàm Diệu Minh ít nhiều cũng có chút liên quan tới cậu. Cậu cảm thấy cô ấy có vì cái chết của Đàm Diệu Minh mà trả thù cậu không? Trước khi cậu quen biết cô ấy, Skyline của chúng ta đâu có lăm chuyen như bây giờ. Nhưng sau khi cậu đưa cô ấy về thì sao? Nhìn cả đồng việc dôn lại một lúc đi, đủ để ép cậu vào đường cùng rồi.”

Nói tới đây, anh ấy lại vô cùng nghiêm túc hỏi Lục Đông Thâm một câu: “Cậu nói thật cho tôi biết đi, lúc trước cậu ra tay chinh Đàm Diệu Minh có phải vì cô ấy không?”

“Đàm Diệu Minh không trừ thì Skyline Thương Lãng không có đất dung thân, điểm này cậu rất rõ.” Lục Đông Thâm hồ hững nói một câu. Đương nhiên, đến bây giờ trong lòng anh đã sáng như gương. Thật ra lúc đó anh chính là muốn có được cô, điều kiện để có được cô là khiến Đàm Diệu Minh thất thế.

“Hiểu lầm của cậu đối với Hạ Trú quá sâu. Cô ấy là một cô gái hiểu rõ lý lẽ, lúc đó Đàm Diệu Minh đã không còn đường lùi rồi, tôi phải cứu thế nào?”

Dương Viễn cười khẩy: “Lục Đông Thâm, cậu quên hai chúng là bạn học bao nhiêu năm rồi à? Tôi còn không hiểu cậu sao? Xưa nay cậu vẫn luôn là người suy nghĩ sâu xa. Không sai, Đàm Diệu Minh khi đó đã bị dôn tới bên bờ vực thẳm. Nếu là một người bình thường, họ sẽ cho rằng chết vinh quang chi bằng cứ sống nhục nhã, cho dù phải ở trong tù. Nhưng Đàm Diệu Minh là người sắt đá, cậu không nghĩ được tới kết cục anh ta tự sát ư? Nếu đã nghĩ được tới chuyện cuối cùng anh ta tự sát nhưng cậu ta bằng quan không hành động, chẳng phải là gián tiếp giết người sao? Hạ Trú là một người rất thông minh, chuyện tôi có thể nghĩ ra cô ấy lại không nghĩ ra sao? Thế nên, cậu nghĩ cô ấy ở lại bên cạnh cậu là vì yêu cậu hay hận cậu?”

“Chuyện trước kia tôi không nói nữa, cứ lấy chuyện lần này của Thương Xuyên ra xem xét, đang yên đang lành sao lại rơi xuống đất? Ngay cả em trai cậu Lục Bắc Thần cũng không điều tra ra vấn đề, người có thể giết hại người khác trong vô hình ngoài cô ấy ra tôi thật sự không nghĩ được ai khác. Khi dư luận chĩa mũi nhọn vào cô ấy, không sai, cô ấy đã để lại đơn xin nghỉ việc cho Cảnh Ninh, nhưng cô ấy không nghĩ đến việc cậu sẽ không cho phép sao? Cô ấy tính chuẩn là cậu có thể bất chấp tất cả để bảo vệ mình nên mới mặc sức làm càn. Thật sự là càng lúc tôi càng cảm thấy cậu đã rơi vào cái bẫy mà cô ấy dày công sắp đặt.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: “Cậu nói xong chưa? Nói xong rồi thì cậu khẩn trương cung cấp cho Lục Khởi Bạch một tổ dự án, chẳng phải bên phía nó đang cần dùng người gấp sao?”

“Lục Đông Thâm cậu điên rồi à?” Dương Viễn sững người: “Cậu ta đào tường của cậu, cậu còn chủ động dâng lên tận cửa? Cậu có biết tình cảnh hiện tại của mình không? Bên ngoài có con sói Nhiều Tôn, trong công ty có con cáo già Lục Khởi Bạch. Việc xây dựng xưởng thuốc sinh học trong nước đã bị Hội đồng quản trị gác lại rồi, cậu lại còn giúp cậu ta lên như điều gặp gió?”

Lục Đông Thâm cười khê: “Cậu cũng nói là ở Skyline lòng người đang dao động. Cho dù tôi có một ngàn lần không đồng ý thì cũng không thể thua Lục Khởi Bạch về mặt rộng rãi được, đúng không? Người muốn đi chẳng giữ lại được, thế nên cứ để họ đi đi.”

Dương Viễn nhìn anh chằm chằm: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Dương Viễn, chuyện làm ăn này quan trọng là có qua có lại. Có những chuyện có thể thắng thường quyết đoán, lại có những chuyện chỉ còn cách lấy lùi làm tiến.” Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, nhả khói, nói một câu đầy thâm ý sâu xa: “Tình hình ở Trung Quốc khác với nước ngoài, đề lộ quá nhiều tài năng ắt sẽ thiệt thòi.”

Dương Viễn đang định hỏi tới cùng thì chuông di động của Lục Đông Thâm vang lên. Anh ấy đứng lên, dập tắt đầu lọc, gõ mấy cái xuống mặt bàn: “Cái gì mà lấy lùi làm tiến, tôi thấy cậu bị Hạ Trú mài nhẵn tâm tính rồi thì có!”

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói, sau khi anh ấy ra cửa mới nhận điện thoại.

Là Cảnh Ninh, cô ấy thông báo: “Tổng giám đốc, Thai Quốc Cường nhập viện rồi.”

Hạ Trú lại chìm vào một giấc mơ sâu. Là một đêm đen mù mịt, giống như có con quái thú đã nuốt trọn ánh sáng. Tia sáng duy nhất là ánh đèn phòng thực nghiệm, cực kỳ nhur mắt.

“Tà Thời, trong bí kíp có một món chiết xuất không đúng, lâm sàng có phản ứng bài xích.”

“Phản ứng rõ ràng không?”

“Trước mắt chỉ bài xích nhẹ, nhưng em không biết...”

“Thế nên, đây chỉ là một trường hợp ngoại lệ.”

“Chúng ta cần báo lên cho Hội trưởng.”

“Không được, một khi báo lên, hạng mục thực nghiệm này của chúng ta sẽ bị dừng lại, tâm huyết bao nhiêu năm thế là công toi.”

“Tà Thòi, anh điên rồi sao? Chết người đấy!”

“Tin anh đi, anh có thể điều chỉnh ra một công thức chuẩn, không thể báo cáo được, hiểu không?”

...

Trong mơ mơ hồ hồ, Hạ Trú cảm thấy khóe môi nóng ẩm. Cô đột ngột mở mắt, phía trước có một ánh mắt dịu dàng ẩn nấp trong bóng tối, xua tan đi sự giá lạnh trong giấc mơ.

“Anh về rồi à.” Cô đè nén mọi sự hoang vu trong lòng xuống, vòng tay qua cổ anh, hơi nghiêng đầu nhìn gờ trên tường rồi lẩm bẩm trách: “Muộn vậy sao?”

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cổ mình, cúi đầu hôn một cái, thì thầm: “Anh còn tưởng em sẽ hờn dỗi không quay về đây cơ.” Anh theo đà kéo cô ngồi dậy, vòng tay ôm vào lòng, vùi mặt vào cổ cô thở dài: “Vừa về nhà là được nhìn thấy em, thật tuyệt.”

~Hết chương 212~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 213: Chúng ta có thể kết hôn không? (2099 chữ)

Thong thả, điềm đạm, tự nhiên, đây chẳng phải chính là cách thức chung sống giữa anh và cô sao?

Hạ Trú cũng cảm thấy rất tuyệt.

Trước khi Lục Đông Thâm về, cô đã ngồi trên sofa phòng khách nhìn bốn xung quanh. Nơi đây vốn không phải là nơi cô xa lạ. Cô từng tỉ mỉ sắp đặt, cũng từng ở lại qua đêm. Cô từng cảm thán về diện tích của căn nhà này, và từng tiếc nuối nơi đây thật thiếu không khí gia đình. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ vào sống ở đây, nếu nói tâm trạng không hồi hộp thấp thòm là nói dối.

Cô sẽ cùng chung chăn gối với Lục Đông Thâm, mỗi một buổi sáng sớm mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh. Đây là sự thể hiện thân mật nhất của một mối quan hệ. Cô chưa từng sống chung với một người nào khác, cho dù là phái nữ. Cô hơi lo lắng, hai người sống quá gần gũi với nhau liệu có khi nào sẽ khiến mọi chuyện đi ngược lại dự tính ban đầu?

Nhà là nơi kín đáo nhất. Hai người cùng sống dưới một mái nhà, khuyết điểm và những điều chưa hoàn hảo liệu có khiến đôi bên chán ghét nhau không? Thời gian lâu dần liệu hai người có chiến tranh lạnh không...

Tất cả mọi lo lắng ấy đều tan thành mây khói sau cái ôm của Lục Đông Thâm.

Đề cô biết anh rất cần cô, rất lo lắng cho cô. Phải, về đêm khi đường phố đã lên đèn, anh trở về nhà, cô ra cửa đón, đây chính là điều ấm áp nhất trong cuộc sống.

Thong thả, điềm đạm, tự nhiên, đây chẳng phải chính là cách thức chung sống giữa anh và cô sao?

Hạ Trú dậy làm bữa tối.

Hai món thức ăn một bát canh, một mặn một chay, vừa cân bằng dinh dưỡng lại vừa đủ phần cho hai người ăn, độ ẩm vừa đủ, vừa có mùi hương của thức ăn vừa có mùi thơm của cơm.

Điều này khiến Lục Đông Thâm bất ngờ quá lại đâm lo lắng.

Trong suy nghĩ của anh, một cô gái ở tuổi Hạ Trú vẫn còn thích hôn giận, nhưng những thái độ khác hẳn của cô tối nay lại khiến anh yêu thương vô vàn.

Đương nhiên, anh cố tình tăng lờ đi một phòng bếp lại như vũ khí hạt nhân cần quét giống lần trước, tuy rằng mỗi lần và miếng cơm trong lòng anh lại sót ruột như bị mèo cào vậy.

“Ngày mai anh bảo Cảnh Ninh thuê một quần gia tới đây.” Anh nói: “Sau này trong nhà không thể toàn dùng nhân viên quét dọn theo giờ nữa.”

Con người Hạ Trú đảo đảo: “Không cần, không cần, bây giờ vẫn chưa cần, cứ thuê nhân viên dọn vệ sinh theo giờ cố định để quét dọn nhà cửa trước là

được rồi. Phần còn lại để em làm”

Lục Đông Thâm hồ nghi nhìn cô, cô cười hi hi: “Có quản gia rồi, chứng bệnh của anh sẽ không bao giờ chữa khỏi được.”

Anh biết ngay mà!

Ánh mắt Lục Đông Thâm lại soi vào trong bếp, đầu óc tê rần, rồi anh cười trừ: “Anh cho rằng, không cần lãng phí thời gian vào mấy việc này.”

Hạ Trú chống tay lên cằm, mỉm cười nhìn anh, cái giọng bệt ra đến bản thân cô cũng cảm thấy nổi da gà: “Thâm ca ca, một nhà ở bên nhau một người nấu cơm, một người rửa bát, như vậy mới có không khí gia đình. Em sống với anh chứ có phải quản gia sống với anh đâu.”

Câu nói này tuy có phần cãi lý nhưng ngược lại đã nói đúng tâm lý của Lục Đông Thâm. Anh cắn răng: “Được rồi, vậy thì nghe em” Nghĩ rồi anh lại nói: “Hoặc là em cứ nghỉ đi, sau này chuyện bếp núc để anh làm?”

Anh nghĩ bụng như vậy chỉ ít trong lúc ăn cơm anh cũng không phải thấp thòm.

Ai ngờ Hạ Trú làm mặt chê bai: “Anh nấu cơm? Thôi bỏ đi, em vẫn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Lục Đông Thâm nghe xong có phần ngượng ngập. Anh múc cho cô một bát canh, cố gắng nguỵ biện cho bản thân: “Chỉ là anh chưa có thời gian học thôi. Sau này anh sẽ theo em trai học mấy món, tay nghề nấu nướng của nó cũng khá lắm.”

“Lục Bắc Thần?”

“Ừm.”

Hạ Trú rùng mình: “Thôi đừng, khắp người anh ấy toàn là mùi nước diệt khuẩn, nghĩ đến đã không có khẩu vị rồi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười.

Hạ Trú nhấp một ngụm canh rồi hớn hờ tự khen: “Canh này của em ấy à, quả thực là chỉ có trên trời không có dưới đất. Lục Đông Thâm, anh bảo sao em có thể nấu ăn ngon như vậy chứ?”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Phải, sao lại ngon như vậy được chứ? Có lẽ là tài năng thiên bẩm trong truyền thuyết chăng?”

Một câu nói khiến Hạ Trú sượng ron, cười tít mắt rồi tóp tép cái miệng: “Em cũng thích anh mặc đồ ở nhà, đẹp hơn, không như áo vest quần Âu, lạnh lùng cứng đơ đó.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười khê, chậm rãi uống canh. Trước kia khi ăn cơm anh rất sợ tiếng ồn, nhưng bây giờ cảm thấy bên cạnh có một cô gái với cái miệng ngọt ngào thật sự là một sự lựa chọn không tệ.

“Nhưng em thích nhất là nhìn anh không mặc gì cả.” Hạ Trú buông một câu.

Ngụm canh chưa kịp nuốt nuốt chút nữa khiến Lục Đông Thâm bị sặc. Anh ngước mắt lên nhìn cô, cô cũng rập tâm cô ý, thấy anh mắt mặt lại càng hân hoan. Anh đặt thìa canh xuống, cầm khăn giấy từ tốn lau miệng: “Nha đầu chết tiệt, vết thương vừa lành đã quên đau phải không?”

Hạ Trú lập tức im bật, cầm cùi ăn cơm.

Lục Đông Thâm giấu nụ cười vào khoe miệng, giờ tay gấp thức ăn cho cô. Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô hơi ửng hồng, in trên làn da trắng lại càng khiến người ta thích thú. Trong lòng anh đang đưa một cảm giác khó mà lý giải, là ấm áp, là cảm động, giống như có một sợi lông mảnh đang cọ cọ ngứa ngáy khắp trái tim.

Tối nay số phận đã sắp đặt một sự khác biệt, từ nay về sau trong địa bàn của anh sẽ có thêm cô. Những ngày tháng như vậy anh chưa từng nghĩ đến, nhưng sau tối nay anh sẽ càng thêm trân trọng.

“Này, Lục Đông Thâm” Bàn ăn yên ắng chưa được bao lâu, Hạ Trú lại gọi một tiếng.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô.

“Anh bảo hai chúng ta bây giờ có còn là yêu nhau không?”

Lục Đông Thâm cầm nín: “Phí lời, không phải yêu nhau thì anh đang chơi nhập vai với em chắc?” Uống một ngụm canh xong, anh lại nói: “Thế nên thường ngày đừng có gọi Lục Đông Thâm, Lục Đông Thâm mãi thế, có ai gọi bạn trai mình cả tên cả họ như vậy không? Chẳng phải vừa rồi gọi Thâm ca ca rất ngọt ngào sao? Sau này cứ gọi như vậy đi.”

Hạ Trú bĩu môi, rồi lại rùng mình: “Vậy cũng phải xem tâm trạng của em.”

Lục Đông Thâm bật cười, anh cũng không quá kỳ vọng cô có thể dịu dàng như nước.

“Vậy em hỏi anh một chuyện nhé.” Hạ Trú cả tối ngồi chống cằm, ăn không nghiêm túc chút nào.

“Hỏi đi.”

“Chúng ta có thể kết hôn không?” Hạ Trú bất thành linh tung ra một quả bom.

Nhưng Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ được quả bom này, không kinh ngạc, không bất ngờ, trả lời hết sức tự nhiên: “Có thể.”

Mắt Hạ Trú sáng rực lên: “Khi nào?”

Lục Đông Thâm có phần hứng thú. Anh cầm khăn giấy lau miệng cho cô: “Em làm vậy là định cầu hôn với anh đấy à?” Thấy cô hứng thú với chuyện kết hôn cùng anh như vậy, anh cũng yên tâm.

Hạ Trú kéo tay anh lại và nói: “Chúng ta phải thống nhất vấn đề, nếu không sẽ mất mặt trước đám bạn học của em.”

“Bạn học gì cơ?” Lục Đông Thâm sững người.

“Buổi họp lớp cấp hai của em.” Hạ Trú ôm bát cơm, ngồi xuống bên cạnh anh với vẻ âm mưu: “Là thế này, anh cũng biết em không quá hòa đồng. Trước kia mấy buổi họp lớp kiểu này em không tham gia bao giờ. Nhưng năm nay người ta mời ba bốn lượt, em nghĩ chủ yếu là vì có nhiều người đã đọc mấy tin đồn trên mạng, kéo em đến chắc chắn là để do thám tình hình. Em nghĩ rồi, chỉ bằng cứ đường đường chính chính mà đến, đỡ phải để đám người đó nói năng nói cuội.”

Lục Đông Thâm cảm thấy rất khó hiểu: “Có cần thiết không?” Nếu đã là một đám bạn học không nói chuyện được mấy thì hà tất phải lãng phí thời gian cho họ?

“Đương nhiên là cần thiết rồi.” Hạ Trú ôm cánh tay của anh: “Mọi người đều muốn xem trò cười của em, em phải chứng minh với họ rằng em rất hạnh phúc.”

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười: “Bé con à, hạnh phúc là từ cuộc sống của chính mình, không phải là điều thể hiện cho người khác nhìn thấy.”

“Em biết, em biết.” Hạ Trú tựa cằm lên cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Hạnh phúc của em chẳng phải là anh sao?”

Lục Đông Thâm giật mình, cảnh giác nhìn cô: “Ý của em là muốn anh cùng em tham gia buổi họp lớp?”

“Đúng vậy!” Hạ Trú thừa cơ tiến lên, thẳng thừng ôm chặt cổ anh, nũng nịu: “Buổi đó yêu cầu dẫn theo người thân, chúng ta đăng nào chẳng cưới nhau. Anh là chồng chưa cưới của em, được coi là người thân thỏa đáng nhất rồi.”

~Hết chương 213~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Em sẽ hát cho họ nghe cả vở kịch lớn (2383 chữ)

Không quen cũng phải quen thôi, từ lúc vào nhà tới giờ, mắt anh sắp được tôi luyện rồi, té dại rồi.

Câu nói này lại như chui tọt vào trong trái tim Lục Đông Thâm. Anh giơ tay vân vê cằm cô, hơi nheo mắt lại: “Em nói anh là gì của em?”

“Chồng chưa cưới, không phải sao?” Hạ Trú tươi cười nhìn anh.

Xung hô này khiến Lục Đông Thâm cảm thấy vô cùng xuôi tai. Anh mỉm môi cười khê, hài lòng “ừm” một tiếng: “Nếu đã là họp lớp, em cũng không thể không có ý kiến gì. Thế này đi, em chọn địa điểm gặp mặt, ở Trung Quốc hay nước ngoài đều được, mọi chi phí thuê mặt bằng anh sẽ bỏ ra.”

“Không cần đâu.” Nghe xong câu này, Hạ Trú sướng rơn trong lòng. Cô kéo tay anh lại đùa nghịch: “Có người chủ trì rồi, chúng ta chỉ cần lo việc tham gia là được, đừng có khoe khoang quá. Mấy bạn học cấp hai đó của em tuy không phát triển được bằng các bạn học hồi em du học ở nước ngoài, nhưng cũng được coi là có thành tích trong sự nghiệp hoặc đã lấy được một người tử tế. Ai nấy đều rất sỹ diện, em sẽ không khiến họ bức bối thêm.”

Lục Đông Thâm nhướn mày nhìn cô, cười mà như không cười.

Hạ Trú đón ánh mắt anh: “Lần này họ tìm tới em, một là muốn chứng thực xem tin đồn trên mạng có phải sự thật hay không, hai là muốn xem người yêu bên cạnh nh? thế nào. Họp lớp, nói dễ nghe là ngồi kỷ niệm tuổi thanh xuân, nói khó nghe chính là âm thầm so sánh lẫn nhau.”

Lục Đông Thâm kéo tay cô xuống, vòng qua ôm chặt eo cô: “Bé con, em nói cho anh biết đi, em định làm gì?”

Những lời cô nói anh tán đồng. Máy chụp hợp lớp này chỉ khi nào đến năm mười, sáu mười tuổi mới là lúc trong sáng nhất. Còn ở độ tuổi như cô bây giờ, các bạn học thân thiết với nhau đã thường xuyên qua lại rồi, đâu còn cần phải giương cờ khua trống ầm ỹ? Chẳng qua là mỗi người mang trong lòng một mục đích riêng mà thôi.

Cô là một cô gái nhanh nhẹn thông minh, từ đầu đã nhìn thấu điểm này thế nên không bao giờ tham gia các buổi hợp lớp. Lần này cô phản ứng khác thường, chắc chắn là có mục đích của cô.

Hạ Trú dựa vào người anh, nghĩ đã thấy vui: “Lần này à, là ông trời đang giúp em.” Sau đó cô bắt đầu làm nũng: “Em mặc kệ, coi như anh đã đồng ý rồi.”

Lục Đông Thâm sớm đã biết kể từ khi danh xưng “chồng chưa cưới” kia xuất hiện, mình đã bị cô dẫn dụ xuống hố. Anh khê thờ dài, không nói gì nữa, nhưng thái độ rõ ràng là đã đồng ý.

Thấy vậy, Hạ Trú không nhịn được cười: “Anh đừng căng thẳng, chưa tham gia hợp lớp bao giờ phải không?”

“Coi như là hợp lớp của mấy cậu bạn chí cốt đi.” Lục Đông Thâm nói: “Trong đó có Dương Viễn, em biết đấy. Anh với cậu ấy học chung lâu nhất, hết học thạc sỹ lại lên tiến sỹ. Ngoài cậu ấy ra, còn có vài người bạn khác nói chuyện cũng hợp, đến nay cũng được coi là những người bạn hợp tác làm ăn. Nhớ lại lần hợp lớp gần đây nhất có lẽ là ở Canada. Bọn anh đã bao nguyên một hòn đảo, đủ yên tĩnh.”

Chuyện Lục Đông Thâm là sinh viên giỏi cô đã biết từ lâu, sinh viên xuất sắc của đại học Yale, có thể học chung với anh, sau này lại hợp tác làm ăn qua lại, không khó nghĩ họ toàn là doanh nhân thành đạt hoặc đại gia. Nhưng cô cũng không có gì phải tự ti. Học viện nghệ thuật của cô cũng xếp khá cao trong danh sách các trường đại học trên thế giới, coi như có thể đứng ngang hàng cùng Lục Đông Thâm rồi.

Cô như con cừu nằm bò trên người anh, lẩm bẩm: “Nghĩ lại hỏi còn đi học là thú vị nhất. Hồi đó em làm thêm nhẹ nhàng hơn các sinh viên du học khác nhiều. Phu nhân Raffaello là chủ nhà nơi em ở trọ. Bà ấy sống ở một thành phố khác, lại đã có tuổi nên không tiện đi qua đi lại nhiều, thế nên em cũng coi như trông nhà giúp bà ấy luôn, như vậy cũng được miễn cả tiền thuê nhà. Nói thật lòng, phu nhân Raffaello tìm tới em cũng coi như là một sự may mắn của bà ấy. Căn nhà đó cũ lắm rồi, khi em vừa vào ở trần nhà còn dột nước mưa, toàn là em sửa lại đấy. Còn cả đường ống nước cũ kỹ, sàn nhà nữa... Anh cũng biết là phí thuê công nhân ở nước ngoài đắt thuê nào rồi đấy, thế nên toàn là em tự túc, sau này càng ở càng thoải mái. Lần gần đây nhất em hợp mặt các bạn là khi em quyết định về nước, mọi người đều đi tiễn em, cả đám tổ chức tiệc tùng ngay trong nhà, náo nhiệt cực kỳ.”

Lục Đông Thâm rất ít khi nghe cô kể về chuyện trước kia. Thấy ánh mắt cô bừng sáng, anh càng thêm rung động. Ai ai cũng chụp lên đầu cô cái mũ bác sỹ phù thủy. Hội đồng quản trị hết lần này tới lần khác yêu cầu anh đuổi việc cô. Ngay cả Dương Viễn cũng nghi ngờ mục đích của cô khi vào Skyline. Vì họ đều chưa được nhìn thấy một Hạ Trú như thế này, một Hạ Trú thẳng thắn thoải mái, khi nhớ về những năm tháng tươi đẹp lại lưu luyến, bịn rịn khiến người ta đau lòng.

Thật ra anh vẫn luôn biết, một cô gái tính cách như Hạ Trú vốn không thuộc về thế giới thương trường lừa lọc dối gian, đấu trí đấu dũng. Cô hoài niệm thời đi học, nhưng nhớ Thương Lăng, cho dù là những xa hoa phú quý lúc trước ở trong mắt cô đều đã bay xa như mây khói. Anh hiểu, cô thuộc về trời đất, thuộc về giang hồ, cô có một trái tim tự do lang thang nhưng lại bị giữ chặt trong túi không thể thoát ra.

Là anh ích kỷ, ép buộc nhốt một con báo hoang đã lại, thuần phục làm mèo trong nhà. Nhưng anh có thể để mặc cô rời xa anh không? Lục Đông Thâm biết rõ, anh không thể. Anh thả tạo cho cô một khoảng trời xanh và rừng thẳm cũng không cho phép cô rời khỏi anh nửa bước.

...

Khi cửa phòng tắm mở ra, Hạ Trú bèn ngó đầu vào trong.

Lục Đông Thâm vừa tắm xong, trên người chỉ còn lại một chiếc khăn tắm, đường nhân ngư gợi cảm lấp ló thập thò. Anh đứng trước gương, vuốt đi một lớp hơi nước đọng lại, vừa hay nhìn thấy bóng Hạ Trú thoát qua.

Rất nhanh, Hạ Trú lại nhìn vào trong.

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào gương cười khê, rồi hỏi cô: “Em sao vậy?”

Hạ Trú mang theo mái tóc ướt rượt đi vào, hỏi anh: “Mấy sản phẩm dưỡng da đó của em hoàn toàn không phù hợp với đồ của anh, anh nhìn thấy chưa?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm kéo cô qua, kéo khăn khô lau chân tóc cho cô.

“Liệu anh có quen được không?” Hạ Trú nhìn vào người đàn ông trong gương và hỏi.

Bàn tay Lục Đông Thâm khá to, một chiếc khăn mặt ú lên đầu cô sau đó xoay tròn trên đầu cô như đất rung núi chuyển: “Không quen cũng phải quen thôi, từ lúc vào nhà tới giờ, mắt anh sắp được tôi luyện rồi, tê đại rồi.”

Hạ Trú giơ tay lên gỡ khăn mắgút ra, mái tóc của cô đã rối bù xù. Cô xoay ngược tay ôm chặt anh: “Anh tốt thật đấy. Yên tâm, em thề em sẽ không khiến anh quá khó chịu đâu. Em sẽ cố gắng giữ vệ sinh sạch sẽ gọn gàng, hai chúng ta cố gắng đi theo tiêu chuẩn của người bình thường là được rồi.”

Trong lòng mềm mại như ngọc, lại có mùi thơm tự nhiên làm Lục Đông Thâm có phần thiếu kiềm chế. Anh cúi đầu, cắn cô một cái: “Nói ai không bình thường hả?”

Hạ Trú cười khúc khích rút cổ lại.

Lục Đông Thâm xoay cô lại, để cô tựa lưng vào anh, rồi cầm máy sấy, bật đến một mức độ gió vừa phải, sau đó tỉ mỉ sấy tóc cho cô. Hạ Trú nhìn chăm chăm người đàn ông cơ bắp rắn chắc trong gương, đùa giỡn: “Không dễ dàng gì, em tưởng còn anh sẽ bộc phát thú tính.”

“Không vội.” Lục Đông Thâm cười có phần xấu xa, ngón tay mảnh khảnh luồn qua mái tóc cô: “Món ngon phải từ từ thưởng thức mới có ý nghĩa, giống như sói khi ăn thịt thỏ, phải đồ dành thỏ trước để thỏ tắm rửa sạch sẽ, hong khô lông rồi sau đó nuốt chửng.”

Hạ Trú dùng cánh tay huých vào cơ bắp anh oán trách, khiến anh sáng khoái cười to.

Mái tóc dần dần khô trên ngón tay anh. Nó dài rất nhanh, ban đầu chỉ là kiểu pixie ngắn ngủn, bây giờ nó đã dài ra không ít, có thể túm lại buộc vào rồi. Anh nói: “Lần này để dài đừng cắt đi nữa.”

Hạ Trú cảm thấy anh có một nỗi bức rút với tóc dài, bèn tươi cười “ừm” một tiếng. lát sau, cô hỏi một chuyện: “Nghe nói sau khi tới phủ Thân vương một chuyến, Thái Quốc Cường đã nhập viện?”

Lục Đông Thâm cũng không kỳ lạ khi cô biết chuyện này bèn gật đầu. Khi nhận được điện thoại anh cũng khó hiểu, về sau biết được Thái Quốc Cường tự ý chạy đến phủ Thân vương, sau khi ra khỏi phủ thì ngã nhào xuống đất, tài xế lập tức đưa vào bệnh viện.

“Chức năng tim bị tổn thương, tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn đang nằm trong phòng ICU.”

Hạ Trú nhìn vào gương: “Thế nên ban nãy em mới nói, lần này là ông trời đang giúp chúng ta. Chỉ có điều, em thật sự không nỡ Thái Quốc Cường chung quy vẫn không thoát khỏi nạn này.”

Lục Đông Thâm dùng tay lại, đặt máy sấy sang một bên, quay người cô lại: “Rốt cuộc em định làm gì?”

“Đông Thâm, bây giờ dự án phủ Thân vương đã rơi vào tay Nhiều Tôn rồi, như vậy bây giờ em làm gì cũng không phải kiêng dè. Chẳng phải anh ta vênh váo lắm sao? Chẳng phải anh ta muốn em qua cầu xin anh ta sao?” Hạ Trú cười khẩy: “Em sẽ khiến anh ta khóc lóc tới cầu xin em, để anh ta hối hận vì đã nhận dự án phủ Thân vương!”

Lục Đông Thâm quan sát cô, cảm nín.

“Lúc trước em lùi bước là vì tiếp tục điều tra sẽ khiến anh gặp thêm nhiều rắc rối. Tình hình bây giờ khác rồi.” Cô nói: “Việc Thái Quốc Cường nhập viện đối với em chính là cơ hội tốt, cũng vừa hay tên phá gia chi tử Nhiều Tôn đó đã nhận phủ Thân vương, cộng thêm buổi họp lớp lần này...”

Nói tới đây, cô ôm chặt cổ Lục Đông Thâm, cười gian xảo: “Hát kịch có ai không biết chứ? Em sẽ hát cho họ nghe cả vở kịch lớn.”

~Hết chương 214~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy (2102 chữ)

Em dự định mặc đồ đôi với anh, anh có mặc hay không đây?

Tình hình trên mạng đã có sự chuyển biến.

Liên tục những scandal xấu xí của những ngôi sao có sức nặng lần lượt được tung lên mạng xã hội, từ đó cũng làm liên lụy tới không ít minh tinh hạng A đang nổi nhất hiện nay, nhất thời đã làm giảm ít nhiều độ nóng của câu chuyện Thương Xuyên rơi xuống đài cao và oan hồn Ngô Trung.

Còn những người hâm mộ vẫn khăng khăng cố chấp muốn đòi lại công bằng cho Thương Xuyên thì chợt nhận ra, cho dù họ có muốn tiếp tục đăng những bài viết dài tràng giang đại hải thì một giây sau khi công khai lên mạng cũng sẽ bị xóa ngay tức khắc. Đăng sau như có một nguồn sức mạnh khổng lồ đang cấm họ phát ngôn vậy.

Trong phút chốc, mọi cảm xúc phản kháng chỉ có thể xả trong các nhóm bạn bè riêng tư hoặc ID Weibo cá nhân, tất cả các ID VIP có sức ảnh hưởng đều bị cấm.

Không khó nhìn ra thủ đoạn của Nhiều Tôn rất mạnh và độc, các mối quan hệ sau lưng lại rộng rãi phát triển. Một mặt muốn “thay người chịu tội”, mặt khác lại sắt đá dẹp yên những phát ngôn bất lợi.

Cùng lúc này, đội công trình của Hoa Lực đang hăng say làm việc ở khu đất phủ Thân vương. Họ cũng nhanh chóng mở một cuộc họp báo công khai, có

sự tham gia của lãnh đạo chính quyền, hai giới chính thương hòa hợp vui vẻ, hoàn toàn khác biệt với tình thế tiếng tăm chịu ảnh hưởng nghiêm trọng vì chuyện phủ Thân vương của Skyline, khiến cho giá cổ phiếu của Lục Môn sụt giảm tại nước ngoài.

Dưới sự cưỡng chế ấy, những dư luận bất lợi có vẻ đã ít dần.

Nhưng vừa bình yên chưa được mấy ngày, bỗng nhiên có người tung ra chuyện Thái Quốc Cường nhập viện, đồng thời nhấn mạnh lý do nhập viện là vì đêm hôm đột nhập phủ Thân vương.

Tập đoàn Trường Thịnh đã ngã một vố đau trong dự án phủ Thân vương lần này, thế nên từ trước tới nay, hành tung của Thái Quốc Cường đều thuộc tình trạng bảo mật, nhất là lần nhập viện này. Nhưng sau khi trên mạng tung tin, chủ đề về Ngô Trùng lại được xào nóng. Lần này không chỉ là fan của Thương Xuyên, ngay cả các fan mạng mình thường cũng bắt đầu hoài nghi liệu việc Thái Quốc Cường nhập viện có phải là báo ứng hay không?

Mà mỗi lần của chủ đề này Nhiều Tôn còn chưa kịp dập tắt, ngay sau đó đã có một tin tức khác được tung ra: Thi thể Thương Xuyên vốn dĩ phải được hỏa táng thì bỗng dưng không cánh mà bay!

Làm chấn động cả mạng xã hội.

Ai ai cũng bàn tán về chuyện này, lan tỏa như những câu chuyện trong các bữa trà chiều rảnh rang, chỉ là những lời vụn vặt chấp nhặt, cho dù có cất công ngăn cấm cũng vô ích.

Đương nhiên, phía cảnh sát lập tức ra mặt bác bỏ tin đồn. Nói rằng thi thể của Thương Xuyên không mất tích mà được người nhà ký tên nhận về.

Nhưng quần chúng càng thích mấy thứ được thêu hoa trên giấy hơn, ví dụ như thuyết Ngô Trùng mượn xác trả hồn.

Hoa Lục khó khăn lắm mới chen ép được dư luận nay lại một lần nữa bị đào bới, hơn nữa lần này khác với trước đó. Trước đó là có tổ chức tiến hành đăng các bài viết hoàn chỉnh. Bây giờ thì trở thành đề tài thảo luận, gần như là thảo luận toàn dân. Bài viết còn dễ kiểm soát, còn những bình luận đồng dài thì làm sao có thể chặn lại được?

Trong lúc mạng xã hội một lần nữa khởi lửa ngập trời, Hạ Trú đã ăn diện xinh đẹp chuẩn bị cho buổi họp lớp.

Tuy rằng Lục Đông Thâm bận rộn từ sáng tới tối, nhưng đến giờ đã hẹn anh vẫn giữ lời hứa xuất hiện trước mặt Hạ Trú. Có điều bộ áo vest quần Âu của anh khiến cô không thoải mái, cô ném cho anh bộ quần áo thoải mái hơn đã chuẩn bị từ trước.

Lục Đông Thâm không có quá nhiều trang phục thoải mái, bắt nguồn từ việc anh không có quá nhiều dịp để mặc. Trước khi quen Hạ Trú, anh chỉ có trang phục thể thao cho các buổi đánh golf, nhưng dù là sân bóng thì cũng là nơi bàn chuyện làm ăn. Sau khi quen Hạ Trú, mấy bộ quần áo đó của anh trở thành “chiến bào” thì thoáng cùng cô đi dạo phố mua sắm.

Hạ Trú chọn cho anh một bộ trang phục cực kỳ gần gũi với mọi người, áo phông trắng quần bò. Lục Đông Thâm cao lớn đỉnh đặc, vóc dáng rất đẹp. Kiểu phối đồ đơn giản ấy bỗng trở nên rất bắt mắt. Hạ Trú tấm tắc ngợi khen, sự quý phái của con cái nhà họ Lục đúng là người ngoài không thể bắt chước được.

Lục Đông Thâm mặc không thoải mái lắm, anh đưa ra nghi vấn: “Chẳng phải chúng ta đi dự tiệc tối ư? Ăn mặc thế này hơi tùy tiện quá.”

Hạ Trú nhân lúc đang vuốt phẳng lại góc áo cho anh bèn đánh một cái lên ngực anh, cảm giác rắn chắc khiến trái tim cô chao đảo. “Anh có biết ở nước mình ngoài những doanh nhân thành đạt như anh hay mặc áo vest quần Âu, thì còn loại người nào hay cả vạt chín chu không?”

Lục Đông Thâm lắc đầu.

Hạ Trú bẻ đầu ngón tay: “Nhân viên bất động sản, nhân viên môi giới và mấy gã lừa đảo khoác lên ngoài vẻ đạo mạo tử tế.”

Lục Đông Thâm cười: “Rất tốt, anh đi lên từ nghề mua bán.” Rồi anh vòng tay ôm cô vào lòng, bổ sung thêm: “Hơn nữa, anh cũng đã thành công lừa được người đẹp về tay.”

Hạ Trú nép vào lòng anh, đặt tay lên vai anh: “Em dự định mặc đồ đôi với anh, anh có mặc hay không đây?”

Lục Đông Thâm tươi cười: “Mặc.”

Trên thực tế, khi Lục Đông Thâm theo Hạ Trú tới địa điểm họp lớp, anh mới hiểu khi anh nói ra hai chữ “tiệc tối”, nụ cười quái đản của Hạ Trú có hàm ý gì.

Địa điểm gặp mặt được chọn ở một nhà hàng có tiếng tăm hàng đầu Bắc Kinh, nổi tiếng nhất với món lẩu chính hiệu Bắc Kinh, trên đầu nhà hàng treo lơ lửng tám hoành phi do chính vua Càn Long chấp bút, thể hiện một lịch sử lâu đời.

Người Bắc Kinh xưa thích nơi này, sau này theo khẩu hiệu “Bắc Kinh chào đón bạn” của Olympic 2008, người nước ngoài ào ạt đổ bộ, cửa hiệu lâu đời này cũng không ngừng mở rộng, chiếm cứ một vị trí đẹp nhất trên đường vành đai hai, với diện tích tròn ba tầng lầu, nhìn từ xa rường cột chạm trổ trông rất hoành tráng.

Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng hiểu nỗi lòng của Hạ Trú, nếu mặc một bộ vest Âu vào nơi này quả thực là ngớ ngẩn.

Đúng giờ ăn tối, thực khách rất đông, người xếp hàng còn đông hơn nữa. Vừa bước vào là có thể ngửi thấy mùi thịt bò thịt dê thơm phức. Tầng một là bàn ăn riêng lẻ, tầng hai là bàn ghép và tầng ba là phòng kín. Lục Đông Thâm cảm thấy rất khó hiểu với việc ăn lẩu giữa mùa hè nóng bức. Hạ Trú phổ cập cho anh: Ăn một nồi lẩu khói bốc nghi ngút, uống vài cốc bia mát lạnh, đây mới là sự sung sướng đã đời vào ngày hè.

Lục Đông Thâm kinh hoàng nhìn các vị khách đang ngồi trên bàn. Khói lửa nghi ngút, điều hòa tổng thổi vù vù. Anh len lén hỏi Hạ Trú: “Chỗ này ngoài lẩu ra còn ăn được gì khác không?”

“Chỉ có lẩu thôi.” Hạ Trú cười tít mắt khoác tay anh và nói: “Lục công tử à, anh cũng nên trải nghiệm các món ăn dân dã đi thôi.”

Đẩy cửa phòng VIP ra, bên trong là những tiếng cười nói rôm rả.

Phòng VIP rất rộng. Hai chiếc bàn tròn to dùng bày ở giữa, nhìn thoáng qua phải có đến hơn hai mươi người. Đồ nhúng lẩu trên bàn đã được bày đầy đủ, chỉ còn thiếu nồi lẩu, ở giữa bàn hệt xuống một cái lỗ rất to.

Hạ Trú là người tới cuối cùng. Cô vừa vào mọi người đều nhìn thấy cô, lần lượt tiến tới chào hỏi. Có một cô bạn giọng to rất nhiệt tình, thậm chí còn chạy đến ôm cô, luôn miệng gọi “bảo bối, sau đó tròn mắt nhìn Lục Đông Thâm đứng bên cạnh cô: “Vị này là?”

Trên bàn quá nửa là nữ giới, dĩ nhiên sẽ tập trung sự chú ý cả vào Lục Đông Thâm. Hạ Trú nhanh chóng nhìn quanh phòng một lượt. Quả thật vẫn có những người đàn ông mặc vest chỉnh chu, trông có vẻ ra dáng, nhưng tướng mạo vẫn kém Lục Đông Thâm không ít.

Cô thăm cảm thán trong lòng, so sánh kiểu này sẽ có người phải tức chết.

Hạ Trú đang định long trọng giới thiệu Lục Đông Thâm, anh bèn nhẹ nhàng thân nhiên đáp một câu: “Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, hân hạnh được gặp mọi người.”

Cả bàn ăn chợt vang lên tiếng xuyết xoa.

Hạ Trú mỉm môi cười khê, cũng không giới thiệu nhiều thêm nữa.

Sau khi ngồi vào bàn, có bạn học nữ trêu đùa: “Tình yêu à, cậu được đây, tám ngăm tám ngăm mà đã đám cưới rồi, còn kiếm được một anh chàng xuất sắc như vậy nữa chứ.”

Hạ Trú nghiêng đầu ngó Lục Đông Thâm: “Ông trời yêu thương thôi.”

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười, không nói gì.

Bầu không khí trên bàn ăn có sự thay đổi. Khi Hạ Trú chưa đến, mọi người đều ngồi quây lấy nhau nói chuyện về gia đình. Sau khi Hạ Trú đến, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ. Nhất là Lục Đông Thâm. Rõ ràng anh không phải ngồi ở ghế chính, nhưng với vóc dáng cao lớn và diện mạo tuấn tú, một khi chất bẩm sinh toát ra đã áp chế tất cả những người đàn ông khác, khiến người ta chỉ muốn theo dõi và quan tâm. . .

~Hết chương 215~

*Spoil: “Vẫn là Thâm Ban của chúng ta thương Hạ Hạ nhất, phải đợi Hạ Hạ tới mới khai mạc.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 216: Có thể bật đèn xanh cho bọn em không? (2082 chữ)

Đã là bạn học của em, đương nhiên là có thể.

Người tổ chức buổi họp lớp lần này là lớp trưởng của Hạ Trú, họ Thẩm, da dẻ trắng trẻo, mắt đeo đôi kính gọng vàng rất thư sinh, các bạn học ngồi đây vẫn thân thiết gọi anh ấy một tiếng “lớp trưởng Thẩm”. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy thi tuyển công nhân viên chức rồi vào làm công việc xuất nhập cảnh trên thành phố, tuổi còn trẻ nhưng tiền đồ rất rộng mở.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của môi trường làm việc nên cung cách nói chuyện của anh ấy vẫn có phần quan chức. Thế nhưng đối với Hạ Trú anh ấy rất nhiệt tình, thấy cô đến lập tức yêu cầu nhân viên mang nồi lẩu lên. Lớp phó Dương theo ngành y, vì từ nhỏ đã được bố mẹ cho đi học múa nên lúc nào trên người cũng toát lên một vẻ kiêu ngạo, cô ta dẫn theo người nhà.

Cô ta cười đùa, rồi nói bóng gió với Hạ Trú: “Vẫn cứ là lớp trưởng Thẩm của chúng ta thương Hạ Hạ nhất, nhất quyết phải đợi Hạ Hạ tới mới khai tiệc.”

Ở ngay trước mặt Lục Đông Thâm, câu này có phần khiêu khích. Các bạn học khác chỉ đùa đùa cợt cợt nói đùa theo chứ không lộ liễu như lớp phó

Dương.

Hạ Trú khoác tay Lục Đông Thâm, cười nói: “Anh biết không, vị lớp trưởng Thâm này của bọn em từ nhỏ đã có giấc mộng anh hùng, thích bảo vệ kẻ yếu, chăm sóc người dưới. Hồi học cấp hai em vừa lùn vừa bé, cậu ấy vẫn luôn giúp em lau bảng. Nhưng lúc đó cậu ấy cũng đâu có cao lắm đâu, thế nên mỗi lần lau bảng cứ phải nhảy chơi chơi, buồn cười chết đi được. Bọn em ai ai cũng yêu quý lớp trưởng Thâm, nhất là lớp phó Dương, mỗi lần thấy lớp trưởng lảng xăng giúp các bạn nữ lớp khác là cậu ấy lại tức phát khóc.”

Một câu nói đã đẩy cục diện về hướng ngược lại, sắc mặt lớp phó Dương không tốt cho lắm, cùng với đó là người thân ngồi bên cạnh cô ta.

Lục Đông Thâm đã sớm quen với cái miệng lanh lợi của Hạ Trú, anh giơ tay véo mũi cô, cười nói: “Thì ra từ nhỏ đã được chăm sóc thành quen rồi.” Dứt lời anh nhìn một lượt những người trong bàn, khoe miệng rướn lên: “Bé con bây giờ tính khí vẫn còn khó chịu lắm, động một tý không hài lòng là hờn dỗi với tôi.” Nói rồi, anh lại quay sang xoa đầu Hạ Trú.

“Bé con?” Có cô bạn cười đùa: “Hạ Hạ, cậu có phúc thật đấy, được...” Rồi cô ấy nhìn Lục Đông Thâm: “Anh tên là gì nhỉ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười trả lời: “Tôi họ Lục.”

“Được anh Lục cưng chiều như con gái vậy.” Cô bạn vừa nói chính là người ôm chầm Hạ Trú lúc cô mới tới, ăn to nói lớn, nhìn là biết mẫu người thẳng thắn thoải mái.

Hạ Trú tươi cười giới thiệu với Lục Đông Thâm: “Cô ấy là bí thư lớp bọn em, học cực kỳ siêu, giành đồng thời hai bằng đại học tại Houston. Bọn em gọi cô ấy là vua mắt kính, hồi cấp hai cô ấy là người đeo mắt kính gọng to nhất.” Rồi cô nghiêng đầu nhìn anh chàng hiền lành, có vẻ kín đáo ngồi bên cạnh bạn: “Vua mắt kính, bạn trai cậu đấy à?”

Vua mắt kính phá lên cười: “Phải đó phải đó, cậu cứ gọi anh ấy là Đại Vệ được rồi. Cố vấn tài chính, cậu có tiền rảnh rồi nhớ tìm Đại Vệ nhé.”

Lúc trước chắc là mọi người đã làm quen lẫn nhau rồi, thế nên Đại Vệ chỉ gật đầu với Hạ Trú và Lục Đông Thâm, nói câu “Hân hạnh”.

Nồi lẩu được bê lên, là loại nồi cổ đã được mở rộng kích cỡ. Mọi người đều đồng loạt bất ngờ. Các phục vụ mặc đồ Trung Quốc, trên cánh tay vắt một chiếc khăn trắng, nói tiếng Bắc Kinh đặc sệt, lần lượt giới thiệu các món ăn. Sau khi họ đi hồi, lớp trưởng Thâm nhìn về phía Hạ Trú và nói: “Nghe nói cậu đã ở nước ngoài không ít năm, nhớ mùi vị này lắm phải không? Hôm nay mình toàn gọi các món ngon chính gốc Bắc Kinh để làm đồ nhúng lẩu đấy.”

Nói xong, anh ấy lại nhìn sang Lục Đông Thâm: “Chỉ có điều không biết anh Lục có quen ăn mấy thứ này không thôi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Mọi người cứ tự nhiên.”

Trong lúc đợi nồi lẩu sôi, lớp trưởng Thâm bắt đầu “hỏi cung” Lục Đông Thâm: “Anh Lục hiện đang giữ chức vụ gì?”

Lục Đông Thâm từ tốn nho nhai: “Chức vụ thì không dám nhận, hiện tại tôi đang làm trong ngành quản lý nhà hàng khách sạn.”

“Là nhân viên hay là?”

Khoe miệng Lục Đông Thâm ẩn chứa nụ cười, anh quay đầu sang nhìn Hạ Trú: “Cũng được coi là... tầng lớp quản lý rồi nhỉ?”

Hạ Trú khẽ ho mấy tiếng, cố nhịn cười, gật đầu: “Ừm, nói nghiêm túc thì anh được xem là thuộc tầng lớp quản lý.”

“Ồ, vậy thì cũng vất vả lắm. Ngành nhà hàng khách sạn cạnh tranh rất khốc liệt, khó làm ăn.” Lớp trưởng Thâm hiểu lầm ý tứ của họ, rồi cười với Hạ Trú: “Sớm biết cậu có nguồn tài nguyên này thì buổi họp lớp của chúng ta nên chuyển tới địa bàn làm việc của anh Lục đây mới phải.”*

**Có tiền thuê không - _ (Xin lỗi anh em, không nhận được phải chĩa vào một câu.)*

Lớp phó Dương nói: “Lớp trưởng Thâm, cậu như vậy là không đúng rồi, người ta làm thuê kiếm tiền, cậu gọi cả đám người đến chẳng phải bắt người ta bật đèn xanh lộ liễu sao? Nếu thu tiền của cậu thì Hạ Hạ mất thể diện. Còn không thu tiền của cậu thì người ta lại biết ăn nói sao với ông chủ. Làm khó người ta vậy sao?” Rồi cô ta nhìn Hạ Trú chằm chằm, bổ sung một câu: “Phải không, Hạ Hạ?”

Hạ Trú dùng khuỷu tay huých Lục Đông Thâm, cười hỏi anh: “Này, bật đèn xanh cho bọn em nhé?”

Lục Đông Thâm để mặc trò đùa cố ý của cô, dịu dàng nói: “Đã là bạn học của em, đương nhiên là có thể.”

“Ồi chào, Hạ Hạ, cậu hạnh phúc thật đấy.” Vua mắt kính làm mặt ngưỡng mộ.

Các bạn học khác cũng hùa theo phụ họa.

Lớp trưởng Thâm chỉ chỉ vào nồi lẩu vừa sôi: “Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Cấp hai không giống đại học, mọi người hầu như đều là người ở đây. Tuy rằng nhiều năm sau kẻ phương Nam, người phương Bắc nhưng ai cũng cố chấp với mùi vị của quê hương. Lẩu than của Bắc Kinh xưa đã đọng đầy kỷ niệm thời học sinh của họ, bầu không khí ấm áp sôi sục xen lẫn cùng mùi hương quen thuộc.

Cả đám người ăn uống thoải mái, khui hết chai bia này tới chai bia khác. Các bạn học lâu ngày mới gặp lại nhau, cả những người thân đi cùng cũng rất nhanh chóng thân thiết với mọi người, chuyện gì cũng có thể nói được. Nhắc tới một bạn học họ Vương, Hạ Trú hỏi vì sao không thấy bóng dáng đâu, lớp phó Dương làm mặt khinh thường: “Lớp chúng ta lòi ra đúng một người theo cái ngành lá cái đó đấy, ai thèm quan tâm tới cậu ta? Làm nghề gì không làm. Năm ngoái mình còn bảo chồng mình giới thiệu công việc cho cậu ta, kết quả người ta có thêm nể mặt đâu.”

Chồng của lớp phó Dương họ Chu, làm kế toán tại một trong bốn công ty Kế toán lớn, nói chuyện dĩ nhiên sẽ trở nên kênh kiệu: “Mỗi người một chí hươu móng, mấy ngành như chúng ta cũng không phải ai muốn là cũng vào được.”

Lớp trưởng Thâm hừ một tiếng rồi quay sang Hạ Trú thì thầm to nhỏ: “Đừng nghe lớp phó Dương nói vậy. Cậu ấy từng gọi điện cho mình, nói hôm nay mà rảnh thì sẽ qua ngay. Cậu cũng biết tính cậu ấy mà, thích náo nhiệt lắm, mấy buổi tụ tập như thế nào sao nở bỏ.”

Hạ Trú gật đầu, rồi ghé sát lại Lục Đông Thâm, thì thầm “Còn nói người ta lá cái nữa, ngồi trên bàn này có mười người thì tám người thích buồn chuyện thiên hạ.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười.

Ở trong mắt mọi người, hai người họ rất ân ái mặn nồng, khiến ai nhìn cũng phải đỏ mặt. Quả nhiên, đúng như Hạ Trú phân tích, mọi người nói qua nói lại vẫn vòng vèo về họ, nói về ngành phân tích mùi hương hiện tại của cô. Có rất nhiều người tò mò nhưng những người cố tình dẫn chuyện còn nhiều hơn.

Hạ Trú ăn nói đồng dạng, kể về chuyện của mình cứ như chỉ có trên trời không có dưới đất. Dần dần, cả phòng đều ngồi nghe cô chém gió. Lục Đông Thâm im lặng từ đầu tới cuối, mọi người nghe mà tròn mắt há miệng liên tục ngợi khen, còn anh chỉ mỉm cười, sau đó lẳng lặng dùng đũa chung gấp thức ăn sống, sau đó đổi sang đĩa của mình gấp thịt chín và rau chín vào bát của cô.

Cô cứ ngồi vừa ăn vừa kể chuyện vô tư, còn không quên nhắc nhở anh: Em không ăn cái đó đâu, em ăn thịt bò mềm, nấm bào ngư... Ừm, cả nấm mực nữa...

Lục Đông Thâm cực kỳ nhẫn nại, yêu cầu gì cũng đáp ứng. Cô nói gì anh cũng đồng tình, sau đó lại gấp ra trước mặt cô.

Những động tác tự nhiên như không ấy có thể chẳng là gì trong mắt đàn ông, nhưng các cô gái thì rất nhạy bén. Cho dù là một người thần kinh thô như Vua mắt kính cũng buộc phải lên tiếng: “Nam thanh nữ tú ngồi cạnh nhau đúng là đẹp mắt, nhưng mà anh Lục này, anh không ăn miếng nào sao?”

~Hết chương 216~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Có mắt không nhìn thấy Thái Sơn (2191 chữ)

Sau câu hỏi của Vua mắt kính, mọi người mới chợt nhận ra, từ lúc nồi lẩu sôi đến bây giờ, ngoài việc uống mấy ngụm rượu với mọi người ra, Lục Đông Thâm chưa ăn một miếng nào. Chiếc đĩa trước mặt anh vẫn sạch bong kin kít, ngay cả bát nước chấm cũng được sắp xếp chỉnh tề ở đó, chưa được đụng vào.

Lớp trưởng Thâm sau khi thấy vậy bèn kỳ lạ hỏi: “Anh Lục ăn rồi mới tới đây sao?”

Hạ Trú quay đầu liếc nhìn Lục Đông Thâm, không nhịn được cười. Lục Đông Thâm cũng lẳng lặng nhìn cô rồi nói với mọi người: “Đúng vậy, bữa sáng tôi ăn hơi muộn, mọi người cứ tự nhiên, đừng lo cho tôi.”

“Phải đó, anh ấy tập trung phục vụ cho mình là được rồi, mọi người ăn đi, ăn đi.” Hạ Trú nhẹ nhàng thêm vào.

Các bạn học nữ khác nghe xong lại được một phen ngưỡng mộ: “Hạ Hạ, cậu tốt số thật đấy.”

Chỉ có lớp phó Dương là không phụ họa theo. Cô ta liếc xéo người ngồi bên cạnh mình, người ấy lập tức hiểu ý, cũng gấp cho cô ta một miếng thịt.

Một buổi họp lớp, không những là sự so đo ngầm ngầm giữa các bạn học, ngay cả người nhà cũng không chịu yếu thế. Sau khi gấp xong miếng thịt cho lớp phó Dương, anh chàng kế toán lại bắt đầu phản kích, mục tiêu đương nhiên là Lục Đông Thâm.

“Khách sạn nơi anh Lục làm việc quy mô có lớn không? Một vài khách sạn nhỏ bé tầm thấp thì còn được, mấy khách sạn quy mô lớn cứ gọi là rắc rối. Nhóm của chúng tôi trước kia từng nhận việc ở một khách sạn bảy sao, tài chính loạn cào cào, ở trong mắt những người chuyên nghiệp như chúng tôi đó gọi là nói bừa làm bậy.”

Trông có vẻ như hỏi han Lục Đông Thâm, kỳ thực không cho anh thời gian để lên tiếng, rõ ràng đang tự thể hiện ưu thế của mình. Đợi anh ta huyền thuyên một hồi xong xuôi, Lục Đông Thâm gấp cho Hạ Trú một miếng, rồi cầm khăn ướt lên từ bồn lau tay: “Ồ? Anh Chu đã nhận việc ở khách sạn nào

vậy?”

“Chúng tôi nhận việc ở khách sạn quốc tế đấy, WH. Lúc đó nghe nói khách sạn ấy có ý muốn tiến quân vào Trung Quốc, nhưng sau này không nghe thông tin gì nữa.” Anh chàng kế toán cười nói: “Chắc là bại trong kế sách rồi.”

Lục Đông Thâm cười, đặt tờ khăn ướt xuống: “WH là thương hiệu khách sạn cao cấp lâu đời tại Bắc Mỹ, hai năm trước đúng là đã có dự định tiến quân vào Trung Quốc. Nhưng thị trường trong nước phức tạp, các doanh nghiệp Trung Quốc cũng rất có tinh thần thổ công thổ địa, thế nên tạm thời trì hoãn kế hoạch, đồng thời kết hợp với tình hình trong nước thành lập một thương hiệu hoàn toàn mới để làm tiền tiêu. Còn về việc tài chính có vấn đề mà anh Chu vừa nói, tôi lại nghe được một phiên bản khác.”

Người đàn ông kế toán nhướng mày: “Anh Lục đã nghe được chuyện gì?”

Tất cả mọi người đều nhìn Lục Đông Thâm.

Anh nói tiếp: “Lúc đó đúng là WH đã ủy quyền cho một trong bốn công ty kế toán lớn nhất làm nghiệp vụ thẩm tra cho mình, nhưng có lẽ tư chất của công ty này không đủ để làm các dự án được giao, thế nên chẳng bao lâu sau WH đã rút lại ủy thác. Cũng vì suy nghĩ tới sự tri tri và vàng thau lẫn lộn của các công ty kế toán, thế nên sau khi thành lập thương hiệu mới không lâu, WH đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mời nhân tài từ KPMG, PricewaterhouseCoopers (PwC), Deloitte... năm công ty kế toán hàng đầu thế giới về làm, trở thành bộ phận nòng cốt của mình, tập trung phục vụ cho thương hiệu của mình.” Nói tới đây, anh cười: “Không ngờ anh Chu lại là nhóm dự án năm xưa, thật đáng tiếc.”

Anh chàng kế toán nghe xong, thể diện đã mất sạch rồi. Câu nói của Lục Đông Thâm ai ai ngồi đây nghe cũng hiểu, có người đã vụng trộm cười thầm rồi.

Lớp phó Dương lập tức giảng hòa: “Thôi, đó đã là chuyện của nhiều năm về trước rồi, bây giờ anh Chu nhà tôi không còn là học việc nữa, tự dẫn dắt đội ngũ rồi.” Sau đó cô ta lại mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm, chỉ là không biết quy mô khách sạn nơi anh Lục làm việc, nếu có thể với tới bốn công ty kế toán hàng đầu thì có thể tìm anh Chu nhà tôi.”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Thật xin lỗi, chúng tôi tự có đội ngũ chuyên nghiệp của mình.”

Lớp phó Dương sưng người, anh chàng kế toán muốn tìm lại thể diện, hắng giọng nói: “Cũng phải, khách sạn quy mô bình thường thì dùng kế toán của mình là đủ rồi, chọn công ty kế toán là lãng phí nhân tài.”

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói gì.

Hạ Trú huyếch huyếch vào người anh, tỏ ý đĩa của mình hết rồi. Nụ cười của Lục Đông Thâm càng rạng rỡ hơn: “Em muốn ăn gì?”

“Ừm... Dạ lá sách đi.” Hạ Trú nói: “Thời gian trần dạ lá sách không thể quá lâu, trần sơ sơ thôi.”*

****Từ này đồng nghĩa với “thấp thỏm, lo âu” nên Đông Thâm chưa nghe ra.***

Lục Đông Thâm nhướng mày.

Hạ Trú giơ tay vẽ vẽ: “Sơ sơ thôi.”

Lục Đông Thâm bừng tỉnh ngộ: “Được.”

Làm cho các cô gái khác phá lên cười: “Hình như anh Lục không mấy khi ăn lẩu thì phải?”

Chưa đợi Lục Đông Thâm lên tiếng, Hạ Trú bèn giải đáp thắc mắc thay mọi người: “Mọi người chê cười rồi. Anh ấy là người nước ngoài, phải dần dần mới quen được với các món ăn Trung Quốc.”

Thật ra mọi người đã nghe ra được phần nào từ cung cách nói chuyện và phát âm của anh. Lớp trưởng Thẩm là người đi theo con đường quan chức, mắt dĩ nhiên không tầm thường. Từ ban nãy khi vừa gặp mặt, anh ấy đã cảm thấy trên người Lục Đông Thâm này toát ra một khí chất không giống người thường. Qua một cuộc nói chuyện, anh ấy càng cảm thấy người này không đơn giản, bèn hỏi: “Bọn tôi vẫn chưa biết anh Lục làm ở khách sạn nào đấy.”

Lục Đông Thâm gấp miếng dạ lá sách đã chín tới cho Hạ Trú, trả lời đơn giản: “Skyline.”

“Skyline?” Có người thảng thốt: “Chính là Skyline dạo trước âm ỉ vì dự án phủ Thân vương? Hạ Hạ, cậu cũng đang làm ở Skyline phải không? Nói vậy hai người là đồng nghiệp?”

Tất cả mọi người đều tỏ ra hiếu kỳ.

Lúc này, Đại Vệ nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng, ngập ngừng hỏi: “Lẽ nào anh chính là... anh Lục Đông Thâm, tổng giám đốc tập đoàn Skyline?”

Sở dĩ anh ấy trầm mặc không lên tiếng là vì đang quan sát. Từ lúc gặp Lục Đông Thâm, anh ấy đã cảm thấy quen quen, sau đó lại nói là làm trong ngành khách sạn. Tới tận lúc này khi tung ra làm việc ở Skyline, Đại Vệ mới dám liên hệ người trước mặt với Lục Đông Thâm.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Lục Đông Thâm, bao gồm cả lớp trưởng Thẩm. Duy chỉ có Hạ Trú vẫn cắm cúi ăn.

Lục Đông Thâm không dừng động tác gấp thức ăn cho cô, cũng không cảm thấy chuyện này có gì quá to tát. Anh nói: “Phải.”

Tiếng suýt xoa vang lên khắp bàn ăn, mọi người bắt đầu xôn xao.

Đại Vệ sững người, sau khi phản ứng lại lập tức đứng lên, vòng sang bên cạnh Lục Đông Thâm, giọng tay: “Anh Lục, đúng là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, hân hạnh, hân hạnh. À, trước kia tôi còn từng liên lạc với trợ lý của anh, anh nhiều công nhiều việc, chắc là chưa biết việc này.”

Lục Đông Thâm đặt đũa xuống, không đứng lên, giọng tay bắt tay lại.

“Lúc đó cũng tại tôi không biết tự lượng sức mình, giá mà được nhận dự án của anh Lục thì quá tốt rồi.” Có thể nhận ra Đại Vệ cũng là một người lịch sự, tuy cung kính nhưng không xu nịnh. Anh ấy cười nói: “Nhưng về sau mới biết tài chính của anh Lục đều thông qua các nhân viên chuyên nghiệp của Lục Môn quản lý, toàn là các cố vấn tài chính hàng đầu quốc tế, thế nên tôi không dám múa rìu qua mắt thợ nữa.”

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Chúng ta còn ngày rộng tháng dài.”

“Vâng vâng vâng.”

Đại Vệ nói ra Skyline, lại nói ra Lục Môn, làm cả bàn ăn lại được dịp choáng váng.

Nếu không có chuyện của Thương Xuyên, có lẽ mọi người chỉ biết Skyline, không biết Lục Môn, dẫu sao thì thời gian gần đây Skyline có những bước phát triển không nhỏ tại Trung Quốc. Ngoài các bất động sản, siêu thị, biệt thự dưới quyền Skyline, khách sạn Skyline giống như một con ngựa đen tự mang hào quang đột phá vòng vây, đồng thời đứng vững vị trí và tốc độ phát triển trong số các rừng thương hiệu khách sạn nước ngoài tại các đô thị loại 1.

Còn Lục Môn, một Lục Môn có vẻ rất xa xôi so với Trung Quốc, một thánh địa có vẻ như vĩnh viễn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tuy rằng các sản phẩm dưới tay phức tạp rồi rầm, phạm vi đầu tư lại càng dày đặc, chỉ chít như mạng nhện, nhưng có quá nhiều sản phẩm tên tuổi đều đứng độc lập dưới thương hiệu của mình, ít khi chụp chiếc mũ Lục Môn, thế nên ngoài những người trong giới hoặc những người có hứng thú quan tâm tới thương trường mới để ý, còn những người dân bình thường sẽ không tìm hiểu tận gốc rễ như thế.

Giống như khách sạn WH mà Lục Đông Thâm nhắc tới, đó là một thương hiệu đã bị Lục Môn thu mua lại toàn bộ từ mấy năm trước. Trước khi thu mua, WH đã là một thương hiệu lâu đời có hàng trăm năm lịch sử, độ nổi tiếng tại Bắc Mỹ đã quá đủ, nhưng người kinh doanh lại thiếu sót ý thức quản lý và kinh nghiệm vận hành, thế nên đã khiến công ty đối mặt với cục diện thiếu hụt ngân sách trong thời gian ngắn.

~Hết chương 217~

***Spoil: “Hạ Hạ, cuối cùng mình cũng được gặp người nổi tiếng rồi, để mình ôm cái nào!”**

“Nói năng vớ vẩn gì vậy, chồng chưa cưới của Hạ Hạ còn ở đây này, cẩn thận người ta xé xác cậu rồi ném ra ngoài đấy, ngày mai lại có tin trang nhất, phóng viên nổi tiếng bị giết hại tàn độc vì nói năng không suy nghĩ!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Định khi nào thì lấy anh (2026 chữ)

Câu này phải hỏi em rồi, định khi nào về làm vợ anh?

Sau khi thu mua lại, Lục Môn đã giữ nguyên tên thương hiệu WH, đầu tư vào một khoảng tiền khổng lồ để gây dựng lại thương hiệu. Có một dạo nó đã trở thành một trong những thương hiệu khách sạn kiếm nhiều tiền nhất Bắc Mỹ. Mà khoảng thời gian đó, Lục Đông Thâm đã đảm nhận chức vụ tổng giám đốc của WH, kiếm về cho WH rất nhiều lợi nhuận. Vì vậy, WH đích thực đã có dự định chen chân vào thị trường Trung Quốc. Về sau, qua một đợt nghiên cứu, điều tra thị trường, họ đã quyết định thành lập thương hiệu con của WH ở thị trường Trung Quốc, chính là Skyline, như vậy sẽ càng dễ dàng tiến hành giao lưu qua lại hiệu quả với thị trường này.

Ban đầu khi lựa chọn vị trí tổng giám đốc cho tập đoàn Skyline, Lục Môn đã chọn đồng sự Vương, người có kinh nghiệm phong phú trong việc quản lý khách sạn. Tuy nhiên vì chuyện ở Thương Lăng, cuối cùng họ đã điều chuyển Lục Đông Thâm – người đang định liều một phen với ngành chế tạo được phẩm và công nghệ sinh học.

Kiểu sản nghiệp rẽ bảy đường tám hướng này, Lục Môn sở hữu không ít. Thế nên, chuyện của Thương Xuyên đã khiến tình hình thực tế của Lục Môn lộ diện một cách triệt để, cũng liên đới khiến Lục Môn đứng sau nó bị vạ lây.

Nhưng cho dù là vậy, một Phó Chủ tịch tập đoàn lầy lùm, một Tổng giám đốc Skyline nghiêm nhiên xuất hiện trên bàn ăn này cũng quả thực khiến người ta vừa bất ngờ vừa thấp thỏm, cho dù công ty ấy từng chịu nhiều dị nghị.

Anh chàng kiểm toán cũng đã nghĩ tới điểm này, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi và ngượng ngập. Skyline thực chất là một khách hàng mà các công ty kiểm toán vẫn luôn muốn giành giật, nhưng đều nghe nói người chịu trách nhiệm của Skyline như rồng thấy đầu không thấy đuôi. Cho dù là trong lần tranh cãi này cũng chưa từng xuất hiện giao lưu với báo chí, ảnh chụp chính diện đã ít lại càng ít hơn.*

****Đổi nghề cho anh chàng kia theo gợi ý của người đọc.***

Không ngờ, người có thể lảng lạng khiến người ta ngả mũ cúi gập trước mặt này lại chính là Lục Đông Thâm.

Bàn ăn trở nên náo nhiệt hơn.

Những người trước đó bày ra vẻ kênh kiệu, xem trò vui lúc này đều sôi sục. Trên bàn đâu gi cũng có những người vừa bắt đầu kinh doanh, tất cả đều cảm ly qua chúc rượu Lục Đông Thâm, xung quanh anh bỗng chốc bu đầy người.

Anh chàng kiểm toán không nhúc nhích, sắc mặt gượng gạo quan sát tình hình âm ỉ trước mắt. Trước khi biết thân phận của Lục Đông Thâm, anh ta đã ăn nói khiến mình rơi vào ngõ cụt, bây giờ có niềm nở cũng không còn ích lợi gì nữa. Lớp phó Dương cũng không đứng lên, khuôn mặt giật lên từng cơn, sau đó trừng mắt hằn học với anh chàng kiểm toán.

Còn cả lớp trưởng Thâm nữa. Anh ấy cũng không lộ liễu như những người còn lại, mồm miệng không quay ngoắt một cách chớp nhoáng khiến người ta chẳng biết làm sao. Anh ấy đang đợi thời cơ, cũng là giữ sự dè dặt của một người quan chức.

Cuối cùng, Hạ Trú không chịu nổi nữa, đẩy tất cả những người muốn chúc rượu ra ngoài: “Thế là đủ rồi đấy, hôm nay là buổi họp lớp chứ có phải tiệc bàn chuyện làm ăn đâu, thế này là sao chứ?”

Lớp trưởng Thâm cũng giúp cô lên tiếng: “Phải đó, sự nhiệt tình của mọi người anh Lục đây ghi nhận cả rồi, mọi người khẩn trương về chỗ ngồi đi. Nếu thật sự muốn họp tác gì đó, tan tiệc chúng ta nói chuyện sau.”

Có người đã đi ra, nhưng có người vẫn làm như không nghe thấy, quyết phải mời được ly rượu mới xong.

Hạ Trú hiểu Lục Đông Thâm, kính rượu không quá ba ly, trừ phi anh tự nguyện uống. Cô thầm nghĩ làm sao anh để mấy người được như ý nguyện? Quả không sai, Lục Đông Thâm không nể mặt. Anh rót đầy một cốc, rồi đứng lên, nói với những người vây xung quanh: “Ly này tôi xin cạn, mọi người cứ tự nhiên.”

Uống xong, anh cũng giải tán hết mọi người.

Mọi người âm ỉ nói không hợp lý. Hạ Trú cúi đầu cười trộm, cô nghĩ Lục Đông Thâm cũng là cao thủ tiếp khách nhiều năm, đối phó với mấy người này chẳng phải quá đơn giản sao? Rồi cô nghe thấy có một bạn học nữ hờn dỗi: “Nếu tổng giám đốc Lục không uống ly này tức là không nể mặt người ta.”

Ly rượu vừa được đưa lên thì bị Hạ Trú tiện đà chặn lại, cô cười chế giễu: “Anh ấy là chồng chưa cưới của mình, lại đi nể mặt cậu, có ra thể thống gì không?”

Cô bạn đâm cô một cái: “Thôi đi, cậu tưởng cậu có một khuôn mặt xinh đẹp là mình không nỡ tạt axit cậu à?”

Hạ Trú phá lên cười: “Cậu không sợ mình say rồi đâm dè cậu hả?”

Đùa qua đùa lại, trong lúc mọi người đang nói cười thì cửa phòng bật mở, tiếng một người đàn ông vọng vào: “Mình chưa có mặt đã mở màn rồi, quá đáng lắm đây các bạn!”

Đó chính là bạn học Vương, tên Vương Truyền, một trong những phóng viên giải trí hàng đầu Trung Quốc. Rất nhiều scandal của minh tinh, các tin tức lá cải kỳ lạ khó tin đều do một tay anh ấy tung ra, được người trong ngành đặt biệt danh là “Vương lột da”. Anh ấy trông cũng sáng sủa, ăn mặc thoải mái, tay khoác ba lô đen, có lẽ là vừa vội vàng đến đây, đầu tóc bết bát mồ hôi.

Ai ai cũng mang anh ấy ra đùa cợt, nhất là lớp phó Dương, bỗng chốc hứng khởi hẳn, nói anh ấy quá gầy, có phải vì ngày ngày lục lọi chuyện riêng tư của người khác đến mệt rồi không.

Vương Truyền cũng không tức giận, chỉ hi hi ha ha đùa cợt cũng cô ta. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, anh ấy càng hưng phấn hơn, chào cô qua bóng nhiều người khác: “Hạ Hạ! Cuối cùng thì mình cũng được gặp người nổi tiếng rồi, mau qua mình ôm cái nào!”

Vua mắt kính đánh anh ấy một cái: “Ăn nói vớ vẩn gì vậy, chồng chưa cưới của Hạ Hạ còn đang ở đây này, cẩn thận anh ấy xé xác cậu ra rồi quăng ra ngoài luôn đấy. Ngày mai trên báo sẽ giật tít trang nhất: Ký giả nổi tiếng bị giết hại tàn độc vì ăn nói không suy nghĩ!”

“Hạ Hạ sắp kết hôn rồi ư? Cậu...” Đang nói nửa chừng thì Vương Truyền liếc thấy Lục Đông Thâm. Anh ấy đứng ngay ra rất lâu rồi bỗng nhiên lao tới như phát hiện ra châu lục mới vậy, nắm chặt tay Lục Đông Thâm, lắp ba lắp bắp: “Tổng giám đốc Lục? Là tổng giám đốc Lục phải không? Chào... chào anh. Tôi tên Vương Truyền, tôi... tôi đã từng gặp anh trong một buổi họp báo, chỉ tiếc là khoảng cách có hơi xa, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn cận mặt người sống rồi...”

“Vương Truyền cậu ăn nói kiểu gì thế hả? Ý cậu là trước kia anh Lục nhà mình không thờ phải không?” Hạ Trú cảm thấy xót cho bàn tay của Lục Đông Thâm, vội vàng cứu thoát nó ra khỏi tay Vương Truyền. Đôi tay mảnh khảnh thon đẹp là thế mà bị người ta vờn vờ qua lại, cô muốn thu phỉ tới nơi rồi.

“Hai người sắp có chuyện mừng rồi à?” Vương Truyền không dám quá tùy tiện với Hạ Trú, cười nói: “Tôi đã nghe đồn tổng giám đốc Lục rất thương bạn gái từ lâu rồi, thì ra đúng là Hạ cô nương thật.”

Trên mạng đồn đại ầm ĩ. Có người cũng tung tin bác sỹ phù thủy của Skyline có quan hệ không hề đơn giản với tổng giám đốc Skyline, thậm chí khi tin đồn rầm rộ nhất, còn có người nói chiến thần thương trường tiếng tăm lẫy lừng đã bị con gái mê hoặc.

Những người ngồi đây đều từng đọc qua những lời đồn đó. Lúc trước họ chưa liên hệ Lục Đông Thâm với tổng giám đốc Skyline. Nhưng Vương Truyền thì rất thẳng thắn. Anh ấy vốn đã xuất thân nhà báo, mọi mớ tin tức là cái là công việc chính.

Lục Đông Thâm không có gì phải né tránh. Anh khoác eo Hạ Trú, mỉm cười nhìn cô: “Câu này phải hỏi em rồi, định khi nào về làm vợ anh?”

Nghe mà khiến trái tim Hạ Trú đập thình thịch, vành tai cô cũng nóng rần lên. Vua mắt kính thấy vậy hòa theo: “Một người đàn ông tốt như vậy cậu đừng có bỏ lỡ, đám bạn học nữ lớp chúng ta còn nhiều người độc thân lắm đấy, cậu đừng để người khác giành nhau nhào tới.”

Hạ Trú cười hờ hờ: “Ai dám lao vào thử xem, mình sẽ xé người đó thành mực khô.”

Vương Truyền đi vào chuyện chính, vội vàng đổ rượu vào một chiếc ly không: “Chúng ta nói trước nhé, khi nào hai người làm đám người nhất định phải mời mình. Tổng giám đốc Lục, nể mặt tôi uống một ly đi.”

“Áy, Vương Truyền, tổng giám đốc Lục uống rượu có tiết chế, người ta vì lý do gì phải nể mặt cậu hả?” Có người cười nói.

Vương Truyền cũng là người giỏi nịnh nọt đã quen, có thể ở lâu trong nghề báo chí cũng không phải dạng vừa, anh ấy cao giọng nói: “Tổng giám đốc Lục không uống thì ly rượu này mình chỉ có thể mời bạn học Hạ Trú thôi, một ly không uống mình sẽ mời một ly, mười ly không uống mình sẽ mời mười ly.”

~Hết chương 218~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Chiêu hồn (2035 chữ)

Anh ấy thương cậu thật đấy, cử thế giao di động của mình cho cậu, không sợ cậu phát hiện ra chuyện riêng tư nào à?

Hạ Trú sao lại sợ anh ấy? Cô khoanh hai tay trước ngực, vô cùng phong độ: “Nghe giọng điệu này là muốn chuốc say tôi hả? Hơi khó.”

“Nào, thử xem sao?” Vương Truyền thật sự là kẻ sành sỏi, lập tức nâng ly lên.

Mượn sự nể nang của bạn học, giờ trò cù nhây, còn khi người khác không biết nói gì. Các bạn học khác muốn làm như vậy nhưng cũng không dám, chỉ dám đợi Vương Truyền tạo tiền lệ trước, rồi nhân lúc có chút men rượu, họ sẽ lại gần tạo quan hệ với Lục Đông Thâm. Nhưng tất cả đều quên mất Hạ Trú, mấy năm nay ở Thương Lăng cô đã luyện được bản lĩnh ngàn ly không sau, vạn ly không gục. Cô đang định dừng mảnh ra trận, ly rượu đã bị Lục Đông Thâm giật lại.

“Khoe tài gì chứ?” Anh thấp giọng, dĩ nhiên không đành lòng để cô uống, bèn cạn với Vương Truyền một ly.

Những người khác thấy vậy thì đã hiểu ra, rục rịch muốn thử. Vậy nên tất cả những ly rượu đưa tới trước mặt Hạ Trú đều lần lượt bị Lục Đông Thâm chặn lại. Thế là anh đã uống liên tục mấy ly rượu.

Lớp trưởng Thâm hô hào: “Đừng chỉ mãi mê uống rượu, mọi người ăn đi chứ, ăn đi.”

Vương Truyền ngồi ngay sát cạnh Lục Đông Thâm, liếc nhìn bàn ăn: “Ô, thế này là thức ăn không hợp khẩu vị tổng giám đốc Lục sao? Mang thực đơn lên đây, chúng ta gọi mấy món khác. Anh Lục xem anh muốn ăn gì?”

Đầu tiên là mời rượu, giờ lại mời ăn, cả đám người ồn ào náo nhiệt. Hạ Trú thấy Lục Đông Thâm khó xử, bèn vỗ cánh tay anh: “Này, chẳng phải mười giờ anh còn một buổi họp trực tuyến sao?” Rồi cô nhìn giờ: “Mau về công ty đi, cũng sắp rồi đấy.”

Lục Đông Thâm hiểu ý, làm vẻ chột nhor ra, vội vàng đứng dậy xin lỗi mọi người. Mọi người tỏ ra tiếc nuối. Nhất là Vương Truyền, sống chết không muốn để Lục Đông Thâm đi, dẫu sao cũng có cả một con “cá sấu” trước mặt, biết bao nhiêu tin có thể moi? Còn những người khác thì muốn mượn rượu lôi kéo quan hệ, suy nghĩ muốn tìm kiếm mối làm ăn qua kẻ tay anh cũng tan thành bong bóng.

Trước khi đi, Lục Đông Thâm hỏi Hạ Trú: “Di động của em vẫn ở trên xe anh phải không?”

Bấy giờ Hạ Trú mới phát hiện ra mình không mang túi xách lên đây. Lục Đông Thâm mắng cô là “đăng trí” rồi đẩy di động của mình ra trước mặt cô, dặn

dò: “Khi nào sắp tan thì gọi cho anh, nếu anh không qua được sẽ bảo tài xế tới đón em.”

“Vâng.” Hạ Trú cười ngọt ngào.

Lục Đông Thâm đi rồi, các bạn học nữ tỏ ra ngưỡng mộ: “Anh ấy thương cậu thật đấy, cứ thế giao di động của mình cho cậu, không sợ cậu phát hiện ra chuyện riêng tư nào à? Ày, bình thường cậu có xem di động của anh ấy không?”

...

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm hoàn toàn yên ắng.

Lục Đông Thâm đi thẳng xuống bằng thang máy, day day hai bên thái dương rồi trở về xe. Những tiếng ồn ào bên tai dần xa. Anh không khởi động xe mà giờ tay bật nhạc.

Là một bản nhạc giao hưởng, có lúc khí thế hào hùng, có lúc dịu dàng mềm mại. Từng nốt nhạc như nước chảy, không khác gì bầu trời sao vạn dặm. Bản nhạc này chính là sáng tác của cậu em út nhà họ Lục, Lục Nam Thâm.

Lục Nam Thâm, kỳ tài âm nhạc với năng khiếu trời sinh, đọc nhạc phổ còn sớm hơn đọc chữ. Từ năm ba tuổi, chỉ cần nghe qua bản nhạc nào một lần là sẽ không quên, một nhạc phổ lạ lẫm nhìn từ đầu đến cuối một lượt, giờ tay là có thể đánh.

Cậu em nhỏ nhất của anh, niềm tự hào của gia đình họ Lục.

Cũng là hậu bối duy nhất của Lục Môn không chịu bất cứ dị nghị nào. Có lẽ vì nó sống xa thế giới thương trường, cũng có lẽ vì bản thân nó luôn được mọi người yêu quý.

Lúc trước khi sáng tác xong bản nhạc này tặng cho anh, Nam Thâm đã làm mất rất ngẫu và nói: “Anh à, xe của anh đừng bật loại nhạc nào khác nữa, si nhạc âm nhạc của em. Bản nhạc này em mất hai đêm mới làm ra được đấy.”

Anh buồn cười nói: “Bản nhạc chỉ mất có hai đêm đã làm ra được mà em cũng mang cho anh nghe à? Coi anh là sản phẩm thí nghiệm sao?”

Nam Thâm kiêu hãnh: “Tác phẩm em mất hai tối làm ra, người khác có mất hai năm cũng không làm ra được.”

Lục Đông Thâm xưa nay vẫn thích sự tự tin của Nam Thâm, dĩ nhiên, bắt nguồn từ thực lực của nó.

Chiếc túi nhỏ của Hạ Trú yên lặng nằm trên ghế lái phụ.

Chính là một chiếc túi vải đơn giản. Theo như lời cô nói thì một ngày nào đi dạo loăng quăng, ngang qua một cửa hàng bánh gato đã được họ tặng trong một sự kiện. Anh nghĩ, trong tủ quần áo nhà mình để không biết bao nhiêu là túi xách hàng hiệu. Hôm nay đi ra khỏi cửa cô cũng không mang gì nhiều, vậy mà lại xách một chiếc túi bao bố như thế này.

Di động và ví tiền đều trong túi, Lục Đông Thâm lấy ra xem. Ở bên nhau lâu như vậy, anh rất ít khi chạm vào đồ riêng tư của cô, ví dụ như ví tiền hay di động. Trong ví tiền xanh xanh đỏ đỏ, dán đủ các loại sticker. Lục Đông Thâm xem mà không nhịn được cười. Bên trong kẹp một bức ảnh chụp chung, hai nam hai nữ.

Anh đều biết mặt.

Vệ Bạc Tôn, Quý Phi, còn Hạ Trú đứng dựa vào vai một người đàn ông gương mặt sáng sủa, là Tả Thời.

Nói không ghen tỵ là nói dối.

Tiền trong ví không nhiều. Nói theo lời của Hạ Trú thì bây giờ ai còn mang theo ví tiền chứ, ai cũng thanh toán bằng di động cả. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn quen mang theo thẻ ngân hàng hoặc tiền mặt. Anh rút ví của mình ra, nhét một ít tiền vào trong ví của cô.

Di động không có mặt khóa, anh mở ra. Cô cài đặt ảnh anh làm hình nền. Là một bức ảnh chụp nửa người ở trần của anh khi đang ngủ trên giường, vừa nhìn đã biết là chụp trộm. Lục Đông Thâm phì cười, cũng chỉ có cô mới dám to gan lớn mật như vậy.

Anh nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi qua, rồi nhẹ nhàng hạ ghế xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng, lúc này Hạ Trú đang chém gió trên trời, kể cho các bạn học nghe những câu chuyện kỳ lạ xoay quanh mùi hương, dù là chuyện cô tự trải nghiệm hay nghe ngóng dọc đường, tất cả được gom hết thành những năm tháng huy hoàng của bản thân.

Nghe đến nổi mọi người quên cả ăn lẩu.

Vương Truyền tò mò hỏi cô: “Ý của cậu là, cậu có thể gọi hôn Thương Xuyên?”

Hạ Trú đang định lên tiếng thì di động bên cạnh rung lên. Cô cầm lên xem, là tin nhắn Wechat của Lục Đông Thâm. Anh ở trong xe đợi em.

Cô mỉm cười, sau đó mới trả lời Vương Truyền.

“Đương nhiên, mình có thể đuổi ma thì dĩ nhiên cũng có thể gọi hồn.” Hạ Trú đập bàn, dáng vẻ hùng hồn như một vị tướng: “Trong ‘Nội truyền’ từng ghi chép về một loại mùi hương như thế, có thể khiến người chết sống lại, thuộc dạng hương thơm kỳ bí, không thuộc dạng các hương liệu Trung Nguyên, đứng đầu trong các loại cỏ. Thứ mình nói đến chính là Phản hồn hương. Dùng Phản hồn hương có thể nhìn thấy linh hồn, lấy tinh túy của nó là có thể gọi hồn. Phản hồn hương được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong các điển tịch về mùi hương, đến thời Hán Vũ Đế thì được đổi tên thành Hoành vu hương. Tương truyền sau khi Lý phu nhân qua đời, Hán Vũ Đế vô cùng nhung nhớ. Có một ngày, Lý phu nhân gặp ngài ấy trong mơ, thân thể mang theo mùi hương lạ. Vũ Đế tỉnh dậy, mùi hương vẫn còn trên quần áo và chăn gối, cả tháng trời không tan đi. Đoạn này đã được ghi chép lại trong ‘Thập Di Ký’.”

Lớp phó Dương cười có phần khinh bỉ: “Nếu cậu nói cậu có thể điều chế một loại nước hoa khiến người ta hồn điên phách đảo thì tôi còn tin. Gọi hồn? Hạ Hạ, cậu học hành bao năm để đồ xuống sông xuống biển à? Trên đời này làm gì có hồn ma? Hơn nữa, cậu với nói mấy chuyện kia, thoát nghe có vẻ kinh dị, nhưng tôi cho là đều có căn cứ khoa học.”

Hạ Trú tựa người ra sau, cười mà như không cười: “Lẽ nào cậu chưa nghe câu cảnh giới cao nhất của khoa học chính là thần học sao? Từ cổ chí kim, có biết bao nhiêu nhà khoa học, cuối cùng đều có một đạo giáo của riêng mình? Lớp phó Dương, cậu không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại. Trong y học có quá nhiều nan đề không thể giải thích, không phải sao?”

“Cậu mặc kệ cậu ấy đi.” Vương Truyền vội nói. Anh ấy đang theo nguồn tin về Thương Xuyên, ai moi ra được nhiều tin tức là sẽ được lên trang ắt. Bây giờ là thời đại giành giật tin tức, cuối cùng cũng bắt được cơ hội lại gần nhân vật trong truyện, mặc kệ Hạ Trú nói gì, đối với anh ấy cũng đều là tin sốt dẻo.

“Cậu nói xem, rốt cuộc gọi hồn bằng cách thức gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Anh ấy yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân (2056 chữ)

“Nghỉ thức chiêu hồn rất phức tạp, có nói cậu cũng không hiểu.” Hạ Trú nhẹ nhàng lướt qua, chỉ tập trung vào trọng điểm “Các cụ đời trước có nói rằng sau khi một người chết đi, bảy ngày sau chính là đêm hồi hồn, thế nên thi thể của Thương Xuyên cần được đề đó bảy ngày. Đến đêm ngày thứ bảy, mình sẽ tự có cách gọi hồn cậu ấy về. Đương nhiên, bây giờ trên mạng ai ai cũng nói là Ngô Trùng mượn xác trả hồn. Bất luận tới cuối cùng hồn của ai được gọi về đều có ích cho việc tìm ra chân tướng. Ngô Trùng và Thương Xuyên nếu đều là chết oan thì hồn phách sẽ không dễ dàng rời khỏi trần gian đâu.”

Về lý mà nói, cách nói này quá ảo diệu, với đầu óc người hiện đại sẽ chẳng mấy ai tin tưởng, nhưng vì trước đó Hạ Trú đã bồi thêm rất nhiều câu chuyện kỳ quái, nâng bầu không khí lên một tầm khác, thế nên các bạn học nữ khi nghe tới câu này đều run lên cầm cập, bắt đầu bán tín bán nghi.

Vương Truyền truy hỏi: “Nhưng chẳng phải thi thể của Thương Xuyên bị mất rồi sao? Tuy rằng phía cảnh sát đã ra mặt thanh minh...”

Hạ Trú bật cười tự chỉ tay vào mình. Mọi người bừng tỉnh ngộ, nhất là Vương Truyền, anh ấy kinh ngạc nhìn cô: “Ồ chỗ cậu?”

“Đương nhiên.” Hạ Trú không hề giấu giếm: “Không còn thi thể mình còn gọi hồn kiểu gì? Thi thể là phương tiện cơ mà.”

“Nhưng cậu lưu giữ thi thể bằng cách nào?” Có bạn học nữ xoa cánh tay hỏi.

“Đơn giản thôi, giữ ở nơi tránh ánh nắng và mát mẻ, sau đó để thi thể ngâm viên thuốc cổ mà mình pha chế, có thể tránh được việc bị thối rữa.” Hạ Trú nói tới đây, cố tình hạ thấp giọng: “Tới lúc đó chỉ cần ở bên linh cửu tới ngày thứ bảy, vào lúc đêm khuya yên ắng, hồn phách sẽ xuất hiện.”

Đã có bạn học nữ bị dọa đến kêu toáng lên. Vua mắt kính cũng run bần bật: “Hạ Hạ, cậu đừng ăn nói hời hợt như vậy được không?”

“Trước kia người mai mối linh hồn cũng đều như vậy, có gì phải sợ chứ.” Hạ Trú hơi ngừng lại một chút: “Đương nhiên, lỡ như gọi hồn của Ngô Trùng về, oán khí nhất định rất nặng, mình phải chuẩn bị chu toàn mới được.”

Vương Truyền nghe xong mắt sáng lên: “Mình trông linh cửu cùng cậu, lỡ có chuyện gì nguy hiểm mình còn có thể bảo vệ cậu.”

“Cậu bảo vệ mình?” Hạ Trú bật cười, rồi túm lấy cổ tay anh ấy, dùng sức. Vương Truyền đau đớn kêu toáng lên. Cô buông tay: “Thôi đi, người sống đừng nên lại gần. Cậu còn không phải đối thủ của mình, huống hồ đêm đó thứ xuất hiện là oán hồn.”

Vương Truyền nhe răng xoa xoa cổ tay: “Cậu không thể dán thứ bùa gì đó cho mình sao?”

“Nam giới dương khí trên người quá nặng, sẽ ảnh hưởng tới việc gọi hồn.” Hạ Trú chỉ nói một câu để phản bác.

Vương Truyền bắt mẫn.

Có một bạn học nữ nhát gan hỏi: “Hạ Hạ, cậu không sợ sao? Lỡ là ác hồn thì nguy hiểm biết bao? Mình có một người bà con ở vùng Đông Bắc, ở chỗ

họ rất thịnh hành ông đồng bà đồng, hình như cũng có thể gọi hồn, nghe nói đáng sợ lắm”

Hạ Trú giờ con mắt ở cổ tay lên cho cô ấy xem “Con mắt này của mình có lai lịch lắm, là hình xăm xăm lên từ rất lâu trước kia khi tới Tây Tạng, là ánh sáng Phật sống chuyển thể mở cho, ác hồn nhìn thấy cũng phải né tránh ba phần.”

“Thật sao?” Các cô bạn sùng sốt.

Lớp phó Dương định tiến sát lên nhìn cho rõ, Hạ Trú đã kịp thời thu tay về. Cô ta học Y, nhìn ở khoảng cách gần chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề. Lớp phó Dương nhìn không rõ, cười khinh bỉ: “Hạ Hạ, hôm nay cậu thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy. Không ngờ trong số các bạn học của chúng ta lại xuất hiện một vị “thần bà”. Chi bằng cậu lo cho thân cậu trước đi. Trước kia đám phóng viên khen cậu như chỉ có trên trời không có dưới đất, thế rồi cũng lại đổ vụ án mạng lên đầu cậu, có khoảng thời gian này để mình oan cho bản thân, quá tốt đi.”

Câu này vừa thốt ra, các bạn học đã im bật, quan sát sắc mặt nhau. Về lời đồn ba năm trước họ cũng đã kháo nhau từ lâu, chỉ có điều trên bàn ăn không tiện nhắc đến. Lớp phó Dương thể hiện ra mặt là để trả đũa cho anh chàng kiểm toán, thế nên trút giận vào người Hạ Trú, thẳng thừng tung ra chuyện ba năm trước, mượn cơ này để đánh vào khí thế của Hạ Trú.

Hạ Trú là người có tâm lý thế nào chứ? Khi trước ở Thương Lãng, có sóng to gió lớn nào cô chưa từng trải qua, lẽ nào còn thiếu mấy lời bịa đặt vô lý? Cô không tức giận mà bật cười: “Nếu ba năm trước tôi thật sự giết người thì hôm nay các cậu cũng đâu có thấy tôi ngồi đây.” Nói rồi, cô hơi đổ người về phía trước, nhìn cô ta chăm chăm: “Cậu tuyệt đối đừng coi thường thần bà. Nước Thái Lan còn có thể nuôi dưỡng tiểu quỷ thuật thì sao tôi không thể gọi hồn? Có câu ‘đi đêm lăm ắt có ngày gặp ma’. Những người làm bác sỹ như cậu đâu phải lần nào cũng phẫu thuật thành công? Làm sao cậu dám bảo đảm lúc cậu trực ban, đằng sau không có những oan hồn muốn tới đòi mạng cậu?”

Trong ánh mắt cô ánh lên những tia sáng quỷ quái, nụ cười nửa đùa nửa thật khiến lớp phó Dương không khỏi rùng mình.

Có nam sinh không nhận được, hỏi: “Cậu lắm trò như vậy Lục tổng có hài lòng không? Anh ấy tin mấy thứ này à?”

“Anh ấy tin hay không không quan trọng, quan trọng anh ấy ủng hộ mình là được.” Hạ Trú cố tình chọc tức họ: “Anh ấy rất thương mình, mình muốn làm gì cũng được, anh ấy không ngăn cản.”

Anh chàng kiểm toán cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, cười khẩy: “Ai cũng nói con cái nhà họ Lục không thích nữ giới, xem ra tin đồn cũng đâu đáng tin. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Đáng tiếc, đường đường là tổng giám đốc của Skyline lại đi tin vào mấy chuyện nhăng cuội này.”

“Anh hận không thể chụp cho tôi cái mũ hại nước hại dân phải không?” Hạ Trú cười hỏi.

Anh chàng kiểm toán lại cười khinh thường: “Hại nước hại dân thì chưa đến nỗi, nhưng một người đàn ông quá si mê một người phụ nữ, đến nỗi bị cô ta dắt mũi đi ắt sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển sự nghiệp, thậm chí hủy hoại Skyline.”

Mắt Hạ Trú giật giật, cô mỉm cười nhìn lớp phó Dương: “Xem ra chồng cậu nghĩ khá rõ ràng. Lớp phó Dương, cậu phải cẩn thận đấy. Anh Lục nhà tôi thì khác, anh ấy yêu giang sơn, nhưng càng yêu mỹ nhân.”

Lớp phó Dương giận đến xanh mặt.

Ăn uống mãi cũng gần mười giờ, cuối cùng cũng tan cuộc. Có người uống mãi càng thêm bức bối, có người nói không dứt. Người trước là lớp phó Dương, người sau là Hạ Trú.

Lớp trưởng Thẩm cố chấp muốn đưa Hạ Trú về nhà, nhưng bị cô từ chối với lý do tài xế đang đến rồi. Cuối cùng, lớp trưởng Thẩm bạo dạn nói với cô: Hạ Hạ à, sau này có gì cần giúp đỡ cứ nói với mình nhé. Cậu biết là mình... .

Hạ Trú không để anh ấy nói nốt, liên tục bảo “Được được”.

Các bạn học ai về nhà nấy, người gọi xe thì gọi xe, người thuê tài xế thì thuê tài xế.

Sau khi xác định mọi người đều đi hết, Hạ Trú mới lao thẳng xuống bãi đậu xe dưới hầm, tư duy cũng bùng nổ như kính vạn hoa, rục rờ tùy hứng.

Xe của Lục Đông Thẩm đỗ ở góc khuất nhất. Anh chọn một nơi khá yên tĩnh, từ xa cô đã nhìn thấy cửa xe để mở, một cánh tay Lục Đông Thẩm vất ra ngoài, trên tay còn kẹp điều thuốc.

Nghĩ tới chuyện anh đã ở trên xe đợi mình mấy tiếng đồng hồ, trái tim Hạ Trú trào dâng niềm hạnh phúc, như có một dòng nước ấm chảy tràn trong huyết mạch. Cô rảo bước tiến tới trước, mở cửa chui vào trong xe.

Lục Đông Thẩm đang gọi điện thoại bằng di động của cô. Đèn trong bãi đậu xe là cảm ứng âm thanh, tận cùng chỗ xa xa kia vẫn tối om, ánh đèn có sáng cũng không nhức mắt, hắt qua cửa kính chắn gió rơi xuống trần anh, toát lên một sự nghiêm nghị nặng nề.

Thấy cô lên xe, anh dập tắt điều thuốc, đôi tay cầm di động, tay kia kéo tay cô lại, đùa nghịch trong vô thức. Hạ Trú không lên tiếng quấy rầy. Gọi vào giờ này, không nghĩ cũng biết là Lục Môn.

Cô chỉ nghe thấy anh nói: “Bố, vấn đề công xưởng giải quyết ở Trung Quốc và Ấn Độ là thích hợp nhất, đặc biệt là Trung Quốc... Vâng, chính phủ Trung Quốc bên này đang kiểm soát nghiêm ngặt tình trạng ô nhiễm môi trường của các xưởng sản xuất, nhưng việc này không khó giải quyết, chỉ

cần...”

Đầu kia ngắt lời anh, nét mặt anh càng lúc càng nặng nề.

Có thể nhận ra, tình thế trước mắt rất bất lợi đối với Lục Đông Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.